சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(00)

திருவிளையாடல்

நாடகம்.

(*)

22650

இஃது
திரிசிரபுரத்தைச் சேர்ந்த திருவையம்

கிருஷ்ண பாரதிகள் அவர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

[(...)]

ஷையர்ப்பவுத்திரர் சாமிஅய்யர் புத்திரராகிய

முந்துவையரால்

மசூலிபட்டணம்.
டொவ் முத்திராக்ஷரசாலையில்
அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விலம்பி௵ சித்திரைமீ

இதன் விலை ரூபா ௨

1898

Copyright Registered.

M. S. IYER LIBRARY MADRAS-90
22650

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

கிருஷ்ணபாரதிகள்

சரித்திரச்சுருக்கம்

இந்நூலாசிரியராகிய கிருஷ்ணபாரதிகள், திரிசிரபுரம்ஜில்லாவில் திருவையம் என்னும்கிராமத்தில், கலியுகம் [illegible]த்துக்குச்சரியான சாதாரணவருடம் பங்குனிமாதத்தில், பிராமணஜாதியில, மழநாட்டுப்ப்ரஹத்ஜனம் என்னும் அந்தணர் மரபில் அவதரித்தனர். இவரது பிதாவின்பெயர் வேங்கடராமய்யர். மாதாவின்பெயர் அன்னபூரணியம்மாள். இவர் பால்யத்தில தமது பிதாவிடத்திலே வித்யாப்பியாசம்செய்யப்பெற்றுத் தமிழில் நல்லதேர்ச்சியை அடைந்தனர். தமிழைத்தவிரச், சிறிது, சம்ஸ்கிருத பாஷையும் அப்பியசித்துச் சங்கீத வித்தையிலும் வேண்டியதேர்ச்சியைஅடைந்தனர்.

இவ்வாறு தென்மொழி வடமொழிகளிற் பயின்று, ஸங்கீத ஸாஹித்யங்களில் வல்லவராகிப் பாரதிகள் என்று சிறப்புப்பெயர்பெற்று, நெடுநாள் தம் ரிலேயே அநேகருக்குக் கல்விகற்பித்துக்கொண்டு வாசம்செய்துவந்த அக்காலத்தில் அவ்வூரில் மழைவளம்குறைந்து விளைவில்லாமல் கொடியக்ஷாமம் உண்டாகியது. அதனால பாரதிகள தம்மூரைவிட்டுச் சேலஞ்சில ல், நீர்வளமும்நிலவளமும் பொருந்திய வேலூரென்னும் ஓர்ஊரில், தமது டும்பசகிதம் சென்று அங்கு இருபது வருஷகாலம் இருந்துவந்தனர்.

இங்ஙனம் தமது வித்வத்தால் காலக்ஷேபம் செய்துவருகையில், தாம் கற்ற கல்வியால் அழியாது பேறும் ஓர் பெரும்பயனைப் பெறவேண்டி, ஓர் சிறந்த நாடககாவியம் செயய உத்தேசம்கொண்டு, பகவத்விஷயமானதும், பக்தியைத் தருவதும், கேட்பவர்க்கு இரஞ்சனமானதும், நீதி, அன்பு, பொறுமை, முதலிய நற்குணங்களைப் போதிப்பதுமான சரித்திரமொன்றைக் கீர்த்தனமாகச் செய்யநினைத்து, திருவிளையாடற்புராணமென்னும் ஹாலாஸ்யமான்மியத்தை எடுத்துக்கொண்டு, மிகவும் பாடுபட்டுத், தமக்கு நேர்ந்த பல இடையூறுகளையும் பொருள்பண்ணாது, அருமையாக அதனை பாடிமுடித்துப், பரீதாபி வருஷம் புரட்டாசிமாதத்தில, மதுரையில்சென்று அநேகபுலவர்களும் பிரபுக்களும் கூடிய பேரவையில், யாவரும் கேட்டு ஆனந்தித்துக் கொண்டாடும்படி, அதனை அரங்கேற்றித், தாம் நெடுநாளாகப்பெறமுயன்ற பெரும்புகழைப்பெற்றனர். இவ்வரியநூலைத் தாம் வேலூருக்குப் போகுமுன்னமே பாடத்தொடங்கி, நடுவில அநேக விக்கினங்களால் முடிவுசெய்யக் கூடாமல், பின்பு, தம்மூருக்கு வந்து நெடுநாளைக்குப் பின்னர் செய்துமுடித்தனரென்று கேள்வி.

இதன்பின், திருவரங்கமான்மியம், திருத்தவத்துறைமான்மியம், திருவன்பிலாலந்துறைமான்மியம், குமாரசம்பவம், பிரபோதசந்திரோதயம், முதலான அநேக நூல்களைக் கீர்த்தனையாகச், செய்து பல மாணக்கர்களுக்குப் போதித்து, கலியுகம் [illegible]த்துக்குச்சரியான பிரபவவருஷம் அற்பசிமாசத்தில், த

மதுளைவது வயதில், சந்நியாசம் பூண்டு, பரிபூரணதசையை அடைந்தனர். இவருக்குப் பிள்ளைகள் அறுவர்; பெண்கள் நால்வர்.

பாரதிகள் அரோகதிடகாத்திரராக நெடுங்காலம் ஜீவித்திருந்ததன்றியும் மரணபரியந்தம் தமது விடாமுயற்சியிலும் மனவலிமையிலும் எள்ளளவேனும் தளர்ச்சியடைந்ததில்லை. இதற்கு திருஷ்டாந்தம், இவர் சித்தியடைவதற்கு மூன்று நான்கு வருடங்களுக்கு முன்னே மாத்திரமே எழுதிய "விருஷபவாகனமகோற்சவகீர்த்தனை" யே போதுமானது. இவர் வித்தியாவிஷயத்திலன்றி லௌகிகவிஷயங்கள் பலவற்றிலும் மிக்க தேர்ச்சியுள்ளவர். கண்கண்டது கைசெய்யும் என்றபடி பல சிற்பநுட்பமான காரியமும் செய்யவல்லவர். யாவரையும் வசீகரம் செய்யும் சாமர்த்தியமும் ஒருவருக்கும் அஞ்சாததீரமும் செருக்கும் உள்ளவர்.

பாரதிகள் சிறிதுகாலம் உத்தரராமாயணகீர்த்தனை பாகவதகீர்த்தனை முதலிய பல நூல்களைப் பாடியுள்ள அனந்தபாரதிகளிடத்தில கல்வி பயின்று கொண்டிருந்ததாகவும், பின்பு, அவரது நரஸ்துதிசெய்யும் சுபாவத்தை வெறுத்து அவரை விட்டு நீங்கிவிட்டதாகவும் சொல்வார்கள். பாரதிகளுக்கு காலத்து வித்துவான்களில் முக்கியமான நண்பர், கல்விக்கடலாய்க் கவிமுகிலாய் வடிவெடுத்திருந்த திரிசிரபுரம் மஹாவித்துவானாகிய மீனாக்ஷிசுந்தரம்பிள்ளையவர்களுக்கும் சிறிதுகாலம் வித்தியாபோதகராயிருக்கப் பெற்ற திரிசிரபுரம் சித்தவேதாந்த விவேகசிகாமணியாகிய ஆறுமுகம்பிள்ளையவர்கள். பிள்ளையவர்கள் பாரதியவர்களுக்குக் கல்வி விஷயத்தில் ஒருவாறு குருபாவத்தை வகித்திருப்பினும், வயசிற் சமானமானவரன்றியும், பாரதிகளிடத்தில் மிக்க விசுவாசமும் மதிப்பும் கொண்டவர். இவர் திருவிளையாடற் கீர்த்தனைக்குக் கொடுத்துள்ள சாத்துகவியைப் படிப்பவர்களுக்கு இவ்வுண்மை எளிதில் விளங்கும்.

பாரதிகள் திருவிளையாடல் அரங்கேற்றும்பொருட்டாக மதுரைக்குச் சென்றபொழுது, அங்குமேற்படி நூலைப் பாரதிகளைப்போலவே கீர்த்தனையாகச் செய்து காட்டுக்கோட்டைச் செட்டிகளின் ஆதரவைப்பெற்றிருந்த சுப்பிரமணிய ஐயர் என்பவரும் தமது நூலை அரங்கேற்றும்படி வந்திருந்ததாகவும், பாரதிகள் நூலுக்குமுன் தமது நூல் பிரகாசிப்பதோ என்னும் ஐயுறவினால், தம் நூலைப் பாரதிகள் அநுமதியோடு முன்னதாக அரங்கேற்றுவித்துக்கொண்டு சென்றதாகவும் கேள்வி.

திருவிளையாடற் கீர்த்தனையை முதனூலாகிய பரஞ்சோதிமுனிவர் புராணத்தை ஒட்டியே செய்திருப்பினும், சிற்சிலவிடங்களில ஆதிநூலாகிய ஸம்ஸ்கிருதத்தை அநுசரித்தும், இதரநூலாசிரியர் சம்பிரதாயங்களை அநுஷ்டித்தும் மாறியிருக்கின்றனர். உக்கிரபாண்டியர் திருஅவதாரப்படலத்தில மதுரைநகரத்தார் செய்விளையாட்டுவிளையாடினதாகவும், வளையல்விற்றபடலத்தில வளைசெட்டியாக வடிவெடுத்து வந்தசுவாமி தம் முகத்திற் சிறிதும் குறுவேர்வையைக் கைத்தாற் பெண்கள் மீது படமோறுதெறித்ததாகவும் கூறியிருப்பதனாலும் இன்னும் இது போன்ற சிற்சில பேதங்களாலும் இது காணப்படும்.

பின்வரும்கீர்த்தனை பாரதிகள் மதுரையில் மீனாட்சிஅம்மைசன்னிதானத்தில்பாடியது.

கலியாணி ஆதி.

பல்லவி

மலையத்துவசபாண்டியராஜகுமாரீ நல்வாக்கருள்வாய்
மதுரைமீனாக்ஷிசுந்தரவல்லியே சாமளவல்லியே கோமளவல்லியே

அநுபல்லவி.

கலையணியுஞ் சடாதரியேநீல கந்தரராகிய சுந்தரமூர்த்திக்குத்
தலைமையாகும்மதுரைவளர்ஜகஸாக்ஷிமீனாட்சி கடாட்சபஞ்சாட்சரி மலைய

சரணங்கள்.

மாலயனுக்கரிதாகுந்திருவடி மேலணிதண்டைசிலம்போடரைநூல
மாலையுடன்ரவிகோடியுதிக்கின்ற மாமுடியும்ரத்நஆர உரகமணி (கொண்டோய்
மாலைகளுந் தும்பை மாலைகளுங் கொன்றை மாலைகளும் வில்வ மாலைகளுங்
மாலுக்கிளையளே ஜகன மோகினி மாயேயென தாயேயுன் சேயைஅறிவாயே
மலயத்வஜ

வண்டிசையுங்குழலொண்டொடியேயுரை கண்டமுதேநகை கொண்டவளேபூ
மண்டலம் விண்டலம் நின்றபசுந்தங்க மாமலைதனைவிலாக்கும் பராபரையே
அண்டருடன்பல தொண்டர்களும்நறும் புண்டரீகனமுனி யென்றவரும்பலர்
கொண்டுநிதம்பணிகின்றபதந்திரிக்கோணிஷட்கோணிஸர்வாணிகலைவாணி
மலயத்வஜ (வைய

௩ நித்தியமாமுண்டைதத்தினிலேமனம் வைத்திடுதொண்டர்க்கடுத்த வினை
கற்றிவிடும்பூரணத்திசமர்த்திரூ காம்பிகையேபால கிருஷ்ணகவிக் கருளே
வெற்றிபெறுஞ்சிவசத்திமெஞ்ஞானத்தினவித்தேசுந்தரரி டத்தில வளர்நாற்
பத்துமுக்கோணத்திலேஉற்றவளேஈசன்பாரிஉதாரிஓங்காரிசிங்காரியே மலய

சரித்திரச்சுருக்கம் முற்றும்.

———(...)———

உ

சிவமயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

பெருங்கருணை சோடசாவதானி
முத்தழகையங்கார்அவர்கள்இயற்றியது.

ஆதிபெருகு கலியாண்டு நான்கா யிரத்துத் தொளாயிரத் தைம்பதின மேற், சொன்மூன்று சாலிவா கனவருட மாயிரத் துடனேழு நூற்றி னெழுபான், தொடர்நாளை னிகழ்பரீ தாபிகன் னியினமுதற் றேனறுநாள வளா பக்கமும், துதியையநு இதியுடைய புதியபுத வாரமுஞ் சத்தமா ரத்தமீனும் பதிபுகழ்தருகதினத் ததிநிதிகொண் மதுரையம் பதியினைதிமதிமிலைந்த, பழ முதலெனுஞ் சுந்த ரேசர்திரு விளையாடல பகர்பெருங காப்பியமதாய, பாடல்செய் பரஞ்சோதி மாமுனி மொழிந்தபடி பதவிருத்தம் பிறவுமின, பாடக ரிசைக்குமா டக மெனவிசை பசுந்தமிழ்த் தேன குலையினைப், பொதியவரைமுதியவரை நிகர்கலைவலோரும் புராணமுறை தெரியுமறையோ ர், புண்ணிய ரமேசரோடு நண்ணியுறை யாறுகாற பொறபீட மீதனைவரும்

போற்றிமகிழ் வுறவாக் கேற்றிறை ஞற்றினுயர் பொன்னிவட பால்விளங்கு
ஞ்ஞாட்டு மணிமல்கு சோணாட்டில் விபவம் பொருந்துதிரு நயநகரில்வாழ்,
திசையத் திகழுமறை நாட்டிய பெருஞ்சனத் தந்தணரின் மந்திரியைசேர், ஆ
வரில் வேங்கட்ட ராமவே தியனீன்ற வனககவுணிய குலீனன், ஆரணத்தன்
னைவி பூரணத் தனயுகன அபராய தார ரூபன், அப்பாவை யப்பெயரொடு
பாரெலாம்புகழு மதுலகவி கிருஷ்ணய்யனே

———(0)———

மதுரை—அஷ்டாவதானம்,

நாகலிங்கம்பிள்ளை யவர்களியற்றியது

சாற்றுகலி நான்கா யிரத்துத் தொளாயிரத் தைமபதுடன் மூன்றதின
மேற், சாலயவா கனவருட மாயிரத் தெழுநூற்றி னெழுபத்துநான்குசார்
த, தக்கபரி தாபிநா மத்திலகு சம்வற சரவகன்னி மதிலேகர், தானை
தேகியிய பூர்வப க்ஷநதுதியை சௌமியவா ரமுமத்தமும், ஏற்றசுதி
னத்திற் பரஞ்சோதி மாமுனிவ னெம்பிரான் றெனகூடலில, எளிதிறபுரி
தகிரு விளையாட லெட்டெட்டி னுக்கும்வட மொழியினின்றும், இனியநற
மிழிற் புராணஞ்செய் காதையினை யறிதிரைப் பொனனிநதி சூழ்ந, தெண்
ணிலவள மூமறஞ்சோ ணாட்டிற் பசுநதள விலங்குமணி மாய்பனமுதர், போ
ற்றுதிரு மாலமுருக வேளிருவர் சன்னிதி பொருந்தியெக் காலுமழியாப, புண
ணிய நிலாவுதிரு நயநகரின் மேன்மைமித பூசுரர் குலாதிபதியாம், பனிதன
வேங்கடராம னினிதினருள் புத்திரன் புத்தியினி லெனறுமதுரை; புரியரசு
புரிசோம சுந்தரக கடவுளிரு பொன்னடியை மறவாதவன், சாற்றிறையி லு
ளவிலக்ஷணகவிஞர்கொண் டாடி காவலனேபாவினமிக்க, நயமதுர கவிகிருஷ்ண
பாரதி வடித்ததிப் த ரசவாரி கொணடிகினில, நலோலார்க்கு மெல்லோர்க்
கு மானந்த மீக்கொள்ள நாடகச செய்யுளாக்கி, மலைவாய் கேற்றிறை ஞறுகா
ற் பீடமிசை நாவலர்கள் துதிசெய்யவே.

———[0]———

செய்யூர் செட்டினர்க்கிருஷ்ணகவிராயரியற்றியது.

தடந்திகழ் தருஞ்செவி யடிக்கொடு நெடிம்புய நவழ்நதிடு பிறங்க லிடை
வாய், தவம்பெறு மறைநீத வமுதருங் கிரணமால தவளவெண ஞமலி மதி
யம், சநதத மூவர்தாகு வாய்ந்ததென வெணகோடு தாஙகியோங் கிப்பரவு
றும், தானமொரு மூன்றும் பொழிந்தடைக் கிசைமேவு தந்தா வளங்கடாங்
கும், நெடிம்பலி களிக்கவிரு கின்கூல முங்கரைய கிலைபெற்ற வாகதமாம்,
சீசற்ற வெள்ளமா வேழ்பரிகொ ளாழியான் நேயமுற வெய்து மதியை,
கெகிழா திருநதளவு முயர்புரிசை வாழகூட னிததியமா குணமெட்டினுன்,
திருமலன மழுவாளி மானுளி யருளாளி கினறேங்கு சோதியாதி, படங்கொ
டி விளங்குறு திறறகட செவிபூண் படைத்தான படைத்த செலவன், பண
புமாழற்கட பிரானையனவினை யாடலாம் பறுமறு பத்து நான்கும்,
பரஞ்சோதி கூறுந தமிழுகவியைய நாடகப் பாஙகினவிழைவிற்கூறிநற, பஞ்
சல க்ஷணமிபுண குஞ்சட னுந்தலை பரிந்தசைப் பசெயதனன, வடம்பய

செழுந்தரள மன்பரோ டேமென் மடவியர்க ணித்தெறிய வான், மனைதொ
றுந் தெண்ணிலா வெளிரித் தார்சோழ மாமகா நாட்டின்மேவும், வாருலாம்
பொன்னிக்கு வடபாற் பொருந்துநீண் மாத்திரு நயப்பதியில்வாழ், மறையவ
ர்கள் குலரத்ந மாங்கல்வி யகடலை மாரதிய கிருஷ்ணய்யனே

———(*)———

திரிசிரபுரம் வித்வவேதாந்த விவேகசிரோமணியாகிய

ஆறுமுகம்பிள்ளை அவர்களியற்றியது.

பொருணயமுஞ் சொன்னயமும் பானயமு மிசைநயமும் பொலிந்து தோன்
இருநயமும் பெறவெவர்க்கு மியற்செவியோ ளெம்மாக்கு கினிமையாக (ற
அருணயஞ்சேர் கூடனகர்க் கீசனணி யாடலைநா டகமாச செய்தான்
திருநயமப் பாவைய னெனுங் கிர்ஷ்ண பாரதிமா செலவவானே.

அறுதிபதி பசுபாச மெனப்புகலா கமப்பொருளா யரிய முன்னூல
மறுதிபதிந் தளக்கரிதாம் பூரணமே மூலலிங்க வடிவமாகிக
கறுதிபதி மானமுற்றன கனபருககா வாடல்புரி காதை முற்றுந
தறுதிபதி யெனுங்கிருஷ்ண பாரதிநா டகமாகச் சாற்றினனே

———()———

திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான்.

ஸ்ரீ மீனாக்ஷிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களியற்றியது.

பரவுதிரு வாலவாய்ப் பெருமானா ராடலறு பத்து நான்கும்
உரவுசெறி பலபதமாப் புனைந்துரைத்தா ரியாவர்க்கு முவக்கு மாறு
கரவுதவிர் வளம்பொலியுந் திருநயத்தி லெஞ்ஞான்று களிப்பேடான் மேனமை
வரவுதவி ராதபுகழ்க் கிருஷ்ணபா ரதியெனுமா மறையோன் றானே.

———[*]———

கும்பகோணம்காலேஜ் தமிழ்ப்பிரதமபண்டிதர்

திரிசிரபுரம்தியாகராஜசெட்டியார் அவர்களியற்றியது.

மாமேவு திருவால வாயினிடத் தருட்கடலாய் வைகு மெம்மான்
தாமேவு விளையாடற் சொற்பொருணற் பத்திநலந் துலங்க மேவ
பாமேவு செந்தமிழா ற பாடியுலைத் தனை கழலீட் ரபயிற் பொனசேர்
பூமேவு திருநயம்வாழ் கிருஷ்ணபா ரதிப்பெயர்ப்பூ சுரனெனு கோனே.

———(*)———

திருநயம் — மாத்ருபூதேசவராசாஸ்திரிகள் இயற்றியது.

சீருலவு திலமக ளுதறம்கை மெனவொளிர் திருவால வாய்த்தலத்தில்
திருமாலு மயனுமறி யாததிரு வடிமுடித லைவடேவ னஞ்புரித்த
ஏருலவு விளையாட லறுபத்து நாலையு மினிதமுற தென்னவுணவி
யாவரும் விருப்புறத் தமிழ்நாடகமா வியற்று நன்னகை நகரும்
தேருலவு பொன்னகரு மானமுள மீதுறாத திருலை பிணுககு வடபால
திகழ்திரு நயப்பதியில் வேங்கட ராமவே தியனுதவு சுதனிலயுநன
சீருலவு செஞ்சடைச் சோமசுந் தராடியை நிந்தனை சித்தனைவள்ளி
நேசனுக கொப்பான கிருஷ்ணபா ரதிநாம நிபுண கவி யெனகுரவனே.

சிறப்புப்பாயிரமுற்றும்

படல அகாராதி.

படலம்.		படலம்.	பக்கம்
அங்கம்வெட்டினபடலம்.	197	நரிபரியாக்கியபடலம்.	347
அட்டமாசித்திபுபதேசித்தபடலம்	222	நாகமெய்தபடலம்.	200
அருச்சனைப்படலம்.	404	நாரைக்குமுத்திகொடுத்தபடலம்.	296
அன்னக்குழியும்வையையுமழைத்த	93	நான்மாடக்கூடலானபடலம்	161
இசைவாதுவென்றபடலம்.	278	பரிநரியாக்கியபடலம்.	362
இடைக்காடனபிணக்குத்தீர்த்த	327	பலகையிட்டபடலம்	276
இந்திரன்பழிதீர்த்தபடலம்	25	பழியஞ்சினபடலம்.	137
இந்திரன்முடிதகர்த்தபடலம்	124	பன்றிக்குட்டிக்குப்பால்கொடுத்த	282
இரசவாதஞ்செய்தபடலம்	237	பன்றிக்குட்டிகளைமந்திரிகளாக்கிய	290
உக்கிரபாண்டியதேவர் திருஅவதார	103	பாண்டியன்சுரந்தீர்த்தபடலம்.	385
உக்கிரகுமாரனுக்கு வேல் வளை செண்டுகொடுத்தபடலம்.	112	மலையத்துவசனையழைத்தபடலம்.	100
உலவாக்கிழி யருளியபடலம்.	211	மண்சுமந்தபடலம்	369
உலவாக் கோட்டையளித்தபடலம்	245	மாணிக்கம்விற்றபடலம்.	141
எல்லாம் வல்லசித்தர் திருவிளையா	165	மாபாதகந்தீர்த்தபடலம்	192
எழுகடலழைத்தபடலம்.	68	மாமனாகவந்துவழக்குரைத்த	249
கடல்சுவறவேல்விட்டபடலம்.	120	மாயப்பசுவைவதைத்தபடலம்	204
கரிக்குருவிக்குபதேசித்தபடலம்.	293	மாறியாடினபடலம்.	184
கல்லானைக்குக்கரும்பருத்தியபட	169	மெய்க்காட்டிட்டபடலம்.	207
கீரனுக்கிலக்கணமுபதேசித்த	321	மேருவைச்செண்டாலடித்த	131
கீரனைக்கரையேற்றியபடலம்.	318	யானையெய்தபடலம்,	173
குண்டோதரனுக்கன்னமிட்ட...	90	வரகுணனுக்குச்சிவலோகங்காட்டி	255
சங்கத்தார்கலகந்தீர்த்தபடலம்.	325	வருணன்விட்டகடலைவற்றச் செய்தபடலம்.	156
சங்கப்பலகைதந்தபடலம்.	308	வலைவீசினபடலம்.	331
சமணரைக்கழுவேற்றியபடலம்.	392	வளையல்விற்றபடலம்.	215
சுந்தரப்பேரம்பெய்தபடலம்.	303	வன்னியுங்கிணறுமிலிங்கமும் அழைத்தபடலம்	399
சோழனைமடுவில்வீட்டியபடலம்	242	வாதவூரடிகளுக்குபதேசித்தபடல	338
தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதார	49	விடையிலச்சினையிட்டபடலம்	224
தண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்தபடலம்.	231	விருத்தகுமாரபாலரானபடலம்.	179
தருமிக்குப்பொற்கிழியளித்த...	312	விறகுவிற்றபடலம்.	265
தலவிசேடம்.	15	வெள்ளானைச்சாபந்தீர்த்தபடலம்.	38
திருநகரங்கண்டபடலம்	43	வெள்ளியம்பலத்திருக்கூத்தாடிய	86
திருமணப்படலம்.	62	வேதத்துக்குப்பொருளுரைத்த	138
திருமுகங்கொடுத்தபடலம்.	272		
திருவாலவாயானபடலம்.	297		
தீர்த்தவிசேடம்	621		

முற்றும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

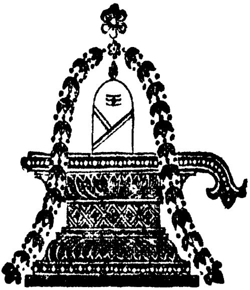

திருவிளையாடற்புராண

நாடகம்

விநாயகர்வணக்கம்—நேரிசைவெண்பா.

சொலுமீசன் திருவிளையாடற்கதையைப்
பாரிலுரு நாடகமாப் பாடற்கே—ஒலிக்கும்
சங்கமலிச் செங்கையுமை தந்தசித்திக் குஞ்சரத்தின்
துங்கமலர்த் தாளே துணை.

தரு—ராகம், மத்தியமாவதி தாளம், ஆதி.

பல்லவி.

கணபதி சரணம் ஜயஜய கணபதி சரணம்

அநுபல்லவி

குணகரனே பரனே சுபகரனே—கோலமேவு பாசாங்குசதரனே, கணபதி

N. S. IYER LIBRARY ★ MADRAS-90

சரணங்கள்.

சோதிவிநாயகனே—பசுந்—தோகைவாகனுக்கு மூத்தவ னகனே
திசுந்தரிமகனே திருவிளை யாடல்நாடகத்துக் கருள்செய்கஜ முகனே

உ மங்களகரம்காணும் உன்னுடை வரத்தினாலேநல்லவாக்குகள் தோணும்
அங்கமதுபூணும் திருவிளை யாடல்நாடகத்துக்கருள்செய்ய வேணும்

௩ தொண்டருக்கிதவானே கொடுந் தும்பிமுகாசுரனை வென்றஸ்ரீமானே
அண்டர்களபணிவோனே திருவிளை யாடனாடகத்துக்கருள்செயநீதானே

சுந்தரேசர்தோத்திரம்

விருத்தம்

செந்திரு வளஞ்சுரக்குந் திருவால வாயி னின்று
சிந்தைமெய் திருநா ளெட்டுத் திருவிளை யாடல செய்து
சந்தத மடியார்க் காகச் சாந்நித்யம் புரியும் சோம
சுந்தரக் கடவுள் செம்பொற்றுணையடி வணங்கு வேனே.

இராகம் சுருட்டி, தாளம் திரிபுடை.

பல்லவி.

கருத்தி லுனதடி நினைக்க வெனக்கருள்வாய்—ஸ்ரீசுந்தரேசா கருத்தில்

அநுபல்லவி.

மருத்து வன்பழியை யகற்றிப்பின்னயிரா
வதத்துக்குறுசாபம் துரத்திமதுரைந
கரத்தையமைத்தும லயத்துவசனுக்கு
கயற்கணியைமக ளெனத்தந்தவனே கருத்தில்

சரணங்கள்

செனித்ததடாதகை மணத்தைச்செய்துநீதி
செலுத்தி ராஜதவம் பலத்துள்நடித்துயர்
அனத்தைக்குமடபசிக் களித்தன்னகுழியும்
அழைத்துவையையுமங் கழைத்ததெய்வமே கருத்தில்

தனிக்கடலைவர வழைத்துமலயத்வ
சனைபொன் னுலகைவிட் டழைத்துக்கிரம
ரளைத்தந்துசத்திசக் கரத்துடனேசெண்டும்
அளித்தவனியுங்கைக் கொடுத்தவரசே கருத்தில்

தடக்கடல்சுவற விடுத்திந்திரன்முடி
தகர்த்துவடமலை யடித்துடபெருநிதி
எடுத்தந்தணமுனி வருக்குமறைப்பொருள்
இருக்கும்வகைதெரிந் துரைக்குமண்ணலை கருத்தில்

௪ விலைக்களவிலமணி யளித்தொருவருணன்
விடுத்தகடலைவற் றடித்துமதுரையைச்
சதுஷ்கூடபுரமென் றாக்கச்செய்துசித்த
சரித்திரம்புரிந்தா தரிக்குமையனே கருத்தில்

௫ பருத்தகருங்கல்லா னையைக்கரும்பருந்தும்
படிக்கிசைந்தமணா ரழுப்புங்கயங்கொன்று
விருத்தனைக்குமா னுருச்செய்துவழுதி
விருப்பினபடிமாறி நடிக்கின்றவனே கருத்தில்

௬ சமிக்கரியகொடும் பழிக்கஞ்சிமகாபா
தகத்தைத்தவிர்த்தாசி ரியர்க்குதுணைவியை
ரமிக்கநினைந்தசீ டனைச்செகுத்துவாள
ரவைச்சங்கரித்தவி டபத்துவசனே கருத்தில்

௭ கிழிக்கவருமாயப் பசுக்கடிந்துதென்னன்
கெலிக்கும்படிசாமந் தனுக்கருளிபடரி
செழிக்குமுலவாக்கி ழியைத்தந்துவணிகத்
தெருக்குளவளைவிற்ற முதற்கடவுளே கருத்தில்

௮ இடத்துடனஷ்டசித் தியைச்சொல்லிசென்னிக்குச
சிறக்கும்வாசலதிறந் தடைத்தொருசெழியன
படைக்குநீர்ப்பந்தல்வைத் தடுதிரசவாதம்
பலிக்கச்செய்தருளன் பருக்கெளியனே கருத்தில்

௯ செறித்தசோழனைம டுவிற்றள்ளிப்பின்னொரு
திருத்தொண்டனுக்குந்தன் டுலபைகொடுத்துமுன்
குறித்தமாமனாக வழக்குரைத்துவர
குணறகுசிவனுல கிணக்குந்துய்யனே கருத்தில்

௰ முனைத்திந்தனச்சுமை வகித்துலவிதிரு
முகத்தைவரைந்துச்சே ரனுக்கனுப்பித்தங்க
மணிப்பலகைவாண னிசைக்குதவியவனை
மனைக்கிசையிலவாது வெலச்செய்தவனே கருத்தில்

௧௧ தவிக்கும்பன்றிக்குட்டி களுக்குமுலைப்பாலு
தவிப்பின்னவைக்குமந் திரித்தனத்தைத்தந்து
பவித்திடுங்கரிக்கு ருவிக்குபதேசித்துப்
பழிப்பிலநாரைக்குமுத் தியைத்தந்தவனே கருத்தில்

கஉ புரந்துக்காலவாய்ப்பே ரமைத்துச்சுந்தரப்பேர்
பொறிக்குநகணைதொடுத் தினிக்குந்தமிழ்மணம்
விரிக்குஞ்சங்கப்பல கையைக்கொடுத்துத்தரு
மியைக்கனகக்கிழி பெறச்செய்தவனே கருத்தில்

கங தருக்கமிகுநக்கீர னைக்கரையேற்றிச்செந்
தமிழ்க்கிய லகஸ்தி யனைக்கொண்டறிவித்துப்
பெருக்குந்தமிழ்ச்சங்கை யகற்றியிடைக்காடன
பிணக்குந்தீர்த்தருளுங் குணக்குன்றமே கருத்தில

கச ஜைத்திலவலைவீசித் துதிக்கும்வாதவூரர்
தமக்கைநெருக்கிலுமப பொருட்டுப்பயன்சொல்லிப்
பலத்தநரியையக்க வனபரிகள்செய்து
பரிக்கொருநரியா முடுக்குமீசனே கருத்தில்

கரு அணைக்குமனைசமண் திறைக்கருஞ்சுரம்
அகற்றிப்பலசம ணரைக்கழுவிலிடுக்
கினைத்துபருவன்னி மாத்துடனிலிங்கம்
மறைபுமதுரைக் கழைத்தவள்ளலே. கருத்தில்

அபசாரக்ஷமை

விருத்தம்.

திருவளரும்புராணமுவாறுட்காகதம்
சிறத்ததிலாலவாய்ப் புகழையீசன
உருவளரம்பிகைக்குரைக்க முருகவேளகேட்
டுரைத்ததைக்கொண் டகத்தியராய்ந்தோதும் வண்ணம்
பெருகுபராஞ்சோதிமுனி தமிழ்ப்பாவாகப்
பேசினார் யானதைநா டகமாக்கூறல்
கருடனைமுனமேஞர் கொசுகுபறந் திட்டாற்போலக்
காட்டினேனப் பேதைமையா ராட்டினேனே.

வல்லார்முன் னென்னதுசிற் றறிவினாலே
மதுராபுரேசர்விளை யாடல முற்றும்
பல்லோர்சொற் கேட்டுளறும் கிளியைப்போலே
பரிந்துபாரிந துளறுவதாற் பயனே தென்றுஞ்
சொல்லாரும் பாவலரும் மலருங்கொண்டு
துணைபடியிற் சூட்டியமெய்த் தொண்டர்போலே
கலைாலும் விலலாலு மெறிந்த பேரும்
காட்சிபெற்ற தேயிதற்குச் சாட்சியாமே.

மோகன ராகம்— ஆதிதாளம்.

பல்லவி

சாமியென்றனை சாரம்— ப்ரூரூ ரூப— சாமமாகக்கொளவதன்பாடக

அநுபல்லவி

பூ ஈ நாவசேமோலும் புரகதாணும் தேடும்
மாமதுராபுரத்தில மனவிமா திகிலாரும் ச .1

சரணங்கள்

மேருமலை யமையாக— மணடலந்சூழும்— வேலையேமிக்கூடாகத
காரணியேபத்ரமாகக்— கற்பகத்தருச— சாலைகயேயேவிடுவி மாகப
பாரதிபிக்கருவி சேரக்கருதிமிகப் பரிதுபரிகநவளமுன தருமே
ஆ... னயுனது சீநயருமகிமை பதனேவளரநவளன ... கே
கா...மைபும் லேனியுந்தெய்வநதுமனதி சடிதாசுநதெய்வ்... ல
தீர முடனேயெழு தினதுமெழுதாததும் தினையும்பனையுமான நாமல
அடியேனுமனைத்
தேடிபோதுரிக்கஆசை கூடியேமுயலகின்றது
கேடியபாவாரியுனை காடிய சிற்றெறும்புபோல்
தீர்க்கமதியில்லாமல வாகிலவந்யாதுசமெசானமேன்
காக்ககடனென்குறநம் நீககக்கருணைசெய்வையா .. 2

மந்திரதந்த்ரமோ வறியேன் தோத்திரம்பன்னும்
மார்க்கமோயினைதென் றறியேன
சிறைதயிலெனனவோ வறியேன் கூடபிடவென்றல
நிருபெயமோவியதென் றறியேன
அநசயிருமறைமொழி ப்ரிதமொழியிலொரு அசூடிரமுமபடிக்க நிரமேல ..
விடையதயிருநசாத்திரநனிலெவ்வாவும் விருபபகலகாணவபடிக ... நல
சந்தயிருநதகனி நநனிலெவ்வளவும் சாரங்களைபபடிதமந்னோ
உனதனடிபூசைபுரிநதிட ஆகமங்கள் ஓதுவதும்படிநத நிலைல
என்புளெசால்லுள
யோக்யமோபிழைகண்டுள்ள யோக்யமோஅல்லதுள்ள
யோக்யமோசிந்தையிற்கொள்ள யோக்யமோவநியனசலவி
லைககமினதிநாடகம் ஆக்குவதுவநியேன
மூக்கைப்பிடிததால்வாய் ஆவெனகவநிபேன ச 3

இலக்கியமோதெரியாது பொருள்சொல்லும் எவ்விதமோதெரியாது
இலக்கணமோதெரியாது யதிப்ராசங்கள டிவசாபதுலவநவிடி..து
லக்குறியோரவையில மிலக்காமல்விநியுடன
ரஞ்சிப்பிக்கவுந்துணி வுணடோ

சோறுக்குத்தரும்பொருளும், கலக்கமின்றியறிந்து
சொலலிப்போதிக்குநதுணி வுண்டோ
நிலைக்கும்நவரசத்தின் விலக்கமும்வண்ணவகை
நெறிகண்டோதவுந்துணி வுண்டோ
ஒலிக்கும்ராகப்பரீக்ஷை தாளப்பரீக்ஷைதெரிந்
துசரிக்கவுந்துணி வுண்டோ நலமின்னதென்
றுணர்ந்திலேன் குற்றமின்னதென் றுணர்ந்திலேன் சொல்லிமெய்ப்பிக்க
உணர்ந்திலேன் சாமிமெய்ப்பிக்க. உணர்ந்திலேன் ஒன்றுமில்லை மல
ஒருபிரவிக்குருடன் ஒண்டொன்னரிப்பதுபோல்
பொருள்சேருன்றன்புகழைப் புகழ்த்துமாசையாற்சொன்னேனை சாமி

ஜ முன்னரீயுமைக்குச்சொன்ன தறிந்துகும்ப
முனிக்கதைச்சணமுகன்சொன்ன
பின்னதையம் முனிசொன்ன துணர்ந்தேடன்பு
பெருகுபரஞ் சோதிசொன்ன
தனைபொருநாடகம் பண்ணத்துணிந்ததினென்
தவறுவெளிப்படுத்த லானேன
உனனுங்கவிவலவ ரென்னகவிதையிதென்
றேதிரிந்திக்கப்பட லானேன
மன்னுஞ்சுபமொழிய சுபமொழியுங்காணுவென்
மதியைத்தெரிவித்திட லானேன
மின்னுமணிவிளங்கும் பன்னகபூஷணவென்
விரசமறிவித்திடலானேன் ஆகையாலெந்த
விதத்தினுறசொலவதெனது மதத்தினல்யாதுந்தோணுமல
பிதற்றினுமுன்சித்தத்தின இதத்தினுற்கொண்டுபொறுததே
வெள்ளைமொழியிதுவென் றெள்ளிவிடாமற்றநனத
பிள்ளைமகிழவதுபோல சாமி

நூற்பெருமை

விருத்தம்

பகரொணு வீசன் காதை பலகோடி சரித்ர மாகும்
தொகையிலோ ரெழுத் துரைத்தாற் றொடர்பவந் தொலையு மென்றே
குகனசொல முனியகஸ்த்யர் கூறிய நெறிகண் டந்த
மகிமையான் றெரிந்த மடமேம் வகுத்ததை யுரைசெய் வேனே.

தோடிராகம்,—ரூபகதாளம்.

பல்லவி

பெறவொணுதமோக்ஷந்தரு மிதுசிவகதையே

குழமுனிமுகவாரிஜ மலரில்பெருகும்சுதையே பெறவொ

அநுபல்லவி

பெறவேண்டும் பேறுகள் பெறுவதல்லால் முடிவில்
பிறப்பறுக்கும் மருந்திது பெறவொ

சரணங்கள்.

௧ மதுராபுர நாதன்செய்து வந்ததுமன் னாலே
ஒன்றாந்திரு விளையாடலை மகிழ்ந்துகேட்பதாலே
மதியாமலைதனைநாலே சங்க நிதியோடிலைசவாலே பத்ம
நிதியாதிதன் பாலே பெற்ற நிதிபதியைப்போலே
நிதியுந் தருகும் மேலே
நீளும்புகழுடனே நெருங்குமொருக்காலே பெறவொ

௨ மரணம்வரி லெமதண்டனை வாராமலே முடிக்கும்
காமேறாருல கதிலேசென்று மனனும்படி விடுக்கும்
சாருபம்வருதடுக்கும் அருள் ளரியபோகம்கொடுக்கும் சிவ
சாருபம்செய்த லெடுக்கும் ஐயன் திருவடிக்கிழொடுக்கும்
பெருகும் இன்பம் தொடுக்கும்
வீடுறவெக்காலும் பிரியாமலேதடுக்கும் பெறவொ

௩ பத்தசம்பத்துடனே பெறு பொருளும்வந்து சேரும்
பொருதும்பகை நடுக்கமகொண்டு புறங்காட்டியேயோடும்
மெத்தநலம்சேரும் மங்கலத்தை யுறச் சூடும் நோ
உற்றவாழ்வும்நீடும் குறை யற்றசெல்வத் தோடும்
புத்தி யறிவும் நீடும்
பூர்ணாயிசுடனே போகபாக்யம் கூடும் பெறவொ

அவையடக்கம்

விருத்தம்.

காருநீ ருநாகயிறும் பதரு மாமிக்
நானகுமலர் பானமணிநெல விவற்றிற் கூடில்
பாருலகில விலைமதித்துக் கொள்வார் போலே
பஙகயன்மால் தேடியுங்கா ணாத மூர்த்தி
சேருடருந் திருவிளையாட் டதனிற் சேர்ந்த
செவ்விகொண்டென புனமொழியா லிசைத்த விந்தப்
பேருயரும் நாடகப்பா வினத்திற் குற்றம்
பேசிலார் கலவிதிகழ் மாசிலாரே.

முந்தியயன் றந்தபொற்ற மரையில் சகதி
முதலவர்படைத் தடைந்துளபே றதுபோ லிப்போ
தந்தமகா தீர்த்தத்தில மனிஞ ருஞ்சென
ருடிமுத்தி பெறுகினரு ரதுபோல நீல
கந்தரனே தியகதையைக் குகனுற் றேர்ந்து
கடமுனிவர் சொலப்பரஞ்சா தியும் புகன்றார்
செந்தமிழ்க்கீர்த் தனையாக யானும் சொன்னேன
தெருளுவீ ரென்பிழைதீர்த் தருளு வீரே.

சாவேரி ராகம், சாபுதாளம்.

பல்லவி

குற்றம்பொறுக்கவேணும் நல்லோரே குணக
குன்றின்மேலவிளக்கும் வல்லோரே.

அநுபல்லவி

முத்திபுரத்தில்வாழும் கர்த்தன்சரிதையிந்த
முறையெனவுணர்ந்துமுன ராமனும்சொனுமென்றன் குற்றம்

சரணங்கள்

பூர்வமீசனுரைத்த சங்கிதையிலாலவாய்ப்
புகழையுமகத்துச சொலலி விரித்தாரே
சார்வபௌமனாகிய குகனதிக்ததைக்கும்ப
சம்பவ முனிவர்க்குச சரித்தாரே
ஏாவையாகவம்முனி யதிகதுவடமொழியால
இருமூன்றுயிரமாவிஸ் தரித்தாரே
ஆர்வமு டையபரஞ் சோதிதமிழ்க்கவிமூ
வாயிரத்துமுந்நூறு விரித்தாரே
சேர்வையா யிவர்கூற நானுமதற்குப பின்னர்
சிங்கங்கள்சிக்ஷவொரு முயலுங்கூவிய தென்ன
பார்வைக்கி தொருநா டகமாகவுலகில் மனன
பைந்தமிழறியாவென னேழைமையினாற்சொன்ன குற்றம்

கன்னகநிமுதலாச் சேரும்வாரிதிதன்னில்
கால்வாயுஞ்சேருமன்றோ கோணமல்
புங்கமிகும்பெரியோர் சொலலைக்கொள்ளுவீரெனறன்
புன்சொல்லதையுந்தடை பூணமல
அங்கமிகுந்தவிலக்கியமுமிலக்கணமும்
ஆய்ந்தவுங்கள்போறகூறத் தோணமல்
துங்கமுடையதொண்டர் துதிக்கக்கீர்த்தனையாகச்

சொல்லத் துணிந்தேன் சற்றும் நாணமல்
பொங்கும் வாரியுண்டவர் அகற்றியு லகமுய்யப்
புனிதமாக் கியமுகில் போலே நீங்களுந்துய்ய
திங்கள ணியும்கூடல் நாதர்க்கி னிமைசெய்யத்
தீதகற்றி யடியார் செவிக்கமு தெனப்பெய்யக் குற்றம்

இத்தரை யிலகர முதலாமெ ழுத்துக்கள் போல்
எங்கும் பரவி யெள்ளெண் ணெயும்போலே
சத்தகோ டிமந்திரங் களுக்குள்ஐந் தெழுத்தேயா
தாரமாயிருப்பதுன் மையினாலே
சத்துக்க ளுரைக்குங்கா தையைச்சொல்ல இலக்கண
சம்பிரதா யம்அறிவே னேமேலே
தத்துப்பித் தாகவே அன்னைமுன் குளறிய
சவலைமொ ழிக்கிணையா யொருக்காலே
மத்திம மொழியினால் அமைந்திட்டா லும்நீக்க
மகிமையுள்ளவுங்களா லாமேயலது சேர்க்கச்
சித்தமாயிருக்கிறீர் அரைச்சொல் முழுச்சொல்லாக்கத்
தெரிந்தோர்கடனென்றெண்ணி மொழிந்தேனுங்களால் நோக்க குற்ற

கடவுளர்வணக்கம். தோடயம் — விருத்தம்

அருவுருவாய் முதலிடையாய்க் கடையு மாகி
அனைத்துயிர்க்கு முயிராகிச் சாக்ஷி யாய்நின்
றரியவொரு முச்சிறப்பும் பொருந்தி வாழும்
ஆலவாய்த் தலத்தில் முளைத் தெழுந்து சோதிச்
சொருபமதாய்ச் சிவக்கொழுந்தாய் வளரும் சோம
சுந்தரக்க டவுளடியார்க் காகச் செய்த
திருவிளையா டலையொருநா டகமாச் சொல்லச்
சிந்தித்தேன் தோடயத்தை முந்தித் தானே.

தோடயம். — நாட்டைராகம், ஜம்பைதாளம்.

அயனரிதேடிய ஜக தீசன் அணிமதுராபுர நகர் வாசன்
கயல்விழிமாதுள மகிழ் நேசன் கதையை யான்பாட ஆஆ
உயரிருவானவர் பயம் நீக்கும் ஒருகொம்பினாலசு ரனைத் தாக்கும்
ஜயவருள்பூண்டவ னியைக் காக்கும் தந்திமுகன் துணையே ஜயஜய

வரைமகளாகிய உமை பாகன் வடிவினில்நீடிய விடைவாகன்
திருவிளையாடிய கன போகன் திருப்புகழைப் பாட ஆஆ
சுரபதிமாமகள் மண வாளன் சுருதிகள்தேடிய இருதாளன்
[illegible] துமம் துணையே ஜயஜய

[illegible] ணி புரமெரிசருமிள [illegible] கைபூணி
க[illegible] ருலவியமழு [illegible] டாணி கதையையான்பாட ஆஆ
சதுமுகன் ஆகமகிழ கலி யாணி சகலருந்தொழவருள் திரிகோணி
மந்திரவுருவிய கலை வாணி மலரடிகள் துணையே ஜயஜய

௪ தவமுறும்அடியவ ரநு கூலன் சதிமறலியையுதைத் திடும்காலன்
பவமகலவேயருள் குண சீலன் பண்பிசையைப் பாட ஆஆ
அவனடிதொழவரும் சுரர் பந்தி அணிமுடிமிசைதன தடிபொருந்தி
நவமணிசிதறவே செயும் நந்தி நாதன்றாள் துணையே ஜயஜய

௫ மாதங்கமாகிய தனை யுரித்தோன் மாரனைநடுவிழி யாலெரித்தோன்
ஏதங்கள்யாவையு மப கரித்தோன் இன்னிசையைப்பாட ஆஆ
வேதங்கள்தேடரும் சிவனை யொரு வேசித னூடலை யகற்றவரும்
தூதங்கமாம்படி யனுப்புந்திருச சுந்தரர்தாள் துணையே ஜயஜய

௬ முந்தியமூவர்க்கு முதல் நாதன் முடியடிநடுவிகந் தவ!
சுந்தரமூர்த்திக்கி னிய தூதன் சுபகதையை ப்பாட
ஐந்தெழுத்தாலம ணர்கள் பூட்டும் அருங்கல்லுடனேகட லையுமீட்டும்
அந்தமிலெழுபிற வியுந தாட்டும் அப்பர்தாள் துணையே ஜயஜய

௭ பரமருளிய கறைக் கண்டன் இருவினையிருளகற் றியசண்டன்
கையுளதொண்டருக் குத் தொண்டன் சரித்திரத்தைப் பாட ஆஆ
சகமகிழ்காழியி லுதித் தடர்ந்த சமணரைக்கழுவுற ச்செய்துயர்ந்த
மகிமைபெருகும்ஞான சம் பந்த வள்ளல்தாள் துணையே ஜயஜய

௮ ஆணிப்பொன்மாமலைதனை வளைத்தோ னறுபத்துமூவர்க்கருள்விளைத்தோன்
பேணிக்கொள்வாருளமதில்முளைத்தோன் பெருமையைக்கொண்டாட ஆ
ஆணிக்கையாகுமன் பதிலநேரும் ஆதியைத்தொழுதவரடிசேரும்
மாணிக்கவாசகரருள்சாரும் மலரடிகள் துணையே ஜயஜய

மங்களம். விருத்தம்

ஆதிபக வனுக்குமூ வருக்கு மிந்தி
ராதிதே வருக்குமுனி வருக்கும் நந்தி
நாதருக்கும் கணபதிவே லருக்கும் தொண்டர்
நால்வருக்கு மிக்கதைமுன் னுரைத்தோ ருக்கும்
நீதகலும் அடியார்க்கு மிதையன்போடே
செப்புவர்க்குங் கேட்பவர்க்கும் யாவ ருக்கும்
மாதுமையங் கயற்கணிக்கும் மதுரா நாதன்
மங்களத்தை வளம்பெறயான் வழுத்து வேனே.

சுருட்டி ராகம், ஆதி தாளம்.

பல்லவி.

மங்களம் சுந்தர மங்களம் அங்கயற்கண்ணி தன்கணவருக்கு மங்களம்

அநுபல்லவி.

கங்கைவளர் காத்ரருக்கு நாகேந்திரி நேத்ரருக்குத்
துங்கவேத ஸ்தோத்ரருக்கு த்வாதசாந்த க்ஷேத்ராருக்கு மங்களம்

சரணங்கள்

ரினைக் காத்தவர்க்கு ஐராவதத்துக் கிருடிசாபம் தீர்த்தவர்க்குச்
யிருள்நீத்தவர்க்குத்தொண்டரிடத்துச் செழுங்கருணைபூத்தவர்க்கு

அந்திவண்ணம் பூண்டவர்க்கு அவனிமுழுதாண்டவர்க்கு
விந்தைசெய்யும்தாண்டவர்க்கு மேலும்புகழ்நீண்டவர்க்கு மங்கள

௨ பூமதியைத் தரித்தவர்க்கு மதம்பொழியும் போதகத்தை யுரித்தவர்க்கு
காமனங்க மெரித்தவர்க்கு முப்புரமெரி காணமெள்ளச் சிரித்தவர்க்கு
சாமகான லோலருக்கு தண்டதர காலருக்கு
மாமவுன சீலருக்கு வைமிகுந்த சூலருக்கு மங்கள

௩ வாரிதியையழைத்தவர்க்கு ஆலகாலத்தை வாரியுண்டிபிழைத்தவர்க்குப்
பாரிலெனறும்தழைத்தவர்க்கு லீலைகளறு பத்துநாலுமிழைத்தவர்க்குப்
பாரிஜாத நாதருக்குப் பங்கஜைசமேதருக்கு
சீருலவும் வேதருக்குத் தேடரும்பொற் பாதருக்கு மங்கள

பாயிரம் முற்றும்.

வெண்பா க, விருத்தம் அ, கீர்த்தனை ஏ.

௳

சிவமயம்

புராணவரலாறு.

திருக்கைலாசச் சிறப்பு.

விருத்தம்.

கூடலெம் பெருமா னன்பு கூர்ந்துதொண் டருக்காச் செய்த
ஆடல்நா லெட்டிரண்டு மரியநா டகமாச் சொல்ல
மாடுவீ டருள்பு ராண வரலாற்றை யுரைக்க முந்தித்
தேடருந் திருக்கை லாயச் சிறப்பினை புகலு வேனே

சௌராஷ்டர ராகம், ஆதி தாளம்

திருக்கயிலாசச் சிறப்பினைக் கேளும் மண்ணில்
திரிகாலத்திலும் அழியாமல் நீளும்

அநுபல்லவி

திருக்கைக லைக்குவித்துத் திருமாலயன்முனிவோர்
சென்னிமேல் வைத்துத்துதி செய்ய வரமளித்து
இருக்குமு தல்மறையின் முடிதனை யுங்கடந்த
ஈசனவீற் றிருப்பதம் இருப்பிட மாயுயர்ந்த திருக்கயி

சரணங்கள்

மகவானுலகுமா யவனுலகும் நிலை
மாறிவருகின்றபோ திலுமிலகும்
மகிமையைக்கொண்டுவரு மூழிதோறும் தன
வலிகெடாமலேநிலை நின்றுமீறும்
பகரும்தெய்வமங்கையர் பாடலொலியுமாடும்

பரதநாட்டியவொலியும் மத்தளத்தின்னொலியும்
மிகவும்யானைகளொலி யும்மருவியொலியும்
விண்டலந்தன்னில்நிறைந் தெண்டிசையம்நிறைக்கும் திருக்கயி

௨ அன்னையைச் சிந்தித்தசை யாததேகமும் கண்ணீர்
அருவியும்நீறணிமே னியும் யோகமும்
[illegible]மைகொண்டமுனிவோர் களையடுத்து உள்ளம்
[illegible]ழ்ந்திடத்தனதுசா ரூபம்கொடுத்து
வெண்மையுள்ளவஸ்திரம் விரித்ததுபோலருவி
வெள்ளமுமெய்ப்பொருளைத் தேடித்தூங்காமலதூங்கி
பண்ணும்விரதமுனிவர் கண்களில்நின்றுவரும்
பாஷ்பநீரும்பெருகி வாய்ப்பசிறந்துயரும் திருக்கயி

௩ கோட்டுமலரும்நறும் கொடிமலரும் நீரில
குலவும்மலரும்பசுஞ் செடிமலரும்
பாட்டுமலர்களும்கொண் டசனடிமேல் பூசை
பணிந்துசெய்யும்தொண்டர்கள் சூழஒருபால்
கோட்டானைகளும்புலி களும்சர்ப்பங்களும்உண்மை
கூர்ந்தமுனிவர்களைக் கண்டாதியிற்பூசித்த
நாட்டமூன்றுடையபவ னுகவுட்கொண்டவரை
நண்ணுவதனைக்கண்டு விண்ணும்மண்ணும்புகழும் திருக்கயி

சூதரைத்துதித்து முனிவர்கள் சிவகதை சொல்லவேண்டல்.

விருத்தம்

கயிலையரன் சன்னிதிக்கன் சிவதீர்த் தத்தின்
கரையினிலோ ராயிரக்கால் மண்ட பத்தில
இயமநிய மங்களுடன் புலித்தோ லின்மேல்
இருந்திலகும் சூதபுரா ணிகரைப் பார்த்தே
அயனிணைம கோதரனே டுக்ர வீர்யன்
அரபத்தன் சதானந்தன் முதலோ ரெல்லாம்
வயமுறையும் தங்கள்மனத் தையம் தீர
மதிக்கின்றார் அஞ்சலித்துத் துதிக்கின்றாரே

சாவேரி — ஆதி

பல்லவி

சூதமுனிவரே ஆதிபகவன்கதை தொடுத்துச்சொல்ல வேணும்
எங்களுக்கருள் கொடுத்துச்சொல்ல வேணும்

அநு வேதவி யாசமுனி யருளாலு லகில் மன்ன
விளங்கும்பு ராணமீபதி னெட்டும்வ கையாச் சொன்ன சூதமுனி

சரணங்கள்.

௧ மேருமக் [illegible]ப் பொருப்புமு தலனந்தம்
விடையோ[illegible] தையும்பதி வளமைசொன் னதில்பலதம்
சாருமின், [illegible]வதெ னும்பிரபந்தம்
[illegible] சாற்றினர் நீரேயெந்தம் சூதமுனி

௨ பற்றிவ ரும்சந்தேக முதலாங்குற் றமும் தாழும்
படிக்கெங்க ளுக்குச்சொல்லக் கேட்டுவந் ததிற்சூழும்
சிற்றறி வகன்றுள்ளம் தெளியவில் லையே நாளும்
திறமைகண் டருளசெய்ய வேணுமின் னமும் கேளும் சூதமுனி

௩ சாற்றரும் தலங்கடகுள் முதலாம கிமை பூணும்
தலமுந்தீர்த் தங்களுக்குள் நலமாந்தீர்த் தமுந்தோ[illegible]ம்
மூர்த்திக ளுக்குளருள மூர்த்தியா கவும் [illegible]
மூன்றும்வி ளங்கும்சிவ ஸ்தலமொன்று ரைக்க [illegible]ம் சூதமு

சூதமுனிவர் புராணவரலாறு முனிவர்களுக்குக் கூறல்

விருத்தம்.

முனிவர்களிவ் வாறுரைக்கத தெரிநது சூதர்
முகமலர்நது புராணமூ வாறுட் காநதம்
தனையிருமுச சங்கிதையாச் சனத்கு மாரன்
சங்கரன்மா லயன்சூதன் கதிரோன் சொலத்
தனிவளரும் சஙகிதைக்கு ளீசன் சொனன
சஙகிதையின பொருளையுமைக் குரைக்கும் போதே
அனைமடிமீ திருந்துகதை முழுது முள்ளத்
தாக்கினு னறிரணடு நோக்கினனே

குகனறிநது கும்பமுனிக் குரைத்தா னங்கட
கொண்டதுவே யகஸ்தியசங் கிதையா நின்றிச்
சகமதிற்பேர் கேடடளவி லின்பம் வீடு
தருந்தலமொன றதிற்சொலுமத் தலம்யா தென்னில்
மகிமைதரும் திருவால வாயென் றேத
மகிழநதவரம் முனிவரைப்பார்த் ததைபெங கட்குப்
பகருமிப்போ தெனத்துதிக்க மனங்கொண் டளபு
பரிக்கினுர் சூதர்மொழி விரிக்கின் றுரே.

தரு சௌராடடிராகம், ரூபகதாளம்

௧ புராணவர லாறுகேளும் புண்ணிய முனி வோரே பெருங்
கராசலத்தை யுரித்தணியுமுக் கண்ணனுக்கடி யாரே

௨ பண்டுநான்முகன் காசித்தலத்தில் பரிமேதம்செய்யத் தொடுத்தான் தவ
மண்டும்மைமிசா ரணியவாசிகள் வரும்படிசசொல்லி விடுத்தான்

௩ அகஸ்தியர்சன காதியர்சுகர் அத்திரிபரத் வாசர் சக்தி
மிகுத்தவசிட்டர் வாமதேவர்வான் மீகிவருணர் வ்யாசர்

௪ புலஸ்தியர்கவு சிகர்கவுதமர் போதாயன[illegible] போ[illegible]ம் தவ
நலத்தில்மிகுந்த கௌக்கர்காசிபர் நார[illegible]

௫ மகத்தொழில்முடித் தனைவருமுபர் [illegible]பெ[illegible]ண்டாடினர் இந்த
ஜகத்தைவிதிக்கும் பிரமதேவரும் சத்[illegible] கூடினர்

௬ நின்றமுனிவ ரனைவரும்காசி நிமலனடியிற் பணிந்து முத்தி மண்டபத்திலி ருந்தறமுதல் வசனித்தணியா யிருந்து

௭ வசிட்டமாமுதல் முனிவர்நாரத மாமுனிமுகம் திரும்பி எங்கும் ப்ரசித்தமாகவே மூன்றுலோகமும் பார்த்துவந்தீரே விரும்பி

௮ திவ்யமாகிய ஸ்தலமும்லிங்கமும் தீர்த்தமும்சிறந் தேற்க ஒரு சைவஸ்தலத்தின் மகிமையெமக்குச் சாற்றுவீரென்று கேட்க

௯ மகிழ்ந்துகலைக ளனைத்தும்சனத்கு மாரரிஷியின் பாலே படித் துகந்தவ்யாச ரிடத்தில்கேளுமென் றுரைதன் மேலே

௰ வேதவ்யாசர் குகனுரைத்திட வேதந்தொட்டொருக் காலே கலை யோதுமகஸ்த்ய முனியைக்கேட்டுநீ ருணர்வீரென்றுரிப்பாலே

முனிவர்கள் அகஸ்தியரை சிவகதைசொல்ல வேண்டுதல்.

விருத்தம்.

மாதவ வியாசர் இந்த வகைசொலக் கண்டு தேர்ந்த
போதமா முனிவோ ரெல்லாம் பொதியமா தவர்பாற் சென்றே
ஓதரும் தமிழ் வளர்க்கும் ஒண்முனி லேயென் றோதி
வேதமோர் ஆயி ரம்போல் விளங்கிடத் துதிக்கின் றாரே.

பந்துவராளிராகம் ஆதிதாளம்

பல்லவி

கூறவேணும் கும்பமுனியே கூறவேணும்

அநுபல்லவி

கூறவேணும் சிவபத்தி மீறவேணும் இருவினை
மாறவேணும் சென்மங்கடைத் தேறவேணும்கிருபைசெய்து கூறவே

சரணங்கள்

ஆருத்ரா க்ஷவிபூதி தாரணமுஞ் சிறப்போடிப்
பாரில்நாரி பாகன்புகழ சேரும்ஓர்த லத்தைக்கண்டு கூறவே

காவினில்வ ரும்முனிவர் ஆவியைக்கு டித்திடும்வா
தாவிவில்வ லனைக்கொன்ற தேவனேக ருணைவைத்துக் கூறவே

சந்திரன்ர விக்கிடறு தந்துயர்விண் ணளவுறும்
விந்தமாம லையின்கரு வந்தணித்தி டும்முனியே கூறவே

ஆதியில்வ்ருத் ரனைச்சம்ப பேதிசங்க ரிப்பதற்கம்
போதியைக்கு டித்திடும்ப்ராக் டாதியைக்கொள் ளும்முனியே கூற

வாமதேவ னுமையவள் மாமணந்தன் னிலேதெற்குப்
பூமிநிறுத் தப்பொதியு மாமலைவ ரும்முனியே கூறவே

சண்முகரி டத்திலேநின் றுண்மையெழுத் தைத்தெரிந்து
தென்மொழித னைப்பொழிந்த கணமணியா கும்முனியே கூறவே

பூவிலுள்ள வருவந்த பாவலர்த மிழ்க்கிசைந்த
திராவிடசூத் ரத்தத்தைநத தேவனேய ருள்புரிந்து கூறவே

அகத்தியர் முனிவர்களுக்கு ஆலவாய்ப்பெருமை கூறுதல்.

விருத்தம்

வசையறுஞ்சீர் வசிட்டாதி முனிவோரேத்த
மகிழ்ந்தகஸ்த்யர் முத்திமண் டபத்தில நான்கு
திசையிலுறும் சேவல்களை ங்கரன்வி சாகன்
தெக்ஷிண மூர்த்தியையும் பணிந்தே மக்குப்
பசுபதியம் பிகைக்கருளசங் கிதையைச செவ்வேள
பகர்ந்தவற்றி லெட்டெட்டா டனுஞ்செய் தீசன்
இசைபெறுமுச் சிறப்புமுள ஆலவாயை
யிவ்வுலகிற் சிவனுலகென் றியம்ப லாமே.

அருமைபெறு முனிவர்களே யத்தலத்தே
அடையுமொரு முச்சிறப்பு மதிலெந் நாளும்
தருமுலகிற் பலவுயிர்க்கும் அருள்செய் தோங்கும்
சங்கரன்செய் திருவிளையாட் டிருநா னைட்டும்
பெருமலையைத் துளைத்தவே லவ னெனக்குப்
பெரிதிதென்றே விளம்பியவா றுமக்குச் சொல்வேனா
ஒருமையுடன் கேட்டறிவீ ரென்று கும்பத்
துதித்திட்டார் விதிமுறையாப் பதித்திட் டாரே.

புராணவரலாறு முற்றும்.

ஆக. விருத்தம் ௭, கீர்த்தனை ௩, தரு ௧

தலவிசேடம்

விருத்தம்.

சீருலவு முனிவர்களே கேட்பீரிண்டு செப்புகின்ற திருவாலவாயைப் போலித் — தாரணிமீ தொருதலமு மதிலே செம்பொற் றாமரைபோ லேயொருதீர்த் தமும்பொற் கொன்றைத் — தாரணியும் சோமசுந் தரமா லிங்கம் தனைப்போலே லிங்கமுமூ வுலகும் சென்று — பாருமரி தென்றுமுத ற்றலவி சேடம் படித்திட்டா ரெழுகடலைக் குடித்திட் டாரே.

சாவேரி ராகம், திரிபுடை தாளம்.

பல்லவி

தலத்தின் மகிமைகண் டொப்ப தரிதரிதே உரைக்கவேமுப்பு
வனத்தி னுக்குட்பல தலத்து மிதுபெரிதே

அநுபல்லவி

நலத்தினடியவர்க் காகவேமொழிந்த நாலுபதினாறுலீலைகள்பொருந்த
நிலத்திலவிளையாடும்சுந்தரர்க்குமுந்த நேயமாகுமாலவாயெனச்சிறந்த தல

சரணங்கள்

க அவனியிற்றரும தலம்பெரிதவற்றில் அதிகமாஞ்சிவ க்ஷேத்திரம்
அவற்றி லறுபத்தெட் டதிகமவைதம்மில் ஆகும்பதினாறு காத்திரம்
கவனமாக்கேளு மவற்றில்நாலுதலம் கதித்ததென்றுசொல்லும் சாஸ்திரம்
கனகசபைகாசி காளத்தியாலவாய் கனத்ததென்றும்வேதஸ் தோத்திரம்
இவையிற் காணத்தில்லை யிறக்கக் காசி தனில்
இசைந்தர்ச் சிக்கக்காளத் தியிற்ப லமே தெனில்
பலிகமாகுமிக பரமிதுகா தினில்
பரிந்து கேட்கிலின்ப வீடளிக்கும் தனித் தலத்தி

உ நினைக்கச்செல்வமும்கேட்கஅறமும் தர் சனத்துக்கின்பமுங்கொடுக்குமே
நிரந்தரமும்வசித் திருந்தவர்க்கு மோக்ஷ நிலைமைதருநெறி யடுக்குமே
கனத்தகாசிமுதற்றலத்தில் மறுமையில் கதியளிக்குமிசை யெடுக்குமே
காயத்துடன சீவன் முத்திதந்துபர கதியிலிதுபின்னே விடுக்குமே
தனிக்கும்பலதலம் தேடிப்போய் மெய்க்கும்
தவஞ்செய் வதினிய பாலுடன்ரு சிக்கும்
அனத்தைக்கைவிட்டு முழங்கைதனை நக்கும்
அவனுக்கிணையாகும் பெருமைகொண்டி ருக்கும் தலத்தி

ங அங்கமுடனன்ய ஸ்தலத்திலேபரிமே தாதிமகம்செய்த பேறுமே
அகிலதானங்கள் செய்தபேறும் இஷ்டி அனைத்தையும்புரிந்த பேறுமே
கங்கைநதிமுத லாடும்பேறுமுயர் காசிமுதல்தங்கும் பேறுமே
கருதுமிதில்வதிந் தோர்க்குளங்கைநெல்லிக் கனிபோல்வரும்பல பேறுமே
வன்கொடும்பிரமஹத்திமுதற் சுற்றி
வருகும்பாதகம் ஐந்தையும கற்றிப்
புங்கமிகுந்துல கெங்கினும்பர சித்தி
பூண்டிலங்கும்சீங்கள் வேண்டும்சீவன் முத்தித் தலத்தின்

ச மதியந்தோறும்சாந் த்ராயணவ்ரதச்செய்து வருகும்பலனிதில் பாருமே
வாசம்செய்துநக்த போசனத்தைசசெய்த மகிமையினால்வந்து சேருமே
பதியுமொருதிங்கட் பட்டினியிங்கோர் நாள் பட்டினியிருக்கில் சாருமே
பகரும்நாலுமாத விரதபலனஷ்டமி பரிந்து நோற்றிடில் நேருமே
துதிகொளாறுதிங்கள் நோற்கும்பலன் ஒரு
சோமவாரநோன் பிதிலிருக்கில் தரும்
சதிர்கொளாண்டொன்று நோற்கும்பயன் அரும்

பின்பல்வகைப்பூசை செய்பயனூத தங்கும்
பெருகும்பலதவம் செய்பலனும் எங்கும்
பண்புயரும்பல கேள்வியால்வி ளங்கும்
பலனுந்தருமிதில் இருப்பவர்க்கி லங்கும் தலத்தின்

விருத்தம்.

விதிமுதனாட் கைலைமுதற் றலமோர் தட்டும்
விளம்பியவித் தலமுமோர் தட்டேந் தூக்க
அதிககனங் கண்டதினா லுலக மூன்றுள்
ஆலவா யுயர்ந்ததென்று ரதற்கு நாமம்
நதிபெருகும் சிவநகரம் சமட்டி வித்யா
நகரமுத்தி புரங்கன்னி புரந்தென் கூடல்
மதுரைநகர் கடம்பவனம் த்வாத சாந்தம்
வண்மையாம் காரணத்தா லுண்மை யாமே

தலவிசேடம் முற்றும்.

ஆக விருத்தம் உ கீர்த்தனை க ஆக ௩

———*———

தீர்த்தவிசேஷம்.

பொற்றாமரையின் உற்பத்தி கூறுதல்.

விருத்தம்.

பூத்தெழுங் கடம்பு சூழ்ந்து பொருந்திய வால வாயாம்
க்ஷேத்திர மகிமை யாவும் தெரிந்தெவ ருரைக்க வல்லோர்
வாய்த்தவத் தலத்திற் செம்பொன் வாரிச மலர்கள் மேவும்
தீர்த்தமா மகிமை தன்னிற் சிலதெடுத் துரைசெய் வேனே.

தரு. ரீதிகவுளை சாப்பு

க தீர்த்தவரலாறு கேளும்த வமுனி வோரே அஷ்ட
மூர்த்திதிருவடிக் கன்புசெய்யக்கனி வீரே
உ கங்கைமுதலாம் நதியும்கருங்கடல் நீரும் மே
கங்களும்தோற்றுமுன் னாகவுண்டானது பாரும்
௩ நிட்களமாகிய சுந்தரமூர்த்திதன் னுலே மூல
விக்ரகத்திற்சக ளங்கொண் டெழுந்தார்முன் னுலே
ச வெண்மதிசூடும் சடையுமரவணி நூலும் முக்
கண்ணொளியும்திரி சூலகபாலமும் மேலும்
ரு வாமத்தி லங்கயற் கண்ணியுமையவள் வாழ வெகு
சேமத்துடன்நந்தி யாதிகணங்களும் சூழ
௬ செவ்வொளிதிக்கெங்கும் வீசஉரகக ரமும் ஞனி
செய்யும்மகவான் புரமும்மலரயன் புரமும்

௭ அங்கமிருந்தவை குந்தபுரமுங்கண் டோதும் வெள்ளி
அங்கிரியும்புகுந் தாலவாயில்வரும் போது

௮ மாலயனும்மக வானும்முனிவரும் வணங்க இரு
நாலுதிசையும் பரவும்கணாதிபர் இணங்க

௯ சூழுமவர்க்கரும் பேறுகொடுத்தருள் புரிந்து நிதம்
வாழுமிலிங்கம் தனில்புகுமெலலையில பரிந்து

௰ நந்திமுதலோர் பணிந்துதுதித்தன்பு பூணும் சோம
சுந்தரலிங்கம் தனக்குநீராட்டவும் வேணும்

௧௧ மந்தாகினிமுதல் ஆறில்லையாகையி னாலே முத்தி
தந்தாளும்தீர்த்தமொன் றுண்டாக்குமென்றாரிப்பாலே

௧௨ மூலலிங்கத்துக்க டுத்ததென்கீழாகக் காட்டினார் திரி
சூலத்தினாலே தடாகமுண்டாகவே நாட்டினார்

௧௩ நாட்டவும்அண்டவில் லைகிழிந்தாழிநீர் கதிக்கும் வெள்ளம்
காட்டவும்கைகொண் டமைத்துத்தம்வேணியில் பதிக்கும்

௧௪ தெய்வநன்னீரைக் கலநதுபெருநதீர்த்தம் ஆகினார் பல
சைவகணத்துடன் சாரும்நந்திமுகம் நோக்கினார்

௧௫ எண்டிசையிற்பல தீர்த்தங்களுக்குமுன் னாமே இங்கு
கண்டதனாலாதி தீர்த்தமென்னும்பெயர் ஆமே

௧௬ இன்னமுண்டாக்கும்நற் றீர்த்தமெவைகட்கும் இலங்கும் நலம்
மன்னுதலாலே பரமதீர்த்தமென்று விளங்கும்

௧௭ தங்கள்மருள்கெட மூழ்கினபேர்பல வாகும் சுப
மங்கலத்தைப்பெற லாலேசிவதீர்த்த மாகும்

௧௮ பேதைமைசெய்யும் பிறவிகட்கறுமெய் ஞானம் தரும்
ஆதலினால்ஞான தீர்த்தமென்னும்பிர மாணம்

௧௯ இத்தடத்தாடி எழுத்தைந்தையும்நினைத் தெண்ணினார் முத்தி
பெற்றிடலால் முத்திதீர்த்தமெனும்நாமம் பண்ணினார்

பொற்றாமரைத்தீர்த்தத்தின்மகிமைகூறுதல்

விருத்தம்

இந்தநீர் படிந்துதர்ப்ப ணாதி யைச்செய்
தெழுத்தைந்தும் ஓதியெமக் கும்நீ ராட்டில்
அந்தரணி யுளதீர்த்தம் முற்றும் பெய்தல்
ஆகும்நீங் களும்தோய்ந்தர்ச் சிப்பீ [illegible]
சுந்தரமூர்த் தியுமொழிநதத் தடத்தி [illegible]
குமுந்தாம கனகமலையும் தோய்ந்தி [illegible]
அந்தமிருந் [illegible] துட்பு குமுதம் [illegible]
[illegible] மாய்ச சுமைய [illegible]

இதுவுமது.

இருந்தபின் அத்தீர்த் தம்கொண் டிலிங்கமா முடிமே லாட்டி
திருந்திய விதியாற்பூசை செய்துயர் சந்தி யாதி
பொருந்திய கணத்தோர் வேண்டும் பொருளெலா மடைந்தா ரிப்பாங்
வருந்தம னியக்கஞ்ச மகிமையு மினிசசொல் வேனே

மோகனராகம், சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

கீர்த்திமிகுந்திடும் தீர்த்தமகிமைதன் மேர்த்தியை என்ன சொல்வேன்

அநுபல்லவி

நாற்றிசையிலுள்ள தீர்த்தங்களுக்கெல்லாம்
ஏற்றமதாயுற்ற மூர்த்திகரம்பெற்ற கீர்த்தி

சரணங்கள் [யேறும் பல

பார்த்திடில்பாவத் தொடர்ச்சியறும் ஸ்நானம் பணின்ல் அபீஷ்டம்கை
தீர்த்தமும்ஆடும்பலனிதிலேசித்தம் சேர்ந்தாடவேவரும் கூறும்
ஆர்த்தவிதிப்படிமந்திரத்தைச்சொலலி ஆடிற்பல தீர்த்தந்தோறும் ஆடி
வாய்த்தமறையவர்கெகப்பொருளுநதானம் வண்மையி னீந்திட்ட பேறும்
தோற்றும் நினைவுவே ருகியொருக் காலே
தொட்டாலும்பாவங்கள் ஓடடாதெது போலே
தேற்றும்மனமறியாமலதொடின் மேலே
செந்தீசுடாமல விடுமோ அது போலே
தேடிநிதம் பத்தி கூடியிதில்நத்தி
ஆடிற்சீவனமுத்தி நாடிவரும்சித்தி கீர்த்தி

உ உற்றுதிலாடிப்பரனையும்தேடி யுவந்துதொழக்கதி அடுக்கும் பல
சுத்தநூலுக்குட் சொலும்பரிசுத்தத்தில சுத்தமென்றேபுகழெடுக்கும்
சித்தம்விரும்பாதபேருமிதிலஸநானம் செய்யில்துறக்கத்தில்விடுக்கும் யனம்
பத்திகொண்டாடித்தருப்பணம்செயயில பலமகம்செய்பலன் கொடுக்கும்
மற்றஸ்தலங்களி லேயிருநது ஸ்நானம்
மாதவம்பூசையோமம்விரதம் தானம்
சத்தியமாகச் செயும்தருமம் த்யானம்
தம்மைச்செயும்பலன் தனனிலுமெய் ஞானம்
தஙகுமிதி லாடிக் கங்கிலவைநாடி
இங்குசெயிலகோடி பங்குவரும் நீடி கீர்த்தி

உதித்தநாளில்அந் நீராடில்சென்மம் ஒழியும்கும்பமேடம் தேளும் மூப்
பதுக்குமாடிப் பிதிர்பிண்டம்வைக்கில் பவமவர்க்கில்லையெந் நாளும்
விதித்தவாறுபிதிர்க்களுக்கெள்நீர் விடுக்கில் அயர்கட்குக் கேளும் அதில்
பதித்தஎள்ளெண் [illegible]ராயிரமாண்டும்பர் பக்கத்தரசது நீளும்
[illegible]ளதீர்த்தம்தொழக் கொண்ட
[illegible]ர்த்தமெ[illegible]ளும்அதி லொன்றை

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V.S. IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-90

மதித்துமூழ்கிக்கடப்பத்தரு நின்ற
வனத்தனைப்பூசைசெய்யப்பிறப் பென்ற
வாரிக டந்தருள் வாரிப டிந்திருள்
சேருமனம் தெருள் சாரும்நிசப்பொருள் கீர்த்தி

௪ பேறுதருந்தானந் தவமுதற்செய்து பெறும்பலனத்தட மீது நலம்
கூறுமடியவர்க்கீந்துவரும்பேற்றில் கோடியிலொன்றுக்கொவ் வாது
மாறுகொள்முற்பவந்தோறுமொழுக்கம்மகம்விரதங்கள்பொய்யாது செய்து
தேறும் அருந்தவச்சித்தருக் கல்லதிச் சென்மத்திலாடக்கிட் டாது
வேறுவேறாய்நதி தீர்த்தம்பல விதம்
விளங்கினும் அவையிதற்குச் சதம்
நூறாயிரத்தில் ஒருபங்கிலே சதம்
நூறாயிரத்தில் ஒருபங்கிலே மிதம்
துவலலா மல்ல துவமையா வல்ல
தெவையுண்டாஞ் சொல்ல அவனிமேல் நல்ல கீர்த்தி

௫ செங்கதிரைமதி சேர்கையிலாடல் செயும்பலனொன்றுக்குநூறு வரும்
திங்கட்பிறப்பதி லாடிலஃவரும்பலன் செபபவென்றல்பத்து நூறு
பொங்குந்துலாம்சித்திரைபபிறப்பிலாடில் புண்ணியம்நாறுக்குநூறு வரும்
அங்கமுறும்அய னங்களிலாடிற் சொலும்பலநூறிரு நூறு
தங்கும்பலன்லக்ஷம் பங்குபராகத்தில்
தர்ப்பணம்செய்யத் தரும்விதிபாதத்தில்
அங்கதிலாடிச்செயும் தருப்பணத்தில்
ஆகும் அனந்தம் பலன்சோமவாரத்தில்
ஆயுங்கதிர்மதி தோயிற்படிவதி
லேயனந்தம்கதி யேயருளும்மதி கீர்த்தி

௬ சீராமகரமுழுதும்ப்ராயாகையில் சென்றுமந்தாகினி யாடும் பலன்
ஆராயில்ஈதில்மனுமுறையோர்தினம் ஆடல்புரிந்திடில் நீடும்
ஈராறுதிங்ள்படிந்துமைபாகனை ஏற்றும்நியமத்தால் சூடும் பலன்
தீராமலடிக்கு நன்மகப்பேறு சிறக்கவுண்டாந்திறம் கூடும்.
நேராகக்கண்டதி லைறத்தின் பலம்
நேருந்தொடப்பெருள் சேருமங்கைத் தலம்
நீரையுட் கொள்ளவின் பம்பெறுநம் நலம்
நின்றதிலாடவே வீடருளும் பலம்
நீடவறிந்தாதி சேடனுலுங் க்யாதி
பாடவிசையாதிக் கூடற்புரத் தாதி கீர்த்தி

பொற்றாமரைத்தீர்த்தத்தின் திருநாமம்கூறல்

(ஆசிரியவிருத்தம்)

பெருமைதரு மிந்தமா தீர்த்தமுன் னவர்சொலும் பெயரினை டவர்வே ணியித்
பெருகு மந்தாகினிப் புனல்கலந் திடலினற் பெரியசிவ கங்கை யெனவும்
ஒருமைகொண் டுலகுள்ள தீர்த்தங்க ளுக்கதிக உத்தமம் பெற்றி டிதலால்

உத்தமத் தீர்த்தமன மெண்ணுவது தரலினு லுயர்காம தீர்த்த மெனவும்
தருமமுதல் நாலுபொரு ளுந்தருகுமானதால் தருமமிகுதீர்த்தமெனவும்
தனதருமையாலர்த்த தீர்த்தமென வும்முத்தி சால்முத்திதீர்த்தமெனவும்
இருமையும்பற்றிவரு டாவமெனும்விறகினுக் கெரியாகமேவிமலர்கொண்
டிரணியக்கமலம்வர லாலேபொற்றாமரை யெனும்பெயர்க்கேதுவிதுவே

விருத்தம்.

இப்படித் தலத்தின்மிக்க பெருமையு மிதழ்செழிக்கும்
பொற்பது மத்தீர்த்தத்தின் பெருமையும் புகலக்கேட்டோர்
ஒப்பிலாப போகம் வீடு முறுகுவ ரென அறிந்த
வைப்பினி லுயரும் கும்ப மாமுனி மொழிந்திட் டாரே.

தீர்த்தவிசேஷம் முற்றும்.

விருத்தம் ௪. ஆசிரியம் ௧ கீர்த்தனை ௧. தரு ௧. ஆக ௭.

— — ✻ — —

மூர்த்திவிசேடம்.

சோமசுந்தரமூர்த்தியின் மேன்மை கூறல்.

விருத்தம்.

திருவால வாய்ப் பொற் கஞ்ச தீர்த்தத்தின் பெருமை யெல்லாம்
ஒருவாம லுரைக்க வல்லோ ருளரோ முத்தி
தருவான்முக் கண்ண னாதத தலத்தினி லறிவானந்த
உருவாய்வந் திலிங்க மாக வுதித்தவா றினிசசொல வேனே

சங்கராபரணம், சாப்பு.

பல்லவி

மூர்த்திவரலாறுகேளும் சிவன் முத்திபுரத்திலு தித்ததிலெவாழும் மூர்த்தி

அநுபல்லவி

மூர்த்திக்கெல்லாமாதி மூர்த்தியென்றே மெத்த
கீர்த்திவிளங்கியருள் பூர்த்தியொடு மிருத்த மூர்த்தி

சரணங்கள்

௧ மேருமந்தரம்கேதாரம் துய்ய வெள்ளியங்கிரி கங்கையோரம் தங்கும்
வாரணவாசிகம்பீரம் வளர் மாதலமுற்சொண்டா காரம்
சேரும்பராபரச் சிவலிங்கங்கட்கு முந்தச்
சாரும்கடம்பிடையிற் சைவலிங்கமா வந்த மூர்த்தி

கோலுமத்தலம்லிங்கம்யாவ மருள் குறிகொண்டிதுக்குப்பின்புமேவும் இனி
போலொளிமிகுதெங்குந்தாவமிவை பொருந்துமேதுவிரண்டால்கூவும்
சீலமெய்யொளிமுற்றுந் திரண்டோருரு வாய்த் தேறும்
மூலலிங்கமென்றே மூவுலகமுங் கூறும் மூர்த்தி

அந்தமெண்ணான்கையுஞ்சூடி மேனி அழகுபூண்டிருப்பதுமாகக் கொண்டு
மந்தகாசத்துடன் நீடி மெய்யில வளரும்உமையழகும் கூடிச்
சந்ததமும்விளங்கும் தகைமை யினால் சோம
சுந்தரனெனத்தேவர் சொல்லித்துதித்த நாம மூர்த்தி

௪ தருவுக்குமூலத்தில்நீரை விடச் சாகைதழைப்பதுபோற்சீரைப் பெற்றுப்
புரியும்வியட்டிலிங்கமேசென்றும் போற்றும்பலனைத்தரதிப்பாரை
உருவமூலத்துலகுக் குள்ளேசமட்டி கொண்டு
அருமையாமூலத்தன்பர்க் கருளைபொழியு மொண்டு மூர்த்தி

ரு அகிலசராசரமெங்கும் வ்யாபி ஆகவேநிறைந்திலங்கும் அநத
மகிமைதன்னிருக்காட்சிதங்கும் புகழ வழுதிகைப்பிரம்படிபொங்கும்
பகவான் திருமேனியில பட்டதழும்பு முந்தச
சகலவுயிர்க்குக்குறுக்கும் தாக்கினதே சிறந்த மூர்த்தி

———(...)(*)(*)(...)———

மூலலிங்கவிசேடங்கூறுதல்.

விருத்தம்.

இருநிலத் தெத்தலத்தில் யாவனெண் ணான்கி ரண்டு
திருவிளையாடல் செய்த தேவன்மற் றவனுக் கொப்பா
விரியுமெவ் வுலகின் பாலும் விளம்புதற் கரிதாந் தன்மை
அருமையாக் கேளு மென்றே யகத்திய முனிசொல் வாரே

சௌராஷ்டிர ராகம், சாப்பு தாளம்.

பல்லவி

லிங்கங்களுக்குட் சிறப்புயரும் மூல லிங்கவிசேஷத்தைக் கேளும்

அநுபல்லவி.

மங்கைபடருமெய் யன்கங்கைகந்தரன் வாழுந்திருக்கயி லாசமுதற்சிவ லிங்க

சரணங்கள்.

க பாரில்மலைக்குள்மகாமேருப்போலும் பண்ணுமகத்திற்பரிமேதம்போலும்
தாருக்குள்ளேகற்பகதருப்போலும் தானங்களிலன்னதானத்தைப்போலும்
லிங்கங்க

உ வானவருக்குள்மகாதேவர்போலும் மந்திரங்கட்குட்பஞ்சாக்ஷரம்போலும்
மானிடருக்குள் மறையவர் போலும் மாவிரதத்திந்து வாரத்தைப் போலும்
லிங்கங்க

ங மின்னுமணிக்குட்சிந்தாமணிபோலும் மேலா[illegible]த்துட்சிவதர்மம்போலும்
மன்னுந்துதிக்குட்சிவஸ்துதிபோலும் மாதலத்துள்ளாலவாய்த்தலம்போலும்
லிங்கங்க

தீர்த்தங்களுக்குட்பொற்றாமரைபோலும் தேனுக்களிற்காமதேனுவைப்போலும்
மூர்த்திக்குள்ளேசோமசுந்தரர்போலும் முத்தருக்குட்சிவபத்தரைப்போலும்
லிங்கங்க

சோமசுந்தரலிங்க மகிமை உரைத்தல்.

விருத்தம்

கூறரிய மூலலிங்கம் கண்டோர் பாவம்
குலிசமருந் திரவியெரி சிங்கம் கோபம்
வீறுகரு டன்வாயு லோபம் காமம்
விளங்குசிவ ஞானமிவ்வா றிரண்டின் முன்னே
மீறுமலை நோயிருள்பஞ் சானை நோன்பு
வித்தைபணி முகில்குணம்பகல் வறிவு மாதேக
டாறிரண்டும் நசித்திடுதல் போல நாத்தை
அடையுமதன் மகிமையினி யறிகுவீரே.

கல்யாணி ராகம், சாப்பு தாளம்.

பல்லவி

இந்தவுலகில் கதம்பவனந்தனில் வாழும்
சுந்தரலிங்க மகிமைதனைச்சொலக் கேளும்.

அநுபல்லவி

மந்தரம்மேருகை லாசம்ஸ்ரீபர்வதம் வாரணவாசி ம்
அந்தலிங்கமெல்லாம் வந்துதொழநிதம் ஆநந்தம்தந்துறு மாமலையானுன்னதம்

சரணங்கள்

௧ சீலத்துடன்ப்ராதக்காலத்திலேசென்று சேவித்திடிலத னாலே நாலு
தெண்கடல்சூழும் புவிமுழுதும்தானம் செய்தபலன்வரும் பாலே
மேலுச்சிக்காலத்தில் சேவித்திடில்மறை வேதியர்தங்கட்கன் பாலே உள்ள
மெய்த்திடவாயிரம் கோதானமீபலன் மேவும்தவப்பயன் போலே
கோலத்துடனந்தி வேளையிலேசென்று கும்பிடக்கோடிகோ வீந்தபலனுண்டு
மாலைத்தருமர்த்த ஜாமத்திலே கண்டு வந்திக்கமாமேதம்செய்தபலனண்டும்

உ புண்ணியம்சேரிந்தக் காலங்கள்தோறும் புகுந்துதரிசித்த பேர்க்கு இக
போகங்களையும் கொடுத்தீசன்தாமரைப் பூவடிநீழலில் சேர்க்கும்
திண்ணமுடன்நாமம் காதிலுறிற்பத்துச் சென்மவினைகளைப் போக்கும் நூறு
சென்மவினைகள் நினைக்கிலகலும் தெரிசிக்கவீரடி பார்க்குள்
பண்ணிடலாயிரம் சென்மவினைதீரும் ராஜசூயயாகமாயிரத்தைப்பாரும் [ரும்
பண்ணும்பலன்துதித்தோர்க்காயிரம்சேரும்பரிமேதப்பலனபார்த்தவர்க்கேசா
இந்தவுலகில்

௩ அர்ச்சகனவாரும் கனன்ற்னுலே அபிஷேகத்தையொரு நேரம் செய்யில்
அன்னியலிங்க மனந்தங்களுக்குநீர் ஆட்டிபதாமந்த ஸாரம்
பொன்குடத்தும் கலந்தபிஷேகங்கள் பூசையீரொட்டுபெ சா[illegible]
போற்றிப்புரிந்திடிற் புண்ணியமாதி பொருள்நாலையுந்தரும் தீர[illegible]
மங்கலமாகச்சி வாகமந்திற்கூறும் வண்ணமொருக்காற்றிரவிய[illegible]
அங்கங்குளிரவே யாட்டிடிலவருக்கேறும் ஆயிரநூறுமாமேதம்செ[illegible]

[illegible]லை

௪ வன்னமலரொன்றருச்சிக்கிற்பூமிக்குள் வரும்லிங்கம்தோறும்நாடி தங்க
மாமலர்நூறுகொண்டர்ச்சித்திடும்பலன் வந்துலபிக்குமே தேடி
மன்னியொருக்கால் நறும்புகையீந்திடில் வாக்குமனமெய்யும் கூடி செய்த
வன்பிழையாயிரம் நீங்கும்விளக்கிடில் வந்திடும்சாரூபம் நீடி
அன்னநிவேதனம் தன்னவிழ்க்கோருகம் அன்னாலுலகி லிருக்கத்தரும்சுகம்
மின்னும்பளிதவிளக்கிடில்மெய்யகம் வெண்ணிறமுறுதற்கண்ணும்வருமுகம்
இந்தவுலகில்

——(*)(*)——

சோமசுந்தரர் திருநாமம் உரைத்தல்.

ஆசிரியம்.

சந்ததம் வளர்சோம சுந்தரன் மகுடசுந் தரன்மான் மதச்சுந் தரன்
சமட்டிவித் யாபுரே சன்கடம் பவனசுந் தரன்முத்தி புரநா யகன்
கந்தமிகு சண்பகச் சுந்தரன புகழ்பெருகு கன்னிகா புரநா யகன்
கல்யாண சுந்தரன் பழியஞ்சு சுந்தரன கருதரிய மதுரை நாதன்
சிர்தைமகி ழபிராம சுந்தரன் பூலோக சிவலோக நாத னருளும்
சீருயர் கருப்பூர சுந்தரன் மகிமைவளர் திருவால வாய்ச்சுந் தரன்
அந்தமிகு மட்டாள சுந்தரன் யாவர்க்கு மருள்மூல லிங்க முதலா
அகில நிறை பெறவந்த சைவலிங் கந்தனக் கனந்தநா மங்க ளுளவே

விருத்தம்.

இந்தமகா லிங்கத்தின் முன்னொ ருக்கால்
  இயற்றியமந் திரமோமம் தருமம் தானம்
வந்தணுவி னளவுசெயின் மேரு வாகும்
  மகிமையெவ ரளந்துரைக்க வலலோர் முத்தி
தநதிடுமித் தலம்போலே தலமும் செம்பொற்
  றுமரைபோற் றீர்த்தமுமெய் பொளிவித் தாகும்
சுந்தரமா லிங்கம்போ லிலிங்க மும்முத்
  தொல்லுலகு மில்லையெனச் சொல்லி னூர.

மூர்த்திவிசேடம் முற்றும்.

ஆக விருத்தம் ௪. ஆசிரியம் க. கீர்த்தனை ௩.
ஆதிபீடிகைமுற்றுப் பெற்றது.

————(*,[(°° * °°)](*,————

****
*   ஸ்ரீமீனாக்ஷிசோமசுந்தரேசர்   *
*   திருவடிகளே துணை.   *
****

முதலாவது.

இந்திரன்பழிதீர்த்தபடலம்.

(—0—)

அவதாரிகை. — விருத்தம்.

விண்ணவர் பெருமான்முன்னாள் விருத்திரா சுரனைக் கொன்ற
எண்ணரும் பழிவி டாம லெத்தலங் களினும் தேடி
மண்ணினி லுயர் கடம்ப மாவனம் தனிலே வாழும்
அண்ணலை யிறைஞ்சிப் பூசித் தகன்றவா றுரைசெய் வேனே.

குருவைக் காணமல் இந்திரன் தேடுதல்.

விருத்தம்.

ஆதியுகம் தனிலேகற் பகவி ருக்ஷத்
தடிநிழலி லரியணைமீ திருந்த ரம்பை
மாதரினு டல்கண்டும் பாடல் கேட்டும்
வாசவன்மோ கக்கடலில் மயங்கும் காலைப்
போதமிகும் குருவந்தா ரவர்க்குப் பூசை
புரிந்திடா திருந்திடக்கண் டகன்றா ரத்தால்
மாதனம்ஞா னம்கல்வி மலினம் கொள்ள
வாடினன் பின்குருவைத் தேடி னனே.

மோகனம், சாப்பு

பல்லவி

தேடித்திரிந்தலைந் தானே தங்கள் தேசிகனை இந்த்ரன் தானே

அநுபல்லவி

தேடிக்கண் கெட்டபின் சூரியநமஸ்காரம்
செய்வது போலேதன் செல்வங்கள் போனபின் (தேடி)

சரணங்கள்

க ஆசானிருக்கு மிடந்தன்னில் நோக்கியே
அவ்விடத்தில்லாமை கண்டருள் தேக்கியே
பாசங்களைகெடுத் திட்டமுனிவர்
பலர்கள் விளங்கும் பதிசென்று தாக்கியே (தேடி.)

உ மும்மண்டலத்திலும் தங்கும்இடம் நண்ணி
முற்றிலும் காணமலஆலோசனை பண்ணி
எம்முடையகுரு வானவரெவ்விடம்
ஏகியிருக்கின்றாரோவென்றெண்ணு தெண்ணித் (தேடி)

ங எங்கெங்கும்ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் காணும
லேசங்கைகொண்ட மனம்சற்றும் நாணமல்
புங்கமலரயன் தங்குந்தலத்தும்
புகுந்தங்குமில்லா ததின்தொன்றும் தோணமல் (தேடி)

பிரமன்இந்திரனைப் பார்த்துக்கூறல்.

விருத்தம்.

திசைமுகன்றன் னிருக்கையிலும் பார்த்த வன்பொற்
சேவடியிற் பணிந்தனைத்துஞ் சொன்னானந்த
வசனமெலாம் அறிந்துகுரு வருமட்டுந்து
வட்டாவின் றவனசுர குலத்தில வந்தோன்
இசையுளசெய் கையினாலும் அறிவினாலும்
ஏற்றமுடை யோன்றலைமூன் றுடையோனான
விசுவரூ பனைக்குருவாய்க் கொள்வாயென்று
விதித்திட்டான் இந்திரன்சம் மதித்திட்டானே.

அரவிந்த னீதுரைக்க வவனெண்ணத்தை
அறியாம லேயுவந்திந் திரனவ் வாறே
குருவென்றே விசுவரூ பனைவரித்துக்
கொண்டவன்மா யத்தையறி யாமலய்யா
ஒருமகஞ்செய் திடவேண்டு மென்றானப்போ
தும்பருக்காக் கம்வாக்காற் சொலித்தனக்கு
வருவதறி யானவுண ருக்குக்ஷேமம்
வருகவெனக் கருதிமகம் புரிகின்றானே.

தரு. காம்போதி, சாப்பு.

௧ ஆகண்டலன்தெய்வ லோகந்தனிற்சிறப் பாகும் நலம்பெற நாளும் மிக்க
யாகஞ்செயும்போதி லேகவடாக நடந்ததைச் சொல்லுவேன் கேளும்

௨ வானவர்கோனுக் கொருகுருவாக வரித்துக்கொள்ளும்பிர தாபன இகல்
தானவருக்குள் மகிமைசிறந்த தலைமூன்றுள்ளவிச்வ ரூபன் [கொடும்

௩ தேவர்களுக்கவிர்ப் பாகமெல்லோர்க்கும் தெரியும்படியாகக்கொடுத்தான
பாவிஅசுரருக்கும் அவிர்ப்பாகம் பரோக்ஷமதாவீயத் தொடுத்தான்

௪ செய்யுமகத்தின் கவடிந்திரன்ஞான த்ருஷ்டியினாற்கண்டுபிடித்தான் மலர்க்
கையினில்வச்சிரம் தன்னையெடுத்தந்த கள்போலிதழினைக்கடித்தான்

௫ கோவத்துடன்மாறு பாடுபுரியும் குருவிச்வ ரூபனைக் கிட்டினான் கிட்டித்
தாவித்தனித்தனி யாகவவன்முத் தலையும்விழும்படி வெட்டினான் [னும்

௬ வெட்டிமுன்சோம பானத்தைச்செய்து விளங்குமுகம்காடையாகப் பின்
கட்டுமதுபானம் தன்னைப்புரியு முகமூர்க்குருவிய தாக

௭ அன்னமருந்து முகம்சிச்சிலிப்பக்ஷி யாகவவைகளைப் போக்கி அங்கு
மன்னுமுதிரத்தைப்பேயுணணச்செய்யவே வாசவனைச்சூழ்ந்துதாக்கி

௮ சீறிவந்தேப்ர்ம்ஹ ஹத்திமஹாபாவம் சித்தமாப்பற்றிட லாலே அது
மாறும்வகைஎந்த வாறென்றுவிண்ணுள்ள வானவர்யோசித்திப்பாலே [ரிந்

௯ பைந்தருக்கள்மாதர்மண்ணீரிடத்தும் பகுத்துப்பிரார்த்தித்துச்சேர்க்கத்தெ
திந்தமகாப்பழி தீர்க்கும்வகையெங்கட் கெனனென்றந்நால்வரும்கேட்க

௰ நீரினிடத்து நுரையாயுமிந்த நிலத்தினிடத்துவ ராயும் செய்ய
காரிகையார்தம் மிடத்திலேதீண்டாத கன்றிடும்பூப்பதுவாயும்

கக கப்புமரத்தில் பிசினுருவாயும் கழியக்கடவதென் றும்பர் கூற
இப்பழியைச்சுமக் கின்றதாலெங்களுக் கென்னலமென்றுவிளம்ப

கஉ தாரணிதன்னிற் பதித்தகுழியதுதன்னலெக்காலமும் மாற தூய
நீரையிறைக்கும்போ தெல்லாம்சுரந்து நிதமும்பொலிவுபெற்றூற

கரு மாதர்களுக்கு ப்ரசவம்வரைக்கும் மகிழநருடன்போகம்மீறப் பின்
போதுமரங்களை வெட்டவெட்டத்துளி ருண்டாகவுமவர் கூற

கச இவ்வரம்பெற்றந்தநால்வரும்தங்க ளிருக்கையிற்சேர்ந்தாரப்போதுமிக்க
செவ்விபெருகச் சுரபதியுள்ளம் செழித்திருந்தான்சபை மீது

விருத்திராசுரன்உதித்தல்.

விருத்தம்

இந்திரனிவ் வாறிருக்கத் துவஷ்டா மைந்தன்
இறந்தவகை அறிந்துவெகுண் டுயிர்த்துசீறி
அந்தரிமி ஷம்கொடிய யாகம் செய்ய
அம்மகக்குண் டதிலிருந் திருகண் செந்தீச
சிந்திடவாளெயிறதுக்கிச் சினத்தாகாசம்
திசைமுழுதும் செவிடுபட வார்த்துபொங்கி
வந்ததொரு கொடியவிஷம் போலே வ்ருத்ரன்
வரக்கண்டார் அமரர்பய மிகக்கொண் டாரே

புன்னாகவராளி, சாப்பு.

பலலவி

விருத்திரா சுரனுதித்தான் மிக
மருத்துவன்தன்னுடன வானவர்நடுங்க விருத்திரா

அநுபலலவி

நித்தமோ ரம்பெய்யும்தூரம் சென்று நீணடுநீண்டிப்படித் தானேவிஸ்தாரம்
மெத்தவு திக்கும்சரீரம் தர்மம் விரும்பாமலடுங்கொடு வினைபோலன்னேரம்
விருத்திராசு

சரணங்கள்

க தானவர் கோனசினத் தோங்கிச செய்யும்
தனைதுவேள்விக்குண் டத்தெரிநீஙகி
வானவர்கோனுயிர் வாங்கிக் கொண்டு
வருவாயென்றேவும் பிதாமொழி தாஙகி விருத்திரா

உ சிந்துவடவையைப போலே மிகச்
சீறிச்சினத்துவரக்கண்டிப் பாலே
இந்திரன்வெள்ளானை மேலே யிருந்
தெதிர்வரத்தாக்கிப்பற் கடித்தானமென்மேலே விருத்தி

ங புண்ணியம்தனைபபாவம் சதிக்க வந்தாற்
போலெதிர்த்தாசுரன் முன்னமர் கதிக்க
விண்ணவர்கோனுள்ளம் கொதிக்க வஜ்ர
வேலைடுத்தேவீசிமெய்யினிற் பதிக்க விருத்திரா

௪ இருப்புலக்கையினாலே யடித்தான் அது
இந்திரன்தோளிற்பட் டவசமாத் துடித்தான்
திருப்பியும்வெகுண்டிதழ் மடித்தான் கண்ட
தேவரெல்லோர்களும்பயந்திட நடித்தான் விருத்திரா

இந்திரனுக்குத்திருமால்வச்சிராயுதம்பெறஉபாயங்கூறல்

விருத்தம்

கண்டகவிருத்திரனால் வீழ்ந்தவிந்திரன்
கண்விழித்து மூர்ச்சைதெளிந் திவன்முன்னின்று
சண்டைசெய வலியிலமென் றெண்ணிச் சென்றச்
சதுமுகனைத் தாழ்ந்துதன திடுக்கண் யாவும்
விண்டுசொல இந்திரனோ டேகி மாயன்
மெய்யடியிற் பணிந்துவந்த விதத்தைச் சொல்லக்
கொண்டல்வணன் நன்றெனக்கேட் டதற்குபாயம்
கூறுவான் வலாரிமனம் தேறுவானே.

சந்தவிருத்தம்.

மகபதியுன்கையி னுறுகுலிசம்வெகு வயதுகழிந்தது இனிமேலே
மருவலர்தங்களை வெலவலிதந்திடு மறுகுலிசம்வரு வகைகேளாய்
அகலவரும்பய உததியிலும்பர்கள் அசுரருடன்கடை யமுதாலே
அவர்படைதம்மொடு செலுவதுகுந்தக மதுவருமென்றுநம் அருளாலே
மகிமைமிகுந்ததி சிமுனியிடம்தனில் வலியவேதந்தவர் வெகுகாலம்
வருகுதலின்றிய னைவருமிருந்தது மறைமுனிகண்டவை உணலாலே
பகழிகளம்முனி நெடுமுதுகென்பொடு பதியுமிரந்ததுபெறுவாயேல் [யே
பலமுறுமென்பது கொடுகுலிசம்செய்து பகையைவெ லுந்திற முறுவா

திபதை. கல்யாணி ராகம், சாப்பதாளம.

௧ செப்பிநெடுமாலனுப்பத்தேவேந்திரன் தேவர்கள்தம்முடனோடினன் விரைந்
தப்பொழுதேகித் ததீசிமகாமுனி ஆச்சிரமம்வந்து கூடினன

௨ கூடியதேவரைப்பார்த்தம்முனிஅன்பு கூர்ந்தினிதாயெனக் கேட்க முகம்
வாடியிளைத்துவந் தீர்களிவ்வண்ணம் வரும்மூலம்யாதெனக் கேட்க

௩ பாவிவிருத்திரனாலேமெலிந்துநம் பாதம்கதியெனச் சார்ந்தோம் அந்தத்
தீவினைமாற்றி அருளக்கடாக்ஷம்நீர் செய்குவீரென்றன்பு கூர்ந்தோம்

௪ ஏதெனில்தேவரீரங்கத்திருப்பதென் றிந்திரன்சொல்லவுமனைத்தும் கண்ட
மாதவன்சூரியனைக் கண்டகமலம்போல் வாயமலர்ந்தனபகம் நிறைத்து

௫ நாயும்நரியும் நமனுமெரியும் நமதுநமதென்னும் நோயும் தந்தை
தாயும்நமதென்னும் போலேஎமதென்னும் தன்மையாமாரதிக் காயம்

௬ கோளரவின்தோலும்பக்ஷியிருக்கும் குடம்பையும்தானெனல்போலே ஐவர்
வாழுமிக்காயத்தை யானெனஎண்ணில் மதிமோசம்ஆகையினாலே

௭ ஆனபலபிணி யுற்றஉடம்பீந் தறமும்புகழையும் சேர்ந்து பெறு
வேனெனில்யாக்கை எடுத்தபயனிதே மெய்யென்றுயோகத்தில் சார்ந்து

அ பார்த்துள்ளேபிர்மநாடிவழிக்கொண்டுகபாலம்கிழிந்திடத் தாவினார் தவம்
வாய்த்தபயனால் வரும்விமானத்தேறி மாதேவன் லோகத்தில மேவினார்
கூ மேவும்முனிவனளித்தமுதுகென்பை விசுவகர்மாப்பரிந்தெடுத்தான் அதைச
சீவியோர்வச்சிர மாகச்செய்திந்திரன் செங்கமலக்கையில கொடுத்தான்
௰ தக்ஷணமேஅயி ராவமேறியே தானைக்கடலுடன் சூழ்ந்தான் சூழ்ந்
தக்ஷணம்விர்த்திரன தங்குமிடம்தேடி ஆகண்டலன்வந்து சேர்ந்தான்.

இந்திரனுக்கும்விருத்திராசுரனுக்கும்உயுத்தம்.

விருத்தம்

வானவர்கோன் இந்தவிதம் குலிசம்பெற்று
வந்தனன்பண் டாழியிலே ஒளித்திருந்த
சேனைசமுத் திரமெனவே ஆர்த்துக்கூட்ட
செருக்களத்தில வந்துகலந் திட்டானங்கே
தானவர்கோ னானவனும் படைசெலுத்தி
சைலமிரண் டோங்கியழன் றெழுந்தாற்போலே
மானமிகத் தலைக்கொள்ளத் தானைசூழ
வளைத்திட்டார் இருவரும்போர் விளைத்திட்டாரே.

கலியாணி, சாபு.

பல்லவி

வாசவனுக்கும் ஆசுரனுக்கும் வளர்ந்த தேசண்டை

அநுபல்லவி

ஈசனைப்போற்றும்ததீசிமுனிதந்த என்பைக்குலிசம்செய்தும்பருடன்வந்த வா

சரணங்கள்

௧ மூட்டவசுரத்தலைவரிடிபோல முழங்கிச்சவுரியம் பேசினார் பேசிக்
கோடியவில்லைவளைத்தேற்றிட்டுநாணொலி கொண்டுவசையுரைத் தேசினார்
சாடியவேல்மழுசக்கரம்தோமரம் தண்டாயுதம்முதல வீசினார் ஒளி
நீடியவெங்கணைராக்கெனப்பொங்கி நெருப்பெழவானவர் கூசினார்
தேடியவும்பர்படைத்தலைவர் கிட்டிச் செங்கையினாலேபுயங்களிலேதட்டிக்
கேடங்களுடனேகேடகங்களைமுட்டிக் கொர்சித்துமந்திரவாளினாலேவெட்டி
கேளும்சிலர்தலை அறுந்துபுரளப்படக் கிழிந்துசிலர்விரி மார்பும்துளைபடத்
தாளும்தோளுமுதரத்திலமறைபடத் தகர்ந்தவுணர்காலனூரிலநிலைபட்ட
வாசவன [ம்
௨ அங்கமதுகுறைந்தாலுங் குறையாமெய் யண்டர்கள்சேனையிற்சிலபேர் மாத
தங்கியவீரகண்டாமணிதன்னுடன தாளகளறுபட்டார் சிலபேர்
தங்கமணிமுடியோடேவிளங்கும் தலைகளறுபட்டார் சிலபேர் உத்
துங்கமிருந்தகேயூரத்துடனேதிண் தோளகளறுபட்டார்சிலபேர் [ழிந்திட
செங்கைகளவாளோடறுபட்டிழிந்திடச சிலர்களதும்பையும்போருமொ
அங்கியுடனகலமார்புகிழிந்திட ஆனமையுமானமுமோடிக்கழிந்திட
அண்டுகழுகுடனபருந்துகூடவும் அறுத்துக்குடல்களையிழுத்தங் கோடவும்
மண்டலகைசோரியுண்டோடவும் மாண்டபிணத்தின் மேல்கவந்தமாடவும்

௩ இந்த்ரனனல்படைபோடவருணாஸ்த்ரம்எய்தவுணனதை ஆற்றினான் பின்னும்
கந்தவாகாஸ்த்ரம்விடஅவுணனதைக் கட்செவியாஸ்த்ரத்தால் மாற்றினான்
பிந்திநாகாஸ்த்ரம்விடக்கருடாஸ்த்ரம்பிடித்தசுரன்வெகுண்டேற்றினானதற்
கந்தமோகாஸ்த்ரத்தைப்போடஅசுரன்ஞானாஸ்திரத்தாலதைத்தூற்றினான்
விந்தையுட்னிருள் நீங்கிடவும்மேக மின்னலைவிடடதுபோலேவிரைவாக
சந்தமிகும்குலிசாயுதத்தைப்பாக சாதனன்வீசிடக் கண்டு பயமாக
சகலதெய்வதப்படைகளையும்விண்டு சலதியிலவுணன்மறைந்திடவுங்கண்டு
மகபதியுந்தொடர்ந்தறியாமலேபண்டு மைநாகமொளித்தவகைபோலாகக்
வாச (கண்டு

அகத்தியர் கடலைக்குடித்தல்.

விருத்தம்.

இகலவிளைத்தா சுரன்மறைந்தா னிபபால விண்ணோர்க்
கிறைவனயன பாற்சென்று நடந்த தெலலாம்
புகலவவன் தனைநாளா லகததி யன்பால
போநதுரைகக நம்பரமன் அருளபெற் றோர்க்குச்
சகமதிலதெத் தொழி லரிதாம் நாரி பாகன்
தனதுழித் தீவடிவை யவன்தியா னித்தே
அகல்கடலை யுழுந்தளவா கததி ரடடி
அங்கையிற்கொண டரைநொடிக்குள் அருந்தி னானே

சுருட்டிராகம், சாப்புதாளம்.

பல்லவி

கடலை ஆகருஷித்தாரே முடிவில்வரும் வடவைபோலக்குடித்தரே.

அநுபலலவி

படிவம்மிகும்கும்பசம் பவமாமுனிவளைந்த கடலை

சரணங்கள்.

௧ திடமாம்அறத்தைமறநது சம்பாதிக்கின்றோர் செலவம்போலவேவறந்து
வடவாக்கினியோவென்ன மாணிக்கங்களும் மின்னப்
படரும்அதின்சிகைபோல பவளம்எழுந்து துன்னக் கடலை

௨ பிசகில்ரத்திநங்களாலே செய்தணிவைதத பெட்டிவாய்திறந்தாற்போலே
உசிதமணிகள் மிக்க ஒளிசெய்திருள் விலக்கப்
பசுயோவந்திடும்வலன். பட்டசெஙகளம் ஒக்கக் கடலை

௩ பிறைவாள்எடுத்து நிரம்ப வீசுவதுபோல் பிறங்கும்மீனினம் எழும்ப
தரையிற்சர்ப்பம் விளங்கச் சங்கமுத்தும் இலங்கச்
சிறுமீனெலாம் பருந்தின் சிவந்தமூக்கினில தொங்க கடலை

இந்திரனைப் பிர்மஹத்தி பிடித்துக்கொள்ளல்.

விருத்தம்.

வாரிதியில் வகைசுற அவுண னங்கோர்
மலைமேற்கொண் டினிமேரும் வகைதோன் றமல்

சாருமும்பர் தீவினையோர் வடிவெ டுத்துத்
தவம்செய்த லெனத்தவம்செய் திடப்பார்த் திந்த்ரன்
கூரியவஜ்ராயுதத்தைச் சீர்ப்ப டுத்திக்
கொள்ளுதல்போலவன்தலையை யறுத்தானங்கே
சோரிகடல் நிரம்பியது பிரம ஹத்தி
தோஷமவனைச்சேர்ந்து தொடக்கண் டானே.

பெலகரிராகம் சாப்புதாளம்.

பல்லவி

பிரமஹத்திஇந்திரனைப் பிடித்துக்கொண்டதேவந்து பிரம

அநுபல்லவி

உரமிகுந் தவவுணன் உயிரைக்கொன் றதால்வந்த பிரம

சரணங்கள்

க மார்பைத்தட்டு மும்மென்னும் வாயைமடிக்கும் பின்னும்
கோபித்தெழுமெழுந்து கூக்குரல்செய்து துன்னும் பிரம
உ ஓடும்திரும்பும்விழும் உக்ரமுடனே யெழும்
நீடுஞ்சிரிக்குமழும் நெருங்குமகலும் தொழும் பிரம
ந சமர்புரியத்துடிக்கும் தந்தங்களைக் கடிக்கும்
அமருமிமைப்பொழுதும் அகலாதுடன் நடிக்கும் பிரம

நகுஷன் இந்திரபதவியடைதல்.

இந்திரனிவ் விதமடைந்து விரைவி லேசென்
றீசான திசையிலொரு தடத்தில் வீழ்ந்து
கந்தமலர்த் தாமரைநா ளுக்குட் சென்று
கரந்திருந்தா னிப்பாற்பொன் னுலகம் முன்போல
அந்தமிலா திருக்கையிறகு ரியகு லத்தின்
அரசனெனும் நகுஷனச்வ மேத யாகம்
சிந்தைமகிழ்ந் தொருநூறும் செய்தா னின்பம்
தேடினன் துறக்கம்வந்து கூடினனே.

பூரிகல்யாணிராகம் ஆதிதாளம்.

பல்லவி

இன்னம்சொல்லுவோம் முனிவோரே
நீசனுக்கன்புசெய் வீரே

அநுபல்லவி

மன்னனில்லாவறுமை நோக்கிநகுஷனுக்கு
மகுடம்புனைந்தமரர் தகுமரசாகக்கொண்டார் இன்னம்

சரணங்கள்

அந்தநகுஷன்சொர்க்கங்கூடி சசியைத்தன்கண் அழைத்துவருவீரெனஓடி
வந்ததூதுவர்சொல்ல வாடி இதென்ன மாறுபாடென்றுசானை நாடி

என்றன்டதியுலகத் திருக்கையிலே பின்னும்
வந்துவேறொருவன்றேன்றுருவலாகுமோ வென்னும் இன்னம்

௨ சிவிகைஎழுமுனிவர்பரிக்க வந்த தீரனேஇந்திரனுமென் றுரைக்க
அவனேபதியெனவும்ரமிக்கச் சசி ஆசானைப்பணிந்துசம் மதிக்க
உவகையுடன்இங்குவந் துறவேகடவதென்றே
அவசரக்காரரைத்து தனுப்பியிருந்தாளன்றே இன்னம்

௩ போகமதிலழுந்து மதியான் சிவிகை பொறுக்கும்மாதவர்களை மதியான்
வேகமதிலழியும் நிதியான் இந்திராணி விளங்குமிடம்குறித்தாழ் விதியான்
ஏகுமின்சர்ப்பசர்ப்ப வெனநகுஷன் மொழிந்தான்
ஆகையினலென்சாபத் தாலரவாய் விழுந்தான இன்னம்

இந்திரன் பிரமகத்திநீங்கும்பொருட்டு சிவதரிசனத்துக்கேகல்.

விருத்தம்.

அற்பருக்குச் செல்வமே பகையா மென்றூர்
அதுநிசமே நகுஷனும்ப ருலகத் தெய்தும்
சொற்பநே ரத்திலகம் கொண்டு பாம்பாய்த்
தொல்லுலகி லென்சாபத் தாலே வீழ்ந்தான்
அபபொழுதே விணணவர்தங் குரவ னைசசார்ந்
தரசிலாக் குறைசொலத்தேர்ந் தவரோ டிந்திரன்
தப்பியொளித் திருககுமலர்த் தடஞ்சேர்ந்துள்ளம்
தழைத்திடடா ரன்புடனே யழைத்திட் டாரே.

ஆசிரிய னழைக்க வந்தீ சனுக்குச் செய்யும்
அரும்பிழைகள் தேசிகனு லாற்ற லாகும்
தேசிகர்க்குச் செய்தபிழை தன்னை யந்தத்
தேசிகனே யன்றியெவர் தீர்ப்பரென்றே
வாசவனறன கொடும்பழியைத் துடைக்க வேண்டி
மலரடியிற் பணிந்தெழுந்து கேடக விநதக்
காசினிவாழ சிவதரிச னத்தாற் நீரும்
காணெனறூர் மற்றதெலலாம் வீணென்றூரே.

தரு. பூரிராகம் சாப்புதாளம்.

௧ ஆதிகுருபதம் போற்றினன் கொடி தாகும்பெரும்பழி மாற்றினன்
ஓதரும்பத்தியோடேத்தினன் உள் உவந்தான்விழிபத்துநூற்றினன்
௨ ஆசானுடனசொர்க்கம்மேவினன உசசம் ஆகும்புரவியில் தாவினன்
கூசாமல்தேவரைக்கூவினன் வேட்டை கொள்ளும்வியாசமு லாவினன்
௩ பொன்னுலகம்விட்டிறங்கினன் பாணம் பூட்டுதனுவோடி லங்கினன்
தன்னுவல்கொண்டு துலங்கினன் ஆசான் தன்னுடன்கூடிஇ ணங்கினன்
௪ வெள்ளிமலைமுதல் தேடினன ஈசன் மேவும்தலம்பின்னும் நாடினன்
தெள்ளுநதிதோறும் ஆடினன் சிவ தெரிசனத்துக்கன்பு கூடினன்
௫ அத்தலம்தோறும் பின்னலே விருத்திர ஹத்திதொடர்ந்திட மேலே
பற்றியநாகத்தி னுலே ஒளி பங்கமுறும்சந்திரன் போலே
௬ உம்பருடன்நடந் தோதும் கடம் போங்கும்வனம்தெரி யாது
சம்பபேதிவழி மீது அதின் சாமீபத்தில்வரும் போது

இந்திரன் பிரமகத்திநீங்கி கடம்பவனத்தைக்கண்டதிசயித்தல்.

விருத்தம்.

சதமகனிப் படிகடப்ப வனத்தே குங்கால்
தன்பழிவே றாகிநிற்கக் கண்டா னந்த
அதிசயந்தே சிகனறிந்தா னிவிடத் தின்மேல்
ஆனசிவ ஸ்தலமுந்தீர்த் தமும் மக்கிங்
குதவியதா யுறல்வேண்டும் சோதி யென்றான்
உடனறிந்து வரச்சிலரை யனுப்பி னானு
விதமிருகம் பக்ஷிகள்சஞ் சரிக்கும் பாதை
மேற்கொண்டான் கண்களதின் பாற்கண் டானே.

முகாரிராகம், சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

கண்டா னிந்த்ரன் — அதிசயம் — கொண்டா னிந்த்ரன்.

அநுபல்லவி.

வண்டுலவியநீப வனத்தினி டையின் மேலே
அண்டரு டன்தன தாயிரம் கண் ணாலே கண்டான்

சரணங்கள்.

அருவிகொழிக்குமணி தனைக்குரங்குகள்பாறை
அதின்மேல்வைத்தருவிநீர் அபிஷேகம்தொடுப்பதும்
மருமலர்கொய்தர்ச்சனை செய்துகனிகளூட்டி வணங்கிநின் றடுப்பதும்
கரியும்யாளியுமொரு துறையிலிணங்கித்தும்பிக்
கரத்தில்நீரெடுத்தானைக் கன்றின்வாய் விடுப்பதும்
பரவிளமான்குட்டிக் கிரங்கிமெய்புளகித்துப்
பரிந்துவன்புலிமுலைப் பாலூட்டக் கொடுப்பதும் கண்டான்

அண்டவரியகொடும் வெய்யிலிடையில்கிடந்
தரவின்குட்டிகள்பல அழன்று மெய் பொரிவதும்
கண்டிரங்கிச்சிறகால் நிழல்செய்துவணப்பக்ஷி கணம்சுற்றித்திரிவதும்
வண்டினங்களுவணம் வருத்தப்படுதல்நோக்கி
வாய்விட்டாற்றியாவச் சோவென்று பரிவதும்
கொண்டமடமந்திகள் அருவிநீர்தனைச்சங்கின்
குடங்கொண்டெடுத்ததன்மேல் கருங்கையாலசொரிவதும் கண்டா

வன்னமயில்கள்தங்கள் பெட்டைகளைமருவ
வாளரவிரத்தின மணிவிளக் கெரிப்பதும்
மன்னியகருங்குயில் கூட்டினிலோமென்று வாய்கொண்டுச்சரிப்பதும்
பின்னுமினத்துடனே துனனும்கிளிகளெல்லாம்
பெருமைதருகும்பஞ்சா க்ஷரத்தைவிஸ் தரிப்பதும்
அன்னைதைக்குருவுப தேசம்போல்பூவைகள்
அறிந்துசந் தோஷத்தோ டகம்தனில் தரிப்பதும் கண்டா

இந்திரன் சுந்தரலிங்கத்தைக்கண்டு தெரிசித்தல்.

விருத்தம்.

அண்டர்கோ னித்தவண்ணம் கண்டு வந்தே
அந்திருக்குங் போதுமுன்போ னவர்கள் வந்து
சண்டியபா லருந்துபவர்க் கினிய தேனைச்
சொரிந்ததுபோ லதிமகிழ்ச்சி பெருக வெந்த
மண்டலத்து மெங்காலும் காணொ ணாத
மாநிதிகண் டதுபோலோர் தீர்த்த மும்கண்
டண்டையிலே கடம்பிடையோ ரிலிங்க மும்கண்
டறிந்துவந்தோ மெனவணங்கி யறைந்திட் டாரே.

இருசெவிக்கின் பூட்டியது துவரோ டிந்திரன்
இருகைகுவித் தம்பொற்று மரைகண் டாடி
அருகிலரு வாகியுரு வாகிப் பினனும்
அருவுருவா யுயிர்க்கொளியா யனுதி யாகிச்
சரமசர மாய்விளங்கு முலகம் யாவும்
தன்னிடத்தில் தோன்றியவா றொடுக்கி நின்று
கருவுருவாய் முளைத்தசிவக் கொழுந்தி னைத்தன்
கண்கள்பல வும்களிப்பக் கண்டிட் டானே.

தரு காம்போதிராகம் சாப்புதாளம்.

க இந்திரன் சுந்தரலிங்கத்தைத்தரிசித் திறைஞ்சியெழுந்துமுன்னாலே மிகச்
சிந்தையிலொன்றிய ஆனந்தக்கண்ணீர்ச் செழுங்கடலாடியின்பாலே (பூசைக்
உ தோத்திரம்செய்தன் புருவாகிநின்று துறக்கத்திற்சென்றிமைப் போதில
கேற்றவெல்லாம்கொண்டுவாருமென்றொற்றரை யேவிடுத்தான்வெளி மீதில்
௩ தேவர்குலத்தச்சனை ஓர்விமானத்தைச்செய்துவரும்படிக்கேவினான் விரைந்
தாவலுடன்சுவாமி பூசைக்குப்புஷ்பம் அகப்படாமலகுறைமேவினான்
௪ புண்ணியதீர்த்தக் கரையருகேவரும் போதிலைய்யனருள் கொண்டு எழுந்
தெண்ணரும்பானு ஒருகடல்மீதில் இசைந்துதித்ததெனவிண்டு
௫ செம்பொன்மரைமலர்கண்டானுவகை சிறந்திட ஆயிரம்கண்ணினான் அதில்
அன்புடன்தோய்ந்தேமபத்மாகரமென்றதற்கோர்நாமதேயம்பண்ணினான் [ன்
தூயபொற்றாமரைப்பூக்களைச்செங்கையால்தொட்டெடுத்துக்கரையேறினான் த
நோயைவிலக்கமுளைத்தமருந்தினை நோக்கித்தனதுள்ளம் தேறினான்
௭ சுற்றியகாட்டைஅழித்துநிலத்தினைச் சுத்திசெய்துவரும் காலே ஞான
வித்துருக்கொண்டசிவக்கொழுந்தாகும் விமலன்திருமுடி மேலே
௮ பானுவின்கிரணம்ஆனதுமெல்லப் பரிசிக்கக்கண்டுளம் துடித்தான் தேவர்
கோனுமபபோதுதன்சந்திரவட்டக் குடையால்நிழல்செய்யப்பிடித்தான்
௯ அப்பொழுதேயொருரத்னவிமானம தம்பரம்தன்னில் இருந்து எழுந்
திப்புவியில்சூரியமண்டலமான திறங்குதல்போலே இழிந்து
௰ அஷ்டகஜங்களோரெட்டுத்திசையிலும் முட்டிச்சுமந்துநின் றோங்க நால்
எட்டுச்சிங்கங்களும்கிடையவற்றோடெட் டெட்டுக்கணங்களும் தாங்க
கக கோடியிரவிஉதித்ததுபோற்சொர்ன கும்பங்களுச்சியில் இலங்க வாகை
சூடுமிடவக்கொடிகளெட்டெங்கும் சோபிதமாகவே துலங்க

தூக்கிப்பொன்மேற்கட்டிமுத்துச்சரங்கள் தொடுத்தணிசெய்து மாலை ஒளி
தாக்கிய அவ்விமானத்தைமயன்தரச் சாத்தினன்செழும்முன் னூலே [ரிந்
௧௩ உம்பருலகுக்குச்சென்றவர்பூசைக் குபகாரணங்கள்கொண்டுவந்தார் தெ
தம்பொற்கமலத்தில்ஆடிப்பிறப்பை அறுக்கும்விபூதியையணிந்தான் (ய்பில்
௧௪ செய்யருத்ராக்ஷமணித்தாவடம்பூண்டு தேவர்கோன்ஆதரவடுத்தான் மெ
யையரவாடும்பராபரனைப்பூசை பண்ணமுறைப்படி தொடுத்தான்
௧௫ சித்தமகிழ்ந்துகுருவுடனேமறை செப்புமுறைமைபா ராட்டினன் ஆக
மத்தின்படிதன்மனம்வாக்குக்காயமொன் றாகஉறுதியை நாட்டினன்
௧௬ தேவிதன்விம்பத்துடனேபரிவார தேவதைகள்யாவும் பதித்தான் பதித்
தாவலுடன்ருத்ரமாதிமொழிந்தே அபிஷேகத்தைச்செய்ய மதித்தான் (சிவ
௧௭ தேனுவின்பாலும்பஞ்சாமுதமும்கங்கா தீர்த்தமுதல்யாவும் சேர்த்தினன்
ஞானமிகுத்தபிஷேகாதியைச்செய்து நல்லபீதாம்பரம் சாத்தினன்
௧௮ வாசம்மிகுந்தநற்கந்தமணிந்து மணிமாலைகள்பல பூட்டினன் தூய்ய
மேதசுள்ளபொற்றாமரைமுதலாயுள்ள திவ்வியமலர்களைச் சூட்டினன்
௧௯ தூபதீபநிவேதனமுதல்செய்து சோடசோபசாரம்புரிந்தான் பின்னு
மாபதியையடிக்கடிபிரதக்ஷணம் வந்துபணிந்தெழுந் துவந்தான்

இந்திரன் சுந்தரலிங்கத்தைப்பூசைசெய்துதுதித்தல்·

விருத்தம்.

விதிமுறையால் பூசைசெய் தஷ்டாங் கத் தோடும்
  மேலுயரும் பஞ்சாங்கத் துடனே தாழ்ந்து
குதிகொளுமானந்தவெள்ளம் கண்ணீ ராகக்
  கொண்டுபிர தக்ஷணம்வந் துடல்கம் பிக்கக்
கதிதரும்நற் காரணமொரு மூன் றுமொன்றாக்
  கலந்திருகை யஞ்சலித்து நிருத்தம் செய்தே
மதியணியும் கடவுளையன் புடனுள்ளத்தில்
  மதிக்கின்றான் வானவர்கோன் துதிக்கின் றானே.

ஆனந்தபைரவிராகம் ஆதிதாளம்.

பல்லவி

உமாபதியேசரணம் சோமசுந்தர தயாநிதியேசரணம் என்னைரக்ஷிக்கும் உமா

அநுபல்லவி

உமாபதியேசின்மயமா முனக்கொருவர் சமான மோஹரிபிரமாதி தேடரிய
உமாப

சரணங்கள்

ஆரணங்கள் தேடும்மூல காரணுவனைத்தையுமுண்
  டாக்கியுமளித்துமழித் தவனே
தாரணியிலேசகல ரூபமுமாய் நின்றவற்றில்
  தானொன்றுமில் லாமல் கழித் தவனே
நிரமாயெல் லாமறிந்தும் யாவையும் மறந்தெப்போதும்
  செழுஞ்சுட ராகவே செழித் தவனே

க்ஷீரமும்நெய்யும்போலுல கெங்குங்கலந்தும்கலவாத்
தேவனே என்பழி ஒழித் தவனே
சீலா பரிபாலா அற்புத லீலா யாரும் செப்பரிய சாமகான
லோலா ஆதிமூலா கரக பாலா விசாலானுகூலா காலகாலா உமாப

மங்கலம்மி கும்கடம்ப மாவனத்தனே கயற்கண்
மணாளனே ஈறில்லா முத லவனே
துங்கமா யெங்கும்பரவும்சுடரொளி விமானத்திடை
சுந்தர லிங்கமாய் எழுந் தவனே
அங்கணுஉனை அறிந்தோர்க்கரும்பந்தத் தைநிவிர்த்தி
ஆக்கமருந் தாய்முளைக்கும் பவனே
[illegible]கள்நாயகனே லோகம் எங்கும்வியாபித்த உன்னை
யாவராலும் அறியப்படா தவனே
யோகா பேரனேகா என்னைநீகா மனத்தெண்ணிரியபுண்ணிய ஞான
யோகா இடபவாகாதிவ்வியதேகா பெண்பாகாவைபோகாசகன்மோகா
உமாபதியே

ஆகமப்ப டிதொழும்மார் க்கண்டனுக்கென் நாளும்பதி
னாறுவய தளிக்கும் வாம தேவா
ஆகுமணு வுக்குளணு வாயும்மேரு வுக்குமேரு
வாயும்விளங் கிடும் மகா தேவா
ஏகமா யிருக்கும்ப்ர்ம்ம ரூபனே யுனையல்லாமல்
இதரதெய்வ மில்லை ஆதி தேவா
பாகம்மிகுந் திடும்பல யாகம்செய்மா தவருக்கப்
பலனுவந்த ளிக்கும் தேவ தேவா
பாரா தருள்தாரா தூறல்சீரா சூலபாணிமதிபூணிகொன்றைத்
தாரா பொருட்சாரா அலங்காரா உதாரா கெம்பீரா என்நேரான உமா

பூசுரரோதும் மறையின் முடியிலே நடிக்கும்பரி
பூர்ணமா நிறைந்த பரா பரனே
பேசும்பொரு ளாயும்அறி வாயும்அறி பவராயும்
பிறங்கியே நீடும் சூல தரனே
பூசையும் பொருளுமாகிப் புரியுமவ னுகியந்தப்
பூசைகொண்ட தற்கருளும் வரனே
ஈசனுமா கியென்போத வாசனை யுமாயென்பூசைக்
கிசைந்தெனை ரக்ஷிக்கின்ற சங் கரனே
ஈசா பஞ்சகோசா சர்வேசா பணிந்தேத்தும்அடியார்க்கருளும்
நேசா பாபநாசா கூடல்வாசா உல்லாசா பூதேசா மந்தகாசா உமா

இந்திரனுக்கு ஈசன் தரிசனம்கொடுத்து அருள்புரிதல்.

விருத்தம்

கங்கைமதி இலங்கும்மணி முடியும்காதில்
கதிர்விடுகுண் டலமும்அங் கதமும்நாக
கங்கணமும் செங்கைமழு மானும்நீல

கண்டமும் அம்பிகைபடர்மே னியும்முக்
சங்கும்இள கையும்அருள் முகமும் கொன்றைத்
தாமமும்பூண் டிளங்கதிர்போல் ஐயன்மூல
லிங்கமதில் இருந்திந்த்ரன துதிகேட்டன்பு
நீட்டினூர் எழுந்துருவம்காட்டி னூரே.

இன்னவகை தோன்றிமகிழ்ந் தருடகண னோக்கி
யாதுனத பேகைஷயுன ரயென்று ரப்போ
துன்னதுபெ ரும்பதிக்குள் வருமுன் நீங்கா
துறுபழியும் தொல்வினையும் துடைத்தா யுனறன்
தன்னடியா ருக்குளொரு தொண்டனுகத்
தக்கதுவ வேண்டுமென ப்பணிநதா னந்தப
பொன்னகர்வா சனுக்கிரங்கி யீச னன்பு
பொழிகின்று னதற்குவகை மொழிகின் றுனே

அடாணு, சாபபு.

க வாசவனேருது ஆறுக்குளவசநத காலம வளர்
மாதங்களுக்குள் சிறப்பாகும் மேஷம்வி லாசம்
பேசரியதிதிக் குள்ளுயரும்பூர்ணை யாமே நலம்
பெற்றநக்ஷத்திரத்தில் சித்திரையாமுயர் பூமேல்

உ ஓதியஇந்நாளும் எந்தத்தினத்திலே சேரும் அஃ
துத்தமமாகிய சித்திராபூர்ணையில நேரும்
தீதையகற்றும் எமதுதலம் தனே நாடி முத்தித்
தீர்த்தத்திலேமகிழந் தாடிமகிமையைக் கூடி

ந நேரொளிபொற்று மரைமலர்கொயதன்பி னூலே மூல
லிங்கவடிவாம் எமைபபூசைபணணத னூலே
ஆரும்மூன்றூற்றறு பத்தைநது நாளும் தப்பாமல பூசை
ஆற்றும்பயனை அடைவாயதுவு மல்லாமல்

ச அந்நாளில் செய்யும் ஜபஹோம தர்ப்பண தானம் தர்ச
ஞதிமுதற்செய்வ தாலேயகலுமஞ் ஞானம்
பன்னுளில் செய்திடும் பாவஙகளிலலாமல போகும் பூசை
பண்ணிடில்தேசு புகழுமுதலாவிர்த்தி யாகும்

ரு இபபோதமரரு டன்விண்ணு லகத்தில் பரிவாய் புகுந்
தெப்போதும் போலே சுவர்க்காதிபத்தியம் புரிவாய
அப்பாலயன்மால் முதற்பலதேவராச சிறப்போர் பதத்
தாசையுமற்றே யுயர்ந்த நல்வீடினைக் களிப்போம்

சு எந்தமக்காகநீ சாத்தும்விமானததுக ிலங்கும் பெயர்
இந்த்ரவிமானமென றுன்தன்பேரெ ைறைக்கும் விளங்கும்
இந்தப்பதிக்கழி வில்லைபபிரளயத் தாலே புரத்
தெந்தொணடர்மூவர்எரிக்குட்பிழைந்தது போலே

இந்திரன் விடைபெற்றுக்கொண்டு தேவலோகத்துக்குப்போதல்.

விருத்தம்

விடையருளீ சனைப்பணிந்து புளகப்போர்வை
மெய்க்கணிந்தஞ் சலிக்கமலம் தலைமேல்வைத்துக்
கடைதிறந்தா னந்தக்கண் ணீர்துளும்பக்
சாக்ஷிதரும் ஐயன்மொழி கருத்துட் கொண்டே
உடையவனை க்கினைநாடிப்பிரிவாற்றுமை
உன்னிவிமா னத்தைவலை ந துளம்பூரித்து
நடைபெயர்வா னவருடனே சென்றுசொர்க்கம்
நண்ணினன் றாறுபத்துக் க

தாலாட்டு, ரூபகம்.

க அமராவதி நகர்வீதியில் அனைவோர்களும் மகிழ
இமையோருடன் முனிவோர்களும் இசைந்தேமறை புகழ
உ மந்தாரமும் சந்தானமும் மலர்மாரிகள் தூற்றச்
சந்தோஷமா விணனுடர்கள் தாளில்முடி சாத்த
ரு வேலார்வரி விழிமங்கையர் வெண்சாமரை வீசக்
கோலாகல மொடுகின்னரர் கூறுமிசை பேச
ச கயலூர்விழி உமைநாயகன் கருணைக்கடல் ஆழ்ந்தான்
நயமாம்பழை முறைசெய்துவின் னுடோருடன் வாழ்ந்தான்

பலசுருதி விருத்தம்.

இந்திரன் பழியைநீக்கும் இந்தலீ லையைமொழிந் தோர்
சிந்தையில் உவந்துகேட்போர் சிறந்தறம் செல்வ மோங்க
நிந்தையாம் பாவம்நீங்கி நிரோகரா யிருப்பதல் லால்
சந்ததம் சுபமுண்டாகத் தழைத்துவீற் றிருப்பர் தாமே

க வது இந்திரன்பழிதீர்த்த திருவிளையாடல்முற்றும்.

ஆக விருத்தம் — (உ) சந்தம் — (க) கீர்த்தனை — (அ) தரு — (ரு) ஆக கூ.

௲

வெள்ளானைச்சாபந்தீர்த்த படலம்.

அவதாரிகை விருத்தம்.

விழியொரா ருன்றேனிந்திரன் விருத்திரா சுரனைக்கொன்ற
பழிதொலைத் தாடல்செய்த பாங்குமுன் னுரைத்தேனிப்பால்
மொழியும்வெள் ளானைக்கந்நாள் முனிவரன் கொடுத்தசாபம்
கழியுமா றருளிச்செய்த கதையினை விளம்புவேனே.

'ரன்பவனிவர துருவாசமுனிகாணுதல்.

காசியிலே துர்வாசமுனிவர்தம்பேர்
கண்டிலிங்கம் தனையமைத்தர்ச் சிக்குங்காலவ்
வீசுரனதன் திருமுடியின மேல்நின் றபபோ
தெழுந்தொருதா மரைப்பூவீழுக திடக்கையேந்தி
நேசமுடன் தமதுவிழிமுடியுரததில்
நிகரிலா உவகையுடன் அணைத்தெழுந்து
மாசகலும் பொனனுலகில புகுங்காலிந்த்ரன்
வானவர்சூழ்ந் திடப்பவனி வருகின்றனே

பைரவி, ஆதி.

பல்லவி

அந்தஇந்திரன் பவனிவரும்சிறப்பின் அதிசயம்கேளும் முனிவோரே

ஐந்தருவும்தேனுவும் சிந்தாமணியும் நாளும்
சிந்தையிலுணர்ந்துதெரிந்தளிக்கம கிழும் அந்த

சரணங்கள்

க சுற்றிவிசயசங்கத் தொனி மீறச் சண்டை
தொடுத்தசுரரைக்கொன்ற இசை மீற
வெற்றிமாலைபூண்டதோள் வலி மீறச் சூழும்
விண்ணோராம்சேனைக்கடல் ஒலி மீற
பத்தியுடனேயஷ்ட மங்கலங்க ளேந்திககப்
பல்லாண்டும்வேதமும் பக்கங்களில கதிகக
மத்தியிலேதனது நகரத்தினர் மதிக்க
வருகுமதிசயங்கண் டனைவர்களுந் துதிக்க அந்த

உ இருநாலுதிக்கிலும் படை யிலங்கக் கலலென
றிசைந்தஓசையுடன்பல வியம் முழங்கப
பெருகுமமுதரசமென விளங்கத் தெய்வப்
பெண்கள்பாடுமிசை செவிக் கிணங்கப்
பரவும்சேனை ஆகிய கடலிலநிலைமை கொண்டு
பத்திபத்தியாகவே தத்தித்தத்திப்பு ரண்டு
வருமலைகள்போல்வெண்சா மரைக்கூட்டங்கள சுழன்று
வரிசைவரிசையாக அசைப்பவதனைக் கண்டு அந்த

ந சங்குலவியகடலீன்ற வாலே நாவாய்
தனைசசெலுத்தும்மீகா மனைப் போலே
திங்களையொத்தநடை யொருக காலே நிழல்
செய்யவுயர்ந்தவெள்ளா னையின் மேலே
தங்கும்விண்ணோர்தனித் தனியாய ருகில் வந்து
தங்கள்தங்கள்மனதுக் கிசைந்தகாணிக்கை தந்து
செங்கைகளைஎடுத்துக் குவித்துக்கொண்டிரு ந்து
சேவடியில்தொழுது காணமிகப்ப ரிந்து அந்த

துர்வாசமுனி இந்திரனைக் கோபித்தல்.

விருத்தம்

அமரர்கோ னிந்தவிதம் பவனிவந்தான்
அரியதுரு வாசரும்கண் டாசிகூறித்
தமதுகையி லிருந்தார்க்கும் கொடுக்கொணாத
தாமரைப்பூ வினைக்கொடுத்தா ரந்தப்பூவை
மமதையுடைந் தொருகையை நீட்டிவாங்கி
மதமிகுமை ராவதயா னையின்மேல்வைத்தான்
தமருடைக்கை யாலதனைக் கீழேதள்ளித்
தாளினுல சிதைக்கமுனி தாம்கண்டாரே

இதுவுமது.

மண்ணிலிந்த வாறுமலர் சிதையக்கண்டு
மன்மதனை யெரித்தசிவ னுடையநெற்றிக்
கண்ணிலிருந் துண்டானதீப்போலேதம்
கண்ணிலிருந்துதிர்ந்திடவே நோக்கிக்கோபம்
பண்ணியரு கினிலுள்ள விண்ணோரெல்லாம்
பயந்தோட வார்ப்பரித்து வலனைவென்ற
திணைமிகும் இந்திரன்முன் அடர்ந்துசீறிச்
செப்புவார் உருத்திரனை யொப்புவாரே

சங்கராபரணம், சாபு.

என்செய்தாய் இந்திரனேநீ என்செய்தாய்

அநுபல்லவி

சஞ்சமலரயனும் கண்ணனும் பணிந்தேத்த
நஞ்சையுண் டருள்செய்த நாதன்மலரையிகழ்ந் தென்

க புள்ளியம்புலித்தோலுடுத்து வெண்மை பூண்டெழில்மிகுந்த எருத்துமிசை
நள்ளியசிவனைச்சிந் தித்து அளவை நாடுமடியார்கள் வெறுத்துத்
தள்ளிநிந்தித்தசெல்வத் தருக்காலகண் டெரியாமல்
உள்ளருந்தவத்தோரென் றோர்ந்தெண்ணிப் புரியாமல் என்செய்

உ இமையோர்தரும்காணிக்கைமதித்து எமதீசன்மணிமுடிமேல்பதித்துவந்த
கமலமலரையகங் களித்து ஒரு கையால்வாங்கியவ மதித்து
மும்மதம்பொழியும்யானை முதுகின்மீதினில் வைக்க
மமதையினலது மண்ணில்தள்ளி மிதிக்க என்செய்

ந திசைமுகன்படைக்கின்றமைப்பு மனைசெந்திருமால்காக்கும்காப்பும் துட்ட
அசுரரைவென்றதி றாப்பம் கொண்டு அமரர் சூழமுன்னிறு மாப்பும்
பசுபதி யைப்பூசித்த பலனென்று குறியாமல்
இசையும் பரகதிக்கும் ஹேதுவென் றறியாமல் என்செ

இந்திரனுக்கும் ஐராவதத்துக்கும் துர்வாசமுனி சாபங் கொடுத்தல்.

மன்னுமுனி வரன்வெகுண்டிந் திரனைச் சீறி
  வழுதியர்க்குள் ஒருவன்வளை தடியா லிந்திரன்
சென்னிசிதைந் திடவும்வெள்ளை யானை காட்டில்
  செறிந்தகளி றாகவுமே கடவ தென்று
துன்னியசா பங்கொடுக்கத் தெரிந்து தேவர்
  சூழ்ந்தரசும் யானையுந்தீங் குற்ற காலே
அன்னவர்தம் பொன்னடியில் பணிந்தீ திப்போ
  தகற்றுமென அவர்க்கிரங்கி யருள்செய் வாரே.

பரமசிவன் சேஷகிந் தனையெஞ் ஞான்றும்
  பரிகாரத் தாலகலா தானு லிந்திரன்
சிரமளவா னதுமுடிமட் டாகிச் சாபம்
  தீர்ந்திடவே கடவதுவெள ளானை காட்டில்
கரியதுவாய் நூறுண்டு சென்ற பின்பு
  கழிந்தைரா வதமாகக் கடவ தென்று
வரமுனிவர் விண்ணவரை நோக்கி யாங்கே
  மறுசாபம் அளித்திருக்கை மகிழ்ந்துற் றாரே.

திபதை—மோகனம், சாப்பு.

க மாவலரேதவம் நீளும் துரு வாசரகன்றபின் கேளும்
தேவர்கள்பொன்முடி பங்கப் பட்ட செய்கைபின்சொல்வோம் துலங்க
உ அஞ்சிவெள்ளானை விண்ணூடு விட் டறிவழிந்து துக்கத் தோடு
அஞ்சனக்குன்றெனச்சோர்ந்து காட் டானையின்கூட்டத்தில் சேர்ந்து
௩ துய்யவெண்கொம்பிரண் டாக வலி தோற்றுத்தெய்வத்தன்மை போக
செய்யபூமுல்லை நிலத்தும் வனம் சேர்ந்தமலைபல் தலத்தும்
ச ஓடியலைந்துடலிளைத்து நலம் உற்றிடாதுள்ளம் களைத்து
வாடித்தவிக்குமக்காலே அந்த மாமுனிதன்னரு ளாலே
௫ ஆண்டொருநூறுமகன்று கடம் பாரணியர்தனில் சென்று
வேண்டும்பொற்றாமரைகண்டு கரை மீதிலேநின்றன்பு கொண்டு

ஐராவதம் சாபம்நீங்கிச் சுந்தரேசரைத் துதித்தல்.

விருத்தம்

மண்டலத்தி லுலைந்துபொற்றா மரையைக் கண்ட
  மாத்திரத்தி லறிவுவந்தத் தீர்த்தம் தோயப்
பண்டுருவா கவுமீசன் கருணை யால்முன்
  பரானந்த லிங்கமுறக் கையா லந்நீர்
மொண்டபிஷே கம்புரிந்து பூசை செய்ய
  முன்னவனவ் வானையைப்பார்த் தனத பேக்ஷ

விண்மேரையென் றருளமுன்னே நடந்த வெல்லாம்
விளம்பியதோர்ந் திடும்தவத்தில் மேவு வீரே.

தரு—மத்தியமாவதி, சாப்பு.

க சாமிசரணம் சரணமபயம் தரும்சோம சுந்தரனே அரி
பூமன்வருந்தியும் காணருஞ்சீருறும் பூலோக சுந்தரனே
உ என்னவரம்வேண்டி மென்றெனைக்கேட்கவிசைந்தாயேசுந்தரனே ஐயா
உன்னையடைந்து தொழுதவர்க்குக்குறை உண்டாமோ சுந்தரனே
ந. தீராவினைக்குத்தெய் வமேதுணையென்ற செய்திறம் சுந்தரனே
தாரணிசொல்லும்படிக்கென் றன்சாபம் தவிர்த்தாயேசுந்தரனே
ச இன்பமெனக்குற வாகுமிருநால் இபத்துடன் சுந்தரனே
தொன்பதுபோரா யடியேனும்கூடி ஒருமையாய்ச் சுந்தரனே
ரு சந்ததமுன்பொன் னடிபிரியாமலுன் தன்முன்னே சுந்தரனே நாளுட்
இந்தவிமானம் முதுகில்சுமக்க எனக்கருள் சுந்தரனே

ஐராவதம் விடைபெற்றுத் தேவலோகம் செல்லுதல்.

கட

போற்றும்வெள் ளானைக் கிரங்கியென் பத்தன் புரந்தரன் தனைச்சுமப் பதுவே
புகழெனச் சோம சுந்தர மூர்த்தி புங்கமா வரங்கொடுத் தனுப்ப
மேற்றிசை போய்த்தன் பெயர்க்கொரு தடமும் விநாயக னையும்பர மனையும்
விளங்கவங் கமைத்தர்ச் சிக்கையில் மகவான் விடுத்தது துவரைமுன் னனுப்பி
கீழ்த்திசையினில்தன் பெயர்க்கொருதலமும் கேளுமிந்த்ரேச்வர மென்னும்
இரிச்சிறு கரிந்தோன் பெயர்க்கொருதலமும்கிளர்நதிடவமைத்திறைஞ்சுங்கால்
மாற்றியும் தூதரழைக்கவா னடைந்திம் மாநிலத் துலேந்ததும் கடப்ப
வனத்தனால் தனது சாபநீங் கியதும் வகையுடன் வணங்கிவிண் டதுவே.

விருத்தம்.

கருதியயி ராவதநீர்த் தம்ப டிந்து
கணேசனார னையும்பணிந்தி யானை செல்லும்
இருவழிபோய் வைவையபடிந் ததன்தென பக்கத்
திற்கிரே சனைப்பணிந்தோர் இகத்தில வாழ்ந்து
சுரபதியீ ரெழுவர்பட்டம் வரைக்கும்விண்ணில்
சுகித்ததிகழ்ந் தானுலகில் செல்வா ரீதை
உரைசெய்வர்கேட் பவர்பவநோய் நீங்கியென்றும்
உறுதிபெறும் செல்வமடைந் துறைகுவாரே.

ஆக விருத்தம்— கூ, தரு— உ. திபதை— உ.

இரண்டாவது வெள்ளானைச்சாபம்தீர்த்த திருவிளை யாடல்
முற்றும்.

ஸ்ரீமீனாக்ஷிசுந்தரேசர்திருவடிகளேசரணம்.

———(...)———

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

மூன்றாவது

திருநகரம் கண்ட படலம்.

———(*)(*)———

அவதாரிகை—விருத்தம்.

விடந்திகழ் கண்டத் தெந்தை வெள்ளிவா ரணத்தைச் சூழ்ந்து
தொடர்ந்திடும் முனிசா பத்தைத் துடைத்தவா றுரைத்தே னிப்பால்
கடம்பமா வனத்தை மாற்றிக் கடிகொள்மா நகர மாகத்
திடம்பெறக் கண்ட வாடற் சிலதெடுத் துரைசெய் வேனே.

தனஞ்சயன் கடம்பவனத்தில் மூலலிங்கத்தைக்கண்டுபூசித்தல்.

மன்னிவரும் சுரும்பினங்கள் பயில் கடம்ப
மாவனத்தின் கிழக்காக மகிமை யோங்கும்
தென்னர்குல சேகரனென் றொருவன் செங்கோல்
செலுத்திமுறை செய்திருக்கும் மணலூர் தன்னில்
முன்னவன்சே வடிக்கடிமை பூண்ட மெய்யன்
முக்கியமாச் சிவபூசை செய்யும் தூய்யன்
நன்னிதிசேர் வசியகுலோத் துங்க னும்சொல்
நயனென்பான் சிறந்ததனஞ் சயனென் பானே.

திபதை—புன்னாகவராளி, சாப்பு.

க கல்லியாணவூரிலிருந்துநெடுநாளாக் கப்பல்வியாபாரம்பண்ணுவான் மிக
உல்லாசமாகச்சிவனடியாருக் குதவியேதக்கதென் றெண்ணுவான் [வன்
உ சீலத்துடன்வாணிகம்செய்யவேண்டுந்திரவியத்தைக்கொண்டெடுத்தான்அ
மேலைத்திசையைக்குறித்துத்தனதூரை விட்டுநெடுந்தூரம் கடந்தான்
௩ தூரத்தொலையிலிருக்கும்வளம்பதி தோறும்புகுந்துசஞ்சரித்தான் பல
சீவ.ரத்தரும்வாணிபத்தைச்செய்துதேவ தேவன்நாமத்தையுச்சரித்தான்
ச நேமமுடனேதனதுபதியை நினைந்துவரும்வழிக் கொண்டான் அன்று
ஸோமவாரவிர்தமானதனால்நடை சோர்ந்திளைப்பாகவேசென்றான் [மறைந்
ரு செல்லத்தடத்தில் கடம்பவனத்திடைச் சேர்கையில்சூரியன் மறைந்தான்
தல்லுக்குள்ளேதனித் தஞ்சிவழிதெரி யாமலக்கானகத் துறைந்தான்
சு பக்ஷிமிருகம் முதலாத்தமது பதியிலடங்கியங் குறையத் தனக்
கக்ஷிதெரியாதிருட்டுக்குள்நீர்ச்சடை அண்ணலிடத்தன்பு நிறைய
எ தாங்குமிருநாலு யானைப்பிடரியில் தன்னுயிரங்கதி ராலே மிக
வீங்குமிருளைத்துரத்தும்ரவிபோல் விமானம்கண்டானெதி ராலே
அ கண்டவிமானத்தமரும்திருநீல கண்டனைக்கண்டிரு தயத்தில் அன்பு
மண்டுமுவகையுடனேபணிந்தெழு வானவரந்தச்ச மயத்தில்

௯ சோமவாரத்தினமென்றுயரும்சோம சுந்தரலிங்கத்தைப்பரிவால் அவர்
யாமமொருநாளும்பூசித்தருச்சனை ஆகமத்தின்முறை புரிவார்
௰ அண்டர்கள்வந்துதொண்டனறிய அமலனும்ஞானக்கண் ணீந்தான் திரி
புண்டரநெற்றித்தனஞ்சயனுமையன் போதங்கொண்டண்டரைச்சார்ந்தான்
௧௧ தானும்செழித்தபொற்றாமரையாடித் தனதீசன்கோயிலையடுத்தான் உயர்
வானவர்கையிலஅபிஷேகத்துக்குள்ள வாசவருக்கங்கள் கொடுத்தான்
௧௨ மாமண்டபத்திலிருந்துதவள மதிச்சடையோன்பூசையாற்றினன் திகழ்
சோமசுந்தரக்கடவுளைக்கும்பிட்டுச் சுற்றிவலங்கெதிர் ஏத்தினன்

தனஞ்சயன் தான்கண்டதைக் குலசேகரனுக்குத் தெரிவித்தல்.

தனஞ்சயனிவ் வாறுபூ சித்தெ ழுந்தான்
தன்வினையு மிருளுமங்கே நீங்கக் கண்டான்
இன்புசெறிந்த விண்ணவரைக் காணுன் முன்னே
இலங்கியதோர் விமானம்கண் டதிச யித்தான்
தனம்தனியே மணவூர்க்கு வந்தான் செங்கோல
தரித்தகுல சேகரபாண் டியன்பால் நீப
வனம்தனில்தான் கண்டவண்ண மெல்லாம் சொல்லி
மகிழுவான் விவரமுடன் புகழு வானே.

சௌராஷ்டிரம் சாப்புதாளம்.

பல்லவி

கண்டதைக்கே ளாய்குலசே கரபாண்டி யராஜனே

அநுபல்லவி

வண்டினம்ப யில்கடம்ப மாவனத்தி ரவில்கணுல் கண்ட

சரணங்கள்

௧ நான்வரும்போ தந்தக்கானம் நண்ணிமிகக் கொண்டேன்தீனம்
பார்வநாச ரைத்தி யானம் பண்ணுமுன்னே ரேவி மானம் கண்ட

௨ அமரர்வந் தொருக் காலே அர்ச்சனைசெய் தார்மேன் மேலே
நிமைக்கும்கண் ணின்முன்னலே லிங்கக்குறி யையனை பாலே கண்ட.

௩ சுவணத்தா மரை யாடி சுந்தரனைத் தாழ்ந்து தேடி
சிவபூசை செய்தேன் நீடி செங்கதிரு திக்க நாடி கண்ட

சுந்தரேசர் கடம்பவனத்தில் பட்டணங்கட்டும்படி ஆஞ்ஞாபிக்க அரசனைகனவு துதித்தல.

விருத்தம்

சிவபத்தி மானிவகை சொல்ல மேற்குத்
திசைநோக்கிப் பணிந்தரசன் இருக்கவந்நாள்
தவமுனிவர் தேடரியோன் சித்த ராகத்
தனியிரவில் அவ்வரசன் கனவில் தோன்றி

உவமையிலாச் சசிகுலசே கரனே இம்மேற்
குயர்கடம்ப வனத்திடையெம் விமானம் சூழ
நவமதாய் உனக்கொருபட் டணம்செய் யென்று
நடந்திட்டார் தமதிருக்கை யடைந்திட்டாரே.

கனவுகண்டாங் கெழுந்தரசன் அமைச்சர் மற்றோர்
களுக்குமுரைத் துச்சேனை யுடன்க டம்ப
வனமடைந்து செய்யபொற்றா மரைநீ ராடி
மனமகிழ்ச்சி பூண்டுவிமா னத்துள் மேவித்
தனிவளரும் மங்கைபா கனைப்ப ணிந்து
தனதுடலம் கம்பிக்க வந்து காயம்
மனமொழியொன் றாகநின்றா னந்தக் கண்ணீர்
வடிக்கின்றான் துதித்தெதிரே நடிக்கின் றானே

செஞ்சுருட்டி ஏகதாளம்.

பல்லவி

சாமியுன் — றன்திருவடி — சரணம்

அநுபல்லவி

தாமோதரனும் அயனும் தேடிய மாமலரடி முடியும் நீடிய சாமி

சரணங்கள்

௧ ஏகனே சரணம் விடை வாகனே சரணம்
நாகபூஷணனே கயற்கண்ணி பாகனே நித்திய தேகனே என்றன் சாமி

௨ அரகர சரணம் திரிபுரகர சரணம்
வரனே பரசு தரனே சோமசேகரனே மெஞ்ஞான பரனே என்றன் சாமி

௩ ஈசனே சரணம் கூடல் வாசனே சரணம்
பூசனையன்பர் நேசனே பவ நாசனே பஞ்ச கோசனே என்றன் சாமி

அரசனாணைப்படி காட்டை வெட்டியழித்தல்.

விருத்தம்

துதித்துமறை பரவறியா துனதுபாதம்
துறவிகட்கல் லாமலிந்த மண்ணையாண்டு
கதித்தநர கெய்தியுழல் ஏழையேற்குக்
காணவெளி தோகருணைக் கடலேயன்பு
பதித்தெனது குலமுழுதும் அடிமைகொண்டு
பாலிக்க முளைத்தபரஞ் சுடரேயென்று
மதித்தகுல சேகரபாண் டியனங்கோர்பால்
மன்னினன் அமைச்சரொடும் துன்னினனே.

திபதை— புன்னாகவராளி, ஆதிதாளம்.

௧ இருந்தபின்மகராசன் ஆக்ஞையால் இசைக்கிடுமெந்திரிகளியம்பும்வண்ணம்
விரைந்தெழுந்தேவலர்கள் துறைதொறும் மேவியனுப்பநெடுங்காட்டைவெட்டி
௨ அதிசயநகரமைக்கச் செயுந்தொழி லாட்களளவில்லாம லேயெழுந்து
உததிபோலார்ப்பரித்துக்கொண்டுசென் றொன்கொடுவாளும் கோடாலிகளும்.
௩ வலிக்கின்றதோளினரும் அரையினில் வைச்சுவரித்துக்கட்டும் கச்சினரும்
மிகக்கறுத்திரும்பினைப்போ லேயொளி விளங்கியதேகத்தை யுடையவரும்
௪ பூட்டியவாரிறுக்கும் செருப்பினைப் பூண்டிடும்கால்களை யுடையவரும்
காட்டினைவெட்டியழிக்கப் போவதும் கடுத்துவருவதுமா- கியவொலியும்
௫ மட்டிலாவண்டொலிக்கவும் மரங்களை வளைந்துதலைநடுங்கவெட்டுமொலியும்
வெட்டுகிறவர்களொலியு மம்மரங்கள் மேலும்சத் தித்துமுறிகின்றவொலியும்
௬ முறிந்துவீழும்மொலியும் நீருண்ட முகிலொலியினுமதி கமாயொலிக்க
செறிந்தமலரும்தேனும் சிந்தவொலி செய்துவயிரமுள்ளவன்மரங்கள் [தென
௭ கவைகளொடியும்படிக்கு விழுந்தது களத்திலகொம்பொடிந்தானை விழுந்த
அவிடத்திலுறுமளிகள் பாங்குள்ள ஆரணியம்சோலைகள்சென்றடைந்திடவே
௮ பறவைகள்விண்ணிலிருக்கும் கற்பகப் பசுந்தருக்களைநாடிப் பறந்தோட
இறைவன்வரக்கண்டோடும் குறும்பர்போ லேபலமிருகங்கள் ஓட்டம்பிடிக்க
௯ மெய்யுணர்ந்தவர்மனம்போல் தெளிவுற வெட்டியக்காட்டினை வெளியாக்கி
ஐயனடியார்பிறப்பை வேருடன் அகற்றல்போல்வேருடனகழ்ந்தனரே தான

குலசேகரபாண்டியன்ஈசன்சொற்படிநகர்அமைத்தல்.

ஏவலர்கள்வனத்தையிவ்வா றழித்திடப்பார்த்
  தினிநகருண்டாக்குவதெவ் வாறென்றெண்ணிக்
காவலனமந்திருடன்யோ சிக்குங்கால்முன்
  கனவில்வந்த படிசித்த வேஷம் பூண்டு
பூவடியிந் நிலம்படிய மெய்யில பூதி
  புனைந்தப்பை யும்கரத்தில் விளங்க வந்த
தேவனைக்கண் டடிபணிந்தா சனமீந் தன்பால்
  தேற்றினான் மெய்யுணர்ந்து போற்றினானே.

தென்னவனன் புக்கிணங்கும் சித்தர் தாமுன்
  செப்பியமுன் னூல்சார்ந்த நூல்சொல் வண்ணம்
வன்னமிகும் ஆலயமும் நகரும் திவ்ய
  மண்டபங்கோ புரங்கள்சுற்று மதில்க ளாதி
இன்னபடி செய்யெனவே மொழிந்திம் மென்றுங்
  கேகிமறைந் திடக்குலசே கரனும் பாண்டி
மன்னவனம் முறைசிற்ப நூல்கொண் டெல்லை
  வகுத்திட்ட ॥.ᵀ நகரமைக்கத் தொகுத்திட் டானே.

கல்லியாணி ரூபகம்.

பல்லவி

கதம்பவனம் தனைவிளங்கும்நகரமாகவே சந்திரகுலசே
கரபாண்டிய ராசன்செய்தனன் கேளும் காளும் நீளும் எழில் கதம்ப

அநுபல்லவி

நிதம்பெருகும் இளம்பிறை சூடிய நித்தன்நிருமலன் சித்தரூபத்தைக்கொண்
டிதம்பெறச்சொன்னவாறேவளைநகரதலமெங்கும்விளங்கும்சனங்கள்புகழ்ந்திட
கதம்ப

சரணங்கள்

௧ மண்டலமெய்க்கும் மறைநவிலும்பத்ம மண்டபமுமர்த்தமண்டபமும்மஹா
மண்டபமும்ஷட் பதப்பீடமும்நிர்த்த மண்டபமும்திருநாள்கள
கொண்டமணடபமும்
பண்டைமகம்பயில்சாலைதிருமடைப்பள்ளியும்சூழும்பரிவாரதேவர்கள்[யிலும்
அண்டிடுங்கோயிலுந்தொண்டரினத்துக்கருட்கொண்டளிக்கும்கயற்கணிகோ
கதம்பவன

௨ ஒத்தபொன்மாளிகைபெற்றதிருமதிலும்கொடிகள்திகழும்மண்டபங்களும்
சுத்தவெண்மாளிகை களும்நக்ஷத்ரங்கள். சூழும்சிகரங்கள்மேவும்
பொற்கோபுரமும்
சித்திரங்கள்தீட்டும்கடைத்தெருக்களும் சித்ரகூடமும் திருவிழாவீதியும்
மெத்தநாற்சந்தி யகழ்அரணங்களும் மேடையும்நாடகம் ஆடரங்காதியும்
கதம்பவன

௩ ஆதிமுனிவர்க்கிருப்பிடமும்பிர மாலயமும்ராசவீதியும்வைசியர்
வீதிகளும்மனமை தங்கும்வேளாளர்கள் வீதிகளும்பலவாகும்
குடித்தெருவும்
மோதும்கரிபரிதேர்கட்கிருக்கையும் முழங்கிடும்கல்விசசாலைகளும்துய்ய
சாதுஜனங்கட்கறுசுவையோடன்ன சத்ரமுப்பத்ரணடறத்துடனேமுற்றும்
கதம்பவன

௪ மங்கலபேரிகள்தங்கும்கொத்தளமும் மாமலரோடையும்வாவியும்கூபமும்
தெங்குறுநந்தவனங்குளிர்சோலையும் திருநசருக்கழகு பெறும்வளமும்
தங்கும்நகரின்வடகிழக்குத்திசை தன்னிலதனக்கரணமனை முதலாக[ய்க்க
புங்கமுடன்சிற்பநூலின்முறைப்படிபூமிக்குளளேமிக்கவாய்முக்கியமாமெ
கதம்பவன

மதுராபுரியென்று நகர்கு நாமம்சூட்டுதல்.

விருத்தம்

தென்னனிந்த வாறுநகர் அமைத்துச்சாந்தி
செய்யவென்று லோசிக்கு மளவிலீசன்
தன்னுடைய வேணியின்மீ தமைந்ததிங்கள்
தண்கலையின் அமிர்தமுதைச் சொரிந்தார்சென்றம்

முன்னவன்தன் திருவடிசேர் அன்பர்தாமும்
முதல்வனெனவிளக்குதல்போல் நகரமுற்றும்
தன்மயமாக் கியதறிந்தவ் வாறேநாமம்
சாத்தினன் பலகுடிகொண் டேற்றினனே.

சாரங்கம் சாப்பு.

பல்லவி

மதுராபுரமெனப்பேர் சூட்டினன் நாலு வருணத்தாரையும்நிலை நாட்டினன்

அநுபல்லவி

சதுரானனன்மாயன் தேடும்கடவுளணி
மதியாரமுதால்சாந்தி விதியாலபுரிந்ததாலே மதுரா

க ஏலும்கீழ்வாயில்சாஸ்தாவும் தெற்கில் இடும்வாயில்சத்தமாதாவும் [ம்
மேலைவாயிலபின்னைபர்த்தாவும் எண்தோள் விளங்கும்காளிவடவாய்த்தாவு
கோலநகரைக்காத்துக் கொள்ளும்படிக்குசசேர்த்துச
சிலமுடனேநாலு திசையிலும்சென்றுபார்த்து மதுரா

உ சோமசுந்தரேசரைநாளும் அடி தொழுதருச்சனைசெய்யக்கேளும்
நேமமுடன்காசியில்வாழும் புண்ணிய நெறிமுனிவோர்களையும் நீளும்
தாழுவந்தேயாதி சைவராகியமித்துப
பூமிபுகழுமந்தப் புரந்தனிலேதாபித்து மதுரா

ங உத்தமக்குலக்குடி நாலும் அதில உற்பவக்குலக்குடி நாலும்
மற்றக்கோளகர்முதலேலும் மூன்று வகுக்கும்குலக்குடியெகநாலும்
தத்தம்மார்க்கத்தினில் தவறுதொழுகி யார்களும்
சித்தமுவந்திடவே திகழநின்றோங்கத்தெய்வ மதுரா

மாமதுரா புரம்செழிக்கச் செய்து கூடல்
வள்ளலுக்குச் சிறப்பொடுபூ சனை நடத்தி
பூமியையா ளுயிரமான் டிந்தி ரன்போல்
புரந்துமல யத்துவசன் தனைப் பெற்றுத்
தாமமுடி சூட்டிவைத்து மூல லிங்கம்
தனில்குலசே கரனைக்கிய மடைந்தா னிதை
யேமொழிவோர் கேட்பவர்பா வம்போய்ச் செல்வம்
இணங்குவார் சிவனடியின் வணங்கு வாரே.

——————(0)(0)——————

விருத்தம் (ய) தரு (ச) திபதை (உ)

திருநகர்கண்டதிருவிளையாடல்முற்றும்.

ஸ்ரீமீனாக்ஷிசுந்தரேசர்திருவடிகளேசரணம்.

——————(*)——————

உ

சிவமயம்.

நான்காவது

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருஅவதாரப்படலம்.

அவதாரிகை — விருத்தம்.

தேவர்கள் எல்லாம் போற்றும் தேவனே பெரும் கடம்ப
மாவனம் நகரம் செய்த வளம்சில வுரைத்தே னிப்பால்
பூவுல கின்ருள் தென்னன் புதல்வியாய் அவதரித்துக்
காவலன் செலுத்தும் செங்கோல் கைக்கொண்ட தினிச்சொல் வேனே.

மலயத்துவசன்ராஜ்யம்ஆளுதல்.

விருத்தம்.

பார்விளங்க வரும்குலசே கரபாண்டிய ராசனருள் பால னென்னும்
பேர்விளங்க வருமலயத் துவசபாண் டியராசன் பெருநா டெங்கும்
கார்விளங்க முறைசெய்து வடமொழிதென் மொழிக்கெல்லை கண்டு தர்மச்
சீர்விளங்க உலகமெலாம் தன்குடைநீ ழலில்வளரச் செய்தாண் டானே.

சாவேரி, சாப்பு.

பல்லவி.

பாரைராசர்க்கு ராசன்மலயத்வச பாண்டியன் புரந்தானே

அநுபல்லவி.

சீருயரும்திரு ஆலவாய்க்கடவுள்
திருவடிமலர்தேடித் தினம்தோறும்பணிந்திந்தப் பாரை

சரணங்கள்.

க அரனாலயத்துக்கு நித்தியநைமித்தியங்கள் அநுதினமும்வளர்ந் தேறவே
அசுவமேதயா காதிமகங்கள்செய் தந்தணர்ஆசிகள் கூறவே
பெருகும்மாதங்கள் தோறும்மும்மாரிகள் பெய்யக்கண்டம்புவி தேறவே
பிறக்கும்வச்சரம் தோறும்முப்போகத்தின் பெருமையால்வளம் மீறவே
இந்தப்—பாரை

உ தருமம்நாலுபாதத் தோடேநடந்துவரத் தனதுகோல்முறைகோ ளுமலே
சாதுர்வருணமும் தங்கள்தங்கள்நெறி தவறுதலென் றும்பூ ளுமலே
திருநாலிருவரும் தனதரண்மனைவிட்டுச் செல்லமனசிற்றே ளுமலே [மலே
திடங்கொண்டாறிலோர் கடமைகொண்டுயர் செம்பொன்னுக்கெல்லைகா ணு
இந்தப்—பாரை

ங ஆகண்டலன்பரி கரிபோலழகுள்ள ஆனைபரிகளுமல் லாமலே
அளவிறந்தர தங்களும்காலாளும் ஆகும்படைகுறைவில் லாமலே
வாகுபலம்கொண்டு துஷ்டர்கள்மேற்சென்று மற்றவர்மேலேசெல் லாமலே
மனுமுறைப்படி நீதிசெய்துமனம் வாக்காலசத்தியம்சொல் லாமலே
இந்தப்—பாரை

மலயத்வசன்புத்திரகாமேஷ்டியாகம்செய்தல்.

விருத்தம்.

இருந்தமல யத்வசபாண் டியனீ ரைந்தா
யிரமினிய கன்னியரை மணந்து நீதி
தெரிந்தொழுகும் பானுவங்கி சத்தில் சூர
சேனன்மகள் காஞ்சனமா லையைப்பின் வேட்டுப்
பரிந்தவளோ டசனேமுக் காலும் போற்றிப்
பதினுயி ரம்வருடம் புவியை ஆண்டும்
வருத்தனையர் இல்லாத குறையால் உள்ளம்
வாடினன் அதற்குவகை தேடி னனே.

இபதை—ஆனந்தபைரவி, சாப்பு.

க மதிமரபினி லவதரித்துயர் மனுவைவொக்குமுல் லாசன்
வளமேவிய மதுராபுர மலயத்வச ராசன்
விதிமுறைப்படி நடக்கையில்சிவ விரதமாதிசொல் நூலை
விசுவாசமொ டாராய்ந்தெழில் மிகுகாஞ்சன மாலை

உ அவளுடன்பல சிவவிரதங்கள் அடுக்கடுக்காக எடுத்தான்
அரனூர்மகிழ் மதிவாரத்தில் அதிநேமத்தைத் தொடுத்தான்
சிவனையர்ச்சனை செயுமவர்க்கனனம் திரவியத்துடன் கொடுத்தான்
திவசாரியும் தவறுமலே சிவசந்நிதிக் கடுத்தான்

ஙு மறைமொழிப்படி பரிமேதயாகம் மகிமைகண்டுதொண் ணூறு
மகமோடொன்ப ததனைச்செய்து வருநாளதின் பேறு
திறையமற்றொரு மகமுமுற்றிடும் நிலைமைபெற்றிடக் குறித்தான்
நெடுவாளுறு மழுமோசனந் நிலைவந்ததை மறித்தான்

ச பதியுனக்கொரு குழந்தையைத்தரும் படிக்கோரிஷ்டிசெய் என்றான்
பலதேவர்க ளுடனேவந்த படிதன்னகர் சென்றான
அகவிருப்பொடம் மகம்நடத்திட அணிந்திடும்நிம்பத தாரன
அதற்கானவை யாவும்விரைந் தமைத்தானேகம் பீரன

ரு திருநியமத்துக் குரியபதநினை தன்னுடைசாலை புகுந்தானை
தருமாகம நெறிதேர்ந்தவர் தம்மோடவை யிருந்தானை
சுருதிபாயந்ததம் குருமொழிப்படித் தொடங்கினாமு தாநதம்
சொரிதம்அனு தாத்தம்ஓசை சோராமல்வே தார்த்தம்

சு பரிவுடன்சொலித் திசைவிசும்பிடைப் பசும்புகையெழுந் துலையப்
பலவாம்சமித் தொடுநெய்பொரி பரிந்தோமத்தில் நிலையப
கருணைகொண்டுவிண் ணவர்க்கமுதுடன் கதிக்கவாகுதி பெய்தான்
கனவேதிய ருடனேபுத்ரகாமேஷ்டியைச் செய்தான்

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருஅவதாரம்செய்தல்.

விருத்தம்

இவ்வகையாய் புத்திரகா மேஷடி யைச்செய்
தெழுந்தவும் பூரண குதிபெய் யுங்கால்

மெய்வடிவாம் பரனருளால் அதனில் நின்று
மீனவர்கோன் வலதுமணித் தோள்து டிக்கக்
கொவ்வையிதழ்க் காஞ்சனைதன் இடைதள் ளாடக்
கொங்கையில்தீம் பாலொழுக மேனை நாணச்
செவ்விதரும் அங்கயற்கண் தாயே வந்து
சிறந்திட்டாள் மகளாகப் பிறந்திட் டாளே.

வியாகடைராகம், ஆதிதாளம்.

தாள

அண்டம்பிண்டம் ரண்டும்படைத் தாதாரம் ஆகும் அன்னை

அநுபல்லவி.

மன்னும்காஞ்சனையுடன் மலயத்துவசபாண்டிய மன்னன்குறையைத் தீர்க்க
உல — கன்னை

சரணங்கள்

க பூமியுடனேயுலகேழுமகிழத்தொண்டர் பொருந்துஞ்சைவாகமநெறியடிக்க
ஆமனசிலஞ்ஞானம் நீங்கியறம்செழிக்க அமரர்புகழ்ந்துந் துமியடிக்கத்
தாமரைமலர்நிகர் கண்ணியர்கச்சணியும் தனங்கள்குலுங்கபரதங்கள்நடிக்க
மாமதுரைநகரு ளாரும்சுதினமென்று மாலைசென்னியில் முடிக்க
உல — ,

உ தாரணியில்மூவாறு பாஷைக்குளேயிசைக்கும் தமிழ்விளங்குந்திருநாடது
சீரமுடனரசுசெலுத்துமன்னவர்களில் மீனவர்குலமேமகிமைபிறக்க [பறக்க
பாருமக்கினிதேவன்பண்ணுந்தவத்தாலெய்து பலன்தளிரொளக்கொழுந்துகள்
நேரும்ஒமகுண்டத்தில் கமலம்முளைத்துமலர் நீடும்கொடிபோல் சிறக்க
உல — கன்னை

௩ வண்டுலவியசிறு கொண்டையுநிறைமதி வதனமுமுத்துமூக்குத்தியிலங்க
வெண்டாளச்சுட்டியணிந்தநெற்றியுமதில் மின்னும்திலதமும்கிரணம்துலங்க
கண்டொழுகும்குதலை அமுதம்வழிமார்பில் கதிர்வடம்கண்டிருள் நிலைகலங்க
மண்டும்நித்திலமணி மாலையுடனபவள மாலைகழுத்தில் இலங்க

௪ சிற்றிடையில்சிறிய பொற்றுகிலும்வளைந்த செழுமணிமேகலை புறம்சூழச்
சுற்றுமணியழுத்தும்தாடங்கமும்குதம்பைத் தொங்கலுமிருபுய மிசைதாழ
சற்றுமுளைத்திடும்பல் வரியும்மழலைமொழி தன்னுடன்அமுதம்த தும்பிவீழ
முத்தனமும்வயது மூன்றுள்ளகன்னியாக மூதுலகங்கள் வாழ
உல — கன்னை

பிராட்டியார்காஞ்சனமாலைமடியில்வந்திருத்தல்.

விருத்தம்.

கன்னிகையாய்ப் பிறந்துசிற் றடியிற் பூணும்
கதிர்மணிநூ புரம்சதங்கை ஒலிக்கச் சின்ன
அன்னநடை தளரவிள நகையும் தோன்ற

அரசுடன்வீற் றிருக்கும்பொன் மாலை தன்பால்
மன்னியவள் மடியினில்வந் தொருபெண் பிள்ளை
வடிவாக இருந்தனளெவ் வுலகு மீன்ற
அன்னையிவர் தமக்குமக ளாக என்றோன்
பாற்றிறு ரெனப்பலரும் போற்றி னாரே.

சௌராஷ்டிரம் சாப்பு.

பல்லவி.

காஞ்சனமாலை மடியிலுமையொரு கன்னிகையாயிருந் தாளே

அநுபல்லவி

மிக — வாஞ்சையுடனே யணைத்துச்சி மோந்துசெவ்
வாய்முத்தம்கொண்டின்பம் பூரித்திடப்பெற்ற காஞ்சன

சரணங்கள்

க சித்திரும்யாக சாலையில்வந்து தெருண்டவருள்ளன்பு திகழ சிவ
சத்திதிருமக ளானதுமன்னன் தவமேதவமெனப் புகழ
முற்றியுண்டாகும் கருப்பக்குறிகள் முழுதுமில்லாமலே மகிழ தெய்வ
புத்திரியைப்பெற்ற பாக்கியசாலிதன் புண்யமேமுன்செய்த புண்யமாகிகழ

காஞ்சன

உ மாமகசாலையில் பெண்ணுருவாக வரக்கண்டோர்மங்கலம் நீட வெகு
க்ஷேமமுடையபொன் மாலைதவப்பயன் நேராகவந்துகை கூட
பூமன்குடும்பம் செழிக்கவுயர்ந்த புவிக்கும்பெருமையைத் தேட வரும்
சோமகுலமே பெரிதென்றுலகம் துதித்துச்சந்தோஷமிருத்துக்கொண் டாட

காஞ்சன

ங மைந்தரில்லாமல்பலநாள்வருந்தி மகம்செய்தேனிப்புவி மீது அது
விந்தைமுலையொருமூன் றுடன்ஓர்பெண் விளங்கவேதந்ததிப் போது
இந்தவிகாரத்தைக் கண்டுபகைவர்கள் ஏசுவாரீதுபொல் லாது என்று
சிந்தைகலங்கியமன்னவன்சுந்தரர் திருவடிநினைந்துருகிடும் போது

காஞ்சன

ச மன்னவனேயுன்மகட்குச்சகலமும் மைந்தனைப்போலவே நல்ல வேதம்
பன்னியவாறுநடத்தித்தடாதகைப் பாவையெனும்பெயர் செல்ல
வன்னமுடிசூட்டு வாயன்பனைக்காணில் மாறுமொருமுலை மெல்ல என்று(ல
மன்னியஈசனருளாலசரீரிவாக்கொன்றெழுந்தியாரும்கேட்கவிண்ணில்சொல்

காஞ்சன

பிராட்டியாரைமலயத்துவசன் அரண்மனைக்குக்கொண்டுவருதல்.

விருத்தம்.

அன்னைமடி மீதுகன்னி யிவ்வா றுய்வந்
தமைந்திடும்போ தாகாச வாக்குக் கேட்டுத்
தன்னிருகா தும்குளிர்ந்து மனம்பூ ரித்துச்
சங்கையற்றே ஆனந்தக் கண்ணீர் பொங்கத்
துன்னுமகம் முடித்தெழுந்து சாலை நீங்கித்
துணைவியுடன் அம்மகவை ஏந்திக் கொண்டு

பின்னைவளர் அரண்மனைக்குட் புகுந்தான் வேந்தன்
பெருமைதான் பெற்றதுவும் அருமை தானே.

பூரிகல்யாணி ஆதி.

பல்லவி.

செகத்திலேசி றந்ததென்னன் அகத்திலேகன் னிகையாகத்
தேவியுமை யைக்கொண்டுவந் தானே.

செகத்தில் இகபரத்தின் சுகத்தைக் கொடுக்குமீசன
மகத்துவத் தைத்தெரிந்து மிருத்தவிரு தம்புரிவீர் செகத்

சரணங்கள.

க முரசதிரமங்கலம் ஏநதியெதிர்வருவார்
முகமலர்ந்துமுறுவல் செய்ய
அரசன்பலருடனே ஆஸ்தானமண்டபத்தில
அமர்ந்துமனமகிழ்ந்து துய்ய
வரமருளுமந்தணர் முதலாளவர்க்கும்சொர்ணம்
மழைபோலேவாரிவாரிப் பெய்ய
பரவும்சோமசுந்தரர் கோயில்சிறப்பும்பரி
பாகங்கள நேகம்பி ஷேகங்களவை போகம்செய்ய செகத்

உ சிறையில்இருக்கின்றவர் தமையும்விட்டுவிட்டவர்
சிறைச்சாலை யுமுடனே மாற்றி
இறையெந்தநிலத்துக்கும் ஏழுவருஷம்மட்டும்
இல்லையெனக்குடியைத் தேற்றி
திறைதந்தமன்னவர்க்கும் நீக்கிப்பினாயநதுறைத
தீர்வையும்இல்லையென்று சாற்றி
நிறையும்பேரிஒலிக்கக்கட்டியத்தின்பெருமை
நீடப்புகழ் சூட்டலர் நாடக்கொண் டாடவிந்த செகத்

ங முடிமன்னவரைச்சிறை விடுத்துவரிசையுடன
முன்போலவேஅரசும் கொடுத்து
படியில்உள்ளபேர்எல்லாம் கொளகளனசிறந்த
பண்டாரத்தைத்திறந்து விடுத்து
வடிவுயரும்பசும்பொன் னுடைபலமணிகள்
வாரிக்கொண்டேகவிடை கொடுத்து
அடியவர்தமக்கன்னம் அறுசுவையோடளித்து
ஆசைமறை ஓசைசிவ பூசைசெய்து நேசம்பெற செகத்

ச புலவர்சொல்லும்மங்கல கவிகட்கிருநிதியும்
பூணும்துகில்ஆரமும் அளித்து
நிலமும்கரிபரிதேர் முதலாப்பலபொருளும்
நேர்ந்தவர்அவருள்ளம் களித்து

குலமுறைப்படிசெய்து சுண்ணமோடெண்ணெய்விழாக்
கூடிக்கொண்டனைவரும் குளித்து
பலரும்புகழ்மதுரை அன்றிமற்றநகரும்
பாங்காச் சிறப்போங்கக் கலிநீங்கச் சுபம்தாங்க இந்த செகத்

பிராட்டியின் திருவிளையாட்டைக்கண்டு பெற்றோர் மகிழ்தல்.

இந்தவகை யாமலயத் துவச பாண்டியன்
இசைந்தபல தானமும்செய் தீசன் வாக்குத்
தந்தபடி சாதகர ணாதி செய்து
சதுமறையும் தேடரிய தைய லாக
வந்தவொரு கன்னியையம் மேனை போலே
வாஞ்சையுடன் காஞ்சனைசெந் தளிர்க்கை யேந்தி
சந்ததமும் வளர்ப்பஇம வான்போல் உள்ளம்
தழைத்திட்டார் தடாதகையென் றழைத்திட் டாரே.

திபதை—மத்தியமாவதி, சாபபு.

௧ கன்னிவரவறிந் தன்னைஎனச்சொல்லும்
காஞ்சனமாலையும் வாஞ்சையுடன்பெற்ற
மன்னனும்பிள்ளைச்சீர் கொள்ளக்கிடைக்குமா
வையகந்தன்னிலென்பார் சோமசுந்தர ஐயன்செயலிதென்பார்

௨ அங்கமிருந்தம கங்கள்பலசெய்
தருமையாப்பெற்ற பெருமைகண்டாகாச
கங்கைகுதித்தது போலேநமக்கிந்தக்
காட்சிகிடைத்ததென்பார் மகிழ்ந்தர சாட்சிகிடைத்ததென்பார்

௩ செம்மைவிளையும்பயிர்முளையிலே
தெரியும்என்றிந்தச்சகத்துவழக்கம்போல்
நம்மதடாதகைப் பெண்ணால்அறம்முதல்
நாலும்தழைக்கும்என்பார் உலகமென் மேலும்பிழைக்குமென்பார்

௪ மோதிவரும்கோடி துக்கம்குழந்தை
முகம்கண்டாலாறிடும் என்னும்மொழிபோலே
கேதம்எல்லாம்தீர்க்கக் கண்டோமென் றுள்ளம்
கிளர்ச்சியுடன்புரிவார் நாள்தோறும் வளர்ச்சிகண்டுபுரிவார்

௫ சாலவுமிப்படித் தக்கோருமொக்கலும்
சார்ந்திதேகார்யமாய் வேடிக்கைபார்த்திட
காலில்சிலம்புகள் கல்லீர்கலீரெனக்
காட்டிநடக்கக்கண்டார் சகுமாரைக் கூட்டிநடக்கக்கண்டார்

௬ மின்னியசித்திரம் தன்னுடன்வாது
விளம்பிவிளக்கைக் கிளம்பிப்பிடிக்கையில்
அன்னைகண்டோடி எடுத்துச்சிமோந்துதன்
ஆகம்பூரித்துவந்தாள் அரசனும் தேகம்பூரித்துவந்தான்

௭ சின்னமுருங்கிளில் அன்னையுரைத்திய
சிற்றுடையைக்கையில் வைத்திடும்பொற்பாவை
தன்னில்அணிந்தெழில் கண்ணாடியில்பிம்பம்
தன்னைப்பிடிக்கக்கண்டார் வாராமல் தன்னிலிடிக்கக்கண்டார்

௮ திருந்தாமழலை மொழிந்துசகியுடன்
சேர்ந்துவெளிவந்து சிற்றில்விளையாடி
விருந்தாக துண்மணற் சோறுசமைத்து
விளம்பிமதிக்கக்கண்டார் பிறகு இளம்பிக்குதிக்கக்கண்டார்

௯ அம்புயத்தோன்தரும் அண்டமெல்லாம்சிற்றில்
ஆக்இழைப்பவளே கன்னியாவந்து
அம்புவிமீதில் பலவிளையாடல்செய்
தம்மனைநாடக்கண்டார் கழங்குபந் தம்மனை ஆடக்கண்டார்

௰ மீட்டியபாச வினைக்கயிற்றலிந்த
மேதினியைக்கிழும் மேலும்தள்ளிஊசல்
ஆட்டுதல்போலவே பொன்னூசல்தாம்பசைத்
தாடிமகிழக்கண்டார் சகிமாரைக் கூடிமகிழக்கண்டார்.

பிராட்டியாருக்குமலயத்துவசன்முடிசூட்டல்.

விருத்தம்.

சகியருக்கும் அன்னைபிதா வுக்கும் இன்பம்
தருபவளாய்க் கலையனைத்தும் தனதி டைக்கண்
மகிமையுடன் மேகலையாய் அணியும் தேவி
மறைகள்முதல் பலகலையும் ஆராய்ந் தியானை
வகைபரிதேர் முதல்நடத்தும் திறனும் வில்வாள்
வஜ்ரமுதல் படைத்தொழிலும் கண்டு தென்னன்
அகமகிழ்ந்தம் மகட்குமகு டாபி ஷேகம்
அடுத்தசுப தினமதிற்செய் தருளி னனே.

மோகனம் திரிபுடை

பல்லவி

திருமகளுக்குமுடி சூட்டினன் வளர் தென்னர்குலத்தைநிலை நாட்டினனே

அநுபல்லவி.

தருமம்பெருகும்மதுராபுரவாசன் சகலகுணசம்பன்ன கீர்த்திபிர காசன்
தருமுயிர்க்குத்தாயினு மதிகவிச்வாசன் தமிழ்க்குமலயத்வசபாண்டியராசன்

சரணங்கள்

௧ மங்கலபேரியொலிக்கஎழுந்த மத்தகசத்திலே வைத்துக்கொணர்ந்த
கங்கைமுதலொன்பது தீர்த்தம்நிறைந்த காஞ்சனகும்பத்தைப் பூசித்துயர்ந்த
புங்கமுன்னூலை ஓதுவர் தங்களினாலே வேள்வியி
லங்கமெனமேலே செய்துவி ளங்கஅன்பாலே கதிர்விடு
தங்கத்தகட் டாலொளிஆடிய துங்கப்பெரு மாமணி சூடிய
அங்கத்தொடு பூசனைகூடிய சிங்கத்தவி சின்மேல்நீடிய திருமகள்

உ திருமுடியைமத யானைமேல்வைத்துச் சிறந்தநகரைவலம் செய்துபூசித்து
தருமணியாலும்பொன்னாலுமிழைத்துக் கோதீறும்ஐந்தலைநாகம்கவிழ்த்து
அருமணிமின்னப் பலகதிர் பொருதியதென்னத் தலைமிசை
விரிபடம்துன்னத் திருவளர் அரிபீடமன்னக் கண்டுயர்
பெருவானவர் ஆனவரேதுய்ய மருமாமலர் மாரிகளைப் பெய்ய
தருமாகமநூல்முறையாய்ச்செய்ய வருநீரபிஷேகமிசைத் துய்ய திருமக
௩ பாலநிகரும்வெள்ளைக் கவிகைநிழற்றப் பரவியிலகும்மணிக் கவரிசுழற்ற
ஏலும்மகரக்கொடி மேலேயுயர்த்த இரசதகிரிமிசை யிளஞ்சூரியனுதித்த
கோலம்படைத்துக்கமழ் நிம்ப மாலைதொ டுத்தயிராவத
மேலேயெடுத்து நகர்வலம் சூழவிடுத்து உரியசெங்
கோலாரணி யங்கைபிடித்திட நாலாவித பேரியடித்திட
சேலார்விழி மாதர்நடித்திட ஏலாரிட வாகுதுடித்திட திருமக
ச ஆதரவுடன்தெய்வ மறையவர்கூட அருந்தவமுனிவர்கள் ஆசிகள்நீட
கோதைரம்பையர்முத லோர்நடமாடக்கூர்முனிமங்கையர் சோபனம்பாட
வேதம்து லங்கத் துந்துபி நாதம்து லங்கப் பலபல
கீதம்து லங்க அறம்நாலு பாதம் துலங்கமுறையுடன்
ஓதருமமைச் சென்றவரும்வல்ல பூதலம்புரக் கின்றவரும்நல்ல
பாதமிறைஞ்சிநின்றெவரும்செல்ல மாதரசென்றுவந்துவரிசைசொல்ல திரும

தடாதகைப்பிராட்டியார் அரசியல்

விருத்தம்.

திருமகளுக் கிந்தவண்ணம் மகுடம் சூட்டிச்
சிலநாட்சென் றமரர்பதம் சேர்ந்தான் மன்னன்
ஒருமையுடன விரதநெறி அடைந்து தநதைக்
குரியகடன் அனைத்துலகும்ஈனறுள் செய்தே
அருமைதரும் சோமசுந்தர லிங்கத்தை
அநுதினமும் தொழுதுசிங்காதனமேல் கொண்டு
பொருதரளகபபுவனம்எலாம் செலுத்திச செங்கோல்
பூண்டிட்டாள் ஒருகுடைக்கீழ ஆண்டிட்டாளே.

இராகம் நாதநாமக்கிரியை, தாளம்.

பல்லவி

பூபரிபாலனம் செய்தா ளேதேவி மதுராபுரத்திருந்து பூபரி

அநுபல்லவி

பூபதிமார்அனைவோர்களும்போற்றிப்புகழமனுவிக்ஞானேச்வரமொழியாற்றி
தாபமில்லாமலெவர்க்கும்துயர்மாற்றிதனதுயிர்போலேமன்னுயிர்காப்பாற்றி
பூபரிபாலனம்

சரணங்கள்.

காலையெழுந் துநீ ராடிக் காவலன்குலத்துவாடிக்
கைப்படிதானங்கள்நீடிக் கருதிஈந்தாலயம் நாடி
ஆலமுண்ட வனைவணைந்து ஆகமமுறை
யால்அடிக் கமலம்பணிந்து தனதுசெம்பொன்
மாலரண்மனையில்புகுந்து மணிஇழைத்த
வாள்அரியா சன[illegible]ருந்து சாமரைஇரு
பாலினுமாமகள் நாமகளிருவரும்வீசக் காளாஞ்சியடைப்
பைகளணிந்திதைக மலினியும்ஏந்தப்பலதேசப் பதிகளும்பின்
ஞாலம்மதிக்கவரும் சேரன்சோழனிரு ராசர் அவர்முடியில
ண்ணியமாலைகளைத் தன்னடியிற்சாத்திவிசுவாசம் ஆகவணங்க
கோலமுடையகூர் வாள்கொண்டுநிற்கச்சில ராசர் மார்பில்கைகளைக்
கூட்டியணைத்துக்கட்டிக் கொண்டுமேநிற்கச்சில ராசர் எப்போகடைக்கண்
ணாலேயருள்வாரோவென் றிமைக்காமல்நிற்கச்சிலராசர் நின்றருள்செய்தால்
அங்கைவாய்பொத்திக்கொண்டுபிழைத்தோமென்றேதச்சிலராச ரிதுவலாம
லேலுமஞ்சாமையீகை அறிவூக்கம் நாலும்
இன்சொலமொழிந்தளிக்கும் திறனுமெக் காலும்
சாலும்மன்னவர்க்குள்ள ஷடங்கமும் கோலும்
சகலமும்பூர்ணமாய்த் தழைக்கமென் மேலும்
பூபரிபாலனம்

ஆங்கவன்ம ராடமன்னன் அடுத்தவன்வி ராடமன்னன்
அவன்கரு ணாடமன்னன் ஆகுமிவன் குருமன்னன்
ஈங்கிவரே சோழன்கோஷ்டி உடனேசேரன்
என்பவனி வனென்றீட்டிக் கஞ்சுகர்கையில்
தாங்குபொற்பி ரம்புநீட்டி சன்னிதானத்தில்
சமயமறிந் தாங்குகாட்டிப் பக்கத்தில்நிற்க
தேங்கமழும்தமிழ் ஆரியம்கரைகண்ட பேரும் ஆரணம்முதல்
சிறந்தறுபத்துநாலு கலைகள்முழுதும்படித் தோரும் இரண்பெற்றும்
நீங்கிடத்துறந்தவர் ஆகியசைவமாத வோரும் அறுவிதமா
நிகழும்சமயசாஸ் திரங்களைப்படித்துணர்ந் தோரும் தற்போதமற்றே
ஓங்கிவருமாயையின் தீங்ககல்மெஞ்ஞானி மாரும் முன்னிருந்துமேல்
உறுவரும்கருமங்கள் தெளியவுணர்த்தும்பெரி யோரும் கணிதத்தினால்
பாங்குறும்வினைகளைப் பகுத்துசொல்லும்சோதிடத் தாரும்அமைச்சியலின்
பண்பறிசுமதிமந் திரியுடன்பலமந்திரி மாரும் நிறைந்திருக்கத்
தாங்கியேசூழ்பல பேர்கட்கும் ஈயத்
தரணியில்ஒப்புர வறிதலைச் செய்யத்
தேங்கியசலதிசூழ் உலகெங்கும் உய்யத்
திங்கள்தோறும்மாரி சிறக்கவே பெய்ய
பூபரிபாலனம்

வேதவிருத் திகளையும் மெய்அரன்பூ சைகளையும்
மேலறச்சா லைகளையும் மேதினிக்கு டி-

ஈதலாலினம்மென்னேனும் உள்ளகாரியங்கள்
யாவையும்மகத்ரிகளாலும் அறிந்தும்தனி
யேதனியே ஒற்றராலும் தெரிந்ததனில்
ஏதமது நேரிட்டாலும் தண்டித்தும்தீர்த்தும்
ஆதியுத் தேசத்தாலும் இலக்கணங்களினாலும்மற்றும் சாக்ஷிகொண்டேயார்த்
ததனைச்சோ தனையாலும் சொன்னபொருளாலுவா தித்தும் நீதியுடனிப்
போதப்ர காரங்கண்டித் தந்தவழியிலேதா பிக்கும் வாதிகள்வாதம்
புரிந்துசெய் யுங்கூட்டத்தி னிடத்தில்மனமகிழ்ச்சி பெற்றும் கற்றபுலவர்
ஓதும்செய் யுளிலமு தொழுகவேநாவில்வி ளைத்தும் ஊட்டச்செவிகட் (டும்
குறைவுகொண் டுதெவிட்டும் படிக்குண்டுளத்தில்சந்தோஷித்தும் மறைகளோ
வேதியர் சைவர்து றந்தவர்க்கறுசுவை யொத்தும் முல்லைமுகைபோல்
விளங்குமுணவருத்தி யவர்சொல்லமுதினைப்பு சித்தும் அபரான்னத்தில்
சூதமகாமுனிவர் மொழிந்தமு வாறு
தொகையாகவிலங்கும்பு ராணவர லாறு
பேதமறவேயா ராய்ந்தவர் கூறும்
பெருமையால்பெரும்பகல் கழித்திந்த வாறு
பூபரிபாலனம்

மின்னிடைமா தர்களாட விஞ்சையரி ராகம்பாட
வேடிக்கைபார்த் துச்சந்தோஷம் மேவியேநல் லருள்நீட
முன்னிருந்த வரு ணடாக்கி வைத்ததருமம்
முழுவதும் பழுது நீக்கி அறங்கள்மிகப்
பிள்ளையும மைத்து நோக்கி மகங்கள்செய்யப்
பெருநிதியளித்து ஊக்கி கல்விசெல்வத்தைத்
தன்னிருகண்ணெனத் தழைக்கும்படிக்குச்செய்து பரிந்து மணம்கமழும்
தண்மலர்மாலையை அணிந்தமணிமுடிபு னைந்து கொண்டுகுளிர்ந்த
வன்னம்மிகுந்தசந்திர வட்டக்குடையின்கீழி ருந்து மனுவினாலே
வரையறையேற்படுத்தி வைத்தசாஸ்திரத்தில் மொழிந்து வருமுறையை
இந்நிலமுறைசெய்து மனுவெனக்காத்துலக ளந்து நட்புநொதுமல்
ஏதிலர்வழக்குகள் ஆய்ந்துமயிர்முனைவ கிர்ந்து தீர்த்தலுக்குக்
கன்னையேஒருசிறு கன்னியாயரசுப ரிந்து செங்கோலையேந்தி
ஆறிலொருகடமை கொண்டரசாட்சியில மைந்து புகழ்பெருக
தென்னர்வங்கிசமே இவ் வுலகினில மிக்க
சிரேஷ்டம்என்றேயிசைந்துயாரும்து திக்க
கன்னல்வளரும்பாண்டி நாட்டை யுவக்க
கன்னிநாடென்றுலகில் எவருமு ரைக்க
பூபரிபாலனம்

அகத்தியர் முனிவர்களுக்கு வித்யாவதியின்வரலாறுகூறல்.

விருத்தம்.

பூமிபரி பாலனமிவ் வாறு செய்யும்
புதுமையைக்கேட் டகங்களித்தம் முனிவோ ரெல்லாம்
மாமறைதே டரியவெம் பிராட்டி தக்கன்

மலையரச னிவர்பலநாள் வருந்தி நோற்கத்
தாமதலை யாகவந்தாள் மனித னாகத்
தழைத்தமல யத்வசபாண் டியன்பெண் ணாக
நேமமுடன் வந்தகா ரணம்யா தென்ன
நிகழ்த்தினா ரருந்தமிழைப் புகழ்த்தி னாரே.

திபதை.—கல்யாணி, சாப்பு.

௧ விச்வாவசுவென்றோர் வித்யாதரன்பெற்ற வித்யாவதியென்னுமாது அவள்
விச்வாசம்கொண்டுமையாளிடத்துள்ளன்பு மேவியிருக்கின்றபோது [தேவி

௨ தந்தையைத்தாழ்ந்தையனேயுமைபூசனை தன்னைச்செய்யவேணும் என்றாள்
மந்திரம்தன்னைத் தனதுமகட்கு மகிழ்ந்துபதேசித்து நின்றான்

௩ சொன்னதிருமந்திரத்தாலுமையைத் துதித்துவருகையிலாக்கம் கொண்டு
பின்னுமுமையையாராதிக்கத்தக்க பெரும்தலம்யாதெனக் கேட்க

௪ எப்பதிக்கும்த்வாத சாந்தம்பெரிதென் றமைக்குச்சதானந்த ராலே கண்டு
செப்பும்வளம்பதி மண்டலமீதில் சிவபுரமாகுமென மேலே

௫ சேடன்சுமக்கின்ற பூவுலகுக்குள சிறந்துயரும்சத்தி பீடம் அதில்
நாடிமகிமை பெருகுமறுபத்து நாலதற்குள்முதல் பீடம்

௬ நீண்டிசைபூண்ட திருவாலவாயிந் நிலத்திலேபோகமும் வீடும் தரும்
வேண்டியவாறெந்தச் சித்தியும்புத்தியும் வேணுமென்றாலும்கை கூடும்

௭ விந்தையாயக்ஷர் வசுபூரணர்ச்வச்ச வித்யர்வித்யாதரர் நிகரில்லாத
எந்தையோடைவர்கள் வேண்டும்வரம்பல எய்திவந்தார்களந் நகரில்

௮ மேவும்சராசரம் யாவையும்பெற்று விளங்கிவளருமீனாக்ஷி அம்மை
சேவடிக்கன்புபூண் டாராதனம்யாவர் செய்யினுமீவளே காட்சி (றை

௯ என்றபிதாவைப் பணிந்து விடைபெற் றெழுந்துவழிக்கொண்டு நடந்தாள்ந
மண்டும்மலர்க்கொடி போலேயசைந்து வனம்மலையாறெல்லாம் கடந்தாள்

௰ நீடியபாதை குறுகிமகிமை நிறைந்தமதுரையை நாடினாள் எழில்
கூடும்இளம்பிடி போலவேயா டகக் கோகனதநீரில ஆடினாள்

௧௧ மாமறைதேடும் சிவனையும்சேல்விழிவல்லியடியும் வணங்கினாள் வெகு
நேமமுடன்தேவி பூசனைக்கன்பு நிறைந்துதைமாசம் துடங்கினாள்

௧௨ மகரமாசத்தில் மத்யானத்திலுண்டு மாசியில்ராத்திரி உண்டும் இந்த
வகைநியதியில் லாமலுதவி வருமுண்டிமீனத்தில் உண்டும்

௧௩ சித்திரையில்இலைகாய்முதல்உண்டும்திலத்தாள்இடபத்தில்உண்டும் மிது
னத்தில்சாந்திராயணநோன்பிழைத்தைங்கவ்யம்நண்ணிக்கடகத்திலுண்டும்

௧௪ ஆவணிமாசத்தில்பாலைஉண்டும்புரட்டாசியில்நன்னீரை உண்டும் நலம்
கூவுதுலாத்திற்குசாககிரநீரைஉட் கொண்டும்தேளில்காற்றை உண்டும்

௧௫ பத்தியுடன்மார்கழித்திங்களில்சுத்தபட்டினியாய்த்தவம்சிறக்கச்செய்து
முற்றிவருகும் சுருமதியில்பதி மூன்றுகும்திங்களும் பிறக்க

வித்யாவதி தோத்திரம்.

விருத்தம்.

வித்தியா வதியாதி ரண்டு திங்கள்
விரதமிருந் திப்பால்சன் னிதியில் சென்று
பத்தியுடன் பணிந்தெழுந்து நின்றுமாவின்
பைந்தளிர்ச்சே வடியுமின் னிடையும் கார்தள்
ஒத்தகரங் களும்நெருங்கும் தனமும் திங்கள்
ஒத்தமுக மும்திருமங் கலக்க ழுத்தும்
சுற்றிவண்டார் குழலுமுடை யங்கயற்கண்
ணொளியைத் தியானித்துத் துலங்கினளே.

பதமுதல்கே சத்தளவிப் போது சொன்ன
படிநினைந்தி யாழ்க்குளதெய் வத்தை வேண்டி
இதயமுவந் திருகைகுவித் திறைஞ்சி வீணை
எடுத்துப்பொன் னுறைநீக்கிப் புயத்தில் சார்த்தி
மதிவிளங்கு மந்தவித்யா வதியா ளோர்ந்து
மாடகத்தை முறுக்கித்தந் தியைத் தெறித்து
மதுரமிகும் பண்ணிலே முன் னெழுப்பிப் பாடி
[illegible]ள் பராபரையைத் துதிக்கின்றாளே.

ஆனந்தபைரவி, ஆதி.

பல்லவி.

தேவிஸ்ரீ கதம்பவனநிலையே தெரிசனம்தாராய் அம்மா

அநுபல்லவி.

பூவிலறுபத்துநாலு பொருந்தும்சத் திபீடத்துள்
மூவுலகும்புகழும் முதற்பீடத்தில்வளரும் தேவிஸ்ரீ

சரணங்கள்

மாநிலத்துயிர்களை ஈன்றவ்வுயிரையெல்லாம்
மச்சம்போலேநோக்கி ரக்ஷிக்கின்றவென்றாயே
மானேமலையரசன் மகளாயவதரித்து
மயின்பைங்கிளிவளர்த்து விளையாடும்மாயமென்ன தேவிஸ்ரீ

அமையும்பலவண்டங்கள் ஆகியவெண்மணற்சோ
றாக்கித்தனியேவிளை யாடுகின்றவென்றாயே
இமயமலையருவி முத்தால்சிறுசோறாக்கி
இணங்கும்தோழிகளுடன் விளையாடும்மாயமென்ன தேவிஸ்ரீ

நிலைகொள்மறைமுடிவில் ஆனந்தவடிவாக
நிறைந்திடும்மெய்ப்பொருளே பரம்பரையேயென்தாயே
மலையரசன்மார்பிலும் திருத்தோளிலும்மிதித்து
மலரடிகள்சிவக்க விளையாடும்மாயமென்ன தேவிஸ்ரீ

௪ சகலலோகத்துக்கும் மூல காரணியே
சநகார்க்குச்சுகத்தைத் தருகும் பூரணியே
செகத்தில்ஒருதரம்பூசிக்கக்கொண் டாரணியே
செல்வங்கள்வேண்டும்படிக் கொடுக்கின்ற சீரணியே தேவிஸ்ரீ

௫ பரமசிவனானவர் தமதிடம்வளர் தாயே
பஞ்சகிருத்தியங்களை நடத்தச்செய்வதும் நீயே
பெருகும்முத்தியைவேண்டு வோர்க்கருள்செய்யு மாயே
பிரமவித்தையை யுபதேசம்நீபண்ணு வாயே தேவிஸ்ரீ

௬ புகலுமுன துகிருபா லேசத்தினாலே மாட்சி
பொருந்தும்போ கமோக்ஷங்கள் கொடுக்கும்சர்வ சாக்ஷி
மகிழும்வா ணியும்மலர் மகளும்துதிக்கும் சூடசி
மங்களமூர்த்திகர மாகவளர்மீ னாக்ஷி தேவிஸ்ரீ

வித்யாவதிக்கு மீனாக்ஷிஅம்மைவரம்கொடுத்தல்.

அருமையுட னிவைதுதிக்கக் கேட்டு மகத
ஹாசம்செய் தொருகையிற் செங்கழுநீர்ப் பூவும்
ஒருகையிலே பைங்கிளியும் தூய செம்பொன்
உடுக்கையும்செம் மலர்பணிபூண் டங்க யற்கண்
திருநிறைந்து மூவயதுக் கன்னி யாகச்
சிறந்துவெளி வந்திலங்கு மண்ட பத்தில்
அருளினள்கண் டிறைஞ்சும்வித்யா வதியைப்பார்த்தென்
அம்மாநீ வேண்டுவதே தறைகென் றாளே.

சேல்விழிவிளம்பவித்தி யாவதிபணிந்தெனக்குன் சேவடியிலன்புநிற்க வெந்நாளும், — சீரருள்சிறந்தளிக்க வேணுமெனவின்னுமுற்ற தேவையை மொழிந்துகைக்கொள் எனஓத, — ஆவலுடனிங்குதித்த கோலமுடனென் தனக்குன் ஆடலதுகண்டுவக்க மனமீதில், — ஆசையெனவுநதிருத்த மாயடி பணிந்திரக்க ஆகவெனவுள்ளுவந்து புவிமீது — பூவலர்புகழ்ந்துயர்த்த மீனவனெனும்செழித்த பூபதிமணந்திருக்க வருவாயப் — போதிவுருவம்சிறக்க வேவருவமென்றுபெற்ற பூரணிமகிழ்ந்துரைக்க மகிழ்வாளுள் — மாவலரே சிந்தையுற்ற கோதைவிடுமன்றியித்தை மாலுடனிசைந்துரைப்பர் அறிவோரும் — மாதனம்வளர்ந்துபுத்ரர் ஆயுளும்நிறைந்திகத்தில வாழ்சிவபுரம்கிடைத்து மகிழ்வாரே.

———⟨ * ⟩———

ஆக விருத்தம் ௧௩ சந்தம் ௧ கீர்த்தனை ௭ திபதை ௩

நான்காவது தடாதகைப்பிராட்டியார் திருஅவதாரப்படலம்.

முற்றும்.

ஸ்ரீமீனாக்ஷிசோமசுந்தரேச்வரர்திருவடிகளேதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐந்தாவது,

திருமணப்படலம்.

———***———

அவதாரிகை—விருத்தம்.

தரும்புகழ் வழுதி செல்வத் தடாதகைப் பிராட்டி யிந்தப்
பெரும்புவி முழுதும் காத்த பெருமையை யுரைத்தே னிப்பால்
திரும்பவும் மாதை யீசன் திருக்கலியாணம் செய்து
விரும்பியிவ் வுலகை யாண்ட விதத்தினிற் சிலசொல் வேனே.

சாவேரிராகம் ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

கேளும் முனிவர்களே சிவகதையைக் கேளும் முனிவர்களே

கேளும் அரசுசெய்த டாதகை செம்பொற் றளில்
சூழும் மன்னர்தொழச்செங் கோல்முறை செய்யும்நாளில் கேளும்

சரணங்கள்.

க படியிலாக் ஞாசக்கிரமா கிடரவி ஒளிபெய்ய
பாவமா கியகலி யிருள்பறந் திடத்துய்ய
குடையாகி யதவள மதிதண்ணி ழலைச்செய்யக்
கூறும் மனுநெறியால புரக்குநா ளுலகுய்யக் கேளும்

உ நாடும் கன்னிப்பருவம் முதிர்ந்து குறியுண்டாக
மாளொரு வண்ணமும் பொழுதோர்மே னியுமாக
கூடுமி ரவிருளை வெள்ளை நிறமதாகக்
கொண்ட கருங்குழலும் வண்டினத் துக்கொப்பாகக் கேளும்

௩ வாலைப் பருவம்நீங்கிச் சிற்றிடை யுமிளைக்க
மார்பில் தனங்களிறு மாப்புக்கொண் டுகிளைக்கச்
சேலைப் பொருவும்விழி செவியில்பூ சல்விளைக்கத்
திருக்கலி யாணம்செய்யும் பருவம்வந் துமுளைக்கக் கேளும்

தடாதகைப்பிராட்டியார் திக்குவிஜயம்செய்தல்.

விருத்தம்.

கன்னியிந்தப் படியிருக்கும் பருவம் கண்டு
காலம்செய் வதுகோலம் செய்யு மாவென்
றின்நிலம்சொல் லியபடியே திருக்கல் யாணம்
இன்னமும்செய் திடவிலையே யென்றுந் தெண்ணி
தன்னிதயத் திரக்கமுற்றுத் தாயு ரைக்கத்
தடாதகைப்பி ராட்டியதை யுணர்ந்து பெற்ற
அன்னையரே வருந்திடலீர் ஆங்கா லாமென்
றுரைத்திட்டாள் உலகமெங்கும் நிறைந்திட் டாளே

இதுவுமது.

அன்னைகாஞ் சனமாலை மனத்தைத் தேற்றி
அங்கிருந்தி அஷ்டதிக்கும் உலகம் யாவும்
தன்னுடைய கொடிநாட்டி மீளவென்றே
தடாதகைநா யகிசென்று ளவற்றை நாடி
மன்னவரும் அமைச்சர்களும் பிறரும் சூழ
வளைந்தடுத்தார் புரவிகளை வலவன் தூண்டத்
தென்னர்குலம் விளங்கவெற்றிச் சங்கம் ஆர்ப்பத்
தேறினள் கொடிஞ்சித்தேர் ஏறினளே

நாதநாமக்கிரியை சாப்பு

பல்லவி.

விசயத்தைக்குறித்தாள் இந்திராதியர் விருதெல்லாம்பறித்தாள்

அநுபல்லவி.

விசயத்து டனேயெட்டுத் திசையுந்த னதாநாட்டு
மீனக்கொ டிவிளங்கத் தானைப்ப டையிலங்க
விசைகொண்ட பரிநாலு பூண்டர தத்திலேறி
மேருவைச் சுற்றிமெய்க்கும் சூரியன் போலேதிக்கு — விசய

சரணங்கள்

க பேரித டாரிமல் லாரிஉடுக்குமொந்தை
பெருகும்சின் னம்எக்காளம் வருநா கெசமேளம்
வீரசங் கம்முதலாப் பதினெட்டு வாத்தியமும்
மேகத்தி லும்அதிகம் ஆகத்தொ னிஎழும்ப
விரைந்தெங்கும் அடிக்க மகரக்கொடி பரிந்தங்கு பிடிக்க வரிபரந்த
காரிகை யார்தங்கள் விழிபோலே தைக்கின்ற
கணைபூட்டி யதனுவும் பரிசைவா ளும்சூலமும்
சூரிமுத லாகிய பதினெட்டா யுதங்களும்
தொடுத்துப்பெண்தெய்வம்போலடுத்திரதத்திலேறிச்
சுற்றிலும்துலங்கத் தானுமவர்கள் மத்தியில்விளங்க வண்டில்களிந்துப்
பாரைவ கிர்ந்துபிலந் துவாரத்தெட லையடைக்கப்
பரந்தகொ டுங்கையாலே விரிந்ததி சையுடைக்க
நேருமம் பரபகங்கை நீர்முழு தும்துடைக்க
நெடியசா ரிசுற்றும் கொடிகளால் சிகரங்கள்
நீடும்பொற் றேரும் அதனைச்சுற்றி ஓடும்பொற் றேரும் நெருங்கிச்சூழ
போரிலி ருப்புலக்கை ஏந்தி யமனைப்போலே
புரிந்துமும் மதநீரைச் சொரிந்துகொம் புகளாலே
காரைவ யிற்றைக்கீறி நீரைக்கு டிக்கவாயைக்
காட்டிவ ருதலபோலே நீட்டும்த டக்கையானை
கருமலை போலும் அளவிறந்த பெருமலை போலும் வரயோகியர்
தீரமு டன்வாயுபைத் தம்பித்து ளத்தைவசம்

22650

செய்துநி னைத்தவிடம் செல்லும்ம னத்துக்கொப்ப
ஆருமைங் கதியுடன கடையுக முடவில்பார்
ஆளவ ரும்புரவி போலனே கம்பரிகள்
அணிகொண்டு சொலிக்க காலில் மணிகல்லென் றொலிக்க எழும்பிரசண்ட
மாருதத் திலும்வேக மாகந டப்போர்காலன்
வந்தாலும் முதுகிட்டு டைந்தோடச் செய்துமீள்வர்
வீரமி கும்அரவின் பல்லின்வி ஷத்தினிலும்
மீளாவி ஷத்தைச்சிந்தும் வேலாளர் களும்சூழ

விஜயத்தை

எண்ணவ ரியசது ரங்கப்ப டைகளாலே
இருநிலத் தைமறைக்கக் கொடிவெண்கு டைகளாலே
விண்ணைம றைக்கவெழும் தூளிக திரவன்றன்
விழியைம றைக்கமிக்க ஒலியாலே கடலோசை
வீறையும் மறைக்க நிரைநிரையா ஆறெங்கும் நிறைக்கத் தேரொலி
நண்ணும் கதிகளுடன் செலலும் பரியொலியும்
நாடும் களிறொலியும் வீரர் பிளிறொலியும்
கண்ணகன் றொலிசெய்யும் வீர மணிகள்காலில்
கட்டும் சேவகர்தோளில் தட்டும் கனவொலியும்
கண்டண்டம் பிளக்க மிகுத்தவோசை சென்றெங்கும் அளக்க பரந்தெழுந்த
நுண்ணிய துகளாலே தினகரன் மறைபட
நோக்க அரியவிருள் ஆக்கமும் நிறைபடத்
தண்ணில வொளிர்முத்துக் குடையின்சோ தியும்முடி
தரித்தமன னரணியில் பரித்தவஜ் ரவொளியும்
தனிநில வெறிக்க அதனுலெங்கும் பகலெனக்குறிக்க தேர் அணிகள்
பண்ணும்கப் பல்களாகப் பரிகள் அலைகளாக
பலமுரசொலியாகப் படைகள்மீன் களாக
வெண்ணுரை கவரியாத் ததும்பவரும் யானைகள்
மேகநி ரைகளாக ஏகும்க டலைப்போலே
விசைகொண்டு நடக்க நடநதெட்டுத் திசையெங்கும் மடக்கஎழில்மிகுத்த
பெண்ணினங் கள்திரண்டு வெண்கவ ரிகள்வீசப்
பெருகும்வே தியர்புகழந் தாசியொ ருபால்பேச
பண்ணுட னேயமுத கீதமொ ருபுறத்தில்
பாடச்செ விக்கினிமை கூடவொ ருபுறத்தில்
பாவலர் துதிக்க முடிபுனைந்த காவலர் மதிக்க என்னசொல்லுவேன்
திண்ணமு டையமீனக் கொடியும் புலிக்கொடியும்
செம்பொன் தனுக்கொடியும் கும்பலா கவேசுற்ற
வண்ணமு டனேபசுங் கழைநிகர் தோளில்நிம்ப
மாலைய ணிந்துதேரின் மேலேயி ருந்துதிக்கு

விஜயத்தை

வேதம்ப லமுகம்கொண் டேத்தியும்அறியாத
மின்னே எனதுகுல மன்னன் மகளாய்வையம்

நீதிமு றைசெலுத்தி மாசகற் றுதல்போலே
நீயென துமுகத்து மாசகற் றெனத்திங்கள்
நிழற்றுதல் போலும் கவிகைசுற் றும் தழைக்கமென் மேலும் அமைச்சியலை
ஓதியு ணர்ந்துதெளிந் துரைகும்சு மதிமந்திரி
ஒண்டொடி ரதத்துடன் தன்தேர்நடத்தும்தந்திரி
சேதியுரைத்துச்சது ரங்கப்ப டைகள்செல்லச்
செங்கைப்பி ரம்புகொண்டு நங்கைகு றிப்பறிந்து
சேவகம் செலுத்த ஆயுதத்துடன் நால்விதம் வகுத்த பலசேனைக்கும்
பூதலம் எவரும்தளைப போலேசெல வது ன்றிப்
புரந்தரன் இருக்கும்பொன னுலகம்மு தலாகிய
மாதிரம் களிலும்பின் மற்றிடங் களும்செல்ல
வலிமையளித் துப்பல பலமன்னர் திருவைத்தன்
வசம்செய்யநடந்தாள் நடந்துவட திசையின்மேல் தொடர்ந்தா ளவ்விடத்துள
மாதங்க பதிமுத லான அரசர்களின
வலியை அடக்கிவென் று மதயானை கள்பரிகள்
கோதில்லா இரதங்கள் மாதர் முதலவர்கள்
கொடுத்துத்தி றைப்பொருளும் கொடுத்து வணங்கவாங்கிக்
கொண்டகமகிழ்ந்தாள் எண்டிசை தோறும் வென்றிட நினைந்தாள் தேரைவலவ
னோதநீ ரிலசுப்பலைத் தூண்டும்கால எனத்தூண்ட
உம்பர் உலகில்சென்று வெம்போர் விளைக்கப்புரு
கூதனை அமர்க்கஞ்சித் தும்பைமா லையுடனே
கொண்ட புயவலியும் விண்டொரு வருடனும்
கூடாமல முடுக்கி அமரரைபபின நாடாமல் அடக்கி விண்ணுலகுள்ள
மாதர்க ளையும்வெள்ளை வாரணத் தையும்பரி
மாவையும் நலநதரும் கோவையும் ஓரைந்து
பாதபங் களையும்சிந் தாமணி யையும்கையில்
பற்றிக்கொண் டதுபோலே மற்றத்தி சையும்வெலல
விஜயத்தை

பிராட்டியார் கைலைமலையை முற்றுகைசெய்தல்.

விருத்தம்.

இந்தவிதம் பொன்னுலகம் ஜயித்த பினமற்
றெங்குமுள திசையுளகா வலர்தாளாணமை
சிந்தஅமர் செய்துவெற்றி மாலை சூழத்
திறைகொண்ட தடாதகைப்பி ராட்டி பின்னும்
முநதியுயர் கனகமலை தனைவ ளைத்து
முப்புரம்சுட் டவுணர்வலி அடக்கும் நீல
கந்தரன்வாழ் கயிலையில்சென் றமர்பொ ருந்தக்
கருதினள் சேனையுடன பொருதி னளே.

திபதை— காம்போதி, சாப்பு.

க வெள்ளிமலையைக்குறித்துத்தடாதகை வெற்றிப்பரித்தேரில்ஏறினள் வெகு
முள்ளர்திரண்டு கடலினுமிக்க வயங்கொலிகொண்டெதிர் கூறினர்

௨. பேரிபடக முதலான தூரியம் பேரொலிசெயமனம் கடுத்தார் இந்தப்
பாரினிலூழிகள் தோறும்விளங்கும் பருப்பதம்தன்னைவந் தடுத்தார் (சென்று

௩. சேர்ந்தங்கொருமலை யோடெதிர்தாக்குஞ்செழுமலைக்கூட்டங்கள் போலே
பாய்ந்துபொருது மதவாரணங்களும் பாரித்துக்கர்ச்சிக்க மேலே

௪. வீமந்தருங்கணைபூட்டும்வில்லாளிகள் மேகத்திடிபோலார்ப்பரித்தார் தூய
மாமலைக்காவலர் கண்டோடியிந்த வகையெல்லாம்நந்திக்குச் சரித்தார்

௫ நந்தியறிந்தேனந்தேடக்கிடையாத நாதனுக்கம்மொழி தொடுத்தார் சாமி
தந்தமொழிப்படித் தானேபூதகணம் தங்களைச்சண்டைக்கு விடுத்தார்

௬ குன்றிமணியெனக் கண்களில்தீப்பொறி கொப்புளிக்கச்சினந்திடுவார் கற்
கண்டுமொழியாள் பெருஞ்சேனைமீது கடலும்கடலும்போல் அடுவார்

௭ ஆலத்துடனே வடவானலும்போல் அடுத்திருசேனையும் சீறினார் ஊழிக்
காலத்தெழுந்து வரும்கடலென்னக் களந்தனில்கர்ச்சித்து மீறினார்

௮ சூலம்மழுப்படை வாள்கள்கழுக்கடை தோமரம்நேமிகள் தண்டம் பிண்டி
பாலமுதற்படை வீசிக்கொண்டேசண்டை பண்ணத்தொடுத்தாருத் தண்டம்

௯ ஏந்தும்படையுமெறியும்படையும்பின் எய்யும்படைமுதலெடுத்து கொண்டு
சேர்ந்தொருவர்க்கொருவர் விடுக்கும்படை செந்நிறப்புண்ணீரில் அடுத்து

௰ பட்டுப்பிழைக்கின்றனவும்நுழைந்து பறிகின்றனவுமெய் நோக மிக
முட்டிமுறிகின்றனவும்ஒப்பாகும் முயன்றார்வினைப்போக மாக

௧௧ ஈசனைக்கண்டு தரிசிக்கவந்தாங் கிமையோர்கள்வாகனம் நிறையச் சிறை
வீசியஅன்னம் கருடப்புள்ளாதி வெருவிப்பறந்தோடி மறைய

௧௨ மீளும்விமானம்மிருகங்கள்வீழ்ந்தனமேலும்படைகள்சென்றடிக்கப் பத்ர
காளிமுன்னுண்டது போலிரத்தம்கக்கிக் காலன்தன்வாகனம் துடிக்க

௧௩. போகமும்வீடும் தருகின்றதேவனைப் போற்றிவித்யாதரர் நாட வந்து
பாகுமொழியா ளமர்க்கஞ்சிவேறொரு பாதையைக்கூடிக்கொண் டோட [னும்

௧௪. திங்கட்படையைவிடுக்கவதற்கெதிர் செங்கதிரோன்படைஏற்றினார் பின்
அங்கிப்படையைத் தொடுக்கப்பெரும்வருணாஸ்திரத்தாலதை மாற்றினார்

௧௫. நாரசிங்கப்படை போடச்சரப நறும்படையாலதைத் தாக்கினார் சண்ட
மாருதவெம்படை வீசிடநாக வடிக்கணைவிட்டதை நீக்கினார்

௧௬. இப்படிச்சண்டை புரிபவர்தங்களி லேநந்திக்கன்பர்கள்தோற்றினா ரவர்
கைப்படைதூள்படச் செய்துதடாதகைக் கன்னிகணைமாரி தூற்றினள்

௧௭. செங்கைப்படையற்ற பூதகணத்தர் சிலைஎடுத்தேஎதிர் தார்த்தார் வீர
மங்கைபொய்யுள்ளத்தோர்செய்யுந்தவம்போலமாயவஜ்ரவேலைத் தூர்த்தாள்

துண்டங்களாகத் துணிபட்டுடலங்கள் சோர்ந்துவிழுந்தங்கே வாடினா ரம்மை
தண்டத்தினாலங்கே நின்றவர்தங்களைத் தாக்கவும்சாம்பிப்பின் ஓடினார்

௧௯. ஆயுதமற்றபி மானமுமற்றணி மாலையுமற்றோடி வாரும் சென்று
பாயும்புலியைக்கண் டஞ்சுமான்கள்போல் பயம்பிடித்துச்சாடு வாரும்

௨௰. இந்தவிதம்நாலு வாசலிலும்போரினைத்துக்கணநாதர் முறிந்தார் அதை
நந்தியறிந்தோடிச் சொல்லக்கயிலாச நாதனுமவ்வகை அறிந்தான்

பிராட்டியார் சதாசிவரூபத்தைத் தரிசித்தல்.

விருத்தம்.

தேவதே வனும்அறிந்து மந்த ஹாசம்
செய்திடபம் தனிலேறிப் படைகைக் கொண்டு
மேவரிய அமர்க்களம்வந் தடுத்துப் பூத
வீரர்களைச் செயித்துவெற்றி மாலை சூடி
சேவகம்கொண் டவர்வரினும் செயிப்போம் என்றோர்
சிங்கத்தின் பேடெனவே நிற்கும் ஆதி
தேவிதிரு உருவமும்வீ ரமும்பார்த் தன்பு
தேக்கிடுமுன் தாயும்எதிர் நோக்கி னாளே.

பரசுராகம் ஆதிதாளம்.
பல்லவி.

ஸதா சிவ ஸ்வரூ பத்தைக் கண்ணால் கண்டாள் கன்னி
தடா தகைப் பிராட் டிவீ ஜயம் கொண்டாள்

அநுபல்லவி.

பிதாமகனும் கேசவனும்வி புதானும்இந்தி ரனும்முனிவரும்
ஸதாகாலமும் தேடரியசச் சிதாநந்த பூர்ணசாம்ப ஸதாசிவ

சரணங்கள்.

க சோதிவார்கழல் பாதமும்புலித் தோலு டையும் தூயவி
பூதியணிந்த மெய்யும்கங்கைவ ளர்ச டையும்
காதில்குழையும் பரசுதரித்த கரமும்நீலகந் தரமும்தன்மிசை
யேதிரும்பிய விழியும்தன்வலப் பாதியாகிய ஆதிசாம்ப ஸதாசிவ

உ கண்டொருமுலை மறையுமெல்லையி லொருக் காலே நாணம்
கொண்டுதுவண்டு வளைந்திடும்பூங் கொம்பு போலே
பண்டன்பனுக வேமலர்க்குழற் பாரமும்பிடர் தாழச்சேல்விழி [ஸதா
ரண்டுமடியின்புறத்தைப்பார்க்கவிந் நிலத்தைக்கிளைத்துமின்னைப்போனின்று

ங முந்தவேள்வியில் வந்தருள்செய்தா காச வாணி சொன்னது
மந்திரிஆகும் சுமதிஎன்பவன் நெஞ்சில் தோணி
சுந்தரிஉன்னை மணம்செய்யத்தகும் சுவாமிஎன்றடி பணிந்துமொழிய
அந்தமொழியே செவிக்கமுதாக அருந்திஆனந்தம் பொருந்திச்சாம்ப ஸதா

சேலைநிகர் விழியன்னை நிற்க என்று
திக்குகளை வெலக்கருதி யெழுந்தாய் அன்றே
ஆலவா யினைவிட்டுன் பின்னே நாமும்
அடுத்துவந்தோம் எனவையன் அருளிப் பின்னும்
ஓலமறை புகல்நாளை யிந்து வாரத்
தோரைநலம் தொட்டுவரு கின்ற நாளில்
மாலைமுடி மணம்செய்ய வருவோம் உள்ள
வாறென்றார் நின்னகர்க்குச் சேறென் றூரே.

மதுரைநகர் அலங்கரித்தல்.

விருத்தம்.

கங்கைவே ணியன்விடைபெற் றவனமேல் அன்பும்
கருத்தையும்வைத் தணிதேர்மேல் கொண்டெ ழுந்து
பொங்கமதி குலம்விளக்கும் கன்னி கூடல்
புரத்திலன்னை மகிழ்ந்திடமா ளிகைபுகுந் தாள்
மங்கலவோ லைகளெழுதி யரசர்க் கெல்லாம்
மந்திரிமா ரனுப்பிநகர் அலங்க ரிக்க
அங்கமிகும் மணமுரசம் யானை யின்மேல
அமைத்தடிக்கச செய்தெவர்க்கும் அறிவித் தாரே.

திபதை—மத்தியமாவதி, சாப்பு.

க மங்கலபேரிகை அறைந்தார் புலமாந்தரும்சந்தோஷம் நிறைந்தார்
திங்கட்சடிலனைப் பணிந்தார் நகர்சிங்காரம்செய்திடத் துணிந்தார்
உ ஆடவர்மாதர்மென மேலே உலகன்னைமணத்துக்கா பாலே
தோடணிகைவளை மாலை சிந்தத்தோணுமல்செய்குவார் வேலை
ங என்றைக்குக்கலயாணம் என்பார் நாளை இந்துவாரத்தினம் என்பார்
அன்றைக்கின்றுநாள் எனபார் யுகம்ஆறுகழிணுமே என்பார்
ச மங்கைதிருமணம் காணவே தம்வலத்தோள்துடித்ததென் றுணவே
செங்கைதழுவித் திகழுவார் றும்பல சேர்ந்துமகிழ்ந்து புகழுவார்
ரு மாளிகைவெண்சுதை பூசுவார் அதின் வாலொளிகண்டுகண கூசுவார்
கோளிலாச்சித்திரம் எழுதுவார் திணணை குஙகுமம்கொணடு மெழுகுவார்
சு சுற்றிலும்பாலிகை விம்பமும் தளிர் தோயும்நீர்பூரண கும்பமும்
வைத்துயர்வேதிகை அமைத்தார் பல மகரதோரணஙகள் சமைத்தார்
எ நீளும்பொற்றூண்களை நாட்டினார் வீதி நெடும்நடைபந்த லீட்டினார்
பாளைகமுகு திரட்டினார் வாழைப் பைங்கரும்புங்கூடக் கட்டினார்
அ சூரியன்போலொளி நீடி எங்கும் சோபிக்கும்கண்ணாடி கோடி
நேருக்குநேராக மாட்டினார் எங்கும் நீணடகொடிகளை நாட்டினார்
கூ பாவைத்தீபங்களுண் டாக்கினார் நெடும்பந்தலெங்கும்மா லை தூக்கினார்
பூவும்பனிநீரும் இறைத்தார் பொன் பொரியும்சுண்ணமும் நிறைத்தார்
௰ ஆவணவீதியி தென்னவே மணி ஆரம்பொன்மாலைகள மின்னவே
காவணமீதலங் கரித்தார் ரத்தினக் கம்பளமெங்கெஙகும் விரித்தார்
கக தேரில்புரவிகள் பூட்டினார் கதி சேரும்பரிக்கணி சூட்டினார்
வாரணங்கட்கழு காற்றினார் மணி மங்கலத்தீபங்கள் ஏற்றினார் [வார்
கஉ முன்புள்ளநலங்கலையத் தள்ளுவார் பெணகள் முற்றும்புதிதாகக் கொள்ளு
பண்புளளகுங்குமம் குழைத்தார் தன பாரம்மறைபட இழைத்தார்
கங சந்தனம்பூசி உலாத்துவார் வாசனை தங்கும்கலவைகள் சேர்த்துவார்
சுந்தரக்கணணாடி நோக்குவார் மைநதர் தோறும்பரவசம் ஆக்குவார்
கச வேல்விழிக்கஞ்சனம் தீட்டுவார் மைநதர் மேலேஉரத்திடை நாட்டுவார்
தாள்களில்செம்பஞ் சிருத்துவார் மணித் தண்டைசதங்கை திருத்துவார்

கரு தையலரெல்லாரும் கூடுவார் இடை தள்ளாடக் கள்ளுண்டு வாடுவார்
செய்யகுயில்போலே மொழிவார் பலர் சேர்ந்துகுரவைகள் பொழிவார்
கசு அன்னங்கள்போலவேசெல்லுவார் வீணை ஆதியாம்கானத்தில் வெல்லுவார்
கன்னிஅரசடி தொழுவார் திருக் கலியாணமெய்ப்புள செழுவார்
கஎ. அந்தமுடன்வீணை மீட்டுவார் கேட் டதற்குத்தியாகம்பா ராட்டுவார்
சிந்தைமகிழக்கொண் டேற்பார் நறும் தேனையருந்திட வாய்ப்பார் [ளும்
கஅ வாஞ்சையுடன்மன்னர் பெண்களும் துய்ய மாமறையோர்குலப் பெண்க
காஞ்சனையைக்கண்டு மதித்தார் உடன் கன்னிமணத்திறம் துதித்தார்
ககூ பொன்னின்குடங்களை எடுத்து நறும் பூமாலைசுற்றிலும் தொடுத்து
மன்னும்கவரிகள் சுழற்ற சந்திர வட்டமணிக்குடை நிழற்ற
உ0 புங்கமிகும்கங்கை ஆறும் துய்ய பொன்னிமுதற்றுறை தோறும்
மங்கலவாத்தியம் பெருக தீர்த்தம் வாரணமேலகொண்டு வருக
உக வீட்டுக்குவீடுகல் யாணம் போலே வேண்டும்பணிகளைப் பூண
ஈட்டும்மறையவர் அருந்த ஆறென்னும்சுவைஅன்னம் பொருந்த
உஉ செய்யமனத்தில் இணங்குவார் அதி திக்கெதிர்நோக்கி வணங்குவார்
மெய்யடியார்களைப் பூசிப்பார் மறு விதிமுறைநூலை வாசிப்பார்

கல்யாணமண்டபம் அலங்கரித்தல்.

கன்னிபுரம் தன்னையிவ்வா றலங்க ரிக்கக்
கடிமணமாப பிளைக்குமண மகட்கும் வேறு
பன்னவினை யில்லையென்று இவர்க்கு வேடகப்
பண்புறுமிந் நகர்க்கிணையெவ் வுலகத் துண்டாம்
இந்நகரிவ் வணம்செய்ய அதன்முன் அணைக்
கினியமண மண்டபமும் இலசக்க வெண்ணித்
துன்னும்நிலைத் தேர்கள்வா னளவும் நாட்டிச்
சுபம்செய்வார் மிருந்தொளிர்வை பவம்செய் வாரே.

கேதாரகவுளை ஆதி.

பல்லவி.

சிங்காரம் செய்தானே சுமதி கலயாணமண்டபம்
சிங்காரம் செய்தானே சுமதி

அநுபல்லவி.

கங்காதரனுக்கும் தடாதகைப் பிராட்டிக்கும்
காணவரியதிருக் கல்லியாணம் தனைச்செய்ய சிங்காரம்

சரணங்கள்.

க பாரும்பளிங்காளை களிருபாலும்பொருந்தப்பொற் படிகளும்சீலத்தினாலே
ஏறும்கேசரிகளை நிறுத்திநவமணிவைத் திழைத்ததிண்ணையும்செய்திப் பாலே
சேரும்புறத்திலுள்ளோர் மெய்நிழல்சித்ரம்போலே திகழ்படிகமணி யாலே
ஆரும்சுவரைஎடுத் திடையில்சாளரம்பச்சை யாலேநிருமித்தொருக் காலே

நேரும்பவளத்தாலே ஆயிரங்கால் . நாட்டி
நீலப்போதிகைவைத்துச் செம்பொன்உத்திரம் பூட்டி
சாரும்பதுமராகத் தால்துலாங்களைச் சூட்டி
சந்திரகாந்தக்கல்லாலே மாடங்களைச்செய் திட்டி சிங்காரம்

ஆணிநித்திலங்களைக் கோத்துப்பாளைகளாக அணிந்துநாலுபக்கமும் தொங்க
தோணும்மரகதரத் தினங்களாலேபசிய துளிரும்இலைகளும்வி ளங்க
பூணும்ப்ரவாளத்தினால் செய்துகுலைகுலையாய்ப் பொருந்தும்பழங்களுந்துலங்க
காணும்வெள்ளியினாலே கோழரையுடன்செய்த கமுகமரங்களும்இ ணங்க
நீணிறத்துப்பினாலே செம்மலரும்தொ டுத்து
நெடியபச்சிலைகளை மரகதத்தால்அ மைத்து
மாணும்கனகத்தாலே பழக்குலைகளும் வைத்து
வாழைமரங்கள்ஒளி துலங்கிடநிறு வித்து சிங்காரம்

நறு பைத்தசண்பகமும்பா திரியும்குருக்கத்தியும் பலபலதருவுடன் கூட
சுற்றும்வரிசையாக வளர்த்ததில்மதுகரம் சூழ்ந்தங்களித்திசை பாட
மற்றும்நறுமணத்தைக்கவர்ந்துகொண்டுசாளரவாயில்தோறும்தவழ்ந்துநாட
தித்திக்கின்றமதுவின்துளிகளையிளம்தென்றல் தெளிக்கின்றபூந்தோட்டம்நீட
ஒற்றுமையாகவே வேதிகையுமு யர்ந்த
ஓமகுண்டமும்யாக சாலையுடனி . சைந்த
முற்றுமேகலையும்சி வாகமத்தில் மொழிந்த
முறைமையினாலேசெய் தமைத்துமிகச் சிறந்த சிங்கார

மாசகன்றிடும்அஷ்டமங்கலங்களைச்சித்ர வகையாலேற்படுத்திப்பின்வாய்த்து
வாசமிகும்சந்தனம் கஸ்தூரியும்குங்கும மலரும்பனிநீருடன் சேர்த்து
நேசமுறவேகுழம் பாக்கியக்குழம்பாலே நிலத்தைமெழுகிவிண்ணில் ஆர்த்து
வீசியுலவுகின்ற சூர்யமண்டலம்நாண விளங்கும்நாகரத்நங்கள் ஏர்த்து
காசுலவும்தீபங்கள் இருபுறமும்ப கட்டி
கையிலேந்திப்பிரதிமை நிற்பவிருள்வி ரட்டி
தேசுலவும்உடுக்கள் போல்பன்மணிக ளொட்டி
செய்திலங்கியகம்ப லங்களைமேலே கட்டி சிங்கார

பேராசிரியம்.

திருமணிக் கோயிலை யமைத்துமுன் வான்றொடத் திசைகள்மறை யப்பந்தரை
சிறப்புடன் செய்துபொற் பாலிகையி லேமுளை தெளித்தயன் முதல்வா னவர்
சேர்ந்திருக் கக்கம்ப ளம்விரித் ததனுளே திருத்தவி சிருத்தி வளரும்
செழுமதிச் சடையனடி யாருக்கு மாசனம் செய்துவைத் ததன்மத் தியில்
தருவைந்து மீன்றவயி ரத்தா லியன்றகே சரிகளின் பிடரி யின்மேல்
சாதகும் பப்பலகை வைத்ததில் துகிரினால் சதுரக் குடத்தூண் களும்
தண்கொள் பளிக்குத்தி ரங்களும் பவளம் தனால்கொடுங் கைக ளுமேலே
தங்கும்நிலை மூன்றாக வேவிமா னம்சிற்ப சாஸ்த்ரமுறை செய்த தற்குள்
பெருமைதரு மாமங்க மும்கால்க ளாகியும் பிரணவமா சனமாகியும்
பேசரிய நான்மறைகள் முத்துவட மாகியும் பிறையணிப் பரம சிவனெம்
பிராட்டியொடு வீற்றிருந் திடுவதற் காகவிப் பிரகாரம் வடிவெடுத்துப்
பிறங்குவதுபோல்மணியிழைத்தபொற் றவிசினைப் பெட்புறச் செய்துமேலும்

கருதரிய அமுதமுட னுண்டியை வகைகளும் காமதே னுக்கொ டுக்கக்
கற்பக விருக்ஷங்கள் பீதாம்ப ரங்களும் கனகபூ ஷணமும் அருளக்
கதிர்கொள்சிந் தாமணி நினைத்தது கொடுத்திடக் கண்டிந்த வண்ணம் ஓங்கக்
கண்ணதா யிரவனகர் நாளும் படிக்கலங் காரம்செய் தான்சு மதியே.

கல்யாணம்காணப்பலதேசமன்னர்வருதல்·

விருத்தம்.

திருநகரைப் பலபலசிங் காரம் செய்தார்
தென்னன்மகள் திருக்கலியா ணத்தி னாலே
வருகமகிழ்ந் தரசரெதிர் வணங்கித் தங்கள
மலர்க்கரத்தி லேந்திமணி முடிமேல் வைத்துப
பொருவருவா சகமறிந்து கொணர்ந்த வர்க்குப்
பூஷணமும் பொற்றுகிலும் கொடுத்து வெல்லற்
கருமைதரும் படைகளுடன் பாதை மேற்கொண்
டாடினர் மதுரைவந்து கூடி னாரே.

தோடிராகம், சாப்புதாளம்

பல்லவி.

மன்னர்மகிழ்ந்துவந் தாரேதடாதகை அன்னை திருமணம் காணவே

அநுபல்லவி

கன்னிதடாதகை தன்னைமணம்செய்யக் கைலாசநாதர் வருவதுகணடுய்ய [டி
சென்னியின்மீதும லர்க்கைகுவித்தெங்கும் சோடிச்சோடி நேராடிக்கொண்டா

சரணங்கள

க கல்லியாணர் கோசலர் வங்காளர் சோனகர்
காந்தாரர் கொங்கணர் ஒட்டியர் சீனகர்
கொல்லர் மகதர் குகுதர்வை தர்ப்பர்
குளிங்கர் கலிங்கர் தெலுங்கர் எனத்திகழ மன்னர்

உ குச்சரர் மாளவர் சாளவர் ஆரியர்
கொங்கர் குருநாடர் கேகயர் நேரியர்
மச்சரர் சிங்களர் பாஞ்சாலர் வங்கர்
மராடர் விராடர்கள் ளுடனே டெம்கூடி மன்னர்

ங கன்னேசி நாடர் பவுளகர் பலலவர்
காம்போசர் சாவகர் பப்பரர் விலலவர்
மன்னர் முதலெம்பத் தாறுதேசத் தோரும்
மங்கலம்சொல்லிக்கொண் டெங்கும் நிறைநதிட மன்னர்

எல்லாஉலகத்தாரும்கைலேசர்ச் சேர்ந்துவருதல்·

விருத்தம்.

பலதேச மன்னர்களும் சேனை சூழப்
பார்மீதில் சமுத்திரம்போல் பரவத் தங்கள்
தலவளங்கொண் டாலவாய்க் கெய்தி சிங்கா
தனத்திருக்கும் தேவியடி தாழ்ந்தங் குற்ற

நலமிகுந்த தமதிடம்சென் றிருந்தார் அவ்வூர்
நானிலத்தைநடிடப்பொருளும் நிரம்பி மிக்க
பொலிவுபெற்று விளங்கினதால் இனியெம் மையன்
புதுமணம்செய் திடவருமற் புதம்சொல் வேனே.

இதுவுமது.

சங்கரனபோர்க் களமகன்று கைலை சேர்ந்து
தலைமைபெறும் நந்திசர்க் கருளும் வண்ணம்
செங்கண்மால் அயன்மகவான் முதலா யுள்ள
தேவர்களை வரக்கருதி அவர்நாட் டுக்கு
சங்குகன்னன் முதலாம்பா ரிடவீ ரரைத்
தான்விடுக்க வரும்சோம வார நாள்நம்
மங்கைபா கன்மணமென் றுரைப்ப அன்பு
மனம்கொண்டார் வரத்தேவர் இனம்கொண் டாரே.

மத்தியமாவதி ஆதி.

பல்லவி.

சேர்ந்து வந்தனரே கயிலா சகிரியைச் சார்ந்து வந்தனரே

அநுபல்லவி

சேர்ந்து மலயத்துவச வேந்தன் மகளை த்ரிபு
ராந்தகன் மணம்செய்ய வாய்ந்த மகிழ்ச்சிகொண்டு

சரணங்கள்.

க ஓதும்கா லாக்கினிருத்திர ரும்தச ருத்திரரும் றா
றுருத்திரரும் அஷ்டவித்தி யேசுவரரும்
பூதவீ ரரும்கண நாதரும் சூஷ்மாண்டரும்
புண்ணியன ருளியறா றுருத்திரரும்
நீதம் உறும்அஷ்டமூர்த் தியும்அட கேசுவரரும்
நீலலோகி தரும்க்ஷேத்திர பாலகரும்
பாதுகாக் கும்சாஸ்தாவும் ஏகாத சருத்திரரும்
பகாமலே மகாருத் திரர்முதல் சேர்ந்து

உ மால்அயனஇந்திரன்முதல்அஷ்டதிக்கதிபரெண்
வசுக்கள் மருத்துவர்கள் இருவோரும்
மேலும்மருத்தெழுவர்சூரியர்பன்னிருவர்
வெண்சுடர் மதிஏழ் அசுவமாரும்
ஏழும்கின்னரர்சித்தர்வித்தியா தரர்இயக்கர்
இமையவர் உரகர்கந் தருவோரும்
சாலும்நிருதரும்பேதாளப்படைகள்முதல்
சமேதரா கமான மேற்கொண்டு சேர்ந்து

ங செய்ய பதஞ்சலிவி யாக்கிரபா தமுனிவர்
திகழும் பிருகுவெனறுபேர் உறுமுனியும்
மெய்யை உணரும்சன காதியோ கியர்சுகர்
வேதவி யாசமுனி குறுமுனியும்

வையம் புகழும்வாம தேவர்நா ரதர்முதல்
  மாதவம் தனில்நிலை பெறுமுனியும்
பையர வையணியும் துய்யனைத் தேடியின்னம்
  பலபல நலமு னிவரும் சேர்ந்து
௪ வருஷம் அயனம்பரு வம்திங்கள் பக்ஷம்திதி
  வாரம்ந க்ஷத்திரம்க ரணம் யோகம்
இரவு பகல்பொழுது நாழிஎண் திசையானை
  எழுகடல நதிமலை மின்னல் மேகம்
மருவும்பூ தம்புவனம் மந்திரம் நூல்கள்தத்து
  வம்கலை சுருதிப தமாம்அ னேகம்
சரியைகி ரியையோக ஞானசித் திகள்முதல்
  சதாசிவா ஹராஹரா என்று சேர்ந்து
௫ ஆயிரம் வாரிதியொன் றாக வருவதுபோல்
  ஆயிர மாம்சேனைக் கடல் மேலே
ஆயிரம் செங்கதிரை வீசி எழும்பிவரும்
  ஆயிரம் சூர்யனுதித் தது போலே
ஆயிரம் ருத்திரர்கள் துந்துபி அடித்தண்டம்
  ஆயிரம் கலங்கிட ஒருக் காலே
ஆயிரம் சதகோடி யோசனை வழிநடந்
  தவாளவாள் பவாசிவா என்று சேர்ந்து
௬ ஆனை முதல்வாகனம் ஏறி மனைவியுடன்
  அரன்உருக் கொண்டுவந்து குதிப்பாரும்
மானமீ தில்அம்பர வழிவந் துடல்புளகம்
  மருவ முடியிலசெங்கை பதிப்பாரும்
மாநிலத் தில்மெய்யுற வணங்கி எழுந்துதங்கள்
  மனமகிழ்ந் தனபொழுகத் துதிப்பாரும்
ஆனந்தத் தேன்மலையை அளிகள்மொய்த் ததுபோலே
  அமோகமா நமோநமோ என்று சேர்ந்து

விருத்தம்

வந்தயன்மால் முதலான பேரிவ் வண்ணம்
  வரும்போது நந்திபிரம் படிக்குட் பட்டுச்
சிந்துமணி முடிபொடிகள் பறக்கத் தோன்றும்
  தினகரமண் டலத்துக்குள் அடங்கும் பூர்ண
சந்திரமண் டலமிலங்கும் வகையே போலத்
  தனிவிளங்கும் கயிலையரன் திருமுன் னாகப்
பந்திபந்தி யாகநின்றுத் தரவின் பேரில்
  பணிஇன்றூர் கண்காட்சி அணிகினா ருரே.

பரமசிவனுக்குக் குபேரன்மணக்கோலம்செய்தல்.

விருத்தம்.

கூடிவந்து பணிபவரில் சிலர்க்கு வார்த்தை

கூறியும்பின் சிலர்க்குமந்த ஹாசம் செய்தும்
தேடரிய கடாக்ஷமதால் சிலர்க்குப் பார்த்தும்
சிலர்க்குமுனி முடியசைத்தும் இவ்வா றையன்
நாடரிய கருணையென்னும் வரிசை நல்கி
நயந்தெழுந்தோர் மண்டபத்தில் சென்றே ஆங்கோர்
பீடமிசை இருந்தருளக் குபேரன் அன்பைப்
பெய்கின்றான் மணக்கோலம் செய்கின் றானே.

அசாவேரி, சாப்பு.

பல்லவி.

மணவாளக் கோலம்செய் தானே முக்கண் வரதன் மனசுக்கிசைந் தானே

அநுபல்லவி.

கணம்கொண்ட மறைகளும் மாலயன் முனிவரும்
காண அரியகை லாச வாசனுக்கு மணவாள

க பூந்துகில் எடுத்துக்கொய் திடையில் உடுத்திரட்டைப்
பொன்னரை ஞாண்முதல் பூட்டி
வாய்ந்தக ளபம்பூதி திகழ்மெய்க் கணிந்துமுடி
மன்னக்கற் பகமாலை சூட்டி
தோய்ந்த மதிஇரவி போலே செவியில்வன்னத்
தோடும்குண் டலங்களும் சேர்ந்து பளபளென்னக்
காந்தி நிறைந்தமதிக் கணம்கொண் டிசைத்ததென்னக்
கண்டிகை ஒளிநீல கண்டம்தன் னிலேமின்ன மணவாள

உ மலைஅருவியைப்போலே மார்பிடையிலேமுந்நூல்
வலம்கொண்டு கிடந்தெழில் ஆட
தலையில் அணிந்தமதி ஒழுகும் அமுதமென்னத்
தாளமா லிகைஒளி நீட
அலைதரும் பாற்கடல் மீதிளம் கதிர்போலே
ஆரப தக்கம்இருள் அகற்றிட அப்பாலே
வலயம் கேயூரங்கள் நாலு புயத்தின்பாலே
வாய்க்கப் புனைந்துபல பூஷணங் கள்மென்மேலே மணவாள

ங அடுத்தபவித்திரங்கைக் கிசைத்தானைத் தோல்நீக்கி
அணிந்துத்தரியமும் இலங்க
உடுத்தகோவணமீதில்ஐந்துதலைநாகம்போல்
ஒளிர்பீதாம்பரம்முன் துலங்க
தொடுத்துமாலைகள்தோளில்சாத்திநூபுரம் தொட்டு
சொற்பதம்கடந்தன்பர்க்கடுத்ததாளினில் இட்டு
எடுத்ததன்பதிசெய்தவப்பயன்வெளிப் பட்ட
தென்றனைவரும்சொல்லஇசைந்தடியில்கும் பிட்டு மணவா

ஈசன் மணக்கோலத்துடன் மதுரை நகர்க்கு வருதல்.

விருத்தம்.

மால்அயன்இந் திரன்முதல்தே வர்கள் பலர்க்கும்
மற்றுமுள்ள யாவருக்கும் சுமங்க லத்தைச்
சீலமுடன் வரக்கடைக்கண் அருளும் தேவ
தேவனுமங் கலம்புனைந்தான் போல் மணாளக்
கோலம்இசைந் தமரர்கள்பூ மாரி பெய்யக
குண்டோத ரன்முதுகின் மேல்தாள் ஊன்றி
மால்இடப மீதேறி வழிமேல் செல்ல
மதியுற்றான் தென்மதுரைப் பதியுற் றானே.

தோடிராகம், ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஈசன் வெள்ளியங்கிரி வாசன் மலயத்துவச ராசன் பதிக்குவந்தானே

அநுபல்லவி.

வாசம் மருவும்கம லாச னனும்வைகுந்த
வாசனும் தேவருடன் வாசவ னும்துதிக்க — ஈசன்

சரணங்கள்

அந்தரத் தவர்ஐந்து துந்துபி களடிக்க
வந்தபூ தர்இயக்கர் பந்தமி கும்அரக்கர்
தந்தம்விருது நீட விந்தமுலையார் கூட
திந்திமிஎனநடிக்க தாளமி சைந்துவிஞ்சையர் பிடிக்க
உந்தி ஆயிரம் குகைக்குள்மென் மேலே ஒலிக்கும்ஆயிரம்கேசரிபோலே
அந்தமேவுசங்கு கன்னலாயிரம்சி
றந்தசங்கம்ஊத மிருதங்கம்மோத பாணன்பூத சமேத — ஈசன்

சூடும் முடியில்செங்கை கூடிவருமவரும்
பாடி இருகைகொட்டி ஆடிவருமவரும்
தேடிப் புளகம்மெய்யில் மூடிவருமவரும்
நாடியசிவகணரும் மழைபோல ஓடிநீர்வருகணரும்
ஆடும்கங்கைமுதல் நவநதிக் கன்னி அவர்கள் சாமரைகள் சுழற்றவேதுன்னி
நீடும் வெண்குடைகுண் டோதரன் மிகக்கொண்
டாடிக்கொண்டு தாங்க அன்புதேங்க தொண்டர்ஓங்க ராசாங்க — ஈசன்

வாசவன் பொன்மணிக்கா ளாசி ஏந்தஅடைப்பை
ஈசானன் ஏந்தவன்னி வாசப் புகை எழுப்பப்
பேசும் வருணன்கும்பம் ஏந்தி வரமாருதன்
வீசிடஆலவட்டம் நிருதியின் மாசகல்ஆடிவட்டம் பிடித்திட
ராசராசன்பொன் மாரிகள் பெய்ய நயந்துகாலன்கஞ் சுகிவினை செய்ய
மாசகன்றமுடி ஆயிரத்தரகர்
தேசவிளக்கினங்கள் தரித்திலங்க மறைபதம்பொள் இணங்க — ஈசன்

மின்னும் இடிக்கொடியும் அன்னக் கொடியும்பக்ஷி
மன்னுருவக்கொடியும் துன்னிச் சேவகம்செய்ய
மன்னும் கொடிமத்தியில் பொன்னிடபக்கொடிவேர்
தென்னவருகஒருபால் குடவுதரம் தன்னுடைப்பூதம்ஒருபால்
முன்னவன்அருகில் அரிஅயனடுத்து மூளைத்ததென்னமுத் தலைப்படைபிடித்து
வன்னமேவுபதி னெண்படைக்கலமும்
பின்னிவளைந்துகூட வருகநீட பெருமைநாடக் கொண்டாட ஈசன்

ரு ஏலும் மறைப்பொருளைப் போலே பாடல்செய்தெதி
ராலே புஷ்பதந்தனன் பாலே துதிசெய்யப்பின்
நீலமெய் யுடைத்திரு மாலும் அயனும்இரு
பாலினும்துதிபெருகக் கரம்குவித்துச சீலமுடனேவருக [இருந்து
மேலும்வெள்ளிமலை தன்னுடன்எழுந்து விரைநதுசெல்வதென விடைமிசை
கோலமேவுதிரு வாலவாய்அரசி
மேலேஆசைஅண்ட மனதில்கொண்ட ஒளிதிரண்ட ஸ்ரீகண்ட ஈசன்

மூவருக்கும் முதல்வனிவ்வா றெழுந்த மாற்றம்
முழங்கியபொற் சின்னமொலித் திடவெக் காலும்
சேவகத்தைக் கன்னியர சியின்பால் நின்று
செலுத்திவரும் மந்திரிகள் பலரும் பூமி
காவலரும் சேனைகளும் எதிரே சென்று
கரம்குவித்து வணங்கியுப சரிக்கப் பூவில்
தேவருல கிற்கிணையாம் மதுரை வீதி
. சேர்ந்திட்டார் தொண்டருள்ளம் சார்ந்திட் டாரே.

வீதியில்வரும்சுவாமியைப்பார்த்துப்பெண்கள்கூறல்.

மதுரைவீ தியில்வருமை யனைச்சார்ந் தவ்வூர்
மாதர்தமிழ் முதற்பதினெண் மாதர் விண்ணோர்
பதியுளமா தரும்மாநந் தனவ னத்தில்
பன்மலர்பூத் திருப்பதுபோல அவர்மெய் யெங்கும்
பதியவே தங்கள்கண்க ளான நீலோற்
பலமலரைச் சாத்தியிரு கையாம் கஞ்சப்
புதுமலர்க ளைக்குழல்மேல் அணிந்து கொண்டு
போற்றுவார் போலிவற்றைச் சாற்று வாரே.

திபதை—எதுகுலகாம்போதி, ஆதி.

க தேவர்கள்தேடரும்கூடல் ஆவணத்தில் வரும்ஐயன்
திருமுகம் காணவர்தார் பலமாதர்
காவலர்மூ வர்நாட்டுக்குள் என்னபுண்யம் செய்ததோயிக்
கன்னிநா டென்றுரைததார் பலமாதர்
உ மங்கைதனக்கிசைந்த புருஷனைச் சேரச்செய்த
மாதவம் யாதோவென்றார் சிலமாதர்

இங்கிவள் தன்னைச்செங்கை பிடித்திட ஸ்வாமிதவம்
என்னமுன் செய்தானென்றார் சிலமாதர்
௩ இந்தமதுரைசெய்த பாக்கியம் என்றோஐயன்
ஈங்குறப் பெற்றதென்றார் சிலமாதர்
சுந்தரம் ஆமிவர்கள் திருமணம் காணநாமுன்
தொகுத்தபுண் யம்என்னென்பார் சிலமாதர்
௪ மன்னன்வருந்தியிந்தப் பெண்ணைப்பெற் றோங்கச்செய்த
மகமேமகமென்பார்கள் சிலமாதர்
அன்னமகங்கள்செய்தும் இவர்மணம் காணத்தவம்
ஆற்றிலன மன்னன்என்றார் சிலமாதர்
௫ அதிரூப மாமிவளைக் கல்யாணம் செய்யத்தக்க
அழகனிவனேஎன்றார் சிலமாதர்
மதுராபுரத்துக்கினி அரசிவன் அல்லால்வேறு
மன்னவன் இல்லைஎன்றார் சிலமாதர்
௬ தோகைஅழகுக்கேற்ற சுமுகனைத் தந்ததிந்த
சுமதிவல் லபம்என்பார் சிலமாதர்
பாகுமொழியாள்தன்னைப் பெற்றகாஞ் சனைசெய்த
பாக்யமே பாக்யம்என்றார் சிலமாதர்
௭ சாரிசாரிகளாக உடுக்கைநெகிழநாணம்
தலைக்கொண்டு சாய்ந்துநின்றார் சிலமாதர்
வாரிகுழல்முடித்து மேனிஎய கும்மன்மதன்
வாளிபுதையச்சோர்வார் சிலமாதர்
௮ வாசமலர்கள்மிக்கத் தேசளி பெற்றிருந்தும்
வாளியாய்ப் பாய்ந்ததென்பார் சிலமாதர்
கேசமிலங்குமுல்லை நீலத்தாரும்வெறுத்துக்
கீண்டெறிந் தோடிவந்தார் சிலமாதர்
௯ மாமைவிழியும்மலர் வதனமும் பல்வரியும்
மன்மதன் வாளிஎன்றார் சிலமாதர்
ஆமென்றவரவர்கள் முகத்தைபபாராமல்தங்கள்
அடிகளைப் பார்த்துச்சென்றார் சிலமாதர்
௰ விடைமேல் இருந்துநம துள்ளத்தில் மேவும்மாயம்
விமலன்என் செய்தான்என்றார் சிலமாதர்
நெடுமதி என்றெழுந்து நம்மைச் சுடுவதென்றோ
நெருப்பெனச் சோர்ந்துசெல்வார் சிலமாதர்
௧௧ புங்கவன் முடிமேலே இருப்பது போலேநம்மைப்
புதுமதி சுடுமென்றார் சிலமாதர்
அங்கவர்க் கிந்தவெப்பம் கொள்ளுமென் றல்லோகங்கை
அணிந்தது காணும்என்றார் சிலமாதர்
௧௨ கலையும்நாணமும்சோரக் கருத்தும் நிறமும்மாடக்
கண்ணீர் ஆறாகநின்றார் சிலமாதர்

உலையின்மெழுகுபோலே ஐயன்பவனிகண்டே
உருகிமெய்த் தொண்டரொத்தார் சிலமாதர்
கங கலந்தார்க்கி டுக்கண்வரக் கண்டுகைவிடுவார்போல்
கைவளை சோரநின்றார் சிலமாதர்
உலந்தாலும் செய்தநன்றி மறவார்போல் காலில்சிலம்
பொட்டிக்கி டக்கநின்றார் சிலமாதர்
கச வன்னமயிலேஎன்றன் சாமிமுன் தூதுபோன
மனம்வரக் காணேமென்றார் சிலமாதர்
என்மனம் போயிருக்க உன்மனத்தைஏன்விட்டாய்
என்றுசண் டைப்பிடித்தார் சிலமாதர்
கரு ஆலத்தை உண்டநீல கண்டன்மேல் ஆசைகொண்டு
ஆவலு டனேவந்தார் சிலமாதர்
கோலமங் கையர்க்கிரங் காதநெஞ் சிரும்பென்றே
குறியிட்ட கறுப்பென்றார் சிலமாதர்
கசு இவனைஎழுதித்தந்தால் வேண்டுவ தீவேனென்றே
எழுதவல் லார்முன்சென்றார் சிலமாதர்
அவனைஎழுதவல்லார் எவரென்று சொல்லத்தம
தாவிசோர்ந் தார்கள்அதில் சிலமாதர்
கஎ ஆசைமுன் பற்றிக்கொள்ளப் பாசம்பின் பற்றித்தள்ள
அகப்பட்டுக் கொண்டுவந்தார் சிலமாதர்
மாசுணங் கார்முலையார் காஞ்சிநெ ழுவிக்காலில்
மாட்டுந்தளையோபோலுற்றார் சிலமாதர்
கஅ மேலாடை சோரக்கலை புரிவளை சோரக்காம
வெள்ளத்தில் மூழ்கிவந்தார் சிலமாதர்
மூலமுதல்ஆனந்த மதுக்கடலைக்கண்வாயால்
முகந்துகொண் டோடிவந்தார் சிலமாதர்
ககூ கைத்தலம் கூப்பிஇரு கண்களும் பார்த்துமனம்
கரைந்துமா டத்தில்நின்றார் சிலமாதர்
வைத்தமண் பாவைபோலும் சித்திரம் போலும்தங்கள்
வடிவுவே றற்றுநின்றார் சிலமாதர்

விருத்தம்.

இந்தவகை பூத்துதிர்ந்த பொற்கொடிபோல் ஒளிர்மடவார் இட்ட சங்கும்
விந்தைதரும் கலைவளையும் அண்ணமும்வின் ணோர்இறைக்கும் விரைமென் பூவும்
நந்திபக வான்கரத்தின் பிரம்படிவான் அமரர்முடி நண்ணித் தாக்க
சிந்தினமா மணிக்குவையும் வீதிஎங்கும் குப்பையதாச் செறிந்த வன்றே.

சுவாமி கல்யாணமண்டபத்துள் எழுந்தருளுதல்.

விருத்தம்.

அரசிலைத ருப்பையும்தோய் கும்ப நீரை
  அந்தணர்கள் இறைக்கஅலர் மாதர் தட்டின்
விரசுமணி ஆலத்தி சுழற்ற எட்டு
  விதமாகும் மங்கலங்கள் எதிர்வந் தோங்க
முரசதிரக் கருப்பூரத் தீபம் ஏந்தி
  மொய்குழலார் மூன்றுதரம் வலம்செய் திடப்
பரசுதரன் விடையிகந்தாங் கயனமால் ஈகைப
  பற்றினன் உலகம்நிறை சித்த னனே.

சாவேரிராகம்

பல்லவி.

நாதன் வந்தானே கைலாச நாதன வந்தானே

அநுபல்லவி.

வேதங்களும்தேடிக்காணமல் உடலிளைத்துப
பாதுகையாகமலர்ப் பாதத்திணங்கப்பெற்ற — நாதன்

சரணங்கள்.

க துய்யநடைப்பாவாடை பரப்பிநிலம் மறைக்கச்
சுகந்தமதுவினால்சேவடிநனைந்து மணக்கத்
தெய்வமந்தாரமாரியாலேமுடி நனைக்கத்
திருமண்டபத்துள்எழுந் தருளித்தெனனர் பிழைக்க — நாதன்

உ மங்கையர்சூழ்ந்திடக்காஞ் சனமாலை வந்தன பாலே
மருமகன்வரக்கண்டு மனமகிழ்ந்தெதி ராலே
கங்கையில்முகந்தபொற் கலசநீரத னாலே
காலைவிளக்கிஅந்நீர் தலைமேற்கொள்ளமென் மேலே — நாதன்

ங பாதகமலஈரம் பட்டால்துடைத்து மாற்றப்
பனிநீர்கஸ்தூரிசேர்த்து குங்குமச்சேறு சாத்த
ஓதுமந்தாரமலர் கொண்டருச்சித்து வாய்த்த
உச்சியில்கைகுவித்தங்குபசாரம்சொல்லிய போற்ற — நாதன்

விருத்தம்.

முன்னவனை இவ்வாறு பூசித்தெனரன்
  மொய்குழலை மணஞ்செய்திக் கன்னி நாடு
தன்னையும்கைக் கொண்டரசாண் டிருத்தி என்றாள்
  சாமியுமுட் கொண்டணிமண் டபத்தைச் சேர்ந்து
பொன்னரிஆ சனத்திருந்து சூழ நின்ற
  பூவயன்மால் உருத்திராதியர்விண ணோரை
அந்நிலைபொற் றவிசில்இருந் திடக் கடைக்கண்
  ஆற்றினர் தேவர்மலர் தூற்றி னாரே.

தடாதகைப்பிராட்டியாருக்கு அலங்காரஞ்செய்தல்.

விருத்தம்.

சாமியுடன் எவ்வுலகத் தவரும் ஈண்டத்
தரணிகெளி யாதிருத்தல் முன்போல் கும்ப
மாமுனியை வடதிசையில் இருத்தி னானே
மகாதேவன் ஆக்கினையோ அறியோம் ஐயன்
பூமருவும் திருமணத்துக் கிசைந்த ஓரை
பொருந்துமட்டும் கிருத்தம்பாத் திருந்தா னிப்பால்
கோமளமாம் தேவியைச்சிங் காரம் செய்யக்
கூடினார் சிலதியர்கொண் டாடி னாரே.

சுருட்டிராகம் சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

அலங்காரம் செய்தாரே தடாதகைக் கலங்காரம் செய்தாரே

அநுபல்லவி.

அலங்காரத் துடன்வரும் அந்திவண் ணனுக்கேர்க்க
நலம்காண எல்லோரும் நாடி மகிழ்ந்து பார்க்க — அலங்கா

சரணங்கள்.

க மங்கைமார் திரண்டுபொன் ஆசனத் தின்மீது
வைத்துக்கஸ் தூரியை அணிந்து
குங்குமக் குழம்பினைப் பூசிவா சநீராட்டிக்
குளிர்ந்தவஸ் திரம்உடுத்தி மகிழ்ந்து
அங்கமு டன்அரசர் குலத்துக்குத் தகுதியா
அந்தணர் களுக்கன்பு புரிந்து
செங்கைநி றையப்பொருள் வாரி அளித்தவர்கள்
சிந்தை மகிழச்செய்யச் செய்தடி யிற்பணிந்து — அலங்கா

உ செந்திரு வும்வாணியும் செம்பஞ்சிக் குழம்பினைச்
சேவடி யிலேபூசி மின்ன
கந்தரம் தனைஒத்த குழலுக்கு வாசனை
கலந்தசாந் தைநீவி மன்ன
சந்தனம் தனைப்பனி நீரில்கு ழைத்துப்பூசித்
தனத்தின்மி சைபளப ளென்ன
சதகம் மிகுந்தநூ புரத்துட னேபாத
சரங்களும் கிண்கிணியும் திருவடி யிலே துன்ன — அலங்கா

ங விரிசிகை பருமம்க லாபம்மே கலைகாஞ்சி
விதம்ஐந்தும் இடைமீதில் விளங்க
வரிவண் டுறையும்காந்தள் போலே மணிஆழிகள்
வரியால் விரல்கள இலங்க
இருகரத் திலும்வைரக் கடகங்க ளும்புயத்துக்
கேற்பத் தொடிகளும் பிறங்க
இரவியு டையகிர ணங்களா கும்கைகளை
எடுத்துக்கும் பிடும்படிக் கணிந்துமி கத்துலங்க — அலங்கா

௪ பவளமாலை பொன்மாலை மரகத மாலையும்
பரிந்தணிந் திந்த்ரவிற் போலே
தவளமுத் துமாலையும் மலைஅருவிபோல்கொங்கை
தன்பால் தழுவப்பூட்டி மேலே
குவியுமே ருவைத்ருவ சக்கிரமெனப்பதக்கம்
கொங்கையைச் சூழவொருக் காலே
செவியுடன் மகரமும் மதியும்பே சவந்தாற்போல்
சேரும் குழைகுண்டலங் களையும் அணிந்தன்பாலே அலங்கார

௫ மழைக்கும் மதிக்கும்இடை வானவில்கிடந்தாற்போல்
மணிப்பட்டம் நெற்றியில் மாட்டி
விழைக்கும் முகிலைஇனிப் பிறக்கும்உக்ரனிவ்வண்ணம்
விலங்கிடு வான்என்று காட்டி
இழைக்கும் முறைமைபோலே வாசக்கருங்குழல்மேல்
எழில்பெரு கிடமாலை சூட்டி
தழைக்கும் கற்பகம்தந்த ஆபரணங்கள்எல்லாம்
தங்கத் திருமேனியில் எங்கும் ஒளிரப் பூட்டி அலங்காரம்

தடாதகைப்பிராட்டியார் கல்யாணமண்டபம்வருதல்.

பாதமுதல் அலங்காரம் இந்த வண்ணம்
பரிந்துசெய்து சமயம்வரப் பார்த்துக் கஞ்சச்
சோதிமலர் வாணியும்பொன் மகளும் முன்னே
சோபனம்பா டிப்பணிந்து திருக்கை நீட்ட
ஏதமில்நா லெட்டறமும் வளர்த்த கையால்
எம்பிராட் டியும்பிடித்தா ரணங்கள் ஓங்கச்
சீதளவான் மலர்பொழிய இயங்கள் ஆர்ப்பத்
தெருளினுள பந்தரில்வந் தருளி னாளே.

சௌராஷ்டிரம், ஆதி.

பல்லவி.

அம்மை தடாதகைவந்தாளே தேவாதிதேவர் அனைவர்க்கும் காட்சிதந்தாளே

அநுபல்லவி.

வெண்மதிப்பிறை சூடி விமலனிடத்தை நாடி
எம்மண்டலத்தில்உள்ள யாவர்களும்கதிக்கத்
தெனமதுராபுரியில் சேர்ந்துவந்து துதிக்க அம்மை

சரணங்கள்

அடைப்பை இந்த்ராணி தாங்கத் திலோத்தமைகண்
ணாடி கையில்கொண் டோங்கக் காளாஞ்சிரம்பை
மடக்கொடி கையில் இசைக்க உருவசிபொன்
மணிஆலவட்டம் அசைக்கத்
துடிக்கிசைந்தஇடை மேனகை மின்ன

சொர்ணமலரின்தட்டம் ஏந்தியே துன்ன
தொடுத்த பூமகளும் துய்யசெங் கோல்பிடிக்கத்
தொகுத்த பலசனத்தின் நெருக்கம் ஒதுக்கநடந் தம்மை

உ போதுடன் பனி நீரும் பொன்னிறக்கந்தப்
பொடிகொண்டு வருவோரும் நறும்புகைதந்
தாதர வுசெய் வாரும் சுடர்த்தீபம்கொண்
டருகே உவந்து சாரும்
மாதர் சூழப்பனி நீருமன் பாலே
மலரும் தெளித்தநடைப் பாவாடை மேலே
தாதுல வும்கமல மீதில அனத்தை ஒத்துத்
தண்டை முதலஒலிக்கக் கொண்டடி மெல்லவைத்து அம்மை

ந பூமக ளும்நா மகளும் கைகளைத்தாங்க
பொருளுட னேசகல் விகளும் பெறும்சமயம்
ஆமென் றுரைத்தால் போலும் நூபுரம்காலில்
அலம்ப நடந்திடப் பாலும்
மாமணத் தவிசின் மேலுற நாணி
வணங்கி ஒதுங்கிமெல்ல இருந்தனபு பூணி
சாமியு டனேமண வறையில இருந்து மெத்த
தலைவ.ய வணக்கிநிமிர்ந் துலகனைத் தையும் பெற்ற அம்மை

ஈசன்தடாதகைப்பிராட்டியாரைமணம்புரிதல்.

விருத்தம்.

தங்குமல ரும்மணமும் பண்ணும் சொல்லும்
சலமும்தண் மையும்பாலும் சுவையும் செய்ய
துங்கமணி யும்ஒளியும் வேறு வேறு
சொருபம்கொண டிருந்தனபோல் உலகை ஈன்ற
மங்கைதடா தகைப்பிராட் டியுடன செம்பொன்
மணவறையின் மீதில்இருந் தாதி தேவன
புங்கவர்பூ மழைபொழிய மங்கல் யத்தைப்
பூட்டினன் மணமாலை சூட்டி னனே.

சௌராஷ்டிரம், ஆதி.

பலலவி.

திருமா மணம்புரிந்தாரே கைலாசநாதர் திருமாமணம்புரிந்தாரே

அநுபல்லவி.

வரும்நிலத் ததிபரும் தருநிலத் ததிபரும்
மாதிரத் ததிபரும் பாதலத் ததிபரும்
மாதவ யோகியரும் போதமெய்ஞ் ஞானியரும்
மறைபயில் வேதியரும் பிறவுள சாதியரும்
வானாட்டுத் தேவர்களும் மேனாட்டு மூவர்களும்
வந்தால வாய்கதிக்க எந்தாய் எனத்துதிக்கத் திருமா

சரணங்கள்.

க மாலிர ணியகும்ப நீர்சொரிந்து மலர்க்
காலை விளக்கிச்சந்த னம்பரிந்து
வன்ன மலர்கொண்டருச் சித்துவந்து தூபம்
தன்னுடன தீபமும் சுற்றிப்பணிந்து
மாதவரும் தானும்சதுர் வேதனும் சதமகனும்
வானவரும் நந்தியுட னேதிருந்த
ஓதரும் கணநாதரும் தொண்டரும்அப் பாதநீரை
உள்ளும் புறம்புமேகொண் டன்புபொருந்த
மங்குல்வண்ணன் அய்யன்திருச் செங்கையி லொருகமல
மலர்மிசைப் பூத்தகாந்த ளனவரிய
தங்கைகையை வைத்துமந்தி ரங்களை யுரைத்துப்புனல்
தனைவிடச் சுரர்கள்பூ மழைசொரிய
வரிவிழிஅரம்பையர் பாதவிதம்நடிக்க
அருமையுடன்விஞ்சையர் அமுதகீதம்படிக்கப்
பரவுமுனிவோர்ஹர ஹரவென்றோதித்துதிக்கச்
சுரர்கள்மெய்யிற்புளகம் தோன்றிநின்றுமதிக்க
வந்தேகண்டங் கடாந்தபலகண ருந்தாமங்கைத் தலங்கள்முடியில
ணிந்தானந்தப் பெருஞ்சலதியில மிழந்தேகும்பிட் டெழுந்தஅரசர்கள்
மற்றுமனத்துற தித்தவமுற்றொரு புத்ரனைபெற்றெறி வுற்றகலைக்கமழ்
பெற்றமலர்க்கிணை நத்திமுடித்துயர் பத்தர்தமக்கருள் வைத்தவிடைக்கொடி
வாகாபரமஞான யோகாஅழிவில்லாத
தேகாமலைம்கள்தன் பாகாஎழிலமிகுத்த
மாமனுக்கும் காமனுக்கும் பூமனுக்கும் மேல்மிகுத்த
வாமாவென் றுசிபேச ஏமாக்ஷதைகள்வீசக்
கோமான்மதுரைவாச ஸ்ரீமானென வுல்லாச திருமா

உ காமரு வும்சுரபி யருள்பாலும் சருக்
கரையும்தே னும்கிருத மும்சாலும்
கற்பகக் கனியுடன் மென்மேலும் கலந்
தற்புத மாமைந்தமு தைச்சாலும்
காசுலவும் நவமணிப் பாசனத்தி லிட்டுமேலாக்
கரம்வைத் தருளுவீரென் றுரைநாட
வாசமிகுந் தவமுதை நேசமுட னையருந்தி
மந்தஹாசம் புரிநதய்யன் அருள்நீட
கற்பினில் மிகுந்தெழில்ப ரப்பியதே வர்முனிவர்
கன்னியரனைவர்களும் சுபம்கூட
பொற்புறும் திருமகளும் அற்புதவா ணியும்சொன்ன
பூவையரு டனேசோ பனம்பாட
கந்தமலரயன்ப யந்தகா சிபர்முதல்
மைந்தருடனேமகுண் டந்தனைச்சூழ்ந்துவேத
மந்திரமொ ழிந்துநெய்சொ ரிந்திடக்கிளம்பிவ
லஞ்சுழித்தெழுந்தோமச் செந்தீமி கச்சொலிக்க

கஞ்சன்சொல்மந் திரத்துநாதமும்செஞ்சொல்லின்பண் ணிசைக்கும்வேதமும்
கல்லெனுங்குஞ்சங் கொலிக்குமோதமும் புங்கங்கொண்டங் கொலிக்கவேபல
கற்றவர்மற்றவர் சுற்றிலும்மொய்க்கவே பொற்றிருவும்மகயிற்றையிசைத்துல
கத்திலெவற்றையும் பெற்றுவகுத்துவ ளர்த்தவள்நற்கம லக்கரம்பற்றிய

கையன்று னேஅக்கினிதே வய்யன்று னேவளர்க்கும்
மெய்யன்று னேபுசிக்கும் துய்யன்றுனே ஆகிய
காரணத்தன் ஆரணத்தன வாரணத்தின் தோலுடுத்த
காமாரி என்றுதுய்ய பாமாரி வாணர்செய்ய
மாமாரி கொண்டுதொய்ய பூமாரி தேவர்பெய்யத் திருமா

௫ பூமனு வோதித்தந் திரம்தொடுத்துச் செய்யும்
நேமமு டனேமண வறைஅடுத்துப்
பூங்கொடி யுடன்பொரி தனைஎடுத்து ஜ்வாலை
ஓங்குமோ மாக்கினி வாய்மடுத்துப்
புங்கவ மறைமுனிவர் தங்களுக்குத் தக்கதானம்
பொருந்தச்செய் தக்கினியை வலமாற்றித்
தங்கமய மாகவேவி ளங்கியஅம் மியில்அம்மை
தனதுசே வடியைக்கொங் கலர்ஆத்தி
திங்களஞ்ச டைப்பரமன் அங்கையில்பி டித்துமந்திரம்
திருந்த மொழிந்துவிதிப் படிஏற்றி
துங்கவசி ஷ்டன்மனைவி எங்கேஎன்று ரைக்கஅவள்
தொழுதுமுன் வரக்கடைக் கண்சாத்தி
பூரிபொன் மழைபோலே வாரிவா ரிஇறைக்க
ஆருமந் நிதிஇல்லம் தோறும்கொண் டுநிறைக்க
பூசும்கந் தப்பொடி வாசமெங் கும்உறைக்கப்
பேசுமங் கலநாதம் வாரிதி யைமறைக்க
புன்னாகம்சண் பகம்குருந்தையும் முன்னரும்வில் வமும் கரந்தையும்
பொன்பூணரத் துடன் குமுகுமெனத் தண்பூவாசத் துடன் கமகமென
பொங்கொலிகொள்முர சந்திந்தும்மென சங்கமுழங்கொலி பம்பம்பம்மென
அங்கிசை தம்புரு கிண்கிண் கிண்ணென மங்கையர்தெய்வநடம்திம்திம்மென
பூலோக மானவர்கள் மேலோக வானவர்கள்
போலேயா ரும்சிரத்து மேலே கரம்குவித்துப்
போற்றிஇரு நாற்றிசையு மேத்திமணம் பூர்த்திசெயது
பொன்மாலை பெற்றெடுத்த நன்மாதி னைஉயர்த்த
சிம்மாச னத்தில்மெத்த இம்மாநி லம்புகழ்த்த திருமா

விருத்தம்.

திருமணத்தைச் சோமசுந் தரர்இவ் வாறு
செய்துமண வறைநீங்கி மண்ட பம்சேர்ந்
தரிஅணைமீ திருந்தயன்மால் முதல்வா னோர்க்கும்
அங்கணத்தோர்க் கும்பரிசும் விடையும்ம் ஈந்தே
பரவுயிரை ஆட்டிவைப்பான் ஆடிக் காட்டும்

பான்மையைப்போல் அரசருக்கிவ் வரசு செய்து
கருணையுடன் காட்டுவா னாகி ஆங்கே
கருதினான் முப்புரத்தைப் பொருதி னானே.

ஈசன் சுந்தரபாண்டியனாகி அரசுசெலுத்தல்.

விருத்தம்.

இடபகே தனம்மீனத் துவச மாக
இசைந்திடும்பன் னகப்பணிபொற் பணிக ளாகக்
கடிக்குவிழும் கொன்றைநிம்ப மாலை ஆகக்
காய்புலித்தோல் எழிற்கனகாம் பரம தாக
நெடியமதிச் சடைவயிர மகுட மாக
நேர்ந்தால வாயுறையும் நிமல மூலக்
கடவுள்சுந் தரபாண்டிய னாகி நின்று
காட்டினார் மகிழ்ந்துசெங்கோல் நாட்டி னாரே.

திபதை— நாதநாமககிரியை, சம்பை.

௧ துண்டமதிசூடிகொண்ட சொரூபம்தனக்கிசைந்தாற்போல
சூழும்சங்குகன்னன முதல் வாழும்கணுதிபரும்
பண்டவரவருக்கிசைந்த வடிவைமறைத்துத்தெய்வ
பாண்டியர்தம்பணிவிடையில் வேண்டிநின்றாரே.

௨ பூமன்னர்சிவபூசை புரிதல்முறையெனமறைகள்
புகன்றபடிக்கவரவர்கள் மனம்துணிந்துசெய்யத்
தாமும்சிவபூசைசெய்யும் பொருட்டால்அந்நகர்நடுவில்
சாஸ்திரப்படியேகோயில் வாய்த்திடச்செய்தாரே.

௩ அருட்குறியைநிறுத்தி இஷ்டா பீஷ்டேசுவரலிங்கம்
ஆமெனப்பேர்சொலிப்பூசை நேமமுடன்செய்து
மருக்குலவும்கதம்பவன நாதனைமுக்காலும்வலம்
வந்துபணிந்தேஅரசு புரிந்துமகிழ்ந்தாரே.

விருத்தம்.

அரிபிரமர் தேடும்அய்யனை தானே பூசை
ஆற்றும்லிங்கப் பெருமைகண்டா ருலைரக்க வல்லோர்
தரியலர்க்கோர் சிங்கமதா நரர்க்கு வேந்தாத்
தையலர்க்கைங் கணைமதனாப் புவிக்கு மாலாப்
புரிபலமற் றோர்க்கறிவா னந்த மாகப்
பொருந்திஉல காண்டிருந்தானை இதைஅன் போடே
உரைசெய்வர்கேட் பவர்கள்மணம் சம்பத் தும்பெற்
றோங்குவார் இருவினையும் நீங்கு வாரே.

க விருத்தம் (௨௫) பேராசிரியம் (௧) கீர்த்தனை (௧௨) திபதை (௪) ஆக ௪௨

ஐந்தாவது திருமணப்படலம் முற்றும்.

ஸ்ரீமீனாக்ஷிசுந்தரேசர் திருவடிகளே துணை.

———(0··0)———

௨

ஆறாவது

வெள்ளிஅம்பலத் திருக்கூத்தாடியபடலம்.

அவதாரிகை— விருத்தம்.

மதிகுல விளக்கை வேட்டு மணிமுடி புனைந்திப் பாரை
விதிமுறை நடத்தும் ஈசன் விசித்திரம் உரைத்தே னிப்பால்
அதிதவ முனிவர்க் காக ஆனந்தக் கூத்தைக் கூடல்
பதிதனில் ஆடல செய்த பான்மையை இனிச்சொல் வேனே.

ஈசன்மதுரையின்விசேஷம்எடுத்துக்கூறுதல்.

விருத்தம்.

வல்லவன்சுந் தரபாண்டியன் அருளால் பொற்ற
மரைபடிந்தந் தரர்வேத முனிவோர் வேந்தர்
பல்லவரும் போசனம்செய திடவ ருங்கால்
பதஞ்சலிவி யாக்கிரபா தருமுன் கூத்தைத்
தில்லையில்பார்த் துண்பதென அக்கூத் திங்கு
செய்குவோ மஃதுலக புருஷற் குள்ளம்
சொல்லரும்இத் தலம்துவாத சாந்த மென்னத்
தொழுதவர்மற் றதுகேட்கச் சொல்லு வாரே.

சௌராஷ்டிரம் சாப்பு.

பல்லவி.

பிரமரூ பத்துக் கங்கம் பிரபஞ்சரூ பமுத் துங்கம்

அநுபல்லவி.

அரைக்குமேல் உலகேழும் அதற்குக்கீழ் ஏழும்கேளும் பிரம

சரணங்கள்.

௧ ஆரூரே மூல ஸ்தானம் ஆனைக்காவே ஸ்வாதிஷ்டானம்
தேருமணி பூரம்ஞானம் தெருளண்ணுமலை நி தானம் பிரம
௨ மதசுள்ளதில வேற்ரு தயம் திருக்காளத்தி கண்டமையம்
காசியேபு ருவ மத்தியம் கைலைபிர்ம ரந்த்ரம் சுயம் பிரம
௩ இம்மதுரை த்வாதசாந்தம் இதுக்குண்டோசொல் லதிர்ஷ்டாந்தம்
அம்மறைக ளின்சித்தாந்தம் ஆதியில்தோன் றும்விர்த்தாந்தம் பிரம

விருத்தம்.

நிதம்இறைஞ்சு முனிவருக்குச் சுந்த ரேசர்
கெடும்பிரம புருஷனுக்கங் கங்கள் இந்த
விதமெனவே உரைத்தவரோ டெழுந்து வந்து
விடைஉருமா றியதோ அங் கயிலை யோவெண்
கதிர்பெருகும் சந்திரமண் டலமோ வென்னக்
கண்டவர்கள் ஆச்சரியம் கொளவே ஆங்கே

சதமகன்தன் விமானத்தின் கீழ்பால் இவ்வி
தங்கண்டார் வெள்ளியம்ப லம்கண் டாரே.

சுந்தரேசர் வெள்ளியம்பலத்திற் றிருநடனஞ்செய்தல்.

கண்டுயர்ந்த வெள்ளியம்ப லத்துள்ளேபால்
கடல்நடுவில் முளைத்தகதி ருதயம் தானோ
தொண்டர்இரு தயகமலம் தானோ அல்லால்
சுருதிமுடி தானோவென் றொளிமா ணிக்கம்
கொண்டமைந்த பீடிகைமேல் ஒருகா லத்தில்
கோடிசூ ரியனுதித்தாற் போலே ஏறி
அண்டர்முனி வோர்கள்ஜய ஜயவென றேத்த
ஆடினார் இளம்பிறையைச் சூடி னாரே

கல்யாணி, ரூபகம்.

பல்லவி.

சுந்தரர் ஆடினரே சொர்ணமாலை மகளைக்கூடி
சுபமங்கள கரம்நண்ணிய சுந்தரர் ஆடினரே

அநுபல்லவி

சிந்தைமெய் மொழி ஒருமிக்கச் சேர்த்து ஞாபகமாக்கேளும்
திந்திமி தோமெனபாத விந்தையா ரஜத வம்பலத்தில்
த்தம்பரவும் பதஞ்சலித்தவ முனிகளும்அடியவர் இனமொடுதுதிசெய
முதுதழலெரிவிழி சிதறிடவா யொலிகொண்டும்
சீறியமுயலகல முதுகினில்அடியுற
விரிகடல்நடுவினிலெழுந்த ரவியொளிபரவிட
தச்சநதகசந் தசந்தசெர்தரி செகதரிகுகுதரிகிடதகதகணக
டதக தகணகதாந தகதிநதிம்

தகதரிகிடதக தளங்கு தகததிங்கணமென — சுந்தர

சரணங்கள்.

நந்திமிரு தங்கமுழக்க ஞாலமுண் டவன்தாளம் போட
மொந்தை கணங்களடிக்க முறைகந் தருவர்கள் பாடத்
துந்துபி ஐநதுமொலிக்கச் சுருதிமா மகள்இசை கூடக்
கந்தமலரயன்வீணை யிசைந்துசாமகான கீதமொழிய
அந்தரத்துடுக்களெனச்செரி நதசுகந்தம்நிறைந்திட — சுந்தர

வாரிஜத் தாளும்திசை மருவியபத்துக்கையும் படையும்
தாருமுக் கண்ணும்மறைக்கந் தர்மும்பிறைவளர் சடையும்
வார்குழைச்செவியும்உரமும் வாளரலக்கச்சணி இடையும்
பாரிசமொ துங்கும்வல்லிமேல் சாரும்பார்வையும்சிறுநகையும்
சேரும்வதனமதியமும் சீருறும்பேரொளியாரிட — சுந்தர

௩ கங்கையு லம்பமொலியும் கடுக்கையின்மலர்வண் டொலியும்
மங்களவாத்தியவொலியும் மறைமந்திரமொழி யொலியும்
செங்கைடவணைடையொலியும் திருவடிமலர்ச்சிலம்பொலியும்
எங்கணும்நிரம்படியர் தங்கள்காதினில்அமுதெனவ
ழங்கிடப்பாதவிதந யங்கள்கலின்கலினென்கவே சுநதர

விருத்தம்.

சாமியிவ்வா றிரஜதவம் பலத்தில ஆடும்
தாண்டவத்தைக் கண்டுடர வசமேற் கொண்டு
பூமியின்கண் விழுந்திறைஞ்சிச சுருதி பாடிப்
போற்றினர் பதஞ்சலிவி யாககிர பாத
மாமுனிவர் பொருட்டாற்பல் லோரும் கண்டு
வணங்கினர் திருமணத்தைப் பார்க்க வந்த
பூமனித ரும்காணப் பெற்ரேம் என்று
புகழ்ந்திட்டார் அவரவர்கள் மகிழ்ந்திட் டாரே

ரடனதர்சனம்பெற்ற முனிவர்கள் மகிழ்ந் துதுதித்தல்.

விருத்தம்.

தினம்பரவும் பதஞ்சலி வியாக்கிர பாதர்
ஜகதீசன் திருநிருத்தம் கண்டா னந்தம்
மனம்தனிலே பார்ததுமென் மேலும் பொங்கி
வரைகடநத வெளளம்வழிந் திடுதல் போலே
புனைந்திருவர் திருமார்பில் இலங்குந் துய்ய
புண்ணிய நீறும்சரையப் பொழிகண் ணீரால
நனைந்திடச்செங் கரம்குவித்துத் தலைமேற் கொண்டு
நாடுவார் கடவுளைக்கொண் டாடு வாரே.

திபதை— பரசு, ரூபகம.

௧ ஆதிதேவ னேதுரியா தீதனே சரணம் சன
காதியோகியர் தேடெளிய அனாதியே சரணம்
௨ ஓதும்கூடலில் மேவியஜகஜோதியே சரணம் எப்
போதுமங்கயற் கண்உமைவலப் பாதியேசரணம்
௩ பண்டுமாலயன் தேடரும்நீல கண்டனே சரணம் ஒளி
மண்டும்பிறையும் நதியுமுடியிற் கொண்டவா சரணம்
௪ கண்ணனுக்காழி கொடுத்தருளுமுக் கண்ணனே சரணம் பத்தி
பண்ணும்உளத்தில விளங்கும்அந்தி வண்ணனே சரணம்
௫ அடியுமுடியும் நடுவுமாகும் கடவுளே சரணம் சாமி
படியில்நலமும் தீதுமாகிய விடையனே சரணம்
ஆரணங்கள் தேடுமூல காரணா சரணம் மத
வாரணத்துரி போர்த்திடும்பரி பூரணா சரணம்
முந்தியொன்றும் ஐந்துமாய மைந்தவா சரணம் பின்
அந்தஇருபத் தைந்துமாகி வநதவா சரணம்

௮ சென்றநாளும் இன்றுமாயுறு கின்றவா சரணம் வரு
இன்றநாளும் ஆகியுலகில் நின்றவா சரணம்

௯ சிரித்துமுப்புரம் எரித்துவெற்றியைக் குறித்தவா சரணம் ஒளி
பரித்திடும்செங்க ணெருத்திடைவரும் ஒருத்தனே சரணம்

௰ நயமுறும்சரா சரமுமாம்நிரா மயனேயுன் சரணம் சின்
மயனே நித்தியா னநதம்அருள பயனேயுன் சரணம்

௧௧ அண்டும்மதனை எரித்திடக்கோபம் கொண்டவா சரணம் மார்க்
கண்டனுக்காயெ மனையுதைத்தருள் கின்றவா சரணம்

௧௨ தூய்யவிபூதிப் பொடியணிந்தருள் மெய்யனே சரணம் கதிர
செய்யும்மழுவும் மானும்விளங்கும் கையனே சரணம்

௧௩ அம்பலத்தினி லாடும்நிரா லம்பனே சரணம் தொழும்
அன்பருக்கருள் பொழிகின்றசிவ சம்புவே சரணம்

விருத்தம்

ஏத்துமுனி யிருவரையும் நோக்கி ஈசன்
யாதுமத பேக்ஷையெனப் பணிந்திக் கூத்தி
க்ஷேத்திரத்தில் மார்கழிஆ திரைநாள் தோறும்
செய்தருள வேண்டும்கண் டோர்க்கு முத்தி
வாய்த்திடவும் வேண்டுமெனத் தொழஅவ் வாறே
வரம்அளித்தார் கணங்களொடு சுரர்கொண்டாடப்
பார்த்திருமா தவர்களையும் புல்லிஸ் தோத்ரம்
பண்ணினார் பலமுனிவர் நண்ணி னாரே

விருத்தம்.

மார்கழிமா சம்திருவா திரைதொட் டுப்பின்
மார்கழிமட் டும்பொற்று மறைநீ ராடி
ஏகநா யகன்நடம்பார்த் திருந்தி ரைம்பத்
தெண்மடங்கைந் தெழுத்துரைத்திந் நிலையில் நிற்போர்
ஆகமதிற் பிணியணுகார் மகப்பே றுண்டாய்
அரியபயன் பெறுவரிதைப் படிப்போர் கேட்போர்
வாகுடனே மனோபீஷ்ட மெல்லாம் பெற்று
மன்னுவார் சிவனுலகில் துன்னு வாரே.

ஆக விருத்தம் (௮) கீர்த்தனை (௨) தரு (௧)

ஆறுவது வெள்ளிஅம்பலத்திருக்கூத்தாடியபடலம் முற்றும்.

ஸ்ரீமீனாக்ஷிசுந்தரேசர் திருவடிகளே துணை.

———(0)(0)———

ஏழாவது,

குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்டபடலம்.

அவதாரிகை—விருத்தம்.

எம்பிரான் திருமணஞ்செய் திருமுனி வருக்கா வெள்ளி
அம்பலத் தாடல் செய்த அருமையை உரைத்தே னிப்பால்
பின்புகுண் டோத ரன்றன் பெரும்பசிக் கன்னக் குன்றை
வெம்பிவந் தருந்தச் செய்த விதமினிச் சிலசொல் வேனே.

போசனம்செய்யத் தக்கபேர்களை வரச்சொல்லும்படி

பிராட்டியார் ஸ்வாமியை வேண்டுதல்.

விருத்தம்.

மங்கையருக் கரசிதிரு மணபு குந்த
மாதவர்அந் தணர்முதலா னவர்க்கும் அன்னம்
தங்கமயக் கலத்திலறு சுவையோ டீந்து
சந்தனம்தாம் பூலமணிப பூணபட் டாடை
அங்கவர்க்குக் கொடுத்துறுங்கால் அட்ட அன்னந்
தாயிரத்தோர் பங்கும்அழி விலையென் றட்டோர்
புங்கமிகும் தேவியிடத் துரைக்க அன்பு
பொழிகின்றாள் சாமிமுன்போய் மொழிகின் றாளே.

எமுனகல்யாணி திரிபுடை.

பல்லவி.

சாமி நீரின்னம் போச னம்செய்யத் தக்கபேரைவரச் சொல்லுமே சாமி

அநுபல்லவி.

நேமிதரிக்கின்ற மாமனும்துய்ய நீரஜத்தில்வளர் பூமனும்
காமனுடனெழுந் தருளிவருவது கண்டதேசமைக் கின்றதே சாமி

சரணங்கள்.

க கணங்கொண்டமரர்கள் பொருதியேசிவ கணங்களுடன்வரக் கருதியே
இணங்கும்சுவைமிகுமன்னம்சமைத்ததற் கெல்லையேஅவைக்கில்லையே சாமி

உ தூயமடைப்பள்ளித்தொழிலிலேவலர் சூழ்ந்துசமைத்திடும்தொகையிலே
ஆயி ரத்திலொரு பங்கு கூடச்செல வாகவே யில்லை யாகவே சாமி

ந இமயமலை போலே அன்னமும் அதற் கிசைந்தமலைபோலே இன்னமும்
அமையும்கறிமுதல் மிஞ்சியேகிடந் தாறுதேஉள்ள வாறிதே சாமி

விருத்தம்.

இந்தவிதம் தடாதகைவந் துரைத்தி டக்கேட்
டெம்பிரான் தேவியிடத் தன்பி னாலோ
சிந்தைதனி லொருவிளையா டலைச்சிந் தித்தோ
சிறந்தசிவ கணங்களிற்குண் டோத ரன்றன்
விந்தைமிகும் வலியினையன் னுலகில் யார்க்கும்
வெளிப்படையாக் காட்டுவிக்க வேண்டு மென்றே
மந்தநகை புரிந்தம்மை தனதெண் ணத்தை
மாற்றுவான் வதில்மொழிந்த தேற்று வானே.

எதுகுலகாம்போதி, ஆதி.

பல்லவி.

பெண்ணே யுன்னைப் போலே பெருஞ்செல்வத்தைப்
பெற்றதா ருண்டுதடா தகையே

அநுபல்லவி.

மண்ணுளும் மும்முடி வேந்தருக் குட்சிறந்த
மலயத்து வசபாண்டியன் அருமைத் தவத்தில்வந்த பெண

சரணங்கள்

க பூமன்ன வர்சம்பத்தும் பொருந்தெண்டிக் கோர்சம் பத்தும்
நீமகிழ்ந் திடப்பெற்ற நெடியசெல் வமனைத்தும்
மாமுனி வோரந்தணர் மன்னவ ருடன மற்றும்
நாமும் அறியவேண்டி நவின்றதல் லாமல் முற்றும் பெண்

உ உசிதமா கச்சமைத்த ஊணருந் திடச் செல்ல
உயர்ந்த நமதுகணங் களுக்குள் எவரும் வல்ல
பசியாலே கலைபோட்டு வாயைவா யை மெல்லப
பட்டினி யாயிருப்போ ரெவருமில் லையே நல்ல பெண்

ந பாலாற் குறையோவில்லை பாக்யத்தால் தாழ்வோ இல்லை
பங்கஜை எட்டுப்பேரும் பணிந்துகேட் பாருன சொல்லை
மேலாகும் உன்றன்பெரும் செல்வத்துக் கில்லை எல்லை
விரித்துவாய்க் குக்கையுப சாரம்தே வை இல்லை பெண்

விருத்தம்.

முடிபுனைந்த திருமணச்சுந் தரரிவ் வாறு
மொழிந்தடுக்க நின்றகுண்டோ தரன் வயிற்றில்
வடவையனல் தனைமடுக்க நினைக்கும் போது
வாதுறுமக் கனல்மேற்கொண் டெலும் சேர்ந்து
நடைதளர்ந்து கண்களிருண் டால முண்ட
நலிவினைப்போல மயங்கிவெயர்த் தாவி தளர
நெடியபசி வருத்துதெனச் சாமி[illegible]போய
நின்றிடா ரெதெனக்கே தெனறிட் டானே.

குண்டோதரன் வாரிவாரிச்சாப்பிடுதல்.

விருத்தம்.

குண்டோத ரன்சொன்ன மொழிகேட் டிந்தக்
குடையெடுக்கும் பையனுக்கோர் மாங்காய் அன்னம்
உண்டுவரும் படிபுரிவா யென்றே சாமி
உரைத்தருளப் பணிந்தம்மை அவனைக் கூட்டிக்
கொண்டுவந்து சுயம்பாகர்க் குரைத்தாள் அன்னோர்
குறளைமடப் பள்ளியினி லிருத்து முன்னே
அண்டையிலே யிருந்தஅன்னம் முதலாக கைக்கொண்
டடுத்திட்டான் வாரிவாய் மடுத்திட் டானே.

உசானி சாப்பு.

பல்லவி.

வாரியுண்டானே குண்டோதரன் வாரியுண்டானே.

அநுபல்லவி.

காரியம்செய்கின்ற சேடியரிற்சிலர் கண்டுவிளக்கை கெரிக்கப்பின்னும்சில
நாரியர்கண்கள் புதைக்கச்சிலரஞ்சி நாசியிற்கைகளவத்துப் பேசப்பலபல
வாரி

சரணங்கள்.

௧ குண்டோதரமும்சிவந்த நேத்ரமும் பார்த்தவர்கள்வெ
ருண்டோடும் படிக்கிருண்ட காத்ரமும் தெற்றிபயல்லும்
மிண்டான சுறளுருவமும் துண்டான நெடும்புருவமும் [டும்
கொண்டாவுடை நெய்யைக்கலம்கொணடு மொண்டாகுதி செய்யச்சுடர்மண்
குண்டாக்கினி போலேபசித்தழல் உண்டாப் நவத்வாரத்திலும்எழ
ஊழிக் கனல்போலே நாழிக்குள் ளேவாரி வாரி

௨ மேலான கைலையைப்போல் அன்னமும் சொர்ணமலைகள்
போலான பருப்பும்சித்தி ரான்னமும் கறிவருக்கமும்
மாலாம்பல பக்ஷணங்களும் கோலார்மது சர்க்கரைகளும்
பாலாடைத் ததியின்வளங்களும் நாலாவிதக் காயும்பழங்களும்
காலாக்கினி ருத்திரன்போல்வெகு கோலாகல முற்றெவையும்பெரும்
குன்றை விழுங்கிக்கோர் சுண்டாங்கி போலவே வாரி

௩ பேராயி ரம்பயறெள் மூட்டையும் அரிசிப்பொதிபத்
தோராயி ரம்கோதுமைக் கோட்டையும் கடலையுளுந்தும்
நேரார்வெல் லக்குவையும் போரார்கன் னற்சுமையும்
சீரார்பல சித்திஎண்ணெய்களும் ஏராளக் குடத்துளநெய்களும்
போராமற் கடையிலும்இவ்விதம் ஆராய்ந்து கலத்துடனேமத
யானைப் பசிக்கொரு சோளப் பொரிபோல வாரி

குண்டோதரனுண்பதுகண்டு பிராட்டியார்சுவாமியோடுகூறல்.

விருத்தம்.

ஒருவனமீ கந்தனிலே கறடி வாய்வைத்
துருஞ்சுவது போற்குண்டோ தரனிவ் வாறு
பருகும்அதி சயம்கண்டெம் பிராட்டி ஐயன்
பக்கம்வந்து நிலம்கிளைத்து நிற்க ஒன்றும்
தெரிகிலன்போற் குண்டோத ரன்தான் உண்ட
சேஷம்உண்ண வெகுபூதம் வருவ உன்றன்
திருநயனத்தின் படிநடப்பி யெனவெட் கித்துச்
சிந்தித்தாள் நயந்துரைத்து வந்தித் தாளே.

மோகனம் சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

ஐயனே சந்திர சூடா அடி யாளுன்றன் சோதனைக் கிடா.

அநுபல்லவி.

கையிற்புண் ணுக்குக்கண் ணுடியோ மெய்க்கும்
கள்ளனுமாகி விளக்கும் பிடிக்கும் ஐயனே

சரணங்கள்

குண்டோதரனென் ஞெருசிறு பூதம் குன்றுகுன்றுபக்ஷ ணம்கறி சாதம்
உண்டது மல்லாமல சம்பாரம் சேதம் ஓதரி தெலலா முனதுவிநோதம்
ஐயனே

வெய்யபூதப்படைக் குள்ளேயுரத்தில் வீரரையின்னம் விடுத்தால்கரத்தில்
வைய முழுதும் எடுத்துதரத்தில் வைத்து மறைபயர் விநாடிநேரத்தில்
ஐயனே மட்டும்

கேவல மாயிவ்வண ணம்கிண்டிவிட்டுக் கேளிக்கைபார்த்தது போதுமிம்
மாவல னேகுண் டோதர னைத்தொட்டு காலாக்னிருத்ரரூ பம்சரிக் கட்டும்
ஐயனே

விருத்தம்.

வெட்கமுடன தடாதகையீ துரைக்கும் போது
மிகப்பசித்தீச் சுடக்குண்டோ தரனும் சாமி
பக்கம்வந்தெம் பிராட்டிசமைத் ததெலா முண்டும்
பசியாலா விதுடிக்கின றதெனத் தாழ்ந்து
வெட்கமுடன் முப்புரத்தைச சுட்ட தீயென்
வயிற்றிடையிற் பசியுருக்கொண டெழுந்த தோவென
றக்கணம்கை அண்டம்வெடி படவேசுவென்
றறைகின்றன் கைகால்சோர்ந் துறைகின றனே.

ஆக விருத்தம் (எ) கீர்த்தனை (ச) ஆக (கக).

ஏழாவது குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்டபடலம் முற்றும்.

ஸ்ரீமீனாக்ஷிசுந்தரேசர் திருவடிகளேதுணை.

———(0)(0)———

உ

சிவமயம்.

எட்டாவது

அன்னக்குழியும்வையையும் அழைத்தபடலம்.

அவதாரிகை — விருத்தம்.

வழுதியாக் கோலம் கொண்ட மாதேவன் குறளை அன்னம்
முழுமையும் புசிக்கச் செய்த முறைமையை உரைத்தே னிப்பால்
பொழியும்வெண் தயிரோ டுற்ற போனகம்நிறைந்த நாலு
குழியும்வை யையும் அருந்தச் செய்தது கூறு வேனே.

ஈசன் குண்டோதரனுக்கு அன்னக்குழிதந்து பசிநீக்குதல்.

விருத்தம்.

உலகீசன் தனதுமா யகியைப் பார்த்துள்
உவந்தன்ன பூரணியை நினைக்கு முன்னே

MAHAMAHOPADHYAYA
Dr. U. V. S. IYER LIBRARY

நிலவுகடு னீண்டுதயிர் பாலோ டன்னம்
நிறைந்தகுழி நாலுவரக் குடை எடுக்கும்
தலைவனைப்பார்த் துன்பசிநீக் கென்றான் பண்டு
ஜலதிதனில் கலக்கியமத் தெனக்கை போட்டு
மலைமலையாய் உண்டைசெய்து வாய்அங் காந்து
மடுத்திட்டான் தனதுபசி விடுத்திட் டானே.

தரு— புன்னாகவராளி, சாப்பு.

௧ பன்னகபூஷணன் முன்னேபெருகிய அன்னக்குழிநாலும் உண்டான் சாமி
தன்னடியார்வினை போலேகுண்டோதரன் துன்னும்பசிநீங்கக் கண்டான்
௨ இச்சைப்படிக்கேஎடுத்தெடுத்துண்டிடம் பெல்லாம்வயிறாகவீங்கினு னூண்
மிச்சத்தினாலே நிலத்தில்மலைபோல் விழுந்துதன்ஞாபகம் நீங்கினான்
௩ தாரணிதன்னில் புரண்டுபுரண்டதி தாகம்தாகம்என்று கிடந்தான் தண்
நீரிருக்கும்நிலை தேடியெழுந்து நெடுமூச்செறிந்துடன் நடந்தான்
௪ ஆவிநிகர்வாரை நீங்கும்மடவார்போல் அம்புயங்கள்வாட விடுத்தான் நெடு
வாவிகுளம்கிணறோடைமுதல்வாயை வைத்துப்பசையற மடுத்தான்
௫ மட்டில்லாநீரைக் குடித்துமடங்காமல் வாய்வறண்டுநா உணங்கினான் தனக்
கிஷ்டமுடையபகவ் காதரன்சேவடி யேகெதிஎன்று வணங்கினான்
௬ தாழும்குண்டோதரன் தன்பொருட்டாலே தமதுதிருமுடி மீது நிதம்
வாழும்பவானியைஅய்யன்நினைக்குமுன் வந்துபணிந்தாளப்போது
௭ சிந்தைமகிழ்ந்து வரும்திரைமாலிகைச் செல்வியேமாநதி யுருவாய் நீ
இந்தமதுரா புரத்துக்கருகின் றெழுந்ததிவேகத்தில் வருவாய்
௮ என்றுமொழிந்த ஜகதீசன்சேவடி ஏத்திமந்தாகினி தாழ்ந்து சாமி
நன்றுன்அருட்படி செய்கிறேனென்று நவில்வாள்மனத்தொன்று சூழ்ந்து
௯ அன்றுபகீரதன் தன்பொருட்டாலே அவதரிக்கச்சொன்னீர் எனையே இங்
கின்றுமொருநதி யாகவென்றாலவ் வியற்கையைப்போலேஎன்றனையே
௰ சித்தமகிழ்ந்து தரிசித்தவர்பரி சித்தவர்ஆடுவோர் காணும் பவ
சுத்தமதாகிப் பவத்தின்தொடர்ச்சி தொலைந்துகதிபெற வேணும்

சுந்தரேசர் உத்திரவின்படி வையையாகக் கங்கைவருதல்.

விருத்தம்.

மங்கலச்சுந் தரக்கடவுள் தன்பால் இந்த
வகையுரைத்தாங் கருள்வரத்தை வாங்கித் தாழ்ந்து
பொங்குநுரை மண்டியகில்முதலாம் வாசம்
பொருந்தியதெண் டிரைமுழங்க அதிவே கத்தோ
டங்ககனம் தன்னிலிருந் திழிந்திப் பூவில்
அவதரித்து வருபவள்போல் கங்கை என்னும்
மங்கைமா நதியுருவம் படைத் தெழுந்து
வருகின்றாள் வையைஎன்று பெருகின்றாளே.

பந்தவராளி ஆதி.

பல்லவி.

வையை யாகவந்தாளே கூடலருகில வையை யாகவந்தாளே

அநுபல்லவி

வையம் மதிக்குங்கூடல் ஐயன் முடியில்வாழும்
துய்ய கங்கையேஉல குய்யும் வகைஎழுந்து வையை

சரணங்கள

௧ பொங்கும் அலைவளைதொ டும்கைக ளாகநித்தி
லங்கள் நகையாகஉத் துங்க நுரைகொடிநெ
ருங்குடை இடையாக்க ருங்குழல அறலாக
ஒண்கயல் கண்ணுகளா மங்கை வருதல்போலும்
புரிமணமிகும்அகில சாந்தனத்தொடு மரவகைசினைஒலி ஆர்ந்திடப்பெரு
வரைகளிலரைபட வாய்ந்தெடுத்ததி லருகுளசிறுகுடிபோர்ந்திடபொழில்
புக்குபிணைக்கலை மைக்களிறுக்கலை மிக்கவிசைக்கொடு நொக்கிஇழுத்தயல்
குக்கிஇணைக்குப றழ்க்களுடைக்கரு மறகடம்மொய்க்கும ரக்கணமொக்கவே
மறிபடஅடியொடு முறிபடவிடுகணை உறுசிலைஅதனெனும் எறிகவணவைகொடு

வையை

௨ பார மலையைஉதைத் தார மடுச்செய்தவை
தூர மண்ணினைவீசித் தாரு வினம்பிடுங்கி
வேரை மேலாகக்கா ஓரம் அதிலேநட்டிப
பாரை முதுகுபிளந் தாரு மலைகளோடு
பாரொலியொடுமணி தாங்கியும்தரி முறிபடஅதிவிசை யோங்கியும்பட
தருநுரைமுகபடம் வேய்ந்துறும்கட கரிவருதலைநிகர் போந்துநன்கருள்
பத்தர் தமக்கருள் வித்தகநித்தன்ம திச்சடை உற்றெழிர் ரத்நமணித்தலை
வைத்துநெளித்தயர்வற்றபதத்தொகை முற்றிலுமொய்த்துபிலந்தினைநறறவி
ணரவமும்எனஅதி விரைவொடுவருநதி கரைபுரள்தா இரு வரையிறஉயரொரு

வையை

௩ மண்ணில் படர்தலாலும் விண்ணில அடர்தலாலும்
வெணணெய் தயிரும்பாலும் நண்ணி அணைதலாலும்
வண்ண வராகம்உம்பர் எண்ணும் த்ரிவிக்ரமமும்
கண்ண னுகவும்ஹரி பணணவ தாரம்போலும்
மதகரிபரிநதி சேர்ந்துமேவரு வதுகுடதிசையுள வேந்தர்பால்அடா
வலிகொடுபறிசெய்து போந்துமாபல வழுதியுநிகர்பெறும் ஆர்ந்ததாதகி
வம்பவிழும்பனை நிம்பமொ டும்பெரு வெம்புலி பணபுவில் அம்பிலு றும்கய
லும்குல வும்திறல் சம்பிர மிகும்தமிழ அம்பதி என்பவர் தம்படை யின்புறம்
மருவி வருவதென பரவு திரவியம திருப துடனும்அழல் பெருகி மகிமைதர

வையை

வைகைநீரைஉண்டு குண்டோதரன்தாகந்தணிந்துக்கொள்ளல்.

விருத்தம்.

வையைநதி இவ்வாறு பெருகிக் கல்லார்
வன்கவிபோற் கலங்கிப்பல் லான்ற கேள்வித்
தூய்யஅருங் கவிபோலத் தெளிந்தாங் குள்ள
துறைதோறும் போய்ப்பரந்து நிரம்பி யிந்த
வையகத்தெல் லோர்களும்வீழ்ந் தாடி மிக்க
மாபலனைப் பெறுகவந்த மகிமை யையபார்த்
தையன்அருள் கொண்டுகுண்டோ தரன்சந் தோஷம்
ஆற்றினன் பெருந்தாகம் மாற்றி னானே.

பன்னுகவராளி ஆனந்தக்களிப்பு.

பல்லவி.

வேகவதிநீரை உண்டான்
பெரும் தாகமதைக்குண்டோ தரன்தணிக்கின்றான் வேகவதி

சரணங்கள்.

௧ அகலும்பேராற்றிடை அடுத்து
தாற்றலுடனேகுறுங கையிரண்டும் எடுத்துப்
பகவான்செயலைநெஞ்சில் தொடுத்து
பக்கமும்கரையேற நீட்டியே தடுத்து வேகவதி

௨. அலைமோதிக்கொண்டொலி பிறந்து பல
ஆனைக்கொம்பகில்அரு நிதியுடன் நிறைந்து
மலைபோலேதிமிர்க்தெதிர் சிறந்துவெள்ளம்
வரககண்டுதனதும தருவாயைத் திறந்து வேகவதி

௩ விடையவனதிருமணம் காண வந்த
வேதியர்முனிவர்க்கும் அதிசயம் தோணக்
கடலுண்ணும்கருமேகம் நாணத் தன்னை
காய்ந்தவிடாயும் மறைநதோட்டம் பூண வேகவதி

குண்டோதரன் சுவாமியைத்துதித்தல்.

ந்தம்.

சந்ததமும் வையைஎன்று பெருகும் கங்கா
ஜலம்அருந்திப் பெருந்தாகம் தணிந்த போதே
சிந்தைமொழி தெளிந்தறிவு தோன்றிஅன்பு
சிறந்துவந்தா னந்தவா ரிதியில் தோய்ந்து
விந்தைதரும் உன்னதமாம் உதரத் தோடு
விளங்கியகுண் டோதரன்அன் புருவாய் நிற்கும்
சுந்தரநா யகனதிருத்தாள் முடிமேல் கொண்டு
சூடினன் துத்தியம்செய் தாடி னானே.

மாஞ்சி, சாப்பு.

பல்லவி.

உன்றன்பாதமேசரணம் சாமிசோம சுந்தரேசனேசரணம்

அநுபல்லவி டர்கள்

உனறனடிமுடியைக் கந்தமலரயன்வை குந்தனிந்திரனோடை மைந்திடும்விண்ணா
நண்ணாக் கூடல்அண்ணால் அந்திவண்ணா அநதிவண்ணாஅருள்நெற்றிக்கண்ணா

உன்றன்

சரணங்கள்

௧ பருவதராஜகுமாரிமகிழும் பராபரனேகயிலை வாசா
சருவவேதங்கட்கும்மூலபொருளாய்நின்ற சாம்பிராஜ்ய உல்லாசா
துர்விர்த்திஅந்தகா சுரனைமார்பைப்பிளக்கும் சூலதரம ஹேசா
கர்வமிகுமுப்புரத்தெவ்வர்தமைஅடக்கிஎவ்வுலகும்ரக்ஷிக்கும்திவ்யஹாசா
ஜகதீசா பாபநாசா பாண்டியராஜா பாண்டியராஜகுமாரிதன்நேசா உன்றன்

௨ இகலும்மன்மதனுடல இலவம்பஞ்சுபோல்கண்ணால் எரித்திடும்அகங்காரா
மிகவும்பெருகும்நதி மதிகொன்றைவிளங்கிய வேணிவளர்கெம் பீரா
சகலபுவனத்திற்கும் தாரகப்பிரமமாய்த் தழைத்திலகிய தீரா [ல்நேரா
புகலும்எனதுதாப மகலும்படிக்குசசெய்த புனிதாஉனக்கொருவர்சகமதி
சர்ப்பஹாரா அலங்காரா அருளதீரா அருள்தீராதளிக்கும்உதாரா உன்றன்

௩ அரியினுடையநயனாரவிந்தமதனாலை ஆச்சிக்கப்படும் யோகா
சராசரப்பிரபஞ்சத்துக்கஷ்டமூர்த்தியாய்நின்று தாங்கிவரும்வை போகா
நரநாராயணருக்கு வரத்தைக்கொடுத்தவரை ரக்ஷித்தருளும் ஏகா
பிரகாசமுற்றமுழுமதிநிலவெனப்பூதி பிறங்கிவிளங்கிஎழில்பரவியதேகா
விடைவாகா பேரனேகா நாரிபாகா நாரிபாகாஆண்டெப்போதும்நீகா உன்ற

௪ வைகைநதிக்கரையில்இந்த்ரவிமானத்தில் வசிக்கும்வேத வேதா
ஐயாகவனம்பண்ணும் அடியார்தமக்கிரங்கி ஐச்வரியம்தரும் நீதா
மெய்யாமகசாலையில்தீக்ஷாபத்தினிகட்குவிபவம்கொடுக்கும்போதா [பாதா
துய்யசரணங்களைஉயயப்பணிந்தவர்க்கு பொய்யிலினியமோக்ஷத்தையருள்
கூடல்நாதா வெகுவிநோதா லோகமாதா லோகமாதாமீனாக்ஷிசமேதா உன்ற

குண்டோதரன்துதிகேட்டகத்தில்இன்பம்
கொண்டுபலகணங்களுக்கும்தலைமைநல்கிக்
கண்டைவிழியுடன்சிங்காசனத்தில்பூமி
காத்திருந்தான்இவ்விரண்டாடலும்ஆராய்ந்து
விண்டுரைப்போர்கேட்பவர்கள்பசிதாகத்தால்
மெலியாமல்சகலபாக்கியமும்பெற்றிம்
மண்டலத்தில்வாழ்ந்துபின்னர்கதியைப்பெற்று
மன்னுவார்சிவனுலகில்துன்னுவாரே.

ஆக விருத்தம் ௬ கீர்த்தனை ௩ தரு ௧ ஆக ௰.

எட்டாவது அன்னக்குழியும்வையையும் அழைத்தபடலம் முற்றும்.

சிவமயம்.

ஒன்பதாவது,

எழுகடலழைத்தபடலம்.

அவதாரிகை—விருத்தம்.

செழியனுய்ப் புவியை ஆளும் செகதீசனை குறட்கா அன்னை
குழியும்வை யையும்அழைத்துக் கொடுத்தவா றுரைத்தே னிப்பால்
விழைவுறும் செம்பொன மாலை வேலைபுக் காட வேண்டி
எழுகட லையும்அழைத்த தினியது விளம்பு வேனே.

காஞ்சனமாலைக்கு கௌதமமுனிசமுத்திரஸ்நானமகிமைகூறல்.

வேதம்அறி யாதசுயஞ் சோதி தானே
மீனவன்என் றுறுநாளில் ஒருநாட் போந்த
மாதவரில்கௌதமமா முனிவன் தன்பால்
வந்திடக்காஞ் சனமாலை மகிழ்ந்து தாழ்ந்து
மேதகும்ஆ சனத்திருத்திச் சனனம் போக்கும்
மெய்த்தவம்ஒன் றருள்கவென விளம்ப அன்போ
டோதரிய அம்முனிவர் முகம லர்ந்தே
உரைக்கின்றார் விரமதா வரைக்கின் றாரே.

அசாவேரி சாப்பு.

பல்லவி.

செய்யபொன்மாலையே கேளாய் உனக்குத் தெரியாதில் லையானாலும் கேளாய்

செய்யதடாதகைக் கன்னை ஆவாயே தேவேசனைமருகன் ஆகப்பெற்றாயே [யே
துய்யமலையத்து வசன்துணைநீயே சொல்லும்விரதம்மூன்று விதமாம்கேட்பா

சரணங்கள்.

௧ மானதம் தானம் தருமம் நினைத்தல் வாய்மைஇரக்கம் பொறிஐந் தவித்தல்
மோனமுறக்கட வுளைத்தியானித்தல் முதலனந்தம் விதமா யுணர்த்தல

செய்ய

௨ வாசிகம் பஞ்சாக்ஷ ரஜபமீட்டல் மாதருமங்க ளெடுத்தோதிக் காட்டல்
பேசும் சதருத்ர ஸ்தோத்ரம்பாராட்டல் பின்னுமிதுபோ லனந்தமாகாட்டல்

செய்ய

௩ காயிகம்ஈசன் அருச்சனை ஆற்றல் கங்கைமு தலாடல் பூவலம்வாய்த்தல்
ஆயவே கோயிற் பணிநிறை வேற்றல் அல்லாமலின்னம் அனந்தமாநோற்றல்

செய்ய [உத்துங்கம்

௪ செப்பிய மூன்றுக்குள் ளேகாயி கங்கள் சிரேஷ்டம் அதில்தீர்த்த யாத்ரை
அப்பெரும் தீர்த்தம் தனித்தனிச் சங்கம் ஆனதி னுங்கடல் ஆடலே அங்கம்

செய்ய

ஈசன்காஞ்சனமாலைக்காகஏழுகடலையும்வரவழைத்தல்.

விருத்தம்.

மாவிரத நெறிமுனிவர் சொலக்கேட் டிப்பொன்
மாலைகடல் ஆடலைத்தன் மகட்கோ தக்கேட்
டாவலுடன் சுந்தரநா யகன்பக் கஞ்சென்
றனக்குழிஆ றுடன்குறட்கா அழைத்தோய் என்தாய்
தாவுகட லாடவிரும் பினளென் றோதச்
சலதிஒன்றோ ஏழையுங்கீழ்த் திசையி ருந்தோர்
வாவியில்நின றழைப்போமென் றெண்ணு முன்னே
வாரிதிஏ ழுஞ்சேர்ந்து வரக்கண் டாரே.

நாதநாமக்கிரியை, ஆதி.

பல்லவி.

வருகுதே ஜலதி வண்ணமேழாகப் பெருகுதே ஜலதி

அநுபல்லவி.

வருகிறவிசைஒலி பரவிடமதுரைத் திருநகர்தனிலுள அனைவருங்காண வரு

சரணங்கள்.

க துண்ட மதிபோல்வளை வுண்டசங் கினங்கள்வாய்
விண்டுடப் பலநுரை மண்டியே ததும்ப
தண்டரளமணியைக் கொண்டெறி யும்அலைகள
அண்டநெடுமுகடு கண்டிள வெழும்ப வருகு

உ மானும்நகர்குளிர்சசி பூணயுகமுடிவில்
பேணும்வேதன்அமைப்புக் கோணுமா றெனவே
தோணும் பொறிஅரவம் பூணுநாயகன்திரு
ஆணையால் அவனடி காணவந் ததுபோல் வருகு

ந தேவர்கோனுக்கும்வசு தேவன் தனக்கும்பிரம
தேவனுக் குமேஆதி தேவன தருளால்
ஆவலு டன்பெருஞ்சு ராவினங் களும்துள்ளித்
தாவியே குதித்திட வாவியில இருநது வருகு

விருத்தம்.

எண்ணரிய கடலேழும் வண்ண மேழாய்
எழுந்துபொற்றா மரையோடே கலந்து பொங்கி
விண்ணவரும் முனிவர்களும் ஜயவென் றேத்த
வெள்ளிஅம்ப லந்தனிலே மாறி ஆடும்
அண்ணலைப்போ லெண்வண்ணம் பொருந்தி டக்கண்
டனைவர்களும் ஆச்சரியம் கொண்டா ரிதை
நண்ணிஉரைப வர்கேட்போர் போக மோக்ஷம்
நாடுவார் சிவனுலகைக் கூடு வாரே.

ஒன்பதாவது ஏழுகடலழைத்தபடலம் முற்றிற்று.

௨

பத்தாவது,

மலயத்துவசனையழைத்தபடலம்.

அவதாரிகை — விருத்தம்.

அங்கடலேழுமீசன்அழைத்தவா றுரைத்தேனிப்பால
திங்கள்வங்கிசத்துதித்ததென்னர்கோன் துறக்கம்விட்டு
மங்கைகாஞ்சனையோடுற்றவாரிதி ஆடிக்கூடல்
சங்கரன்உருவைப்பெற்ற சரித்திரம்இனிச்சொல்வேனே.

காஞ்சனமாலை கணவனும்மைந்தனுமில்லாமையால் வருந்தல்

விருத்தம்

சுந்தரபாண் டியன்தடா தகைப்பி ராட்டித
துணைவியுடன் வாழும்பெருநீர்க் கடல் மருங்கோர்
சந்தனம்பா டலம்வகுளம் முதல தருக்கள்
தழைத்திடுநந் தனத்திடைப்பற் பலவா யுள்ள
கந்தமலர் கொய்திளைஞர் சேடி மாதர்
காட்டஇரண் டறவொன்றாய் மருவி யங்கு
விந்தையுடன் முகர்ந்துபொற்சிங் காத னத்தின்
மீதில்இருந் திலங்கினர்அப் போது தானே.

திபதை—மோகனம், சாப்பு.

க சாமிதடாதகைதன்முகநோக்கியுன தளபொருட்டாலெங்கும்பேராய் இந்த
மாமதுராபுரம் தன்னில்எழுகடல் வந்துதிக்கின்றதைப் பாராய்

உ ஆகையினாலுன்றன் அன்னையைவாரிதி ஆடும்படிக்கழை என்றார் அதைப
பாகுமொழியா ளுவந்துதனதன்னை பக்கத்தில்வந்துபு கன்றாள்

௩ வாரிதிவந்த வகையைத்தனது மகள்வந்துரைத்திடக் கண்டாள் மனம்
பூரித்துத்தேவாமுதத்தைப்புசித்தது போலேபொன்மாலையுட் கொண்டாள்

௪ கொண்டபின்தாயைத்த டாதகைவாரி குதிக்கும்குளக்கரை மீது வந்
தண்டையில்சூழும் மறையோருடனகடல் ஆடவிடுத்தாளப் போது

௫ வேதியர்தங்களைக் காஞ்சனைநோக்கி விரதநெறிஎனக் கேர்க்க ஈங
கோதப்பெருங்கடல் ஆடும்விதிதெளிந் தோதவேணும்எனக்கேடக

௬ கற்பில்மிகுந்தபொன் மாலையேநாயகன் கையைப்பிடித்தாட வேணும் பின
பபபடிக்கில்லாமல்போனால்சுதன்கைதொட் டாடவும்செய்யலாம் காணும்

தோன்றலுமில்லாதவராவின்கன்றின்வால்தொட்டாடவேண்டுதலாமே இந்த
மூன்றில்ஒன்றங்கை பிடித்துநீராடுதல் முக்கியம்என்றோதிடத் தாமே

கற்றோர்விதிமுறை ஆய்ந்துமொழிந்திடக கண்டபின்காஞ்சனமாலை கொண்ட
பர்த்தாவுமைந்தனுமில்லாப்பெருங்கொடும் பாவிஎனக்கினிமேலே [ெற்ற

௯ தேனுவின்கன்றின்வாலல்லாமல்வேறு செயலேதெனக்கண்ணீர் துளிக்கப்
மீனவிழியாளுடன்சொல்லித்துக்கித்து மிக்கமனதுதத் தளிக்க [தின

௰ புண்டரீகன்மால் பதம்வேண்டினோர்க்கருள் புண்ணியனுக்குயிர்த்துணையாய்

கெண்டைவிழிதனை தன்னைமனக்குறை கேட்டெழுந்தன்னத்துக் கிணையாள்
கக வந்துகணவனைத் தாழ்ந்துதன்அம்மை மனக்குறையோதிட ஓர்ந்து தெரிந்
தந்தமொழிக்குள மகிழ்ந்துபெருந்தகை ஆணதகையோடன்பு கூர்ந்து
கஉ வாசவனோடே சரியாயிருக்கும் மலயத்துவசனென்னும் மன்னன் தனைக்
காசினிதன்னில் வருகவுளத்தில கருதினன்சுந்தரத் தென்னன்

மலயத்துவசன் மனுலகத்திலிருந்து வருதல்

விருத்தம்

அண்ணலெனும் சுந்தரபாண் டியனிவ் வண்ணம்
அன்புநிறைந் தவர்அகத்தில நினைக்கு முன்னே
விண்ணகத்தில இந்திரனோ டொருங் கிருந்து
விளங்குசிங்கா தனம்நீங்கி விமான மேறி
மண்ணகத்தில் எழுகடலவந் துதிக்கும் வாவி
மருங்கிலவரும் போதுகண்டப் பரடைந்து பெற்ற
பெண்ணரசி யாம்பெரும்பே றெனத்தேர்ந் தன்பு
பேணினன் பாண்டியர்கோன் தோணி னோனே

சாவேரி சாப்பு

பல்லவி.

மலயத்துவசன்வரக் கண்டாள் சொர்ண மாலைமனக்குறை விண்டாள்

அநுபல்லவி.

மலையைசிறகரிந்த வாசவனுலகத்தில
நிலைபெறறெழுந்துவந்து நேமிவிமான ததில (மலயத்)

சரணங்கள்

க சாமிதனதுசெங்கோல பூணக் கண்டு தானதொழுவதறகுத் தோண
மாமனெனுமுறையோர்ந தங்கைஅமைததுக்காண
மருகனுடனமகளும் எதிர்ந்தாதரவு பேண (மலயத்)

உ அதிர்ந்தைந்துபேரியு முழங்கச் சேனை ஆரவாரத்துடன் விளங்க
எதிர்ந்திடும்மகளதன்னைத் தழுவித்தழுவித்துங்க
இமவானைபபோலெக்காலும் குறையாமகிழ்ச்சிபொங்க (மலயத்)

ந தான்செய்ததவக்குறை நீங்கப் பெற்றதனகுலக்கொடிவளர்ந்தோங்க
காஞ்சனைமனக்குறை கதிர்முன்னிபோலவாங்க
வாஞ்சையுடனபணிந்து வளருமானந்தந்தேங்க (மலயத்)

விருத்தம்

வந்தமல யத்துவசபாண் டியனைப் பார்த்து
மனைவியுடன் எழுகடலா டுகுவீ ரென்று
சுந்தரபாண் டியனசொலக்காஞ் சனைசெங் கையில்
சோதிவிளங் கியபவித்தி ரம்பூண் டன்போ
டங்கணர்கள் சூழ்ந்திடசசங் கற்பம் சொல்லி
ஆதிசிவ நாமஎழுத் தைந்தும் ஓதி

சிந்தைதனில் உவகைபொங்கப் புகழ்எக் காலும்
தேடினார் எழுகடல்சீ ராடி னாரே.

மலயத்துவசன் சிவசாரூபம்பெற்று சிவலோகம்செல்லுதல்.

விருத்தம்.

அம்புதிஇவ் வகையாடிக் கரையே றும்போ
தானுருவத் தொடுநீலக் கழுத்தும் ஓராநால
அம்புயமும் நுதற்கணும்முன் னாகக் கண்டோர்
அதிசயிக்கச் சிவபுரத்தில இருந்தப் போதே
அம்பரமீ தினிலிருந்து வழுக்கி வீழ்ந்த
ஆதவன்போல் விமானமொன்று வரக்கண் டாங்கே
தெம்பதியோ டேமலயத் துவச பாண்டியன்
தேறினான் மகிழ்ந்ததனமேல் ஏறி னானே.

மத்தியமாவதி ஆதி.

பாண்டியன்ஏறினானே மலயத்துவச பாண்டியனேறினானே

அநுபல்லவி

ஆண்டவன்அருளாலே அமைந்தவிமான மீதே
பூண்டகற்புவிளங்கும் பொன்மாலையோடபோதே பாண்

சரணங்கள்

௧ தேனின்மழைதுளிக்கத் தேவர்மலர்பொ ழிகக
வானிலெழுந்துந்துபி மஞ்சினம்போலொ லிக்கப் பாண்
௨ விண்ணோர் துந்துபிமண்ணில் விழுந்ததுவோஎன்றெண்ணிப்
பண்ணுவதுபோலோசை பரந்துவானத்தில் நண்ணப் பாண்
௩ துங்கமுனிவரேத்தச் சுரர்களதுத்தியம் சொல்ல
திங்கள்வேணியில்சூடும் சிவனுலகத்தில் செல்லப் பாண்

கழிநெடில் விருத்தம்.

பாண்டியன் விமானத் திருந்துதன் னுருவம் பண்டுபெற் றரசுபூண் டவர்பின்
பரிந்துதன் வடிவம் தருமரு மகனும் பக்கமே வியதடா தகையும்
ஆண்டவன் கோயிற் புகுந்திருந் திடப்பார்த் ததிசயித் துலகெலாம் பயந்த
அன்னையே மகளா யப்பனே மருகன் ஆகவென் றேற்றதோ வென்று
பூண்டகன் றகலான் போலவே ஐயன் பொன்னடி விடாதுளத் துணர்ந்து
பொன்முடி விமானம் தலைஅடிக் கடிகண் பொருந்திட அஞ்சலித் தெழுந்து
நீண்டமே லேழு லோகமும் கடந்து நெடியவன் உலகமும் கடந்து
நீகந் தானார் உமையுடன் விளங்கும் நெடும்சிவ லோகம்நண் ணினரே.

தடாதகைப்பிராட்டியார் தம் நாயகனைத்துதித்தல்.

விருத்தம்.

சிவனுலகம் தனில்மலயத் துவச பாண்டியன்
சிறந்திடத்த டாதகைநா யகன்பாற் சென்று

தவமுணர்ந்து தனையீன்றோர்க் காதி வேதத்
தனிப்பொருளின் வடிவளித்த மகிமை யையபார்த்
துவகைவாய்க் கடங்காமல் வெளிப்ப டும்வா
றொண்குமுத மலரிலிருந் தொழுகும் தீந்தேன்
செவிஇரண்டி னிலும்நிறைப்ப தெனவே சொல்லித்
நிகழ்த்துவாள் துதித்துநின்று நிகழ்த்து வாளே.

திபதை— சௌராஷ்டிரம், ஆதி.

௧ தீனதயாபரனே சரணம் சத்திய ஞானரூபாத்மகனே சரணம்
௨ லோகசம்ரக்ஷகனே சரணம் மாம் பாகிமுத்திபுரேசா சரணம்
௩ மறையின்முடியிலுன்றன்சரணம் சிவப் புறநடிக்கின்றவனே சரணம்
௪ சீவன்தோறும்வசிப்போய் சரணம் தொழில்மூவகையும்புரிவோய் சர
௫ அரிதேடியபாதனே சரணம் விதிக்கரியமுடியுள்ளோனே சரணம்
௬ திரிபுரம்எரித்தோனே சரணம் இந்திராதிசுரர்களதொழஅருள்வோய்
௭ தக்கன்மகம்அழிததோய்சரணம் என்தனசொற்குக்கருணைசெய்வோய்
௮ பரமாத்மசுரூபனே சரணம் லோகம்ஒருமூன்றுக்கும்நாதனே சரணம்
௯ மன்மதனைஎரித்தோய் சரணம் அடியாள்தன்வசமானவனே சரணம்
௰ அர்த்தமதிஅணிவோய் சரணம் விபூதிருத்திராக்ஷம்தரிப்போய்சரண
௧௧ பன்னகபூஷணனே சரணம் அரிதனலைஅர்சிக்கின்றவா சரணம்
௧௨ சர்மாம்பரதரனே சரணம் பாதிஅம்மேனிகறுத்தவா சரணம்

விருத்தம்

அன்னை இவ்வா றேத்தினதாய் வேண்டல் ஒன்றுக்
காழிஏழும் கணவனையும் அழைத்தா டச்செய
துன்னுருவும் மேல்நாடும் அளித்தாய் தென்னர்
ஒணகுலமி றந்ததுபார்த் துலகாளும் போல்
இன்னிலைமைக் கினிஇடையூ றேதெ னத்தாழ்ந
தியம்பஅஃ துறிந்தையன் மகிழ்ந்தா னித்தைச்
சொனனவர்கேட பவர்களிக பரமும் பெற்றுத்
துலங்குவார் எக்கா லும் விளங்கு வாரே.

ஆக விருத்தம் ௭ கழிநெடில் ௧ கீர்த்தனை ௨ தரு ௨ ஆக ௧௨.

பத்தாவது மலயத்துவசனை அழைத்தபடலம் முற்றிற்று.

௨

சிவமயம்

பதினோராவது

உக்கிரபாண்டியதேவர்திருஅவதாரப்படலம்.

அவதாரிகை— விருத்தம்.

கருங்கண்டன் அருளால் தென்னன் காஞ்சன மாலை யோடும்
பெருங்கட லாடிப் பெற்ற பேறுமுன் னுரைத்தே னிப்பால்
திரும்பஅம் மன்னன் பெற்ற திருமக ளிடத்தில் கந்தன்
அரும்புதல் வனுமா வந்த அருமையை விளம்பு வேனே.

உக்கிரகுமாரர் அவதாரம்செய்யசுந்தரேசர் திருவுளம்கொள்ளல்.

விருத்தம்.

நன்னிலத்தைச் சுந்தரபாண் டியன் அனேகம்
நாள்மனுநூல் கொண்டுசெங்கோல் ஏந்தி யேதன்
பொன்னடிநீ ழலைப்போலே யாவ ருக்கும்
புதுமதிவெண் குடைநிழலைச் செய்தி யங்கும்
மன்னுயிரும் தானாகிக் கருணை கூர்ந்து
வளம்பெறவே இறைமாட்சி புரியும் நாளில்
பின்னுமொரு விளையாடல செய்ய எண்ணம்
பெற்றிட்டான் அவ்வகைந டத்திட் டானே

திபதை—சௌராஷ்டிரம். ஆதி.

௧ பன்னகபூஷணனே சுந்தர பாண்டியனாகஎந் நாளும் உயர்
தென்னவர்குலம் வளரச்செய்திடும்திருவிளையாடல் கேளும்
௨ மாலயன்மக வான்மறைமுதல வருந்தியுங்காண அரிய தன்னைக்
கோலும்அன்பருக் கெளிதிலேகாணக் கூடும்என்பது தெரிய
௩ பாண்டியனுக்கும்காஞ்சனைக்கும்தன பத்தினியைப்பெண் ஆகத் தந்து
மீண்டும்தானுமே மருமகனாகிமேதினிக்கர சாக
௪ விதிமுறைப்படி நடத்திமும்முடி வேந்தருக்குள்மேன மேலும் துய்ய
மதிகுலம்பெரி தாகஉலகில மகிமைபெற்றது போலும்
௫ இனியும்பினவரும் குறையைநீக்கிட எண்ணியேஅருள கொண்டு மாயை
தனைவென்றவனசெய் யும்விசித்திரம் தனைமொழிவதார் கண்டு
௬ இந்திரஜாலம் காட்டுவானென வேதனக்குநே ராக வளர்
பைந்தமிழ்உரைக் கும்சரவண பவனேயேபிள்ளை யாக
௭ இவ்வுலகத்தைப் பயந்துளம்மகிழந் திடும்தடாதகை மாது அவள்
தன்வயிறறில்வந் தவதரித்திடத் தான்நினைந்தான்அப் போது

தடாதகைப்பிராட்டியார் ஷண்முகதேவனைக்கருப்பம்தரித்தல்.

திருஉளத்தில சுந்தரபாண டியனஇவ் வாறு
சிந்திக்கச் சண்முகனஅவ் வண்ண மாகக்
கருவில்வரு முன்தடா தகையைச சூழ்ந்து
காத்திருக்கும் சேடியர்உன் அழகுக் கேற்ப
ஒருகருப்பக் குறிஅழகும் திங்கள் தோறும்
மங்கலமும் காணஎங்கட் காசை என்று
அருமையுடன் பணிந்துரைக்க மகிழ்ந் ததைக்கேட்
டனபுற்றாள் கருப்பவடிவம்பெற் றாளே

கல்யாணிராகம் ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆனாள் தடாதகைதிவ்யம் ஆனாள் அற்புதம் ஆனாள்

அநுபல்லவி.

மேனாள்அசுரகுல காலன்என்றமைந்ததேவ
சேனாபதி யானஷண்முக தேவனை மாவலனைக் கெர்ப்பம் ஆறு

சரணங்கள்.

௧ கருமணித்துப்பி விளங்கும் செம்பொன்மலை என்னவே
திருஅமுதம் பெய்திலங்கும் செப்பினைப்போல்மின்னவே
வருமுலைசு மந்திடையும் வருந்துவெளி துன்னவே
சிரம்நாலவனைச் சிறைசெய்துகல்வி தேறும்வாறு கூறுவோனைக் கெர்ப்பம்ஆறு

௨ பூவில்இனி யதும்திங்கள் தோறும்உண்ணத் தேடவே
தேவர்அமு தும்பன்னகர் திருஅமுதும் கூடவே
மேவியகணங்கள்கொணர்ந் தீந்தெதிர்கொண் டாடவே
நாவுக்கினிய சுவைமேல்மனம் நாடவேடர் தேடுவோனைக் கெர்ப்பம்ஆறு

௩ வேதபண்டி தமுனிவர் வந்தினிமை கூறவே
ஓதுமன்ன ரும்நகருள் ளோரும்களிப் பேறவே
மாதருமத் தாலேகன்னி நாடெவைக்கும் மீறவே
சோதிபெருகிய வடிவேலனைத் தோகைவாகன் ஆகுவோனைக் கெர்ப்பம் ஆறு

ஷண்முகதேவர் உக்கிரகுமாரனாக அவதரித்தல்.

விருத்தம்.

கூறும்ஆ லத்தைஅமு தாஅ ருந்தும்
குன்றவில்லி அருளால்இவ் வாறு பூமேல்
தேறுதவம் புரிமலயத் துவச பாண்டியன்
செல்வி தடாதகைதிருஉ தரத்தில் நின்றும்
பேறுபெறுங் கால்பெற்ற சேய்போல் கண்ணீர்
பிலிற்றஇளம் செங்கதிர்போல் காந்தி வீச
ஆறுமுக ஸ்வாமிஒரு முகரு பம்கொண்
டடுத்திட்டான் அவதாரம் எடுத்திட் டானே.

தோடி, சாப்பு.

பல்லவி.

ஷண்முக னேஉக்கிர வர்மனாகஅவ தரித்துவந் ததைப்பாரும்

அநுபல்லவி.

கண்மூன்று டையகரு ணாநிதி அருளாலே
தண்மதிக் குலமன்னன் பெண்வயிற் றிலேஆதி ஷண்

சரணங்கள்.

௧ மாசற்றயோகியர்உள்ளத்தைப்போல்நெடு வானம்பிரகாசத்தைஅடுக்கஜக
நீசனுக்குற்றதி ருவாதிரைநாளில் இந்துவாரம்சுபம் தொடுக்கப்
பூசுரர்மெய்க்கும் சுபதினத்தில்புகழ் பூணும்சாம்பிராச்சியத்தைக்கொடுக்க
தேசுலவும்லக்னகேந்திரத்திலேதேவ தேசிகன்தனதொளிவிடுக்க ஆதிஷண்

உ மாமறைநாலும் முழங்கஅமரர்பூ மாரிசொரிந்துகொண் டாட நறும்
தேமலர்க்கொம்புபோல் எட்டுத்திசையிலும் தெய்வப்பெண்கள்நடம் ஆடப்
பூமகளும்நா மகளும்மனமிகப் பூரித்துச்சோபனம் பாட அரி
தாழேனும்துந்துபி ஐந்தும்ஒலிப்ப தவனிஉள்ளோர்காதில் கூட ஆதிஷண்

௩ அந்தணர்சிந்தை மகிழ்ச்சிபெருகச்சி வாகமநூல்மொழிந்தொலிக்க திவ்ய
மந்திரயாகம் புரிந்தெழும்செந்தீ வலங்கொண்டெழுந்தது ஜொலிக்கத்
தந்திகள்எட்டுடன் சேடனும்தம்பொறை தன்னை இழந்துகெக் கலிக்க வாழும்
இந்திரன்மேரு சமுத்திராசன் இவர்கடகிடதுதோள் சலிக்க ஆதிஷண்

விருத்தம்

மைந்தன்இவ்வா றுதித்திடப்பார்த் தெம்பி ராட்டி
மலர்க்கரம்கொண் டணைத்துமுகந தவள்தன் காந்தன்
செந்தளிர்க்கைக் கொடுத்துவந்து வாங்கிப் பாலால்
திமிர்ந்தொழுகும் கொங்கையைச்செவ் வாயில் வைத்துக்
கந்தமிகும் குமுதமிசை வெண்ணி லாத்தன்
கதிர்பரப்பு வதெனஅளித் திருந்தாள் இப்பால்
அந்தரத்தோ ரும்புவிமன் னவரும் மேற்கொண்
டாடினர் மதுரைவந்து கூடி னரே.

மத்தியமாவதி ஆதி

பல்லவி.

வந்தார்வந்தார் ஆலவாயில் வந்தார்வந்தார்

அநுபல்லவி.

வந்தார்மலயத்துவசன் மகள்வயிற்றிலேநாடிக்
கந்தன்அவதரித்த காக்ஷிதனைக்கொண் டாடி வந்தார்

சரணங்கள்.

க ஓதும்மால்அயன்இந்த்ரன் உம்பர்முனிவர் தங்கள்
மாதரசிகளுடன் வானகத்தில் விளங்க வந்தார்
உ சோழன்சேரனை முதல் சொல்லும்மன்னவர் திரண்டு
சூழும்இரா[illegible] கொண்டு வந்தார்
௩ திரைகடல்ஒருநாலு திசையும்பரந்து பொங்கி
வருவதுபோலவே மாநகரை நெருங்கி வந்தார்

விருத்தம்.

தேவர்முனி வோர்கள்மன் னவர்கள் எல்லாம்
திருமதுரா புரந்தனில்இவ் வாறு வந்தே
ஆவலுடன் சுந்தரபாண் டியனைச் சந்தித்
தனைவர்களும் முறைமையினால் பணிந்து வாழ்த்தி
நாவில்அமு தொழுகிடமங் கலச்சொல் ஆற்றி
நற்கருணை பூண்டதடா தகைப்பி ராட்டி
சேவடியில் தொழுதுதம திருக்கை நோக்கிச்
செல்லும்போ தவரவர்கள் சொல்லு வாரே.

திபதை— புன்னுகவராளி, ஆதி.

க வழுதியர்கோ னிடத்திற்குகன் வந்துதித்தான் என்பார்
பழுதறும்காஞ் சனைசெய்த பாக்யமிதே என்பார்
உ அனங்கனும்கண டாசைப்படும் அழகில்மிக்கோன் என்பார்
கனங்கொணடெழு வையகமும் காக்கவல்லோன் என்பார்
ந மானிடர்கள் செய்தபெரு மாதவமோ என்பார்
வானவர்கள் வருந்திச்செய்த வான்தவமோ என்பார்
ச வேள்விமறை யோர்கள்செயத மெய்த்தவமோ என்பார்
கேள்விமுனி வோர்கள்தவம் கிடடினதோ என்பார்
ரு தருமம்செய்த மாதவத்தின் நறபயனே என்பார்
பொருள்புரிந்த தவத்தில்வரும் புண்ணியமோ என்பார்
சு சூடும்இன்பம் செயததவம் கொளபயனே என்பார்
வீடுநெறி புரிநததவ மெய்ப்பயனே என்பார்

மதுரைநகரத்தார் நெய்விளையாட்டுவிளையாடுதல்.

விருத்தம்.

புங்கமுடன் அவரவர்கள் இந்த வண்ணம்
புகனறுதங்கள் தஙகள்இருப பிடத்தில் சென்று
மங்கலவாத் தியமுழுங்க நகரம் எஙகும்
மகிழ்ச்சிகொளச் சுந்தரபாண் டியனஅப் போது
மங்கைதடா தகையுடனே மறையோர்க் கீந்த
மாதான நீர்பெருகிக் கடலோ டொனறத்
துங்கமுடி வேந்தர்முத லாச்சி றப்புச்
சூடினர் நெய்விளையாட் டாடி னரே.

நாதநாமகிரியை, ஆதி.

பல்லவி.

நெய்விளையாட்டுவிளையாடினரே மதுராபுரவீதியில் நெய்விளையாட்டு விளையா

அநுபல்லவி.

நெய்விளையாட்டு விளையாடினரே சைவசமயமகி மையைக்கூடினரே
தெய்வலோகமும்புகழால்மூடினரே சைவடிவேற்குமரனைப்பாடினரே

சரணங்கள்.

க முன்னவன் திருமனையும் பொன்னடி யவர்மனையும்
மன்னவர் அரண்மனையும் பின்னுளவர் கள்மனையும்
மின்னவே பளிங்கு போலே இழைத்துவாசல்
திண்ணைமுதல் ஒருக் காலேகொண்டாடிக்கொண்டு
நன்னயம்செய் துமென்மேலே இலங்கும்பஞ்ச
வன்னவிசித் திரத் தாலே சிங்காரம்செய்து
கன்னல்கமுகுவாழை கட்டும்கொடிவிளங்க நாட்டித் தூகில்மாந்தழை
துன்னிடவேமகர தோரணங்களில்தொங்க மாட்டி இரத்தினள்

மன்னியகஜதுர காதிகளுக்குமணி பூட்டிக் கண்டவர்களீ
தென்னஅதிசயமென் றவரவர்உரைத்துப் பாராட்டிக் கொள்ளமன்னவர்
பன்னிழைஆயிரம்பொன் பட்டிடையில்வைச்சு வரித்து துராய்களுடன்
சென்னியிலேசரிகைப் பாகைமெய்க்கங்கியும் தரித்துக் கைமோதிரங்கள்
சொர்ணமுத்தாரங்கள் கடுக்கன்முதற்கொண்டலங் கரித்து இதுவல்லாமல்
இன்னமும்பலஅலங் காரங்கள்சொல்லொணாது விரித்து இந்தவிதம்கொண்
டிந்நிலம்புகழமது ராபுரி கொழிக்கப்
பொன்னுலகிதுக்கிணை அலவென்று பழிக்கப
பன்னகபூஷணன் தன்னருள் பொழிக்கத்
தென்னவர்கோன்திரு மகள்மகன் செழிக்க நெய்

உ கங்கைமதி யைத்தரித்த சங்கரனி டத்திலுற்ற
நங்கைதடா தகைபெற்று புஙகவம்கொண் டுமிகுத்த
மங்கையர சிக ளிணங்கப் பட்டாடையைம
ருங்கில்உடுத் திக்கொண்டிலங்க அஞ்சனம்கொண்டு
கண்களுக்கெ ழுதி முயங்கத் திலகமுடன
பங்கயவ தனம் விளங்க அவதரித்த
பைங்குழந்தையைக்காண வேணுமென்றுவல் படர்ந்து விலைமிகுத்த
குங்குமம்கஸ்தூரி சவ்வாதுபுனுகுடன் அடர்நது புதைத்தெழுந்த
கொங்கைகுலுங்கமந்த ஹாசம்செய்தவர்கள தொடர்ந்து கனிவர்க்கங்கள்
செங்கைதனில்எடுத்துக் கொண்டதிவேகமாய் நடந்து இருகாதிலும்
தங்கமணிஇழைத்த தோடுகுண்டலம்ஒளி வீசக் கண்டத்திலேஇ
லங்கியசந்திரஹார வஜ்ரப்பதக்கமுதல் வாசக் கொழுந்துமருத்
தங்கியஜாதிமுல்லை மல்லிகையும்அணிந்துல லாசத் துடன்இருபா
தங்களில்தண்டைசிலம் பணிந்தெங்கும்கல்லென்று பேச அவரவர்கள்
வங்கணமாகவே கும்பலாச் சேர்ந்து
அகமுடனேதிரு அரண்மனை சார்ந்து
திங்கட்குலதிலகன்புகழைஆ ராய்ந்து
மங்களவார்த்தையை மொழிந்துளம் தேர்ந்து நெய்

ங செந்திருஒத் தமங்கையர் மந்தாரம்ஒத் தகொங்கையர்
செந்தளிர்ஒத் தசெங்கையர் கந்திருவா தம்நங்கையர்
வந்ததுக்கி ணையதாக வந்தவர்தங்கள்
சிநதையில் மகிழ்ச்சியாக ஆடவர்க்காசை
தந்துபர வசமாக இணங்கிமிகச்
சிந்துகள்பா டிஅனேக வாத்தியம்ஒலிக்கக்
கந்தமிகுந்ததயி லமும்பனிநீரும்விலை யேறும் சாந்துகளுடன்
சந்தனம்புனுகுகஸ் தூரிமுதல்களபச் சேறும் இன்னமும்பொரி
யும்நுவெள்ளரிசியும்பொடிவர்க்கமும்கலந்து கூறும் தலங்களுக்குள்
முந்திமுளைத்தமது ராபுரவீதிகள் தோறும் சித்தசாரணர்
அந்தரர்கின்னரர் வந்ததுபோலஅக லாதே உச்சாகம்கொண்டு
தந்திஅனையவரோ டொருவர்க்கொருவர்தங்கள் மீதே பொன்துருத்தியில்

தந்திரம்செய்துவட்ட ரந்த்ரக்குழல்கொண்டுதப் பாதே விளையாடும்போ
தைத்துகளையவனும் மாறிமாறிஆடஅப் போதே இப்படிப்பல
விந்தையுடனேவிளை யாடியே நல்ல
பைந்தொடிமார்களும் புருடரும் வெல்லச்
சுந்தரபாண்டிய ராசற்குச செலவ
மைந்தன்பிறந்தமகி மையைஎங்கும் சொலல மெய்

உக்கிரகுமாரனுக்கு சாதகாதி செய்ததுகூறுதல்.

மெய்விளையாட டிநதவிதம் செய்தா ரிப்பால
நிறைநதஇந்து வாரம்ஆ திரைநல நாளில
தெய்வகுரு லக்கினகேந் திரத்தில் மேவத்
தேவபாண் டியன்தனது சேய னுக்கு
மெய்வளரும் சாதகர ணாதி செயது
மேருமக வான்சலதிக கசசய் தோறறற்
கெய்வதுகொண டுக்கிரவர் மனெனப் பேரிட்
டேத்தினர் அப்படிக்கே வாழத்தி னரே.

இயனத— ரீதிகௌளை, சாப்பு.

க நிர்மலமான மதிகுலத்திலவநது வாழும் உக்ர
வர்மசெழியன் மகிமைஇனிச்சொலலக் கேளும்
உ கேளுடன்தாயும் தகப்பனும்பார்த்தன்பு சிறநதார் தேகம்
நாளொருவண்ணம் பொழுதொருமேனியாவளர்நதான
ந தங்கமணித்தொட்டில அங்கமுடன்மகிழந் தேற்றினர் நாலாம்
திங்களில்சந்தி மிதிக்கும்திருவிழா ஆற்றினர்
ச வேதனும்மாலும் முனிவரும்வநதுசீ ராட்டினர் ஆறும்
மாதத்திலேசுப மங்கலம்செய்தன்னம் ஊட்டினர்
ரு வேண்டும்பணிகள்தினம்தோறும்வெவ்வேறு பூட்டினர் ஓர்
ஆண்டின்திருவிழாச் செய்தனேவோரும்பா ராட்டினர்
சு மூன்றுவயதில் குடுமிக்கல்யாணம் நடத்தினா ஐந்து
தோன்றுவயதில்நூ லாறுமுதற்கொண் டுணர்த்தினர்
எ தாரணமாகிய பூணூல்கலியாணம் முடித்தார் உடன
ஆரணம்சாகை பதம்கனம்யாவையும் படித்தார்
அ வெற்றிவில்வித்தையும் சத்திரவித்தையும் தெரித்தார் பரி
மத்தகஜத்தை நடத்தல்முதலிய விரித்தார்
கூ பேசஅரிய கலைகள்முழுதும் பொ ருத்தினன் தேவ
தேசிகனை வியாழபகவான் வ ருத்தினன்

உக்கிரகுமாரர் திருவிளையாட்டு.

விருத்தம்.

அருமைகொண்டுக்கிர வருமன் இந்த வண்ணம்
அறுபத்து நாலுகலை களையும் நெஞ்சத்

தொருமையுடன் எண்வயதில் அறிந்தீசன்பால்
உரைக்கரிய பாசுபதாஸ் திரமும் பெற்றுத்
திருஉருவும்பேரறிவும் பலமும் மீறத்
தெரிவையர்கண் டகமகிழ்ச்சி கொள்ள வேதன்
குருஅடிதாழ்ந் தரசிளங்கு மார ரோடு
கூடிவிளை யாடல்செய்ய நாடி னானே.

சுருட்டி சம்பை.

பல்லவி.

திருவிளையாடினவிபரம்கேளும் உக்கிரவருமன் திருவிளையாடினவிபரம்கேளும்

அநுபல்லவி.

திருமதுராபுரத்திலுள்ள ஜெனங்கட்கானந்தம்துளிக்கத் திரு

சரணங்கள்.

௧ கஜத்தினுடனேகஜத்தை முட்டவிட்டுச்சயம் தொடுத்து
அஜத்தினுடனேஅஜத்தைத் தாக்கத்தட்டிக் கொடுத்து
இசைத்தகுக்குடத்துடனே குக்குடம்பொருத விடுத்து
இசைத்தமணிப்பலகைநான் குறுப்பாடல்செய அடுத்துத் திரு

௨ காற்றினும்கடியகுதிரை ஏறிப்போய்த்திரும்பி வந்து
கூற்றினும்கொடியயானை நடத்திவையை அடர்ந்து
ஆற்றினும்உய்யானத்தினும் அகத்தினும்இன்பம் பரிந்து
வேற்றிளைஞரொடுமெல்லமர் விளைத்துவெற்றிபெறமகிழ்ந்து திரு

௩ சந்தனமரங்கள்நிறை பொதியமலைதனை நாடி
அந்தணருடன்பிரசங்கித் தாசீர்வாதம் கூடி
கந்தமிகும் கனிஅருந்திக் களித்துநறுமலர் சூடி
இந்தவிதம்ஐந்துமூ வாண்டுசெல்லக் கொண்டாடி

திருவிளையாட் டிந்தவிதம் செய்தான் இப்பால்
தேவர்பதி அயன்நெடுமால் சூழ்ந்து போற்றக்
கருமுகச்சூ ரனைத்தடிந்து மயிலும் வேலும்
கைவிடா மல்காக்குத வாறே போல
ஒருமுகவே லவனுகப் பருவம் மேற்கொண்
டொண்டொடிமா ரும்விழியும் மருங்கு மொய்ப்ப
வருகுமரன் திறமையைத்தேர்ந் துவந்து தாதை
மனம்பெற்று லோசனைசெய் தினம்பெற் றானே.

உக்கிரகுமாரர்சாமுத்திரிகாலக்ஷணத்தைச் சொல்லுதல்.

கழிநெடில் விருத்தம்.

செங்கமலம்போல காலும்நீண் டுருண்ட செங்கையும் வட்டமாத் தோற்றும்
திருமுழந்தாளும்துதிக்கைபோல்துடையும் திரட்சியாயிலங்குசிற்றிடையும்
தங்கிய சிறிய தாகிய வயிறும் தாழ்ந்தநா பியும்அகல் மார்பும்
தனிஇசை வீணைத்தண்டுபோல் காமும் தங்கவெற்பிரண்டேர் தோளும்

சங்கம்ஒத் தெழில்கொள் கண்டமும் செய்ய தாமரை மலர்நிகர் முகமும்
தண்ணளி பொழியும் நீர்க்கலோசனமும் சலந்தரம் போல்மயிர் அழகும்
அங்கமா விளங்கும் செல்வனைத் தாதை அடிக்கடி நோக்கிநன் னூல்பார்த்
தறிந்தவ ரிடத்துக் கேட்கஅப் பயனை ஆய்ந்தவர் எடுத்துரைத் தனரே.

க பூண்டுவரும்புகழ்ச் சுந்தரபாண்டிய பூபதியேவலி சூழும் உக்ர
பாண்டியன்சாமுத்ரிகாலக்ஷணத்தின் பயனைச்சொல்வோமதைக் கேளும்
உ மன்னியநாசி லலாடம்புயம்குக்ஷி மார்புகையடிஇவ் வாறும்
உன்னதமாக இருக்கையால்வானள வுற்றசெல்வம்வளர்ந் தேறும்
ங பார்க்கும்வரிக்கண் கபோலம்கைநாசி பரந்தநெடியோர்பில் வைந்தும்
தீர்க்கமதாக இருப்பதனாலே ஜயமாலைதோளில் பொருந்தும்
ச அறியவேசெங்கை நாககுமுதுகிது அல்லாமல்கோசம்இந நான்கும்
குறுகிஇருப்ப தினாலேசெல்வம் குபேரனிலும்வளர்ந் தோங்கும்
ரு கைத்தலம்கால்கடைக்கண் இதழ்அண்ணம்நகத்துடன்நா இந்த ஏழும்
ரத்தநிறமா யிருப்பதினாலேநலம்செயசுகம்மிகச் சூழும்
சா அம்புவியோர்கள் புகழும்வலிஓசை அலையாமல்உந்திஇம் மூன்றும்
கெம்பீரமாக இருப்பதனால்அதற் கேஉத்தமனாகத் தோன்றும்
எ உத்தமமாகும் சிரசுலலாடம்என் றேதும்உறுப்பில் விரண்டும்
விஸ்தாரம்ஆனத னாலேமனுக்குள் விசேஷமாகப்புகழ் மண்டும்

விருத்தம்.

நல்லஇலக் கணமுப்பத் திரண்டும் நோக்கி
நறகுணமும் நோக்கிஇந்த ஞாலம் காக்க
வல்லவனென் றிலக்கணம்சோ தித்தோர் உக்கிர
வர்மனுக்கும் முடிசூட்ட லாமெனக்கேட்
டல்லணிகந் தரன்அவ்வா றறிஞர் தம்மோ
டாலோசித் திருந்தனன்இத் துரைப்போர் கேட்போர்
செல்வமகப் பேறுசௌபாக் கியம்ஆ ரோக்கியம்
சேருவார் சிவனுலகைச் சாரு வாரே.

விருத்தம் கஉ, கீர்த்தனம்ரு, தருச ஆகஉக.

கக வது உக்கிரகுமாரதேவர் திருஅவதாரப்படலம் முற்றும்.

உ

பனிரண்டாவது

உக்கிரகுமாரனுக்குவேல்வளைசெண்டுகொடுத்தபடலம்.

அவதாரிகை— விருத்தம்.

உக்கிரச் செழியன்இவ்வா றுதித்ததை உரைத்தேன் இப்பால்
முக்கண்எம் பெருமான அந்த முதல்மையாம் புதல்வ னுக்குத்
தக்கநல் மணம்புரிந்து தனதுவேல் வளைசெண் டீந்து
மிக்கசெங் கோலும் ஈந்த விசித்திரம் இனிச்சொல் வேனே.

திபதை— ஆனந்தபைரவி, ரூபகம்.

க சாமிசுந்தர பாண்டியன்செய்த சரித்திரம்இன்னம் கேளும் இந்த
பூமிதுதிக்கும் பாண்டியன்குலம் புகழ்பெருகஎந் நாளும்

உ மலயத்துவசன் தவத்தில்உதித்து வரும்தடாதகை மாது பெற்ற
குலமகனுடன் மகிழ்ந்துநிதமும் குலவிஇருக்கும் போது

ந தனதருமைமகனுக்குக்கல்யாணம் தன்னைவிரைந்து செய்ய நினைத்
தினமதாகிய அமைச்சர்அறிஞர் இவர்களுடனே துய்ய

ச நிலமும்குடியும் குலமும்புகழும் நிறைந்தவேந்தரை எண்ணிப் பெற்ற
தலைமகனுக்குச் சரிஎவரென்று சார்ந்தாலோசனை பண்ணி

ரு உத்தரத்திசை தன்னிலேமண ஊர்என்றுரைக்கும் புரத்தில் பிர
சித்தமாகவே சூர்யகுலத்தில் செனித்துவந்தவள் நலத்தில்

சு வேந்தனாகிய சோமசேகரன் மெய்த்தவத்தில்வந் துதித்து வளர்
காந்திமதியைத் தம்மகனுக்குக் கலியாணம்பண்ண மதித்து

எ ஏகநாயகன் ஆலவாய்விடுத் திரவினில்வழி கூடிச் சோம
சேகரமன்னன் கனவில்வந்தொரு சேதிசொலவிட நாடி

அ இந்நிலம்புகழ் மதுரைத்தலத்தில் இறைவனுக்குநா மென்று நினைந்
துன்மகள்காந்தி மதியைஅங்ககர்க் குறவுடன்தேடிச் சென்று

கூ மாற்றலர்மணி முடிகள்இடறும்முழங்கியகழற் காலன் உனக்
கேற்றசுந்தர பாண்டியமன்னன் ஈன்றஉக்கிர பாலன்

ய அவனுக்குத்திருமணம்செய்துகொடெனறருள்பொழிந் துரைத்து உடன்
கவனமால்விடை வாகனகூடல்நகரத்தெப்போதும்போல் வந்து

கக இருக்குமுன்சோம சேகரன்விழித் திருகையும்குவித் தெழுந்து அருள்
சுரக்கும்கடவுள் கருணைஎளிதில் தோற்றியசெயல் நினைந்து

கஉ உள்ளம்முகம்கண் ஆகும்தாமரை ஒருங்கேமலரப் பரிந்து அன்பின்
வெள்ளம்பெருகச் சூர்யனுதிக்கும் வேளைவந்திடத் தெரிந்து

கந நித்யகன்மம்செய் தமைச்சரும்சில நிருபரும்கூடி இணங்கத் தன்னை
சுற்றியசதுரங்கமுடனே துலங்கும்பல்லியம் முழங்க

கச மங்கலம்பெறும் தன்மகளுக்கு மணக்கோலம்புரிந் தோது பல
மங்கைமாருடன் தேரிலேவைத்து மதுரைக்குவரும் போது

கரு அந்தவேளைமுன் யோசித்தபடிக் கமைச்சர்சுற்றமும் சேர்ந்து கொண்
வந்துமணவூர் நோக்கிவரவும்மன்னனுக்கெதிர் நேர்ந்து

கசு தென்னர்கோன்மக னாகியஉக்ரச் செழியன்தனக்கு வேட்க முடி
மன்னர் துதிக்கும் மன்னனே உன்றன் மகனைத்தாவெனக் கேட்க
கஎ கொன்றைவேணியன் கனவிலேவந்து கூறினதெல்லா மொழிந்து மிக
நன்றென்றுரைக்க ஒருவர்க்கொருவர் நயப்பஆநந்தம் மிகுந்து
கஅ .தேவபாண்டியர்க் கிந்தக்ஷேமத்தைத் தெரியத்தூதரை விடுத்தார் விடுத்
தாவலுடனே மதுரைமாநகர்க் கனைவர்களும்வந் தடுத்தார்

திருநகர் அலங்கரித்தல்·

விருத்தம்

சோமசே கரனிந்த வண்ணங் கூடற்
றென்னகரிற் சுந்தரபாண் டியன்பால் வந்தே
தாமமுடி வணங்கிடப்பார்த் தவனும் நேரே
தழுவியுப சரித்திருக்கை அளித் திருந்தான்
மாமதிமந் திரிமார்கள் திருமு கத்தை
வரைந்தரசர்க் கனுப்பிஅவர் வருகு முன்னிப்
பார்மகிழும் நகரைஅலங் காரம் செய்யப
படித்திட்டார் மணமுரசம் அடித்திட் டாரே.

சிந்து — புன்னாகவராளி ஆதி.

க திருமணமுரசடித்தார் சுந்தரத் தென்னவனருளியமொழிபடித்தார் [டார்
தெருவெங்கும்பந்தலிட்டார் மாடங்கள பெருகியமனைதொறும்கொடிகளை
உ கதலிக முகுகட்டினார் தூணகளில விதம்விதமாகப்பொன் தக டொட்டினார்
மதிஇரவியைநிகர்த்த ஆடிகள் புதிதுபுதிதாஎங்கும் பதியவைத்தார் [தார்
௩ மகரதோரணம்தொடுத்தார் தேவருலகமிதுக் கிணையோவென் றளவெடுத்
வகைமணிமாலைசோத்தார் பொற்குடம்தகதகென்றொளிரமகிழ்நதுபார்த்தார்
௪ கோயிலெங் கும்விளக்கினார் கோபுர வாயிலும் மதிலுமிகத் துலக்கினார்
தூயமலர்கள்முடித்தார் பொன்னுல காயிழை மார்பாதங்கள் கடித்தார்
ரு வாசப்பொடிகளிறைத்தார் செம்பட்டுத்துசணியாலுடலெங்குமறைத்தார்
ஈசனருளைத்துதித்தார் திருமண வாசகம்தெரிந்தனைவரும்கதித்தார் [த்தார்
வேதிகைசமைத்துவைத்தார் விளங்குபொற்சோதிசெய்பாலிகையமைத்துவை
போதகம் அலங்கரித்தார் கதிகொளும் மாதுர காதிகட் கெழில் விரித்தார்
எ விருதுக்கொடிகள்பறக்க நரகெச மேளம்உடுக்குமொந்தைதாளம் சிறக்கப்
பெருகும் சின்னங்கள்முழங்க துந்துபி பேரிமல்லாரிமுதலாக இலங்க
அ சதுரங்க த்துடன்சேரன் செம்பியன் சாளவர்கொங்கணர் மாளவரும்
நிதிவளர் கேகையரும் சிங்களர் நேரியர் கோசலர் ஆரியரும்
கூ குச்சரர் ஒட்டியரும் சோனகர் கொங்கர்கலிங்கர் குலிங்கர்களும்
மச்சரர் பாஞ்சாலர் வில்லவர் வங்கர்மராடர் தெலுங்கர்களும்
ய பின்னுள அரசர்களும் சுந்தரத் தென்னவன் திருவடி தன்னைக்கண்டு
நன்னயத்துடன பணிய வருகின்ற ராசர்கள் வரிசையை ஏது சொல்வேன்
கக தொட்டமுப்புரிநூலில் தொடும்கலைத் தோலினரும்கிஞ்சுகக்கோலினரும்
வட்டவாய் நீர்க்கலசம் கைக்கொண்ட மாதவரும் குண்டலக் காதவரும்
கஉ ஓமவன்னியயைடக்கும்கோல்கையிலுடையவரும்புலித்தோலுடையவரும்

நாமகம் செய்துநீற்ற நீற்றினை மதித்தவரும் நெற்றியில் பதித்தவரும்
௧௩ குண்டிகைக் கையினரும் தண்டினில் கோவணம் வீக்கிய மாவலரும்
கண்டுமெய்யினையுணர்ந்து பொய்யினைக் காய்ந்தவரும்பலநூலாய்ந்தவரும்
௧௪ ஆதிசைவரைமுதலாம் சைவர்கள ஐவரை முதற்பல சைவர்களும்
காதன்ஐந் தெழுத்தோதும் புண்யமெய் ஞானியரும் விபூதி மேனியரும்
௧௫ அரிஅயன்முதல்எவரும் இந்த்ரனோ டண்டர்களும்திருத் தொண்டர்களும்
வரிவரி யாயப்பதினெண் கணத்தின மானவரும்சித்த ரானவரும் தார்
௧௬ சாமிகல் யாணத்திலே இந்நகர் தானே தனக்கொப்பாகத் தாம் அமைத்
ஆமதற்கதிகமென்றும் வந்தவ ரனைவரும்சொலஅலங்கரித்தனரே திரு

காந்திமதியின் சாமுத்ரிகாலக்ஷணத்தை ச்சொல்லுதல்.

சகலரும்இப் படிமதுரை சேர்ந்து சிங்கா
  சனம்தனிலே தடாதகைப்பி ராட்டி யோடே
அகமகிழும் சுந்தரபாண்டியனைத் தாழ்ந் தேத்த
  அனைவருக்கும் வரிசைபுரிந் திருக்கும் போதே
சகமகிழும் சோமசே கரன் பயந்த
  தையல்வனப் பனைத்தும்அறிந் துவகைபூண
மகிமைதரும் வியாழபக வான்சோ தித்து
  வரைக்கின்றான் விபரமுடன் உரைக்கின் றானே.

திபதை—மத்தியமாவதி சாப்பு.

௧ மாதரசாகிய காந்திமதியைஉன் மைந்தனுக்குத்திருக் கல்யாணம்செய்திட
நாதனேசாமுத்ரி காலக்ஷணத்தின்
நலத்தின்வகைபாராய் அததன் பலத்தின்வகைபாராய் [ய
௨ வாசம்பொருந்தி நெருங்கிமெலிந்து வணங்கிஅளிபோல்கறுப்பாய்விளங்கி
கேசஇலக்கணத் தாலேபெரும்பொருள்
கிட்டிவரும்பாராய் கணவனைச் சுட்டிவரும்பாராய் (சென்னி
௩ தக்கமதயானை மத்தகம்போலே தரங்கொண்டுயர்ந்து திரண்டெழிலும்
லக்கணத்தாலே கணவனுக்காயிசு
நீளத்தரும்பாராய் புவிஅர சாளத்தரும்பாராய்
௪ அர்த்தசந்த்ரன்போல் மயிர்நரம்பின்றிமூ வங்குலவீதி தசைத்துவிளங்கிய
நெற்றிஇலக்கணத் தால்அன்பனுக்கம்பொன்
நேரும்வகைபாராய் ஆரோக்கியமும் சேரும்வகைபாராய்
சிலைக்கிணை யாயிருபாலும் வளைந்தெழிலொத்துக் கறுப்பாய்விளங்கிய
புருவலக்ஷணத் தாலேபதிக்குப்
புகழைத்தரும்பாராய் விசயம் நிகழத்தரும்பாராய் [றுத்
௬ க்ஷீரமதுபோல் வெளுத்துக்கடைக்கண் சிவந்துநடுக்கண் இமைமயிரும்க
றுரும்நயன இலக்கணத்தால்அன்பர்க்
காகும்வகைபாராய் நலமேஉண் டாகும்வகைபாராய்
வாசவழித்துளை ஒத்தருண்டந்தா மரையில்திலத்தின் மலர்போல் விளங்கிய
நாசிஇலக்கணத் தாலேகணவற்கு

நாடும்வகைபாராய் மங்களமே நீடும்வகைபாராய் (மும்பெற்ற
௮ [illegible]றும்வள்ளையைப் போலேவளைந்துமுன் தள்ளியும்தாழ்ந்தும் சுழிகல
காதின்இலக்கணத் தால்அன்பற்குச்சுகம்

டட்டும்வகைபாராய் எக்காலமும்ஈட்டும்வகைபாரய் (லம்போலொத்த
வன்னம்படர்ந்தே உயர்ந்துமிருதுக்கொண்டு வட்டமாய்க்கண்ணுடிமண்ட
கன்ன இலக்கணம் பர்த்தாநினைக்கது

கைவருகும்பாராய் என்றும்உவ கைதருகும்பாராய் (லங்கிய
௰ கோதறும்கொவ்வைக் கனிபோல்திரண்டு குவிந்திருபாலும் எழில்பெற்றி
ஓதும்அதர இலக்கணத்தின்பலன்

ஒத்துவரும்பாராய் ராஜஸ்த்ரீயாய் பெற்றுவரும்பாராய் (ல்போலும்
௧௧ ஏதுமிடைவெளி இல்லாமல்கீழ்மேல் இரண்டுவரியும் ஒழுங்கொத்துப்பா
காலிருநாலுபல் லக்ஷணத்தால்வரும்

நன்மைதனைப்பாராய் பட்டஸ்த்ரியாம் தன்மைதனைப்பாராய்
௧௨ பூவில்மிருதுவாய் மெலிந்துசிவந்தெழில் பூண்டுமனோகர மாகவிளங்கிய
நாவின்இலக்கணத் தாலேகணவற்கு

நண்ணும்வகைபாராய் புகழ்சேரப் பண்ணும்வகைபாராய்
௧௩ சுபகரம்கொண் டுயர்ந்திரண்டங்குலம் சோபிதமாக வளைந்துவிளங்கிய
சிபுகலக்ஷணத் தாலேபதிககிசை

செலனும்வகைபாராய் அதின்குணம் சொல்லும்வகைபாராய்
௧௪ அகல்நிலவொழு கும்மதிபோலவும் அல்லியந்தாமரை போலும்விளங்கிய
முகஇலக்கணத் தாலேகணவற்கு

மோகம்தரும்பாராய் சாம்பிராஜ்யவை போகம்தரும்பாராய் (ரைந்திட்ட
௧௫ குண்டலமாகத் திரண்டுநாலங்குலம் கொண்டிடையில்மூன்று ரேகைவ
கண்டஇலக்கணத் தால்அன்பற்குச்செயம்

காணும்வகைபாராய் நெடுந்தினம் பூணும்வகைபாராய்
௧௬ கோளறஎன்பு மயிர்நரம்பில்லாமல் கோமளமாகத் திரண்டுபணையொத்த
தோளின்இலக்கணம் அன்பனுக்குத்தம்

சூடும்வகைபாராய் மனோகரமீ நீடும்வகைபாராய் (றுத்திடும்
௧௭ பெய்யும்எழில்கொண் டுருண்டுகணுக்கள் பிறங்கிடநீண்டடை வாகச்சி
கையின்இலக்கணத் தால்அன்பனுக்குக்கண்

காட்சிதரும்பாராய் உலகர சாக்ஷிதரும்பாராய்
௧௮ பார்த்தவருள்ளம் கவர்ந்துசாசரப் பன்றிஉருண்டு மனோகரமாயெழில்
ஏற்றபுறங்கை நகத்தின்இலக்கணம்

யாதும்தரும்பாராய் சுபம்கொண்டெப் போதும்வரும்பாராய் (றகைத்
௧௯ மலரின்மெலிந்தி டைவெளிஇல்லாமல் மத்தியம்உயர்ந்துவரைந[illegible]
தலஇலக்கணத் தாலேசுபம்மிகச்

சாரும்வகைபாராய் கணவற்குச் சேரும்வகைபாராய்
௨௰ சீர்பெறும்அங்குலம் மூவாறகன்று செழிப்பாய்மிதந்து மயிர்நரம்பில்லா
மார்பின்இலக்கணத் தாலேபதிக்கு

மகிமைதரும்பாராய் மிகுந்த தகைமைதரும்பாராய் (கும்ப
௨௧ யோதிப்பருத்துநே ரொத்திறுமாந்து முகிழ்த்துக்கடினமும் வட்டமுமா

யோதரலக்ஷணத் தாலேகணவனுக்
கொண்மைதரும்பாராய் அபீஷ்டத்தின் வண்மைதரும்பாராய்
௨௨ அண்மிளஎறும்புபோல் ரோமவரிபெற் றயலில்மயிர்நரம் பன்றிமெலிந்தி
பண்டிஇலக்கணத் தாலேபிருஷ்டான்னம்
பருகவரும்பாராய் மேன்மேலும் பெருகவரும்பாராய் (லாத
௨௩ சோபிதம்கொண்டு பிரதக்ஷணமாகச் சுழித்துக்குழிந்து மயிர்முடிச்சில்
நாபிஇலக்கணத் தால்அழியாப்பொருள்
நற்றிவரும்பாராய் கணவனைச் சுற்றிவரும்பாராய் (ம்நேர்
௨௪ அத்திதன்மத்தகம் போலேஎழில்மிகுந தாமைமுதுகுபோ லேயும்படிவ
ஒத்தநிதம்ப இலக்கணத்தால்சுபம்
டண்டென்பதும்பாராய் பதிக்கிது நன்றெனபதும்பாராய் (ஙகிய
௨௫ வாரணக்கைபோலும் வாழைமரம்போலும் மயிர்நரம்பற் றிணங் கிவிள
ஊருஇலக்கணத் தாலேபதிக்குத்
யோகம்தரும்பாராய் தேவேந்திரவை போகம்தரும்பாராய் (பெற்ற
௨௬ தங்குமயிர்நரம் பிணறிச்சிறுத்ததில் சற்றேஉருக்ஷிகொண் டொத்தழகு
செங்கைஇலக்கணம் படடஸதிரிஎன்பது
செப்பும்வகைபாராய் நூலோர்களும் ஒப்பும்வகைபாராய (ருமுழந
௨௭ கேளும்உள்ளென்பு மறைந்துசதைப்புற்றுக் கேசம்நரம்பற்று வட்டம்த
தாளின்இலக்கணத் தாலேபதிக்குத்
தழைக்கவரும் பாராய் நலங்கள்விழைக்கவரும்பாராய் (ம்புறங
௨௮ மேலும்நரம்பெள் பகன் றுதிரண்டெழில் மேவியும்ஆமை முதுகொத்திடு
காலினஇலக்கணத் தாலேபதிக்குத்
கதிக்கவரும்பாராய் பெருமை மதிக்கவரும்பாராய் (ம்விரல்
௨௯ செங்கழுநீரிதழ போலும்நகம்பத்தும் திங்கட்பிளவொத்துயாநெழிலு
தங்கும்நுனிக்கால் இலக்கணத்தால்பொருள
தந்துலவும்வாராய்கணவற்கு வநதுலவும்பாராய் (ந்தகம்
௩௰ கோலம்புனைந்து சிவந்துமிருதுக்கொண்டு குற்றம்அகனறு சமமாத்தசை
காலின்இலக்கணத் தாலேவல்லாண்மை
கருதும்வகைபாராய் பதிக்குப் பொருதும்வகைபாராய் (ணமாப்பெற்ற
௩௧ மாபசும்பொன்போலும் மாந்தளிர்போலும்சி வந்துநிதம்வெயர் வற்றுஷ்
ரூபஇலக்கணத் தாலுத்தமசுகம்
நோக்கிவரும்பாராய்கணவற்குண்டாக்கிவரும்பாராய்
௩௨ வாசக்குவளை செம்பாதிரிதாமரை மலலிகைசம்பக மாமலர்போலவும்
வீசியகந்த இலககணத் தாலே
விளங்கவரும்பாராய் சௌபாக்கியம் துலங்கவரும்பாராய் (வும்பேசிய
௩௩ பொழிலில்மாங்குயில் போலவும்பைங்கிளி போலவும்வீணையைய போல
மொழிஇலக்கணத் தலேசௌபாக்கியம்
முழுதும்வரும்பாராய் சுபம்எப பொழுதும்வரும்பாராய்

உக்ரகுமாரருக்கு காந்திமதியைக்கல்யாணம் செய்வித்தல்.

விருத்தம்.

தேர்ந்துகன்னி வடிவமெலாம் தெளிந்து தேவ

தேசிகன்சொற் கேட்டெவரும் மகிழ்ந்தார் ஐயன்
வாய்த்திடும்உக் கிரகுரன் வையையாடி
மணக்கோலம் பூண்டுதிங்கட் செல்வன்போலப்
பூந்தவிசின் மீதிருக்கச் செய்து வந்து
புதுமணநீ ராடடிஅலங் காரம் செய்து
காந்திமதி கைக்கொணர்ந்து வலப்பால் வைத்துக்
கலியாணம் நடத்தியது காணு வீரே.

மோகனம் சாப்பு.

பல்லவி.

கல்யாணத்தைச் செய்வித்தாரே யாரும் கண்டுவகைமிருத்தாரே

அநுபல்லவி.

உல்லாசமாச்சோம சேகரன்கன்னியை
வல்லாருடன்உக்ர வர்மனுக்குத்திருக கல்யாணம்

சரணங்கள்.

க பங்கயன்மாலுடனிந்த்ராதிதேவர் பரிந்துதவஞ்செய்முனிவோருடன்ஒத்து
அங்கமுடன்விர தாதிபுரிந்துபின் ஆகும்சமாவர்த்தனமும் நடப்பித்து
மங்கையுடன்சோம சேகரமன்னன் மனத்தில்சிவனும் உமையுமாப்பாவித்து
மங்கலநீரால் அடியைவிளக்கி மருமலர்மாலைநற் கந்தம்கொண்டர்ச்சித்து (து
பொங்குமதுபருக்கம்கொடுத்துபெற்ற மங்கைகையைமருகன்கையிலேவைத்
தங்குசுபமுகூர்த் தங்கொண்டுயர்ந்தக்கிர
கங்குலவும்லக்கி னம்கூடும்வேளையில்
திங்கள்குலத்தை விளக்கிடவேவரும்
சேயனுக்கென்றன் குமாரத்தியைஅரும்
புங்கவர்காணக் கொடுத்தேன்எனப்பெரும்
பூமிபுகழ்ந்திடத் தானம்செய்யத்திருக் கல்யாணம்

உ வன்புறும்சிங்கத்தின காலுாசலைநது வயிரப்பலகை மணிவடமும்தொட்டு
தண்பஞ்சணைகளீ ரைந்தனைத்தூவி தளித்தநிலேபைக் துகிலும் விரித்திட்டு
செம்பவளவாய்ஒளிருமலர்க்கண்சிறந்திடச்செய்தபொற்பாவைவிளக்கெட்டு
அம்பொற்கலங்கள் சமயனுக்காகஈ ரைம்பதணியணி யாக அடுக்கிட்டுச்
செம்பொற்காளாஞ்சி ஏழும்பொற்கவரிஎட
டும்பொற்கிண்ணம்பல வும்பலபொட்டிநூ
றென்பததனுட னும்பொன்னிழைஆயி
ரம்பட்டுப்பேழை நிரம்பமுந்நூறுடன்
கொம்பனைச்சேடியர் தாமைந்தெழுநூறு
கோடியிரண்டுசெம் பொன்னும்விழைவேறும்
திண்புவிமூன்று கிராமத்துடன்பேரும்
சீதனமாகக் கொடுத்திடஇவ்வாறு கல்யாணம்

ரு வாத்தியகோஷம் கடல்போல்ஒலித்திட வானவர்மந்தாரமாரிஎங்கும்தூவ
(மூர்த்துதாவ
பூர்த்தியாம்மங்கல வேள்விச்செழுந்தீ பொலிந்துவலங்கொண் டெழுந்தெ

காற்றிசையுநின்று தெய்வமடந்தையர் நாவிலினிக்கின்ற சோபனத்தைக்கூவ
(ம்மேவ

பார்த்தவர்கண்களெல் லாம்பெற்றபாக்யம் பலித்ததென்றெங்கும் பகர்ந்துபுக

வாய்த்தஅருந்தவம் நோற்றவர்கைதொட்டு
வாழ்த்தியமங்கலம் சாற்றிக்கையோகை
கோத்தெரிசூழ்ந்தம்மி ஏற்றிப்பொரிசொரிக்
தாற்றிஅருந்ததி பார்த்திடச்செய்தெங்கும்
பூத்தபொன்மாரி வழங்கநலம்பெற்ற
பூசுரர்ஆனந்தம் கொள்ளமகிழ்ந்துற்ற
சாத்திரம்சொல்லும் கிரியைமுழுதுமுற்றச்
சந்திரவம்சம் தழைக்கும்படிக்கொத்த கல்யாணம்

உக்ரகுமாரன் பவனிவருதல்.

விருத்தம்.

குலம்பெருகும் உக்கிரவர் மனுக்கிவ் வாறு
கூர்ந்திரவி குலமன்னன் தவத்தில் தோன்றும்
நலம்பெருகும் காந்திமதி யைக்கல் யாணம்
நன்மறைதன் ஒழுக்கமுறை நடத்திப் பின்னும்
சலம்பெருகும் உடுக்களும் வெண் மதியும் கோளும்
தவழ்ந்துசெல்ல ஓங்குமணி மாட வீதி
வலம்புரிந்து வரும்போ தனேக மின்னார்
வருகின்றார் பவனியைப்பார்த் தருகின் றாரே.

திபதை — நாதநாமக்கிரியை, சம்பை.

க தேவர்புகழும்மதுரை ஆவணத்தில்வருகும்உக்கிரச்
செழியன்தனைத்தேடிவந்தார்கள் சிலமாதர்
தாவும்கடம்கோடைதன்னில் பூஉலவும்ஓடைகண்ட
சாரங்கம்போலோடிவந்தார்கள் சிலமாதர்

உ நூலிடைவருந்திடக்கண் டோலமிடுவதுபோலே
நூபுரங்கள்புலம்பிடவந்தார்கள் சிலமாதர்
மேலும்அதின்பாரம்கழிப் பான்போலேஉடுக்கைகள்அ
விழ்ந்திடச்செய்தாரெனவந்தார்கள் சிலமாதர்

ங தாளொருங்கும்பாரம்கழிப் பான்போலேகவர்ந்தானென்று
தோள்வளைகள்நீங்கிடவந்தார்கள் சிலமாதர்
நீளும்மனப்பாரம்கழிப் பான்போலேநிறைகவர்ந்து
நீதிநெறிசெய்தனனென்றார்கள் சிலமாதர்

ச சேனைமன்னர்தழுவமத யானைமிசைபவனிவரச்
சிங்கஏறெனக்கண்டுரைத்தார்கள் சிலமாதர்
ஆனைமகள்தனைமணந்து வரும்குமரன்பவனிவரும்
அழகிதுக்கேசரியென்றுரைத்தார்கள் சிலமாதர்

—————(*)—————

உக்கிரகுமாரனுக்குவேல்வளைசெண்டு கொடுத்தபடலம்.

சுந்தரபாண்டியர் தன்குமாரருக்கு புத்திமதிசொல்லுதல்.

விருத்தம்.

பைந்தொடியார் உருகவலம் வந்தே இந்திரன்
பழிதவிர்த்த நிமலன்அடி பணிந்தே ஈன்ற
தந்தைதாய் அடிவணங்கி இருக்க அன்னம்
சாப்பிடத்தக் கோரைஎலலாம் புசிக்கச் செய்து
வந்தவர்க்கு வரிசைசெய்து விடையும் ஈந்து
வானவர்க்கும் விடைகொடுத்து விளங்கும் நாளில்
சுந்தரபாண் டியன்குமரன் முகத்தை நோக்கிச்
சொல்லவேண் டியதெடுத்துச் சொல்லு வானே.

* மத்தியமாவதி—ஆதி.

பல்லவி.

மைந்தாஎந்தன்சொற்படிசெய்வாய் புத்திபிருந்த மைந்தா

இந்திரன்கடல்மேரு இனிஉன்பகையாமுன்பு
சுந்தரேசர்அடியே துணைஎன்றெப்போதும்நம்பு மைந்தா

சரணங்கள்.

க தத்திஅலைகள்அண்டம் முட்ட எழும்பியிந்த
முத்திபுரத்தைச்சூழ்ந்து கிட்ட கெர்ச்சனைகொண்டு
கத்திவருகும்பெரும் கடல்போலிந்தப்பெருத்த
சத்தியினாலெறிந்த தனையடக்குவாய்பெற்ற மைந்தா

உ அந்தரத்தவர்முடி தாழச் சேனையுடனே
இந்தநகரைவந்து சூழப் பொறாமைகொண்டு
சிந்தையிலேபகைமை செய்யவருதல்குறித்
திந்திரன்முடிசிதற இந்தவளைகொண்டெறி மைந்தா

ந மண்டலத்தில்உத்தண்டம்பூணும் முடிவிளங்க
அண்டர்உலகம்மட்டும் நீளும் கருவம்மிகக்
கொண்டவடமலையைக் கோபம்கொண்டெழுந்திந்தச்
செண்டினாலேயடித்துச் செகத்தில்புகழ்பொருந்த மைந்தா

இந்தவிதம் மொழிந்தயில்வேல் வளைசெண் டீந்தே
இதயமகிழ்ந் துக்கிரபாண் டியனென் றியாரும்
அந்தமுடன் புகழ்ந்திடப்பல் லிய முழங்க
அரசளித்து முடிகவித்துச் சுமதி என்னும்
மந்திரிகற் றோர்களைப்பார்த் திமைகண் போலெம்
வள்ளலைக்காத் துறுவதுங்கள் கடனென் றோதி
மைந்தனுக்கும் அவர்உரைகேட் டொழுகி என்றும்
வாழ்கெனச்சுந் தரபாண்டியன் வாழ்த்தி னானே.

இதுவுமது.

சுந்தரபாண் டியன்மகனுக் கரசை ஈந்து
சூழ்ந்தகணங் களுக்கும்பண் டுருவம் தோன்றத்
தந்துதடா தகையுடன்பொற் கோயி லுக்குள்
தான்புகுந்து மூர்த்திகரம் கொண்டான் இப்பால்
கந்தனைப்போல் உக்கிரபாண் டியன்வே தத்தில்
காட்டியவா றறத்துடனிவ் வுலகம் காத்தான்
இந்தவா டலைமொழிவோர் கேட்போர் மூன்றும்
எய்தியபின் அரன்உலகும் எய்து வாரே.

ஆக விருத்தம் அ, கீர்த்தனை உ, தரு ௬, ஆக ௰௬.

பனிரண்டாவது, உக்கிரகுமாரனுக்கு வேல்வளைசெண்டுகொடுத்தபடலம் முற்றும்.

————(*)————

உ
சிவமயம்.

பதின்மூன்றாவது,

கடல்சுவறவேல்விட்டபடலம்.

அவதாரிகை—விருத்தம்

பூண்டவேல் வளையும் செண்டும் பொருந்துமைந் தனுக்குத் தேவ
பாண்டியன் அருளிச் செய்த பாங்குமுன் உரைத்தேன் இப்பால்
ஆண்டுவீற் றிருக்கும்உக்ரன் ஆழிமேல் கந்தன் போலே
நீண்டவேல் எடுத் தெறிந்து நீக்கிய தினிச்சொல் வேனே.

உக்ரகுமாரன்பரிமேதம்செய்வதுகண்டுஇந்திரன்ஆலோசித்தல்.

விருத்தம்.

உக்கிரபாண் டியன்தாதை மொழிந்த வாறிவ்
வுலகநெறி செயதுவீற் றிருக்கும் நாளில்
தக்கவர்கள் புடைசூழ்ந்து போற்றச் செய்யும்
தருமவேள் விகள்பலசெய் ததும்அல் லாமல்
மிக்கவரும் பரிமேதம் தொண்ணூற் றாறு
விளங்கிடவே செய்துவரத் தெரிந்து நெஞ்சம்
திக்கெனவே இந்திரன்பொ றாமை பெற்றுச்
சிந்தித்தான் மனக்கவலை முந்தித் தானே.

துசாபந்தி ஆதி.

பல்லவி.

இந்திரன்செய்ததைக் கேளும் சூழ்ச்சிசெய்தொரு
தந்திரம்செய்ததைக் கேளும்

அநுபல்லவி.

சுந்தரபாண்டியனுத்துங்க மைந்தன்உக்கிரன்விளங்க
அந்தமுடன்செய்மகங்கள் சிந்தையில்பொறுதுபொங்க இந்திரன்

சரணங்கள்.

க மன்னியநாடுமென்மேலே செழிப்பம்கொண்டு பொன்உலகம் அதுபோலே
நன்னயம்பெற்றதால் மண்ணில் உன்னதவேள்விகள் நண்ணி
மன்னவன்செய்தானென்றெண்ணி தனதுளேயோ சனைபண்ணி இந்திரன்

உ தனக்கிடர்வருகும்பினனே புத்திகெட்டொருவனுக்கிடர்நினைப்பார்முன்னே
எனக்கவலைகொண்டுகோபித் தினிக்காவுள்ளத்தில் மேவித்
தனித்தரங்க முடனதாவித் தொனிக்கும்வருணனைக்கூவி இந்திரன்

ங தாழும்உலகேழும்கூடி அலலாயதும்மேல் ஏழுலோகங்களும் மூடித்
சூழும்உருவம் எடுத்தூகேளும்மகிமை தொடுத்து
வாழும்மதுரை அடுத்து வீழஅமர்செய்ய விடுத்து இந்திரன்

வருணன்பதாவாவைபொ,ந்துவிளை,ந்துகெள்ளல்·

இநதிரன்சிந் தித்துரைக்கக் கேட்டு வேலைக்
கிறைவனினி வருவதறி யாமல் தானே
அந்தவண்ணமேபுரிந்து வருகு வேனென்
றாலவாய் வளப்பதிமேல் எழுந்து பொங்கி
சிந்தையகம் கொணடிடர்செய் திட நினைந்து
திண்ணமுடன் பேயகளும்கண் ணுறநகும் போ
வந்தடர்ந்து குருட்டிருட்டு வேலை பார்த்து
வந்திட்டான் சுற்றிலும்வளைநதிட் டானே.

பந்தவராளி ஆதி.

பல்லவி.

உததிமன்னவன்கடு கடுத்தானே திருமதுரைநகரைவளைர் தடுத்தானே

அநுபல்லவி.

சதமகன்அநுமதி தன்னைப்பூண்டு கதிக்க
தனக்குவரும்கெடுதி தனை அறியாமல் மிக்க உததி

சரணங்கள்.

கொந்தளிக்கும்அலைகள் அண்டகோளத்தின் பாலே
நொதித்தெழுந்தாழிநாளில் உலைக்கவந்தது போலே
இந்துமண்டலம்தொடும் கருமலைபோல்மென் மேலே
எழுந்துவின்னும்மண்ணும்பார்த் தருண்டிடஒருக் காலே உததி

வானையேகத்தியாக ஆனமகேடயம் ஆக
மகரங்கள் ஆனையாக அலைகள்பரிகள் ஆக
நீளும்தோணிஇரத மாகத்தானேஅ நேக
நீடும்வழுதியின்மேல அமர்க்கெழுந்ததி வேக உததி

௩. வெண்மதிதன்னைராகு விழுங்கவந்தது போலும்
மேகக்கூட்டமெழும்மன்னை மூடவந்தது போலும்
மழைகொண்டுவருதல் வேறேனதனைப் போலும்
ஓதுதற்கொக்கும்என்ன ஏங்கிவந்து மென்மேலும் உததி

விருத்தம்.

வருணன்இந்த விதம்மதுரா புரத்தின் மேற்கோர்
மலைபோலே வரும்போது பாதி ராவில்
இரசதஅம் பலநாதன் சித்த ரூபம்
எடுத்தெழுந்துக் கிரச்செழியன் கனவில் வந்தான்
புரம்அழிக்க வரும்ஆழி வேந்தன் ஓடப்
பொருந்திவேல் எறிந்துவெற்றி பெறுகென் றன்பு
புரிதல்இள நகைதோன்றக் கருணை வெள்ளம்
பொழிகின்றார் முன்னிருந்து மொழிகின் றாரே.

உக்ரபாண்டியன் கடல்சுவற வேல்எறிதல்.

இதுவுமது.

கருணைவள்ளல் ஓதும்வண்ணம் உக்கிர பாண்டியன்
கனவுதெரிந் தஞ்சலிசெய் தேத்தும் மாவும்
திருமணமும் பூண்டுவந் தெழுந் தமைச்சர்
சேரவெழுந் தலகிறந்த தென முழங்கி
வரும்உததிக் கெதிர்நிற்கும் போதி ராவில்
வந்துரைத்த சித்தர்அந்த கணமே நாடி
தருணமிது வேலைஎடுத் தெறிஎன் றோதத்
தாகமுன் கணைக்கால்நீர் ஆக்கி னானே.

கல்யாணி சாபபு.

பல்லவி.

வடிவேலைஎறிந்தானே வருணன்மன வலிகெட்டுமுறிந்தானே

அநுபல்லவி.

அடல்தக்தெழுந்துசீறும் ஆழிகடுக்க உள்ளத்
திடமுடனேஉக்கிரச் செழியன்விசயங் கொள்ள வடி

சரணங்கள்.

௧ கழுதுவித்திரைசெய்யும் இருட்டிடையிலே வல்ல
கடவுருப்பெற்றுவந்த சித்தருவினை வெல்ல
பொழுதுபோக்குவதேனென் றன்புபெருகி நல்ல
பூமிக்கழிவுதீர்ப்பாய் என்றுசித்தரும் சொல்ல வடி
௨ செஞ்சொல்மகம்தடுப்ப தன்றிஉலக ழிக்கச்
செய்தஇந்த்ரனுக்காக வந்தவலிஒ ழிக்க
வஞ்சகருக்குநன்றி செய்தபெயர்வி ழிக்க
வலிஇழப்பதென்றைக்கும் உள்ளதெனஉப ழிக்க வடி

௩. சுற்றிவளையும்பெரும் நிரைமுனையால் நோகச்
சுறுசுறென்றுரிஞ்சிடச் சுருங்கிவடிந்து போக
வெற்றிஇழந்தடியில் வணங்கிவருவ தாக
வேலைவறண்டெனக் காலின்மடடள வாக வடி

உக்ரகுமாரனுக்குச் சிவபிரான்தமதுதிருஉருவம்காட்டிமறைதல்·

இத்திறம்வே லாற்புணரி சுவற விட்ட
இறைவழுதி பக்கத்தில் மண்ணில் நின்ற
சித்தர்வா னிடைஎழுந்து புயங்கள் நான்கும்
திரிவிழியும் மதிஅணியும் சடையும் நீலம்
வைத்தகழுத் துடன்உமையோ டிடவ மீதில்
வாய்த்திடப்பார்த் தஞ்சலிசெய் தேத்திப் பின்னே
நத்திரில மிசைநடக்க விசும்பா றாக
நாடினார் அபலத்தில் கூடினாரே.

பூரிகல்யாணி, சாப்பு

௧ வெற்றிவிடைமீதில் நாடினார் சேல் விழிமின்னுடன் கூடினார்
சுற்றிலும்வேதங்கள் பாடினார் மலர் தூவிஅமரர்கொண் டாடினார்
௨ துர்துபிஐந்தும்கொண் டடிக்க மேகம் சோர்ந்துபயந்தோட்டம் பிடிக்க
தந்திரகீதங்கள் படிக்க திசை தனனில்அரம்பையர் நடிக்க
௩ கேரும்சிகரங்கள் துலங்க ஒளி நீளும்பொற்கோயிற்குள் விளங்கப்
பாரிற்பணிந்தெழுந் திலங்க உக்கிர பாண்டியராசன்வந் திணங்க
௪ கோயிற்குள்ளேசென்றுபணிந்தான் விடை கொண்டன்புபூரிக்கநடந்தான்
ஜயமங்கலம்கொண் டேவந்தான் மாடம் துன்னியமாளிகை புகுந்தான்

திருமாட மாளிகையில் புகுந்த உக்கிரச்
செழியன்மது ராபுரிக்கும் கடற்கும் நாப்பண்
வருநிலமும் விளைவயல்கள் முதற்கொண் டியாவும்
மாதிகடிக் கின்றவர்க்கே மான்யமாச் செய்
தொருமையுடன் உலகம்காத் திருந்தா னிஃதை
உரைப்பவர்கேட் பவர்ஆபத் திடுக்கண் நீங்கி
இருதயத்தில் நினைத்ததங்கைக் கனியைப் போலே
எய்திஇருந் தரனுலகில் இருப்பர் தாமே.

ஆக விருத்தம் (௭) கீர்த்தனை (௩) தரு (௧) ஆக (௧௧).

பதின்மூன்றாவது கடல்சுவற வேல்விட்டபடலம் முற்றும்.

ஸ்ரீமீனாக்ஷிசுந்தரேசர்திருவடிகளே துணை·

[illegible]

இ[illegible]

உக்கிரச செழியன் வேலால் உவரியைச் செயித்துக் கூடல
முக்கணன் அருள்[illegible]லிப்பால
மிக்கபொன் நகரை ஆரு[illegible]த[illegible] ம[illegible]ந்தச்
சக்கர வளையால் வென்று [illegible]க இனிப் புகறுவேனே

அகத்தியமுனிவர் மழையில்லாமைக்கு காரணஞ்சொல்லுதல்.

விருத்தம்

நலமிருந்த உக்கிரபாண்டியன்பா ராளும்
நாளையிலே கிரகபிழையால மழை இல்லாமல
நிலமிசைபைங் கூழும்அற்றுப பசும்புல தீயந்து
நெருக்கமுற்று முன்னாடும் வருந்தக் கண்டு
குலம்வளரும் மும்முடிமன் னவரும் கூடிக்
குறுமுனியைச சார்ந்துரைக்கத் தேர்ந்து கோளின்
பலன்அறிந்திப போதுமழை இலையும் மூலப
பாங்கறிமின எனஅவர்க்குப பகருவானே

மத்தியமாவதி ஆதி

பல்லவி

கேளும்வேந்தர்களே மழைஇல்லாமை கேளும்வேந்தர்களே

அநுபல்லவி

கேளும்உலகம்எங்கும் வாழும்அரசியலைக
கீர்த்திபெருகச்செய்யும் பார்த்திபர்களேசொல்லக் (கேளும்)

சரணங்கள்.

சூரியனுடனே அங் காரகனமுன்நடக்கச்
சுக்கிரன்பினதொடர்ந்து வக்கிரம்கொண்டதாலே (கேளும்)
புங்கமிகும்பலத ரங்கக்கடலைஉடை
பூண்டஉலகில்பன்னீ ராண்டுவரைக்கும்கண்டு (கேளும்)
பின்னறம் பொருள்இன்பம் இனைவளர்க்கும்மழை
பெய்யும்படிக்கருளிச செய்யுமவரைநாடிக் (கேளும்)

அகத்தியர் சோமவாரவிரதவிதிகூறுதல்.

விருத்தம்

கும்பமுனி இவையுரைக்கக் கேட்[illegible]
கொற்றவரும் யாங்களசெய்யும் வ[illegible]
[illegible]வினபதற்குத் தக்க[illegible]
[illegible]டன் விரதமெ[illegible]

[illegible] அருளைப் பெற்றே
[illegible] சென்றே
[illegible] ஆராய்ந்து
[illegible].

[illegible]

பல்லவி.

இ[illegible]தன் செங்கோல்
ஏ[illegible] கேளும்

அநுபல்லவி.

மந்த்ரம்காசியாதிஸ்த லங்கள்நாடிச்செய்வதிலும்
மதுரையில்செயில்கோடி அதிகம்அதென்னவென்னில்
மால்அயன்அமரர் மூலமுனிவரும் வந்துதேடரிய சுந்தரர்க்குரிய இந்

சரணங்கள்.

௧ மங்களம் மிகும்விருச்சி கந்தனுசில் வாதல்லை நினைந்து அமா ([illegible]
வாசைவரு மாசம்தன்னி மற்றதில்முன் பக்ஷமாதி வாரத்தில் இரவா[illegible]
அங்கம்நிலத் தில்துயின்றெ ழுந்துமைபாகன் அடியைநினைந்து நீர் (ய[illegible]
ஆடும்முறை செய்துகாமக் குரோதமுத லாகஒழித் தம்பொனவாரிச[illegible]
செங்கையில்ப வித்திரம்பு னைந்துசங்கற்பம்மொழிந்து
தீர்த்தமெல்லாம் ஆடும்பலன் வாய்த்திடுமெ னப்பணிந்து
செய்யவிதிமுறை துய்யநீறணிந்து
சீலமுடன்அக்ஷ மாலையும் அணிந்து இந்

௨ பத்தியுடன் மல்லிகைமந்தாரம்சாதியாதிமலர்கொய்துதந்த(க்கம்[illegible]
பாணிபூசை செய்துபின்பு துவாதசாந்த மூர்த்திதன்னை பரமஞானந்தமோ
மிருத்திகைமு தல்சிவம்வ ரைக்கும்லிங்க மூர்த்தியைவைத் துய்து [illegible]
விதிமுறையா லேந்தமுதம் கவ்வியம் கனிதேன்கந்தம் விளைசலத்தா[illegible] மெய்
சுத்தவெள்ளைப் பட்டணிந்து சந்தனம்சாந்துகர்ப்பூரம் [குளிர[illegible]
தூயமலர் ஆரமுத லாயபணி பூட்டி மலர்
துங்கஅடிமுதல் அங்கபூசை முற்றும்
தொடுத்துளத்திலஅன்பை அடுத்துசசெய்துஇன்னம் இந்

௩ சேல்விழி உமையையஅவ்வா றீசனைஐந்தெழுத்தமையக் கூட்டிப்பூசை(ட்டி
செய்துபாய சர்கருப் பூரதாம்பூ லமுதலா சோரவே நிவேதனம்செய்து
ஆவலுடன் தூபதீபா ராதனை வகைவகையாக் கோட்டிக்கண் (ட்டி
ஆடிமுத லானஉப சாரம்பதி னாறுடனே அருள்சுரக்கும் ஐயன்முன்பு கா
பூவிதழ் சுருங்கல்மடங் கல்மயிர்சி க்குணடல வாடல்
பூச்சிகள் புழுக்கடிகள் நீக்கி நல்லதாய் எடுத்த
[illegible]வில்வம் கங்கைஅணி பெயர்
[illegible] ஆயிரத்துளம் செய்தின்னும் இந்

௪ [illegible]க்கனந்தமாகும்[illegible]
நிலவித்தை[illegible]தரோமு[illegible]

என்றெழுத் [illegible] மை யெங்கள் அடியில் வணங்கித் தோறும் படிக் (கண்டப்பூணும்
கேத்தியேவ ல்புரிந்து வன்மனங்க ளையகன்றாத் தெண்ணிய வ ரங்கள்வே
மன்றமணப் பேறுமக்கட் பேறுதெய்வ மாதரின்பம்
வாக்கறிவு கல்விபகை நீக்கல்முத லாக இன்னம்
மண்ணரசியலும் கண்ணிவரும் பின்னும்
மனத்திலேஉவந்து நினைத்ததுவும் தரும் இந்து

௫ கருதிஅநுஷ்டிப்பதற்குப் பாதைஐந்து விதமாகத் திருந்தல் உச்சிக்
காலமருந்தலிரவருந்தலிரண்டுமகற்றல்கண்ணுறக்கங்கொண்டிடாமலிருந்தல்
ஒருமையுடனேசிவார்ச்சனைகள்சாமம் நாலும்செய்து வருந்தல் இதில்
ஒன்றினுக்கொன்றேஅதிகமாகுமென்ற திந்நோற்ப துண்மையாதி னைஎனு
வருடமொன்றிரண்டுமூன்று பன்னிரண்டு வருடமுள்ள (வில்பொருந்தல்
வாழும்நாள் அளவிலற்றுள்த் தாழுமைஇல் லாதகத்தில்
வாக்குமெய்யறிவோ டேக்கமதுகொ ண்டு
மண்டலத்தில்நீல கண்டனேதெய்வ மென் றிந்து

சோமவாரவிரதோத்யாபனவிதிசொல்லுதல்.

விருத்தம்.

இந்துவா ரத்தில்நோற்ப திவ்வகை யாகச்சொன்ன
ஐந்தினி லொன்றினுக்கொன்ற திகமா மிவகைநோற்று
வந்ததிற் செய்யத்தக்க வண்ணமெய் யளவைஎண்ணி
மூந்திஉத் யாபனம்செய் முறைகும்ப முனிசொல்வாரே.

கேதாரகௌளை, ஆதி.

பல்லவி.

சோமவாரவிர தோத்யாபன விதி சொல்லக்கேளும் மன்னவோரே

அநுபல்லவி.

மாமண்டபம்குண்டமும் வகுத்து நாரிபாகனை
வளம்சிறந் துயிர்வெள்ளி களஞ்சிமுப் பதாற்செய்து சோம
சரணங்கள். (ற்றி

௧ காலைதொடுந்து நித்திய கன்மம்செய் துபுராணைகதைகள் செவிக்கமுதாஎ
மாலைதொடுத்துச சாமம் தோறும் உமாபதியைமண்டலத் திலேபூசை ஆற்றி
மூலமந்திரம்நூற்றெட்டும் மொழிந தாகுதிமுறையாய்ஓமத்தீயில்நெய்ஊற்றி
சாலும்வில் வதளமோ ராயிரம் நாமம் சொல்லிசாமம்சாமம்தோறும் சாத்தி
மேலும்பஞ்சாக்ஷர விதிமுறையால் அடுத்து
விளங்கும்ஐந்தெழுத் துரு வனுக்கருக்கியம் விடுத்து
ஏலுமூலமந்திரம் முதல்மந்திரம் தொடுத்து
ஈசன் வேள்விமுடிவில் பூர்ணாகுதி கொடுத்து சோம

௨ போதுவிடிந்து நித்தியகருமம்செய்து தலைப்பூவிலைபதின்மூன்றுவிரித்து
மீது வெள்ளரிசிபெய்து இனிய கறிகாய்முதல்வேண்டின தாம்வைத்தலங்கரித்து
ஆதரும்பாலில்பதி மூன் [illegible] றைத்தல் அரிசிமேல்வைத்துப [illegible] வித்து

ஓதும் சிவனடிக்கன் பணிந்து சிவார்ச்சனைக் குரிய வேதியர் [illegible] வரித்து
காதுகைக கணிஆடை முதல்அலங் காரம் பண்[illegible]
கந்தமலர் அர்ச்சனை செய்தரனுக எண்ணி
பாதரக்ஷை விசிறி குடைதக்ஷிணையும் நண்ணிப்
பாங்குடனேபலவும் தானம்செய் திந்த மண்ணில் சோம

ங ஆசானைமனைவியுடன்ஆச னத்திருத்தி ஆடைஆபரணங்கள் பூட்டி
வாசமாமலர்கொண் டருச்சனை பண்ணிஉமா வல்லவராகவேபாராட்டி (த்
பூசை புரிந்தப்பிரதிமையுடன் செம்பொன்பதாதி பூமி முதலனைத்தும்கூட்டி
தேசுலவும் கொம்பணி மாலைவஸ்திரம் பூண்டதேனுமுதல்தானம்செய் திட்டி
பேசும் அடியார்சுற்றமுடனே அமு தருந்தப்
பெருகும் இவ்விரதமுன்மாலயனும் திருந்த
வாசவன்முதலக்கணத்தோரும்செய்தார்வருந்த
மனிதரும் செய்துபோக வீடடைந் தார்பொருந்த சோம

விருத்தம்.

இந்துவா ரத்திவுத்தி யாபனம் செய்
திந்தவிதம் சோற்பவர் வெம் பகையும் பிணியும்
சிந்தை வருத்தமும் தீர்ந்தா யிரம் சென்மத்தில்
செய்வினையும் தீர்ந்தெடுத்த சென்மம்தன்னில்
முந்துசிவ கதிஅடைவார் இதனைக் கேட்போர்
மொழிந்தவர்தம் மனைவிமக்க ளுடனும்வாழ்ந்து
இந்திரனே முரண்டுபட்டம் வரைதுறக்கத்
திருப்பரென் றேஅறவோ ருரைப்பர்தாமே.

சேரசோழபாண்டியர்சுவர்க்கலோகம்செல்லுதல்.

இதுவுமது.

கும்பமுனி இந்தவண்ணம் உரைக்க மூன்று
தொற்றவரும் விடைவாங்கி ஆலவாய் வந்
தம்பொன்அம் புயவாவி நன்னீ ராடி
அங்கயற்கண் மணவாளன் அடியில் போற்றித்
தென்புமிகுந் திந்துவா ரத்தில் நோற்றுச்
செயும்பூசைத் தொழில்முடித்து வரம்பெற் றேகிச்
செம்பொன்உல கில்ச்செலஆ லோசித் துள்ளம்
தேறினர் விண்வழிக்கொண் டேறினரே.

திபதை— ரீதிகவுளை, ஆதி.

௧ இன்னம் முனிவர்களே கேளும் கடந்தவர லாறு மூனறு
மன்னவரும் இந்திரன் உலகைக் குறித்தந்தரத் தாறு
௨ வருவத றிந்தமரர் கோன்அவர் தளுக்குவெவ் வேறு
தவிசினைக் குத்தாழமூன் றுசமைம் செய்துவைத்தான் மாறு
௩ அந்த வேளைமூம்முடி மன்னவரும் அறக்க [illegible] மீது புகுந்
இந்திரன் தரும்ஆசனத் திருமன்ன ரும் [illegible] போது

௪ மைக்கடலைச் சுவறச்செய்து விசயமாலை சூடி நின்ற
உக்கிரபாண் டியன்இந்திர னுடனேசிங் காசனத்தில் கூடி

௫ இருந்திடக் கண்டுளம்பொ ருமைபூண் டொருபத்து நூற்றுக் கண்ணன்
அருகிலி ருக்கும்சோழனை சேரனிருவரையும் பார்த்து

௬ இங்குலவுந் தியம்பு மென்றுப சாரமுடன் கேட்க இப்போ
தெங்கள் நாட்டில்மழை இல லாமல அடைந்திடடோமென் றேர்க்க

௭ இந்திரன் மகிழ்ந்திருவர் நாடெமடும் மழைஉண் டாகத் தந்து
மூர்த்தி வரிசைசெயது விடைஅளித் தபின்னவ ரேக

௮ பின்னும் இந்திரன்பாண்டி மன்னனைபெற் றிருக்கும்பிர தாபமும் உயர்
தன்னரி யாசனதநிற் சரியாயிருக்கும் இறு மாப்பும்

௯ மேலும் தனக்குமழை வேணடா திருக்கும் வீறும் தூக்கி சிங்கம்
போலிருக கக்கண்டொன்றும் புரியாமலே இந்திரன் நோக்கி

௰ அழகு பெறவரிசை செய்வது போலேஒரு ஆரம் அது
பழகி அளவிறந்தோர் தாங்கி வலிஇழக்கும் பாரம்

௧௧ நன்னி அதைஅளிக்கப் புஷ்பஹாரம்போல் வாங்கிக் கொண்டு கயற்
கன்னி மகன்தனது கழுத்தில அணிந்திருக்கக் கண்டு

௧௨ ஈங்கின்று முதல்நிம்ப மாலைஅணிந்திலகும் , தென்னு ஆரம்
தாங்கும் பாண்டியனென் றன்னைத் தரணிபுகழுமெனச்சொன்னன்

சந்தவிருத்தம்.

வாசவ னிப்படி யோதவும் உக்ரகு மாரனு ளத்தது மருவாமல்
மாமது ரைத்தலம் மேவி யிருக்கமு மாரி செழித்திட இருநாடும்
மீசுர முற்றது போலே தனக்குள மேதினி முற்றுமெ ழிலிவாரா
மேல்மல யத்தினி லேவிளை வுற்றிடு வீர வரிப்புலி முதலாக
காசமுறச் செயும் வேளையில் அத்தலை நாலு முகிற்களை தனில்மேய
காடி அவற்றினை ஓடி வளைத்துறு மாலை விடுத்துயர் களிறேபோல்
வீசி மறித்துட னேசிறை யிட்டதை வேக மதிற்சில ருரையாலே
வேய் விறகிற்கனல் பாயுத லொபபென மேல்உலகுக்கிறை வெகுள்வானே.

உக்ரபாண்டியனுக்கும்இந்திரனுக்கும்உயுத்தம்.

விருத்தம்.

கடல்சுவறச் செய்ததுவுக் ஆரந் தாங்கும்
களிப்பும்முகி லைத்தளைபூட் டிடும் செருக்கும்
படியிலொரு மனிதனுக்கித் திறம்யா தென்று
படையுடனிந் திரனெழுந்து கடலைச் சூழ்ந்
தடல்புரிய வந்ததுகேட் டுக்ரபாண் டியன்
ஆங்காரத் துடன்தனது சேனை சூழக்
கடுமத யானையின்மே லெழுந்து வந்து
தடுத்திட்டான சண்டைசெய்யத் தொடுத்திட்டாரே.

அசாவேரி—சாப்பு.

பல்லவி.

தேவராஜனும் பாண்டியராஜனும் செய்தாரே சண்டை

அநுபல்லவி.

தேவ சேனையுடனே திரண்டெதிர்த் தொருக் காலே
காவலன் சேனையும் கைகலந்தமென் மேலே

சரணங்கள்.

ஒடுத்துவின்னவர் கூடி ஆயுதம்பல
எடுத்தெறிந்தனர் கோடி வில்லிலேஅம்பை
தொடுத்தாழி மழைபோலே தென்னன்படைமேல்
விடுத்தாரே எதிராலே அதனைக்கண்டு
தடுத்துப்பாண்டியன் சேனை ஈட்டினார் பல
சாபம்வளைத்துக்கணை பூட்டினார் பட்டுத்
துடித்துவானவர்சேனை களைக்க மார்பும்
தோளும்பலபாலவாத் துளைக்க மண்ணில
படுத்துக்கைகால்தலை தோளறுந்துயிர மாயப்
பாந்திரத்தவெள்ளம் புதிஅடைந்து பாயப்
கழுத்துக்கூவிபருந்து கழுகுகள் செறிந்திடக்
கடுவன்முன்னெலிபோல் இந்திரன்சேனை முறிந்திட்
களத்திலபலபல கவந்தம் ஆடவும்
காளிக்கூட்டங்கள் தாளம் போடவும்
வளைத்துப்பேயினம்சூழ்ந்து கவிக்கவும்
வாரிப்பிணமலை யாகக் குவிக்கவும்

பொங்குதன்படை யிறக்கக் கண்டுவாசவன்
கண்களில்பொறி பறக்க துய்யபஞ்சின்முன்
அக்கினியதெனப் பகைத்த வெகுண்டுதெய்வத்
துங்கப்படையால் வதைக்க நினைத்துடனே
செங்கதிர்ப் படையைவிட் டேற்றினன் தென்னன்
திங்கட் படைவிட்டதை மாற்றினன் இந்திரன்
சிங்கப் படைஎடுத்துத் தாக்கினன் சரபத்
தேவன் படைவிட்டதை நீக்கினன் பினனும்
வகைகையுடனே இந்திரன் மோகனாஸ்திரம்போட
வழுதி வெகுண்டு ஞானாஸ்திரந்தொடுத் ததைச்ச
அங்கதநிந்திரன் போரில் மதிமயங்கி
அழிவினைத் தினைப்புக்கொண் டிருந்து நிலைகலங்கி
ஆழும்துயரமோ டுள்ளம் வெதும்பவே
ஆயிரங்கண்ணும் நீர் ததும்பவே
சேனைகளும்இந்திரன தெறிபட் டோடவும்
கீர்த்திபாண்டியன் பங்கில் கூடவும்

பலமிகுந் திடம்வீரன் திருமதுரைத்
தலமதில் அதிகாரன் புகழ்பெருகி
நிலமிசை உயர்சூரன் விளங்குஞ்சந்திர
குலம்வளரும் கம்பீரன் தன்னுடன்பி னும்
வலனைவென்றவனுரம் பேசினன் நேரே
வச்சிரமெடுத்தவன்மேல் வீசினன் அதின்
வலிகொண்டெதிர்வர்க்கண் டிந்தான்தென்னன்
வளை ஆயுதம்சுழற்றி எறிந்தான் அது
தலையைவிடுத்துமணித் தலைப்பாகுடனேபோகச்
சாற்றும்முனிவர்முன்னே மொழிந்தது நிசமாக
செலிகொண்டுவரும்வச்சிரம் தனை அவித்திடக் குன்றித்
துயரத்துடனேநின்ற பாகசாசனன் சென்னி
துலங்குமணிமுடி தகர்த்துச்சிதைத்திடச்
சூழ்ந்தபேர்பர தவித்துப்பதைத்திடக்
கலங்கிஇந்திரன் ஓட்டம் எடுக்கவும்
கரைந்துவானவ ருலகில்அடுக்கவும் தேவ

விருத்தம்.

இந்திரன்சண் டைக்காற்று தோடி விண்சென்
றிருந்துவிரு த்திரனிலுமா வலிய தென்னன்
சிந்தைவெகுண் டெறிந்தவளை தனது சென்னி
சிதையாமல் மணிமுடிமட் டோடும் போகச்
சுந்தரனா தன்கருணை தானென் றெண்ணித்
தொன்மதுரை நாட்டில்மழை பொழியச் செய்வோம்
எந்தன்மே கங்களைவிட் டிடவென் றெண்ணி
எழுதினன் வழுதிபெயர்க் கெழுதினனே.

இதுவுமது.

முடங்கல்வனை ந்தனுப்பிடத்து துவர்போய்த் தென்னன்
முன்புவைக்க அதின்வரலா றறிந் ததற்குத்
தடங்கல்சொல த்தெரிந்தொருவே ளாளனென்றும்
சதமகனுக் கிஷ்டம்அவன்பிணையினலே
அடங்கியகார் களைவிடுத்தான் பகடு பேர்லே
அவைமீண்டிந் திரன்விடையால் திங்கள் தோறும்
குடமதனல் சொரிவதுபோ லேமும்மாரி
கூர்ந்துபெய்ய யாவர்களும் தேர்கதிட்டாரே.

விருத்தம்.

மடுக்களும் குளமுமாறும் வாவியும் புனலாற் பூரித்
தெடுத்தசெந் நெலும்கரும்பும் ஈண்டப்பாண்டியநா டித்தைப்
படிப்பவர்கேட் போர்துன்பம் புறத்தறம் முதல்நாலும் சேர்ந்
தடுத்து வாழ்ந் திருப்பர் பின்னே அரனுலகதிற்செல்வாரே.

ஆக விருத்தம் (௰) சந்தவிருத்தம் (க) தரு (க) கீர்த்தனை (௪) ஆக (கசு). முற்றும்

௨

பதினைந்தாவது.

மேருவைச்செண்டாலடித்தபடலம்.

அவதாரிகை—விருத்தம்.

பாவலர் துதிக்கும் கூடற் பரமனார் அருளால் உக்ரன்
தேவர்கோன் மகுடம்சிந்தச் செய்தவா றுரைத்தே னிப்பால்
மாவலம் பெற்றமன்னன் வடமலை நாடிச் செம்பொன்
ஆவல்பூண் டதனைச் செண்டால் அடித்தவா றினிச்சொல்வேனே.

ஆநந்தபைரவி—திரிபுடை.

பல்லவி.

கேளும் முனிவரே கேளும் இவகதை கேளும் முனிவரே கேளும்

அநுபல்லவி.

வாழுமுக்ரபாண்டியனென்னுமன்னன்மலயமுனிவர்தமக்குமுன்னமேசொன்ன
சூழும்தூய சோமவாரவிரதம் துலங்குமன்புடனேபுரிந்து வருகக் கேளும்

சரணங்கள்.

க மாதரசா ஐயவள் காந்தி மதிவயிற்றினில் விஜயம்பெற் றோங்கி
ஓதியமகன் பிறக்க மென்மேலே உம்பர்கோன் ஜயந் தனைப்பெற்றாற்போலே ஆ
ஜாதகாணம்செய்துபின்நாமதேயம் தழைக்கும்வீரபாண்டியனெனச்சூட்டினான்
வேதமுதலாப் பலகலையுணர்ந்துவில் வித்தைமுதற்கற்றதனைக்கண்டுவகையில்

௨ நாட்டினிலே வருமழைதேய்ந்து நதிமுதற்பல குளங்களும் காய்ந்து
வாட்டிடப்பல உயிர்களும்மெலிய மன்னன்பொருட்கு வகையின்றிமெலிய ஆ
காட்டவும்பிரம கற்பமளவும்எல்லை கண்டறிந்தவர் முன்புமன்னவன்வெள்ளைக்
கேட்டிரவியைப் பார்த்துக்கோ ளிருப்பதால் இடையாதொருவ ருஷம்மழை
[என்றுசொல்லக்—கேளும்

ங மக்கள்படும் துயரத்தைக் கண்டு வருந்திடும்தாய் போல்மன்னன் சென்று
முக்கண்ணன்முன்பிருகணீர்பொழிய முனைந்துலகமெலிவதனைமொழிய (முத்திட
அக்காலத்தைக் குறித்தன்புக் கெளியவன் அன்பிலாதவரெனமோனம் தொ
மிக்காம்துயராழியி கடலிலே வீழ்ந்திரவில்தன இருக்கைவந்தடுத்திடக் — கேளு

ச மன்னுமுயிரைப் பசிப்பிணி வருத்த ராசனைதனைக் கொள்ளைகொண்டிருந்த
உள்ளமதிலா லோசனை பண்ணி உழந்துவிலக்கொ ணுக்குறை நண்ணி ஆ
பள்ளிஅறையைத் தள்ளியே தனித்தொரு பாரிடமாக நித்திரை செய்கையில்
வெள்ளியம்பலத்துடையவரேசித்தவேஷம்பூண்டவன் கனவில்வந்துநித்திடக்—

விருத்தம்.

கனவில்வந்த சித்தரிரா சனைப்பார்த் திந்நாள்
காலமழை பெய்வதரி ததனை வேண்டி
மனம்வருந்த வேண்டாம்பொன் மலைக்குச் சென்றம்
மலைச்செருக்க டக்கிடவுன் செண்டால் தாக்கி
கனநிதிசேர் தொருகுகைஅம் மலையில் உண்டு
காய்ந்தனதாக் கினைசெய்துபொன் எடுத்தவ் வாயை
முனமகற்றும் வாறடைத்துன் குறிவைத்துப் பின்
றூடென்றார் பெரும்புகழைத் தேடென்றாரே.

உக்கிரபாண்டியன் மேருமலைக்குச் செல்லுதல்

விருத்தம்.

சித்தரித்த வாறுமொழிந் தகன்றார் தூக்கந்
தெளிந்து விழித் தெழுந்திரவி உதிக்கு முன்னே
நித்தியகர் மங்களைசெய் தங்கயற் கண்
ணேசன்மல ரடிவணங்கி வ[illegible]ய் வந்து.
மெத்தவெற்றி தரும்சேனை கடல்போற் சூழ.
மேகமண்ட லம்தொடும்கீழ் வாசல்த் தாண்டி.
அத்திசைநோ க்கிச்செழியன் தேரின்மேற் கொண
டடர்ந்திட்டான் வீரமுடன் நடந்திட்டானே.

சுருட்டி — ஆதி

பல்லவி.

நடந்தா னுக்கிரபாண்டியன் படர்ந்தபொன் மலையில்லைப்
படர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு வந்தானே

அநுபல்லவி.

அடர்ந்தபேரிகை முதற்கொண்டடிக்க அண்டகடாகங்கள் வெடிபட
ஆஞ்சஅதிர ஓசையெழுதிர அரசர்களும்முன் கண்டு வரிசைதரும்பொன்கொண்டு [நடந்தான்

சரணங்கள்.

சககரவாளக் குடைமுதற்பல சகலவிருதும் நீடத் தூய்ய
சாமரைபல சுழற்றிடவுமெச் சரிக்கைபட்டுக்கள்நாட நேம
முக்கியஅந்தணர் ஆசிர்வசனம் மொழிந்தக்ஷதைகள்போட செய்ய
முத்தமிழ்க்கவி வாணர்கள்கவி மொழிந்தவரவர் பாடக் கரு
மைக்கடலினும் மலையினும் நிலம்போற்கதி விளங்கச் செல்லும்
வயப்பரிநீட்டும் தேரணி அணியாகவே நெருங்கப் புவி
குக்கிழிய வாம்பரித்தேரைக்கூசெலுத்துமுன் னிணங்கத் தனுக்
கொடியும்வெம்புலிக்கொடியும்சூழ்கயல்கொடிமிகத்துலங்கப் பெருகும்
தெற்குக்கடலுத் தரத்தைநோக்கிச் சென்றெழுந்தது போலத்தாக்கி
மிக்கப்பறைகொண்டறையத் திக்குத்திசையும் மறைய
தக்கபடையும் நிறைய மெய்க்கப்புகழ்வந் துறைய நடந்தான
நத்திப்பாண்டிய நாடுகடந்து சோழநாடு கடந்து. தண்ட
நாடுதெலுங்க நாடுடன்கரு நாடநாடு கடந்து பிர
சித்தமாளவ தேசம்விராட தேசம்சென்று கடந்து மத்திய
தேசங்கடந்து கங்கைவளரும் காசிதேசம் கடந்து கடந்
தெத்திசெடிப்ப மலையிடையல யோசனை கடந்து சிங்கம்
யாளிவிளங்கு மனிதரண்டோண்ணுவிடம் கடந்து வட
நூற்றுதாகவைந் நூற்றுயிரண்டு யோசனை கடந்து பின்
இருங்குமலையும் பொழிலும்செறிகு மரிகண்டமுங் கடந்து இன்னம்
மற்றதுபோலெண் மடங்குகடந்து வரைந்தபாரத கண்டம்கடந்து
சுற்றிக்கரியும் திரள தத்திப்பரியுந்திரள
பத்திப்படையும் திரள வெற்றிக்கொடியுந்திரள நடந்தான்

௩ புரியும்பார்த்த கண்டம்விட்டுயரிமயமலையைக் கடந்து இம்புருடகண்டத்தைக் கடந்தப்புறம்போ யேமகூடத்தைக்கடந்து அரிவருடகண்டத்தைக் கடந்தப்புறம்போய் நிஷதகிரியைக் கடந்து சுற்றி வளைந்திடுமிளா விரதத்திற்படையை நிறுத்தியவ்விடங் கடந்து நவத்தருவிலிருந்து வீழ்ந்திடும்பல பலகனி யுடைந்து அதன் சாறுவலமா யோடும்சாம்பூ நதக்கரை யடைந்து அதற கருகேசுரா று மாற்றுயர்ந்தபொன் னாரணியம் அடைந்து அடைந்தவிடத்திலுள்ள பூதமைநோக்கிச் சூழ்ந்தவர் தடைந்து அவை வரையிலாப்பெரு நிதிகளையெடுக்க வந்ததற்குத்தென் பாலவர் தடுக்க கருமுகிலும் கண்டஞ்சத் திரைகடலும் கண்டஞ்சச் சுரபதியும் கண்டஞ்சக் கிரிபலவும் கண்டஞ்ச நடந்தவன்

உக்கிரபாண்டியன்மேருவைச்செண்டாலடித்தல்.

விருத்தம்.

அடரவந்திப் படிமேரு மலைக்குத் தென்பால்
அடுத்தெமைஎன் றவன்செங்கைச் சிலையே கோளும்
சுடரும்வளைந் திடுந்தேவா லயமே என்றே
துதித்திடவும் சேர்ந்துவரா திருக்கக் கண்டு
திடமிகுந்தன் வெகுளியும்அம் மலைச் செருக்கும்
தீரும்வகை கருதிஅதன் சிகரம் தன்னில்
புடைபரந்த வாசவன்மா மௌலி சிந்த
பொடித்திட்டான செண்டதனால் அடித்திட்டானே

கல்யாணி சாப்பு.

பல்லவி.

செண்டுகொண் டடித்தானே பெருகும்உக்கிரச் செழியன் மேருவைத்தானே

அநுபல்லவி.

செண்டினாலே அடிக்கச் சிகரடந்தி துடிக்க
அண்டர்பதிலும் மாடம் அடுக்கடுக்காவெடிக்கச் செண்

சரணங்கள்:

கருதி அசைடாநில கலங்க அடித்தெழுந்த
கனகப்பாத துபோபோலே எழும்ப அதைவளைந்த
பருதிமண் டலம்விண்டு தாய்ப்பொடிந்து விந்தப்
படியில் விழுந்தாற்போலே பலமணிகளும் சிந்தச் செண்
அடைகல்லா இருக்கின்ற மலைநாலும் ஒடுங்கிட
அல்லாமல் ஒருநாலு திடங்கலை நடுங்கிடத்
தடமலர்ப் பொழில்ஒரு நாலுமேசாய்ந்திடத்
தருக்கள் நாலும்அதனின் வேரோடே பிடுங்கிடச் செண்
சுற்றி இருக்கும் எட்டுக் கிரியுமே எழுந்து துள்ள
சூழும்சாம்பூநதம் தளம்பித்தன் நிலை தள்ள
சித்தசாரணர் முத லோர்கள் மனமும்தெள்ள
சேடன் முடிமணியும் சிதைந்து விளக்கம்கொள்ளச் செண்

மேருவதிர்வந்துஉக்கிரகுமாரனுக்குநிதிஅளித்தல்.

விருத்தம்.

செண்டுகொண்டிவ் வாறடிக்கக் களம்பி மேரு,
தெய்வமணி முடிநாலும் கிரீடம்போல்
கொண்டுயர்ந்த திண்புயமும் சோதி மேவும்
குடையும்பெற் றுருத்தெழுந்து காணி நிற்க
கண்டுசினம் தணிந்திது வரைக்கும் வாராக்
காரணமே தெனஉக்ர வர்மன் கேட்கப்
பண்டுதனக் குளபிழையை வித்தகா கேட்
பாயெனவே வியாயமுடன் பகரும்தானே.

திபதை— ஆகிரி, காம்போதி. (ரூபக

க வாருமைய்ர தேவ பாண்டியகுமாரா என் வர்த்தமானம்சொல்லக் கேளும்
தாரணியோர்கள் துதிக்கும் கயற்கண்ணி தன்னுடன்கூடலில்வாழும்
உ சோமசுந்தரக் கடவுளைநித்தம் தொழுதிந்த ரூபத்தைக்கொண்டு வெகு
க்ஷேமமுடனே வருகையிலேஒரு நேரிழையாள் தனைக் கண்டு
௩ காமந்தலைப்பட் டவளடியைத்தொழு காமலர்க்ஷேமத்தை விட்டேன் விட்ட
நிமைநிமித் தத்தினாலேஉனதுகைச் செண்டினால் தண்டிக்கப் பட்டேன்
௪ ஈசன் அடிக்கப ராதம்புரிந்ததை எனநானுக்கில்லாமல் நீக்கச் செய்த
ரீசனேஎன்னை ஒருபொருட்டாயிங்கு நாடியதென்னென்று கேட்க (ரண
௫ மாநிதியைக்குறித்திங்குவந்தேனென றுமன்னவன்சொல்லமுன்னாலே சொ
மாநிழலுக்கு ளிருக்கினறவைப்பைஅம் மாமலைகாட்டக்கை யாலே
௬ காட்டியசெம்பொன் அறையைத்திறந்து கனகங்களைப்பல கோடி எடுத்
திட்டத்தனது பெயராலேமுத்திரை இட்டுப்பின் அவ்வகை மூடி
௭ மீண்டுபடையுடன் தென்திசைநோக்கி விரைந்து நடக்கும்தேருர்ந்துஒளி
நீண்டவரையை விடுத்துமனிதர்கள் நீடியபூமியில் சார்ந்து
௮ அந்தந்ததேசத்து மன்னவர்தங்கள் அணிகத்துடன்அன்பு கூர்ந்து எதிர்
வந்துபசாரம் புரியத்தமிழின் வளம்தரும் நாட்டைச் சேர்ந்து
பொன்எயில்சூழும் மதுராபுரக்கோபுரம்கண்டுதேரைவிட் டிழிந்து மணி
பன்னகபூஷணன் தன்னை அஷ்டாங்கம் பஞ்சாங்கமுடன்பணிந் தெழுந்து
௰ துய்யமறையோர் துறந்தோர்அறத்துறைத் தொண்டர்முதல்எதிர்வந்தார்
வையைநதியைக் கடந்துதமது மதுராபுரம்வந்துவந்தார் (வர

விருத்தம்.

மேருமலை அளித்தபொருள் அனைத்தும் அந்த
வியன்மலைபோற் குவித்தந்நா ரூரு ளோர்களும்
சீரமுடன் உக்கிரனீந் திலகா ளுங்கால்
செகதீசன் அருளால்பாண் டியநா டெங்கும்
காருலவி மழைபொழியப் பயிர் தழைக்கக்
கண்டாரீ துரையபவர்கேட் டவர்துன்பம் தீர்ந்
தாருமிக போக சம்பத்தடைந்தந் தத்தில்
அரனுலகைஅடைந்திருக்க லாகும் தானே.

ஆக விருத்தம் (௬) கீர்த்தனை (௩) தரு (க) ஆக (௰). பதினைந்தாவது முற்றும்

௰

பதினைந்தாவது.

வேதத்துக்குப்பொருள் அருளிச்செய்தபடலம்.

அவதாரிகை—விருத்தம்.

மேருவைத் தாக்கி உக்கிரன் வியன்முடி மகனுக் கீந்து
சீருறும் பரமனோடு சேர்ந்தவா றுரைத்தே னிப்பால்
வீரபாண் டியன்தன நாளில் வேதத்துட் பொருளை நைமி
சாரணி யருக்கீசன்வந் தறிவித்த தினிச்சொல் வேனே.

நைமிசாரணியமுனிவர்வேதப்பொருளறியாமல்மயங்குதல்.

இதுவுமது.

நண்ணிய தருக்கள் சூழும் நைமிசா ரணியம் தனனில்
கண்ணுவ முனிசாண் டில்லியர் கருக்கரை முதலோர் வேதத்
துண்ணிறை பொருளை ஆராய்ந் துள்ளமும் முகமும் வாடிப்
புண்ணிய குருவைத்தேடிப் பூசிக்க யோசிப்பாரே.

மோகனம்—சாப்பு.

பல்லவி.

இந்தவிதம்என்ற றியாமலேமனம் ஏங்கிஇருந தனரே

அநுபல்லவி.

சந்ததமும்சக நீசனுக் கன்பு
தழைக்கும்தவத்தை இழைக்க முனிவர்கள (இந்த)

சரணங்கள்.

பூதங்கள் ஐந்தும் இடம்தமோதிப்
புவனங்க ளோடயன் மாலிந்திரபதமும்
வேதங்க ளும்முதல் உண்டானதுபோலவே
வீயும் படிககூழி காலம்அடுக்கின்ற (இந்த)

வாலிரவிமுன் கமலம்போல்சோதிமுன
வையகமுற்றும் மலருவதால்பண்டு
போலவே முத்தொழில் செய்திட மெய்ப்பொருள்
புநதியிலே அருள் பூண்டிருக்கின்றதும் (இந்த)

மயூடைகாயிக் கமலத்தில்மேவிய
வண்டுபோலேபிர மாவந்தமைக்கும்போ
தாலம் அயின்றவன் வாக்கில்பிரணவம்
அம்மந்திரத்தில்வேதம் உருக்கொண்டெழுந்ததும் (இந்த)

ஆரபத்தமுனிவர் முனிவர்களதுவருத்தத்தைமாற்றுதல்.

விருத்தம்.

புங்கவமா முனிவரிந்தப் படிமயங்கும்
போதில்ஆர பத்தன்என்றோர் முனிவரக்கண்

டங்கவலர வணங்கிடப் சரித்திடுங்கால்
அம்முனிவர் விருப்புவெறுப் பிகந்திருக்கும்
உங்கள்முகம் வாடியதே தென்னவேதத்
துட்பொருள்தோ ணுமலிருப் பதனுல்யாங்கள்
சஞ்சையுற்றேம் என்றிடக்கேட் டவரைநோக்கிச்
சாற்றுவார் மனமயக்கம் தேற்றுவாரே.

உசானி ரூபகம்.

பல்லவி.

கேளும் கேளும் முனிவரே கேளும் கேளும்

அநுபல்லவி.

வாழும்நைமிசாரணியம்தனில்நித்தம் மாதவம்செய்து மகிழுமுங்கள்சித்தம்
சூழும்மயக்கங்கள் நீங்கும்வழிதேடி சொல்லுகிறேன்ஒரு விபரம்அதைநாடிக்
கேளும்.

சரணங்கள்.

க மாதவம்புரிந் தறிவதல்லது மற்றொன் றாலறியக் கூடுமோ என்றும்
நிதையகற்று மத்தவமும்புண்ணிய க்ஷேத்திரத்திலே இருந்துசெய்தல்நன்று
ஓதும்புண்ணிய க்ஷேத்ரத்திலுமிக உறுதியாம்சிவ ஸ்தலத்திலசெயச்சென்று
ஆதலாலசிவ ஸ்தலத்தின்வலிஅறிந தடுத்துச்செய்தற்கிணைதொடுப்பதில்லைக்
கேளும். (கணடு

உ அம்புவியிலரியதலமியாதெனில் அகிலமனைத்தும்தனங்கமாச் சொல்லும்
சம்புவின்தலைக்கா திரண்டுவிரற்கலைடதன்க்குமேலாக விளங்கியே மல்லும்
உம்பர்மாமுனிவோர்கள்முதற்றலுத் துறுதியாலதின் பயனடைந்துவெல்லும்
தென்புமிகுந்தறம்சாஸ்திரமுறைக்கின்ற சீவன்முத்திபுரமேவிச்செய்யச்செல்
கேளும் [லும்

ங அந்தத்தலத்தினிலொளிவிடும்விமானத் தருகுதென்றிசைவடநிழலிருந்து
சந்ததமும்வழி படுமுனிவருக்குச்சகலவித்தையும் போதித்தருள் தந்து
சுந்தரம்பெருகுமூர்த்திஉங்கடகுச சுருதிப்பொருள்கண்டு சொல்லுவனுவந்து
சிந்தைமகிழ்ந்தவன் முன்னேதவம்செய்வீர்சீக்கிரம்மனமெய் வாக்கதுகுவிந்து
கேளும்.

விருத்தம்:

அடைவுடனீ தரபத்த [illegible]ரைக்கக் கண்ணு
வாதிமுனி வோர்கள்அவ ருடனெழுந்து
படிபுகழும் கூடலிற்சென் றம்பொற் கஞ்சம்
படிந்துசிவ தரிசனம்செய் துருத்திராக்ஷ
வடமுமறைப் புஸ்தகமும் விழிமூன் றும்நான்
மலர்க்கரமும் போதமுத் திரையும்பூண்டு
வடதிருக்கீழ அமர்ந்திடுமூர்த் தியையும்போற்,
லைகையுடனே தவம்புரிந்து மகிழ்ந்திட்டாரே.

தக்ஷிணமூர்த்திவருதல்.

இதுவுமது.

தவமுனிவ ரிந்தவிதம் மறைமுதல்மே
தாமனுவெழுத்திருபத் திரண்டு மோர்க்கச்
சிவபத்த முனிவரனல் தெளிந் தறிந்து
தேள்முதல்மார் கழிவரைக்கும் நியமம் பூண்டு
கவனமுடன் தருப்பணமோ மாதி செய்தா
சாரமுதல் தவிர்ந்துதவம் புரியும் போது
மவ்மறையின் பொருளாதி மூர்த்தி ஆங்கு
ாடினர் குருவடிவைக் கூடி னரே.

புன்னாகவராளி சாப்பு.

பல்லவி.

தக்ஷிண மூர்த்திவந்தாரே

அநுபல்லவி.

விருக்ஷத்தடியில்மோனம் விளங்கிக்கொண்டிருந்த தக்ஷி

சரணங்கள்.

எதிர்கொண்டுமுனிவோர்கள் துதிக்க முப்பத்
திரண்டிலக் கணங்களும் குறைப்பாயலு கதிக்கப்
பதினறு வயதெல்லை ரிக்க .வேதப்
பண்பு பெருகுமறை யோன்வடி தக்ஷி
புண்டரம் ஐந்திடம் துலங்க காதுல்
பூண்டகுழையொளிகண் டிருள்வலி விலங்க
கண்டருத் ராக்ஷமுத் திலங்க தொண்டர்
கனமன்றக்கும்பாச பந்தங்கண் டொதுங்க தக்ஷி
உரத்திலே தவளநூல் மின்ன வெண்பட்
டுத்தரியம்வலமா யொளிஎங்கும் பன்ன
கரத்தணிதோளணி மின்னப் பட்டி
கையுழ்தரித் திடையிற்கோ வணமது துன்ன தக்ஷி
வண்டுக ளொலிப்பது போலே செந்தா
மரையடிமேற்சிலம்பொலியும்தன் னேலே
தொண்டர்மனத்திருளப் பாலே ஓடத்
தூரத்தும் கண்டாமணியு முழங்கமென் மேலே தக்ஷி
வலக்கையில் பவித்திரம் நீடப் போதம்
வரைந்தபுஸ்தகம்இடககரத்தினில் கூடப்
பலத்தமுனிவரும்கொண் டாட வேதம்
பாதுகையாயிரு மலரடி சூடத் தக்ஷி
கறைமதுகரங்கள்விஸ் தரிக்கச். செழும்
கமலத்தேனுண்டொலிப் பதுபோலே சிறக்க
மறையோசைசெவிவழி நிறைக்க பத்தர்
மனவயல் ஆனந்தப் பெரும்பயிர் வளர்க்க தக்ஷி

விருத்தம்.

தக்ஷிணா மூர்த்தியிந்த வகையாத் தோன்றச்
செழுமதியைக் கண்டொலிக்கும் கடலைப் போல
அக்ஷமதாற் கண்டுவகை வெள்ளமேற் கொண்
டெம்கூற்றை உதைத்ததிரு வடியி றாழ்ந்து
ரக்ஷைதரும் பல்கலைக்கா தார மாகி
நிறைந்தமறைப பொருளாகி நின்றே யெம்மேல்
பக்ஷமுறும் எனமுனிவர் சரண மென்றே
பாடினார் மெய்புளக மூழ்னாரே.

தக்ஷிணாமூர்த்தி முனிவர்களுக்கு வேதப்பொருளருளிச்செய்தல்.

இதுவுமது.

சிலமுனி வர்கள்துதிக்க உங்களாசை
செப்புவீ ரெனயாங்கள் விழையும் வண்ணம்
ஞாலமுழு தும்பிழைக்கும் வண்ண மாகி
நான்மறையின பொருளையுரை செய்வீ ரென்ன
கோலமுடன் பந்தவினை தவிர்க்க வந்த
குரவன்மன மகிழ்ந்தவர்க ளுடனே கூடி
மூலலிங்கம் தனக்குமுனபோய் வேதார்த்தத்தை
மொழிகின்றார் கருணைமழை பொழிகின்றாரே.

புன்னாகவராளி ரூபகம்.

அந்தணரே கேளும்மறை அரும்பொருள்க ளெல்லாம்
அறிந்ததனாற் போகமுத்திக் கதுகருவிச் சொல்லாம்
இத்தவுல கிற்சுயமாய் எவைக்குமிதுத் துங்கம்
என்றிலங்கும் தத்துவமாம் இச்சுயம்பு லிங்கம்

நித்தியமாய்ச் சுருதிக்கெல்லாம் நீதியாய்மெய்ப் பொருளாய்
நிச்சயமா யத்துவிதமாய் நிருமலமாய்த் தெருளாய்
மற்றும்நிறை ப்ரம்பரமாய் மாசகன்ற மணியாய்
மன்னியவிஞ் ஞானநிரா மயமாய்நூல அணியாய்

அறையும்பரப் பிரமமிதே ஆமென முழங்கும்
ஆதிமறைக் குட்பொருளே அதின்வடிவா யிங்கும்
உறையுமிந்தப் படிவமொனறே உறுதியொன்றே நன்னூல
ஓதியுணர்ந் தறிவுடையார்க் கொக்குமிதே முன்னூல

ஆகையினால் வேதமொன்றே அதன்பொருளும் ஒன்றே
அனந்தவிதம் சாகைதழைத் ததில்விளைந்த தன்றே
ஏகனிவ னுக்கிலையால இவ்வுலகெந் நாளும்
எடுத்தல்அளித் தல்முடித்தல எனும்விபரம் கேளும்

விதியுருவாய்ப் படைத்துலகை விண்டுருவாய்க் காத்து
மேலரனா யழித்திவைமூவ் விபுதருக்கும் மூத்து

அதிபரமா காசசரீ ராதுபடைத தாதி
அந்தமிலலா லிங்கமதில் அதிலுறையும் சோதி

௬ அடியின்முத லான்மதத்துவம் ஆனஅயன் யாகம்
அதில்நடுவித் தியாதத்துவம் ஆனஅரி பாகம்
முடியில்சிவ தத்துவமாம் முக்கணரன் பாகம்
மூன்றினுக்குள் தத்துவங்கள் முளைத்தெழும்அ நேகம்

௭ ஆத்துமதத் துவம்தனிலே அகரஉருப பிறக்கும்
அடுத்தவித்தியா தத்துவமாம் அதில்உகரம் பிறக்கும்
வாய்த்தசிவ தத்துவத்தில் மகரஉருப் பிறக்கும்
வந்திதுமூன றும்பிரணவ வடிவம்கொண்டு சிறக்கும்

௮ பிரணவத்தில் காயத்திரி பிறக்கும்ஒரு மூன்று
பினனும்பத பேதத்தினல்ப் பிறந்திரண்டாத் தோன்றும்
ம்யா தெனச்சமஷ்டி யெனும்வியஷ்டி யென்னும்
இரண்டும்உல கினிலெவைக்கும் ஏதுவாக மன்னும்

௯ திரிபதையிரண் டினும்இவன்றன் திருவருளவலி யாலே
செப்பரிய மறைநாலும் செனித்திடும்தன் னாலே
வருமறைநா லுக்குளிந்த வள்ளலஅரு ளாலே
மட்டடங்காப் பிரணவமுதல் மந்த்ரமுண்டா மேலே

௰ சொன்னமுதற் றாகத்தில் தோன்றும்அக ராதி
தொடங்கும்எழுத் துக்களெலலாம் தோற்றிவரும் இயாதி
பின்னும்அந்த அட்சரத்தில பெருகும்சிவ ஞானம்
பிறக்கும்இவன் நடுமுகத்தில் பேசுமேகி தானம்

௧௧ கீழ்முகத்தில் இருபத்தொன்றுக் கிளைக்கும்முதல் வேதம்
கேளும்தென்பாற் சதஉருவாய்க் கிளம்புமிரண்டாம் வேதம்
மேல்முகத்தா யிரம்உருவாய் விளையும்மூன்றும் வேதம்
மேல்வடக்கில் நவ்உருவாய் விளங்கும்நாலாம் வேதம்

௧௨ அம்மறைநா லால்வருணம் ஆச்ரமமும் நாலாம்
அறம்திரும்யா காதிகருமம் ஆமிரண்டு நூலாம்
கன்மவழி நடக்கச்சொல்லிக் காட்டும்முதற் காண்டம்
கைவல்யமெஞ் ஞானவழி காட்டும்இரண்டாம் காண்டம்

௧௩ அந்தமுதற் காண்டம்சிவார்ச் சனைமுதலா கிறையும்
அவ்வினையைச் செய்யச்சொல்லி அறிவிக்கும்வா றுறையும்
இந்தவகை யன்றியும்பின் இனியொரு காண்டத்தும்
இவன்வடிவில் லாவடிவை யேதெளிந்து ணர்த்தும்

௧௪ வேர்ரிலேதன் ணீரெடுத்து விட்டிவரா ளாலே
மேற்கவையும் தழைத்தோங்கி விளங்குவது போலே.
பாரும்இவ னைக்குறித்துப் பண்ணும்உப சாரம்
பங்யகன்மால் முதலெவர்க்கும் பரவுமதின் சாரம்

௧௫ தீர்த்தமகிழ்ந் தனுதினமும் செய்தவமூ. விளைக்கும்
செல்வமும்நற் கதியும்பெறச் செய்யும்சிவார்ச் சனைக்கும்
இத்தரையி லுள்ளசிவ லிங்கமெல்லாம் தழைக்கும்
இச்சிவகோ சம்மனைவைக்கும் ஏதுவாக இழைக்கும்

௧௬ புரியுமறை பலமுகத்தால் புகழ்ந்திலைக்கும் நெறியைப்
பொருதிகிரைந் தகண்டபரி பூர்ணமாமிக் குறியை
கருமநெறி யாலும்ஞானம் கதிக்கும்நெறி யாலும்
கருதரிய மறைப்பொருளைக் காட்டிச்சொன்னே மேலும்

௧௭ கருமத்தினல் ஞானமுண்டாம் கருமம்சித்த சுத்தி
கதிக்கும்சித்த சுத்தியினல் கருதும்தர்ம பத்தி
தருமத்தினற் சாந்தியுண்டாம் சாந்தியினல் யாகம்
தழைக்கவரும் கிரியையினல் தான்வரும்வி வேகம்

௧௮ ஞானமதாற சிவதரிச னதிபத்தி பூசை
நற்சிவலிங்க ப்பிரதிஷ்டை நல்லடியார் பூசை
ஆனருத்ரா க்ஷம்தரித்தல் அரியகுரு பத்தி
அனைத்தினையும் தெரியஆகும் ஆமேஎண் சித்தி

௧௯ வேதமொழி மதங்கட்கெல்லாம் வேதமேபி யாணம்
விளங்கும்அதன பின்தொடரும் ஸ்மிருதிகள்பு ராணம்
ஓதும்அ ததற்கினமாய் உரைக்கும்அந்த ஸ்மிருதியே
உண்மையினல் ஸ்மார்த்தமென்ப துயர்ந்ததுமு றுதியே

உறுதியெனு மார்த்தவழிக் கொற்றுமையாம் துறையே
உலகத்திலே வைதிகமென் றுரைத்திடும்இம் முறையே
முறைநெறியே மறைபுகலும் மொழிக்குள்ளிதே தீர்க்கம்
மோனமுனி வோரேயிது முற்றும்சுத்த மார்க்கம்

விருத்தம்.

தெருளிடும்போ கம்வீட்டுக் கேதுவாயும்
சிவஞான மயமாயும் நிறைந்தவேதப்
பொருளைமொழிந் திப்பொருளைச் சொல்வதெல்லாம்
பொருளில்லையென் றுரைத்தந்த வழிதப்பாத
வரமுனிவர் முதுகில்மலர்க் கரத்தால்நீவி
மதுரேச னிலிங்கத்துள் மறைந்தானித்தை
உரைசெய்வர்கேட் பவர்கள்பர சிவஞா னம்பெற்
றுறைகுவார் சிவனுலகைப் பெறுகுவாரே

ஆக விருத்தம் (அ) கீர்த்தனை (௯) தரு (௧) ஆக ௧௨

பதினாறுவதுவேதத்துக்குப்பொருளருளிச்செய்தபடலம்முற்றிற்று.

——(0)——

சிவமயம்.

பதினேழாவது

மாணிக்கம்விற்றபடலம்.

அவதாரிகை—விருத்தம்.

மண்ணினி லுயரும் கூடல் வாழுமுக் கண்ணன் அன்பால்
நண்ணுவ முனிசாண் டில்லியர் கருக்கடர முதலோர்க் காகப்
பண்ணுறும் வேதார்த்தத்தைப் பகர்ந்தவா றுரைத்தே னிப்பால்
நண்ணிமா ணிக்கம்விற்ற நலமினிப் புகலு வேனே.

மோகனம் சாப்பு.

பல்லவி.

இன்னம் அறிந்திடுவீரே — ஜக — ஈசன் திருவடியாரே

அநுபல்லவி. (ல்

இந்நிலங்காத்து வரும்வீர பாண்டியன் தன்னைமருவும்வைப் பாட்டியர்குலதியி
மன்மதன்போலேகு மாரர்உதித்தவர் வல்லாயிர்க்குக் கலைபோற்கதிக்கையில்

சரணங்கள். (இன்னம்

பின்னும்தனக்குக் குலமகனை வேண்டுமென் றெண்ணி தன்
பிரியமுள்ள தேவியுடனங்கயற் கண்ணி
அன்னையுடன் சுந்தரேசரை உத்தேசம் பண்ணிப் பணிந்
அஷ்டமியிந்துவா ரம்முதல் நோற்பது நண்ணி
முன்னவனின்னரு ளாலேசிலநாள்
முயன்றபின் கர்ப்பமிருந்தாள் வயிற்றினில
சின்னதொரால்மவிந் தெனமூளைத்தொரு
சேயன்தரணியை ஆளவநதுற்றபின் இன்னம்

அத்தனிச்செல்வ மகனுக்குநான்முறை யாலே ஜாத
காதிகருமம் நடத்திவளர்க்கையில் மேலே
மற்றுமொருதினம் வேட்டைக்குச்சென்றாழி னாலே மன்னன்
வன்புலிவாய்ப்பட் டிறந்தானதுகண்டிப் பாலே
சிற்றிடைமங்கையர் மொய்த்தேயுரந்தனில்
செங்கையெறிந்தவர் தங்கள்வரிக்கணீர்
முத்துமுத்தாகவ ழியப்புலம்பவே
மூதூரிலுள்ளவர் யாரும்வருந்தவே இன்னம்

முந்தியுதித்தவைப் பாட்டிகுமாரர்கள் நோக்கி முழு
மோசத்தொழிலுக் கிதுவேசமயமென் றாக்கித்
தந்திருதிரை நிதியாபரணமும் ஆக்கி ராசன்
றன்மகுடத்தையும் கொண்டொளித்தோரிடத்தாக்கி
சந்தோஷமாக இருக்க அமைச்சர்கள்
தக்ஷணமிராஜனுக் குக்கருமாதிகள்
மைந்தனைக்கொண்டு நடத்தியம் மைந்தற்கு
மாமுடிசூட்டி வணங்க நினைத்தபின் இன்னம்

பொக்கிஷம்தன்னிற் புகுந்துமணிமுடி தேடிப் பல
பூஷணத்தேட்டதில் லாமலதிகைத்துள்ளம் வாடி
மிக்கபகைவரெடுத்ததென் றுண்மையைக் கூடி முடி
வேறொன் றமைக்க மணிவேண்டுமேயென்று நாடி

இக்காசினிக்கர சில்லாதுபாய்மரம்
இல்லாதகப்பலைப் போலேஅலையுமென்
றக்கார் அணியும் சடையானருளை
அறிகுவோமென்றே அமைச்சர்யோசிக்கையில் இன்னம்

சுந்தரேசர்வணிகராகவருதல்.

விருத்தம்.

மந்திரிகள் இந்தவிதம் எல்லையில்லா
மாதுயரக் கடலிலமிழுந் தாலோசித்துச
சுந்தரநா தன்திருச்சன் னிதியிற்சென்று
சொல்லிமுறை யிடுவோமென் றெழுந்திராசன்
மைந்தனையும் ஏந்தியுயர் கோபுரத்தின்
வாயிலுக்குட் புகுந்தவர்கள் வருமுன ரங்கே
அந்தமிகுந் திடும்வணிகன் போல்வே ஷம்பூண்
டய்யன்அவர்க் கெதிரேவந் தடுத்தின் றாரே.

முகாரி ஆதி.

பல்லவி.

சாமிவந்தனனே வணிகவேடம் தரித்தெதிர்வந்தனனே.

அநுபல்லவி.

மாமன அடிஉனும்தேடும் மதுராபுரத்தில்நீடும் சாமி

சரணங்கள்.

பாகதிடையிற்கோவணம் பட்டாடை மின்னப்
புரந்தரன்விற்போலமார்பிற் பொன்னாரம் துன்ன சாமி

புயதலமகுதமிரவி போலொளி விளங்க
அயத்திலைதப்பொதிகள் அணியாக நெருங்க சாமி

ஓதும்பரிநூல்வலம் ஒதுங்கிடக் காண்க
காதிற்குண்டலம்தோளிற் கதிரொளி யோங்க சாமி

பூரணமான அன்பு பொழிந்தருள் பாய
ஆரணம்தேடரிய அடிநிலம் தோய சாமி

திருவளரும் வணிகரைப்போல் அடியார்க் காகத்
திருவேடம் புனைந்துவரும் பகவான் றேரே
வருகும்அமைச் சரைநோக்கி நீர்ம யங்கி
வருங்கருமம் யாதெனமுன் னடந்த தெல்லாம்

தெரியமொழிந் திடஅவரைப் பார்த்தே எம்பாற்
செம்பொன்னூ றிரம்பத்துக் கோடி பெற்று
ஒருமணிபோற் பலமணியுமொன்று துன்பம்
ஓட்டுவார் தரம்தரமாக் காட்டு வாரே.

வலாசுரன்மகிமைசொல்லுதல்

விருத்தம்.

புக்கவமாக் கரும்படத்திற விழக்கு நோக்கிப
பொருந்தவிருக திந்திராதி திசைக ளெட்டும்
மங்கலமுத் தாதிசொரிந் திடைமா ணிக்கம்
வைததுவலா சுரனுடற்றின மிதென் றோத
அங்கமணி யானதென்ன அவனியா ரெங்கட்
கடிவரலா றரையுமென அமைச்சர் கேட்கச
செங்கமழு மாறெளித்த வணிக ராயநது
செபபியதன் விபரமவர்க் கொபபிப் பாரே

அடாணா ஆதி.

பல்லவி.

வலாசுரன் மகிமையைக்கேளும் மந்திரிமாரே வலாசுரன மகிமையைக்கேளும்

அநுபல்லவி.

சந்திர கலாதரன் அருளாலமரர்க் களத்தெவரா லும்நசித்தல
இலாவரம்பெற் றாழ்வநதால்மெய் எங்குமணி களாயபெற்ற வலா

சரணங்கள்

வரமடைந்தெழுந்தபோதே அமர்குறித்து
வானவருலகின்மீதே சென்றுவிண்ணவர்க்
கரசனுடனேதப்பாதே புரிந்திட்டதோர்
தமரர்கோனென்றிரங்கிலாதே தோற்றுப்போனவன
சுரருடனே திரும்பிவந்து சூழ்ந்துபோர்செய் யாமற் கொலைத்
கருதியேவஞ்சித்துன்வலி காசினியெங்கெங்கும் சேலைத்
தருகுவேன் வேண்டியவரம் தனைக்கேளென் றிந்திரன் சொல்லப
பொருதியேகைகொட்டியிடி போலேநகைத்திட்டான வலை வலா

உ இந்திரனைப்பார்த்துமுன்னாலே கண்டோர்சிரிக்க
எடுபட்டோடிப்போன தாலே உன்னுடைபுகழ்
இந்தஉலகத்தின மேலே வீணாய்ப்போலநீ
ஈயும்வரமும்என் பாலே ஆகுமலவாமல
என்றனக்கீசனிடத்தில ஏற்றிடும்வரமிருக்க
உன்றனிடம்வாங்கத்தக்க தொன்றுமில்லைநீ இரக்கத்
தந்திடுவதேயெனக்குத் தருவ[illegible]லவாமலே மிக்க
நிந்தையாம்புகழ்முடிக்க நினைப்பதேனென்றான கதிக்க வலா
தேவர்கோனதனைக்கேட்டுக் கைலையையாகும்
செய்யநாம்தவசம்நாட்டும் போதிலாவாக
ஓவெனத்தவத்தை நீட்டும் தனிமுனி

வரன்புகழுடம்பொன்றீட்டும் அல்லாயிலென்போல்
மாவிசயத்தானும்தேக மணிகளாலுமேயி ரண்டுண்
டாவதாலநட்டவன்றீயே அமரருடன்கூடிக் கொண்டு
யாவரும்புசிப்பதானே எனக்கறம்புகழைக் கண்டும்
ஈவதேபெருமையாமென் றிசைநதளித்துவகை மண்டும் வல

விருத்தம்.

வலனுவந்திவ் வரமளித்திந் திரனைநோக்கி
மைந்தனுக்குத் தனதரசீந் துயர்ந்தவிந்த
மலையெனவே நிமிர்ந்துமகச சாலைவாயில்
வந்தெனையூ பந்தனிற்பசு திப்பீரென்னக்
குலிசதரன் கண்டுதிக் கவும்விண்ணோர்பைங்
குசைக்கயிற்றாற் கட்டவும்கண் டரவம்போல
நிலைகொளத்தேர்ந் தவன்வாயைப் புதைத்துயிர்ப்பை
நீக்கவும்சத் தியவுலகைத் தாக்கினனே.

ஆனந்தபைரவி ஏகதாளம்.

பல்லவி.

இன்னமும்கேளும் அமைச்சரே இன்னமும்கேளும்

அநுபல்லவி

இன்னமும்கேளும் பசுவாம்வலாசுரன்
சென்னியின்பக்கத் திருந்துயிர்கொன்றவன்
தன்னுடைவச்சிர வேலால்வலனுடல்
பின்னம்படவே பிளந்தவன்செய்ததை (இன்ன)

சரணங்கள்.

இத்தகையாகும் பசுவைச் சுருதியு
ரைத்தபடியே வபையை எடுத்துக்குண்
டத்தெரிதன்னிலோ மஞ்செய்து தேவர்கள்
சுற்றிலுமொய்த்து மகத்தைமுடித்தபின் (இன்ன.)

உம்பர்துதிக்கும் படிக்குப் பசுவாக
அன்புபெருகு வலனசோரிமாணிக்கம்
என்பதுவச்சிரம் பித்தம்மரகதம்
வெண்பலலுமுத்து மயிர்வயிரியம் (இன்ன)

தங்கும்நிணம்கோமே தகம்தசை பவ
ளங்கபமேபுரு டராகமாவிரு
கண்களும்நீலம் இப்படிநவ ரத்தி
னங்களுலகில் விளங்கும்விபரத்தை (இன்னம்)

விருத்தம்.

மணிதனங்கத்திற்றோன்றும் மணிகளுக் ககுத்த முண்டாம்
எனிலறத் தாலைசிவன் இறந்தபுண் ணியவான் தேகம்
தனிலுதித் ததனாற்பூணத் தக்கதென் றமைச்ச ருக்கு
மனமகிழ்ந் தையனை வசியர்தேர்ந் துரைக்கின் றரே.

மாணிக்கவரலாறுகூறுதல்.

விருத்தம்.

ஓதரிய நவமணியும் வலன்அங் கத்தில்
உதித்திருளை முகம்பிளக்கும் ஒளிசேர்ந் திந்த
மாதலத்தில் இருக்குமிடம் நிறங்கள் சாதி
வரும்தெய்வ மொளிகுற்றம் நீக்கி நன்றாய்ச்
சோதனைசெய் தணிவோர்க ளெய்து மேன்மை
தொடுத்துவரும் பயன்முதலாக் கேளுமே யென்
றோதியிலமா ணிக்கவர லாறமைச்சர்க்
கறைகின்றார் தொண்டருளத் துறைகின் றாரே.

காம்போதி, ஆதி.

பல்லவி.

மாணிக்கவர லாறுசொல்வேன் மந்திரி மாரேகேளும் மாணிக

அநுபல்லவி.

ஊணிக்கேளும் வலனுடலத்திலதோணிப்பெருகும் குருதியிடத்தில்
உதிக்கும் கதிக்கும் மதிக்கும் விதிக்கும் மாணிக்க

சரணங்கள்.

ஆதியில் கிருதயுகமுதல் நாலு யுகமும்வழியே மக்கம்
அங்கமிருந்தக ளம்புரம்தும்புரு சிங்களமிந்நாலு தேசத்திடைப் பட்டுச்
சோதியொன் பதுபிறந்தது கேளும். தீபங்கமலங் கோபம்
துங்கமிரும்மாது ளம்பூவிரையமுல் செங்குவளையின்மி ளியுடுப்போலதிற்
சாதிநா லாப்பிரிந்தது கேளும் பிரமசாதி முதலா (க்
சாதரங்கம்குரு விந்தம்சௌகந்திகம்.மீதுகேவாங்கம்எனும் பெயர்பெற்றது
கேதமில் லாநிறங்களைக் கேளும்வேதியனுக்கோ ரைந்திரண்டுநிறம்
நீதிமன்னர்க்கு நாலிரண்டுநிறம் ஓதும்வசியன் மூவிரண்டுநிறம்
கோதில்சூத்திரன் ஈரிரண்டுநிறம் வாய்க்கும் ஆர்க்கும் ஏற்கும் நோக்கும் மா
உமுந்திய சாதரங்கம்கோபம் தழலிரவிகச் சோதம்
முளரிகீர்விளக் குக்கருமெய்தலமா துளம்விரைமலர் போலப்பற்றும் குரு
விந்தமோ செம்பருத்திசிந் தூரம் காயும்பொனமுயல ரத்தம் (ம்சௌ
வெளளிலோத்தம்பூதி லதம்பலாசரர் ஒள்ளியகுன் றியெட் டிவிதம்கொள்ளு
கந்திகத் தின்நிறத்தினைக்கேளும் ஒளிரும்பொன்னில வம்பூ (ம்
கருங்குயிற்கண் அசோகமலர்செம்பஞ்சொருங்கதாகுமை வண்ணமெனவறா
பிந்திய கோவாங்கநிறம் கேளும் சந்தமிகுந்த குசும்மை மலரும்
ஐந்துவண்ண மலருமொளிரும் . வெநதசெங்கல் பொடியு மகிழும்
அந்தமிகுங்கொவ் வைக்கனிநிகரும் ஈனும் தோனும் காணும் பூணும் மாணி
கூ அருமையா யுறுதிகொண்டு கீழ்மேல் சுற்றொளிவிடல கண்டு
ஆதின்மேலுத்தமம் கீழ்மத்திமம்பக்கம்அதமமென் றகுணம்கண்டறிந்துமுன
உரைசெய்சா தரங்கத்தைஅணி வோர்க்குஅன்னம்கன்னிகை முதலா
உளசகலதா னமும்பரிமேதவளமகமுதற் செய்பல னும்கொள்வர்

குருவிந்தம் தரிப்போர்உலக முழுதும்ஒருகுடையிலே ஆண்டு (துவர்
கொள்வர்விளங்குசௌகந்திகம்பூண்பவர் செல்வம்புகழ்முத லாம்பயனெய்
தரிகொள்கோ வாங்கத்தைஅணி வோர்க்குதிருமனையிலெ ந்நாளும்பாலும்
பெருகும்சாலியை முதலெக்காலும்பரவும்பலபண் டங்கள்நாலும்
திரவியமுத லாமென்மேலும் சீரும் சேரும் பாரும் நேரும் மாணி

விருத்தம்.

பொருவிலதிம் மணிமாசு நீக்கி நன்றுப்
பூண்பவர்பால மற்றிருநால் மணியும் சேரும்
திருமகளும் மகிழ்ந்தொருபாற் கட்லைப் போலே
சிறந்திடுவெ ளுலகமெலாம் குடைக்கீழ்த் தங்கும்
அரவுசிறு தெய்வம்விலங் கலகை பூதம்
அக்கினிநோய் தரித்திரம்கூற றுணுக வொண்ணுப்
பெருமைதரு மெனமழுமான திருக்க ரத்தில
பிடிக்குமையன் வசியமொனப் படித்திட்டாரே.

முத்தின்வரலாறுசொல்லுதல்.

அங்குமல ராகவள முரைத்தே னிபபால்
அவனியில்நித் திலம்சலசம் தலச மென்றும்
சங்கமுகில் இப்பிவே யானை பாம்பு
சாலிமீன் கரும்புபன்றிக் கொம்பு கற்பின்
மங்கையர்கந் தரம்கொக்கின் கழுத்தை வாய்மான்
வகுத்திடும்இப் பதின்மூன்றில் கடையில் மூன்றும்
விங்களித்தை யிரண்டிடத்தும பிறந்த தய்யன்
விரிக்கின்றார் அமைச்சருக்குச் சரிக்கின்றாமே

மாஞ்சி, சாப்பு.

பல்லவி.

முத்தின்வரலா றதுகூறுவேன்கேளுமே உத்தமமந்திரி மாரே.

அநுபல்லவி.

இத்தரணி முற்றுமகிழ் வுற்றவலன் பெற்றிடுதக
தத்திலேசெ னித்துவுல கத்திலேமி குத்தவரும் (முத்தி

சரணங்கள்.

சங்கமதில் மாடப்புறு முட்டையைப்போ லேதிரகூழி
தந்துவெண்மை யாகவரும் பாரும்
பைங்கிளைசெ ழிக்கவுயர் மூங்கிலிலுண் டாகியது
பாரில்ஆலங் கட்டிபோலே நேரும்
தண்கயலில் பாதிரியைப் போலேவரு குங்கரும்பு
தன்னிலேபொற் கொன்றைநிறம் சேரும்
அங்கமிக வும்கருமை தங்குமெனச சிங்கமதில்
செங்குருதி யின்கதிரி னக்கொளிவி ளங்கச்சாரும் (முத்தி

மைப்புயலி லேபரிதி போலேயொளி தந்துலகில்
மன்னிவரும் இந்தமணி காணும்
சர்ப்பமதில் நீலநிற மாகவரு கும்வளரும்
சாலியிலே பசுமைநிறம் தோணும்
செப்புமத வாரணத்தில் செம்பொனொளி தங்கிவரும்
செய்கையிதல் லாமல்இன்னம் பூணும்
இப்புவியி லப்பிலுறும் இப்பியிலு திப்பொளிப
ரப்பியசெ ழுப்பனிம திப்ரபைநி கர்ப்ப மாணும் முத்தி

பணபுதரும் வெள்ளைநிற மேவருண தேவனெனப்
பாருமீலம் விஷ்ணுதேவன் கேளும்
இன்பமிகும் பச்சைநிறம் காலதேவ னுகுமின்னம்
இரவிநிறம் சூர்யதேவன் நாளும்
செம்பிரபை சேர்ந்துதிரம் போலேநிறம் வாயுவெனும்
தேவனுக வேபுகழ்ச்சி நீளும்
அம்பொனிற மம்பரமெ னும்பதிய வன்பெயர்பூண்
அம்புலிநி றம்பனியிந் தென்பவுய ரும்பர்வாழும் முத்தி

கூறியஇம் மணியுடுக்கள் போலும் காட்சி
கொண்டிருட்சி திருக்கரத்தி லெடுக்கிற் றிண்மை
ஊறியமா சின்மைகண்ணுக் கினிமை நேர்மை
உரைத்தகுண மாறுமுள்ள தணிவோன் றன்பால்
சீறியநோய் வறுமைமுதற் றுயரம் நீங்கும்
திருமருவும் செல்வமும்வாழ் நாளு மோங்கும்
மாறுபடா தென்றமைச்சர் தமக்கு ராய்ந்து
வழுத்தினர் திருநீலக் கழுத்தினரே.

வச்சிரவரலாறு சொல்லுதல்.

இதுவுமது.

முத்தின்வர லாறிவகை சொலித் ததிசி
முனிவனென்பும் வலாசுரன்றன் என்பும் வீழ்ந்த
இத்தரையிற் சிலசிலதே சத்திற் றோன்றி
இயம்புமணி களுக்குமுதற் சாதி யாகப்
பொத்தலிடு வதலாமல் தனக்குத் தானே
பொத்தல்செய்யும் ஊசியாத் தனிவி ளங்கும்
உத்தமவச் சிரமகிமை தமக்குத் தாமே
ஒப்புவார் விபரமுடன் செப்புவாரே.

மத்தியமாவதி, சம்பை

பல்லவி.

வச்சிரவரலாறுமந்திரி மாரேசொல்கிறேன்கேளும்

அநுபல்லவி.

இச்சகத்திற் புகழ்சிறந்த ராசர்முத லணியப்பிறந்த வச்சி

சரணங்கள்

௧ கருதுங்கோசல தேசத்தினிலேவரா கையின்பூநிறமாய் அடுத்தது
மருவுமாதங்க தேசத்திலேவாச மல்லிகைப்பூநிறம் கொடுத்தது
புரியுங்கலிங்க தேசத்திலேசெம் பொற்கொன்றைநிறமா எடுத்தது
சொரியுமிமய கிரியினருகிற் றூயவெண்ணிறமாத் தொடுத்தது வச்சி

௨ இன்னமுமகா ராஷ்டரதேசத்திலே இரத்தவருணமா யுதித்தது
கன்னல்செழிக்குஞ்சௌவீரதேசத்திலே கறுப்புநிறமாப்பதித்தது
பன்னரும்பவுண்டரதேசத்திலேநீலோற் பலமலர்போலேகதித்தது
நன்னிலந்தன்னிலே இந்தவிதமாகநண்ணியேபலவா விதித்தது வச்சி

௩ மூத்தசாதிவெண்படிகம்போலுமன்னன் முயலிரத்தம்போற்புகுத்தது
வாய்த்திடும்வசிய சாதிகதளியின்மாமலர்நிறம்போல் தொகுத்தது
சூத்திரசாதிநற்சாணையில்பிடித்துச்சொலிக்குங்கத்திபோல்வகுத்தது
ஏற்றநாலும்வேதி யருக்காகுமற்றோர் இனம்போலேபூண் மிகுத்தது வச

௪ பூருவந்தரு நிலத்துமன்னவன்பூணவெகுசெல்வம் குவித்தது
சாருமிகலதை அறுத்துலகெங்கும் தன்பெருங்குடைக்குட் கவித்தது
பாருமிருகம்பல் பூதகணதிகள்பருநோயண்டாமல். அவித்தது
ஆரும்நடுங்கிடும் காலமிருத்தியுவைஅணுகொட்டாமற்சம் பவித்தது வச்

விருத்தம்.

புகலுமிந்த வச்சிரத்தின் காந்தி பேதம்
புள்ளடித்தா ரகம்புள்ளி ரேகை யென்னும்
வகையுடனெண் குற்றமது தேர்ந்து நீக்கி
மதிக்கவொண்ணு விலையுளதா யிலேச தாகி
மிகவொளியாத் தெளிவுளதா யணிவோர் போரில்
வெற்றிகொண்டு செருமகளுக் கன்ப ளுகத்
தகைமைபெற்று வாழ்குவரென் றமைச்ச ருக்குச்
சாற்றினார் வாரணத்தோல போர்த்தினாரே.

மரகதத்தின்பெருமைகூறுதல்.

விருத்தம்.

வச்சிரத்தைச் சுமங்கலிக மூத்திற் பூணும்
மங்கலத்திற் பதித்தணியக் கூடா திப்பால
பச்சைவர லாறுரைப்போம் வலன்பித் தத்தைப்
பருந்தினங்கள் தமதிரைக்கா வாயிற் கவ்வித்
தற்செயலாய்ப் பறக்கையிலித் தரையில் வீழ்ந்து
தங்கியதோர் தோற்றமுண்டா மலாமல் வெவ்வே
றிசசகத்தி லுதித்ததுவும் புகழ்ந்த காளை
ஏறுமையன் அமைச்சருக்குக் கூறுவாரே.

பைரவி, ஆதி.

பல்லவி.

மரகத்தைப் பாரும் மந்திரிமாரெல் லோரும்

அநுபல்லவி.

தரணிபுக ழுமரசர் தமக்கணியத் தக்கதிந்த மரகத

சரணங்கள்.

க காணும்அரு ணன்உதித்த முட்டையோடடை வினதைமாது
கருடனுக்கி டையில்அணிந்த மாற்றம்
பூணுமோட வனன்ரயி லிருந்துதப்பிவீழ்ந்த திநதப
புவியில்உதித் ததிதொரு தோற்றம் திவ்ய மரகத

உ அரிஅணங்கா வரவும் அரன தேய்ந்தரிய ரகுமரன்
ஆதியுண்டாம் விந்துவைஇப பார்மேல்
கருடன்கௌவித் திருக்கநாட்டும் கடலினும்வி டுமிடத்தில
கதித்தெழும்கருடப்பச்சைஇ தாமே திவ்ய மரகத

ங அரியகாடம் சுப்பிரம்காள மெனும்குணமூன் றிற்காடத்தில்
ஆறுகுண மைந்துதோஷம் உதிக்கும்
தருகுணமோ ராறும்காடம் உல்லசிதம் பேசலம்பித்
த்கீமுத்தம்பி ருதுகமென்றே கதிக்கும் திவ்ய மரகத

ச பின்னும்காடம் அறுகிதழாம் உல்லசிதம் மெலியதாகும்
பேசலம் சாலிநுனிபோல் விளங்கும்
மன்னும்பித்த கம்இளிச்சி றைமுத்தம் துளசியிலை
மற்றதுதா மரைஇலைபோல் துலங்கும் திவ்ய மரகத

ரு தோஷலே சாஷவிதம்துஷ்டம் தோஷமூர்ச்சி தமிதனறித்
தோஷலேசம் மஹாதோஷம் சிறக்கும்
தேடுமெனு மிச்சைஅர ளிருவிலைமு ளரிஇலை
சிகியிறகைத் தாமதுபோல் நிறக்கும் திவ்ய மரகத

நீலத்தின்மகிமைசொல்லுதல்·

உச்சரிகின்ற தோஷம் ஓரைநதும்விலக்கி நன்றும்
பச்சையைப் பூண்போர்நாலு பங்குடைச் சேனை யோடும்
இச்சகத் தினிற்சுகம்பூண் டுடவாழ்ந் திருப்பா ரப்பால்
மெச்சும்நீ லத்தின்வண்மை விரித்தையன் உரைக்கின்றனே.

கல்யாணி ஏகதாளம்.

பல்லவி.

நீலமகிமை கேளுமமைச்சரே விலையில்லாத நீலமகிமைகேளும்

அநுபல்லவி.

ஏலுமசுர னைவலன்கண் இந்திரநீலம் மகாநீலமென்னும்
ஆலமுண்டவன் கழுத்தொளிபோலே அவனியிலேசம் பவிதமாகிய

சரணங்கள்.

௧ பாரும்இந்திரன் விசுவரூபனைக் கொன்று வரும்
பழிவிலக்கிடச் செய்யும்பரிமேத மென்று
சாருமகத்திலோமப்புகைமுன நின்று விழி
தமைஇமைக்கவொண்ணுமனுலகத்திற் சென்று
ஊறுமப்பரி விழியிலேயிருந் தொழுகும்பீளைசிந் தியநிலத்திலே
சேரவுற்றதி னாலேஇந்திர நீலமென்றொரு பெயர்விளங்கிய நீல

௨ கதிரவன்தனைத் தழுவமனைவி பயந்து தவம்
கருதித் தனதுநிழலைஉருவா நினைந்து
பதிகொளத்தெரிந் திரவிவர்க்கணை டறிந்து பெண்
பரியும்அவரும் பரியுமாயோடித் தொடர்ந்து
இதயத்தில்மய லடக்கவொண்ணமல் இந்திரியமெ மூக்குசிந்தவும்
சிதறும்புலத்தினிடையிலேவந்துசெனித்துமாநீலமெனப்பெயர்கொண்ட நீல

௩ வெண்மையைக்கலந் திருக்கில்அந்தணர்க் காகும் அருண
மேனியைக்கலந் திருக்கில்மன்னவர்க் காகும்
ஒண்மையெரிபோற் கலக்கில்வைசியர்க் காகும் செம்பொன்
ஒளிகலந்திருப் பிற்சதுர்த்தருக் காகும்
நன்மைபெருகத் தரவருமிந்தநாலுவருணத்தின் பேதம்தெரிந்து
உண்மைபெருகும் அமரர்களுடன மனிதர்களுமெய்க் கணியச்சொல்லிய நீல

கோமேதகமகிமை கூறுதல்.

விருத்தம்.

ஓதுமிந் நீலம்பூண்போர் உற்றிடு வோர்கள் யாணம்
ஆதலா லிந்திரநீல மணிவோர்பாற் பாக்கியந் தொட்
டேதமில்லாமலோங்கும் என்றையன் மொழிந்திப் பாற்கோ
மேதக முண்டானத்தை விரித்தவர்க் குரைக்கின்றாரே.

சிஞ்சுடி, ரூபகம்.

பல்லவி

கோமேதக மகிமைகண்டு கொள்ளும் மந்திரிமாரே

அநுபல்லவி.

பூமேவலம் மாமேல்நிணம் தாமேஇந்தப் பூமேல் கோ

சரணங்கள்.

௧ ஒளிமேவுநெய்த் துளிபோலவே தெளிவாவடி வுளவாம் கோ
௨ மேனின்றிழி தேனின்றுளி போல்நின்றொளிர் காணும் கோ
௩ பாரும்பசு நீரின்துளி சேரும்ஒளி யாரும் கோ
௪ மெலிதாயொளி நலதாத்திணி யுளதாம்குணம் நலதரும் கோ
௫ மின்னும்பசும் பொன்னின்கதிர் மன்னும்பின்னும் இன்னம் கோ

புருடராகமகிமைசொல்லுதல்.

அரியகோ மேதகத்தை யாராய்ந்து பூண்கின்றோருக்
கிருளனைவ ரும்பாவம்தேய்ந் தெப்போதும் பரிசுத் தத்தை

தருகுமியா வருக்குமென்று சாற்றினா ரய்யனிப் பால்
புருடரா கத்தின்செய்கை புகழ்ந்தவர்க் குரைக்கின் றாரே

அடாணா, ஏகதாளம்.

பல்லவி

புருடராக மகிமைகேளுமே மந்திரிமாரே புருட

அநுபல்லவி

இரணியாக்ஷ னுயிரைக்குடித்து நரசிங்கம்வாயைத் திறந்துசிரித்துத்
தரணியிற்பொன்போல் கக்குமிட்டத சுரனகபம்விழுந் துதித்துக்கதித்த

சரணங்கள்.

க கிட்டிவருக்கு யிருள்கண் டோடவே ஒளிதருதுச்சி வட்டமாக மெலிதுமாகவே
சுட்டகனகம் போலொளிவளைந் திட்டவிரெரி யெனவமைந்தோள்
இடமௌம்கவர்ந் திலங்கும்பெருமை தொடபெகிலவந் துருவமெடுத்த புரு

உ வந்துபரிரி யாத்திரிமலையிலே கொடுமுடிபோலவ ளர்ந்திலங்கும் வடக்குத்
மந்தரமலைச் சாரிபிலேமயன் இந்தமணியினுடலமிருத்த (தொலையிலே
இந்திரனுக்கோர் நகருமரசும் தகதுலவுமண டயமும்சமைத்த புரு

ந பத்தியுடனிம் மணியைபூண்பரே தனதானியசம் பதுமுதலா வளரக்
யுத்தகளத்தி லேஎதிர்ததிடும் சத்துருக்களை வேரறுத்தவர் (காண்பரே
வெற்றிமாலையும் சூடுவரென்று இத்தரையிலவல் லோர்களுரைக்கும் புரு

வைடூரியமாற்றுக்கூறுதல்.

விருத்தம்.

புருடரா கத்தன்மை மொழிந்தோ மிபடால
புரியும்வலன் கேசமிளா விருத்தகண டத்தில
உருவெடுத்துச் சிங்களம்கோ ரக்கம் சீயம்
ஓங்குமலை யம்மகதம் திரிகூ டாதி
பெருகியதே சம்தீபம் கடலி னுள்ளும்
பிறந்திறுதி முகில்டிக்க நிறம்வெவ் வேறாய
உருவுறுவை டூரியத்தின் மகிமை கூற்றை
ஒடுக்கின்றோம் அமைச்சருக்குத் தொடுக்கின்றோம்

சாவேரி, சாபு.

பல்லவி

வயிடூரியவர லாறும்மந்திரி மாரேசொலகேடுளம் தேறும்

அநுபல்லவி

வியனுலகும்புகழும் வெற்றிபெருகுமா
சிலைநடத்தும்வேந்தர்க்கோர்க்கும்விலைமிகுத்த வயி

சரணங்கள்

க பூனைவி ழியைப்போலும் பொருவில்வே இலை போலும்
காளமயிற்பிடரிக் காந்திபோலும்மிகுத்த வயி

உ கண்ணுக்கினிதாயுளம் கவரும்குணமுளதாத்
திண்ணிக்கை யுமுளதாத் தெளிவாவிலைமிகுத்த வயி

மெய்யொளி வலமிட மேலகீழ்விடக்கண்டது
செய்யஅந்தணர்முதல் தெரிந்தணிந் திடவுற்ற

பவளயதிமைசொல்லுதல்.

விருத்தம்.

வயிரேரி யத்தினவளம் புகன்றேமிப்பால்
வலன்தசைதென் புலத்தவரை அயன்ப டைக்கச்
செயுமிடத்தும் மதுகைட வாளை மாலோன்
செகுத்தொழுகும் குருதிதங்கு மிடத்தும் இநதிரன்
சயிலமதின் குலத்தைஇற சரிநத சோரி
தங்குமிடத் தும்வீழ்ந்து பவள மாகப்
புயவலிசேர் அமைசசருக்குண் டான வாறு
போதித்தார் தக்கன்மகம் சேதித்தாரே

புன்னாகவராளி, ஆதி.

பலலவி

செம்பவ ளவளமைபாரும் இந்த

அனுபல்லவி.

அம்புவி புரக்குமன்னர்க் கணியஅரி தாரும் செம்பவ

சரணங்கள்

தண்மையு டன்மொழிந்து பறக்கும் கிளியினை
தனமூககுப போலும்கொவ்வைக் கனிபோலும்சிறக்கும்
செம்முருக்க மலர்போலும் நிறக்கும் ஒளிரும்
செவ்வரத்த மலர்போலும் குணவிப்ரம் பிறக்கும் செம்பவ
இன்னமும் கேளும்நெளி வுற்றல திருகல
இடைசிறுத்தல் பூண்போலே இருதலைத டித்தல்
பின்னும்கோணல்புழுஅ ரித்தல் தமர்க்கண
பிசுகல்முக மொடிதல்எனும்குற்றம்அறி வித்தல செம்பவ
மங்கும்த ரித்திரநோய் நீக்கும் திருத்தா
மரைமகளும் மனமகிழ்ந்து பெருநிதியைச் சேர்க்கும்
மங்கைமார்கள்தமககே ஏர்க்கும் தரிக்கில
மைந்தன்முதற் பேறுகள்மென் மேலும்வநதுண் டாக்கும் செம்பவ

நவரத்தினங்கள்அணியும் முறைமைசொல்லுதல்.

விருத்தம்.

நீடியமா ணிக்கமுத்து வயிரம் பச்சை
நீலமே தக்கம்புருட ராகம் துபபு
கூடியவை டூரியமா மென்இவ் வண்ணம்.
கூறியஒன பதுமணியின் குலம்கு ணங்கள
நாடியவா ரம்கிரகம்தெயவம் பூசை
பண்ணுமல ராதிவெள்ளி அம்ப லத்தில்
ஆடியசுந் தரநாதர் வணிகரா வந்
தாற்றுவார் அமைச்சருக்குத் தேற்றுவாரே.

சுருட்டி, சாப்பு.

பல்லவி.

ஒன்பது மணிகளும் அணிகின்ற முறைமைதேர்ந்
துரைக்கக் கேளும் மந்திரி மாரே

அநுபல்லவி.

உம்பர்வேள் வியில் மூந்த உரைத்தவ லன்சிதைந்த
தம்புவி யில்வி ழுந்த ததிலுள்வந் துபிறந்த (ஒன்ப)

சரணங்கள்.

முந்துவா ரத்தில்மாணிக் கத்தைசூரியனாக
முளரிம லரைக்கொண் டு சூடி
இந்துவா ரத்தில்முத்தி லத்தைச்சந் திரனாக
இசைத் தாம்பல் மலரினால் நாடி
உந்தும் பௌமவாரத்தில் துப்பைஅங் காரகனென்
றோங்கும் வாழைமலரைக் கூடி
வந்து சௌ மியவாரத்தில் பச்சையைப் புதனாக
மல்லிகை மலரால் பூசைசெய் துகொண் டாடி (ஒன்ப)

குருவாரத் தில்புருட ராகத்தைக் குருவாக
கோகன கமிதழ் னாலும்
பிருகு வாரத்தில்வச்சி ரத்தைச்சுக் கிர னாகப்
பெருகும் செங்கழுநீர்ப்பூ வாலும்
திரவாரத் தில்நீலத்தைச் சனியாக மந்தாரச்
செழிக்கும் தூயமல ராலும்
இரவிவா ரமேதகம்இந்துவா ரம்வைடூரியம்
ஏர்க்கும்கமல மாம்பல் பூக்கொண்ட ணிந்து மேலும் (ஒன்ப)

வச்சிர முத்திரண் டும்வே தியனாக மாணிக்கம்
பவளமிரண் டுமன்னனாத் தேர்ந்து
இச்சைத ரும்புருட ராகம்மே தம்வைடூரியம்
இதுமூன் றும் வணிகனென் றோர்ந்து
பச்சை நீலமணியி ரண்டுஞ்சூத் திரனாகப்
பாரில றிந்தோர்சொல்வர் கூர்ந்து
இச்சகத் தினில்யாரும் மெச்சும்ப டிக்கொண்டதன்
றிலங்கும் காலுசாதியாத் துலங்குமகிமை யோர்ந்து (ஒன்ப)

ஆணிமுத் திலம்பச்சை இரண்டும்சத் துவகுணம்
ஆகுமென் பதறிந்து தேறும்
மாணிக்கம் பவளம்கோ மேதம்பு ருடராகம்
வயிடூரியம் வயிரம்இவ் வாறும்
ஊணிக்கே ளும்ராஜத குணமாகு நல்லால்நீலம்
ஒன்றும்தா மதகுண மீறும்
தோனும்நவமணியின் குண மிந்த வகையென்று
சொல்லும்பொ ருளுமாய்ந்த வல்லோரு ரைக்குமாறு (ஒன்ப)

விருத்தம்.

நவமணிபூண் விதியுரைத்தா சனத்தின் மேலே
நடுவேமா ணிக்கமணி வைத்தெண் டிக்கும்
தவளமுத்தா திகளிரவி மண்டிலம் போல
தகவமைத்தி ரவிமுதலொன் பதுகோ ளாகக்
கவனமுடன் முன்னுரைத்த மகுடமொன் றும்
கையிலெடுத் துத்தரம்பார்த் தீசன தானே
புவிபுகழும் வணிகரா யிருந்து பூசை
புரிந்திட்டார் குடதிசைபார்த் திருந்திட்டாரே.

வணிகராக்வந்த நடராஜர் மறையப் பாண்டியனுக்கு முடிசூட்டல்.

இதுவுமது.

இம்முறையாக கதிர்மணியின் பதையும் பூசித்

மனமகனுக் காயுசும்செல் வமுமென் மேலும்
வளர்ந்தேறக் கடவதென்றே பரிந்து வாழ்த்தி
அம்மணியைத் தனிவணிகர் கொடுத்தார் முன்னே
அண்டமுட்டும் இந்திரவிமா னத்தை நோக்கி
மெய்ம்மலிகண் டனைபணிந்து இருகை யேந்தி
வாங்கினன் வழுதிமகன் ஓங்கினனே.

திபதை— சௌராஷ்டிரம், ஆதி.

௧ பாருமீசனுக் கன்புசெய்துயர் பண்புசேர் முனிவோரே கொன்றைத
தாரையமைத்த வணிகர்மணிதந் தபினைகதை அறி வீரே

௨ தென்னனமைந்தனை சகுழுமமைச்சர் திருமுகங்களை நோக்கி இந்த
வன்னமணியி னாலேஇழைத்து மாமவுலிஉண் டாக்கி (றும்

௩ குழந்தைச்சிங்கம்போ லேவிளங்கும்இக் குமரன்சென்னியில் சூட்டி என
பழுதில்லாதிவன் பெயர்அபிஷேக பாண்டியனென்று பா ராட்டி

௪ அம்புவிபாரு மென்றுவணிகர் அகமகிழ்ந்தே தும்பினனே உயர்
செம்பொன்னளந்து கொணர்ந்தமைச்சர்கள் செலுத்தவருந்து ரமே

௫ அகமலர்ந்தருள் பொழிந்தங்கிருக்கும் அரசிளம்பாலன மீது அருள்
நகைபுரியும்வ ணிகரையங்குகா ணமற்றிகைக்கும் போது

௬ அமையும்சபையி லோருருவாக அடுத்தவணிகர் தாமே பினனும்
உமையவளுட னிரண்டுருவாக உயர்நதவிடையின் மேலே

௭ தஞ்சமென்றவர்க் கருளுமுக்கண்ணும் தலைமுக்குநாலுசெங்கரமும் புயங்
தஞ்சம்தேவரைக் காக்குமாறு ஆலமெழுகந் தரமும்

௮ தெரியவேவந்து வாயைத்துக்குள் சென்றுநுழையப பார்த்தார் இங்கு
பரியும்வணிக ரிவரேயென்றுபின் படர்ந்துசன்னிதிக் கேற்றார்

௯ திங்களணியும் வேணியன்மலர்த் திருவடியிலே தாழ்ந்து எழுந்
தங்கைகுவித்துத் துதித்துப்பெருகும் ஆனந்தக்கட லாழ்ந்து

௰ யானுமெனதுடலுமென் பொருளும் யாதுமுனதென் னைய்யா உயர்
வானுதவுதற் கிவ்வுலகங்கைம் மாறென்செய்யு மைய்யா

௧௧ என்றுபோற்றவும் தென்னனமகனுக் கெழில்மணிமுடி தரிக்க வெள்ளி
மன்றவனருள் மணிதந்தானென்று வல்லவர்களுஞ் சரிக்க

௧௨ சிவனேமணிதந்த திருவிளை இந்தச் செகத்திலமகிமையேற தென்
புலியனேகநாளாளுவானென்று புகழ்ந்துபெரியோர் வாழ்த்த

௧௩ மதுரைநாதனுடத் திரவுபெறுஞ்சீர் வசனமுனிவோர் கூறத் தென்னவன்
புதல்வனமைச்சருடனரண்மனை புகுந்துசந்தோஷம் மீற

௧௪ வந்திருக்கையில் பரிசைதெரிந்த மந்திரர்களும் கண்டு அய்யன்
தந்தமணியை நோக்கியேஅதி சயித்துசந்தோஷம் கொண்டு

௧௫ சம்புவானவர் உடுக்களையும்கோள் தமையும்கொண்டொளி விரிக்க மிகப்
பண்புபெருகும் நவமணியாகப் பண்ணினரோவென் றுரைக்க

௧௬ துலங்கும்தாளிலும் மார்பிலும்சாமி தோளிலும்காந்தி கதிக்க அணிந்
திலங்கும் பன்னகமணியோ தந்ததுயாதோவென்றுள மதிக்க

௧௭ தெய்வலோகத்திலும்இம்மணிபோல தேடருமொளி அடுக்கத் தந்து
கைவருமணி யெனவேபரிக்ஷைக் காரர்களசொல்லிக் கொடுக்க

௧௮ அம்மணிகளை வாங்கிமம்பனுக கிகம்கலவியில பிருத்து வரும்
கம்மியராலே எழிலபெருகிய கதிர்மணிமுடி சமைத்து

௧௯ செழியனமகனுக் கபிஷேகம்பண்ணித் திருமுடிமாலை யணிந்தார் சாமி
மொழியும்வண்ணமே நாமதேயத்தை முதுமறையவர் புரிந்தார்

௨௰ வீதிவலம்வந்தமைச்சர்களுடன விமலனடியைச சார்ந்தார் மறு
நீதியரசர் புகழ்ந்ததமது நெடுமரணமனை சேர்ந்தார்

விருத்தம்

இந்தவிதமணிமுடிபுனைந்துசெருமகளபுயத் திசையஅபிஷேக பாண்டியனை
இரதகஜதுரகமன்னவர்கள்மணிமுடிகள்தன திருசரண மலரணியவே
அந்தமுடனமனுநீதி செய்துபுயலபைங்கூழ ஆதரிக்கின்ற முறைபோல
அருள்தந்துவையகம் தன்னை இறைமாக்ஷிசெய் தாண்டுவருகின்ற நாளில
தந்தைமகிழவைப்பாடிமைந்தராகியகொடுந் தறுகண்ணரைப் பிடித்துத்
தனதுமுடிமுதலமீள வாங்கினுனொளிபரவு சந்திரகுலம் பெருகவே
புந்தியினுவந்திதைச் சொலவர்கேட்பவர்களசம் புத்திரசம்பத் தின்பமும்
பூணுமணி ஆரோக்கியமும்பூண்டுவோர்பின புராரியுலகம் புகுவரே.

ஆகவிருத்தம் ௨௨ கீர்த்தனை ௰௪ தரு ௧ ஆக ௩௭

பதினேழாவது முற்றும்.

சிவமயம்.

பதினெட்டாவது

வருணன்விட்ட கடலை வற்றச்செய்தபடலம்.

அவதாரிகை — விருத்தம்.

நதிமதி அணியுமீசன் நவமணி வழுதிக்கீந்த
கதைசில வுரைத்தேனிப்பால் கருமையாத் தமதுசென்னி
வதிதரு முகிலையேவி மதுரைமேல் வருணனவிட்ட
உததியை வறப்பச்செய்த உண்மையை இனிச்சொலவேனே.

அபிஷேகபாண்டியன்சோமசுந்தரர்க்கபிஷேகம்செய்தல்.

இப்புவியைப் புரக்கும்அபி ஷேகபாண டியன்
ஈசனுக்கு நிதமுமபி ஷேகம் செயது
கர்ப்பூரக் குழம்பணிநது பார்த்து நீயே
கர்ப்பூர சுந்தரனென் றேத்தி வாழ்த்தி
அற்புதமா வருநாளில் மேட மாதத்
தடுத்துவரும் சித்திரைநாள் மதியம் தன்னில
னட்புடனே அபிஷேக சாமான் கொணடு
தணணிறன் அபிஷேகம் பண்ணி னனே.

தோடி ரூபகம்.

பல்லவி

அபிஷேக பாண்டியமன்னவன் அபிஷேகம் சோமசுந்தரர்க
கதிசய மாகசசெய்திடும் அருமை அறிவீரே.

அநுபலலவி.

அபிஷேகம்பரிநதுருத்திரு ஜபஹோமாதிகளுடனேசை
வாகமத்தின் முறையாகவே ஆர்க்கும்தவ முனிவோர்களே

சரணங்கள்.

எண்ணெய நெய்தயிர் பால்மது எலுமிச்சங் கனிரதமும்
தண்ணும்கந்த ஜலமும்இட்சுரசமும்ஐந்த முதமும்
தண்ணூரும் கர்ப்பூரோதகம் தருமந்திர ஜலமினமும்
நிர்ணயமில் லாச்செவ்விளநீரும்பன் னீரும்பொான் னீரும்மன் னீரும்.கொண்
டபிஷேக

நல்வஸ்திர மணிபூஷணம் நற்சந்தனம் கருப்பூரம்
சவ்வாதுகுங் குமப்பூமுதற் சாத்தி அலங்காரம்
வில்வமுதலாம் பத்திரம் வெவ்வேறாச் சித்தாயிரம்
சைவவட்டமும் நீர்ப்பூ தருப்பூசெடிப்பூ கொடிப்பூ முதலணிந்து அபி

தோயும் தயிர்பால்தேன் இருந்தம் சூபமுடன் திவ்வியான்னம்
ஆயும்பல கனிபக்ஷணம் அக்காரச்சித் திரான்னம்
சாயும் தென்னங்காய் பானகம்தாம்பூலம்தக் கோலமினனம்
ராயசங்கள் முதலாப்பல பாத்திரம்பூர்த்திசெய் தாற்நைவேத்யம்செய் தபிஷேக
சேரும் நறும்புகையும்பல தீபாராதனை நிரையும்
பாரும்மணிக் குடையும்சூரிய பானுவெண்சா மரையும்
சோராமலே கானமுடன் தொந்த்துசெய்யும் பதினறுப
சார்முடனேபலபல தாளங்களமேளங்கள் காளங்கள்கோஷிக்க அபி

விருத்தம்.

சிந்தைமகிழ்ந் தபிஷேக பாண்டிய னென்னும்
சிவபக்த சிகாமணிபூ சிக்கும் போதே
இந்திரன்வச் சரம்தோறும் பூசைசெய் வான்
இயற்கையினு லூன்றவனவந் ததனை நோக்கி
அந்தமட்டும் தாழ்ந்துபொற்ரு மரைநீரில தோய்ந்
தம்மரைரும் பறித்துப்பூ சனைசெய் தேததி
புந்தி[illegible]மகிழ்ந் தவனிருக்கும் சபையில வந்து
புக்கிருந்து பாண்டியனை மெய்க்கினை ருனே.

இந்திரன் வருணனுக்கு முக்திபுரத்தின் பெருமைகூறல்.

விருத்தம்.

தேவர்கோன் மெய்க்கையிலவா ருணன்வந் தேத்தித
திருமுகம்பார்த் தினறிளைபபும் றிருக்கும் வாறுண
டாவதே தெனக்கேட்கத் தென்னவன பூசை
ஆகுமட்டும் கர்த்திருந்து மதுரா நாதனை
சேவடிபூ சித்துவந்த இளைப்பென் றுரைதத
திரும்பியுமவ் விலிங்கந்தான பெரிதா மோவென்
றுவனுடன் கேட்கவிருத் திரன்றனைச்சங
கரித்தவன தின்புகழ்ச சரிக்கின ருனே

சௌராஷ்ரம்டி, சாப்பு.

பல்லவி.

முக்திபுரம்போலே உத்தமக்ஷேத்திரம் பூவுலகத்திலுண்டோ.

அநுபல்லவி

சிவ பத்தசிகாமணி என்னும்பெரும்புகழ் பெற்றுயர் பாண்டியன்வாழும் கதம்
பத்தருமேவிஎந் நாளும் வன மத்தியிலேவளம் நீளும் முக்திபு

சரணங்கள்.

க மந்தரம்வெள்ளி மலைமேருவர்திஇம் மாதலங்கட்குமுன் தோணும் அன்றி
முக்தியுகத்தெம்மால அர்ச்சிக்கும்சுந்தர மூர்த்திக்கிருப்பிடம் காணும் எமை
வந்துதொடரும்கொடும்பழியோடுபாவங்களைபபோக்கிமுன்மாணும்வெள்ளைத்
தந்திக்குத்துர்வாச ரிட்டகொடும்சாபம் தன்னையுமாய்த்தின்னம் நீணும் பல
ப்ரதவிளையிருள் நாணும் துவாத சாந்தமெனுமிசை பூணும் முக்தி

௨ அங்கயற்கண்ணைத் தெரிசிக்கில செல்வம் அனைத்துமேவந்துகை கூடும் செ
பங்கயவாவியி லாடிடிற்புத்திரசௌ பாக்கியமுதலாக நீடும் மூல (ம்பொற
லிங்கதரிசனைத் தாலேஎப்பாவமும் நில்லாமலேவெருண் டோடும் தூய
க்கனகமுதலாக ஆடும்பலனும்ம கப்பலனும்தரும் வீடும் செம்
பங்கயக்கண்ணனும் காடும் மலர்ப புங்கயனுதிகொண் டாடும் முத்தி

௩ மூர்த்தியும்தீர்த்தமும் க்ஷேத்திரமும் இந்தமூனறுலகத்திலும் ஓதும் சிவ
க்ஷேத்திரமாயிரத் தெட்டினிலும் சென்று தேடினாலும்கிடை யாது என்று
சாத்திரம்வேதாக மங்களும்கூடித்தனித்தனியேதது மெப போதும் புத்தி
வாய்த்தபிரகஸ்பதி யாலுமளந்து மகிமைமொழியக் கூடாது உற்றுப
பார்த்தாலி தற்கிணை யேது சலம் பூத்தபுவந்தனில் மீது முத்தி

விருத்தம்

ஆலவாய மகிமையைவா சனைசொலக் கேட
டம்புதிமன் னவனுமந்தப் புடியா னுலென
பாலுறும கோதரவியாதி தெய்வப
பண்டிதர்க்கும் அரியதுநீங்கிடுமோ வென்ன
மாலயனு லும்தீராப் பிறவி நோயை
மாற்றுவர்க்குள் நோயகற்ற லரிதோ ஆங்கே
நீலகண்டன் செயுமவிளையா டலையின்றே போய்
நீ அறிவாய் எனவருணன் நிகழ்த்து வானே

மதுரையையழிக்க வருணன் கடலை விடுத்தல்.

இதுவுமது.

வானவர்கோ னேயுனது சபையை நோக்கி
வருகையில்பா லொழுககக்கண் டுடனே காய
தேனுவரப் பார்த்தசகு னத்தா லிந்த
திருமொழிகே ட்டென்றுத திரவு பெற்று
மாணணியும் கடவுளவிளை யாடல் பார்த்து
வயிற்றுவலி அகற்றவெண்ணி வருணன் தென்னர்
கோனிருக்கும் மதுரையைசசூழக தழிநீ யென்று
கூவினன் அலைகடலை யேவினனே.

பியாகடை;

பல்லவி.

அடுத்தானே மதுரைமேற்கடலை விடுத்தானே வருணனை

அநுபல்லவி.

அடுத்தா றக்கணியும் சாமிவ ரிப்புலித்தோல்
உடுத்தா டிடவெள்ளி யம்பல வாணனன்பு
தொடுத்தத் ரும்பகழும் பாண்டியமன் னனுக்கருள்
கொடுத்தாடியதிரு விளையாடலைசசோதிக்க

சரணங்கள்.

கொதித்தெழுந் துபல்பல மரங்களைவேருடனே
கொண்டுதிக் கெங்கும் மறைக்கப் பருப்பதங்களை
அதிர்த்தெழுந் தடியோடே பறித்துமுன் சொன்னதற
கப்பால்எங் கெங்கும் நிறைக்கக் கோட்டையின்மேலே
எதிர்த்தெழுந் தேயுயரும் மாடங்களிலகவாக்ஷம்
எங்குந்திவலை இறைக்க யுகாந்தத்திலே
உதித்தெழுந் துவருதல் போலேவரக்கண்டூருள்
ளோர்களும்கண்டு விறைக்க இவ்வகையாக
கதிக்கும்பல நுரைகள் வாளைமச் சங்கள சங்கம்
கட்செவிகள்மகர மச்சங்க ளாமை வங்கம்
படிக்கும்நவமணிக ளிவைகளுடன்த ரங்கம்
பருவதம்போலெழுந்து பயங்கரமாமு ழங்க அடு

உ பிரமப்பிரளயத்திலும் அழியாதிருக்குமிந்தப்
பெரும்பதிக் கிடையூறு வந்திடும்போதே
சுரருலகந்தனக்கும் வருமோவராதோவென்று
துணிந்திருப்ப தெவ்வாறு என்றுநினைந்து
பரபரப்புடனெழுந் திதோவந்துவிட்டதென்று
பயம்பிடித்து வெவ்வேறு ஆலத்தைக்கண்டு
விரைவாயமரர்முன்னே ஓட்டம்பிடித்ததுபோல
வீதிக்கு வீதி தோறும் சந்திருவர்இம்
புருடர்கின்னரர்சித்த சாரணருடன் கூடிப
பூமண்டலத்திற்சேரும சுந்தரேசரை நாடிச
சரணம்சரணமென்று துதித்துமிகக்கொண்டாடித்
தத்தளிக்கும்படிக்கும் இரணந்திலைசயு டூடி அடு

௩ மூலமுனிவர்தொண்டர் புண்ணியவிருத்தர்முத்தர்
முதலனைவரும் பயந்து பயந்திதென்ன
காலம்மோ ... காலம்மோ அல்லதென்ன
காரணமோவென ... உ...ந்து ...
சேலநிகரும்விழி மணவாளனேதனது
திருவிளையாடல் நினைந்து கற்பித்துவிட்ட
சிலமோகாமுன்செய்த தீவினைதானோவென்று
திரண்டுவேதங்கள் பொழிந்து என்னென்றுசொல்வேன்
ஆலமுண்டவன்திருச் சந்நிதிமுன்னே சந்தித்
தபயமபயமென்று துதித்தனைவோரும் வந்தித்
தோலமிடக்கண்டானதனை அறிந்து சிந்தித்
துள்ளம்நடுங்கும்படிக் சந்திரோத்தி லுந்தி அடுத்த

விருத்தம்.

மாலையில்இவ் வாறுததி வரக்கண் டஞ்சி
மன்னன்முன்னு ளாலமெழும் பிவரும் போதே
ஓலமிடும் மால்போலும் காலனைப் பார்த்
தோடிவரும் மார்க்கண்டன் போலும் சார்ந்து
மூலலிங்கம் தனைப்பணிந்தோ லமிடத் தேர்ந்து
முறுவலித்த ருளித்தமது முடிவாழ் மேகம்
நாலினையும் விடுத்தாழி வறக்கும் வண்ணம்
நாட்டிஅப்பன் அவைக்கிரையா யூட்டினனே.

விருத்தம்

சென்னுலு மெழுந்துததி நீரை வாயைத்
திறந்துருஞ்சும் போதீசன் அடியார் சென்ம
முந்நீர்போற் பகையறவற் றிடபபார்த் தும்பர்
முதலோரும் பாண்டியனுமி யாரு மாங்கே
முன்னவனு டலைநோக்கி மகிழ்ந்து பாடி
முகமலர்ந்து விர்ப்பயமா யிருந்தா ரித்தை
சொன்னவர்கேட் பவர்களிகம் பெற்றநந் தத்தில்
தொல்வினைதீர்ந் தரனுலகிற் செல்வர் தாமே.

ஆகவிருத்தம் அ கீர்த்தனை ௩ ஆக—௧௧
பதினெட்டாவதுபடலம்முற்றும்

மதுரைக்காண்டம்
முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீமீனாக்ஷிசோமசுந்தரேசர்திருவடிகளே துணை.

உ

சிவமயம்.

கூடற்காண்டம்.

பத்தொன்பதாவது

நான்மாடக்கூடலானபடலம்.

விருத்தம்.

அரனவள ரால வாயமேல ஆழியை வருண னேவக்
கருமுகில நாலால வெனறு கதையுரைத தேனவ் வாறே
பெருமழை யேழுமேவப பிறகநான் முகிலாற் றனே
அரியநான் மாடக்கூடல ஆக்கிய திறஞ்செல வேனே.

மதுரையையழிக்க வருணன் மழையேவுதல்.

விருத்தம்.

அலைகடலமன னவன்முன்னுள அப்பு யத்தால
ஆத்திரம்சேர்ந திருவிழியும் சிவககக் கோபம்
நிலைகொளவுள ளம்கொதிக்கக் கடலும் யாறும்
நெருப்பெழவே யோங்கியுட னெழுந்தா னிப்பால்
குலமுகிலே ழையும்கூப்பிட டுததி வற்றக்
குடிததெழுந்து மிகவிடித்துப் பாண்டி நாட்டில
புலமுயரும் திருவால வாயிற சென்று
பொழியென்று னிக்கணம்போ யழியென் றானே.

வண்ணத்தரு — சௌராஷ்டிரம், ஆதி.

க திருவால வாயின்மேலெழு முகில்களும்கன முழக்கமாயகழ்
தரும்வாயைத் திறநதுவாரிதி வறநதிடபபுவி தெரிந்திடப்பெரும்
ஜெலமுழு தும்பருகி உடலம துகருகி
திசையும்விண ணுமதிர விசையுடன மேவி

உ விரிபாரும் பிலத்துவாரமும் கிழிநதிடக்கடி தெழுந்து மாலவரை
இருநாலும் வெடித்திடததனி மேருவும்தலை சாயவூழியில்
வெடிக்குமண் டகடாகத் தொலிக்கிணை யாகமிகத்
தடித்தநத ரத்திலிருந திடித்திரள்வீழ

ங இடிகேட்டா யிரந்தலைப்பணி மணிக்கணங்களும் தெறிக்கவேதிகழ்
படிதாஙகும் சேடனும்முடல நெளித்திடத்திசை பொறுத்தயானைகள்
இருக்கும்நிலைகலங்கித் துதிக்கையெடுத்துச்செவிக்
கிணைத்துத்து ணித்துப்பெரும் திணுக்கத்தைப் பூணப்

ச பரும்பூசணிக் காயைப்போலவே கதித்தஆலிகள் உதிர்த்திடக்கொளும்
அரும்பாரைத் துளைக்கவெள்ளியந தூணகளபோல்விழும் தாரையிறசுர
பதிகொளு மீனினஙகள குதிகொண டெழுநதெனப
பரந்தமழையிலசல சரம்துள்ளி வீழ

ரு உடுப்போலே கதிக்கும்நித்திலம் நீலம்மரகதம் ஆடகத்துகள்
சுடர்போலும் சிவந்தமாமணி கொடிப்ரவாளமும் சலந்துசிந்திய
தும்பர் அரிவையர்கள் தம்பதி களோடே
அம்புவி யிலெறியும் பொன்பணி போலும்

சு விதியாலுந் திடும்சராசரம் எவற்றையும்உரு மறைத்தடர்ந்துச
லதிசூழவை யகத்தையுண்ணத் தொடுத்தமாயனை நிகர்த்திருணடுயர்
விண்ணுல கும்திசையும் மண்ணுல குமிதென்று
கண்ணுழை யாமலிருள் வண்ணம தாகக்

எ கடுகால்சுற றிலும்விழுந்தரண போலெகும்மென மூடவேமணி
முடிசூடிய தென்னனுமந்நகர் உள்ளயாவரும் நடுங்கியேயிது
கடம்பவ னத்துக்கின்று அழிம்புவருமோவென்று
கலங்கிம யங்கியுளம் தயங்கிஎல லோரும்

அ தீராத வினைக்கு இனமும் தெய்வமேதுணை யென்றுகொன்றையம்
தாராடும் வேணியன்சந்நிதி புகுந்துஇந்த்ரவி மானமீதுறை
தேவதே வனைக்கண்டென செய்குவ மென்றுமுனம்
செய்திடும் விளையாடல் சைகண்டராஜன

கூ விடையோனைக் கறைக்கழுத்தனை நீண்டமேருவைவளைத்திடும்தனு
உடையோனைக் காலகாலனைத் தொண்டருக்கருள் அந்திவண்ணனை
வேண்டியெங் களுக்கனுபூண்டிர க்ஷித்தருளும்
ஆண்டவ னேயென்றேதும் பாண்டியற காக

ய வெகுநாட்கொண் டடுத்திடும்துயர் தீர்க்குமன்னவ னேமுன்போலவே
முகில்நாலையும் அனுப்பிஅந்நகர் எல்லைநாலினும் சூழ்ந்துகொண்டிடை
வெளிதெரி யாமலெங்கும் பொழியு முகிலேழையும்
விலக்கி விடவேவிரைந் தனுப்பியபோது

கக திருநாலு மாடமாகி உயர்ந்துசுற்றும் வளைந்துசந்துகள்
தெரியாமல் இணங்கிநட்டகூ டாரமென்னவே போர்த்திடசிவ
புரத்தி லுள்ளவரென அமைச்சர்கள் சேனைசரா
சரத்துட னேமுனனிலும் மிகுத்தினப மேவ

கஉ மலைமேலுஞ் சியில்சொரிந்தது என்னவிண்ணவர் மாடமீதுதி
வலைவீசி யெறிந்திடத்துளி உடைந்துதுள்ளச் சொரிந்துவாரிதி
வறட்கும் முகிலுடலம் வெளுக்கப் பொழிந்துவெட்கம்
பிறக்கத் தலைகுனிந்து கரக்கசென்றோட
வருணனும் கண்டுமனம் வெட்கினன்.

வருணன் சுந்தரேசரைப் பூசித்தல்.

விருத்தம்

சத்தமே கங்களும்பெய் திளைக்கக் கண்டே
சலாதிபனச சம்பூண்டு நடுங்கிப பின்னும்
சித்தமதி லேயொருசந் தோஷம் தோன்றச்
செழும்பொற்று மலர்க்கரையுந் திருமுன் றன்னைக்

சுற்றிநின்றவயிற்றுநோ யெரியைக் கண்ட
துய்யபஞ்சு போல்மறையத் தெரிந்து தோய்ந்தே
நித்தனைச்சார்ந் துறறதுபெற் றிடலா மென்றே
நேசிப்பான் விதிமுறையால பூசிப்பானே.

சுருட்டி, ருபகம்.

பல்லவி

வருணன்பூசைபுரிந்தானே சுந்தரேசனை வருணன்பூசைபுரிந்தானே

அநுபல்லவி.

சு வருண பதுமினி யாடி வாக்குமனமெய் கூடி
திருநீறிட டுக்கொண் டாடிச் சிறந்தருத் ராக்ஷம் சூடி வருண

சரணங்கள்.

கங்கையமுனைவாணி முதலாம்நதிப் பெண்கள்பலரும் தோணி
தங்கள்குடம்நெடுக்கத் தண்ணீர்வாசம்தொடுக்க
கங்கணம் பூண்டடுக்க கையைநீட் டிக்கொடுக்க வருண

இன்னம்சந்தனவிழுதும் மதுவொழுகும் வனமலர்கள் முழுதும்
பொன்னுடை யும்கனக பூஷணமும் அணிகப்
பின்னுள்ள தும்கற்பகம் பெருக்கமுடன்தருக வருண

ஐந்துகனியைநதமுதம் கவ்வியம்விநதை விநதையாயமுதுசிதம்
கந்தமிருந்த தூமம் கதிர்விளக்குகள் நேமம்
சிநதைபெருகக் காம தேனுவளிக்க நாம வருண

வருணன்சுந்தரேசரைத் தோத்திரம்செய்தல்.

விருத்தம்.

வருணதே வனுமிந்தப் படிசை வாக
மந்தனிலே சொல்லியவா றியைந்து பூசைக்
கொருமையுடன் வேண்டியசா மக்கிரியம் சேர்த்
துணமையுடன் செய்துதிக்கும் வெள்ளி போலே
அருமைதந்து நிலவொழுகும் நித்தி லங்கள்
ஆயிரம்கொண் டகமகிழ்ந்தீ ரைந்து நூறு
திருநாமம் சொல்லிஅருச் சனை புரிந்து
திகழுவான் பணிந்தெழுந்து புகழுவானே.

சுருடடி, சாப்பு

பல்லவி.

சாமிசோம சுந்தரா தழைக்கும்நீல கந்தரா

ஸ்ரீமதுரை நாதனே சேல்விழிச மேதனே
மாமன்தேடும் பாதனே மன்னும்தத்வ போதனே சாமி

சரணங்கள்

அர்த்தநாரி பாகனே அழிவில்லாத தேகனே
சத்தியசைவ யோகனே தவளநந்திவாகனே சாமி

௨ காலனுக்குக் காலனே கண்ணிலங்கும் பாலனே
ஆலமுண்ட சீலனே ஆதிதேவ மூலனே சாமி
௩ தொண்டருக்கு நேசனே தோற்றிடும்பூ தேசனே
பிண்டமண்ட வாசனே பிறவித்துன்ப நாசனே சாமி
௪ வரமருள்பிர தாபனே மதனைவெல்லும் கோபனே
பரபிரமஸ்வ ரூபனே பாண்டியவம்ச தீபனே சாமி
௫ மானணிந்த கையனே மதிமுடிக்கும் ஐயனே
ஞானமீயும் துய்யனே நம்பினோர்க்கு மெய்யனே சாமி
௬ இந்திரவிமா னத்தனே இசையும்ஐந்தெ ழுத்தனே
ஐந்துமாமு கத்தனே அளக்கொணாப்ர சித்தனே சாமி
௭ மலைவளைத்த தீரனே மங்களஉ தாரனே
பொலியும்நாக ஹாரனே புரமெரித்த சூரனே சாமி

சந்தவிருத்தம்.

வருணனிசை கூறவீசன் உனதுமன தாசையாது
வகையுடனே யோதுவாயெ னவுமோத
மடியினும தீதிலாத உதரவலி சாதரூப
மரையிலுடல தோயலால்வி லகலானேன
அரிபிரமர் காணொணாத உனையளவு காணவோதும்
அடல்புரிய லானதீது நலமாக
அணிவதடி யார்கள்பாலுன் அருள்செயழ கோவிலுடன்
அதிபதிசொ லாலேகாண வரலானேன்
இருவிழியினாலேசாமி தரிசனமு தாலேசூழும்
இருவினைகள் ஆகநீடி வருநோயும்
இவைகளுமலாமல்வாழும் உரியமணியாதியாலும்
இகழ்வதரி தானநோயும் இறலானேன்
தரணிதனில் ஈடிலாத அடையவரி தானவீடு
தனையுமுற லானதாலே கனிபோலே
தருமமுத லானகாலும் ஒருமையுட னேகைமேலே
தருகுமிது போலேகாணல் அரிதாமே.

இதுவமது

சலபதியில் வாழுமொருதமேனை குறுமுனி ரணடும்
கூடிமித்தருள மேவலுமொத் தாழ்சதெ ருநது
பலவரமும் பெற்றேதன் பதிபுகுந தான
பகவன்விடு முகில்நாலும் கூட லாமேல
குலவுமிசை சேருமது ரையுமான மாடக்
கூடலென விளங்கினதி துவரபபோர் கேடபோர்
நிலமிசைபோ கமும்பெற்று முடிவில நெற்றி
நேத்திரன்பொன் னடிநிழலில் நிலைகொள் வாரே

ஆக விருத்தம் (௱) சந்தவிருத்தம் (௧ கீர்த்தனை ௧) ஆகு உ ஆக ௮)
மா மாடக்கூடலான படலம் முற்றும்.

உ

சிவமயம்.

இருபதாவது

எல்லாம்வல்லசித்தர் திருவிளையாடற்படலம்·

அவதாரிகை—விருத்தம்.

நாமுக கண்ணனை வேணி நான்முகி லால்நான மாடக்
கூடலாப் பெயரமைந்த கொளகைமுன் னுரைத்தே னிப்பால
தேடிவந் தெல்லாம் வலல சித்தராய்த் திருவே டம்பூண
டாடிய விளையாட்டத்தின அருமையை யினிச்சொல வேனே

சுந்தரேசாசிந் நபா நலைருநல்·

விருததம்.

முத்திபுரம் தனனில்விமா னத்துள் வாழும்
மூவருககும் முதலான மூர்த்தி நாளும்
பத்திமிகுந தபிஷேக பாணடிய னுககும்
பட்டணத்துள ளோர்களுககும் அடியாருக்கும்
நித்தியகல் யாணமும்சம் பத்துமென் மேல்
நிலைகொளவும் நற்கதியைப பெறவு மனபு
வைததவரெல லாம்வலல சிதத ராக
வருகின்றார் கருணைமிகப பொழிகின்றாரே.

பநதவராளி, ஆதி

பல்லவி.

மதுராபுர நாதர்வந்தாரே சித்தவேஷரா மதுராபுர நாதர்வ[illegible]ரே.

அநுபல்லவி.

மதுரா புரவீ தியிலே அரிநால வதனனுககுமரிய பதம்நிலத்திற்படிய மது

சரணங்கள்.

க வட்டமானசடை யாருமாமுடி இலங்க இருகாதினி லுமதொங்க
விட்டவார்குழையின் சோதிகண்டிருள் பதுங்கத் திருநீறணி நெற்றியில்
சட்டமாத்திலதப் பொட்டெதிர்நதவர் மயங்க ஒளிருழவு மேயணி
நட்டியாளைபட்த னத்திருலிடை விளஙகப் பெருகும் யோக
பட்டமேவியுரம்தொட்டபூணலசிவந திடடகையிலணிகடடுவாங்கமுடன
மதுராபுர

உ பாதமீதணியும் வேதகிண்கிணி சிலம்பும் கைக்கையினிலேதொடும்
சாதகும்பமய மாயொளிவீசு பிரம்பும் வெண்ணிறமழி படவுர
மீதிலேபடிக மாலையாடிய தழும்பும் கருணரசம் பெருகிய
போதமேவுதே னுண்டொழுகு முகத்திலஅனபும் பொலிநதி லங்கத்
தாதுலவியசெழும்போனதநிகரடியிலஓதமுபனிடதபாதுகையையணிந்து
மதுராபுர

புளளிமேவுகொம் வீரவேங்கையை யுரித்து உடைசேவண மாயுடை
நளளவேயிடது தோளிலபடடிகை விரித்து யோகாதிச யுந்தனைக்

கொள்ளவேவலது தோளில்பொக்கணம்பரித்து   உலகின்றவ ராகி
வள்ளலேயிவரென் றெண்ணவேஒளி தரித்து   வந்ததோ வென்ற
குள்ளபேர்பலருமுள்ளவேயுயரும்வெள்ளிமாலவினடையைத்தள்ளிவீதியில
மதுராபுர   (ட

மதுரைவீதியில் சித்தர்விளையாடுதல்.

மதுரைநா யகனிந்த வாறு சித்த
வடிவம்பூண் டிளநகைபூண்
மதிமுகத்தில் குறுவெயர்வு பூண்டு நீண்ட
மாளிகையுப் பரிகைமுந்நாற் சந்தி நாலு
விதமுலவும் சித்திரகூ டங்கள் வீதி
வீதியிலுள் ளோர்தமக்கா காச கங்கை
குதிகொண்ட தெனவுவகை கொள்ள வந்து
கூடினார் பலபலசித் தாடி னரே.

வண்ணத்தரு. — நவரோசு.

க பூங்கதம்ப வனத்துநாதரிவை பாகருகொண்டுயர் தெற்குவீதியிடை
நிலைபெற்றும்வட திசையுற்றும்பொலி
வொடுமற் றகுணக் கதுபெற் றவர்பச்
சிமமடைந்துவெகு ஜனங்கள்கூடவும்
வீழ்ந்தபல்லும் நரைத்தகேசமொடு சூழ்ந்திசைந்த விருத்தர்தாருணிய
அடையச் சென்றெதிர் மொழியச் சிந்தையில்
அருள்வைத் தவர்கட கெழில்மத் தகமத்
தியில்பிரம்பைவரு டியன்புபூணுவர்
சேர்ந்தஅம்முது மக்கள்ரூபமதை ஊர்ந்தவங்குத லைக்குமாரர்மிசை
வருவித்தும் மல டிகளுக்கும் தனை
யர்கள்பெற் றிடவெட் பொடிநெற் றியின்மத்
தியிலணிந்து கருணைதந்து நாடுவர்
மாதாட்சி பெற்றுவளர் பாகனார்
உ பூண்டிடும்கிழ வர்க்குமேபருவ மீண்டுவந்து சிறக்கவேயவர்கள்
மனைவிக்கும் இள மையினைத் தந்தெழில்
பெருகக் கருவற் றுமகப் பெறவைத்
தொளிசிறந்த பொடிஎறிந்து மேமிக
வீங்குகொங்கை யுருக்கள்மாறியழ கோங்கிடும் புரு டர்க்குநேரிசைய
வடிவொக் கும்படி செயவித் தும்புரு
டரையத் தெரிவைக் கிணையொப் பவுருக்
கொடுவமைத்துவர நினைந்துமே பொருள்
தாங்குசெல்வர் மனைக்குளானதனம் ஏங்குகின்ற தரித்திராள்பவனம்
அடையத்தந்துள மிகவிஷ்டங்கொளும்
இருவர்க் குமனப் பகைமுற் றிடமெத்
தவர்கைகொண்டு மிகவிலங்க வேசெய்வர்

மால்பூட்டும் வெள்ளைவிடை வாகனர்
௩ ஆன்றுவந்தடர் குஷ்டமானதறு மூனறுகுன்ம வயிற்றுநோயொடுத
லைவலிக்கும் நயனவலிக்கும் கர
ணவலிக்குமதற் குளவச் சிதமைத்
துகளெறிந்து விலகவும் செய்தே ஒளி
தாழ்ந்துகணைகுரு டேற்றபேர்செவிடு தீர்ந்திடும்படி சித்தமேயருளி
முடவர்க்கும்முடல வலைவர்க்கும்குறள
உருவர்க்குமவை தொலையக் கிருபைவைத்
தவைபிரம்படியில அகன்றுபோகவே
தாந்தெரிந்து படித்திடாமலிருள் ஆர்ந்தசிந்தையர் சுத்தவூமையுமா
றுவர்திக் கிளறமொழியினர்க் கும்பல
கலையொட்டுமெய்த் துவுரைத்திட ற
கருணைதந்து பொடிவழங்குநாயகர்
வாதாட்டமுன்னிட மாடினர்
௪ வாங்குமம்பர மத்திமீதுகடு வாங்கமூந்தி நிறுத்திபூசிய தின்
மிசைநடேம் பெருவிரலைவைத்தும் கா
கரெணசசுழலப் பணிமத் தகம்வைத்
திருபதங்கள சுழலவும் செய்தே யுயர்
பாம்பதினைபகை வந்குநேரவெளி தாம்பரந்து தடித்துமேகமிடி
யொடிகைக் கொணடிபிழிபுனற கணடதி
சயமுற் றிடமற் றவையைக ககனத்
திசைஅமைந்திடவி டவுஞ்செயதே வெயில
காய்ந்திடும்பக லுக்குளேஇரவில ஆநதிடும்பொருள் முற்றுமேதெரிய
வருவித்தும்பக லினிலமெய்க்கும் பொருள்
களைமிக் கவிருட டினடமெத தவெளிப்
படவமீத அதிசயங்களேசெய்வர்
மாமோக்ஷ மெய்மைதரும் ஈசனர்
௫ வாஞ்சைமிஞ்சு மதிர்சியமாகருஷ ணஞ்சனங்கிரியை ஒத்தவாதவசி
அவயஸ்தம்பமி வைகளமெய்க் கும்படி
அறிவித் தவர்பற் பலசித் தினையக்
கணமிணங்க வெகு விதம்செய்தே கதி
வாய்ந்திடும் குதி ரைக்குநேர்கழுதை ஈண்டிவந்துரு வொக்கவே விரைய
நடையிடவும் நெறி தனிலொக்கும் படி
கருதிக் கழுதைக் கினையப் பரியைத்
திரியவிந்தைபல புரிந்துமே வலி
பாய்ந்தெழுந்த மதத்துயானைதலை சோர்ந்தஅஙக மிளைத்தபூனை வடி
வமதொக்கும் படி தெரிவித்தும் கடு
வனைமற் றவனைப் புலியொத் திடவைத்
துளமகிழ்ந்தி வைகள செயும் தயாபரர்
வானோர்க்கு முள்ளரிய நாளினர்

சித்தமதா நாம்போய்க்காண் போமென் றுள்ளம்
சிறந்திருக்குங் குறிப்பையறிந் ததற்கு முன்னச்
சித்தர்விமா னந்தனக்கு வடமேற் றிக்கில்
திருந்தினர் சிவயோகம் பொருந்தி னாரே.

கல்யாணி, சாப்பு.

க ஆனந்தச்சித்தர் சரித்திரம்இன்னம் அறிந்துகேளும் முனிவோரே வி
மானந்தனக்கு வடமேற்கிருக்கின்ற வாரணம் பார்த்திருந் தாரே (ய
உ அப்போதபிஷேக பாண்டியனதைத்திங்க ளனுதிக்கின்றதைநாடி செய்
பொற்பங்கயத்தடம் ஆடிமதுராபுரேசனைத்திருவடி தேடி (ன்
ங பத்தியுடனேவணங்கிப்ரதக்ஷணம் பணிவருநகால்முன் னாலே மதோ
மத்தர்களாகிய கிங்கரர்கூடி வரும்போ தவர்க்கெதி ராலே (யை
ச வீறுற்றவெம்புலித்தோலின்மேலேயோகம் விளங்கக்கடவாங்கத்தின்மீது கை
ஏறிட்டுக்கொண்டு சிவயோகம்சாதித் திருமானதிருந்தாரப் போது
ரு புத்திதெரியாத சித்தாளெழுந்துபோ போவென்றடிக்கடி கூறக் கண்டு
சற்றுமசையாமல் சிவயோகசு தரிக்கின்றார் ஆனந்தம் மீற (ன்
சு பின்னும்வெகுண்டுநெருங்கிக்கைகளைகப் பிரம்பாலேதண்டிக்கநினைந்தார் உட
பினேவருகின்றபாண்டியனன்பு பொருகவந்தனை டையி லனைந்தானே
எ நிச்சலமாக இருக்கின்றசித்தரை நேரிட்டுக்கண்ணாரக்கண்டான் கண்டு
மெச்சியமன்னனதிசயம்பூண்டபின் மெனமேலுமானந்தம் கொண்டான்
அ தேவரீராரெந்த நாட்டெந்தவூரும் திருநாமமெந்த ஊரில வந்து
மேவியதென்ன வரும்வித்தையென்னென்று மீனவனேகேட்டதன்பேரில்
கூ நாநாதேசத்திலும் நானாபுரத்திலும் நாடிவரும் சித்தர் ஆமே இப்போ
தானாலுங்காசிமீர தேசத்திலகாசி அதனிலவசிக்கின்ற தாமே (சை
௰ மற்றுமநாதன்தனித்துப் பிச்சைபபெரு வாழக்கைகசேர்ந்திருநிலம் பகழும்
ஸத்தலமெங்கும் திரிந்துவந்தோமிங்கும் வாதடுத்தோம் ஞானம்திகழும்
கக முத்திபுரத்திலவசிக்கின்றமானிடர் முற்றுஞ்சிறக்கவந்தடுத்தோம்எந்தம்
சித்துவிளையாடல காட்டிஅவரவர் சிந்தித்தவாறெல்லாம் கொடுத்தோம்
கஉ காணுமறைமுதல நாலிரண்டெட்டுக் கலையினும்எம்போலிப்பூமேல கலவி
ஆணவம்பெற்றோருவருமில்லையெல் லாம்வல்லசித்தர்நா மாமே (கை
கங ஈண்டெமக்குனறனாலேபெறத்தக்கது யாதுமில்லையென்றுமொழிந்தார்ந
பூண்டகத்தானந்தசித்தரிவ்வண்ணம்பொருந்தியிருந்தருளமொழிந்தார்

விருத்தம்.

பகவனும் சித்தரிவ்வா றுரைக்கத் தென்னன்
பார்த்தெவ்வா றிவரையளப் போமென் றெண்ணி
மிகவுமியோ சிக்கையிலோர் உழவன் வேந்தன்
மெல்லடிதாழ்ந் தொருகரும்பீ திடவே வாங்கி
அகமிகும்வல் லவர்களிலவல லவரோ இக்கல்
ஆனையைக் கரும்பருந்தச் செய்வீ ராகில
சகலகலா வல்லவரும் பெருமானும் நீர்
தாமென்றான் கேட்டதிய லாமென் றானே

கல்லானைக்குக் கரும்பருத்தியது.

விருத்தம்.

செலவிலங் கிடவனிவ் வாறு கூறச்
சித்தரிள நகைபுரிந்தன ளுலெ மக்கோன
ஞெருலலும்வகை யாதுமில்லை கண்டாய் நாமே
உனதாசை திரஅருள வதலாற கற்ற
வல்லவற்கி தொருபெரிதா மோவென் றெணணி
மனம்கொண்டு கடைக்கண்ணுல நோக்க வேயக்
கல்லானை யக்கரும்பை கடித்தருந்தக்
கண்டிட்டான ஆசசரியம் கொண்டிட் டானே.

தோடி, ஆதி

பல்லவி.

கல்லானைக்குக் கரும்பருத்திய வலலாணமையைக் கேளும்

அநுபல்லவி.

கல்லாக்கலை கற்றவரிவரென்று பலலாரும்துதிக்க எல்லாம்வல்லசித்தர் கல்

சரணங்கள்

௧ அடியார்தமக் கருளும்தி ருக்கடைக்கண் ணாலேகொஞ்சம்பார்த்ததினாலே
மடைவாய்திறந தாப்போலேமும்மதம் வழிந்துபெருகிடமென் மேலே
இடிபோலதிர்ந் தம்பரம்பிளக்க எழுந்துகர்ச்சனைகொணடிட பாலே
நெடிதாகிய துதிக்கையை நீட்டிப்பாண்டி
நிருபன்கை யிலிருந்து சுவைமிகுந் தெருக்காலே கல்லானை

௨ பற்றிபறித் தகலும்கடைவா யிரு பாலும் சாறுவழிந தோட
சுற்றிப்பல வரிவண்டினங்க ளுணடு சூழ்நது மயங்கிஇசை பாடத்
தித்திக்கக்க டித்திர சத்தையுண்டு திரண்ட துதிக்கையூச லாட
வெற்றித்தருக் கடைந்து வெறித்தங்குதன்
மெய்நிழற் கண்டுசீறி வெகுண்டுகர்ச் சனைபோட கல்லானை

௩ மதியாமலே பரிசோதனை செய்த மன்னன்மனத்திலையம் மாற
விதிமாலுக்கும் காணவரிய திருவிளையாடலென்றுபலர் கூற
மதிசூடிய நமதுசோமசுந்தர வள்ளலோவென்றுளளம் தேற
மதுராபுரத்தனை வோரும்இவரேயெல்லாம்
வல்லசித்தரென்றேசொல்லியானந்தம்மீறக் கல்லானை

சித்தர் பாண்டியனுக்குப் புத்திரபாக்கியங்கொடுத்தல்.

விருத்தம்

கன்னலைக்கல் லானையுண்ணச் செய்த சித்தர்
கடைக்கணணுல மறுபடிநோக்க விடஅவ் வானை
தெனனவனகன டத்தணிமாலையைப்ப றிக்கத்
தெரிந்ததன்மேல் கஞ்சுகர்க ளெழுந்து சீற்றம்

தன்னுடனக் களிற்றையடித் திடக்கோ லோங்கச்
சமீபத்தி லுளவரும்கண் செவந்துநோக்க
மன்னனும்கண் செவந்தவர்மேல மிகவும் கோபம்
மன்னினை மன்னியவனை துனனினனே

ஏயமாவது சாபபு. (சூழந்து

க தென்னவன்ஆனந்தச் சித்தரைப்பார்த்துச் சினம்பூண்டிருக்கவப்போதும்
தன்னருகேநிற்கும் கிங்கரர்சித்தரைத் தண்டிக்கவந்தாரப்போது
உ சித்தரிளநகை செய்துகைநீட்டிச் செறிநதோரைநில்லுமின்என்றார் அவர
வைத்தடிபேர்க்கவொண ணுமலே சித்திரம் மன்னியதுபோலநின்றார்
ங மன்னவனந்த மகிமையறிநது மகிழ்ந்துவெகுளியைமாற்றினை சித்தர்தனை
பொன்னடியிற்பணிநதென்றன்பிழையைப்பொறுத்திடவேணடுமென்றேத்தினை
ச பத்தபராதீன ரனபுற்றரசனைப் பார்த்துனனபீஷடமேதென்றார் மன்னன
புத்திரபாக்யத்தைக் கேட்கததமதருள் பூரித்தவ்வாறளிக் கினறார் (து
ரு பானுறம்யானைமேல பினனும்கடைக்கணபதிககது திக்கைகயினுமேல முத
மாலையைநீட்டிக் கொடுததிடவேநதன் மழைக்கைகயிற்பூணடானியபாலே

அபிஷேகபாண்டியன் சுந்தரேசரைத் தோத்திரம்செய்தல்.

விருத்தம்

நித்திலமாலையைவேந்தன் வாஙகு முனனே
நேரிருந்த சித்தர் திரு வுருவம் காணுன
வெற்றிமத யானைமுனபோ லாகக் கணடான்
வெருவியடியவர்க்காயிவ் வாடல செய்த
நித்தனெதிர் சென்றுனதா டலைசசோ தித்த
நேரமெனமேற் குறித்திடா தருளாவா யெனறு
பத்தியுடன அபராதம் எந்தி லைறஞசிப
பரிவின்றன் எழுநதுதுதி புரிகினறனே.

முகாரி, ஆதி

பல்லவி

சாமிசுந்தரசிவஸ்வரூபா அடியேன்பிழை சகிக்கவேணும்யோகப்ரதாபா

அநுபல்லவி.

மாமுசசுறப்புநீடும் மதுராபுரத்திலவாழும் சாமி

சரணங்கள்.

க மத்தகஜத்தைஉரித்தோனே பஞ்சபாணனை நெற்றிவிழியாலெரித்தோனே
பத்தர்க்கிவநிற்சிறவப பசுவானயமனெனறான சாமி
உ பரிபூரணனே சதானநதா சர்வக்ஞபராபரனே நித்தனே சிதானநதா
அரியமுத்திகொடுக்கும் அருளவாரிதியேஎனறன சாமி
ங ஆலமுணடும்பரைக் காத்தோனே காலதலையை மாலயனும்காணப் பெம்மா
காலன்தனைக்கடிந்த கதம்பவனேசாஎனறன சா (னே
ச பரமானந்தம் அருளவைபோகா தென்னனருகிந்த தரணியாளவாவிடை
வரைஅரசனுக்குற மருகனேஐயா என்றன சாம் (வாகா

புரத்தைச்சிரித்தெரிக்கும் தீரா நம்பினவர்க்கு வரத்தைக்கொடுத்தருள்
பரத்துடனே இகபரம் பத்தையருளுமென்றன சாமி (கெம்பீரா

விருத்தம்

மிக்கவனைப் போட்டதி அரன் மனை புகுந்து
விக்ரமனைப் புரந்துபண்டு உலகம் காத்துத்
தக்கவரோடும் மகனுக்கு இறைமை ஈந்து
தழைக்குமெல்லாம் வல்லசித்த ரருளாலே காத்தால்
நற்கதிசேர்ந்தானெனவே யபிடேகபாண்டியனை
நம்பியிதைப் படிப்பவர்கேட்பவர்கள் யாரும்
ஓங்கவும்போய் கதிமடைந்து ஞானபதம்பெறவே
போற்றியிந்தத் தருணமுலகைக் காணக் கூறுவாம்

ஆக விருத்தம் ஒன்றாகத்தனை உருப்படி ௨ ஆக ௧௧
கல்லானைக்குக் கரும்பருத்திய படலம் முற்றும்.

———————

௳

சிவமயம்

ஸ்ரீ குருபாதாரவிந்தம் துணை

யானையெய்தபடலம்.

அவதாரிகை — விருத்தம்

கருத்துடனே கேளுமினி கரும்போ கல்லானைக் கீந்த
சரித்திர முரைத்தேனிப்போது சமணர்பாண்டியன்மேல் விட்ட
பெருத்தயானையுந் தன்னைப் பெருகும்புரத்தை முன்னருள்
எரித்தவெங் கணையால் வென்றதினியதை விளம்புவேன்.

கல்யாணி, சாப்பு.

பல்லவி

விக்ரமபாண்டியன் செங்கோல்செலுத்திய விதமொழிந் திடக்கேளும்

முக்கண்ணருடைய ராதனை முன்செய்த தன்வினையும்
ஷட்கால முந்தெரிந்து சனம்செய்த படியிருந்து விக்ரம

சரணங்கள்

மன்னர்பணிந்துதரும் கட்டுத்தரவு மிக்க
வளர்ந்துசெம்பொன்மேரு மலைபோல் குவிக்க
அநியாயம்செய்யும் கள்ளர் [illegible] மறைக்க
ஆறிலொருபங்குகொண் டவனியெங்கும் செழிக்க விக்ரம

சதிசெய்யமனர்முதல் லாகும்களை கடிந்து
தருமாகமப்பயிர் தழைத்துயரச் சிறந்து
ஆதிசைவிளையும்பயன் ஆரும்கொள்ள உவந்து
அரசர்க்குரியமனு வசனப்படி நடந்து விக்ரம

௬. சித்தனிருந்திலங்கும் நீடிய விமானத்துக்
குத்தரபாகத்தில ஓராலயம் அமைத்துச்
சித்தசாமியாகிய திருவுருவைத் தாபித்துப்
பத்தியுடனிதமும் பணிந்தெழுந்து தரிசித்து விக்ரம

சந்தவிருத்தம்.

விக்கிரம நாளிலோது கச்சிநகர் மீதுவீறு
மிக்கமணர் பாதைகூடி ஒருசோழனை
வெற்றிவளர் மாறனோடே திக்கவெருளாமலேகுது
வித்தைகளினாலேதானே இகலகோலி
அக்கிரம மாகவேசெ ருத்திடவு நீலமாதி
அஷ்டகிரி மேலும்வாழ மணர்போல்
அக்கரையினலவெவேறு வக்கணையொ டோலைகீறி
அச்சமறு மாதராலே விடமேலே
சிக்கெனவே நாலிராயி ரத்தவரும் ஏகமாக
செக்குரல்கள போலேகூடி நிரையாக
திக்குலவு நீலமேக மொக்குமவர் மேனிபோலே
சித்தமிருள் மூடவேய வனிமீது
ஒக்குதலி லாததாத கித்தொடையன் வாயிலாளி
உத்தரவி னாலேபீலி யதனோடே
உட்புகவு மேமகிழ்ந்து கொற்றவனி லாவுதானம்
உற்றுறைதல மேயினார்கள் முறையாலே

சமணர்கள் ஆபிசாரஹோமஞ்செய்தல்.

விருத்தம்

மண்டிவந்த சமணர்களெல்லாரும் சோழனை
மாமுடிமேற் பீலிகைமைத் தாசி கூறக்
கண்டவரை நோக்கிவசிய முனனுறும் கை
கண்டவரே நீங்களபாண் டியன்தன் பேரைக்
கொண்டாபி சாரம்செய் தவன்பி ராணன்
கொளளூறுங் கருக்கெமது நாட்டிற் பாதி
விண்டுதரு வோம்விரைந்து செய்வீ ரெனறே
விதிக்கினான் அதற்கவர்சம் மதிக்கினாரே.

காபி, ஆதி.

பல்லவி

ஆபிசாரஹோமம் செய்தாரே சமணரெல்லாம் ஆபிசாரஹோமம்செய்தாரே

அநுபல்லவி.

பாபஹோதுவாம்வலல பாணடியன் தன்னைக்கொல்ல ஆபி

சரணங்கள்.

௧ பாலாற்றின் தீரத்திலே மூன்றுகாதம் சாலைவிஸ்தாரத்திலே
கோலியோசனையிடை குழியைக்கல்லியவற்றுள்
மேலும்அஷ்டகோணமா வேள்விக்குண்டமமைத்து ஆபி

பொல்லாஎட்டிவிறகென்னைக் கிம்பநெய்விராய் நல்லபாம்பினைகறியக்
எல்லாம்முதலாகச்சேர்த் தெரிநூண்டத்தைநிறைத்து (நெட்
கொல்லாவிரதம்பூண்டார் கொடியபழி நினைத்து ஆபி
தங்குள்வனமும்கருக நந்தனவனம் தங்கியசோலையும்கருக
கொங்கலரும்பூவோடை குளம்வாவியும் வெதும்ப
மங்குலும்தீயச்சிகை வளர்ந்துகுண்டத தெழும்ப ஆபி

விருத்தம்

சித்தமிருண் டமணரிவ்வா றபிசாரம்
செய்தெழுந்தா குதிசெயுங்கா லக்குண் டத்தில்
மந்தியிலே யிருந்துகம னெழுந்தாற் போலும்
மைம்மலைபோ லும்மதநீ ரொழுக வாயில்
குத்தியகொம் புகளிடையில் துதிக்கை யாட
கோலியகாற் றொழுசெவியி ரண்டு மாட
மத்தமத வாரணமொன் றெழுந்து சீறி
வரக்கண்டார் புங்கவருக்கெ திர்க்கண் டாரே.

சமணர் ஏவியயானை ஆலவாய்மீது வருதல்.

விருத்தம்

மதசலந்தர மொத்தி பயிய ...
னைனமெழும் யானையாமாற் சமணர் போயகள
மதுரையுள் பாண்டியனைச் செருக்க போய
மலைமாசெய் வாவெயெவிட் டவர்கள் பின்னே
சதுரமுள சேனையுடன் வரமுள செனறுத்
தந்திகளும் கோடையிடி யிடித்தாற் போல
அதிர்கொளவே சர்ச்சனையிட் டொலித்தவ் வாறே
ஆலவாய்ப் புறத்துவந்த தன்றே

வியாகடை — ஆதி

பல்லவி

ஆலவாய மீதினிலோ யானைவாததே

அநுபல்லவி

ஆலவாய்நகரைச்சுற்றிக் கோலியெழுந் தமுனைனிலே
மாலயன் இந்திரர்களும் அமரத போலேயெழுந் தாலவா

சரணங்கள்

அடிகளவ தாழும்நாக லோகமட்டும் நாடவே
அந்தரமட் டும்உயர்ந்தெழுந்த முடி நீடவே
இடிவிழுந்தாற போல்ஒலிக்கின ற செவியிலகூடவே
எழுமேக மும்பயம்பெற் றேதிலைவிட் டோடவே
முடிவில்வரும்பெருங் காற்றிருகாதிலும் பிறக்க இந்நகரம்
மடியுமோவென்றனே வோர்களுக்கும்உயிர் பறக்க மூன்றிடத்திலும்
கடகடெனவொழுகி வருமதநீர்மடை திறக்க அதுசிதறி
படபடெனவேபெரு மழையபதுபோலவே சிறக்க வரக்கண்டவர்

கொடியபயம் பிடித்துள்ள நீலகிரி போலேநள்ள
படியிரண்டாகவே விள்ளப் பண்ணுமோவென் றெண்ணம் கொள்ள (ஆல)

௨ காரைவயிற் றைக்கிழித்தனை ஞெநதுநீர் குடிக்கவே
கையெடுத்துக் கைகளை உதிர்த்திடத் துடிக்கவே
செரும்சந்த்ர சூர்யரைக் களமாய பிடிக்கவே
நீடியகொம்பாலெண்மலை தனையும் இடிக்கவே
வீரமுடனேயெதிர் வருவதுகண்டுமனத்தில பயமிருந்தெ
லொருநிதென்னவூழி காலம்மாவெனக்கமனத்தில முடடுமலையை
மேலுருட்டினாலிங்கி நெருமதைகயானதனை பற்றி முன்னுளிற்பெரு
வாரிதியிற்கடையுமத்ததும்பாலெசு ழறற் திரிக்ககணடு
வாரணங்களெட்டும் வாடி மயங்கிமுகிலழும் கூடி
ஒருநவமாகச சாடி உலகிலவந்ததுபோல நாடி (ஆல)

௩ சண்டமதனுநிசியிருகாதையும் புதைக்கவே
தாரகியிடிவிமுகமாய போலவே பதைக்கவே
கொணடியிற்றிட்டயொருகாலையெடுத்துதைக்கவே
கூறும்ஆதிசடனமுடி தனமேரிசி தைக்கவே
அண்டியாதருக்கனைச செவிருமகாறுகள முறிக்க எரிவிழியி
ரண்டினுமிருஅரெமுமசெதுபலவைடைபடிடோ அறு தெறிக்க அதைவிண்ணவர்
கண்டுதிசைபிதுதென்ன காரணமெமாறுபபா கூறுகக மதநாற்றங்கண
டெண்டிசையிலுமுள்ள யானைகள்திகைக்கனறுவெறிக்க பராபரத்துடன
வண்டாய்ச் சமணர் மெல்ல வாதுபுரிநதுபின மெலல
மண்டிவந்த தென்னைச் செல்ல வடவையனல போலேகொலல (ஆல)

சுந்தரேசர்வேடுருவம்கொண்டுவருதல்.

விருத்தம்.

ஆனையிநத வகைவரத்தேர்ந்தரசன் கூடல
ஐயனமுனபோய் முறையிடஅம் பரத்தில நின்றும்
மாநகரின கிழக்காக வோரட்டாள
மண்டபம்செய நாமொருசேவகனாவந்து
மானமிலாச் சமணர்விடும் கரியைக் கொன்றான்
மனக்கவலை நீக்கிடுவோ மெனக்கேட்டவ்வா
றனதொரு மண்டபத்தை வருக்குமுனவந்
தடுத்திட்டான வேடுருவம் எடுத்திட்டானே.

மத்தியமாவதி ராகம்

பல்லவி.

வந்தானே சேவகனைந்தானே சோமசுந்தரன் வந்தானே

அநுபல்லவி.

வாசகமானஇந்த சுகிரனபோலே வார்செவிமேற்சங்கம் புட்டிமுன்னாலே
வர்தயானும்கேடிச்சா ணுமுடிமேலே மயிலிறகணிந்திலங்கிட ஒருக்காலே
வந்தானே.

சரணங்கள் (து

க வாரிதிமத்தியில்முளைத்து வரும்ரவிபோல் மருங்கிற்செங்கச்சையைவரித்
சோரிவாளிடையிற் கட்டியேபுட்டில் துலங்கமுதுகில்விசித் தணிந்துபகட்டி
ஆரும்வீரகண் டாமணிகட்டி ஆரணம்தேடும்இரு காலும்நில முட்டி
வந்தானே (தொங்கமாட்டி

உ மேலும்த டங்தோளிலேகோட்டிச சிலைவார்பூட்டும் வில்லொன்றதிலே
பாலுறையுமையொருபாதியிலமன்ன பரந்துவளர்ந்திருப்பதோவென்றுதன்ன
மாலொருபாதிபெற் றிசைந்ததோ வென்ன வனமேனியெங்கும்பசநதொளி
வந்தானே (மின்ன

ந கணடுகாமனும்ஆசைகொள்ள எழில்பெருகும் காளைப்பருவமொடு நள்ள
மண்டலமளந்திடு மாயன்போல்வநது வழுதிதன்னிடுக்கத்தைத் தீர்க்கநினைந்து
மண்டபத்தேறியானை தனனை எதிர்நது வரவுபார்க்கும்சிங்கம் போலே எழுநது
வந்தானே

ஆனை இறந்துவிழுதல்·

விருத்தம்

மாதேவன் வேடுருவம் பூண்டட் டாள
மண்டபத்திற் சேர்நதியானை வரவுபார்த் தெண்
மாதிரவா ரணம்நடுங்கச் சிங்கம் போலே
மாமுழக்கம் காட்டிவிலலில் நெடுநாண பூட்டி
நாதமதுண் டாக்கிஇடக் கரத்தி லேநதி
நாரசிங்கக் கணைதொடுத்திட டிடக்கால் முன்னல்
காதளவும் வாங்கிவிட அதனல் மஸ்த
கம்பிளந்தக் கரிஇறக்கக் கண்டிட் டாரே.

காம்போதி, ஆதி.

ஆனை விழுந்ததைப் பாரும் சமணர்விட்ட ஆனைவிழுந்ததைப் பாரும்

அநுபல்லவி.

ஆனை தன்னுயிர் பதறி அவையவமெல்லாம் உதறி
வானில்மேகம்போற்கதறி மஸ்தகம்ரண்டும் சிதறி ஆனை

சரணங்கள்.

க தெண்டிரைசூழ்பூமி வெடிக்க சேடனுயிரம் சென்னியும்சிதைநது துடிக்க
அண்டமும்விண்டதோவென்ன ஆனையெட்டும்திடுக்கென்ன
பண்டருண்டதுபோயமுன்னம் படைத்தவீறுடடோ மன்ன ஆனை

உ கரியுரித்தவன்தா ளாலே உதைக்கவிழும் காலனைப்போலேமண் மேலே
இருள்முகம்பிளநதொதுஙக எழுமிரவிபோல இலஙக
குருதிநெற்றியிற் பிதுங்கக் குறித்நசெம்படடெனவிளங்க ஆனை

ந புன்னெறியமண ராலே சொல்லும்நெறியைப்பூண'-சேர்பூன்கொடுங்கோ
தன்னிருகொம்பாகவெலலத் தாஙகிவநதமரில நலல (ஊ
தென்னன்கோலைஐயன்வெல்ல சிஙகவாளியாகக் கொலல

பாண்டியன் சமணரைத்துரத்தியடித்தல்.

விருத்தம்.

மலையிலிடி வீழ்ந்ததெனக் கணைபாய்ந் திட்ட
வாயிலும்வா யிலும்குருதி சோரவே இந்
நிலமிசைவீழ்ந் திறந்தவா ரணத்தைச் சூழ்ந்து
நெருங்கிடும் சனம்பிசா சுகள்பூ தங்கள்
மொலுமொலென மொய்த்திடச்சே னையுடன் தென்னன்
முயன்றவ்வா னையின்பின் சமணப் பேய்கள்
தலைதடுமாற் றத்துடனோ டத்துரத்தித்
தடுக்கின்றான் சிக்ஷைசெய்து முடுக்கின்றானே

நாதநாமக்கிரியை, ஆதி

க இந்தவி தம்தென்னனு வந்தட்டாளமண்டபத்
திருக்கும் வீரனருள்தன் மேலே நாடவே
கந்தரம் போற்கறுத்து வந்தமணர்படைகள்
கடுவனைக்கண்டவெலி களைப்போ லோடவே
உ தடிகொண் டெதிர்ந்தவரை மறித்தவர்கைப்பீலியைத்
தட்டிப்பறித் துப்பின்னும் கோப மூட்டினார்
இடையி லுடுத்தபாயு முடனேபிடுங்கிக்கிழித்
தெறிந்தாற்றில்விட்டவமா னம்செய் தோட்டினார்
ங செய்த மாயமிழந்து சேனையுடன்முறிந்து
திராப்பாவத்தில்மூழ்குண் டே யொதுங்கினார்
வைதெல் லாரும்பழிக்கத் தலையானபேரும்தங்கள்
மானம்குலைந்தோரிடத்தே யொதுங்கினார்

விக்கிரமபாண்டியன் துதி.

விருத்தம்

வீரமுடன் சமணரையக் கோல மாக
வெருண்டோடச் செய்தபின்விக் கிரமத் தென்னன்
வாரணத்தைச் சங்காரம் செய்தட் டாள
மண்டபத்தில் இருக்குமய்யன் தன்னை நாடிப்
பூரணமாக் கருணைசெய்தெக் காலு மிங்கே
பொருந்திடவா யாரணத்துக் கருத்தம் சொன்ன
காரணனே என்றுசொல்லி மனத்தி லன்பு
ததிக்கின்றான் அஞ்சலித்துத் துதிக்கின்றானே

பலகரி, சாப்பு

க அட்டாளசுந்தரனே மனமொழிக் கெட்டாமைக்கந்தரனே
உ மேருவளைத்தவனே ஷட்டாதாரமா யுற்றவனே
ங சந்த்ரகலாதரனே கருணை சிந்துவா கும்பரனே
ச முத்தொழிலபூண்டவனே தொழும் பத்தரையாண்டவனே

௫ ஆலம்அயின்றவனே அடியார் கோலமா நின்றவனே
௬ சோகநிவாரணனே லோக மோகன காரணனே
௭ சுத்தவித்யாதீதனே பரி சுத்தகுரு போதனே
௮ தீனதயாபரனே மழு மானணியும் கரனே
௯ முப்புரம்சுட்டவனே அடியார்பி றப்பறுத் திட்டவனே
௰ கங்கைமுடித்தவனே அயன் கங்கைப் பிடித்தவனே
௧௧ ஆனையுரித்தவனே ஐங்கணை யோனை எரித்தவனே
௧௨ பன்னகபூஷணனே உயிர்தோறும் மன்னிய முக்கணனே
௧௩ கண்ணனைத்தேடும்தாளனே கயற் கண்ணி மணவாளனே
௧௪ முத்திபுரவாசனே சிவன் முத்தி தரும்ஈசனே
௧௫ சண்டனைமாய்த்தவனே மார்க் கண்டனைக் காத்தவனே
௧௬ பஞ்சபூதாத்மிகனே சாமின பஞ்ச விதமுகனே
௧௭ முக்குணம்போனவனே மாய நிர்க்குண மானவனே
௧௮ உம்பர்கள்தேடுவோனே வெள்ளி அம்பலத்தாடுவோனே
௧௯ பூர்ணசதானந்தனே பரி பூர்ணசிதானந்தனே
௨௰ சற்சனரக்ஷகனே வணங்காத் துற்சன சிக்ஷகனே
௨௧ ககுலசேகரனே! புதல வம்சரக்ஷாகரனே

விருத்தம்

விகட மனட் டாளசுர் தானை ஏந்தி
வெருவாம்பொற் றலவாப் பிரானைத் தாழ்ந்து
திக்குகளெல லாம்புகழ வருமாள் ராச
சேகரனைப் பயகதுலகாண் டிருந்தா னிப்பால்
நக்னர்விடும் கரிமலையிற் செய்யுளாகி
நரசிங்க வடிவமுமா கியதே யித்தை
மிக்கவுரை தோதுவர்கேட் பவரபீ ஷ்டம்
மேவியிருந் தரணுலகிற் சேர்வர்தாமே

ஆக விருத்தம் ௬௭ கழிநெடில் க கீர்த்தனை ௬ தரு க ௨௨ வது முற்றும்.

௳

சிவமயம்.

இருபத்துமூன்றுவது.

விருத்தகுமாரபாலரானபடலம்.

அவதாரிகை — விருத்தம்.

திருத்தன்சே வகனுவந்து நிசம்கெட்டசமண ரேவும்.
பெருத்தவா ரணத்தை வென்ற பெரும்புக ழுரைத்தே னிப்பால்
விருத்தராக் காளையாய்ப்பின் விளங்கிய குழந்தையாக
உருத்தரித் தாடல்செய்த உண்மையை இனிச்சொல் வேனே.

புன்னாகவராளி, சாப்பு.

௧ வேதமுனிவர்களே கேளும் விக்கிரமபாண்டியன்பு விக்கரசாய்
நீதிசெலுத்தையிலே புகழ் நீளும்மதுரையில் வாழுகின்றான்
௨ பாரும்ஒருமறையோன் விரூபாக்கனெனும்நாம மேற்குமவன
நாரிசுபவிரதை என்னும் நாமதேயம்பெற்ற மாமனையாள்
௩ குழவியிலலாக்குறையால அவர் கூர்ந்துபல தர்மம் வாய்ந்துசெய்து
எழுமாதரைப்பணிந்து தவம்ஏற்கச்சிவனரு ளாக்கமதால
௪ கேளும்ஒருகன்னியைப் பெற்றுக் கௌரியெனற்றஅழைத் திவ்வகையா
வாழும்வயதைந்தினில் சென்ம வனபிணிதீர்ப்பதற கனபுடனே
௫ தந்தைஅடிபணிந்து இச சன்னமொழிகக மனனம்செயயும்
மந்திரம்யாதெனவே கேட்க மாமகள்மேலன்பி னால்மகிழ்ந்து
௬ தேவிதனமந்திரத்தை உப தேசக்கிரமத்துட னேசொல்லவே
நாவில்வடுவுறவே இராவும்பகலும தேவிளம்பத்
௭ தாதைமகளதவத்தைக் கண்டு சைவஸதலவாசம் செய்பவனுய
ஆதிவருணமதுக் குள்ள ஆரணமாத்யாத பூரணமாக்
௮ கற்றறிவுளளவனுக் குலம் கணடா லுயர்ச்சியைக் கொணடிதெல்லாம்
உற்றவற்கேமகளைத் தர உள்ளம்தனிலநேமம் கொளளவமே
௯ கதிக்கும்பிராயமெட்டில் திருக கலயாணத்தைசசெயய நலலதெனும்
ததிக்குள்ஒருபகலில் பிரம சாரிதிருநாம தாரிநிதம் டார்த்
௰ கடைதோறும்முடடிகொள்வோன தன்ன காதனிற்பிச்சைக்கு வந்திடப்
திடவேயுறமுறையார் தன இல்லாள்முதலாகச சொலலாமல்
௧௧ ஒலிக்காமலமந்திரநீர் எடுத்து அவன்கையில பெய்யவுமே
சலிப்பாகபபந்துக்களும் பெற்ற தாயுமறிந்துளத் தாயாசமாய்ச்
௧௨ குலமும்குடிநலமும் கல்வி கோததிரமும்செய்ய சூத்திரமும்
தலமும்அறியாமல் பல சாஸதிரம்ஆராய்நது பார்த்திருந்தும்
௧௩ விதியினவழிமனத்தைச் செலல விட்டுவயினவப பட்டனைறும்
மதியாமலபிச்சைகொளள வந்த வற்குத்திருமக ளைக்கொடுத்தால்
௧௪ குற்றம்எனறெண்ணுமல் ஏன கொடுத்தாயென்றேறி மதித்தாருடன்
பெற்றமகள்விதியும் வீடடில பிசசைக்குவந்தவன நலவினையும்
௧௫ பலலோகருஞம்அறிய விரூபாக்கனமனத்தினி லூக்கமுடன
செல்வமிருமகட்கு ஒளி சேரும்பொன்னலலங் காரம்செய்து
௧௬ மங்களமாபபிரம மண மாட்சிசெய்தக்கினி சாக்ஷியாக
மென்கைமலர்பிடித்து யாரும் மெய்க்கமருமகன கைக்கொடுதது
௧௭ சகலவரிசைகளும் செய்து தம்பதியோடவன தனபதியாய்.
நகரிற்செலவிடுத்தான பின னடநதவன்வீடடுக்கு வநதடுத்தான் வேத

விருத்தம்.

வறுமையுளோன் நிதிகண்ட தென மணந்த
மகளுடன்தன இற்புகக்கண் டவனை ஈனுர்
பிறகுவந்த கௌரிசைவக் குறிபபை நோக்கிப்
பிரீத்துவெளி வைத்திகழ்ந்தோர் நாளிற்பூட்டி

நிறைமணத்துக் கவர்அயலூர் உறப்பி கைக்கு
நெடுநாம தாரிகள்வந திடுவ தல்லால்
கறைமலிகந் தரனடியார் வராதால இன்றென்
கண்மாசு படுவதெனக் கவலுற்றாளே.

சுந்தரேசர் திருத்தொண்டராக வருதல்.

இதுவுமது.

ஆண்டவன்றன் திருவடியார்க்கு தரிசனஞ் செய்
யாக்குறையால் தளர்ந்தனிய இருந்திவ் வண்ணம்
வேண்டிமன மயக்கமுறக் கவுரி மின்னாளை
மெலிந்திருப்ப தனைநோக்கி மௌலி வேய்ந்து
பாண்டியரா யிருந்துலகை யாண்ட கூடற்
பரமனவள் குறைதீர்க்கும் பொருட்டால் வெண்பு
பூண்டடியார் வடிவேதம் வடிவ மாக
பூண்டிட்டான் விருத்தராத் தோன்றிட்டானே.

மோகனம், ஆதி

பல்லவி

திருத்தொண்டனாகவந்தானே சோமசுந்தரன் திருத்தொண்டனாகவந்தானே

அநுபல்லவி

திருக்கண்டத் தம்பரத்தும் சிரத்தும் புயத்தும்மலர்க்
கரத்தும் உருத்திராக்ஷக் கண்டிகை யைத்தரித்துத் (திரு)

சரணங்கள்

வெகுநாளாத் தமையோதத வேதமா புஸ்தகத்தைத்
தக்கமையுடன் கைமேலே தரித்துக்கொண் டன்பிலே (திரு)
தரித்தகோவண வுடை தளர்ந்தள வாடிநடை
திரிந்துமேனி திரைத்துச் சென்னியெங் கும்நரைத்து (திரு)
புயமீதுத்தரியத்தைப் போட்டுக்கொண்டு தண்டத்தைக்
கையிலூன்றிக்கையால்மெல்லக் கவிகையும் தாங்கிநல்ல (திரு)
பூணலமுந் நூல்வலத்தில பூண்டசைய வுரத்தில
காணும்விபூதியின்னைக் கனைத்துக் கவிழ்ந்து துன்ன (திரு)

விருத்தம்

விருத்தமறை யவராயிவ் வாறு வந்து
வெகுநாட்பட் டினிபோலே மயங்கி வாடி
நிருத்தரே கௌரிமின்னாளை இருக்கை தேடி
நேர்வரப்பார்த் தெழுந்துபசரித்துப் பீடத்
திருத்திவணங் கிச்சிவனை யிருக்கு காண
என்னதவம் செய்தேனோ எனக்கேட்டணடி
அருத்திவிடாப் பசிப்பிணியால் வருந்தி வந்த
தாமென்றார் நின்பாலவர் தோமென்றாரே.

விருத்தம்.

நீடியபொன் னயில்வளைத்துப் புரமெரித்த
நிமலனிந்த வாறுரைக்கக் கௌரி கேட்டுடன்
வீடடைந்து போயினர்காண் எமர்களென்று
விளம்பிடத்தேர்ந் தனதுகையால் தொழுமுன்னைக்
கூடியபூட் டித்திறந்து பொம்மைகதத்தில்
கூர்ந்தசனம் செய்தளிப்பாய் எனநீராடி
ஆடையணிந் தலவணம்பூட் டகற்றி யாவும்
அமைத்திட்டாள் கணப்பொழுதிற் சமைத்திட்டாளே

கலியாணி, சாப்பு.

க	மாதவமுனிவர்க ளோர்களும்	மகிழ்ந்து	புகழும்
	கோதியகௌரி சமையலைப் பண்ணி	யெழுந்து	
உ	கையிலேசெம் பிற்சலத்தோடப்பு	புரிந்தாள்	சாமின்
	ஐயனேயெழுந்தருளு மென்று	பரிந்தாள்	
௩	ஆதரவுடனேவரியிலைவரு	விரித்து	மலாப
	பாதம்விளக்கியுள மெய்யவாகக்கொரு	பித்து	
௪	மானியார்கீர் தனமுழுமையின் மீதிலே	கொண்டாள்	பின்னும்
	பேளமாதே தேனளம்பிகைகோலாளவே	உண்டாள்	.
௫	சிங்கைசமகிழ்ந் துள்ளமைத்துப் பீடமேல்	வைத்து	நறும்
	சந்தனமபுஷ்பாக்ஷதையால் அருச்	சித்து	
௬	சாலமுள்ள வாழையிலை போட்டு	விரித்து	அதில்
	பாலடிசில் வெள்ளிமலை போலே	குவித்து	
௭	தங்கமலை போலவேபருப்பு	பின்னேவ	பக்ஷ
	ணங்களறு சுவையுள்ள யாகத்	துன்னவே	
௮	நெய்யருவி போலிருமா பக்கமும்	ஓட	அதில்
	பெய்ததேனும் பாலுமுந்த லாவனவும்	கூட	
௯	இன்சொல்லமொழி நிந்தபக்ஷரிக்கை	பாராட்டி	ஐயன்
	தனைசெவிக்க முதமாயடிக்கடி	யூட்டி	
௰	ஆயும்சுவை ஆறும்கையா லூட்டுமுன்னே	மேலே	விருத்தர்
	ஆயிருந்த முதருந்து வாரோ	இப்பாலே	
கக	தேறியவிருத்தரூபம் தன்னை	விண்டாரே	பதி
	றையய துக்குமாரனைக	கண்டாளே	

[illegible]

விருத்தம்.

அன்னமருத் தையிலபூதி கலவையாக
அக்ஷமாலைகளபொன்று பரணமாக
முன்னுளமுப் பெவ்வனமாக் கட்டயந்தோர்
முலையிலே கௌரிநிறக வெளிக்கவாடம்
தன்னையுடைத் தயலூரிற் சென்றோர் வந்து

தாக்கிடுமுன இருந்தவெள வனத்தைமாற்றி
அங்கிலேகாப் பணிந்துகுழந் தையைபபோல மாறி
யாடினர் ஓர்வடிவம் சூடி னரே

புன்னாகவராளி, ரூபகம்

பல்லவி

குழந்தை வடிவெடுக்கின் றாரே

அநுபல்லவி.

நிதமும்—விழைந்தானுக் கன்புசெய்து விளையகும்முனிவோர குழந்

சரணங்கள்

க சுருதிம ணிச்சிலம் பொலித்துக கலிக்கத்
தெண்டருள மெனும்மலரோ டையிலலவிக சிந்து
அரியசி வானந்தத்தேன உதித்துத ததும்பும்
அம்புயததி லுறும்சிறந்தடிப் பெருவிரல சுவைத்துக குழந்தை

உ மையணிகண ணீர்பெருகக் கொளும் கதறி
வாயவிட்டழு தொருசிறிய பஞ்சணைமேல நின்றும்
வையகத் தைப்படைத்து நாளும் காக்கும்
வள்ளலன்னை யைப்பிரிந்து கலங்குதலபோல வாழும் குழந்தை

ந மேலும்அ டிக்கடி தாங்கிடுந் தேம்பி
வீறிட்டழு துவிறைக்க நோக்கிபரம்மம் தொட்டு
மாலய னாதிகளவாய் விட்டு அழமா
மறைகளழக் கௌரியணபின வலையிலகப பட்டுக குழந்தை

விருத்தம்.

மகவுருப்பெற் றீசனவினை யாடக் கௌரி
மாமியெனனும் முழுமாயக் கள்ளி மிக்க
வெகுளியுட னிம்மகவெ தெனனக் கேட்க
விமலனுக்கன் புடையவளோர் தேவ தத்தன்
மகளிருட னிக்குழந்தை தன்னை யிங்கு
வைத்தெனைப்பார்த் துக்கொள்ளென் றகன்றான என்றே
திகழுமவள் கண்கலங்க வேடனைப் போல
சீறினள் நேர்ந்தபடி கூறினளே.

விருத்தம்

காட்டுளசாம்பற் பூசியெனபணிமுக கலனுந்தற களைபர்சே யினை நீ
காத்ததாலெமக்கா காயெனவெளியே கடத்தினை றிரக்கமற்றோர்கள்
ஈட்டுமாதரவில் லாக்குழந்தையைப்பார்த் திரங்கிநின்றுலவாய்ப் பிரானை
எண்ணியேகௌரி மந்திரம்செபிக்கவேயழும் குழந்தைவின னிடையில்
காட்டிவெள்விடைமேல அரனுருவாகக கௌரியேஉமைவடிவாகக்
கண்டவர்அதிச யித்திடத்தேவர் கறபக மலர்மழை பொழியத்
தாண்டிகமாக நடந்தனரிதனைச சாற்றுவோர் கேட்பவர்தமக்குச்
சகலஆர்த்தியுநீங கிடுமெலாலமுடிவில சங்கரன உலகில்வாழ்குவரே

ஆக விருத்தம் எ) கழிநெடில் (க) கீர்த்தனை (உ) தரு (உ) முற்றும்.

உ

சிவமயம்.

இருபத்துநான்காவது,

மாறியாடினபடலம்.

அவதாரிகை—விருத்தம்.

கூடலெம் பெருமான் மூப்பாய்க் காளையாய்க் குழவி யாயும்
வேடமெ தெடுத்துச் செய்த விசித்திர முரைத்தே னிப்பால்
தேடரும் வெள்ளிமன்றுள் தென்னனுக் காக மாறி
ஆடிய விளையாட்டத்தின் அருமையை இனிச்சொல் வேனே

இராசசேகரபாண்டியன் அரசு புரிதல்.

விருத்தம்.

நன்னிலத்தை விக்ரமபாண் டியனதா னீன்ற
ராசசே கரபாண்டியன திறமை நோக்கித்
தன்னுடைய முடியும்செங் கோலு மீந்து
சதுமுகன்மா யவனுலகம் தனிலு மிக்க
உன்னதமா கியசிவலோ கத்தைச் சேர்ந்தாங்
குமாபதிபொன் னடிநிழல்வீற் றிருந்தா னிப்பால்
இந்நிலத்தை மனுமுறைசெய் தாழிலோர் பங்
கேற்கின்றான் குறைவறவே காக்கின்றானே.

சாரங்கம், சாப்பு

பல்லவி.

ராஜசேகரன மௌலி பூண்டனனே திருவாலவாய்
ஈசனடிதொழு துலகை யாண்டனனே

அநுபல்லவி.

ஈசனுடைய பாதநூலினை பிசைந்ததனைக்கற்கொ ணுதெனவொழித்துப்
பேசுமறுபத்துமூன்றுகலைகளும் பிரியமுடனுவந்தொருமையாகக்கற்று ரா

சரணங்கள்

க பொன்னிநாடதனில் மன்னனும்ஆனைக்காவில் நாளும் வாழு
புண்ணியனைத்தொழுதேக் கலைகளும்கற்றுல காளும்
சென்னியெனும்கரி காலனிடத்தன்பு நீளும் கல்
தேர்ந்தொருபுலவன் தனதவையில்வந்து கேளும் எ
மன்னவனுக்கென்னென் கலையும்பிர சங்கிக்க
வருகுமுனக்கொன்று வருகாதது மிக்க
என்னவெனிலாடும் டாதம்நீ படிக்க
இலையே என்றுதன்னை இகழ்ந்தவனு ரைக்க ரா

உ ஓதும்அறுபல நாவலனைமொழியக் கண்டு மாஎ
ஓங்கவியாகுலம் தனைமனதினிலே கொண்டு

வேதமுடியுறும் சோதிதனை நம்பி அண்டும் தொண்டர்
விரும்பியபடியே அருள்புரியும்புகழ மண்டும்
நாதனுடலைத் தானுமே தெரிந்து நடிக்கவேண்டுமென் றகத்திலே நினைந்து
ஈதென்குலதெய்வமாகவே பொருந்தும் எம்பிரான்கருணையே என உணர்ந்து
ராச

௩ பரதசாஸ்திர நெறிகளை முழுதும் ஆராய்ந்து அதில்
பகர்ந்தபடியாடும் நாடகமுறைமை தேர்ந்து
அருமைசேர்ந்திடும் புலவர்களையன்பு கூர்ந்து தனபால
அழைப்பித்தவர்களுக்கு ஆதரவுபுரிந்து தேர்ந்து
வரிசையாகவே அவருடன் அடுத்து வஸ்திரமணிமுதலளவில்லா தெடுத்து
பரிவுடனே மகிழ்ந்து நடிக்கக் கொடுத்து படிக்கஆரம்பித்திப் படிமுறை தொ
ராச (டுத்து

ஈசன்ஒருகாற்கொண்டே நடிக்கக்கண்டு ராசசேகரன்வருந்துதல்.

விருத்தம்

ராசசே கரனிவகை பாவம் தாளம்
ராகமிம் மூன்றினமுறையாற் பரத மெனனும்
பேசரிய நூலாராய்ந்த ததனிற் கூறும்
பிரகாரம் நடித்திடுங்கால தனை துடம்பா
யாசமிகப் பூண்டிருந்த வருத்தம் வெள்ளி
அம்பலத்தில் ஒருகாற்கொண் டே நடிக்கும்
ஈசனுக்கெவ் வருத்தமதுண் டாகுமோ வென
றெண்ணினன் மிகவருந்தம் எண்ணினனே.

காம்போதி, ஆதி

வருந்தியிருந்தானே தென்னன் ஐயன்மேலன்பு பொருந்தியிருந்தானே மன்னன்

அநுபல்லவி.

வருந்திநான்முகனும் மாயனும் தேடரிய
வள்ளல்காலொன்றே நோவு கொள்ளுமேயந்தோ என்று வருந்தி

சரணங்கள்

க உரியநடநூலாய்ந்தும் ஆடும்வருத்தம் தேர்ந்தும் உணராது தருமம் ஆமா
அரியபோகமும்வீடும் கொடுக்குங்கடவுள் செய்யும் ஆடல்தடுக்கலாமா
எப்படிநானசென — றடுப்பேன் அதைத் தடுப்பேன் துயர் விடுப்பேன அன்பு
அருந்தவத்தோருள்ளத் தமருமிறைமை விண்டு (தொடுப்பேனெனும்
வருந்துமேசரணமென் றுமனத்துட் கொண்டு வருந்தி

உ உள்ளநடுங்கியித்திக்கிலே துணிவென்றெண்ணியுடனே சென்றனயிலே
வள்ளலுக்குற்றசிவராத்திரியிறகதம்ப வனத்தனுக்கு மென்மேலே
வரைவில்லாமல் — மறையாகமமுறையாலொன்றும் குறையாமலே நிறைவாகவே
மதிமகிழ்ந்தபிஷேகம்செய்துமலர் கொய்து
விதியிசைந்துசாமம் நாலும்அர்ச்சனை செய்து வருந்தி

௩ அண்டர்பிரானடியிற் போற்றிப்புகழ்ந்துவெள்ளி அம்பலந்தனை நாடித்
தொண்டராகத்தில்மேவும் சோதியாடல்கண்டின்பம் தோய்ந்துசந்தோஷம்கூடி
கண்புனல்சோர— சூழ்ந்து வந்துதாழ்ந்து மண்ணில வீழ்ந்து அன்பில்ஆழ்ந்து
அங்கமேவுதிரிகரணமொன்றாக் குவித்து
செங்கைரண்டுமிணைத்துச் சென்னிமீதிலேவைத்து வருந்தி

விருத்தம்

பாண்டியர்கோன் சாமிதிரு நடம்பார்த்தனறும்
பதம்தூக்கித் தூக்கியகால நிலமீ தூன்றி
ஈண்டினியான் காணவிடவேமாறி யாடி
எனதுகுறை மாற்றிடுவாய் மாற்றாயாகில
பூண்டவடி வாளமேற்குப புறவீழ்ந் தாவி
போக்கிடுவே னென்றநடடான நடுமுன கூடல
ஆண்டவனப் படிவலக்கா லெடுத்து மாறி
ஆடினன கருணைமிகக் கூடினனே.

ராசசேகரபாண்டியன் துதி.

வலக்காலை வீசியிடக் காலை யூன்றி
மதுரேசன மாறிநடித் திடவும் தென்னன்
விலக்கரிய கவலையுமப் பாசமும் போய்
மெய்யறிவா னந்தவெள்ளத தாழ்ந்தெ ழுந்து
நலக்குரிய கரணமொரு மூன்றும் கூடல
நாதனது வேயாகக் குவிய அன்பு
பெலக்கவுமே யவ்வடிவத துடனே கண்ணீர்
பெருகிவரத் தாழ்ந்துதுதித் துருகி னனே.

காம்போதி, சாபபு

௧ இந்திரன்முதல அந்தரர்தொழும்சுந்தராசரணம் நீல கந்தரா சரணம்
என்றனுக்காகமாறிநடித்து வந்தோய் சரணம் கிருபை தந்தோய் சரணம்
௨ ஏகநாயக னேஅழிவிலலாத்தேகா சரணம் சிவ யோகா சரணம்
மாகபூஷண னேகயற்கண்ணி பாகா சரணம் விடை வாகா சரணம்
௩ மாயனுக்காழி கொடுத்தருளியதூயா சரணம் தொண்டர் நேயா சரணம்
ஆயுமறையின் பொருள்சொலுமலர் வாயாசரணம் சம்பிர தாயா சரணம்
௪ தண்ணுலவிய மதியணியுமுக் கண்ணா சரணம் அந்தி வண்ணா சரணம்
புண்ணியம்புரி யாதவரிடம் நண்ணாய் சரணம் அருள பண்ணாய் சரணம்
௫ பாலமார்க்கண்டன மேலுறும்காலகாலா சரணம் அநுகூலா சரணம்
ஆலமுண்டுயர் வானவர்க்கருள சீலா சரணம் திரி சூலா சரணம்
௬ வெய்யமழுவும் மானும்தரிக்கும் கையாசரணம் என் ஐயா சரணம்
செய்யவிபூதி தரித்திலங்கியமெய்யா சரணம் என்றும் துய்யா சரணம்
௭ விரித்தைந்துகணைதொடுக்குமாரனை எரித்தோய்சரணம் ஆனையுரித்தோய
புரத்தையோர்கணத் தெரிககவேமௌளச் சிரித்தோய்சரணம்கங்கை
௮ அத்தமாதிபி கந்தபரமானந்தா சரணம் சிதா நந்தா சரணம் (ரித்தோ

சிந்தைதனில்நினைந்திடுமுன்வினைந்தோய்சரணம் வளர்ந்தோய் சரணம்
௬ ஓதருமறைமுடிவுறும்பரஞ் சோதியே சரணம் அருநிதியே சரணம்
வேதனும்மாலும் தேடரும்கூடல நாதா சரணம் மலர்ப்பாதா சரணம்

விருத்தம்.

இத்தலத்தி லிக்கூத்தைக் காலுமி யாரு
மேபார்க்க நடித்துவர வேண்டு மென்றே
கைத்தலமேந் திடஜய னவ்வா றின்றும்
காணநின்றான் இராஜசே கரனு வீன்ற
புத்திரனும் குலதுங்க னுக்கு மௌலி
புனைந்தீச னடிநிழலிற் கலந்தா னித்தைச்
சித்தமுவந் துரைப்பவர்கேட் பவர்போ கத்தைச்
சேருவார் சிவனுலகைச் சாருவாரே.

ஆக விருத்தம் ௬ கீர்த்தனை ௨ தரு ௪ ஆக ௬. முற்றும்.

௨

சிவமயம்.

இருபத்தைந்தாவது,

பழியஞ்சினபடலம்.

அவதாரிகை —விருத்தம்.

ஆலவாய்ப் பெருமான் தென்னன் அன்பினுக் கிரங்கி மாறிக்
காலெடுத் தாடல்செய்த காதைமுன் னுரைத்தே னிப்பால்
பாலனஞ் செய்யும் தென்னன் பழியஞ்சும் நெறியா ராய்ந்தன்
பாலவன் உளத்தைத் தேற்றும் ஆடலை இனிச்சொல் வேனே.

அந்தணன்மனைவி இறந்தவரலாறு கூறுதல்.

விருத்தம்.

பார்த்திபரேத் துங்குலோத் துங்கன் கூடற்
பரமனைத்தாழ்ந் தரிவையர்பத் தாயிரம்பேர்
வாய்த்தவளம் மாதரிலொவ் வொருத்திக் காறு
மைந்தர்பிறந் தவரில்அநந் தகுண னென்னும்
மூத்தமகன் நிறநோக்கி யுலகா ளுங்கால்
மொய்குழல்பைங் குழவியுட னிருப்புத் தூர்விட்
டாத்திரத்தோ டொருமறையோ னிலை வாய்வந்
தம்மானைப் பார்க்கவழி யடுக்கினானே.

சாபபு.

பகவான்திருப்புகழைப் பரிந்துபரிந்துகேட்பீர் மாதவோரே முல்லை
நகையாளுடன்மறையோன் நாடிவரும்வழியில் மாதவோரே
தாகமிகுமனையாள் தன்னையத்தடத்திலே மாதவோரே விரி
வாகும்வடதருக்கி ழடுத்தவரையிருத்தி மாதவோரே

௩ விரும்பியுண்ணீர்தேடி வேகத்துடனேசென்று மாதவோரே அவன
திரும்பிமனையாளிடம் தெண்ணீர்கொணடுவருமுன் மாதவோரே
௪ அப்பெருவடத்தின்மேல ஆரோமுதனுளெய்தோர் மாதவோரே அம்பு
தப்பியோர்கொம்பில்மாட்டித் தளர்நதாடியிருக்கையில் மாதவோரே (ன்
௫ மரத்தின்கீழிருக்கின்ற மடநதைகணனுறங்கையில மாதவோரே காற்றி
உரத்தாலுலைந்தக்கணை யுடனதபபிவிழுநதது மாதவோரே
௬ நித்திரைசெயுமந்த நேரிழைவயிற்றினில மாதவோரே கணை
தைத்துவயிறுருவத் தனதுயிரிழந்தாளே மாதவோரே
௭ அந்தவேளையிலவில்லும் அம்பும்தொட்டொருவேடன் மாதவோரே ஓடி
வந்துவெயிலுக்கஞ்சி வருந்தியோர் நிழலதேடி மாதவோரே
௮ அவ்வாலநிழலவந் தடைந்தவணினைப்பாறி மாதவோரே செங்
கைவாளியுடனிறகும் காலந்தம்மறையவன மாதவோரே
௯ தெண்ணீருடனவநதிளஞ் சேயிருக்கமனைவி மாதவோரே ஆருப
புண்ணீரொழுகவுயிர் போய்க்கிடப்பதுகண்டு மாதவோரே
௰ கணையேறுண்டுயிர் விடும் கானமயிலைப்போலே மாதவோரே ஆவித்
துணையேநானிருக்கநீ தொலைநதவிதியேதென்று மாதவோரே
௧௧ கடையும்தயிர்போல்மனம் கலங்கியறிவழிநது மாதவோரே இந்தக்
கொடியபழியாரேற்றுக் கொண்டாரென்றாற்றையில மாதவோரே
௧௨ தைக்கும்கணையேறிட்ட சாபததுடனவ்வேடன மாதவோரே தன்னைப
பக்கம்தனிற்கண்டுபெண் பழிசெய்தோனவனென்றே மாதவோரே
௧௩ வாயில்வந்தபடிக்குப் பேசிமடிபிடித்து மாதவோரே உள்ளம்
காயவெகுண்டவ்வேடன் கன்னத்திலடிக்கின்றான் மாதவோரே

அந்தணன்அரசன்வாசலில்வந்துமுறையிடுதல்.

விருத்தம்

அந்தணனிவ் வாறுழன்றவ் வேடன் தன்னை
அரசனுணையிற்றகைந்து கொணடு மாண்ட
பைந்தொடியைத் தன்முதுகின மேற்போட் டனனை
பயோதரப்பால் குறித்தழும்சே யினையும் கண்ணீர்
சிந்திடவே மார்பிலணைத் தால வாய்க்குச
சென்றுதென்னன் அரண்மனைவா சலிலே வந்து
முந்தியவிந் தவளைச்சட் டகமேல் இடடு
முறையிட்டான் அநதோவென் றறையிட் டானே.

எதுகுலகாம்போதி, ஆதி.

௧ பூண்டிடுங்கதிர்வேலனே முறையோ குலோத்துங்க
பாண்டியமகிபாலனே முறையோ
௨ மாமதிகுல தீபனே முறையோ செய்யதாமரைப
பூமகள்வளர்மார்பனே முறையோ
௩ நீதிமன்னவர்சிங்கமே முறையோ நீதுநூலை
ஓதியுணருத்துங்கனே முறையோ

௪ சிஷ்டஜனத்தை ரக்ஷிப்பாய் முறையோ தீவினை செய்யும்
துஷ்டஜனத்தை சிக்ஷிப்பாய் முறையோ
௫ ஏற்கும்தர்மத்தை யீட்டுவாய் முறையோ நித்திரையிலும்
ஆக்கினையானுல காட்டுவாய் முறையோ
௬ கீர்த்திமிகுந்தி ருந்தெனை முறையோ இவ்வேடனையுயிர்
மாய்த்திடாத வரையிலே முறையோ

அரசன் வேடனை உற்று விசாரிக்கல்.

விருத்தம்

முறையிடுமவ் வுரையனைத்த ரசன்கேட்டுத்தல
முழுவதும்கேட் டானென்பா யிலின்முன் வந்தே
மறவனையும் அழுங்குழந்தை தனையும் கண்டு
மாண்டமனை யுடனெதிரே யழுது நிற்கும்
மறையவனைப் பார்த்திரங்கி யுளக்கிசை சோகம்
வந்ததே தெனநடந்த தவனும் சொல்லச்
சுருசுருனக் காய்ச்சியவே லதனைக் காதில்
சொருகினாற் போலவருந்தி யுருகி னானே

ரீதிகௌளை, ஆதி.

௧ வேதமுனிவரோயவ் வேதியன்சொலலறிந்தவ்
வேடனைப்பார்த்திறைவெ குண்டு உள்ள
தோதெனறுகேட்கப்பணிந் தையாவெம்பிரானே யென்
றொடுங்கியிருகைகூப்பி நின்று
௨ என்றன்மட்டிலேவில்லம் பேந்திவருங்கால்வெயில்
ஏறிவருந்திஅந்த ஞலே தேடி
வந்துபுகுந்தேனபெரு வழியில் இருக்கும்ஆல
மரத்தின்நிழலில்ஒரு பாலே
௩ ஐயனே யானும்கொன்ற தில்லைவேறொருவர்கொன்
றதுவும்கண்டதில்லைகோ மானே இந்தத்
தையலைஅம்பேறுண்டுயிர் போனதால்எதிர்நின்றோர்
தனமேற்சொலும்உலகம் தானே
௪ இந்தப்பழிவிளைந்த வாறொன்றும்யானறியேன்
எனறவ்வேடனுரைக்கக் கண்டே பின்னும்
மந்திரிமார்பிறரும் இந்தக்கொலைசெய்திடும்
வன்கணன்மெய்யுரைப்ப துண்டோ
௫ மயிலேமயிலேஒரு இறகுகொடென்றால்அந்த
மயிலிறகீந்துபெறல் ஆமோ உயர்
சயிலநிகர்புயனே கரும்பேகரும்பேயென்றால்
தந்திரசம்கையுறல் ஆமோ
௬ வண்டனிவனையது போலேதண்டிக்காமல்மெய்
வருமோவெனமன்னனிப் பாலே கட்டித்

தெண்டனைசெய்யச்சொல்லி நெஞ்சில்துணிவுடைய
சேவகர்க்குவிளம்ப மேலே
௭ பின்னபபடத்தணடித்துக் கேட்கவுமுனசொன்னசொல்
பிசகாமலேசொல்லுவ தலலால் சாமி
இன்னம்திரத்தெளிவீ ரென்றவ்வேடனுரைக்க
இராஜன்யோசிக்கின்றனி தெல்லாம்
௮ உள்ளபடிக்குச்சிக்ஷை செய்யஅஞ்சாமற் சொல்லின்
உறுதியும்ஒன்றதாகை யாலே கொன்ற
களளனிவனதைத்த குறிப்புமுகம்தனிலே
காணவில்லையேஇவன பாலே
௯ சத்துருவோமிருகமோ பக்ஷியோகொன்றடவி
சாலவழிதனிலே சார்ந்து இந்தப்
பொற்றொடியைக்கொன்றென்ன லாபந்தனையிவ்வேடன்
பூணபானென்றுமனதி லோர்ந்து
௰ சதிசெய்தவனிவனே தானோபிறத்தியரே
தானோபின்னொருவேடன் ஆனேன் இன்று
கதியிலொருவிலங்கை எய்தவம்புதப்பியிக்
காரிகைமாய்ந்ததோபின் ஏனோ
௧௧ என்றுநினைத்தரச னிதற்குத்தருமநூலில்
என்சொல்வதுமிக்கோரே என்றான் அவர்
நன்றிபுரியும்நூலால் அமையாதுதெய்வத்தால்இந்
நாயம்தெளியத்தக்க தென்றார்
௧௨ மன்னனதிந்தம்மறை யவனையுளக்கவலை
மாற்றிடுவேனென்றன்பு பெய்தான் இப்போ
துன்னரிவைகடனைக் கழித்துவாவென்றனுப்பி
உடன்அவ்வேடனைச்சிறை செய்தான்

விருத்தம்.

மன்னவனிவ் வாறுவிசா ரணைசெய் தொன்றும்
வகைபுரியா துழந்துறுமம் மறையோனைப்பார்த்
துன்னுடைய மனைவிகடன முடித்து வாவென்
றுரைத்தனுப்ப அவ்வகைசெய் தவனும் வந்தான்
தன்னரண்மனையினவாயி லவனை வைத்துத்
தன்குடிக்கோர் குலதெய்வ மாகு மீசன்
பொன்னடியிற் பணிந்தவனைந் தேத்தி யன்பு
பொழிகின்றான் மனத்துளதை மொழிகின்றானே

அரசன் அசரீரிவாக்கால் உண்மையறிதல்.

விருத்தம்.

மறையவனில லாளையிவ்வே டன்கொன் றானோ
மற்றொருவர் வேறொன்றாற் கொன்ற தோ

தறநூலா லும்புரியா துழன்றே னுன்றன்
அருளாலே தேற்றுகவென் றிரக்க விண்ணின்
றிறைவாஅந் தணனுடனிந் நகர்ப்புறஞ்சென்
றேவணிகத் தெருவினிலே மணமோர் வீட்டில்
உறுவதறிந் தாங்குசெல்லத் தெரியலா மென்
றொருவாக்குக் கேட்டரசன் உவந்திட் டானே.

மோகனம், ஆதி

க திருவாக்கறிந்தரசன் அந்தணனுடன்செட்டித்
தெருவிலிருட்டுவாக கண்டு தன
துருமாறித்திருமண வீட்டிலொருபக்கத்தில
உற்றுணங்கிசனெருள கொண்டு

உ கருமலைபோலேபாசக் கையினராயிரண்டு
காலதூதர்வந்தங்கு நின்று நம்மை
தருமராசனிங்கழைத்த மாப்பிள்ளையாருயிரைத்
தரச்சொல்லிச்சொன்னாரென்றே என்று

ங காயத்திலேபிணிகள் ஒன்றுமில்லாமலவேறோ
காரணமுமில்லாமற கொன்றால அது
நியாயத்துக்கேலாதென்றே அதிலொருவனிதற்கோர்
நியாயமிருக்கின்றதென றென்றால

ச வடதருவிலேறுண்ட கணையைஒதுங்கவந்த
மறையோனில்லாளெந்த வாறு வீசிப்
பட்டரும்வாயுவினாலே தள்ளிக்கொன்றதுபோலப்
படியிதற்கும்சொல்கிறேன் தேறு

ரு இக்கலியாணக்கொட்டு முழக்கத்தினாலேவெருண்
டிசைக்கும்தும்பையறுத்துச செல்ல அதோ
பக்கமுறும்பசுவை விடுத்திவனைக்கொல்வது
பாவமென்றேகுறித்துச சொல்ல

சா அம்மொழிகேட்டரசன் அந்தணனுக்குரைக்க
ஆனலிவ்வாறிங்கு நடந்தால கேளும்
என்மனையாளுமிறந் ததுவுமப்படியேயென
றிறைவனுடனேநெருங் கிருந்தான

எ கொட்டுமுழக்கத்தாலே வெருண்டுதும்பையறுத்துக்
கொண்டவ்வணம்விரைந்து தாவி வந்து
முட்டியதாலேயந்தத் திருக்கலியாணப்பிள்ளைக்கு
முடிந்துபோயிற்றங்ஙனே ஆவி

அ பாரும்மணக்கோலமே பிணக்கோலமாகமணப்
பறையேபிணப்பறைய தாகக் கொட்டக்
கூறும்கருவிழியார் வாழ்த்தொலிபோயழுகைக்
குரலாகவேமுடிந்து போக

௯ ஓரின்கணத்திலிங்கு பிறந்திழிந்திடுமிந்த
உடலாலவரூபயனைக் கண்டோர் உள்ளில்
பேரறிவுடையவ ரல்லாமலறிவில்லாப
பேதையர்பெறுவது முண்டோ
௰ பார்த்தவேதியனென்ன காரியஞ்செய்தோமென்றுதன்
பாரிபோனசந்தேகம் மாற்றி உண்மை
வாய்த்தவனுடன்அரண் மனைசென்றமைச்சர்முதல
வருக்கும்அரசனிது சாற்றி
௧௧ மறையவனை அழைத்தே இனம்உனக்கொருவி
வாகம்பண்ணிக்கொள்ளென்று முனனே கையில்
நிறையஅரும்பொருளை வாரிவாரிக்கொடுத்து
நீடவென்றனுப்பிப் பின்னே
௧௨ சிறையிலவைத்தவேடனைக் காலில்விலங்ககற்றச
செய்தவனமேலருள் புரிந்து மூலம்
அறியாமல்நாமுனறனைத் தண்டித்திடவும்பொறுத்
தாயல்லவோவென்று பரிந்து
௧௩ வேண்டிம்பொருளைக்கொடுத் தவனிடத்துக்கவனை
விடுத்துநிம்பமலர்அ ணிந்தான தன
தாண்டவனதனனருளை வேண்டித்திருவடியில
அன்புசெய்துமனாந்து ணிந்தான்

விருத்தம்.

அநதணனதன்னையும்வேட னையுமனுப்பி
ஐயனைத்தாழ்ந் தென்றனுக்காப் பழிகண் டஞ்சும்
சுநதரனெனவனேயென் றேத்திப் பூசை
தொல்சிறப்பு டனேநடத்தித் திங்கில் லாமல்
இநதஉல குக்குயிரா யிருந்து வேந்தன்
இறைமாக்ஷி புரிந்திருந்தா னிதனைச சொலவோர்
சிந்தையிலன புடன்கேட்போர் மரணை பாதி
தீர்ந்துசிவ னுலகமதிற் செழிப்பா தாமே.

ஆக விருத்தம் ௭ தரு ௪ ஆக ௧௧. முற்றும்.

உ

சிவமயம்

இருபத்தாறுவது,

மாபாதகந்தீர்த்தபடலம்.

அவதாரிகை — விருத்தம்

பந்தம்நீத் தருளுமீசன பழியஞ்சும் நாதனுகி
விந்தையா யாடலசெய்த விசித்திரம்உரைத்தே னிப்பால்
தந்தையைக் கொலைசெய்திட்ட தனையனைத் தொடர்மாபாத
கந்தனை விலகச்செய்த கதையினி விளம்புவேனே.

மோகனம், ஆதி.

௧ தவமுனிவரேகேளும் குலோத்துங்கன் குவலயந்தனையாளும் காளினில்
புவியிலவந்தியென்னும் புரத்தில் இருக்கின்றவன்
கவனித்தறியுந்தன்னைக் காயும்சினம் விட்டவன்

௨ ஒருமறையோன்மருவும் நாயகி அருமைரதியுந்திருவும் மண்ணுல்செய்த
உருவும்இச்சிக்கும்ரூபம் உள்ளவளாக இந்தத்
தரையிற்சித்திரப்பாவை தனக்கிணையாயி சைந்த

௩ பூவிழைவயிற்றிருந்து மகனென்றோர் பாவிபிறந்துதுணிந்துகொலைமுதல்
தீவினையெலலாம்கொள்ளச் செய்தகப்பலைப்போலே
தாய்வருந்திவளர்க்கச் சதைக்கொழுப்பேறிமேலே (னும்

௪ கோடிகோடிவில்லெடுத்து அதிற்கணை கோடிகோடிதொடுத்து அதில்பின்
கோடிகோடிவிகாரம் கூட்டியாதனை செய்யக்
கோடிகோடிமன்மதன கூடிக்கெண்டுவந் தெய்ய

௫ பதினாறுவயதுதிக்க காமமும் விதியும்மதியைசசதிக்க உள்ளத்தில்
பதியும்நெறிமுறையப் பாலேயோக நிரம்ப
அதிபாவிதன்னைப்பெற்ற அன்னைதன்னை விரும்ப

௬ அன்னையென்பவள்பாலே பதிவிரதை என்னும்மொழிமுன்னாலே காப்பாக
மன்னும்மனத்தில்நாணம் மடமுதல் நாலுமாகத்
தன்னைவிட்டகன்றிடத் தானும்ஒத் தவளாக

௭ இன்பமோசிறிதாகும் அதில்வரும் துன்பமோபெரிதாகும் கரையில்லா
அம்புதிபோல்வருமென் றறிந்திடாமற் பொருந்தி
வம்பனுணர்வுகெட்ட மாடுபோலே வருந்தி [லே

௮ சந்ததம்மயக்கத்திலே தாயைப்பு ணர்ந்தொழுகுமச்செயலைக் குறிப்பா
தந்தைஅறிந்தயலார் தமக்குரையாமல் மிக்க
அந்தவிசேஷத்தையுள் அடக்கிப்பேசாதி ருக்க (மேல்

௯ வேற்றொருநாட்சுகிக்கும் சமயத்தில் பார்த்துரையர்மற்சகிக்கும் தகப்பன்
ஆத்திரத்தாலுன்னையின் கடிப்பேனெனவெகுண்டு
வாய்த்தமகன்காத்தை மாதாபிடித்துக் கொண்டு (சொல்ல

௰ தாய்கெட இன்பமுறுவாய் தகப்பனைக் காய்கிலென்பயன்பெறுவாய்எனச்
தியகாமுகர்க்கன்னை செளகனுணடோவெவறெள்ளித
தோயுமன்னையைச்சீறித் தூரபபிடித்துத் தள்ளி (கள்

௧௧ மண்வெட்டிதனைஎடுத்து தகப்பனென் றெணணிக்கைதனைவிடுத்து காமக்
உண்டமயக்கத்தாலே ஒன்றும்தோணுமல் தாவி
துண்டமிரண்டாய் வெட்டித் துணித்துப்போட்டான்மாபாவி தவமுனி

மாபாதகனைப்பிரமஹத்திபற்றிக்கொள்ளுதல்·

காதகன்தா தையைஇரவிற் செகுத்தெ ரித்துக்
கைக்கடங்கும் பொருளையும்தா யையும்கொண் டேகும்

பாதையிலே கள்ளர்மறித் துள்ள தெல்லாம்
பறித்தன்னை யையும்பிடித்துக் கொளஇம் மண்ணில்,
ஓதுவது தரவொன்றை எண்ணைத் தெய்வம்,
ஒன்றையெண்ணு வதுநிசமாச் சிறந்து போன
தாதைபா தகத்துருவத் துடன்ம கன்பாற்
சாடினான் சாடிவந்து கூடி னானே.

சௌராஷ்டிரம், ஆதி.

பல்லவி.

பாதகத்து ருவாய்வந்து பற்றினானே நேரவே

அநுபல்லவி.

தாதையைவெட் டினபழி தானேவந்து சாரவே பாத

சரணங்கள்.

க கோவெனக்கூ விக்கரத்தைக் கொட்டிவந்த டாமலே
பாவம்பாவம் ஐயோவிழல் பாவைபோல்வி டாமலே பாத
உ நல்லசிவ க்ஷேத்திரத்தில்நாடவும்ஒட் டாமலே
அல்லதுயர் தீர்த்தங்கள்கண் டாடவும்கிட் டாமலே பாத
ந கீர்த்திமிகும் நாமங்களைக் கேட்கவுந்தோ ணாமலே
வாய்த்தபெரி யோரிடத்தில் மன்னிடபூ ணாமலே பாத
ச பின்னசென்ற வன்கொடுக்கைப் பிடித்துவந் திழுக்கவே
வும்பகலும் தூங்கொணாமல் அடுக்கவே பாத

மெத்தவடர்ந் திடும்பாத கத்தைக் கண்டு
வெருண்டினியென் செய்வோமென றுலக மெல்லாம்
சுற்றியலைந் தறிவிழந்து மனமு ழன்று
சொல்லரிதைக் கொண்ணுபபா தகன் தனாலே
முத்திபுரம் தனைக்குறுகிக் கொடிய பாவம்
முறுமிடவக் கயற்கணுடன் கடவு ளன்பு
வைத்தொருவே டனும்வேடப் பெண்ணு மாக
மனங்கண்டார் அவன்வருகு முன்கொண் டாரே
காமந்தின்றெதிரிகூறல்.

இதுவுமது.

வேடனும்வே டப்பெண்ணு மாகத் தோன்றி
விளங்கியகோ புரத்வாரத் தருகோர் பொந்தில்
நாடியம்பும் விலனுமொரு பாற் கிடக்க
நாயொன்று கணடகனுப் புறத்தே காப்ப
நீடியகூ தாடல்புரிந் திடுங்கால் யார்க்கும்
நினைக்கரிய கொடியமகா பாபியிங்கே
கூடிவரு தலைப்பாரென் றுமையைநோக்கிக்
கூறுவார் மாலவிடைமீ தேறு வாரே.

பந்துவராளி, சாப்பு

பல்லவி.

காமமேபாவத்துக்குக் காரணமாமே

அநுபல்லவி

மாமன வியாதியை வளரச்செய் திடேவும் காமமே

சரணங்கள்

உருவிலியாலே தினம் உயிரிலைப் புண்டு மனம்
தருவிச்செல்லிட மினம் தோன்றவொட்டாது முனம் காமமே

உ குடியொழுக் கம்கா வாது கொலைசெய்வ தம்கோ ராது
உடலுக்கூ னம்பா ராது உயிர்போவ துங்தே ராது காமமே

ங கள்ளைக்கு டித்தல் லாது கருத்தழிக் கவொண் ணாது
உள்ளக்கா ணவி டாது உருக்குமனமெப போதும் காமமே

ச கொள்ளைகன்னமிரு ட்டு கொலைகள்ளருந்தல் தொட்டு
நள்ளுமல் லாதி ருட்டு நரகிற்கிடத்தும் முட்டும் காமமே

மாபாதகனுக்குப்பிரமஹத்தி நீங்கும்வழிகூறல்.

விருத்தம்.

தையலுக்கிவ் வாறுரைக்கும் போது மாபா
தகனொருங்கி வருகையில்வே டுருவம் பூண்ட
ஐயனருட பார்வையினாற் சிலபாவம் தேய்ந்
தறிவுறத்தான் செய்ததெல்லாம் மொழிந்திப்பாவம்
மெய்யுருவாத் தனைப்பிடித்து முன்னெங்கும் போய்
விலகாமல் இங்குவந்தே தெனவு ரைக்க
வையகத்தி லிங்குவிட்டாற் தீரா தென்றவ்
வன்பழிதீர்க் கக்கருதி வழுத்து வானே.

அடாணா, ஆதி.

க வாராயுன்றன் பேர்சொன்னவர் வருக்கத்துடன் சூழ்க என்றும்
தீராநர கினிலேவந்து சேர்ந்தாற்போலே வீழ்க

உ கருதிச்செய்த மாபாதகம் கழிப்போரெவர் உண்டு நம
தருளாலுனக்கெளி திற்றீர அறைவோம்தேர்ந்துகொண்டு

ங விசுவாசமா யருணுதைய வேலைக்கெழுந் தாய்ந்து நிதம்
பசுமைத்தளிர் அறுகுகொய்து பசுமாடுகட் கீந்து

ச சிறப்பாயுய ரிம்மாநகர் திருக்கோயிலை நாடி வெளிப்
புறத்தேதொட்டித்தீர்த்தத்தில்முப்பொழுதும்மகிழ்ந்தாடி

ரு கங்கைச்சடை யோன்கர்ப்பக்ர கத்தைவலம் நண்ணி உவர்
தங்கப்ரத க்ஷணம்நூற்றியெட் டனுதினமும் பண்ணி

சு ஐயம்புகுந் தொருபோதன்னம் அருந்தல்செய்திப்பூமேல் துய்ய
மெய்யன்திருவடியாரிட்ட வேலைசெய்திற் போமே

மாபாதகனுக்கு அநுக்ரகித்தகாரணம்கூறல்.

விருத்தம்

இந்நெறி நினைந்து வேறோ டிப்பாவம் அறுமென் றய்யன்
சொன்னதற் கன்னை யிந்தத் தூர்த்தனை யனவில காலம்
துன்னிட நரகிற் போட்டும் தொலையாப் பாவிக்கி ரங்கல்
ஏனெனக் கேட்கஅன்புற் றேயவட் கோது வாரே

மத்தியமாவதி, ரூபகம்.

க பழிசெய்யும்நீச ராயினுமென்னிற் பயப்படும்பழிக் காளாய் இந்த
அழிமகன்செய்மா பாதகம்தொலை வதுமிலை இனிக கேளாய்
உ வாய்ப்பவேறொரு வழியுமிலலாமல மாய்வனுக்கதை மாற்றி மண்ணில்
காப்பதல்லவோ காப்பதாமெனக் கருணையங்கடல் மூர்த்தி
ங அவனிமீதொன் றுசெய்தலுக்கும்செய் யாமைக்கும்பின்னும்வேறு நன்று
கவனித்தொன் றுசெய் வதற்குமெதற்கும் காரணராகக் கூறும்
ச தேவரீர்நினைத் தாலெபபாதகம் செய்தோராயினும் நல்லோர் அவர்
ஆவதுசெய்வ துமதருள விளை யாட்டென் றுரைப்ப தலவோ
ரு எனறுளமகிழ்ந் தங்கயறகண இயம்பிடஅனபு நிறைந்து நெடும்
குன றிடைவளர் வேட்டுருபத்தைக் கொணடிருந்தவர்மறைந்து
சு மேகமறைநத இடத்திலமின்னும் விடாதுசெலவது போலே நறும்
பாகுமொழியாள் தொடரவெள்ளியம் பலத்திருநதாரிப்பாலே
எ ஆததாயியும் பார்த்ததிசையித் தாலவாயையன் கேளும் தனக்
கோதியபடிக் கேதவம்செய்ய உறுதியைப்பெற்று நாளும்
அ பண்ணிவரையில மதியம்மூன்றில பாதகம்நீங்கப் பார்த்தான இந்த
மண்ணிலுயரும் தெய்வப்பிராமண வடிவுள்ளபடி யேற்றான்

விருத்தம்.

பாதகம்நீங் கிடமறையோன் ஐயன் தாளில்
பணிநதேத்தும் போதரசன் முதலோர் பார்த்திக்
காதகனுக் கிசைய னரிக்கும் கிட்டாக்
கருணைவைத்த தேதெனக்கண் ணீர்து ளும்ப
ஓதியன்னை யைப்புணர்ந்தப் பனைக்கொன் றோனுக்
குறுபாவம் நீக்கிவீ டளித்தாற் குட்டம்
ஆதிவியா தியைநீக்கல் அத்தீர்த் தத்துக்
கரிதாமோ என்றுரைத்தாங் ககன்றிட் டாரே.

அநதணன்மா பாதகம்நீங் கிடப்பார்த்துத் தென்
னவனுமமைச் சருமூரு ளார்மற் றோரும்
அந்தரரும் நோக்கியிப்பா தகனுக் கையன்
அருளியதுக் கேதுயா தெனவே கண்ணீர்
சிந்திடவே திருவால வாய்ப்பி ரான்றன
திருவடியிற் றொழுதேத்தி யுவந்தா ரித்தைச்
சிந்தையிலன் புடனுரைப்போர் கேட்போர் பாவம்
தீர்ந்துஇக பரமிரண்டும் சேர்வர் தாமே.

ஆக விருத்தம் அ, கீர்த்தனை உ, தரு ங, ஆக கங. முற்றும்

உ

சிவமயம்.

இருபத்தேழாவது

அங்கம்வெட்டினபடலம்.

அவதாரிகை — விருத்தம்

மாதவ ரேதென்கூடல் வள்ளலோர் மறையோன செய்த
பாதகம் அகற்றிவிட்ட பான்மையை யுரைத்தே னிப்பால
கோதறும் கல்வியீந்த குருவின்பத் தினியை மேவக்
காதலகொண் டவனையங்கம் கணடித்த தினிச்சொல் வேனே

சித்தனென்பவன் குருவுக்கு த்ரோகஞ்செய்தல்

விருத்தம்.

பூதலத்தைக் குலோத்துங்கன் ஆளும் நாளிற
புறத்திருந்து வயதினிலமூத் தொருவன கூடல்
மாதலத்தில வந்தரனைத் தினம்ப ணிந்து
வாள்வித்தை பழகவைத்துக் கொண்டு வாழ்வோன்
சாதகமா யவனிடததிற் கற்கும் பேர்கள்
தங்களுக்குட் கரையேற்ற முணராப் பாவி
காதகனும் சித்தனென்னு மொருவன் யாவும்
கற்கின்றான் குருவுடனே திர்க்கின் றனே.

கல்யாணி, ரூபகம்.

பல்லவி.

குருத்துரோகிதுர் நடத்தைசெய்தது கேளும் கற்றுக்
கொண்டுண்டவீட்டுக்கி ரண்டுநினைத்தான்எந் நாளும்

அநுபல்லவி. (குருத்

வருத்திவைத்த குருவுக்கிடுக்கத்தை மனத்திலெப்போதும் நினைந்திருக்கின்ற

சரணங்கள்

க ஆயுதவித்தையி லேதன்னையாரும் மதிக்கத் தக்க
தானதனுலகம் பெற்றேஆசானினும் கதிக்கத் (த்தை
தியவன்தானு மொருவித்தைக்கூடத்தைச் செய்துபலர்களும் கற்கவும்வாள்வி
ஆயதுகண்டு குருவினும்மேலாக ஐசுவரியம்த னக்குவந்துண்டாகக் குருத்

உ இருவராயுத விர்த்தியுமொன்றாகச் சேர்த்துக் கொள்ள
எண்ணிக்குருஊரை விட்டோடிப்போம்வழி பார்த்துக்
குருபத்னிஅன்னை யென்னுமுறைமாறிக் கூடிச்சுகிக்கக் கருதிமயலமீறிச் (னும்
செருவுறச்செய்து பெற்றதாயைமுன்னம் சேர்ந்துசுகித்தவ னுக்கனுசனென்

௩ எத்தனைதொந்தர வுற்றாலும்பூமியைப் போலே பொறுக்
கின்றவனில்லா விடத்தவன்பத்தினி பாலே (திக்கப்
கத்திப்பரியாச வார்த்தைகள்போதிக்க நடைப்பாவைபோ லவள்மோனம்சா
பற்றியடுத்துடுத் தஞ்சாதேநீயென றுபகர்ந்துபகர்ந்தகல்வானினம்உண்டு குரு

௬ பிந்தியொருபகல் வந்தவள்அங்கையைப் பிடித்தான் தள்ளிப்
பெருங்கதவை நெடுந்தாளிழுத்தகம் அடைத்தாள் [லே
வித்தைதற்கற்புடை யாள் தன்னெறியாலே சிந்தித்துளக்காவல்பூண்டிருக்கமே
அந்தநிலையைவிட் டப்பால்அகன்றிட அனங்கத்தீதன தங்கமெங்குஞ்சுட குருத்

குருஉருவங்கொண்டஈசன் சித்தனைப்போர்க்குவிளித்தல்.

விருத்தம்.

சித்தனிந்தப் படிசெய்தன் பதிக்கும் சொல்லாள்
சிந்தையில்வைத் திசனையே நினைத்து நொந்தாள்
மெத்தவுமே புறம்பொருவர் செய்த பாவம்
விலக்கிவைக்கும் கூடல்மகா தேவன் தானே
இத்தரையி லுயிர்தோறும் சாக்ஷி யாக
இருப்பதனாற் றெரிந்தறிந் தனைத்தெண் டிக்க
வெற்றிபெறும் கிழக்குருப்போ லுருவம் பூண்டு
வெலலுவான் வந்தவன்பாற் சொலலு வானே.

பரசு, ஆதி.

பல்லவி

சித்தனே வெற்றிவாள் வித்தையைக்கற்றதைத் தேரலாம்ஆமே

அநுபல்லவி

சித்தா மெத்தவில்வித்தை கற்று யெமக்குநிகர்
உற்று யெனும்புகழ்ப டைத்தா அல்லவோ அட சித்த

சரணங்கள்

௧ காலைப் பருவங்கொண்டுங் காளிற் புயவலியைச்
சூழத் திறம்பெற்றது நாளைத் தெரியும் அட சித்த
௨ தாடி மறைத்துப்பை நாடியிருக்குமெமைக்
கூடிக் களத்திலமை ராடிச்செ யிப்பாய் அட சித்த
௩ என்தன் வலியும்பெற்ற வுன்தன் வலியுங்காண
இந்த நகர்ப்புறத்தே வந்து சேரடா அட சித்த

குருஉருவங்கொண்டஈசனுக்குஞ்சித்தனுக்குஞ்சண்டை.

கழிநெடில்விருத்தம்.

பத்தருக்கெளியோ னிவைசொலநாலாம் பாதகன்சரியென மொழிந்தான்
படிக்கவைத்தவருக் கிடர்தபுரிசதோன் பாதகம்போலிருள் மூடிச்
சித்தனச்சிதைக்கத் திட்டிபவாள்போற் செங்கதிரு திக்குமுன் றிதனைத்
தின்றவன் சண்டி கையைப்பணிந்தேத்திச்சிறந்தகச் சிடையில்வைத் தணிந்து
வெற்றிவாள்கேட கந்தரித்துரைத்த வெங்களங் குறுகுமுன் தாமும்
வீக்கியேயிடைகச் சணிந்துவெண்ணீறும் விளங்கிடப்புரிசைவா ளேந்தி
நெற்றியிற்கண்ணும் பிறையுங்காற்புயமும் நீலகண்டமுமறைத் தெழுந்து
நிகழ்த்தியகுரவன் போற்றுளம்மகிழ நேர்ந்தமராடினன் செய் தனனே

பந்துவராளி, சாப்பு.

பல்லவி

ஆசானுருக்கொண்டு ஐயனுஞ்சித்தனும் அமர்புரிந்தாரே

அநுபல்லவி

வாசாமகோசர மாகச்சினத்துடன் வன்கையைமார்பிலுத் துங்கமுடன்தட்டி

சரணங்கள் (டுவோர் கையில்

௧ எதிர்த்துப்பின்சென் றிருவரும்கோடை இடிபோலொன் றுக்கொன்றதட்
ஏந்தியகேடகத் துள்மறைந்தேயுதித் தேயொளிர்வாளைச்சுழற்றுவார்
மிதித்திடம்வலம் சாரிகைபோய்வீசி வெட்டிவிலக்கித் திரும்பிபக்கம்பேசிக்
கொதித்துவீர் நகைபுரிந்தேவீரம் கூறியேமாறிமே ரேறியிந்தப்படி ஆசா

௨ ஓடிமுதுகிடுவோர்போலேபோய்க்கண் ணுருட்டிவிழித்துவந்துதிப்பார்எடுத்
தோங்கியவாளாலே மார்பைப்பொளிசெய் தோதும்குறிதப்பிக் குதிப்பார்
நீடியிவ்வாறிரு பத்துவிதம்ஓதும் நெறியினிருவரும் போர்செய்திடும்போது
ஆடலைநோக்கும் அனைவோருக்குங்காண ஐயனேவெற்றி யடையுங்குறிதோண

௩ தேசிகனில்லாளை யெண்ணிய நெஞ்சத்தைத் தீதாயுரைத்திட்ட நாக்கைப்
செங்கையைப்பற்றி இழுத்தகரத்தினைச் சேரவேபார்க்கின்றநோக்கை (பினும்
வீசியவாளாலேசொல்லிசொல்லிவைதுவெவ்வேறவைகளைச்சித்ரவதைசெய்து
தீசன்சிரசு முடலுமிரண்டாக நிக்ரகம்செய்தியாருமெய்க்கஅவன்சாக ஆசா

விருத்தம்

கருணைவள்ளல் சித்தனைக்கொன் மகன்ரூ ரத்தைக்
கண்டமா னைக்கர்பின்சென் றவனில்லாள் முன்
குருவெங்கே யெனக்கோயிற் புகுந்தா ரென்றக்
குயில்மொழிகூ றுங்காலா சான்வ ரக்கன்
டேமுடைய சித்தனைச்சங் கரித்திரே ஆங்
குழைக்காணு திங்குவந்தோம் என்ன என்போல்
உருவெடுத்தார் வந்தவனை மாய்த்த தேயோ
உங்கள்பாகன் செயலோவென் றுரைத்திட் டானே.

இதுவுமது.

நாயகனீ துரைக்கஇல்லாள் சித்தன் தன்பால்
நவின்றதெலாம் சொலத்தெரிந்தற்கண்டான் தன்பாற்
போயிறைஞ்சக் கண்டுகுலோத் துங்கன் கூடற்
புரத்தவரோ டசனரு ளைக்கொண் டாடிச்
சேயனைந்த குணனுக்கு முடிசூட டித்தன்
தேவியுட னரணடிக்கீழ்ச் சேர்ந்தா னிதை
நேயமுட னோதுவர்கேட் பவர்கள் பாக்கியம்
நீடியிருந் தரணுலகை நாடு வாரே.

ஆக விருத்தம் ௬, கீர்த்தனை ௩, ஆக ௯.

சிவமயம்

இருபத்தெட்டாவது.

நாகமெய்தபடலம்.

அவதாரிகை — விருத்தம்.

கம்கையில் அணிந்த ஈசன் களத்திறசே வகனை ஆட்கொண்
டங்கம்வெட் டுதலைச் செய்த ஆடலை உரைத்தே னிப்பால்
திங்கள்வங் கிசமன் னன்மேற் செலவெனச் சமண ரேவும்
செங்கண்வா ளரவை வெட்டும் திறமையை யினிச்சொல் வேனே.

அனந்தகுணபாண்டியன் அரசாட்சி.

மத்தியமாவதி, செம்பை.

பல்லவி.

அனந்தகுணபாண்டியராசன்தானே

அநுபல்லவி

என்றும் — கனந்தருகும்செங்கோலைக் கைப்பிடிக்கின்றானே

சரணங்கள்

௧ ஆதிநாயகனுருவம் போலே விளங்கும்
ஐந்தெழுத்துடனே உருத்திராக்ஷமணி மேலே
ஓதரும்வெண்ணீறு முதலாலே வேண்டும்
உறுதியேபொருளென்றெண்ணி உளத்திற்கொண்டன்பாலே அனந்த

௨ ஓரைந்தெழுத்தொலியிகவும் ஓங்கப்
ஒளியாலும்அகத்திருளும் புறத்திருளும் நீங்கப்
பாரும்தன்னுடெங்கும் நலம் தேங்க
பகவன்திருவேடமாக உலகெங்கும் காண்க அனந்த

௩ சந்ததமும்சிவதருமம் கதிக்க அன்பும்
தாங்கிமிகத்தேர்ந்தொழுக லாலெவரும்துதிக்கத்
தந்தைமுதல்முன்னோரினும் மதிக்கத் தேடும்
தலையானசீர்த்தியைக்கொண் டாடிநலம் பதிக்க அனந்த

சந்தவிருத்தம்

அவனியை யனந்தகுண வழுதிமுறை கொண்டுயரும் அரசியல்புரிந்து வருநாள்
அகமிரு ளடைந்துசுண மதனிலுமி ழிந்தகுண வமணர்கள்திரண்டு வெருவாக்
கவலையில முந்தியொரு புலமதில்ம கஞ்செய்பது கடிகையகல்பந்த லிடையே
கணமதில கழ்ந்தகுழி நடுவிறகி னங்களடு கனலிடையெழுந்த புகைபோல்
புவனமிசை யம்பரம தனிலுடுவி னங்கள்பல பொறிகளெனவுஞ் சிதறவே
புகலருமக கஞ்செய்ததில் நடுவினிலெழுந்தஎரி பொருதிவளர்குண்ட மதிலே
குவடதுஎழுந்ததென அசுரனக னென்றுபெயர் கொடுபடம்விரித்த ரவபோல்
குவலயம் நடுங்கவொரு ஈமனென வெழுநதிவகை குறியுடனெழுந்த ததுவே.

சமணரேவிய அசுரன் மதுரையை விழுங்கவருதல்.

விருத்தம்

மதியைவகிர்ந் திணக்கினது போலே பல்லும்
வன்சினத்திப் பொறிபறக்க விழித்தெ ழுந்து
அதிபசித்தீ வடவையினு மிகக்கொ திக்க
அடங்காத தாகமுமேற் கொளமுன் னின்று
சதிகாரர் தமைநோக்கி உங்கட் காகத்
தக்கபணி யாதெனத்தென் னவையடுத்து
மதுரையுடன் விழுங்கிவா வெனஅப் போதே
வந்திட்டான் அவ்வகைவ லைந்திட்டானே

சௌராஷ்டிரம், ஆதி.

பல்லவி.

ஆசுரனொருவன் அம ராடவந்தனனே

அநுபல்லவி

மாசடைந்திடும்உடல் அமணர்விடுக்க நாக
வடிவதனையெடுத்திப் படியில்ஆலவாய்மீதில் ஆசுரன்

சரணங்கள்

௧ படியிலிருந் தண்டமட்டும் தோயுமுடல் தெரியவே
பல்லிடுக்கின் துளைவழியே விடம்பெருகிச் சொரியவே
வடவையனல் போலெழுந்து விழியிரண்டும் எரியவே
வல்லிருள்அ டைந்தகுகை யென்னவாயும் விரியவே
அடரும்உழையைத்தேடி ஆர்ந்துமேகங்கள்ண்டும்
இடம்பெருகியமலைக் கிணையாநிமிர்ந்துமண்டும் ஆசுரன்

௨ பாதலலோ கத்தில்பில த்வாரம்வெளி காணவே
பாதியுட லழுந்தநிலம் விள்ளுமென்றே தோணவே
மோதிவரும்விழியழல்பார்த்தெதிர்த்தவர்கள்நாணவே
முளைத்துயர்த ருக்கள்முதல் முகங்கருகிப் பூணவே
பாதபங்களில்தங்கும் பட்சிக்கணங்க ளெழுத்
திதிலகபயபடிரு சிறகும்பொசுங்கிவிழ ஆசுரன்

௩ பாரதுநடுங்கஆதி சேடனும் நடுங்கவே
பகலவன் நடுங்கராகு கேதுவும் நடுங்கவே
சீருயரும் அஷ்டதிக்கின் நாகமும் நடுங்கவே
தென்றிசைக்க திபதியும் பார்த்துளம் நடுங்கவே
ஆரும்வக் ரதந்தத்தை அதுக்கிநகையைக்கூடி
வீரமுடன் நகர்க்கு மேலைத்திசையைநாடி ஆசுரன்

விருத்தம்.

அசுரன்வரத் தெரிந்தால வாயிலுள் ளோர்
அரசன்முன்போய்ப் பெரியவிட நாக மேலைத்

திசையிலண்ட பிண்டமுடன் விழுங்க வாயைத்
திறந்துவரு வதைக்கொல்வா யெனவஞ் சாமல்
இசைபமுன்யா னையைவிடுத்தோர் ஏவல்தா னென்
றெண்ணிமதி சூடிஇருக் கின்று னென்று
நீசமுடனே சன்னிதியிற் பணிந் தெழுந்து
நிற்கின்றான் தன்குறையு ரைக்கின் றானே.

அனந்தகுணபாண்டியன்நாகத்தைச்சங்கரித்தல்.

விருத்தம்.

நெடியவனா ளாயடிமை செய்திப் போது
நீசர்பாம் பிந்நகர்மேல் விடுத்தா ரத்தைக்
கடிவதுநின் கருணையென்று கருது மென்னைக்
காத்தருளிச் செய்வதுநின் கடனென் றோதி
அடிபணிந்த னுமதிபெற்று வெளியில் வந்தே
அம்பும்வில் லும் ஏந்திநெடும் கொடிநின் றுடும்
குடதிசையைக் குறித்தரசன் வில்லில் அம்பைக்
கோத்திட்டான் அரவையுயிர் மாய்த்திட் டானே

பந்துவராளி, சாப்பு.

பல்லவி

அனந்தகுணபாண்டியன் தானே வாள் அரவைக்கொன் றுசங்கரித் தானே

அநுபல்லவி

மனந்தனில்அரனடி மறவாமலேநினைந்து
தனந்தனியேநடந்து சாமியுபபலங்கொண் டனந்த

சரணங்கள்

க படமதால்கதிரோனைமறைத்து திக்கம் பரமெங்குந்திணியிருள் நிறைந்து
இடமுடன் விஷப்பையைப் பிதுக்கி வக்ர தந்தங்களையுதட்டி லதுக்கி
நெடுமூச்செறிந்துபெரி தானவாயைப் பிளந்து
நீபவனமெங்கெங்கும் ஒருங்காகவே வளைந்து
தடையில்லாமலெடுத்து விழுங்கவந்தது போலே
தானவனுருமாறி வாத்தெரிந்துமென் றோடி அனந்த

உ சிங்கமெனமுழக்கம்தொடுத்துத் தீயனை திமுக்கென்றுகூர் பகழிலை எடுத்து
புங்கமொடிருதலைவளைக்கி நாணைப் பூட்டிஅக்கினிக்கணை இணைக்கித்
துங்கமுடன் விடுக்கக் கணைகள் முழுதும் உடைடு
துர்த்தன் அவன்வாயாலே கடித்துமிழ்ந்திடக் கண்டு
கங்கையணியும்சுந்த ரேசர் அடி நினைந்து
காத்திரக்ஷிபபதுந்தம் கடனென்றுளம் துணிந்து அனந்த

௩ மின்னும்பிறைவாயம்பென்றோதும் அதை விடுத்தவனுடலதுண்டாம் போ
துன்னுமிடிபோலொலிநீட அனல் சோரியோர்ஆறாக ஓடப் (து
பின்னும்நெடியவுடல பூமிதனிலே தாழப்

பிளந்துபாயுங்கூர்வாளால் நெளிந்துபுவியில் வீழ
முன்னாள்வருகும்ஆல காலம்போலே நெருக்க
மூடிவருகும்கறை யிருள்போலேவிஷம் கக்க அனந்த

விஷமயக்கம்நீக்கப் பாண்டியன்சுவாமியைவேண்டுதல்.

விருத்தம்.

பகுவாய்நா கம்மடிய விஷம்கி ளம்பிப்
பறந்திடவூ ருள்ளவர்கள் உறங்கினர் போல்
அகநிலைத விர்ந்துவெயர்த் துடல்தி மிர்ந்தே
ஐம்பொறியும் தடுமாறிக் கபமே லிட்டுச்
சகலரும்நா வறண்டுமூச் சொடுங்கிச் சீவன்
தத்தளிக்கப் பார்த்தரசன் உளம் நடுங்கிப்
பகவானமுன் சன்னிதியைத் தேடி வந்து
பணிந்திட்டான அபயமெனத் துணிந்திட் டானே.

மத்தியமாவதி, செம்பை.

௧ முன்னவனே சரணம் ஆதி முதல்வாநின் சரணம்
இந்நகர்க்கென ஙும்அரசா இருபபவனே சரணம்
௨ மூலவித்தில லாமல் வந்து முளைத்தவனே சரணம்
ஆலமுண்டி தேவர்களுக் கபயஞ்செய்தோய் சரணம்
௩ எளியவர்கள யாவருக்கும் இரங்கிடுவோய் சரணம்
வளரும்நெற்றிக் கண்ணுடைய வானவனே சரணம்
௪ அடுத்துவந்த சலதிதடுத் தாண்டவனே சரணம்
கடுத்துவநத பெருமழைய கலவிடுத்தோய் சரணம்
௫ மதம்பொழியும் வாரணத்தை மாய்த்தவனே சரணம்
நிதம்பெருக இந்நகரை நிலைக்கவைத்தோய் சரணம்
௬ நெடுகவந்த ஆபத்தெலாம் நீக்கிவைத்தோய் சரணம்
விடமயக்க மின்றகற்ற வேணுமைய்யா சரணம்

விருத்தம்

துய்யவனே யேத்தமுடி மதியில் நின்று
சுதைத்துளிவீழ்த் திடப்பாலில் பிறைபோற் சேர
வெய்யவன்முன் இருட்போலே விஷம கன்றார்
மிக்கநலம் பெற்றிடலால் அனைவோ ருக்கும்
ஐயமகன் றறிவுவந்து களிக்கச் செங்கோல்
அனந்தகுணன் பெற்றிருந்தா னிதனைச் சொல்வோர்
வையகத்தில் கேட்பவர் மனோபீஷ் டத்தை
மன்னுவார் சிவனுலகில் துன்னு வாரே

விருத்தம் ௬, கீர்த்தனை ௩, தரு ௧, சதகம் ௩,

சிவமயம்

இருபத்தொன்பதாவது.

மாயப்பசுவைவதைத்தபடலம்.

அவதாரிகை — விருத்தம்.

கடையராஞ் சமணரேவும் கட்செவி யதனைக் கூடல்
உடையவன் அருளால்தென்னன் ஒறுத்தவா றுரைத்தே னிப்பால்
மடையர்பார்த் ததற்குப்பின்னும் மாயமாப் பசுவொன் றேவ
விடையினா லதனைவென்ற விசித்திரம் இனிச்சொல் வேனே.

சமணரேவலால்மாயப்பசுமதுரைமேல்வருதல்.

கழிநெடில்விருத்தம்.

சொலுமனந்தகுண பாண்டியன்பாம்பைத் துணித்தபின் பின்வரும்சமணத்
தூர்த்தர்மா ருதங்கண் டோடுமே கம்போல் தொகுப்படைந் தோடியேபோன
பலரும்வந்திருள்போலவோரிடம்சேர்ந்து படைத்துமுன் விடுத்தவா ரணம்போல்
பாம்பையும்இன்று செகுத்தனர் இனிமேல பண்ணுதல யாதெனவோர்ந்து
நலமுறும்பசுவைக் கொன்றிடார் பழிக்கு நாணுவார் ஆகையால் இதுவே
நன்றென இசைந்து சூழ்ந்துமுன் போலே நண்ணியே ஓர்மகம் தனைச்செய்
திலகுமக்கினிகுண் டத்திலோர்அசுரன் எழுந்தொருகொடியவெம்பசுப போல
எதிர்வரக்கண்டு பண்டுபோல் மதுரைக் கேகெனவிடுக்கவந் ததுவே

பந்துவராளி, சாப்பு.

பல்லவி.

மாயப்பசுஎழுந் தாலவாயுள்ளோரைப் பாயபுறப் பட்டதே

அநுபல்லவி

மாயத்தைநீளவும் செய்துமதி கெட்ட தீயச்சமணர்கள் சேர்ந்துவரவிட்ட மா

சரணங்கள்

க மேடையின்மேலவி ளங்கும்கொடி போலே
மேகத்தைக்குத்திக்கோத் துப்பெருங்கொம் பாலே
சேடன்முடியும்பொ டியாகமண மேலே
சீறிச்சினந்தடி இட்டேவலி லேலே மா

உ சாயும்மெருமூச் செறிந்து பிறக்கவே
சராசரங்களும் ஈபோற் பறக்கவே
காயும்கோபாக்கினிஉ லகம் இறக்கவே
காலாக்கினிவந்த தென்ன நிமக்கவே மா

ந கூடிப்பறவை மிருகங்கள் வெருண் டோடக்
கொம்பாலெடுத்தெறிந் தேவாயுப்போர் சாடத்
தேடித்தொடர்ந்துபல் லோருடல்துண் டாடச்
செய்துயிர்வாங்கி இடிபோல்ஒலி நீட மா

கடவுள்கட்டளையால் நந்தி விருஷபமாகவருதல்.

விருத்தம்.

பாருமொரு காலன் வருவதுபோல் மாயப்
பசுவரத்தேர்ந் தனநதருண பாண்டியன் கூடல்
ஊருளதக் கோருடனு லயம்பு குந்தே
உளக்கவலை நீக்குமுறை வேண்டக் கொன்றைத்
தாருடையோன் அருட்கணுல நோக்கி நந்தி
தனையழைத்துத திப்பசுவைச் செகுத்து வந்து
சேருவாய் எனவுரைக்கக் கேட்டவ் வாறு
திக்கினுன் விடையுருவெ டுக்கின் றுனே

சங்கராபரணம், ஆதி.

பல்லவி

நந்திபகவானவநதானே பசுவைவெல்ல நந்திபகவானவந்தானே

அநுபல்லவி

சந்ததம்வளரும்சோம சுநதரமூர்த்தியருளால் நந்தி

சரணங்கள்

க ஏமனும்எதிர்கண்டஞ்சி யேநடுக்கங் கொள்ளவே
மாமலையும்வெஞ்சினத்தீ யபாலமூன்று பிளளவே
நாமுகம்துழாவக்கடை வாயில் நுரை விளளவே
வியோமமட்டும்தலைநிமிர்ந் தேதுழாவி நளளவே நந்தி

உ நெற்றியில்நிமிர்ந்துமெளி வுறறகொம்பைத்துன்னவே
தொத்தியநவமணிப்பூண் மெத்தவொளி மன்னவே
சுத்தவெண்பிறையைநாகம் சுற்றியதோ வென்னவே
மூத்துவெணகதிர்போலசேணம் முதுகிலொளிமின்னவே நந்தி

ந சிறுங்கமாம்பிறையினகிர ணஙகளபோற்று லங்கவே
வெண்கவரிக்கற்றைலலா டந்தனில்இ லங்கவே
துங்கமுகவட்டுநித்தி லங்களால்வி ளங்கவே
தொங்கியசதஙகைபிலைபக் கங்கலென்றி லங்கவே நந்தி

ச கண்டத்திற்பாசு புராவசைக் கிணறதெனத்தோணவே
கெண்டைநாவசைக்கமுத்துத்தணடையாரும்காணவே
மண்டியகிண்கிணிக்கோர்வை விண்டவொளி நீளவே
வண்டாளசிலம்புகால அண்டிநாதம் பூணவே நந்தி

ரு தாளெடுத்திங்கிலம்பதித் தாசைதுளால மூடவே
நீளுமூச்செறிந்துகொம்பி லேகொடிபோ லாடவே
கோளுறுமுகிலைக்குத்திக் கோர்த்துக்கொண்டுகூடவே
வாளிருகண்ணழல்கொட்ட வேபசுவைச் சாடவே நந்தி

மாயப்பசுஇறந்தது.

விருத்தம்.

நந்தியிவ்வா றெழுந்துவெள்ளி மலைகாற் கொண்டு
நடக்ததுபோல் சினந்தாவை நாற்றம் பற்றி
வந்துகிழக் கதுமேற்கு வடக்குத் தெற்கு
மாதிரந்தோ றும்மாறி முடுக்கிக் கொம்பால்
கொநதிமுது கினைக்கீழாத் தள்ளித் தூக்கிக்
குன்றுபோ லெறிந்துவிளை யாடியே தன்
சுந்தரத்தைக் காட்டமலர்க் கணைபட்டாவி
சோர்ந்துவீ ரியம்விடுத்து மாய்ந்த தாமே.

ஆனந்தபைரவி, சாப்பு.

க மாயப்பசுமாளக் கண்டார் ஒரு
மலையாக்கண்டனைவோரும் சந்தோஷம்கொண்டார்
தீயச்சமணர் பயந்தேக நந்தி
தேவன்பேருருவையி டவமலை யாக
உ நிறுத்தியிலிங்கதேகத் தோடே வந்து
நீபவனேசனைப் பணிந்தான் அன் போடே
கறுத்தகந்தரனருள் புரிந்தான் பண்டு
காணுமுருவம்பெற்றிங் கிருவென்று பரிந்தான்
ங அனைவருஞ்சன்னிதி யடைந்தார் பாண்டி
அரசனும்நந்தியைத் தொழுதபின் நடந்தான்
மனதி லன்பருக்கருள சுரந்தார் நந்தி
மகிமையைப்பார்த்துமை யுடன்களித் திருந்தார் மாயப்பசு

விருத்தம்.

இந்தவா றமைந்தமலை மேலி ராமன்
இலங்கைநகர்க் கேகிடவா னரங்கள் சூழ
அந்தமிகுந தம்பியனு மான்சுக் ரீவன
அனைவருடன் வந்திருந்தா னதுகண டாங்கே
விந்தமடக் கியமுனிவந் தாலவா யின்
விசேஷமுரைத் திடத்தெரிந்தம் முனிவ னோடே
சுந்தரமூர்த்தியைப்பணிந்து முறைபூ சித்துத்
துதிக்கின்றான் மனத்திலன்பு கதிக்கின் றானே.

பேராசிரியம்

இந்தவகைகோதண்ட ராமன் துதித்துயாள் எண்ணிவருகரும நன்றாய்
இசையும்வாறெவ்வண்ணம் அவ்வண்ணமருள்புரிந் திடுமெனப்பணிய ஈசன்
இரவிகுலராமனே கேளெந்தமக்குநேர் இலகுதென்கீழ்த் திசையிலே
ஏகிவாரிதிசேது பெந்தனஞ்செய்துபின் இராவணனை முடிகள்பத்தும்
சிந்திடச்செய்துனது மனைவியுடனே அயோத் திக்கேகிமுடிபுனைந்து
செங்கோல்செலுத்திவெகு நாளினிதிருந்துமேல் சிறந்தவைகுந்த மதிலே

செல்வாயினிக்கவலை கொள்ளவேண்டாமெனச் செப்புமசரீரி கேட்டுத்
தென்மதுரைநாதனடி தாழ்ந்துபின்விடைகொண்டு திருமனமகிழ்ந் தேகியே
சந்தவேதப்பொருளுரைத்தவன்சொன்னபடி தான்செய்திலங்கையெய்தித்
தசமுகனைவென்றவன் செல்வமெல்லாம்விபீஷணனுக்களித்தெழுந்து
சந்தோஷமாயிராமேசுவரங்கண்டாங்கு சம்புவைப்பூஜைசெய்து
தாழ்ந்துவிடைகொண்டுமீண்டாலவாய்ஐயனைச் சரணம்பணிந் தெழுந்து
அந்தமுடனேதனதுசொந்தநகரெய்தினனனந்தகுணபாண்டியனென்போ
அருமைமகனுனகுலபூஷணத்தென்னனுக் கரசுரிமையீந்து பகவான்
அடிபணிந்தரனுலகடைந்திருந்தானிதனை அறைவர்கேட்பவர்கள் தமதிஷ்
டார்த்தங்கள்பெற்றுமேல் அரனுலகிலேமுடிவில அடைவரென் றறிகுவீரே.

ஆக விருத்தம் ச கழிநெடில் க பேராசிரியம் க கீர்த்தனை உ தரு க ஆக க

உ

சிவமயம்.

முப்பதாவது,

மெய்க்காட்டிட்டபடலம்.

அவதாரிகை —விருத்தம்.

பாவியாஞ் சமணரேவும் பசுவினைக் கடவுள் நந்தி
தேவனால மாயச்செய்த செய்கைமுன் னுரைத்தே னிப்பால்
காவலன் தனக்காச்சேவ கம்பூண்டு மெய்க்காட் டிட்டு
மேவியோ ராடல்செய்த விசித்திர மினிச்சொல் வேனே.

ரீதிகௌளை, ஆதி.

க மாதவரேகேளும்குலபூஷணபாண்டியன்இந்த
மண்டலத்தை யாண்டுவரும் போது
சேதிராயனென்றொருவில் வேடனகங் கொண்டுசண்டை
செய்யவிடுத் தான்தனக்குத் தூது

உ அந்தவகையறிந்துச் சுந்தரசாமந்தசே
னைபதிதன் னுடனே ஆ ராய்ந்து
இந்தவிஷம்மதுபொன்னறைதிறந்துசெம்பொன்
எடுத்தெவள வுவேண்டினும் ஈந்து

ங இன்னமும்ப திதாச்சில சேனையைச்சே கரம்பண்ணி
எடுத்தெழுதிக் கொள்ளச்சொல்ல அடுத்து
மன்னவன் சொன்னபடியே பொன்னறைதிறந்துளத்த
வாவடங்க வேண்டும்பொரு ளெடுத்து

ச ஆண்டவன் ஆலயம்புகுந் தாடகத்தாமரையடிந்
தாலவாய்ப்பிரானடியில் போற்றி
ஈண்டெனத ரசனென்னும் வாறுமுடிப் பாயென்றம்பொன்
யாவும்ஐயா னுக்காச்செல வாற்றி

௫ வானளக்குங் கோபுரமும் ஆயிரக்கால் மண்டபமும்
வஜ்ரகோளகையும்விலை யெய்தும்
ஆனகண்டிகையும்முத்துக் கவிகையும் கொடிநிரையும்
ஆதியாப்ப லபலவாச் செய்து
௬ விண்ணவர்க்காகச்சிலது வேள்வியும் சுவையாறுடன்
வேதியர்க்கன் னமும்பிரமத் தியானம்
பண்ணரும் துறந்தவருக் கையமும் வேறுவேறுக்
பலதருமத் துடன்செய்தான் தான்ம்

சாமந்தன் அரசர்களுக்கு ஓலையெழுதுதல்.

தருமநெறி யாற்றிடும்சா மந்தன் சைவ
சாதனமுள் ளோரெவரா னாலும் கண்டால்
அரனெனவே நினைத்தசனம் அருத்திச் சேஷம்
அருந்தியின்றைக் காயிரம்நா ளைக்கிரண்டா
யிரமிவ்வா றுகவரும் பொருள்க ளெல்லாம்
ஈவதுமன் னவனறிந்த தறிந்து பன்னாட்
டரசருக்கும் வெவ்வேறுப் பரிசீந் தோலை
அனுப்புவான் போல்பவந்த மாற்று வானே.

சௌராஷ்டிரம், சாப்பு.

பல்லவி.

எழுதுசீக்கிரத்திலே எலலோர்களுக்கும் ஓலை எழுது

அநுபல்லவி.

முழுதும்காத் திரக்ஷிக்கும் முத்திபுரே சனைவேண்டி எழுது

சரணங்கள்

பல்லவர் கொங்கணர் வங்கர் பப்பரர் ஒட்டியர் அங்கர்
வில்லவர் கேகயர் கங்கர் மேதினிபுகழுங் கொங்கர்க் கெழுது
மச்சரினர் கர்நாடர் மாளவர் காஞ்சி மராடர்
குச்சரர் சிந்து விராடர் கொங்கணர் கன்னோசிநாடர்க் கெழுது
மகதர் சிங்களர் கலிங்கர் மதுரைகௌடா குலிஞ்சர்
குருதர் ஆரியர் தெலுங்கர் குருநாடர் வருமா தங்கர்க் கெழுது

மேவியசா மந்தனெங்கும் இவைபொய் யோலை
விடுத்திருக்கும் போதரசன் றிங்க ளாறுய்ச்
சேவகர்வா ராதிருக்கத் தெரிந்து நாளைத்
தினமுதிக்கு முன்சேனை யெல்லாங் கொண்டு
வாவெனவே அழைத்துரைக்க அதற்கி சைந்து
மாறிகட மாடிவிளை யாடு மாதி
தேவனா லயம்புகுந்து சன்னிதிக் குள்
செல்லுவான் பணிந்தெழுந்து சொல்லு வானே.

விருத்தம்.

அண்ணலே யரசளித்த பொருளெல் லாமென்
னாற்பணிகொண் டீரேவன் சேனை யீட்டும்
வண்ணமியா தெனக்கேட்க அடியார் துன்பம்
மாற்றுவதே விரதமாப் பூண்ட நெற்றிக்
கண்ணனரு ளாலேசே னைகளை நாளைக்
காணலாம் நீயுமர சவைக்கெய் தென்று
விண்ணிலெழுந் தெய்வவாக் கறிந்தா னந்தம்
மீறினான் தனதுகுறை ஆறி னானே.

ஆனந்தபைரவி, சாப்பு.

க சாமந்தனென்றசே னாபதிதனைத் தாழ்ந்துதன தில்லத்துறைந்தான் இந்த
மாமண்டலத்தை விளக்கிடும்சூரியனை மைக்கட லுக்குள்ளே மறைந்தான்
உ மெத்தஇருள்வரப்பார்த்தவனென் றுவிடியும்விடியுமென் றெண்ணினான்பரி
சுத்தமாநித்திரை இல்லாதடிக்கடி தோனறித்தன திருகண்ணினால் (வரும்
ங விண்ணினுடுக்களை அண்ணாந்துபார்த்து விடியுங்காலாச்சென்றுதளர்ந்தான்
கண்ணுதல்சேனை எழுச்சியைக்காணக் கருதியிரவெலாமளந்தான் (ன்றை
ச ஆரணந்தேடும்பரஞ்சுடர்தாமொருஅன்பன்பொருட்டருள்பொழிந்துகொ
தாரைமறைத்துத் திருவுருவம்கொண்டு தாமேபுரவிமேல் எழுந்து
ரு தானையுடன்வரக் காணவந்தாற்போலே சாகரத் தாடிஅனபாலே இருள்
ஆனதுகளை அலம்பிவிளக்கம்செய்தாதித்தன் தோன்றிடுங்காலே
சு அட்டாளசுந்தரநாயகன்முன்பணிந்தன்புடன வேண்டிக்கைஇரந்து சந்த்ர
வட்டக்கவிகை நிழற்றிடவேந்தன்மனைக்குள் வரும்போது விரைந்து
எ மண்டியசங்குகன்னன்முதலானபிர மதகணத்தோட னேகம் பெரும்
குண்டோதரனாதி பூதகணங்களும் கோளுடைக சானாளர் ஆக
அ கூறும்வடிவாள்கோ டாலிவில்தோமரம் குந்தம்முதலாக ஏந்த மூ
வாறுபடையுடன் வாயுவிலும்கடி தாகப்புறம்பெங்கும் காக்க
கூ நந்திபிருங்கிமுதலவர்புண்டரம் நன்னுதலில்அணிந் திலங்கப் பெற்றுப்
பந்திபந்தியாவ டிவாள்பிடித்துப் பரிச்சேவகராவந் திணங்க (இருந
ய கொற்றவிடையைத்தா னேதுய்ய கொய்யுளைக் கோலப்பரியாக்கி மேலே
தொற்றைச்சேவகரா மாறிநடிக்கும்ஒருவர்வந்தாரேபின் னாலே
கக பல்லியமன்னர் புரவியொலிஆரபாரத்துட ன்வர லாலே எழு
செல்லொலிமங்கமுன் னாள்நகர்மேல்வந்த சீறியவாரிதி போலே

சாமந்தன்அரசனுக்குச்சேனைவரும்நாட்டுவிவரம்கூறுதல்.

விருத்தம்.

சேனைவரக் கண்டெனசாமந்தன வேந்தன்
திருவடியிற் பணிந்துரைக்க அவன்ம கிழ்ந்தாங்
கானதொரு மண்டபத்தி லேறிச செம்பொன்
அரியணைமீ திருந்துபகை வோரை வெலனும்

தானைவரும் சிறப்பறிந்தெத் தேயத் துள்ளார்
சாற்றெனப்பொற் பிரம்புகையிற் றரித்து நீட்டி
நானிலத்தி லவரிருக்கை யொவ்வொன் றாக
நாட்டுவான் அணியணியாக் காட்டு வானே.

சௌராஷ்டிரம், சாப்பு.

பல்லவி.

மன்னா சேனையின் தன்னாட்டிற்சில தென்னாலே சொல்லக் கேளாய்

அநுபல்லவி.

நன்னாவலர்கள் தந்நாவுக்கினி தெந்நாளும்பெற வாழும் மன்னா

சரணங்கள்

கொங்கணரிவர்ஐய சொல்லும் சிங்களர்இவர் ஐய இவர்
அங்கரவர் கலிங்கரவர் தெலுங்கரிவர்கள் ஐய மன்னா
மச்சரர்இவர் ஐய இவர் குச்சரரிவர் ஐய அவர்
இச்சகத்துளோர்மெச்சும்வீரர்கள் நிச்சயமாகும்ஐய மன்னா
பல்லவரிவர்ஐய இவர் வில்லவரிவர் ஐய இவர்
கொல்லரிவர்கள்மல்லமர்செய்து வெல்லுவரிவர்ஐய மன்னா

இன்னவா றுரைக்கவெகு தேசத் தாரை
இங்கழைத்த ததிசயமென் றரசன் சொல்ல
உன்னதரும் பொருள்முழுதும் கணக்கில் லாமல்
உதவினதால் வந்தனரென் றுரைக்கப பின்னும்
மன்னுமிப்ப டையிற்பரிமே லேறற் றைச்சே
வகராக நிற்பவர்யா ரென்று கேட்கத்
துன்னியஇச் சேனையில்யா ரென்ற றிந்து
சொல்வதெனச் சாமந்தன் சொல்லி னானே.

பூரி, ஆதி.

சாமந்தனிவ்விதம்புகன்றான் அவர் தம்மைஇங்கேஅழைப்பியென்றான்
காமன்தனை வென்றவனபாலே வரக் கண்டரசனுவந்தன்பாலே
ஆடைமுதலளிக்கக்கண்டு உள்ளத் தன்புவிடான்பொருட்டால் கொண்டு
கூடிவந்ததமர்க்கும் அளித்தான் தாமும் கூடத்தரித்துமனம் களித்தான
ஆனவயப்பரியைஓட்டிக் கதி ஐந்தும்தனிநடத்திக்காட்டிச்
சேனையுடன்பொருதும்போது வேடச் சேதிராயன்புடவிமீது
வேட்டையாடையிற்புலி யாலே மாண்ட விதத்தைத்தூதர்சொல்லமேலே
ஈட்டுமுகமலர்ச்சி அடுத்தான்சேனைக்கிறைவனுக்கும்வரிசைகொடுத்தான

பரிசிந்த வாறுகொடுத் திடவே சேனா
பதியுவந்தச் சேனையைமெய்க் காட்டுத் தர்து
நிரைவினிலே தங்கள்தங்கள் இருக்கை செல்ல
விடைகொடுப்பான் போல்நிற்க ஆங்கே நின்ற

ரவால வாய்ப்பிரான் மனித ரூபம்
சிறந்தசே வகருடனே மறைந்திடப் பார்த்
தரசன்ஐய முறநோக்கி யிதுநம் கூடல்
ஐயன்விளை யாடலென்றே அறிந்திட் டானே.

இதுவுமது.

கண்டுகண்ணீர் வரப்புளக முறத்தனக் கெக்
காலும்உயிர்த் துணையாம்சா மநத னைப்பார்த்
தணடர்பிரா னேஉனக்கே எளிதில வந்தான
ஆனதினல் எமக்கவனே யாக நீயே
உண்டெனவே வரிசையளித் துளக்க ளிப்புற்
றுலகியலைச் செய்துதென்னன வாழ்நதா ளித்தைக்
கொணடுரைபபோர் கேடபவர்அ பீஷ்டம் பெறறுக்
கொளவர்பினபு சிவனுலகிற குடிகொள் வாரே.

விருத்தம் அ, கீர்த்தனை உ, தரு ரு, ஆக கரு. முற்றும்.

சிவமயம்

முப்பத்தொனருவது,

உலவாக்கிழியளித்தபடலம்.

அவதாரிகை — விருத்தம்.

செழியன்முன் பரிமேறருமோர் சேவக னுகிமூன்று
விழியுளோன் மெய்க்காட்டிட்ட விதஞ்சில துரைத்தே னிப்பால்
மழைமறுத் தயர்வுகொள்ளம் மனனனுக் குலவாக செம்பொற்
கிழிகொடுத் தாடல்செய்த கீர்த்தியை யினிச்சொல வேனே.

குலபூஷணபாண்டியன் அரசுபுரிதல்.

காம்போதி, ஆதி.

பல்லவி.

குலபூஷணபாண்டியன் ராஜ்யபாரஞ்செய்த கொள்கைகேளும்முனி வோரே

அநுபல்லவி

பலபூவெடுத்தீசன பாதந்தனி லணிந்து
மலபூசனைசெய்திடும் நடத்தையிலே துணிந்து (குல)

சரணங்கள்

க நவிலும்வ்ருதங்களுக்குட் சிரேஷ்டமென் றன்பினுலே
நயந்துசோமவார வ்ருதம்தொடுத் தொருககாலே
சிவவ்ருதமுள்ளதெலலாம் தப்பாம லேமெனமேலே
திரிகரணமுமொன்ருச் சேர்ந்துசெய் தானிப்பாலே (குல)

உ ஈன்ருள்பசித்திருக்க அன்னதானத்தில் மனம்
இசைந்திடுவதுபோலே சதுர்வேதப்பொரு ளினம்

ஆன்றமறையவரை யிகழ்ந்திட்டதாலே கனம்
அகன்றுமழையில்லாமல் போச்சுதேசெந்தி தினம் (கு)
படிக்குடபயிர்விளைப்போர் தம்க்குமன்ம் வெறுக்கப்
பசும்புல்நுனிகாணமற் பல்லுயிரும் மறுக்கக்
குடிக்கத்தண்ணிரில்லாமல் வளங்களெல்லாம் சிறுக்கக்
கூடல்நாடெங்கும்பஞ்சக் கோலம்கொண்டு வறுக்கக் (கு)
மறையோர்க்குரியவேதம் முதல்மறந்து திருந்த
வானோர்முனிவோர்முதல் வேள்விசெய்ய வருந்தப்
புறநாடணைந்திழிந்த தொழில்செய்தன்னம் அருந்தப்
புகலும்குடியும்அவ்வாறகலும்எண்ணம் பொருந்தக் (கு)

விருத்தம்.

இந்நிலையா வரும்வருந்தத் தெரிந்து வேந்தன்
இந்துவாரத்திலம்பொற் கஞ்சத் தாடி
அன்னைமீனாக்ஷிசுந்தரன்முன் பேசி
அங்கைகுவித் தனைத்துயிர்க்கும் உயிராய் நின்றோய்
மன்னுயிரெல் லாம்பசியால் மோதல் என்னை
வருத்துவதால் மிகக்கலங்கி யேவந் தேன்உன்
தன்னருளால் என்குறைநீக் கிடுவா யென்று
தனதிருகை விரித்தெழுந்து சாற்றி னானே.

இதுவுமது

மன்னவனிவ் வாறிரக்கத் தவறு கொஞ்சம்
மனம்கொண்டு வாய்பேசா திருக்கப் பார்த்துத்
தன்னிடம்சென் றீசனருள் பெற நினைந்து
தரைமீதில் உறங்கஅவன் கனவின் கண்ணே
பொன்னவிர்சவு கக்குழையும் திருவெண் ணீறும்
புனைந்துசரி கோவணமும் தயங்கக் காட்டி
அந்நிலையே சித்தவடி வம்பூண் டாங்கே
அடுக்கின்றார் சாமிசொல்லத் தொடுக்கின்றாரே

மத்தியமாவதி, ஆதி.

வாழும் பாண்டியமகிபா மணி மாலைதொடு மார்பா நம்மை
சூழும் பலநாளா வேண்டித் துதிக்கும்குல தீபா
அனகாபுலிக் கரசேஉலகாண்டாய்வெகு நாளா யதில்
இனியோர்குறை உனக்குண்டதை இசைப்போம்கெஞ்சம்கேளாய்
வீட்டுள்திரு விளக்கைவிட்டுவெளிக்குப் பந்தம் போலே விரதப்
ஈட்டித்தினம் புரிந்தேமகம் இகழ்ந்துவிட்ட தாலே
சதுராகமக் கிசையும்சிங்கா சனமாவது மறையே இல்
அதுவனறிர மதுபாதுகை யாய்க்காண்பதும் மறையே
மேலும்மக் கேறும்துய்ய விடையாவதும் மறையே இ
காலுக்கும்நூபுரமாயொலி கதிக்கின்றதும் மறையே

௬ அசையாமலே தரிக்கின்றகோ வணமாவது மறையே அதி
விசுவாசமா யதிகம்முடை விழியாவதும் மறையே
௭ மூலமுத லாகின்றநம் மொழியாவதும் மறையே நெடு
மாலோடயன் தேடுமெந்தம் வடிவாவதும் மறையே
௮ மலைக்கா தேகம் ஆக்ஞாசக்தி வடிவாவதும் மறையே விதி
விலக்காஞானம் பொருத்திச்சகம் விளக்குவதும் மறையே
௯ குலவும்பல உயிர்க்கும்போகம் கொடுக்கின்றதும் மறையே பல
பலபேதங்கள் போக்கும்விதி பகருவதும் மறையே
௰ தகைகொண்டமைப் பிரியாமுத்தி தருகின்றதும்மறையே வளர்
அகிலாண்டமும் செலுத்தச் செஙகோ லதுவானதும்மறையே

பாண்டியனை யாகாதிசத்கர்மம்செய்ய ஆக்ஞாபித்தல்.

சித்தரிந்த வாறுரைத்துப் பின்னு மந்தச்
செழுமறைகட் குறுதியா குவரச் சொலலுக
கொத்தபடி கலிநோய்சிற திடவேள் வித்தி
யோங்கவளர்த் தெம்மிடததி லன்பெக் காலும்
வைத்துயர்வே தியராலே செய்யும் வேள்வி
மழைக்கேது வாகுமிவர் தம்மை மைநதா
அத்தகைமை யோரைநற்றி டாதா லிவ்வா
றுச்சென்றார் கேட்பாயோர் பேச்சென்றாரே

பரசு, சாப்பு.

பல்லவி

பாண்டியபூ பதியே வேண்டுவாய் சுருதியை

அநுபல்லவி

பாண்டியபூ பதியே யினம்தேடிப் பலதருமமும்நாடிப் பண்ணுவாய்நீடிப் பாண்

சரணங்கள்

௧ நன்மகஞ்செய் மறையோர் தமைக் காணு
நமைப்போல வரைப்பேணு நன்மையைப் பூணு பாண்
௨ தருமநூல் வழியே மனம் சார்ந்து
தழைக்குஞ்செங் கோலேர்து சத்திடம் சேர்ந்து பாண்
௩ வாசவனு தியருக் கவிர் பாகம்
மறையோர்செ யும்யாகம் மழைக்கு யோகம் பாண்

விருத்தம்

திருவருட்கொண் டிவையுரைத்துத் தங்கட் பாளம்
செதிர்தவுல வாக்கிழியோன் நீந்திப் போதிவ்
வரியகிழி தனிலெவள வெடுத்திக் தாலும்
அவ்வளவுக் குக்குறையா திருக்க லாகும்

பொருளிதனைக் கொண்டெனது வறுமை யெல்லாம்
போக்கெனவே யவன்கவலை நீங்கும் வண்ணம்
கிருபனுக்குத் திருநீறிட் டகத்தி லன்பு
நிறைந்திட்டா திருவுருவம் மறைந்திட் டாரே

குலபூஷணன்பொற்கிழியைப்பூசைசெய்தல்

விருத்தம்.

மறைந்திடுமுன் கனவும்நன வாகத் தானே
வணங்கியெழுந் தீசனடி போலே யம்பொன்
நிறைந்தகிழி யைத்தலைமேல் வைத்து வந்து
நின்றொருமு கூர்த்தமள வும்கூத் தாடி
அறைந்தகழ லமைச்சர்படைத் தலைவ ராதி
யனைவருக்கும் காட்டியறி வித்து வேந்தன
சிறந்துயர்சிங் காசனத்தி லேறிச சிந்தை
தேற்றுவான் கடவுளெனப் போற்று வானே.

பரசு, ஆதி

பல்லவி.

பூசனைசெய் தானே குல பூஷணன் றானே

அநுபல்லவி

ஈசனருளாம்கிழியைவைத் தெவரும்புகழ்ந்திடச் சங்கமுழங்கிடப்

சரணங்கள்

வாய்ந்தவேதங்கள் சொலிக்கவேபல வாத்தியங்களும் ஒலிக்கவே
ஆய்ந்தபூமாலை யணிந்து தூபதி பாராதனையுப சாரா திகளுடன்

உ கங்கையணியும் சோமசுந்தரக் கடவுளேயெனத்திடமுடன்பணிந் (லமும்
தெங்கணும்புகழ்தயகுமைந் தெழுந் தெண்ணிப்ரதக்ஷணம்பணணித்ரிகா
பூசனை (கும்

௩ அம்பொற்கிழியை யவிழ்த்தந் தண்ணர்க்கும் ஆவலுடனசெய்வேள்விகளுக்
தென்புடனகொடுத்தியாவர்களுக்கும்செல்லும்செலவுக்கிந்தெல்லைவரை
பூசனை (யாமற்

௪ அடியவருக்குக் கொடுக்கக்கொடுக்க அளவுக்குக்குறை யாமலெடுக்க
முடிவிலலாதபி ரமானந்தம்போலே முத்திபுரதுள்ளோர்திருப்தியடைந்திட
பூசனை

விருத்தம்

இன்னவகை பூசைசெய்தக் கிழிப்பொன் றாலே
ஈசனுக்குத் திருப்பணிகள் முதலாச் செய்து
முன்னர்குறை யாதநிதிக் கடலை மொண்டு
மொண்டுகுல பூஷணமே கந்தான் பெய்ய

மன்னியதெய் வத்தரும்ப் பயிர்க ளோங்க
வாரிதியைக் குடித்துமுகில் சொரித லாலே
கன்னிநா டளைகநகர் போலே யாரும்
கதித்திட்டார் தழைத்தோங்கி மதித்திட்டாரே

புமது

கலைவளர்கண் டன்புகழைத் துதிப்போர் வையா
கரணர்மகத் தீக்களைவாழ் விப்போர் தூய
மறைவல்லோர் மறைமுடிச்சொல லாய்வோ ருண்மை
வழங்குமிரு திகளுணர்வோர் முதலா நீங்கா
துறைதலிஞற் பாண்டியநா டளைக போலே
ஓங்கியே வளர்ந்ததிதைப் படிபபோர் கேட்போர்
குறைவிலாநிறைந்திருக்கும் பொருளா கூதித்துவம்
கூடுவா ரின்பமிக நாடுவாரே.

ஆக விருத்தம் அ, கீர்த்தனை ௪, தரு ௯, ஆக ௧௬. முற்றும்.

௳

சிவமயம்.

முப்பத்திரண்டாவது,

வளையலவிற்றபடலம்.

அவதாரிகை — விருத்தம்

பூதநாயகன் தென்னற்காப் பொற்கிழி யதனை யீந்தே
ஆதரித்தாடல செய்த அதிசய முரைத்தே னிப்பால்
மாதிருவிளங்குகின்ற வசியர்பெண் களுக்கா அந்த
வீதியில் வளையல்விற்ற விதஞ்சில தினிசசொல வேனே.

௧. சன்காபாலியாகத்தாருகாவனத்திற்குவருதல்.

விருத்தம்

சீருயர்பா ண்டியகுலபூ ஷணன்செங் கோலைச்
செலுத்திவரும் நாளையிலே முன்னாட் டெய்வ
தாருகா வனத்துமுனி மடவார் கற்பின
தகைமைதனை யளவறிந்து பார்க்க வென்றே
மாரனைநெற் றிக்கண்ணாற் பொடிசெய் திட்ட
மறவ னொருகாபாலி யாகத் தானே
பேருயரும் திருவால வாயை விட்டுப்
போர்ந்திட்டான் அவ்வனத்தைச் சார்ந்திட் டானே.

சௌராஷ்டிரம், சாப்பு.

பல்லவி

தேவதேவோத் தமன்தாரு காவனம்வந் தானேபாரும்

அநுபல்லவி

பூவயன்மால் தேடரிய சேவடிநி லம்படியத்

சரணங்கள்

பாதபங்கயத்தின் பாலே பாதுகைதொட் டொருக்காலே
ஓதுமன்மதனதன் ஞலே உற்றதவம் பூண்டாற் போலே தேவ
ஒண்மதிமுகம் விளங்க உடம்பெங்கும் நீறிலங்க
உண்மகிழ்ந்து கொண்டுத்துங்க முடனேபார்த் தோர் மயங்கத் தேவ
வேதகௌபீனம் தாங்க மென்கனிவாய் கீத மோங்க
மாதவர்நினைப்பைக் காண்க மாரீசம்பூண் டையம் வாங்கத் தேவ

முனிமங்கையர்மயல்கொண்டுசுவாமியைப்பின்றொடருதல்.

விருத்தம்.

வள்ளலெனு மாலவாய்ப் பெருமான் கோடி
மன்மதா கிருதியாக வருகும் போதே
உள்ளரிய காற்சிலம்பி னொலியும் கீத
ஒலியும்கைத் துடியொலியும் செவிக்கே றக்கண்
டுள்ளமதைப் பிளந்துநிறை கலைநதி மூக்க
ஒண்டொடியா ரனைவர்களும் பலிகைக் கொண்டு
கள்ளவிழ்கூந் தலும்வளையும் கலையும் சோரக்
காண்கின்றார் மையல்மிகப் பூண்டின் றாரே

பரசு, [ஆதி]

பல்லவி

மங்கையர்பின்றொடர்ந்தார் தவமுனி மங்கையர்பின்றொடர்ந்தார்

அநுபல்லவி

மங்கையைப்பாகத்தி லெப்போதும்வைத் தவன்
மாமுடிமீதொரு பெண்ணைமறைத் தவன்
செங்கையிலேதுடி பெற்றுவணம் வந்து
சேர்ந்துநின்றிடை தேய்ந்துதள் ளாடிய மங்கை

சரணங்கள்

க வாக்குமனத்துக்க கோசரமாகிய
மாவடிவம்பெற்ற தேவனைக் கண்ணுறப்
பார்க்கவென்றாசைமுன் பற்றியெழுத்திடப்
பாவோட்டமாத்தாரு காவனத்தி லுள்ள மங்கை

உ இல்லினைபுறம்வந்த ருந்தவரோபிட்சை
இந்தாரும்இந்தாரும் என்று தரவுடன்
நில்லும்நில்லும்என்று சொலலித்தண்ணீர்மிக
நீடியவுடைகண் டோடிய மான்போல மங்கை

ங கையில்வளையும் நழுவஉடுக்கும்
கலையும்நழுவத் தலையில்முடிக் கின்ற
செய்யமலரும் நழுவமால்பூண்டு
தேனைக்கண்டோடும்வண் டானவைகள் போல மங்கை

ச புன்சிரிப்புற்ற முகம்கண்டவரைப்
புணரநினைத்தாபரணமுதல் ஏந்தி

பஞ்சசரனாலே நெஞ்சம்துளைபட்டுப்
பள்ளத்தைக்கண்டோடும் வெள்ளத்துக்கொப்பாக மங்கை
வைத்தகண்வாங்காமல் பார்த்துமனம்திருப்தி
வாராமலேகமஸ் காரம்புரிந்துசெங்
கைத்தலத்திற்சில வஸ்துக்களும்பெற்றுக்
காற்றுள்ளபோதேநெல் தூற்றிக்கொள்வர்போல மங்கை

௬ ஆண்டவன்தேகத்தைத் தீண்டினாற்போதுமென்
றங்கையிற்சர்க்கரை யும்கொண்டுளத்தாசை
பூண்டிருபக்கமும் பின்பக்கமும்சென்று
புத்தமுதத்தை ஈ மொய்த்தது போற்சுற்றி மங்கை

௭ சாமியைக்கட்டி அணைக்கச்சமீபத்தைச்
சாருமுன்னேநெடுந் தூரம்செல்லத்தங்கள்
மாமோகத்தால்வரும் காமம்வெளிப்பட்
மன்னியஆனந்தம் தன்னை மனத்துற மங்கை

௮ பாலும்நெய்யும்தயி ரும்தேனும்நல்ல
பழங்கள்முதலா வழங்கஅவர்மெய்யில்
சாலவும்பூமழை போலிறைத்துப்பூர்ண
சந்திரனைக்கண்ட சகோரங்கள் போலவே மங்கை

முனிமங்கையர் சுவாமியோடு சரசவழக்காடுதல்.

விருத்தம்

துய்யமுனி மடந்தையரிவ் வாறு சோம
சுந்தரனைத் தொடர்ந்தவர்க ளோத்தி வந்த
ஐயமுடன் கையம்பொன் வளையும் பெய்வார்
அகத்திலுறும் நாணுமரை நாணும் சோர்வார்
செய்யுமத னம்புடனே மலர்க்கண் ணம்பும்
திரண்டெழுந்த கொங்கையின்மேற் சொரிய மிக்க
மையலடங் காதுபர வசமாச் சித்தை
வாடியே சரசவழக் காடு வாரே.

கல்யாணி, சாப்பு

௧ காமகோடிசுந்தரரே கருணைசெய்தெங்கள் கைவளைதாரும்பெரியோரே தவ மாமுனிமடவீரேயுங்கள்கந்தரத்தல்லோ மற்றதுள்ளதென்றறிவீரே (யோரே

௨ உடும்புவேண்டாம்கையைவிடுமென்றாலபோற்றாருமுடக்கும்கலையைப்பெரி மெத்த — இடும்புகள்பேசுவீ ருங்கள்முகமதியில் இருக்குதஃதென்றறிவீரே

௩ இளைத்தவேளைதெரிந்துதவுதல்போலமை திடைகண்டிணங்கீர்பெரியோரே அது பனிச்செனையின்போலாவீருங்களுக்கிடைகணாலுல்பார்க்கக்காணாதறிவீரே

௪ இலவுகாத்தகிளிபோலானோம்பண்டிருவளித் தினிவிடைகொடும்பெரியோ ரே ஸம்பு — குலவாமலேபேசுமடவீர்கடலிலேசென் றுறங்குவதனையறிவீரே

௫ கஸ்லோர்போலிருக்கிறீ ரல்லாமல்எவளவும் நடுவுமுக்கில்லைபெரி யோரே

சேடியர்— நல்லமருக்குழலீர் கடுவில்லாமையுங்கட் கடுத்ததல்லவோ அறிவீரே
௬ காலில்விழுந்துமிரங்காதவுமதுமனம் கல்லுக்கிணையாம்பெரியோரே மிக
மாலுறும்மடவீரும் மார்பின்முலைகளல்லோ வலியகல்லாமறிவீரே (கேளும்
௭ ஞாதகம்நீக்கும்திவ்யகற்கையிலை விடாமல் சுமப்பதேதுக்குப்பெரியோரே
யூதர்க்களே நீங்களிம்பிழைக்கைகளையெல்லாம் வாங்குதற்கென்றறிவீரே [எத்தி
௮ மெத்தப்படித்தவர்நீரும துசெப்பெதுபோல விளங்கிற்றேதும்பெரியோரே
எத்திப்பேசும்மடவீர் நுமகள்தனங்களைப்போல் இருக்கிறதென்றேயறி வீரே
௯ கல்லாக்கலைகள்கற்றீர்கறுத்தமேதன்னிமித்தமுங் கந்தாமிகபெரியோரே
சேடியர்— புலவருமடவீர் பிதற்றுவீரதுமழை பொழிவதற்கென்றறி வீரே
(மேம்பெரியோரே கல்ல
௰ எமைப்போலும்விழிக்குள்ளே இருக்கும்மடவாருடன் எமையும்சேர்த்தி
துமதுவிழிக்குளெம்போ லேயிருப்பவரைக்கண் ணுற்றுநீர்பார்த்தறி வீரே
௰௧ செல்லன்சொல்லுக்கஞ்சான் போலேஉத்தரமேது செப்பினீர்காணும்பெ
ரியோரே இது— சொல்லவேணுமோதெற்கி லிருந்துபார்த்தாற்றோனே தோ

வேளையெரித் தவருடனிவ் வாறு வாது
விளம்பியெமைத் தழுவாமல விடவே ராகில்
மீளவும்நீ ரவிழ்த்தகலை யுடுத்து மெங்கள்
விரகநோ யறிந்தனபர் வெகுளா முன்னம்
ஏளனமாக் கழற்றிவிடும் வளையெங் கையில
எடுத்திடுமென் றனைவர்களும் வேண்ட நோக்கி
நாளைவந்து வளையிடுவோ மெனப்பு கன்று
நடந்திட்டார் தமதிருக்கை யடைந்திட் டாரே

காம்போதி, சாபபு

(தம
௧ பிள்ளைமதியைச் சடையில்முடிக்கும் பெருமான்மதுரையைச் சேர்ந்தானை
துள்ளமும்நாணும்பிரான்கொண்டுபோகத் திருப்பவொன்றும்லேசோர்ந்தார்
௨ தந்தம் மருங்கி லுடுக்கும்கலைகளும் சங்கவளைகளும் துள்ளத் துள்ள
கந்தர்ப்பன்வாளிது ளைக்கப்சலைதம் காயமெங்கும்மூடிக் கொள்ள
௩ புத்திமயங்கி யிருந்தாரிருப்பதைப் போதமுனிவர்கள கண்டார் கண்டு
குத்திரமாகவே பொயித்தவராய்வந்திக் கோலம்செய்தோரியாவர்எனறார்
௪ தங்கள்மடந்தையர்க்கற்பையுநாணையும் சாங்கமாகக்கைப்பற்றிப்போன திரு
டன்கன்னிகாங்க ரத்திலேவாழும் கடவுளேயாமெனத் தோன
௫ ஒப்பிற்றலைவலி யாலேமுக்காலமும் ஓர்ந்தவர்பார்த்தொருக் காலே நிறை
கற்புத்திரிந்தபின் னோர்களைநோக்கிக் கருத்தழிந்திரத னுலே
௬ கன்னிபுரந்தனில் வாழும்வசியர்கள் கன்னியராகவே நீரே சென்று
வன்னமுடனே யவதரிப்பீரெனறம் மாதவர்சாபமிட்டாரே
௭ சாபமடைந்தவ ரெங்கட்கெப்போதிந்தச் சாபம்விலகுமென்றேர்க்க இனி
நீபவனேசனிங் துங்கைதொடும்போது நீங்கிடுமென்றுரை தாக்க

அ சிந்தைதளர்ந்தம் மடந்தையர்கூடல் திருநகரந்தனில் வாழும் மிக
அந்தமிகுந்த வணிகர்குலத்தில் அவதரித்தார்பின்பு கேளும் (தார்வளர்க்
கூ கண்ணுக்குணமும் வடிவுநிறைந்தும்பர் நாட்டுள்ளபெண்கள் போல்வளர்ந்
தெண்ணரும்பேதைப் பருவம்சென்றல்கு லிருபாலுகன்றிடத் தளர்த்தார்

சுந்தரேசர்வளைச்செட்டியாகவருதல்.

விருத்தம்.

பெருந்தவக்கன் னியர்கள்வந்து வசியர் வீட்டுப்
பெண்களாய் மருங்கொசியத் ததும்பி யன்னைக்
தரும்புமுலை வளர்ந்தேறும் பருவ நோக்கி
ஆலவாய்ப் பிரான்புழைய கதைநி னைந்து
கரும்புயல்மே னியனறியாத் திருத்தா ளிந்தக்
காசினிப்பெண் முடிசூட வளைவிற் பார்போல்
சுரும்பிசையும் குழல்மடவீ ரனைக்கூப் பிட்டுச்
சொல்லுவார் ஆவணத்திற் செல்லு வாரே.

கௌளிபந்து, ஆதி.

பல்லவி

வளையோவளையென்றுல வாயீசன்வந்தான்

அநுபல்லவி

வளமாம்வேதார்த்தம் சொலலும் மணிவாய்திறந்து வளை

சரணங்கள்

க கங்கைமறைத்துநீல கண்டம் மறைத்து உரக
கண்ணமும்மழுவும் மானும் மறைத்து ஒருபால்
மங்கைமறைத்து விடை வாகம் மறைத்து நெற்றிச்
செங்கண்மறைத்துச்சடைத் திங்கள்மறைத்து வளை

உ சுத்தவெள்ளைவஸ்திரம் அரையில் தரித்து அதுபோல்
உத்தரீயமுமேலோ முங்காய் விரித்து விளங்கும்
மெத்தவெண்பட்டிடையில் சுற்றி வரித்துக் கொஞ்சம்
விருத்தவைசியர்போல வேஷம் பரித்து வளை

ங சந்தனப்பூச்சுக்கையில் தாம்பூலம் மின்ன முகத்தில்
சிந்தும்குறுவேர்வையைச் சிறுநகம் துன்ன வழித்துப்
பைந்தொடியார்கள்மேலே படவேணும்என்னத் தெறித்து
வந்துதிலதம்நெற்றி மத்தியில் மின்ன வளை

ச கடகாங்குலிகுண்டலா பரணம் அணிந்து கரத்தில்
குடையும்தாளிலேபாத குறடும் புனைந்து முனிவர்
மடவாரிடமுன்பெற்ற வளையை மகிழ்ந்து தோளில்
அடியார்அணியும்மாலை யாகச் சுமந்து வளை

விருத்தம்.

கங்கைவே ணியனித்த வாறு வந்த
கன்னியரே வளைகொளுமென் றுரைக்கும் போது
பொங்கியிடும் காரொலிகேட் டெழும யூரம்
போலெழுந்து மாளிகைவாய்ப் புறத்தே வந்து
செங்கையினை யிடவருவா ரெனவே தங்கள்
திருமனைத்தைத் தாம்புரிய வருகின் றோரைக்
கொங்கைகளுங் கெடஇடைதள் ளாடச் சூழ்ந்து
கொண்டிட்டார் வசியர்பெண்கள் கண்டிட் டாரே.

வளையல் அணிந்துகொண்டமாதர்கள்செய்கைகூறுதல்.

இதுவுமது

கண்டவுடன் கட்டிமுத்த மிட்டுக் கொள்ளக்
காதல்கொண்டு நாணமுதல் நான்கும் நீங்க
வண்டிசையும் குழல்சரிய மனம் உழன்று
மருவிவிளை யாட்டுக்கா அமையச் சூழ்ந்து
தண்டைசிலம் போலகண்டா பரணம் காஞ்சி
தரித்திடினும் வளைகைக்கில் லாதே போனால்
ஒண்டொடியார் தமக்கழகுண் டாகு மோவென்
றுன்னுவார் வசியரிடம் துன்னு வாரே.

எதுகுலகாம்போதி, ஆதி.

ஆதிபகவன் தானோ வளையோவளையென் றுரைத்
தாவணம்வரக்கண்டார் சிலமாதர்
காதுடன்வார்த்ரடும் வேல்விழியார்சித்திரம்போல்
கண்ணிமைக்காமல்பார்த்தார் சிலமாதர்
தய்வுசெய்தெம்கைக்கேற்ற வளைபோடவேண்டு மென்றே
தளிர்க்கையை நீட்டிவந்தார் சிலமாதர்
கயல்விழிகைப்பிடிக்கும் கரத்தால்விரல்நொடிக்கக்
கருத்தில்ஆனந்தம் கொண்டார் சிலமாதர்
ஐயனிடும்வளையை உடைத்துப்பின்வேறுவளை
அடுக்குமென் றுவந்தார்கள் சிலமாதர்
கையில்வளைபூட்டுதல் போலரசைபூட்டமோகக்
கடலில்விழுந்தாடினார் சிலமாதர்
அணங்கள்கணைதுளைக்க வருந்தியெமக்குவளை
அடுக்குமென்றோடிவந்தார் சிலமாதர்
முன்கொள்வளைநழுவல் வாங்கிவேறிடுமென்று
முகிழ்த்துக்கைநீட்டிவந்தார் சிலமாதர்
வளையுங்கலையும்சோரச் செய்வதிவ்வளைபோல்முன்
வரக்கண்ட தில்லையென்றார் சிலமாதர்

இளையகன்னியரேகல் வளை இந்தாவென்னவெமக்
கெமக்கென்றோடிவந்தார்கள் சிலமாதர்
ஏதையாதேகம்மயிர்க் கூச்சிடவேதிவ்வளை
எவ்விடத் துள்ளதென்றார் சிலமாதர்
போதைநிகரும்தங்கள் தங்கள்கைகளைநீட்டுவோர்
போலவானை நீட்டிவந்தார் சிலமாதர்
செங்கைதொட்டடையன் வளை யிடுகிறார்போலஅதே
தியானமாகவிருந்தார் சிலமாதர்
தங்களாசையைத்தாய்க்கும் தெரியாமலேஅகத்தில்
தானேமறைத்திருந்தார் சிலமாதர்
தினமும்வரவேண்டுமென் றுரைக்கநல்லதென்றையன்
செப்பக்கண் டுள்மகிழ்ந்தார் சிலமாதர்
புனையும்வளைக்குவிலை பெறுமெனநாளைவாங்கிப்
போவோமென் னமகிழ்ந்தார் சிலமாதர்
வீடுதோறும்வளைபோ வளையென் றுரைக்கக்கேட்டு
விரகத்துடன்பின்செல்வார் சிலமாதர்
கூடிவரத்தொடர்ந்தார் உடலும்நிழலும்போலக்
கோயில்மட்டும்பின்செலவார் சிலமாதர்

விருத்தம்

ஒருவணிகரானவள்ளல் போய்விமானத்
துள் ஒளிசேர் திருவுருக்காண் பித்தார் பின்னே
வருமடந்தை யரும்பலரும் கண்டு முன்னம்
வளையலிட்ட வணிகர்மங்கை பாகராமென்
றிருதயத்தில் வியந்துவகை வெள்ள மூற்றுற்
றெழுந்தருமி ழியைப்போலத் ததும்பிக் கண்ணீர்
பெருகவதி வாழ்ந்துகளிப் படைந்தார் அந்தப்
பெரும்பதியுள வரும்அவ்வா றடைந்திட் டாரே.

வணிகர்பெண்கள் ஐயன்மலர்க் கையால் தொட்டு
வளைபோட்ட தாலமவர் கருப்பம்கொண்டே
அணியணியாப் புத்திரரைப் பெற்று வாழ்ந்தே
அந்தத்திற் சிவபதஞ்சேர்ந் திருந்தா ரிப்பால்
குணமுடையம் மைந்தர்கள்பே றனைத்தும் பெற்றுக்
கொண்டிருந்தா ரிதையுவந்து படிப்போர் கேட்போர்
மனமுறவாழ்ந் தவர்முடிவிற் சிவலோ கத்தில்
மகிழ்ந்தோர் [illegible] தாமே.

ஆக விருத்தம் [illegible], கீர்த்தனை [illegible] ஆக [illegible]

[illegible]

சிவமயம்

முப்பத்துமூன்றாவது

அட்டமாசித்தியுபதேசித்தபடலம்.

அவதாரிகை — விருத்தம்.

முத்தியை விளக்கும் கூடல் முக்கணன் வசியர் வீதி
மத்தியில் வளைபகர்ந்த வளம்சில வுரைத்தே னிப்பால்
பத்திபூண் டிறைஞ்சும் யக்ஷப் பைந்தொடி மாருக் கஷ்ட
சித்தியை யுபதேசித்த திறமையை யினிச்சொல் வேனே.

சுந்தரேசர்தெட்சிணாமூர்த்தியாகஇருந்தல்.

விருத்தம்.

திங்கள்வங் கிசக்குலபூ ஷணன்செங் கோலைச்
செலுத்திவரும் நாளையிலே முன்னொ ருநன்மை
தங்குமறை துதிக்கஇசைந் தால வாயில்
சத்தபா தலம்பிளந்து முளைக்கும் மூல
லிங்கமே பராபரனு கவும்பின் னுண்டாம்
லிங்கமெலாம் பரனுக விளங்கு மீசன்
ஒண்கயிலை தனில்வடவா லின்பாற் றனு
உருக்கொண்டான் தென்முகமா யிருக்கின்றனே.

பந்துவராளி, சாப்பு.

பல்லவி

தெக்ஷிணாமூர்த் தியாத்தேவ தேவனிருந்தானே

அநுபல்லவி

பக்ஷமாவெள் ளிலைச்சுருள் பார்வதிகொ டேத்தல்கீக்கித் தெக்ஷி

சரணங்கள்

பிருங்கிசக்திமுதலாகப் பெருங்கணத்தோ ருமன்பாக
வருஞ்சனகாதியோக மாதவத்தோரும் முன்பாக தெக்ஷி
தவமிகுத்தவருய்யத் தாளிறைஞ்சிக்கண்ணீர் பெய்ய
சிவகதையாரும் ஐய்ய செங்கரும்பருந்தச் செய்ய தெக்ஷி
தருமாகமமும்நல்ல தத்துவஞானமும் புல்ல
அருமையாம்நூலுள்வல்ல அரியபொருளைச் சொல்ல தெக்ஷி

விருத்தம்

தெக்ஷிணா மூர்த்தியிவ் வாறிருக்கும் போது
தேசமெங்கும் திருவெண்ணீ றணிந்துள் ளத்தில
பக்ஷமுடன் சிவபூசா நியமம் பூண்டு
படர்ந்தசடை முடித்தவய வாதி தோறும்
அக்ஷமா லையும்தரித்தெ மூர்த்தி முன்னுள்
ஆறிரண்டு தையலுக்கு முலையீர் இட்.

யக்ஷமடங் கதயராறு பேருமுன்னவ்
திணங்கினர் திருவடியில் வணங்கி னூரே.

அட்டமாசித்தியடையப்பார்வதியைப்பூசிக்கச்சொல்லுதல்.

இதுவுமது.

வணங்கியெழுந் திருகைவிரித் தடியேஞ் சென்ம
வாரிதிநீக் கிடுங்கருணை நிதியே சைவக்
கணக்குலவும் ஸ்வாமியஷ்ட சித்தி யோதிக்,
காத்தருளு மெனவிரக்க மடியில் மேவும்
மணங்கமழும் குழலிமலை மகளை நீங்கள்
வந்தனஞ்செய் தனுதினமும் துதித்துப் பூசித்
திணங்குமெனத் திருக்கரத்தை நீட்டியே யன்
பிட்டுவார் மொழிந்தவர்க்குக் காட்டு வாரே

சுருட்டி, ரூபகம்
பல்லவி.

இவளைப்பூ சைசெய்கு வீரே அஷ்டசித்தியும் எளிதிலடைகு வீரே
அநுபல்லவி

நவநாத ஸ்வரூபியாம் நாமேயவளேயாக
அவளைச்சித் திகள்வாழும் அஷ்டசித் தியாச்சூழும் இவளை
சரணங்கள்.

௧ சித்திமுத் தியைப்பரிந்து கொடுக்கும்பரா சத்தியென் பதுதெரிந்து
புத்திவாக் குமெய்யொன்றும் போதமுடனே நின்று
அத்வைதை யிவளென்று அரியமலர்கைக் கொண்டு இவளை
௨ அகிலபுவனதாரி நித்யகல்யாணி ஆகும்நாதவோங்காரி
சகலதுக் கமும்போக்கும் சந்தோஷத் தைஉண்டாக்கும்
பகருமாதுக்கமே தக்கும் பரிபூரணியாய் வைக்கும் இவளை
௩ ஆதிசத் திசிரந்தரி வேண்டிமசித்தி அருளுந் திரிபுரசுந்தரி
ஞானரூபி [illegible] ரீபரமேசுவரியாய்
வேதன்மா லுமறியா விமலையென் [illegible] அறியா இவளை

இயக்ஷமாதர்களைப்பார்வதியைப்பூசிக்கச்சாபித்தல்.

விருத்தம்.

குருபரஞ்சோ தியுமிவ்வா றஷ்ட சித்தி
கொள்ளுவதற் குபாயமுரைத் தவர்மே லன்பு
பெருகுமனம் கொண்டபதே சித்தா ரந்தப்
பேதையரவ் வாறநுஷ்டிக் காமற் றங்கள்
கருமவசத் தால்மறந்தார் பின்பக் குற்றம்
காரணமா யவர்தம்மை நோக்கி மண்மேல்
கருகிறக்கொள் கல்லாகப் போவீ ரென்று
காய்ந்திட்டார் சாபமப்போ நீந்திட் டாரே

அடாணா, ஆதி

பல்லவி.

பாறையாகப்போகக் கடவீரே ஆறுபேரும் வேறேவேறேயாகமடவீரே

அநுபல்லவி

தேறும்பாண்டியராஜ்யம்அதிலே ஸ்ரீபட்டமங்கைகிராமந்தனிலே பாறை

சரணங்கள்

க மேகமண்டலம் வரைக்கும்உயர்ந்து விரிந்தஇலைகளாலேநிறைந்து
சாகையோசனை தூரம்பரந்து தழைத்திடும்வட தருக்கீழ்இருந்து பாறை

உ காயும்சருகும் பழுப்பும்நிறையக் கனிகளுதிர்ந்து உடலம்மறையச்
சாயும்பக்ஷிகள்கூடியறையத் தருக்கள்செடிகள்முளைத்தங்குறையப் பாறை

ந கொள்ளுமுல்லைக் கொடியுஞ்செறுத்துக் குமுதங்காந்தம்மேலே துறுத்து
உள்ளும்புறம்புந் தமத்தைப்பொறுத்து உங்களுருவம் மறுத்துக்கறுத்துப்

சுந்தரேசர்ஸ்ரீபட்டமங்கைக்குவருதல்.

விருத்தம்

பாறையாச் சபித்திடவும் இயக்க மாதர்
 பயந்திதுநீங் கிடுவதெப்போ தெனவும் பத்து
நூறுவரு டமும்நீங்கு காலெம் கண்ணால்
 நோக்கியிச்சா பந்தீர்த்துச் சித்தி யெட்டும்
கூறுவோ மெனப்பட்ட மங்க லத்தில்
 குன்றாக ஆலடியிற் கிடந்தார் சொன்ன
வாறுநாட் கழிந்து பின்னுங் கயன்மால் தேடும்
 மதுரேசன் குருவடிவாய் வந்திட் டானே

மாளவி, ஆதி

பல்லவி.

அந்தஸ்ரீபட்ட மங்கையிலேசோம சுந்தரர்வந்தனரே

அநுபல்லவி.

சிந்தையிலன்புபெருகத் திருவாலவாயுறைவ
அந்தமுடனேதக்ஷி [illegible] ணாமூர்த்தியாக அந்த

சரணங்கள்

க மூவிரண் டெக்ஷமடவார் மூளுஞ்சாபந் தீர்க்க
ஆவலுடன்கடைக்கண் ணருள்கொண்டு நோக்க அந்த

உ கொங்கவிழ் கார்தளமெய்தல கொடிமுல்லைகள் நீடிப்
பங்கபழுத்தம்பூத்த பாறையை நாடி அந்த

ந கரும்பா றையும்பசும்பொன் கதிர்போலொளியோங்க
வரும்பானுமுன்னிருட்போல் வசையது நீங்க அந்த

ச மாலயன் றேடவரிய மலர்த்தாள்நிலம் படிய
ஆலமரத்தடியில் அருள்மழை பொழிய அந்த

ரு சிஷ்டர்கள்புகழ்ந்தோத திருவிளையாடல் நண்ண
அஷ்டசித்தியும்பரிந் தநுக்கிரகம் பண்ண அந்த

யட்சகன்னிகைகளுக்குஅஷ்டமாசித்தியுபதேசித்தல்.

விருத்தம்.

வாழுமிறை யோன்வரச்சா பத்திரந் தெட்ச
மாதர்தலக் கொழுநதெனப்பண் டுருவாய்த் தானில
தாழுமவர் குகற்குழலை யூட்டி னத்தால்
தமதுமைபோல் சென்னியில்தன் கையால் நீவிக்
கேளும்அணி மாமகிமா லகிமா வோர்க்கும்
கிரிமாப்ராத் திப்ராகா மியமீ சத்வம்
சூழும்வசித் துவமிவையெட் டாகு மென்று
சூட்டுவார் அருளபுரிந்து காட்டு வாரே.

காம்போதி, சாப்பு.

௧ ஏகமனதாயிருந்தறிவீருமக் கின்னமும்சொல்வோமின்னாரே மகா
யோகியர்க்காகின்ற அஷ்டமாசித்தியின உண்மையைக்கேளுமின்னாரே
௨ ஆனாலும்சின்ன வுயிர்தோறும்தாம்பரமாணுருவாகி மினனாரே சென்று
தானாயிருக்கும்சிறுமையணுமாவாத் தாமறிவீர்களமின்னாரே (ஒன்றி
௩ பொறைகொண்டாறாறு தத்துவத்துள்ளும் புறம்பும்விடாமல் மின்னாரே
நிறையும்மகிமை யைமகிமாவென்று நிசசயிப்பீர்கள் மின்னாரே
௪ சலமிலாமலை போலிருக்கும்யோகி தன்னையெடுத்தாலமின்னாரே மெத்த
இலகுவானதுலம்போலேதோணுவ திலகிமாவா மின்னாரே
௫ சாரும்பரமாணுப் போலிருக்கும்யோகி தன்னையெடுத்தால்மினனாரே மிக
பாரம்பேர்லொத்தது வேகிரிமாவென்று பார்த்தறிவீர்களமின்னாரே
௬ விரும்பிஆழும் பிலத்தினிலேநின்று வேதனுலகில் மினனாரே சென்று
திரும்பியும்பிலத் துக்குவருகின்ற தீர்மேபிராத்திமின்னாரே
௭ வானமீதேறப் பரகாயத்திற்செல்ல வாஞ்சித்தபோக மினனாரே யாவும்
தானிருக்குந்தலத் தெண்ணியவாறு தருதல்பிரகாமிய மின்னாரே
௮ ஈசனைப்போல்வேழுத்தொழிலுந்தன திசைபோற்செய்துமின்னாரே எழு
வாசியுடையோன முதறகோள்பணிசெய்ய வாழவதீசத்வ மின்னாரே
௯ புட்களவிலங்கவு ணர்மனிதர்பல பூதங்களோடு மின்னாரே எட்டுத்
திக்கினருநதன் வசமாகக்கொள்கைவ சித்துவமாகு மின்னாரே

நித்தனிந்த வாறுரைத்தெதகதமைவி டாமல்
நினைத்திடும்யோ கியரிவற்றை விரும்பா ரேனும்
இத்தரையில அவரைநிழற் போல்வி டாமல்
எப்போதும் அவர்மகிமை விரித்துக் காட்டும்
சித்தியெட்டும் தெளிநதறியும் வாறி யக்கத்
தெரிவையருக் குபதேசம் செய்தப் பேர்தே
முத்திபுரந் தனைநாடி யெப்போ தும்போல்
முறைகொண்டார் மூலலிங்கத் துறைகின்றாரே.

இதுவுமது.

தேவதே வேசனுப தேசஞ் செய்த
சித்தியைமுன் னுரைத்தபடி தேவி தன்னைப்
பாவனைசெய் தம்மகிமை யாலா காசப்
பாதைசென்றம் மடவார்கள் ஆறு பேரும்
மேவரிய கயிலையிலகு தெப்போ தும்போல்
வீற்றிருந்தா ரிக்கதையை மொழிவோர் கேட்போர்
பூவுலகில் பலபலசித் திகளும் பெற்றுப்
பொருந்துவார் புகழ்பெருகத் திருந்து வாரே.

ஆக விருத்தம் ௬, கீர்த்தனை ௪, தரு ௧, ஆக ௧௨. முற்றும்.

———0———

சிவமயம்

முப்பத்திநாலாவது,

விடையிலச்சினையிட்டபடலம்.

அவதாரிகை —விருத்தம்.

அஷ்டசித் தியைஇயக்கர் அரிவையர்க் குபதேசித்த
திட்டம துரைத்தே னிப்பால் சென்னிக்கா வடக்கு வாயிற்
சட்டமாத் திறந்தடைத்துத் தம்விடைக் குறியிட் டீசன்
இஷ்டமா யாடல்செய்தற் கிசைந்ததை யினிச்சொல வேனே.

காடுவெட்டிச் சோழன் அரசாட்சிகூறுதல்.

விருத்தம்.

சோமகுல பூஷணன்கா லையிலே முன்னாள்
தோன்றுமுகா தியிலேகாம் பாளைச் சூழும்
தேமருவும் வனமழித்தா லயமுன் போலே
திருப்புணிசெய் தரனடியார்க் கடிமை யாகச்
சோமவா ராகிகோன் பிழைத்துக் காஞ்சித்
தொன்னகரில் வாழுமக்கா ரணத்தி னாலே
பூமருவுங் காடுவெட்டிச் சோழ னென்றே
போற்றுவார் யாவர்களும் சாற்று வாரே.

மணிரங்கு, சாப்பு.

பல்லவி

காடுவெட்டிய சோழன்அரசியல் கைக்கொண்டிருந்தானே

அநுபல்லவி

பாடும்வண்டொலிக்கிசைந் தாடுமயிலு லாவும்
பச்சைப்பொழில்கள்சூழுங் கச்சிநகரில்வாழும் காடு

சரணங்கள்

சித்தனடியவர்களுக்குத்தமனெனும்பத்தி நிறைந்துமகிமைசிறந்து மெத்த
மெத்தமணக்குஞ்சந்த னதிருசுழவகை மீதிலாசையைத் துறந்து துய்ய

புத்திதெளிந்தசவரத்னுபரணமூதம் பூணுவதனை மறந்து பரி
சுத்தவிபூதிருத்ராட்சத்தைமெய்க்கணியாகத்
துணிந்தவயவந்தோறும் அணிந்தறிவு பிறந்து காடு
சிவனடியார்களுக்கறுசுவையோடன்னந்தினமும்பரிந்துகொடுத்துமூன்று
புவனம்புகழும்ஏகாம்பரநாதர்திருப்பணி புதிதுபுதிதாத்தொடுத்து அருந்
தவமானதுசிவ விரதமல்லாமல்மற்றோர் தவத்தில்மயக்கம்விடுத்து எழு
பவநாசர்திருத்தாளே தனக்குத்துணையென்றவர்
பாலன்புடனேபூசா காலந்தோறுமடுத்துக் காடு (பண்ணி பர
வேதாகமந்தோறும் விளங்கும்பொருளிதென்றுவிரும்பிச்சோதனையைப்
காதனேபரதத்வ மாகுமெய்ப்பொருளாக நாடிமனதிலெண்ணிக் கேளும்
ஆதிசிவபூசையும் ஐந்தெழுத்தையும்நிய மாதியாகவே நண்ணி இரு
காதென்றும்வாயாலே ஈசன் கதையமுதைக்
கருத்துக்கினிமையென்றே திருத்தியாவுண்டிம்மண்ணில் காடு

விருத்தம்

காஞ்சியிலே சோழனிவ்வா றிருக்கும் நாளிற்
கம்பநதி யாடவரு முனிவோ ராலே
தீஞ்சுவைத்தே னும்பாலும் கலந்துண் டாற்போல்
திருவால வாய்மகிமை யறிந்தப் போதே
வாஞ்சைகொண் டெப் போதுசுந்த ரேசன் தாளில்
வணங்கிடுவோ மென்றுளத்தில் அன்பு பூண்டு
தான்சயனித் தன்னினைப்பே நினைப்பாச் சாக்ரம்
தள்ளுவான் கிடந்துதுயில் கொள்ளு வானே

சுந்தரேசர்உத்தரவால் சோழன் மதுரைக்குச்செல்லுதல்.

செம்பியனிவ் வாறுதுயி லும்போ தாங்கே
சித்தராய்க் கதம்பவன நாதர் தாம்வந்
தெம்பதிக்கு வரக்கருதும் அரசே நீவே
றிலக்கணம்பூண் டொருத்தனுத் தனித்து வெள்ளி
அம்பலத்தில் வர்தெமைநீ யிறைஞ்சு வாயுன்
அகத்திலொன்றி னுக்கும்அஞ்ச வேண்டா மென்று
தம்பதிக்கே இனிவழித்தவ் வாறு செய்யத்
தலைப்பட்டான் சிவனடிக்கு விலைப்பட் டானே

கல்யாணி, சாப்பு.

பல்லவி.

காஞ்சீபுரத்தைவிட்டுப் புரம்வந்தான் சோழன் கன்னிபுரத்துக்கருகினில்வந் தான்

அநுபல்லவி.

காஞ்சிபுரம்விட்டுக் கரணமொருமைப்பட்டு
வாஞ்சையுடனிருட்டு வரக்கண்டுள்மகிழ்ந்திட்டுக் காஞ்சீ

சரணங்கள்

அரன்றிருநாமமே வாளாக அய்யன் அருளேவழித்துணைக் கேளாக
வருகஅன்பெனும்பரி மாமேலிசைந் திலங்க
பெருகுஞ்சிவஞானமே பிரகாசமாய் விளங்கக் காஞ்சி
வானைத்தொடவளரும் கன்னலும் கூடத் தாறுைத்தெழுந்துயரும் செந்
நெற்பூமியினிடை ஆழிசேரும் அனேக (நெலும்
மாநதிகளும்தாண்டி வழிக்கொண்டொருத் தனைக் காஞ்சி
உணங்கும்செடிநெருங்கும் பாலையும் கல்லும் இணங்கும்மலையும் கடுங்
கணம்பெற்றமைச்சர்சேனை காலாளையும் விண்டு (சோலையும்
மணங்குலவும்கதம்ப வனத்தன்சொற்படி யண்டும் காஞ்சி

வையைநதிபெருகியதுகண்டுசோழன்வருந்துதல்.

விருத்தம்

சோழனிந்த வாறுவையை நதிவ டக்குத்
துறைக்குவரும் போதுகொதித் தெழுந்து பொங்கிக்
கேழிலகுந் தருக்களனே கம்வே ரோடே
கீண்டெடுத்துப் பெருகிவெள்ளம் வரப்பார்த் தேங்கிச்
சூழவரு முடிவொருக்கா லத்து மில்லாச்
சோமசுந்த ரேசர்திரு வடியிற் சென்று
தாழுவதற் கிடையூறி தாச்சென றெண்ணித்
தயங்கினுன மிகவருந்தி மயங்கி னுனே.

புன்னுகவராளி, சாப்பு.

க மாதவரேபெருற்க லத்திலறுசுவை வைத்துண்ணும்போதிரு தண்ணீர் வா
ஓதிவிலக்குவர் போலிந்நதித்தண்ணீர் உற்றுத்தடுத்ததென் றெண்ணி
உ ஓடியபாம்பைத்தடைக்கடிஞற்போல் ஒடுங்கிக்குறுகுறுத்திருந்தானிவ
நாடிவந்தித்தைவி லக்குவதாரென்று நைந்துமனம்வெறுத்திருந்தான் (கு
௩ பாண்டியனல்லாமல் வையயுங்கூடப் பகையாப்பெருகின தாலே விடிக்
தாண்டவனைத்தொழ லாகுமென்றுலதற் கட்டிவருகுமென் மேலே
௪ கோலையிழந்தகு ருடனைப்போற்றனிக் கொண்டேபரதவித்தானே இது
ஆலத்தையுண்டவன் சோதனைதாறுெவென் றய்யனைக்கைகுவித்தானே
ரு என்னுக்குளெண்ணெய்போல் எங்குநிறைஜக தீசன்திருவுளத்தறிந்தான்
வெள்ளத்தைநோக்கிநடுங்கியபத்தன்மெலிவையகற்றிடநினைந்தான்(வையை
௬ கனறுக்கிரங்கி வரும்பசுப்போல்முன் கனவினில்வந்ததுபோலே வெள்ளி
மன்றுள்நடிக்கும் ஜகதீசனொத்த வடிவத்தைப்பூண்டாரிப் பாலே
எ உள்ளக்கருத்தினைவள்ளலறியுமென் னுண்மைவெளிப்படவாய்த்தார் வந்து
பள்ளத்தைநோக்கிவரும்வையைவற்றும் படிக்கருட்கண்ணாலேபார்த்தா
தம்மனைந்தருகும்சோழன்பக்கத்தில்சாமிமுன்போலவந்துதித்தார் கண்டு
செம்மக்குருடனுக் குத்தெய்வம்கண்தந்த செய்கைபோலேமனம் களித்தான
௯ வற்றியவையைக் கரையிருக்கும்சோழ மன்னவனைக்கூட்டிக் கொண்டான
டுத்தரவாசல் திறந்துநகரத்துக் குள்ளேயிருவரும் சென்றார் (கொண

காடுவெட்டிச்சோழன்துதி.

விருத்தம்.

வருத்தமுறும் சோழனையிவ் வகையாக் கூட்டி
வந்துபொற்று மரைதன்னீ ராடச் செய்து
பருத்தொளிரும் சொர்ணவிமா னத்துள் வாழும்
பராபரனை யிதமையும் பணிவித் திப்பாற்
சரத்தொடச ரத்தையுமீன் றனைத்துங் காக்கும்
சபராக்ஷி யையுந்தொழச்செய் திடவும் நோக்கித்
திருத்தமுடன் சித்தரைத்தாழ்ந்தெழுந்து சிந்தை
தேறுவான் மகிழ்ந்துதுதி கூறு வானே.

எதுகுலகாம்போதி, ஆதி.

பல்லவி.

சாமிசோமசுந்தரப்ரபோ கூடல்வாழும் சாமிசோமசுந்தரப்ரபோ

சாமியடியேன் நேமகப்படியே முடித்திட்ப்பரந்
தாமனேசெய்யும் வாமனே சரணம்

சரணங்கள்

க நீளுமறையெந் நாளுங்கண்டறியா அங்கயற்கண்
ணாளிணங்குமணாளனே சரணம்
உ சாத்திரமறை வாய்த்திடுமுனிவோர் தங்களுக்குவே
தார்த்தமொழிந்த மூர்த்தியே சரணம்
ங பாவவுடலம் ஓய்வில்லாதெடுத்தேன இனிமேலப்படி
மேவிடாதருள் தாவய்யா சரணம்
ச மண்ணிலிருந்து விண்ணளவுயரும் இவ்விமானத்துள்
நண்ணிவருமுக் கண்ணனே சரணம்
ரு உன்தனடியில் வந்துதாழ்ந்ததால் இவ்வுடலொன்றே
சொந்தமாமெனக் கெந்தையே சரணம்

விடைக்குறிவைத்திருத்தல்கண்டுபாண்டியன்சந்தேகித்தல்.

இந்தவிதம் துதித்துப்பல் வரங்கள் வேண்டும்
இராசனைப்பார்த் தெமைத்தெரிசித் திடநீ யிங்கு
வந்தவகை பாண்டியன்கண் டாற்போல் லாங்கு
வருமென்றக் கணம்வந்த வழிக்கொண் டேகிச்
சுந்தரஞ்சேர் சித்தர்வையை வடபால் மட்டும்
துணையாவந் தவனுதலிற் றிருநீ றிட்டுச்
சிந்தைமகிழ்ந் தனதிருக்கை யடைவா யென்று
செப்பிடத்தேர்ந் தவனுமதற் கொப்பி னானே.

ரீதிகவுளை, சாப்பு.

க சித்தர்வளவனைச் செல்லென் றவன்மனம் தேற்றினார் மீண்
டுத்தரவாசற் கதவைமுன்போலவே சாத்தினார்
உ சாத்தியபின்விடை முத்திரைவைத்துடன் கடந்தார் ஒளி
வாய்த்தபொன்மேருவி லோங்கும்விமானத்துள் அடைந்தார்
௩ கங்குலின்கையைக் குறைப்பானெனும் வலியாலே பல
செங்கரம்நீட்டித் தினகரன்தோன்றஇப் பாலே
௪ ஈசன்விடைக்குறி வைத்திருக்கின்றதைக் கண்டார் கண்டு
வாசற்றிறப்போரி தேதென்றுசந்தேகங் கொண்டார்
௫ பின்னுள்ளவாசல்கள் மூன்றிலும்போய்க்குறி நாடினார் நாடி
முன்னுள்ளவாறிருக் கக்கண்டரசன்முன் ஓடினார்
௬ வேந்தேவடவாசல் மீனக்குறியாமோ மாற்றினார் மாற்றி
வாய்ந்தவிடைக்குறி வைத்தனரென்றதைச் சாற்றினார்
௭ அக்கணம்மன்னனும் வந்தவ்விடைக்குறி நோக்கினான் துணிக்
கிக்குறிவைப்போர் எவரென்றுளத்தையந் தாக்கினான்

சுவாமி விடைக்குறிமாற்றியவிபரம் பாண்டியற்குத்தெரிவித்தல்.

விருத்தம்.

இந்தவிதம் அரசனுள முழந்தையங் கொண்
டெழுந்தரண்ம னைக்குள்வந்து விசாரிக் குங்கால்
வந்ததுபோ னதுவொன்றும் வெளியா காமல்
மனமருண்டே பூணுமலர்ப் பாயும் நீக்கி
அந்தரணி மேற்சயனித் திருக்கும் போதே
ஆலவாய்க் கடவுள்அவன் கனவிற் றமே
வந்துசித்த ரூபமுடன் இருந்தை யத்தை
மாற்றுவார் உண்மைசொல்லித் தேற்று வாரே.

மாஞ்சி, ஆதி

பல்லவி.

சோழனுக்காகநாஞ்செய்த சூழ்ச்சியறிவாய்மன்னா சோழ

அநுபல்லவி

வாழுங்குலபூஷணனே மாமதுரபாஷணனே சோழ

சரணங்கள்

க ஆத்திமலர்த்தொடையானை அன்பகத்திலுடையான்
அடியவர்க்கநுதினமும் அளித்துவருங்கொடையான் சோழ
உ கச்சியிலமுன்னாலே காடழித்தெம்பாலே
பட்சமாத்தொழுதெக்காலும்பத்திபூண்டானதனாலே சோழ
௩ எந்தமடிநினைத்து இரவில்வந்தான்தனித்து
இந்தவடவாசல்திறந் தெமைத்தரிசனஞ்செய்வித்து சோழ
௪ மீளவுமேவிடுத்தோம்தாளைமுன்போல்தொடுத்தோம்
காளைமுத்திரைவைத்திட்ட தாரணஞ்சொல்லஅடுத்தோம் சோழ

விருத்தம்

சாமிசித்த ராகியிவ்வா றகத்தி லுள்ள
  சந்தேகம் தனைத்தெளிவித் தகன்ற பினனே
மாமனத்தி லேயமகன் றெழுகத ருண்டு
  வணங்கியெழுந் துடன்குலபூ ஷணனுந் தென்னன்
கோமனைவிட் டகன்றெளியோர் தமக்கா ஈசன்
  கொண்டுசெய்த திருவிளையா டலையா வர்க்கும்
வாய்மலர்ந்து வெளிப்படுத்தித் தெளிவித் துள்ளம்
  மகிழ்ந்திட்டான் உரைத்துரைத்துப் புகழ்ந்திட் டானே.

இதுவுமது

சித்தமகிழ்ந் துடன்குலபூ ஷணன்தா னேந்தும்
  செங்கோலு மணிமுடியுங் கொடையு மீன்ற
புத்திரனு மிராஜேந்திரன் தனக்கீந் தீசன
  பொன்னடியிற் பணிந்துவினை யோடு வாழ்ந்தான்
மெய்த்தவத்தோ ரேயிதனைப் படிப்போர் கேட்போர்
  விளங்கும்வனத் தாலுண்டாம் பயம கன்று
நித்தியமங் களகரமா யுபாதி யற்றே
  நீடிப்பின் சிவனடியை நாடு வாரே.

ஆக விருத்தம் ௰, கீர்த்தனை ச, தரு உ, ஆக கசு. முற்றும்.

உ

சிவமயம்.

முப்பத்தைந்தாவது,

தண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்தபடலம்.

அவதாரிகை — விருத்தம்.

சுந்தரன் தனியேவந்த சோழனை விடுத்தவ்வாயில்
வந்துதா னிறுக்கிமுத்திரை மாற்றிய துரைத்தே னிபபால்
சந்ததம் போற்றுந் தென்னன் தன்படைக் காகத் தண்ணீர்ப்
பந்தல்வைத் தருளிக் காத்த பான்மையை யினிச்சொல் வேனே.

காடுவெட்டிச்சோழன்செய்தவஞ்சனையைக்கூறுதல்

பைரவி, ஆதி.

பல்லவி

காடெறிந்த சோழனுலேவந்த காரணங்கேளுமுனிவோரே

அநுபல்லவி

நாடுங்குலபூஷண பாண்டியராசகுமாரன்
ராஜேந்திரபாண்டிய ராஜனெனுங்கம்பீரன்

நீடும்புகழுடையோன் சுந்தரமூர்த்திதாளில்
நிதமும்வணங்கியரசியலைநடத்துநாளில் காடெ

சரணங்கள்

க வரவரவெளிப்படையாய்த் தானே கதம்ப
வனத்திலவருகமெள்ளத் தொடுத் தானே இப்பால்
உருசைகண்டபூஜை உறியைஉறியைத் தாவும்
உவமைபோலடிக்கடி அடுத் தானே ஈசன்
சரணம்பணிநதுவரும் போதுபாண்டிய னுக்குத்
தரும்வரிசையனுப்பிக் கொடுத் தானே அந்த
வரிசைகளுங்கைக்கொண்டவ்வழுதிதனக்கனுப்பும்
வரிசையும்பெற்றுத்தூத வரப்போகவிடுத் தானே காடெ

உ பின்னுஞ்சோழன்மைந்தத் தென்னனுக் குத் தனது
பெண்ணைக்கொடுக்கத்தூது புரிந் தானே தான
சொன்னபடிக்கவனும் சம்மதிக்கின்று னென்று
தூதுவர்வந்துசொல்லத் தெரிந் தானே பாண்டி
மன்னவனுக்கிளைய ராஜகேசரி யந்த
வகைகண்டாலவாய்விட்டுப் பிரிந் தானே அண்ணன்
தன்னையறியாமலே தானந்தப்பெண்ணைக்கொள்ளச
சதுரங்கத்துடனகாஞ்சிப் பதிவரப்பரிந் தானே காடெ

ந நாற்றிசையும்படையோ டடுக்கும்ராச சிங்கனை
நாடியெதிர்சென்றழைத் திட் டானே உடன்
வாய்த்தஅரண்மனைக்குள் ளேயாசனத் திருத்தி
வரிசைசெய்துபசரித் திட் டானே பண்டு
மூத்தவனுக்கிசைத்த பெண்ணைப்பின் னவனுக்கு
முயன்றுமணம்நடப்பித் திட் டானே தனக்
கேற்றமருகனுக்கவ் வரசுரிமை யளித்து
ராசேந்திரனைப்பிடிக்கத் தான்சம்மதித்திட்டானே காடெ

சோழன் போர்க்குவந்ததுகண்டு பாண்டியன் சுவாமிமுன்

சென்றுமுறையிடுதல்.

விருத்தம்.

மருமகனு மிராசசிங்க னுடனிவ்வாறு
வனமெறிந்த சோழனிசைந் தமரை நாடி
முரசறையத் திரண்டுகரி பரிதேர் காலாள்
மொய்த்திடவே யெழுந்துமது ராபு ரத்தின்
அருகினிலே ரிரண்டியோ சனைக்கிப் பால்வந்
தடைந்திடும்போ தேர்ந்தறிஞரால் அறிந்து தென்னன்
திருவால வாயையன் கோயி லுக்குள்
செல்லுவர்ன் பணிந்துமுறை சொல்லு வானே.

ஆனந்தபைரவி, ஆதி.

பல்லவி

சாமிகாடெ திந்தசோழன் ருனேயிந்த மாநகர்மேற்
சண்டைக்காரம் பஞ்செய் தானே

அநுபல்லவி

சாமிசோம சுந்தராவுன் தன்னடிய னுமென் மேலே
மாமழைக்கொ துங்கவந்து மனேக்குவழுக் காடல்போலே சாமி

சரணங்கள்.

முன்னேரிசி வேலேயில்வந் துன்னடியைச் சார்ந்தானே தன்னகர் சேர்ந்
பின்னுமுன் திருவடியைப் பேணியடிக் கடிவந்து (தானே
அந்நிலையெ னக்குசித மானவஸ்துக் களும்தந்து சாமி

உறவுபோலவேயிருந்து குளவிபோலேகொட்டினனே உண்மைபோற்பகட்
உறையிலடங் குங்கத்திபோல உள்ளத்தில்வஞ்சகம்வைத்து [டினனே
முறைபிசகிக் கடைசியில் மோசத்தொழி லீனைத்து சாமி

அளாந்தறத்துக் குள்ளுமாகப் பாவத்துக்குப் புறம்பாயே அன்றுநின்றநீயே
களவனுக்குட் கைகொடுத்த காரணம்போற்செய்தாய் முந்த
உளவனிலலா மலெங்காவ தாரழிவதுண்டோ யென்தன் சாமி

விருத்தம்.

ராசபுரந் தரனிவ்வா றுரைக்கக் கூடல்
நாதனரு ளாலுனது சேனை யோடே
பூசலிட வருமவரோ டெதிர்த்து நின்று
போர்புரிவாய் வெற்றியுன்பா லுண்டா மென்னும்
வாசகமொன் றரசேகே ளென்று காச
வாணியுரைத் திடச்செவிக்கொண டன்பு பூண்டு
தேசுலவும் தனதிருக்கை யடைந்தா னந்தம்
தேக்கினன் விடியுங்கால் நோக்கி னுனே

சோழனுக்கும்பாண்டியனுக்கும்உயுத்தம்.

இதுவுமது

கங்குலிந்த வாறகலும் போதா சாசம்
கண்விழிகரு முனைக விழித் தெழுந்து
புங்கமுடன் நிதயகன்மம் செய்து ராச
புரந்தரபா ண்டியனவிமா னத்துள் வாழும்
கங்கைவே ணியற்பூசை செய்தெ ழுந்து
கடுகிவரும் சேனையுடன சோழ ராசன்
அங்கமுடன் பொரநிறகும் அமர்க்க ளஞ்சென்
றடுத்திட்டான் சண்டைசெய்யத் தொடுத்திட் டானே.

சௌராஷ்டிரம், ஆதி.

பல்லவி.

சோழராசனும் பாண்டியராசனும் தொடுத்தா ரேசண்டை

KAHAHALI, DR. U.V.S. IYER L... BESANT NAGAR, MADRAS-

அநுபல்லவி. (காலே

சோழராசன்படை மேலுரத்தாலே துலங்கும்பாண்டியன்சேனை கலங்கதொருக்
குழுமலைபரவும் ஆழியின்மேலே தொடர்ந்துவந்தொருநதி அடர்ந்ததுபோலே

சரணங்கள்

பேரிதடாரிமல் லாரிகள்இருவரும் அடிக்க செயமிகுந்த
வீரியம்பேசியே பட்டுக்கள் கட்டியம் படிக்க விண்ணிலிருந்து
பாரிலிறங்கிடும் விருதுகள்போற்கொடி பிடிக்க மனந்துணிந்து
போரிடுவோர்புய மீதினிலேதும்பை முடிக்க நீருண்டகாள
மேகத்தைப்போலேயொலித் தேகத்திலார்ப்பரித்திடுவார் தீயினுமுக்ர
மாக்கடுத்திடிபோல் வீரத்துடனே சிரித்திடுவார் அமரிற்றங்கள்
தேகத்தினுக்குமான மேயணியாகத் தரித்திடுவார் சினங்கொண்டதி
வேகத்துடனுதட்டில்மேற்பல்லழுத்திப் பொருத்திடுவார் இருதிறத்தோர்
தங்கள்படைநெருங்கி வந்தொன்றுக்கொன்றுகைகலந்தார் பொல்லாதிராச
சிங்கனதட்டக்கண்டு தென்னன்படைகொஞ்சம்பயந்தார் பயந்ததுகண்
டங்கையறைந்துகைத் தடுத்துச்சேனைபடைமிகுந்தார் அப்போதுதென்னன்
கங்கைவேணியைத்திரிகரணமும்பொருந்தநினைந்தான் நினைக்குமுன்னே
கன்னிநாடன்படைதான்கொஞ்சமாகக்கருதுஞ்சோழன்படைதனக்குமுன்பாக
பன்னகாபரணன்அருளில்நன்றாகப் பார்க்கும்போதொன்றனந்த மாயெதிராக

சோழ

உ பேரியொலியுமத மழையைச்சொரியும்கெசத்தொலியும் மலைபோல்வரு
தேரினொலியும்பரி சேர்ந்துகனைத்துவரு மொலியும் மறவர்தங்கள்
போரினொலியுந்தோளிற்புடைத்துவரும்வீரர்களொலியும் இவைகளுடன்
ஓரொலியாகவே விளங்கிடும்வாரிதி யொலியும் அடங்கிநிறகச்
சிலையெடுப்பவருடன் சிலையெடுப்பவர்திரண்டெதிர்த்தார் மல்லயுத்தத்தில
மலைபயில்பவருடன் மலைபயில்பவர்கள்வந் துதித்தார்சஸ்த்ரமெடுக்கும்
கலைதெரிந்தவருடன் கலைதெரிந்தவர்வந்து குதித்தார் வேலையெறிந்து
கொலைபுரிபவருடன் கொலைபுரிபவர்மிகக் கொதித்தார் மும்மதம்சிந்தும்
கரிநடத்துவருடன் கரிநடத்துவருமே கூட கதுபயினற
பரிநடத்துவருடன் பரிநடத்துவர்சென்று சாட தேர்களாகிய
கிரிநடத்துவருடன கிரிநடத்துவரெதி ராட மிகச்சொலிக்கும்
எரியின்மேல்வரும்வாயுவெனக்கைகலந்துபோராடப் பாசத்துடனே
கூற்றெழுந்துமேல் வருகினும்சென்று கூடியொருகைபார்ப் போமெனநின்று
ஆற்றலுடையகாலாள்கள்திரண்டு ஆலமும்வடவையும்போலொன்றுக்கொன்று

சோழ

௩ தென்னன்படைவிடுக்கும் வாளிக்கெதிரேதப்பித் துய்வார் உய்தவாதின்
பின்னும்விடுக்கும்அம்பும் விலலும்அறுக்கவேறம் பெய்வார் எய்கையிலுரம்
தன்னிலுழையும்அம்பைப்பிடுங்கிக்கொண்டுகர்ஜனை செய்வார் அந்தவாளிகொண
டொன்னலர்தலைகளை யரைக்கீரைபோலவே கொய்வார் சோழன்படைமேல
சோனைமழைபோல்வாளி தொடுத்துச்சொரிந்துநின்று தள்ள அவர்விடுக்கும்
ஆனவம்புக்கெதிரே தப்பித்தொதுங்கிநின்று கொள்ள நெருப்புக்கக்கும்

கூளலம்பைத்தனுவிற் கூட்டியடுத்தெரிந்து விள்ள இப்புடிமுகறன்
சேனைத்தலைவர்சென்னி சேனையைத்தவிடெனத் தெள்ள ரணகளத்தில்
தாளறுந்தவர்தலை தகர்ந்துமுண்டமாயுருள் வாரும் ஒிறிகிதர்த்த
தோளறுந்துரமெங்கும் துளைபட்டுயிரகலு வோரும் துதிக்கையற்று
மாளுங்கரியில்வரும் சோரியோரா ருகவே சேரும் அதனைக்கண்டு
கூளிகழுகலகை கூடிக்கொண்டிரைக்காக நேரும் இர்தவகையா [ரிட்டு
இடைவிடாமறசேனைகள்தலைப்பட்டு இணைநதொருவர்க்கொருவர்சினந்தெதி
அடல்புரிந்தசூரி யோதயந்தொடடு ஆக்கைநிழலடிக்குள் அடங்குமம்மட்டும்
சோழ

வேனிலின்வெப்பத்தால்சேனைகள்வருந்தியதுகூறல்·

விருத்தம்.

தென்னவன் சோழனேடே செருக்களத் தமர்செய் யுங்கால்
தன்னடித்தான்மிதிக்கும் ததியிலெங் கெங்கும்வெப்பம்
துன்னவே முதிர்வே னிற்கால் சூழநீர் விரும்பிச் சேனை
சின்னபின் னங்களாகத் தெறிபடடார் முறிபட் டாரே.

தோடி, ஆதி.

பல்லவி.

சுற்றிக்கொண்டது கிரீஷ்ம காலத்துவெய்யில் பற்றிக்கொண்டதெங்குமே

அநுபல்லவி

சுற்றிக்கொண்டுலகெங்கும் தோய்ந்துகொள்ளவேயீசன்
நெற்றிக்கண்ணினுண்டாகும் நெருப்புக்கிணையா வீச சுற்றி

சரணங்கள

க எந்தநதியும்நீர் மாறவே வானும் இந்தவுலகுஞ்சூ டேறவே மிகும்
அந்தரத்தோரும்வெப்ப மீறவே உயர் மந்தாகினியும்காய்ந்து வீறவே
ஞாலமழன்றுபிளக்க பிலத்துடனே கோலுமலைகள்பிளக்க செழித்தமலர்ச்
சோலைமரங்கள்பிளக்க இதல்லாமலும் மேலும்விண்டலம்பிளக்க உக்கிரங்கொ
பானுவெங்கதிர்மிகமூடவே தாக மானதெவர்க்கும்வர்துநீடலே பலர் (காண்டு
கானலைநீரென்றெண்ணியோடவே சுடும் வேனிலின்சூடுடனேகூடவே
தீயரைச்சேர்நல்லோரும் தீயவராவர்போலே
தூயநிலவுங்காற்றும் சுடும்படிக் கொருக்காலே சுற்றி

உ குஞ்சரத்தின்மதங்கள்நீங்கவே செருக் குஞ்சினமுமகலவாங்கவே அமர்
அஞ்சிநடுங்கிமன மேங்கவே தலை துஞ்சிடக்கும்நடை தூங்கவே
காற்றினுமிகுந்தோட்டம் புரிந்துகதி வாய்த்தகுதிரைக்கூட்டம்நாக்குவறண்டு
ஏற்றநடையினீட்டம் சிறுதென்றல் போற்றளர்வொடுவாட்டம் பெற்றுநடக்க
காய்ந்தவலகைத்தேரி லாரவே சூறை தோய்ந்தகாலெனும்பாக னூரவே வேனி
வேர்தனெழுந்தெழுந்து சேரவே கன லார்ந்தகணைதொடுக்கச் சோரவே (ல்
ஆனவிருமன்னரும் அமரைவிட்டுத்துறக்கத்
தானைகலந்துதண்ணீர் தண்ணீரென்று பறக்கச் சுற்றி

௩ இரக்கமேயின்றிவாழுவார் இடத் திரக்கவேசென்று சூழுவார் என
வ்ருத்தங்கொண்டுழன்றுவீழுவார் கள்ளி மரத்தடிபுகுந்துதாழுவார் (லவேளரி
தம்மிலுமெலிந்திருப்பார் பக்கத்திற்சென்று செம்மையடையநினைப்பார் போ
வெம்மையாலெரிமுதற்போய் உக்கியிருக்கும் பொய்ம்மரத் தருகுறப்போய்.
ஒன்றுவரல்லார் — கரியின்நிழலுறத்தொ டங்குவார் தேர் பரியின்நிழலிலேமை
டங்குவார் குடை — விரியும்நிழலுக்குள்மு டங்குவார் வட்டப் பரிசைநிழலுக்
குள்ளடங்குவார் — செல்லிடம்வேறில்லாமல் செருக்களத்திலேநட்ட
கல்லுமுதலாநிழற் கருதிபோடவு முட்டச் சுற்றி

சுந்தரேசர்பாண்டியன்சேனைக்கருகுதண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்தல்.

ஓதரிய வேனிலிவ்வா றழற்றும் காலை
உயிரனைத்தும் ஈன்றளிக்கும் தாய்மீ னாட்சி
நாதனெவர்க் குஞ்சமனாய் நின்றோன் தன்னை
நம்பியதென் னன்படையைக் காக்க வேண்டி
வேதமது நாற்காலா அங்க மாறும்
விட்டசட்ட மாப்பீடம் எழுத்தைத் தாமேற்
சீதளவெண் மதிவிரித்து நடுவே வந்து
திக்கின்றான் நீர்ப்பந்தல் வைக்கின் றானே

கல்யாணி, சாப்பு.

பல்லவி

பாண்டியராசன் படைக்கருகே நாடினாரே தண்ணீர்ப்
பந்தலைவத்தருள் செய்துவிளையாடி னாரே

அநுபல்லவி

நீண்டவனும்அய னும்தேடிக்காணாத நித்தம்வளர்சிவன் முத்திபுரநாதர் பாண்

சரணங்கள்

௧ புண்டரம்தங்கிய நெற்றியும்குண்டலம் பூண்டசெவியின் மலரும்தரித்தடி
முண்டகமேலொற்றைக் கிண்கிணிநாத முழங்கப்புலித்தோ லுடையும்விளங்க
பாண்டி (ள்ளம்

௨ பார்த்தவர்கண்ணுமனமும் திருப்பப் படாமலுட் கொள்ளும்சிறுநகையுமு
வாய்த்தகருணைப் பெருக்கமுந்தோன்ற மறைக்குள்மறைநதோர் அருந்தவராக
பாண்டி (ண்டேயொருவருக

௩ கொன்றைச்சடைக்கங்கை நீராலேபூரித்த கும்பத்தைச்செங்கையிற்கொ
கொன்றுய்ப்பலர்க்குப் பலவாய்த்தமர்கொண் டொழுகவிட்டுத்தண்ணீர்த்தா
பாண்டி கம்தவிர்த்திடப்

சோழன்சேனைதோற்றோடுதல்.

விருத்தம்

பன்னகா பரணனங்கே வைத்த தண்ணீர்ப்
பந்தலுக்குள் வர்தடைந்து வாசந் தோய்ந்த

தன்னீருண் டினைப்பகன்று வலிமை பெற்று
ராசேந்திர பாண்டியன்றன் படைகொர்ச் சித்துப்
பொன்னிநா டன்படைமே லேறிச் சீறிப்
போர்முன்போற் செயதிடவா ரிதியு டைந்த
தென்னவே வருந்திநின்ற படைக ளோட்டம்
எடுக்கின்றார் தமைத்தொடர்ந்து முடுக்கின்றாரே.

மோகனம், சாப்பு.

௧ தென்னன்படைமுதிர்ந் தடித்தார் சென்னி சேனைமுறிந்தோட்டம் பிடித் (தார்
பின்னேதொடர்ந்துபற் கடித்தார் பல பேரைக்கைகால்முத லொடித்தார்
௨ செப்பியசோழனைத் தகைந்தார் ராஜ சிங்கனையுங்கூட வளைந்தார்
கைப்பிடியாப்பிடித் துவந்தார் பாண்டி காவலனைமுன்புகொண் டுவந்தார்
௩ பாண்டியன்சோழனைக் கண்டான் மோசம் பண்ணும்தம்பியடன நின்றான்
மீண்டிருவோருடன் சென்றான சங்கை வேணியனைமுனபுரைக் கின்றான்
௪ உந்தன்கருத்தினுக் கேற்கச் செய்வ தோதவேணுமென்று கேட்க
சிந்தைக்கொத்தபடி யாக்கச் சிட்சை செய்யெனறனைவர்க்கும் தாக்க
௫ ஆகாயத்திற்சொன்ன தறிந்து மகிழ்ந் தய்யன்றிருவடி பணிந்து
வாகாஅரண்மனை புகுந்தான் ஜய மங்களம்பாடவே உவந்தான்

விருத்தம்.

சோழனை இவ் வாறுவென்ற வனைய ழைத்துத்
துய்யபுரி யானைமுதல் அளித்துன் னூரில்
வாழெனவிட் டிராசசிங் கனைய ழைத்து
வரும்பொருளிற் சிலதந்து வேறு வைத்துக்
கேழிலகும் இராசேந்திரன் வீற்றி ருந்தான்
கேட்பரிதோ துவர்பசிதா கத்தி னாலே
சூழுதலற் றிசைவிசய முதலாப் பூண்டு
தொல்வினையற் றரனுலகிற் றுலங்கு வாரே.

ஆக விருத்தம், ௮, கீர்த்தனை ௫, தரு ௪, ஆக ௧௪ முற்றும்.

———0———

சிவமயம்

முப்பத்தாறுவது,

இரசவாதஞ்செய்தபடலம்.

அவதாரிகை — விருத்தம்.

அத்தன்பாண் டியர்கோன்சேனை யதனிடைத் தண்ணீர்ப் பந்தல்
வைத்தவன் றன்னைக் காத்த மகிமைய யுரைத்தே னிப்பாற்
பத்திபூண் டாடும்நாட்டியப் பாவையா ளொருத்தி தன்பாற்
சித்தம்வைத் திரதவாதம் செய்தவா றினிச்சொல் வேனே.

பொன்னனையாளென்னும்ருத்ரகன்னிகையின் தன்மைகூறல்.

விருத்தம்

நன்னிலத்தை யிராசேந்திரன் ஆளுங்காலந்
நாட்டிலவையை மருங்கிற்பூ வணமென றோதும்
அந்நகரி லுற்றசரா சரமி லிங்கம்
ஆகநினைத் துடுக்களுங்கோள களும்வி லங்க
மன்னிவளர் கடவுளைச்சூ ரியனிந்திராதி
வானவர்பூ சித்துவர மடைந்தா ரந்த
முன்னவன்கோ யிற்கடிமை பூண்டொ ருத்தி
முறைகொண்டாள உளத்திலன்பு நிறைகின் றாளே

ஆனந்தபைரவி, ஆதி

பல்லவி

கன்னியொருத்தியவள தன்னொழுக்கமுமுள்ளக் கருத்தையும்சொலக்கேளும்

பொன்னனை யாளென்றுபேர் பூண்டத்தலத்திலீசன்
சன்னிதி யிலெப்போதும் தனியெடுக்கின்ற ருத்ர கன்னி

சரணங்கள்

க வண்டிசையுங்குழலாள் அண்டருக்குமன் பாலே
மயக்குறவாதரிப்பாள் கடலமுதினைப் போலே
கண்டுமொழியாள்வீணை கொண்டிசைந்தொருக் காலே
கானம்பண்ணுவாளின்னம் கேளும்மென மேலே ருத்ரகன்னி

உ பரதநூலிற்சொல்லும் படிக்கிசைந் தாடுவாள்
பைந்தொடியார்குலமும் பெருமையுஞ் சூடுவாள்
அருமையரம்பையரில் மிகுத்தெழில் கூடுவாள்
அல்லாமலொழுக்கத்தால் அவருக்கும் நீடுவாள் ருத்ரகன்னி

௩ மன்னிவரும்நாள்தோறும் விடியுமுன் எழுகுவாள்
மாதேவனை நினைத்து நன்னீரில் முழுகுவாள்
அன்னபூரணிக்கன்பன் அடியிணை தொழுகுவாள்
ஆதரவுடன்விரதமா யொழுகுவாள் ருத்ரகன்னி

௪ ஆண்டவனுக்குமுன்னே நாட்டியம் பொருந்துவாள்
அடியாரேபொருளாக அர்ச்சித்து வருந்துவாள்
வேண்டுமறுசுவையூண் அருந்தியே திருந்துவாள்
மிஞ்சியதைநிய மம்கொண் டருந்துவாள் ருத்ரகன்னி

சுந்தரேசர்பூவணநகரில்சித்தராகவருதல்.

விருத்தம்.

ஏமையன்பை யுலகறியப் பூவ ணேசன்
இரணியத்தால் தமதுருச்செய் யென்று வட்குத்

தீர்மருள்த் தெரிந்தவகை க்குவாற் செய்து
  தனக்குநாள் தோறும்வரும் பொருளை யீந்தும்
சேமமுடை யடியார்க்கல லால்மிஞ் சாதால்
  நினைத்துமுனனம் பொற்கிழிதென் னனுக்கீந் தி
மாமதுரே சனைவேண்ட அவ்வா றேபூ
  வணங்கிற் சித்தராய் வருகினா ருரே.

மத்தியமாவதி, ஆதி

பல்லவி.

சுந்தரர்வந்தனரே சாமிசோம சுந்தரர்வந்தனரே

அநுபல்லவி.

கந்தமிகும்பூவணம் வாழுமேமை பரிந்து
சிந்தையிலநினைந்தவ ரந்தருக வெழுந்து சுந்தரர்

சரணங்கள்

க துய்யபூதியணிந தெழில்பாவிய மெய்யும்
கையில்விபூதிப்பையும் காட்டிக்கொண்டருள்செய்யும் சுந்தரர்
உ கட்டுவாங்கமலர்க் கையிற்றரித்து யோகப்
பட்டமிடையிற்றங்கப் பரிநதேமையாள முன்பாக சுந்தரர்
ங உடையுங்கோவணமும் ஒழுங்காயசைந் திலங்கப்
படிகமாலையும்பூண்டு பதுமமுகந் துலங்கச சுந்தரர்

பொன்னனையாள்சித்தருக்குத் தன்மனக்குறையைக்கூறுதல்

விருத்தம்

சுந்தரரிவ் வாறுபூ வணத்தில் நோன்பு
  தொடுத்திருக்கும் பொன்னனையாள் மனையை நாடி
வந்தளவில் லாமலங்கே யமுத ருந்த
  வருமடியா ரோடொருவ ராகக்கூடிச்
சிந்தையில்வே றெண்ணமடைந் தக்கூட் டத்தில்
  சேர்ந்திருந்து துய்யவமு
புந்திமகிழ்ந் திளநகைமேற் கொண்டே யன்பு
  பொருந்திட்டார் தனித்தொருபா லிருந்திட்டாரே.

வசந்தபைரவி

சுந்தரரிவ் வாறுவர்தொ ருபால் இருந்தார் அங்கே
வந்தமுத ருந்தினரெல் லோரும் நடந்தார்
சித்தரைய டிச்சியர்கண் டுதொழு கின்றார் அமுது
பெற்றிடவெ ழுந்தருளும் அய்யனே யென்றார்
உங்களெச மானியெங்கே யென்று தொடுத்தார் அவளை
இங்கழையு மென்றருளிச் செய்து விடுத்தார்
அக்கணஞ்சே டியரேமை யாளிடஞ் சென்றார் ஒரு
தக்கவர்வந் திருக்கின்றார் என்று புகன்றார்

௫ 'அந்தமொழி யேமையறிந் தக்கணம் வந்தாள் பவ
பந்தமகற் றிடும்சித்தர் பாதம் பணிந்தாள்

௬ சித்தனடி யாரென்றெண்ணியுள்ளங் களித்தாள் உவமை
அற்றவருக் கர்க்கியபாத்தியா சன மளித்தாள்

௭ எத்தவஞ்செய் தேனிங்குற வென்று வாக்கினல் மொழிந்து
சித்தர்மேனி யும்அழகும் சேர நோக்கினள்

௮ புன்னகைய ரும்பநின்றஞ் சலிசெய் திட்டாள் சித்தர்
தன்னகம கிழ்ந்தருளும் கண்வலைப் பட்டாள்

௯ அய்யாவுள்ளே வரலாமென் றன்பு பொழிந்தாள் அடியேன்
உய்யவுமக் கேற்கச்செய்வே னென்று பரிந்தாள்

௰ ஏமையிந்த வாறுபச ரிக்கத் தெரிந்தார் சித்த
சாமியவள் மேலேயருள் நோக்கம் புரிந்தார்

௧௧ உன்னிடையைப் போலுன்பேர ழகினில் நல்லாய் கொஞ்சம்
என்னகார ணத்தினல்இளைத்தது சொல்லாய்

௧௨ கூறெனச்சித் தவுருவம் கொண்ட மெய்யனே கேளும்
வேறொருகுறையுமெனக் கில்லை அய்யனே

௧௩ எங்களையன் திருவுருத் தங்கத்தினலே செய்யத்
தங்குமாசை யாற்கருவு ருச்செய் தேன்மேலே

௧௪ என்கையிலே நாள்தோறும்வ ரும்பொரு தன்னல் தொண்டர்
தங்கள்பூசைக் கேசரிக்கட் டுதென்று சொன்னாள்

௧௫ எண்ணியப டிமுடிக்கக் கங்கை யணிந்தார் என்ன
பண்ணுவாரோ வென்றுமலர்ப் பாதம் பணிந்தாள்

விருத்தம்.

சித்தரைத்தாழ்ந் தேமையிவ்வா றுரைக்கு மின்சொற்
திருந்தியதே னெனச்செவிக்கே றிடவ ருந்தும்
புத்தமுதைப் போலவளன் பதுதித் திக்கப்
பூரணா னந்தமுடன் கருணை கூர்ந்து
முத்தநகை யேயிளமை யாக்கை செல்வம்
மூன்றுநீர் மேலுதிக்குங் குமிழி போலே
மித்தையெனக் கண்டறிந்து சிவதர் மத்தை
விரும்பியிழைத் தாயெனப்பின் விளம்பு வாரே

சித்தர் நவலோகங்களைக்கனகமாக்கி அளித்தல்.

அதிகமாம் சிவதானந் சிவார்ச்சனைநற் சிவபூசை அடியார் பூசை இதனிலொன்றுக் செ[illegible]கம் ஆனதறிந் தடியார்ககே யீந்தாய் பின்னும் மதியணிவோன் திருவுருவை கனகத்தினைத் தனையதற்குன் மனையி லுள்ள உதவியில்லா நவலோகம் யாவுமிங்கே கொடுவாவென் றுரைத்திட் டாரே.

ஆனந்தபைரவி, சாப்பு.

௧ சாமியிந்த வாறுரைக்க ஏமை மகிழ்ந்தாள் திரு
மாமனைக்குள் ளதிவேக மாகப் புகுந்தாள்
௨ வங்கஞ்செம்பிரும்புவெள்ளி பித்தளைதரா உள்ள
வெண்கலமு தம்பலவும் குதிர்குதிரா
௩ தேயுமிடை யாள்பரப ரென்றெ டுத்தாளே கொண்டு
போயிருக்கும் சித்தர்முன்கல் லென்று வைத்தாளே
௪ வைத்தபல்லோ கத்தையும்வெவ் வேறு குறித்தார் கேளும்
சுத்தநீறெ டுத்ததின்மேற் சித்தர் தெறித்தார்
௫ இத்தைநீயி ராவெரியி லிட்டெடு பொன்னாம் எடுத்
தத்தையேகொண் டீசனுருச் செய்யென் று சொன்னார்
௬ இன்றிரவுக் கிங்கிருந்த முத ருந்துவீர் நான்ற
வின்றபடி செய்திடம னம்பொ ருந்துவீர்
௭ மண்டிருள்பு லருமுன்போ மென்று புகன்றான் நீல
கண்டரம்மொ ழிக்கிசைந்தி டாம லகன்றார்
௮ மாளேகூடம் சித்தர்யாமென் றோதி மறைந்தார் மறைந்து
போனபின் மதுரைஎம்பி ரானென றறிந்தாள்
௯ வாய்த்தவரே கச்சிறித யர்ச்சிலைப் பூண்டாள் கவலை
மாற்றினரென றேபெரும கிழ்ச்சியும் நீண்டாள்
௰ சித்தர்சொல்லைப் புத்திபூர்வ மாக நினைத்து வன்னி
மத்தியிலே வைத்தனள்பல் லோக மனைத்தும்
௧௧ ஈசனடி யையடைந்தோர் காட்சி யைப்போலே எல்லாம்
மாசகன்ற சொர்ணமய மாச்சொ ருக்காலே

விருத்தம்.

சித்தர்சொன்ன வாறுலோ கங்க ளெல்லாம்
செம்பொன்னா விளைந்திடலால் ஏமை நோக்கிச்
சித்தமகிழ்ந் தருவிலரா னுருவஞ் செய்து
திருவழகைப் பார்த்தச்சுந் தரனே யென்று
பத்திமிகுந் தள்ளிமுத்தம் கொண்டே ளன்பிற்
பழகியபி ரானைப் பிரதிஷ்டை செய்து
நித்தமுதல் நடத்திச்சின் னாள்வாழ்ந் தின்பம்
நிலைநதிட்டாள் சிவபதத்தி னுறைந்திட் டாளே.

இதுவுமது

அய்யனைச்செய் தேமையர்நா யகன் கபோலத்
தள்ளிமுத்த மிட்டநகக் குறியுஞ் சொன்ன
செய்யகா ரணக்குறியும் கொண்டு செம்பொன்
திருமேனி வேறாகி விளங்கி னாளாம்
பொய்யுகத்தோர் தமக்கேர்க்கத் தக்க தாகப்
பொருந்திநின்றார் இக்கதையைப் படிப்போர் கேட்போர்
வையகத்தி லேதுயர மகன்றின் பத்தை
மன்னியிருந் தானுலகிற் றுன்னு வாரே.

ஆக, விருத்தம் ௮, கீர்த்தனை ௨, தரு ௨, ஆக ௨. முற்றும்.

சிவமயம்.

முப்பத்தேழாவது.

சோழனைமடுவில்வீட்டியபடலம்.

அவதாரிகை—விருத்தம்.

பொன்னனை யாருக் காகப் புராந்தகன் இரத வாதம்
தன்னைமுன் செய்து வந்த சரித்திர முரைத்தே னிப்பாற்
சென்னியை மடுவி லாழ்த்தித் திருவடி நம்பும் பாண்டி
மன்னனை யமரிற் காத்த மகிமையை யினிச்சொல வேனே

ஆனந்தபைரவி, சாப்பு.

௧ அருந்தவர்களே யாண்டிநாடர சாட்சியைச்செய்து வாழும் ராஜ
புரந்தரபாண்டியன் சிவனுலகத்திற் புகுந்திட்டான்பின்பு கேளும்
௨ அவன்மகனிரா ஜேசபாண்டியன் அநுதினமும்அன் பாலே கதம்
பவனநாதனைப்பணிந்தவனியைப் பாலித்தானே இப் பாலே
௩ ராஜகம்பீர னென்றவன்மகன் ராஜ்யம்வகிக்கின் றானே கிராம
தேசமெங்கினும் ஈசனைத்தொழச் சிவப்ரதிஷ்டைசெய் தானே
௪ பாண்டியவம்சப்ர தீபனென்றவன் பாலகனொருக் காலே ௯ புவி
ஆண்டநேகநாள் இருந்தரனுல கடைந்திட்டான்அதின் மேலே
௫ புரந்தரசித்தன் அவன்மகனிந்தப் புவிவகித்திசை பூண்டான் நலம்
பொருந்திடும்அநு மாலையாவரும் பூசைசெய்துல காண்டான்
௬ பத்திமிகுந்த பாண்டிவம்சப தாகனென்றவன் பாலன் சொல்லும்
இத்தரணியில் யாரையும்சிவ பத்தராக்கிய சீலன்
௭ கருத்துறுஞ்சுந்த ரேசபாதசே கரனென்றவன்கு மாரன் வெகு
திருத்தமாகவே பலர்புகழ்ந்திடச் சிவபத்திமிகுந் தீரன்

விருத்தம்.

பத்தபரி பாலனஞ்செய் சுந்த ரேச
பாதசே கரபாண்டிய ராஜ னென்பேரன்
பத்திரதம் நூறுனை ஈரைந் நூறு
பரிபதினா யிரங்காலாள் இவர்கட் காக
எத்தனைபொன் சிலவாமோ அதுபோய் மிச்சம்
இருந்தபொருள் அனைத்தும்விமா னத்துள் நாடிச்
சித்துருவாய் விளங்குகின்ற சிவனுக் கேற்பச்
செலுத்துவான் புண்ணியத்தை வலுத்து வானே.

காம்போதி, சாப்பு.

௧ இந்நிலத்தைதப்பாண்டி மன்னவர்கோன்வகித்தாண்டான் கூடற்
பன்னகபூஷணன் றன்பணிக்கேயன்பு பூண்டான்
௨ கண்டிகைவச்சிரமு டிமுதலாபர ணங்களும் சந்த்ர
மண்டலமடமேம் வளர்ந்தயரும்கோபு ரங்களும்

௩ அல்லாமலின்னம் அநேகவிதஞ்செய்து போக்கினன் கனக்
கில்லாமலேபணி யெல்லாம்புதிதாயுண் டாக்கினன்

௪ யத்தசிரோமணி யென்றிவ்வுலகத்தின் மீது புகழ்
பெற்றுத்தருமப் பயிரைவளர்த்திடும் போது

௫ தென்னவன்சேனைச் சிறுமையைச்சோழனறிந்தான் அவன்
தனதுடனேயம ராடமனத்திலநி னைந்தான

௬ ஆவதுடனேயோ ராயிரம்வாம்பரிக் குநந்தான் ஒரு
சேவகனாக விருதணிந்துகொண் டெழுந்தான்

௭ கூறியநால்வகைச் சேனைப்படையுடன் கூடினன் கடல்
சீறிவருவது போலேமதுரைமேல நாடினன்

௮ நாடிவருவத றிந்துதென்னனபயந் தோடினன் கங்கை
சூடிமுனறனகுறை சொலலிப்பணிந்துமன் றாடினை

௯ உன்பலத்தாலுல காள்வதறியாமல் நண்ணினன் அவன்
தன்பலத்தாலென்தனசேனையைலேசாகவெண்ணினன்

௰ காவிரிநாடன் பெருஞ்சேனையோடென்தன பாலே வட
வாவனல்போலே வனைந்தாரனென்றோதவினை மேலே

௧௧ யுத்தமதிலநாம்வ ருவோஞ்சயமுனக் குண்டாம் எனவோர
உத்தரவீசன ருளாலஎழுந்திடக் கண்டான்

விருத்தம்

வானிலெழு மொழிகேட்டு நாதன் றனில
வணங்கிமுக மலர்ந்துவநது முரசியமகச
சேனைகள்சூழ் நடநடவே பரிமேற் கொண்டு
செப்பரிய சோழமனன னுடனே மேவும்
தானையெனும் கடலுடனே யாறெ திர்க்கும்
தன்மையைப்போ லெதிர்க்கஅவர் தங்கட் கெல்லாம்
மீனவர்கோன படைகடற்போல் தோன்றிற் றங்கே
மேலேதான் ஈசனருளாலே தானே.

சுந்தரேசர்வேடுருவம்கொண்டுவருதல்.

விருத்தம்

தென்னவர்கோன் சேனையைப்பார்த் திந்த வண்ணம்
செம்பியர்கோன் சேனையதிர்த் திருக்கும் போது
வன்னமிகு மேருமலை வில்ல தாக
வாசுகிநா ணாகநெடு மாலம் பாகப்
புன்னகையெவ கனலாகப் பூண்டு முன்னாள்
புரமெரித்த ஆலவாய்ப் பெருமானன் றுனே
தென்னலைரைசெயித்திடவே யுருவம் பெற்றுக்
குதித்திட்டான் அமர்க்களத்திற் குதித்திட் டானே.

மத்தியமாவதி; ஆதி.

பல்லவி.

வேடுருக்கொண்டுவந்தானே தென்னனுக்காக வேடுருக்கொண்டுவந்தானே

அநுபல்லவி

நீடிய அரிபிரமர் கூடியதேவர் முனிவர்
தேடியவெள்ளியம்பலத் தாடியதேவாதிதேவன் வேடு

சரணங்கள்

க வேதமேபரியாவிளங்க ஏறியேமுடி மீதுமயிற் றோகைஇலங்கக்
காதிலணிதந்தத்தோடின் காந்திமதிபோலே மின்ன
ஓதரும்வெண்முத்துமாலை யுரத்திலுடுக்கனோவென்ன வேடு

உ அங்கிதலைப்பாகுஞ்சூட்டி தங்கக்கடகம் முன்கையில்து லங்கமாட்டித்
திங்கள்வங்கிசத்தரசன் சேனைக்கனு கூலனாகச்
செங்கதிர்க்குலத்துதிக்கும் சென்னிக்கொருகாலனாக வேடு

ங ஆலமுண்டதுமுன்னாலே கழுத்தில்தங்கி மேலெங்குங் கலந்தாற்போலே
நீலமேனியுஞ்சிவந்த நேத்திரமுட னெடுத்துக்
காலனன்னிபோற்கர்ச்சித்துக் கையிலொருவேலெடுத்து வேடு

விருத்தம்

தேவதே வோத்தமனிவ் வாறு வேடத்
திருவுருவம் பூண்டுபொன்னி நாடன் முன்சென்
றுவனுடன் சார்த்தூலம் போலே கர்ச்சித்
தார்ப்பரித்தா யிரம்பரிக்கு மட்டும் நீயோர்
சேவகனென் றெண்ணைத்து வந்தா யல்லோ
செப்பவொண்ணாப் பரிக்கொருசே வகன்யா மென்று
கோவமிருந் துரைத்ததிடி போற்கா துக்குள்
கொண்டிட்டான திடுக்கெனவே நின்றிட் டானே

மத்தியமாவதி, சாப்பு.

க மாதவரேகூடல்வாழும் லோக நாதன்மகிமையைக்கேளும்
ஓதரும்வெண்பரிமேலே வே டுருவுடன்சோழன்முன்னாலே
உ மின்னலிலங்கிடக்கூடிச் செல்லும் மேகத்தைப்போலவேநாடி கையிற்
சொர்ணமயவேலையெடுத்தான வன் சற்றியேயுங்காரித்தடுத்தான்
ங ஆயிரம்வாசிக்குத்திரனே வீர னென்றெண்ணியிருந்தானே நோக்கிக்
காயம்நடுங்கமென்மேலே பயங் கைக்கொண்டினியிவ்வேலாலே
ச மாளுவதிக்குமெய்யாமே நம் வல்லபமெல்லாம்பொய்யாமே கொல்லும்
ஊழிதேயென்றொருக்காலே வெருண் டோட்டம்பிடித்தானிப்பாலே
ரு காமனைவென்றவன்மனந்தா னது கண்டுவழுதிபின்றொடர்ந்தான் சோழ
மாமன்னனேட்டத்திலமாற்றான் பின் வருகிறேனென்றுபார்த்தான் (ம
சு வேடன்மறைந்துதங்கண்டான் பயம் விண்டான்வழுதியைக்கண்டான்தன்
கூடலளவும்துரத்தினன் பயம் கூர்ந்துமதுராபுரத்தினன்

௭ காற்றொன்றுமுடுக்கலாலே அணைக் கண்டெரிசாடினாற்போலே
ஆத்திமலர்த்தொடைசூடினான் பிற காலேதூரத்தமுன்னோடினான்
௮ மாநகர்க்குள்விரைந்தெழுந்தான் பஞ்சி மத்திசையகழில்விழுந்தான்
தானைதுதேர்ந்தகஞ்சூழ்ந்தான் பரி தன்னுடன்சோழனும்வீழ்ந்தான்
௯ தீனதயாபரன்கதிக்கும் அருள் செய்வதினாற்கடலுதிக்கும்
ஆனைபோலெழுந்தான்தென்னன் அதில் ஆழ்ந்துபோனான் சோழமன்.

விருத்தம்.

சென்னியிந்த வாறுபிலத் தளவு மாழ்ந்த
செழுங்கிடங்கில் ஆழ்ந்தவிந்து போனா னிப்பாற்
பின்னவன்தேர் கரிபரிபூண் டெகிலநி றைக்கும்
பேழைமுத லானதெல்லாம் கவர்ந்து கூடல்
முன்னவனுக் கேற்றவணி யெல்லாம் நல்கி
முத்திபுர நாடரசானை டிருந்தா னித்தைச்
சொன்னவரும் கேட்டவரும் பகையை நீங்கி
சுகமனுபித் தானுலகில் துலங்கு வாரே

விருத்தம் ௬, கீர்த்தனை ௧, தரு ௩, ஆக ௰ முற்றும்

———0———

சிவமயம்

முப்பத்தெட்டாவது.

உலவாக்கோட்டையளித்தபடலம்.

அவதாரிகை—விருத்தம்.

சம்புவே லேந்திச் சோழன் றனையகழ் மடுவிற் றள்ளி
நம்புமீ னவனைக் காத்த கலஞ்சில துரைத்தே னிப்பால்
பின்புழ வோர்க்குள் மிக்க பெருமையும் அறனும் பூண்ட
அன்பனுக் குலவாக் கோட்டை யளித்தவா றினிசசொல் வேனே.

நல்லான்வரலாறுகூறல்.

விருத்தம்.

படிபுகழும் புடிசோழ சுந்த ரேச
பாதசே கரனண்டு வருநாள் வெள்ளைப்
பொடியணியும் பரமனுக்கா ரணத்தி னுச்சி
போல்விளங்கும் ஆலவா யுறையு மெழிக்
கொடியுடைய வேளாளர்க் குள்ளே கீர்த்தி
கொண்டறத்தி னெறிதவறு தியற்றி நாளும்
அடியார்க்கு நல்லானென் றெங்கும் பேருள்
ளவனென்பான் பத்திமிகுந் தவனென் பானே

தோடி, சாப்பு.

பல்லவி.

நல்லானடியார்க்கு நல்லான் அவன்குணம் எல்லாம்சொல்லக்கேளும்.

அநுபல்லவி

நல்லானுழவர்க்குள் நல்லான் அறத்திற்கும்
நல்லானகீர்த்திக்கும் நல்லா னெவருக்கும் நல்லான

சரணங்கள்.

க இல்லறத்திற்கன்பு ருவாயிசைக் தொத்த
ஏந்திழைமார்கள் துதிக்கும்படி மெத்த
நல்லதருமசீலியெனும்பே ருற்ற
நாயகியைத்தனக் காதரவாய் பெற்ற நல்லான

உ பலபேருமுதவ ரும்பலத்தின முந்தப்
பார்த்திபனுக்கிறை ஈந்துபின்மி குந்த
செல்லாப்பொருள்களும் சேகரித்து வந்த
ஈசனடியாரைப் பூசைசெய்து வந்த நல்லான்

ங சாமியடியார் வெகுபேர்களுக்க ன்னம்
தனையறுசுவை தனனுடனே முன்னம்
நேமமுடனே யருந்தசெய்து பின்னம்
நேரிழையாளுட னேபுசிப்பா னின்னம் நல்லான்

ச தூயவிபூதிருத் திராட்சத்தைமெய்க் கொண்டு
சூலதரனபூசைசெய்துபொருள் மொண்டு
செய்யவடியாருக் கியும்நல்ல கண்டு
தெண்ணீர்மணற்கேணி போலேகிதி மண்டும் நல்லான

நல்லான் இல்லாமையால் வருந்தியது.

விருத்தம்.

பத்தருக்கு நல்லானிவ் வாறெக காலும்
பரிந்துதவும் நாள்வளங்கள் குன்றி னாலும்
சித்தமது மாறுபடா னென்னுந் தன்மை
தினைபுவியி லியாவருக்குங் காட்ட வேண்டி
மெத்தஅவன தன்வயலில் விளைவு குன்றி
மெலிவுகொள்ளும் படிக்கால லாயில வாழும்
வித்தகனும் எம்பெருமான கருணை கொஞ்சம்
விலக்கினன் அவன்மனசைக் கலக்கி னானே

நீலாம்புரி, சம்பை.

பல்லவி.

இல்லாமையடியார்க்கு நல்லான்கொண்டானே

அநுபல்லவி

இல்வாழ்க்கைத்துணைநலம்பூண் டிசைத்தடியார்தமக்குதவப்
பல்வாழ்க்கைதருமீசன் பரிசோதனை யாலே இல்லா

சரணங்கள்

திருவுளமிரங்கித் திருமறையுமென்று கடன்வாங்கிவாங்கித்தொண்டர்
தம்பூசைகுன்றாமல் அன்புடனே   செய்து
தினமுங்கடன்கிடைக்காமல் எடுத்தவிரதத்துக்   குறை
செய்யவகையில்லாமல் மெய்யையொறுத்   தானே   இல்ல
கொடுப்பவரேவினவுங்கடன் கொடுப்பவரையும்   தடுக்கில்
குவலயத்திலதைவிலக்க எவருண்டென்   றெண்ணி
அடுத்தவர்கள் துன்பங்களைத் தடியார்க்கசன   மருந்தும்
அந்நியமடைந்ததைப்பட்ட தென்னசெய்வோ   மென்றே   இல்லா

அடியார்க்கசனமூட்டி யல்லாமலுண்   ணாத
அருந்தவத்துக்குயிர்த்துணையாம் தருமசீலை   யுடனே
முடியாதபட்டினியாக் கிடந்துநெஞ்சம்புண்   ணாக
மூண்டபசித்தீமிகவும் ஈண்டியுடல   புழுங்க   இல்லா

உழுவார்க்குழுகுவிருந் தோண்டலென்பது   குறைய
உலையிலிட்டமெழுகுபோலே உருகிப்பா   தவித்து
அழுததிராப்பொழுதுத் தெய்வமேதுணை   யாமென்
றரியுவயிற்றைப்பசியா லெரியக்கட்டிக்   கொண்டு   இல்லா

ஊருமணற்கேணிபோலே தருமமேசெய்த   தருமென்
றுலகிலுள்ளபெரியவர்கள் உரைத்தமொழி   பொய்யோ
கூறுமீசன்பண்ணுந்திருக்கூத்துக்குநாமென்ன   செய்யுங்
கூடுமென்றறிந்துமுகம் வாடியினம்   வருந்தி   இல்லா

நல்லான் சுந்தரேசரைத்தன்வறுமைநீக்கவேண்டுதல்.

விருத்தம்.

இல்லாள்தன் னுடனடியா ருக்கு நல்லான்
இந்தவிதம் வருந்திமொந்தே நிலைமை சற்றும்
இல்லாத பொய்யுடம்போ டிருக்கும் மனையில்
இன்பமெதுப்பே றேதுளதென் றேங்கிப் பட்ட
தெல்லாம்நம் மையனுக்குச் சொல்லிப் பின்னே
இவ்வுயிரை யொழிப்பதுவே கரும மென்றங்
கல்லாருங் கந்தரன்முன் னடைந்துக் கத்தை
அடுக்கின்றான் பணிந்துசொல்லத் தொடுக்கின் றானே.

ஆரபி, திரிபுடை

பல்லவி.

வந்துசொல்வாய்

அநுபல்லவி.

அந்தரத்தவருய்யநஞ்சமு தாகவருந்தியமெய்யனே
உன்தனடியவர் பூசைக்கிடையூறு யென்தன்வயல்விளை வய்யனே   கு
றைத்தவிதமென்ன துய்யனே   வந்து

க உய்யும்வகைகடன் கொடுக்கத்தகவர் ஒருவருமில்லாமல் வருந்தினேன்
வையகத்திலே கடன்கொடுக்கின்ற வல்லவரிருக்கும் வகையும் புகழ்
செல்லும்அவர்குடிப் பேரையும் வந்து

உ எட்டும்மதிநதி சூட்டுமெய்யனே எனக்குக்கடன்கொடுப் பவர்களைக்
காட்டிடாவிடில் மனைவியோடுயிர் கழித்திவ்வுடற்சுமைமாற்றுவேன் தருமங்
களைச்செய்யாதகுறை யாற்றுவேன் வந்து

௩ ஈவில்லாமலே புவிக்குப்பாரமா இருக்குந்தேகியைப் போலவே
பூவிலென்னையும் ஈகையில்லாமல் புல்லனுக்குவந்து ஞாயமோ சாமி
அல்லநீதென்ன ஞாயமோ வந்து

விருத்தம்.

தொண்டருக்கு நல்லானிவ் வாறு வேண்டச்
சோமசுந் தரக்கடவுள் அருளி னாலே
அண்டமதில் ஒருமொழிவே ளாளர் மன்னு
அரிசிப்பை யொன்றனகத் தமைத்தோ மத்தைக்
கொண்டுபூ சித்ததில்நாள் தோறு மொள்ளக்
குறையாதன் பருக்கீந்தே யறத்தைச் செய்திம்
மண்டலத்தில் வீற்றிருந்தென் மலர டிக்கீழ்
மன்னுவா யெனக்கேட்டு மகிழ்ந்திட் டானே.

நல்லான் அரிசிக்கோட்டையைப்பெற்று தருமங்கள் செய்தல்.

இதுவுமது.

இப்படியே யந்தரத்தில் உரைத்தி டத்தேர்ந்
தின்பமடைந் தடியார்க்கு நல்லான்வேதச்
சொற்பொருளைப் பணிந்தில்ல மடைந்து முன்னுள்
தொகுத்ததவப் பயன்றிரண்டு தோன்றிற் றென்ன
ஒப்பிலன்பர்க் கரனருளும் கதியைப் போலே
உலகறியக் கோட்டையைப்பார்த் தரிவை யோடும்
அப்பொழுதே பூசனைசெய் தரிசி யைக்கொண்
டுக்கின்றான் யாவருக்குங் கொடுக்கின் றானே

பரசு, ஆதி.

பல்லவி

அடியவர்க்குநல் லான்சிவனருள் அரிசிக்கோட்டையைத் தனக்குலவாத
ஆஸ்தியாக்கொண் டறஞ்செய்து மகிழ்ந்தானே

அநுபல்லவி

படிபுகழுந்த ருமசீலையெனும் பத்தினிதன்னுடன்நித்தமுந்தப்பாமல் அடி

சரணங்கள்

முடிமதிசூடுஞ்சோமசுந்தரர் தாமளிக்கின்றகோட்டையை நன்
மனமிருந்தசந் தனம்புகைசுடர் புனிமலருடன்தினமுமருச்சித் தடி

உ வழக்கப்படிக்குவிளக்கமாமடி இதுக்குமதற்குவேண்டும் பல (முக்—தடி
வகைப்படுங்கரு விகட்குமேயது விலைப்படுத்திக்கொண் டகத்தினில்மகி
௩ கொண்டலைப்போலே தொண்டர்களுக்கும் பண்டிதர்மறையவர்க்கு மன்பு
கூர்ந்தைம்புலத்திலார்ந்தவர்க்குளம் வாய்ந்தெவர்கட்குமீந்தநுதின மடி

விருத்தம்.

அன்பனடி யார்க்கினியா னிந்த வண்ணம்
அனைவருக்கும் வேண்டியதீந் தளகே சன்போல
தன்பிரிய மனைவியொடும் புத்திர பௌத்திரர்
தங்களொடும் சுற்றத்தார் தமர்க ளோடும்
அம்புவியில இன்பமுடன் வாழ்ந்தந் தத்தில்
அரனுருப்பெற் றனிதனை யறைவோர் கேட்போர்
இன்பமடைந் தல்லலகன் றிசையைப் பூண்டே
இருநிலத்தி லுபாதியற்றே யிருப்பர் தாமே.

விருத்தம் ௭, கீர்த்தனை ௩, ஆக ௧௧ முற்றும்.

———0———

உ

சிவமயம்.

முப்பத்தொன்பதாவது,

மாமனுகவந்துவழக்குரைத்தபடலம்.

அவதாரிகை—விருத்தம்.

காமனை யெரித்தோன் றொண்டர் களுக்கினி யான்றன் பத்தைத்
தாமறிந் தலவாக் கோட்டை தந்தவா றுரைத்தே னிப்பால்
தேமலர் முல்லைத் தாரார் சிறுதகை வணிகற் காக
மாமனு வழக்கு ரைத்த மகிமையை யினிசசொ லவேனே.

தனபதியின்செய்திகூறுதல்.

விருத்தம்.

தென்னவர்கோ னனந்த ரேச பாத
சேகரனிவ் வுலகாளும் நாளிற் கூடல்
தனனினுறை வணிகருக்குட் குபேர னைப்பாம்
தனபதியென னும்பெயரோன் துணைவி யாகும்
அன்னநடை சுசீலையென்பாள அவளோ டில்லத்
தகமகிழ்ந்து வாழ்ந்திடுநாள மைந்த ரில்லா
தின்னலுடன் இருவருமக் குறையே மேற்கொண்
டெண்ணினுர் மனவருத்தம் மண்ணி னூரே

பௌலகரி; ஆதி.

பல்லவி.

தனபதிசெய்திகேளும் தவமுனிவோரே

அநுபல்லவி

தன்பதிபோற்செழிக்கும் சம்பன்னனுக்களிக்கும் தனபதி

சரணங்கள்

௧ பிள்ளைப்பேறில்லாமையாலே பெருமைகுன்றிமென் மேலே
உள்ளத்தில்மொர்தொருக்காலே ஒண்டொடிதன்னுடன் பாலே தனபதி
௨ தங்கைமகளைத்தாம்பெற்ற தனயனாகக்கொண் டுற்ற
மங்கைகைக்கொடுத்தான்சுத்த மனையாளவாங்கி மிகுத்த தனபதி
௩ கண்டிகைசுட்டியும்பூட்டிக் கைவளைகுண்டலம் மாட்டித்
தனடையவரைஞானும்கூட்டித் தழைக்கசெய்தான்சீ ராட்டி தனபதி

விருத்தம்

தனபதிசந் ததியில்லா தவனா னாலும்
தன்மனையா ளிடத்திலஉற்ற வாஞ்சை யாலே
அனுசையிடத் தனுதினமும் பூசல் செய்ய
அவளுமொரு நாள்கோபித் தனனை விந்த
மனமகிழ்ச்சி யேனவிளங்கும் பிள்ளை யிலலா
மாபாவி யுனக்கிருமை வரும்பே றெலலாம்
ஈனதருமை னமகனா லன்றோ வென்றே
யேசினள் நேர்ந்தபடி பேசி னளே.

தாயத்தார்தனபதியின்பொருளெல்லாம்அபகரித்தது.

இதுவுமது

தங்கையிந்த வாறுரைக்க வெட்கம் பூண்டு
தனபதியின் னொருசென்மத் துக்கா னாலும்
அக்குழந்தைப் பேறடையத் தவஞ்செய் வோமென்
றயன்பொருளெல் லாமருகன் றனக்கே யாக்கி
மங்கையுடன் சென்றான்பின வராது கண்டு
வல்லமையினல் இலலாத வழக்குப பேசிப்
பங்குடைய தாயத்தார் அநீத மாக்கைப்
பற்றினார் பொருள்முழுதும் சுற்றி னாரே.

சாவேரி, ஆதி.

பல்லவி

பாரும்பாரும்தாயத் தார்கள்மிகுந்து தன பதிமுதலைக்கொண் டாரே

அநுபல்லவி

பாரும்விளைநிலம் அடிமையா பரணம்
பசுக்கள்நவமணிகள் கணக்கிலலாத தனம்
சேரும்பெட்டிகள்யாவும் இழந்துகண்ணீர் வடிக்கச்
சொரிந்தபுட்போலே சேயும்தாயும் துடிக்கப் பாரும்

சரணங்கள் (ராலே

க அகதிக்குத்தெய்வந்துணை யல்லாலவேறுண்டோவென் றனையுமகனுந்துய
அகமெலிந்தேழைசொல் லம்பலமேறுமோவென்றலவாயரன்முன் றாலே
புகலுமடியவர்க்கோர் ஆதாரமாவிளங்கும் புண்ணியாவெனப்பணிந்தன்
சகமதற்குத்தந்தைதா யாவீர்எங்கட் கன்னையும் (பாலே
தகப்பனும்அனறோவென்றே முறைகூறவொருக்காலே பாரும்

உ என்மகனையெனக்கு முன்னேனமகனில்லாமல்எவரும்காணத்தகுதியாகவே
தன்மகனாகப்பெற்றிப் பாலேகாணிபொன்மனை சகலமும்எங்கள்வச மாகவே
தன்மனமகொண்டளித்து மனைவியுடன்றவத்தை நாடிச்செயவேணுமென் றே
வனமையினாலேதாயத் தார்களவைக ளெல்லாம் (கவே
வவ்வினாரெனறுசொன்னாள் பின்னுமகூர்மையாகவே பாரும்

௩ ஒருத்திநானெனக்கய்யா ஒருமகனிவனொன்றும்ஓதறியானேழையல்லாமலே
கருத்தறியாதசிறி யோனெங்களுக்குவேறு களைகணாத்தாங்குவாரில் லாமலே
வருத்தமுற்றேமேயுயிர்க் குயிராய்நிறைந்தோயெந்த வரலாறுங்கா ணுவாய்
அருட்கடலேநீயன்றி யாரிருக்கின்றா ரெனறே (சொல்லாமலே
அடிபணிந்தோதிவீழ்ந்தாள அகம்வேறுசெலலாமலே பாரும்

தன்பொருளைத்தரும்படிவணிகமகள்ஞாதிகளைத்தடுத்தல்.

விருத்தம்.

அடிபிடிவழக்காச் செய்துதா யத்தார் அரும்பொருள் கவர்ந்திட வருந்தி
அன்னையும்மகனும் சாமிமுன் னுரைக்க அவரரு ளாலுறங் கிடுங்கால்
விடிவரைஞாதி களைமறித் தவையில் வேந்தன்மே லாணையிட் டிருத்தவ்
வேளைவந்துனது வழக்கைநாம் தீர்த்து விடுகிறோ மெனக்கன வதனில்
வடிவுறுமறையோன்போ லுரைத்தகன்றார் மகிழ்ந்தெழுந்தெளியருக் குத்தெய்
வந்துணையெனப தறிந்தன ளனனா வணஙகிவந தகப்புகுந் துரைத்த
படியெழுந் தீசன் கோயிலமுன் பணிந்து பலர்களுமறகட்பஞா திகளின்
பக்கம்வந்தெமதுபொருள்களைக் கொடுத்தப்பாலேபோமெனத்தடுத்தனளே.

கௌளிபந்து, ஆதி.

பல்லவி

அன்னியாயஞ்செய்து கொளுஞ்ஞாதி களேயெம்பொருளைத்தாரீர்

அநுபல்லவி.

மன்னவனாணை தன்னையேயிட்டேன பின்னொருபக்கமும் செலலவுமொட்டேன்
அன்னமுதலாப்புசிக்கொட்டேன் அன்னி

சரணங்கள்

க அடியெடுத்தொருபால்நாட்டக்கூடாது அடுப்பிலேநெருப்புமூட்டக்கூடாது
படிவாச லும்தாணடக்கூடாது அன்னி (சார்வீர்

உ அழுக்காறுடையவர் ஆகவேசேர்வீர் ஒழுக்கமிகுந்தர்மச் சபைக்குள்ளே
வழக்குத்தீர்ந்தபின் அப்பாற்போவீர் அன்னி

சுந்தரேசர்வழக்குத்தீர்க்கமாமனுகவருதல்

விருத்தம்

இந்தவிதந் தடுக்கையில்ஞா திகள்வதுக் கொண்
டிழுக்குரையால் வைதுதள்ளி யடித்தோட் டுங்கால்
வந்துதர்மச் சபைமுன்னே முறையோ வென்று
மாதுரைக்கத் தெரிந்தறத்தார் அவள்பின் ஞேடே
தந்திடுஞ்சே வகருடனே சென்று மாற்றார்
தலைப்பழைத்துக் கொண்டுவந்தாள் வரும்போ தாங்கே
புந்திதனி லாலவாய்ப் பெருமா னன்பு
பூண்டிட்டான் தனபதிபோல் தோன்றிட் டானே.

மோகனம், ஆதி.

பல்லவி.

மாமனுகவந்திட்டானே வழக்குத்தீர்க்க மாமனுகவந்திட்டானே

அநுபல்லவி.

சேமிதரனுமல ரயனுந்தேடரிய மாமதுரையில்வளர் சோமசுந்தரமூர்த்தி மா

பரசு, ஆதி.

க துங்கமாங்கா திற்குண்டல மின்ன வரைநிகர்த்த
தோளிலங்கதம் பளப ளென்ன இருளகற்றும்
கங்கணமுன் கையிலொளி துன்ன உருத்திராட்சக்
கண்டிகை திருக்கழுத்தில் மின்ன மதுவையுண்டு
பங்கயத்திதழிலு றங்கும்வண்டுகள் போலே
தங்குமணிமோதிரச் செங்கைவீசிமென் மேலே
தங்கையையும்சேயையும் தள்ளிவிட்டோர்முன் ஞலே
சிங்கவேறுபோல்வீதி லங்கடந்தன் பாலே மாம

உ திருமுகமாகுந்தாமரை வாடிப் பிள்ளைக்குச்சதி
செய்ததாயாதிகள்மேலே மூடி உடனேதமக்
குரியதிருமகன்மேலே நாடித் தண்ணளிநயந்
துளமகிழ்ச்சிதனைமிகக் கூடி நீதிதெரிந்த
அரசனில்லையோபெரி யோரில்லையோ சிறந்த
அரசனசெங்கோலுங்கொடி தாச்சோநூல்கள்மொழிந்த
உரியதெய்வமுங்குடி யோடிப்போச்சோ வுயர்ந்த
தருமமும்போச்சோவென்று தருமச்சபையில் முந்த மாம

ஈ பாதகத்தாயாதிமார்கள் கண்டு விம்மிதமுடன்
பகட்டுமனவலியிழந்து பண்டு தீர்ந்தவழக்க
நீதமாச்செய்தோமென்றுள்ளம் பிணடு அச்சமுநாணும்
நெருங்கியேதமைவிழுங்கக் கொண்டு நட்டுவிழிக்க
ஆதாவுடனேதம் மருமகனை நேரிட்டுச்
சோதரியுடனுரைத் தேதழுவிக்கை தொட்டு

வேதியர்சாமகானம் ஓதுதல்போல்வாய் யட்டு
ஆதுலரானீரங்தோ அந்தோவென்றேகூப் பிட்டு
மருமகனைத்தழுவிஅழுதுவருந் ப.

விருத்தம்.

மாதுலன்போல் வந்தசுந்த ரேசனா ருளில
மைந்தனுந்தா யுங்கண்ணீர் சொரிய வீழ்ந்தெம்
தாதையே யென்றலறி யழுகு மையன்
தடக்கையா லெடுத்தணைத்துக் கட்டிக் கொண்டு
ஆதரவோ டவர்தமைத்தங் கண்ணீர் வெள்ளத்
தாழ்த்திமகன் றனைப்பார்த்தென் னப்பா வுன்றன்
ஓதரிய பணியெல்லா மியாவர் கைக்கொண்
டெய்தினார் என்றுரைத்து நைகின் றாரே

ஆகிரி, ஆதி.

க பாலனேயுன்மார்பிற்சரப் பணியெங்கே காணேன்
காலணிச்சிலம்புஞ்சதங் கைகளுங் காணேன்
உ பட்டையரைஞாணிடையில கட்டவுங் காணேன் சொர்ணக்
கட்டியமுகத்தசையும் சுட்டியுங் காணேன்
௩ மின்படுங்குண்டலஞ்செவி தன்னிலே காணேன் பிள்ளை
தன்பணிகளைக்கவர்ந்தென் பெறுவரோ காணேன்
ச அஞ்சாதேவேறென்றுக்கும்ம னஞ்சலிக் காதே கொம்ம
வஞ்சகர்வழக்கிழந்து மறைவாரிப் போதே
ரு மித்திராரிடத்தில்வஞ்ச கத்தைச்செய் தேனோ நமப
வைத்தவர்பொருட்குமாறுட் டத்தைச்செய் தேனோ
சு காடியேற்றோர்க்கில்லையென்றே யூடிவிட் டேனோ ...டி
கூடிவாங்கியுஞ்சிலர்போல் தேடிவிட் டேனோ
எ ஏலேலசிங்கம்பொருளைப் போலேமண் மேலே தருமத
தாலேயீட்டும்பொருள்வரும் தன்னுல்மென் மேலே

விருத்தம்.

வைமந்தன்மனந் தேற்றியீ சனைக்கும்பிட்டு
மாணிக்கந் தேற்றிவிற்கும் வணிக ரேறே
அந்தரவனி பன்செங்கோல் நண்ணூற் கட்டும்
அறத்தட்டில் நாவென்னும் துலைநாவிட்டு
இந்தஅற வோராலெம் வழக்கு மாற்று
ரியறறும்வழக் குந்தூக்கித் தெரிவா யென்று
சுந்தரனுந் தனபதிவேண் டிடவே மாற்றார்
சொடுங்கினர் சபையிலுள்ளோர் நடுங்கி னரே.

வணிகர்தாம்தனபதியென்றுமுறையோடடையாளம்சொல்லல்.

ஒருவியாக் கிரமன்றன் கூறகக் கேட்டே
யுளம்நடுங்கித் தருமசபை யுற்ற சான்றோர்

இருவர்வழக் கையுமேற்கொண் டனுவா தித்தாய்ச்
திவற்றில்ஞா திகள்வழக்கே இழுக்கென றோத
வெருவியவ ராடெடுத்த கள்ளன போலே
விழித்தவரிற் சிலர்கள்தன பதியல் லென்று
திருமுறுகாய்ப் பேசியடை யாளங்கேட்கச்
சீறுவார் மற்றதனைக் கூறு வாரே

மோகனம், சாப்பு

பல்லவி.

முறையோடே அடையாளம் மொழிந்தார்

அநுபல்லவி.

மறையின்பொருளுரைக்கும் மதுரைநாயகன்நெறி — முறை

சரணங்கள்.

௧ தந்தையன்னை மாமனாரும் மாமி தாயாதிதமக்குமுன் னுண்டானோர் சீரும்
மைந்தர்களுடன்பிறந்தோரும், பந்து
மனைவியைமுதலான அனைவர்கள்பேரும் — முறை

௨ குலமுறைநடத்தைசொரூபம் நிறங் குடிப்பிறப் பளவோசை வரும்லாப
தலைமுறையோர்கள்பிரதாபம் சத்தியம் (லோபம்
தயவுதாட்சண்ணியம் பயம்பச்சாத்தாபம் — முறை

௩ செல்வம்வயதளவுதாரம்தொழும்தெய்வபத்தியொழுக்கம்தருமம்விஸ்தாரம்
கல்விநடுநிலைமைதீரம்பட்டங்
காணிநலமைபெலம் முதலாங்கெம்பீரம் — முறை

அடையாளம் இந்தவண்ணம் உரைத்திடக் கேட்
டரியதன பதிவணிகர் இவர்தா மேயென்
றுடையதுரைத் திடத்தாயத் தார்வ ழக்கில்
ஓரமடைந் தரசனொறுப் பானென் றெண்ணி
கடைமிகுந்தில் லுக்குப்போய் வருவே னென்றும்
நான்குளத்துக் கேகியிதோ வந்தே னென்றும்
இடையிலிவை மாருதங்கண் டெழுமே கம்போல்
ஏகினர் சிதைந்தொளித்துப் போகி னாரே

இதுவுமது.

ஞாதிகள்நீங் கிடச்சபையோர் தனப திக்கே
நற்பொருள்முற் றும்சேர்த்தா வணம்வ ரைந்தாங்
கோதிடப்பின் னதைவாங்கி மைந்த னுக்கீந்
துலகீசன் மறைந்திட்டான் சுந்த ரேச
பாதசே கரன்மகிழ்ந்தீ சனைப்போற் றித்தன்
பாலகனும் வரகுணற்கு மகுடஞ் சூட்டி
நாதனடி சேர்ந்தனனீ துரைப்போர் கேட்போர்
நலம்பொருந்திச் சிவனுலகில் நண்ணு வாரே

ஆக விருத்தம் ௰, கழிநெடில் ௧, கீர்த்தனை ௫, தரு ௧, ஆக ௰௭. முற்றும்.

சிவமயம்.

நாற்பதாவது

வரகுணனுக்குச்சிவலோகங்காட்டியபடலம்.

அவதாரிகை—விருத்தம்.

முதலிடை யீறில் லாத முக்கணனை வணிக னாகி
எதிர்வழக் காடி வெற்றி யிசைத்தவா றுரைத்தே னிப்பால்
பகிவர குணனைச சூழும் பழிதொலைத் தால வாயில்
கதிதரும் சிவலோ கத்தைக் காட்டிய தினிசசொல வேனே

வரகுணபாண்டியன் அரசாட்சி.

விருத்தம்

நிஷ்டையிலே முக்கணனைபால அன்பு பூண்டு
நெறியறிந்து தவஞ்செய்முனி வோரே கேட்பீர்
இஷ்டமிகு மிசமான் னிரவி யிந்தோ
டெரிவானம் நிலஞ்சலிலங் காலென் றோதும்
அஷ்டமூர்த் தியின்வடிவும் தானா யோங்கும்
ஆலவாய்ப் பிரானைமன மெய்வாக் கொத்துச
சிஷ்டர்புகழ் வரகுணபாண் டியன்முக் காலும்
சிந்திப்பான் துதித்தடியில வந்திப் பானே

முகாரி, ஆதி.

பல்லவி

வரகுண பாண்டியன்புவி யாண்டான் மகுடஞ்சூடி வரகுண

அநுபல்லவி

வரமிகவருளும்சந் தரபாதசேகரபாண
டியனுதவியபுத லவனெனுந் திருவுள வரகுண

சரணங்கள

வேதமு தறகொணடொருக் காலே உள்ளகலைகள்
ஓதியு ணர்நததறிவி னாலே பலகாரியமுய்
நீதிதவிராமலமென மேலே செய்கையாலமலர்
மீதில்வ ளரயனைப் போலே விளங்கிப்பினனும்
பூதலமன்னவர்தன் பாதநதொழவிசயம்
சேர்தலினாலேபுரு கூதனிலுநதுலங்கும் வரகுண

புகலுங்கற் புடைமையைச சூடிப் பங்கயமலர்
மகளிரைப் போலநெறியில் நீடி வருமிலலாளா
டிசுபோக முறைமையைக் கூடி வாழ்கையினாலே
முகிலவணை ஞமென்றிசை பாடிச் சுகித்துப்பினனும்
மிகவெழில்பரவிய மகிமையி னாலிந்தி
மகிழநனும்இவனுக்குநிகரோவென விலங்கும் வரகுண

௩ முறைமாறிக் கொண்டெப்போதும் தோற்றி இகல்புரியும்
பொறிகரைறிபகை மாற்றி மொழிதப்பாமல்
அறிவால்மூன் றுமுணரும் கீர்த்தி கொண்டதாலெங்கும்
நிறையுமீசனென்றியாரும் ஏத்திச் சொல்வதலலாமல்
நிறைவுதருமெய்யொளி பெறுவதினுலகில
கறையிருள்கடிபகல இறையவன்போலவிளங்கும் வரகுண

௪ ரதகெச துரகப தாதி பெலம்பெற்றோங்கும்
நிதியிலகு பேரனினும் இயாதி பூண்டுதெளிந்த
மதிமானனுதினமும் பாதி மதியணிந்தே
மதுராபுரேசன் அடி மீதில் பத்தியுடனே
நிதமுன்தொழுதுபல துதிகள்மொழிந்தறிவு
முதிரவுவந்துகூடற் பதியில்நிதம்விளங்கும் வரகுண

விருத்தம்

மேதினியில் வாறுண்டு வரும்காலோர் நாள்
வேட்டையின்மேற் காதலகொண்டா ரணியஞ் சென்று
போதகம்வெம் புலியேன முதலா யாங்கே
புக்குவிலங் குகளோடத் துரத்தி மாலைப்
போதளவும் வார்சிலையில் கொடுங்கூ ரம்பைப்
பூட்டியனே கம்வேட்டை யாடி வேந்தன
வாதனிலுங் கடும்பரிமேல் ஆல வாய்க்கு
வருகின்றான் மனத்துவகை பெருகின் றானே.

ஆனந்தபைரவி, ரூபகம்.

மதிகுலசிகா மணியெனத்திகழ் வரகுணன்வேட்டை யாடிக்
வனவாம்பரி தனிலேமன மகிழ்கதேகூடல் நாடி
கதியுடன்வரும் வழியிலேதாகம் கடும்பசிநடை யாலே
களையாயொரு மறையோனுறங் கையிலேயவன் மேலே
அயமடிகடு வுரத்தில்வைக்கவே யாருயிர்இறந் தானே
அறியாமலே தனதாந்திரு அரண்மனைபுகுந் தானே
உயிரகலுமவ் வுடலைக்கண்டுரியோர்விடியுமுன் னெடுத்தார்
உலகாள்பவன் தலைவாயிலந் தோவென்றிடத் தொடுத்தார்
அதையறிந்துதென் னவன்றனதுளத் தருண்டமைச்சரோ டெடுத்து
அறவோர்கையில் பொருளீந்துகர் மாதிசெய்ய விடுத்து
சதிதரும்பழி தனைநினைந்தகம் தனில்வெகுதுய ரடைந்தான்
சாரும்மந்திரி மாரும்பர தவிக்கவுள்ளு டைந்தான்

வரகுணபாண்டியன்பாபசாந்திசெய்தல்.

விருத்தம்

வரகுணனிவ் வாறுவலைப் படுமான் போலும்
வன்னிதனி லேவிழுந்த வெண்ணெய் போலும்
உருதல்கண் டமைச்சரா புரோ கிதர்கள் சூழ்ந்தே

ஓகோ இப் பழியறியா மையினால் வந்துன்
அருகுமலா லிதுநீங்கும் வண்ணஞ் சாந்தி
அதிவிரைவிற் செய்யவேண் டுமென வவையைக்
கரைதனிலோர் சாலையெடுத் துடனே செய்யக்
கருதினான் யாவருடன் பொருதி னானே.

துசாவந்தி,

பல்லவி.

பாவசாந்திபண்ணினானே பிரமகத்தியாதி பாவசாந்திபண்ணினானே

அநுபல்லவி.

தேவதேவநீலகண்டன் சேவடிபணியுந்தொண்டன்
காவலர்தமக்குமிண்டன மாவரகுணவுத் தண்டன் பாவ

சரணங்கள்

வேதியர்க்கன்னமாராய்ந்து அறுசுவையோ டேதினந்தினமுமீந்து
பூதனம்பசுத்தொடுத்து ஓதுமுறைமை யடுத்து
ஆதரவுடனெடுத்து ஹேதுநினைந்துகொடுத்துப பாவ

அகமருஷணத்தினாலே திலம்நெய்யோமம் சகலமுஞ்செய்துமென்மேலே
புகலுமைங்கவ்வியமுண்டு வகைபலதானமுங் கண்டு
நிகரில்லாப்புகழைக்கொண்டு தொகையில்லாப்பொருளைவிண்டு பாவ

மூவருருவாகவாழும் அரசைநிதம் ஆவலாய்வளைந்துகேளும்
கோவிருகொம் பில்நீர்பெய்து ஆவலோடன்னீருண்டெய்து
பூவறுகுதேடிக்கொய்து ஆவினுக்கருந்தச் செய்து பாவ

வரகுணபாண்டியனைபிரமகத்திபிடித்துக்கொள்ளுதல்

விருத்தம்.

சாந்தியிந்தவாறுமுறை யோடே தக்கோர்
சாற்றுதலுக் கிரண்டுபங்காத் தனத்தை யீந்து
வாய்ந்துசெய்தும் அம்மகா பாவத் துக்கு
வலிநீங்கா மையினாலே மேலிட் டேறக்
காய்ந்தநெய்யிற் பற்றியதீ தூமந் தன்னைக்
காட்டியழ லெழுந்தவகை போலே தோன்றி
வேந்தனரு கேயுருவத் துடனே வந்து
விடக்கண்டான தன்னைவளைந் திடக்கண் டானே.

கல்யாணி, ஆதி

பல்லவி.

தத்திக்கொண்டுபிரம கத்திவரகுணனைச் சுற்றிவந்ததுகேளும்நற்றியே

சுற்றித்தலைமயிர்விரித்துப்பு கையெழுமு
கத்தைக்கொடுவெக்கிரதந் தத்தையளித்துத்தத்தித் தத்தி

சரணங்கள்

௧ முன்னேசென்றாற் பின்னே முடுக்கும் இருபக்கமும்
மோதிநிழல் போலேகூடக் கூட அடுக்கும்
முறுக்கும் மீசையைத்தொட்டே யுறுக்குங் குகைபோலவாயைத்
திறக்குஞ் செக்கலிகொட்டிக் குறுக்கும் நெடுக்குமாக
முதிர்ந்தமலைநேருருவந்தக்திடி அதிர்ந்ததெனவா ஞெலியும்செய்திவை தத்தி
௨ வாரும்பிள்ளா யென்று சொல்லும் சீக்கிரத்திலே
வன்பழிதா வென்றுவாயை வாயை மெல்லும்
வாங்கும் பெருமூச்செறிந் தோங்கும் வெகுதூரத்தில்
காணும் பக்கத்திலேவந் தோங்கும் கையையெறிந்து (ம் தத்தி
சிறந்தவொருவன் முசலங்கொண்டுகை அறைந்தழுதுபின் நகையுஞ்செய்தின
௩ ஓட்டிவந்து கையைப் பிடிக்கும் இழுக்கும்விடும்
கெம்பிக்கெம்பி வந்ததம்பிப் பல்லைக கடிக்கும்
கேளுந் திசைகள்தோறும் சூழும் உருப்பிசகித்
தாழும் நெருப்புப்பொறி வீழும் கண்ணையுருட்டிக் (தத்தி
ளம்பியெழுமுன் படரும்பின்குதி கொளும்பெரியமை யுடலோடிவ்வகை

பிரமகத்திநீங்க வரகுணபாண்டியன்சாமியைவேண்டுதல்

வலியபழி சூழ்ந்திடத்தென னவன்மா சுண்ட
மணிபோலும் பாம்பினவாய் மதியைப் போலும்
மலமுறத்தேர்ந தந்தணர்பார்த் தரசே யுன்றன்
நுஸ்தகத்தில் விதித்ததற்கா லவாய்ப்பி ரானை
வலமுறநா ளொன்றினுக்கா யிரத்தெட் டெண்ணி
வருகிலிது நீங்குமென்று ரந்த வாறே
விலகுமென்றே ரந்தணனீ லரைந்து நாளில்
விதித்திடக்கேட டய்யன்முன்போய் விளம்பி னனே.

எழுகல்யாணி, ஆதி.

பல்லவி.

போமேலெயெ பாதகமும் போக்கடிப்பாயே

அநுபல்லவி. (துபோலே
மாலயனேறு டோலமிடும் கோலத்தைக்கண்டு நஞ்சையுண்டு காத்தீர்பண்டு அ

சரணங்கள்.

௧ ஆதியிலே வேதியன்மா பாதகம் தீர்த்தாய்
பின்னுங்காத்தாய் கதி சேர்த்தாய் அதுபோல
௨ இந்திரனைத் தொடர்ந்தபழி சிந்திட நீயே
எதிர்த்தாயே தொலைத் தாயே அதுபோலே
௩ அண்டியமார்க் கண்டனுக்காச் சண்டன்முன்னின்றாய்
உதைக்கின்றாய் ட்சணம் வென்றாய் அதுபோலே

விருத்தம்.

வருந்திமன்ன னிவ்வாறி ரைந்து வைகல்
வனைந்திடப்பார்த் தய்யன்விண்ணின் றரசே யெம்மைப்
பரிந்துநிதம் வனைவதற்கோர் அசுவ மேத
பலனினுமேற் கொண்டோம்இப் பழியோ வென்றால்
விரிந்தபடைச் சோழன்அமர்க் கடுப்பான் நீயும்
வெகுண்டெழுந்த வனைத்துரத்திப் பிடிப்பாய் போற்சென்
றிருந்தெமையாம் அருச்சிக்கும் தலஞ்சென் றுற்போம்
என்றுதான் சொன்னதுவாக் கொன்று தானே.

காம்போதி, சாப்பு.

க தேவதேவனருட்பெற் றேவரகுணத்தென்னன் பணிந்தான் பணிந்
தாவலுடனிருக்கை மேவியிருந்துமன துவந்தான்
உ சிலநாட்செனறபின்சோழன் சலதிபோற்படையுட னெழுந்தான் கூடல்
தலமீதுபாண்டிகா வலன்மேலமர்புரிய வனைந்தான்
ந அந்தவகைதென்னன றிந்தமர்புரிந்துவி லக்கினான் பெருஞ்
சிந்துவினுக்குளொரு மந்தரமெனவேக லக்கினான்
ச கலக்கச்சேனையுடனே மலைத்துச்சோழன்முதுகிட டோடினான்தென்னன்
வலுத்துக்குதிரைமேற்சென் றுரத்துப்பிறகேபற்றிச் சாடினான்
ரு நிறையும்மலர்களிரு புறமும்துலங்கும்பொன்னி கூடினான் புகழ்
நிறையுந்தைமதிப்பூசத் துறைகண்டுளமகிழ்ச்சி சூடினான
சு புண்யதேசமும்மேலும் புண்யதினமுநோக கண்டான் கூடப்
புண்யஸ்தலமுந்துய்ய புண்ய காலமுந்தெரி கின்றான்
எ சங்கற்பவிதிமுறை யங்கத்துடனேமொழிந் தாடினான் மனச்
சங்கையறவேலகு அங்கத்துடனய்யனைத் தேடினான்

வரகுணபாண்டியன் துதி

விருத்தம்.

மாநதிதோய்ந் ததன்தெற்கா லயத்தின் கீழ
வாசல்கடந் துட்புகத்தன பழிபா வங்கள்
ஆனதுடன் புறங்கிடக்கச் சுருதியாம் வண்
டதுபுறஞ்சூழ்ந் தரற்றமரு திடையில் வாழும்
தேனைவிழி வாயங்காந் தருந்தித் தாழ்ந்து
நியடுத்த நவநீதப் பாவை போலே
தானுருகிச் செயலுரையற் றுணர்வாய் நின்று
சாற்றுவான் வரகுணன்றேர்ந் தேத்து வானே.

ஆனந்தபைரவி, ஆதி.

பல்லவி

கிருபாநிதியேசரணம் எனைத்தொடர்ப ழிபாவந்தீர்த்தோய்சரணம்

அநுபல்லவி வளர் கிருபா
கிருபாநிதே ராஜத சபாபதியே தொண்டர் உபாதிநீக்கிடும்ஸ்வ ரூபாமருதில்

சரணங்கள்

பராபர புராதன ஹரா சூல பாணி கொன்றை வேணி நாக
தராசோமசேகரா திரிபுர ஹரா சங்கரா சுந்தரா மருதில்வளா கிருபா
வேதாவுந்தாமோதரன்விண்ணுதாதியென்னும்விண்ணவர்கள்நண்ணரிய
பாதாஉமைநாதா லீலாவிநோதா சுபோதா நன்னீதா மருதில்வளர் கிருபா
மாலாப் பலநூலாய்ந்திடு மேலார்புகழ் மாமிகுந்தசாமகான
லோலாபத்த பாலா கால காலா னுகூலா திமூலா மருதில்வளர் குபா

இப்படிக்குத் துதிக்கநெடு கிலுமென் பத்த
ரேறேகேள் வாயலிலே பிரமச் சாயை
நிற்பதிற் செலவேண்டாம் மேலைவாயால்
நீக்கிநங்கூ டலுக்கேகென் றுகா சத்தோர்
சொற்பிறக்கத் தெரிந்துமரு திலைவ ளைந்து
சூழ்ந்தவாய் தோறுமடிக் கடிவீழ்ந் தேத்திப்
பொற்புறுமேல வாயல்செல்வான் தன்பே ராலே
புதிதாக்கோ புரந் தென்னன்புனைவித் தானே.

திருமணிக்கோ புரமுதலாத் திருப்பணிமென் மேலே
தென்னவர்கோன் தனபெயராற் செய்தெழுநிப் பாலே
பரவியதென் றிசைகுறித்துப் பயணம்செய்தன் பாலே
பரன்கோயில் வழிதோறும் பணிந்தேயொருக் காலே
புகழ்பெருகும் மதுரையென்னும் பொன்னகர டைந்தான்
போக்கரிய பழிதொலைத்த புண்ணியனைப் பணிந்தான்
வகைவகையா மேறகட்டிசா மரைதுவசங் கவிகை
மாமுடிகோ ளகையணிகள் வஸ்திரங்கள் சிவிகை
பத்தியுடன் இதுமுதலாப் பரிந்துபரிந் தீந்தான்
பார்புரநதே யாறிலொரு பங்கெடுத்து வாழ்ந்தான்
அத்தனடி யாரறவோ ரனைவருடன் அடுத்தான்
அரனபுகழைச் செவிக்கமுதா யனுதினமு மடுத்தான்

விருத்தம்

வழுதியிவ்வா றிருக்கையில்வே தாக மாதி
வழுத்துவதிற் பெரிதுருத்ர லோக மென்றே
மொழிவதுகேட் டப்பதியைக் காண வேண்டும்
மோகமுடன் சேல்விழிநா யகன்முன் சென்றே
எழுபவநீங் கியவடியார் சூழ நீவீற்
றிருந்திலகும் சிவபுரத்தைக் கண்டுன் பாதம்
தொழுவதற்கோர் கருத்தெனக்குண் டென்று சொல்லத்
துணிவின்றுன் அன்புடனே பணிகின் றனே.

வரகுணனுக்குச்சிவலோக

இதுவுமது

வரகுணன்வேண் டியபடிநஞ் சிவலோ கத்தை
  மதுரையிலே காட்டிவைப்போ மென்றே அய்யன்
திருவுளத்தி லோர்ந்திடுங்கால் கோடி திங்கள்
  திரண்டுதித்தாற் போலுதிக்கச் செய்து நாதன்
பரிவுடனந் தியையழைத்தெம் பாலன் புற்ற
  பாண்டியற்கு நமதுலகைப் பண்பாக் காட்டென்
றருளினு ரந்தவண்ணம் நந்தி தேவர்
  ஆங்கவற்கு விதிப்படியே யறிவித் தாரே.

மத்தியமாவதி, சாப்பு

க சுருதிமாலயன் தேடியுங்காணுத சோதிர்மயானந்த மாகவிளங்கிய
பருதியாளுஞ் சிவபுரத்தையுற்றுப்
பாண்டியனே நேராய் மனத்தன்பு பூண்டிதனைப் பாராய்

உ பத்தைந்திருபது யோசனைவாசிக்கும் பங்கயப்பூவிதழ்நூ றுயிரத்துடன்
சித்தஞ்செழித்திருக் கும்மலரோடைகள்
நீடுவதும் நேராய் பலநதி யோடுவதும்பாராய்

௩ சுரும்பிசைக்கிணை யாகவேநாரத தும்புருவேழிசை கூடியவீணைகொண்
டிரும்புமீரா யுருகவிசைக்கின்ற
இன்னிசையும்நேராய் மொழிகின்ற நன்னிசையும் பாராய்

௪ பொன்னரவிந்தத் தடமும்மரதகப் பூஞ்சோலையும்அமு தவாவியும் ஒளி
தன்னில்மிகுந்திருள் ஓட்டிடவானவர்
தங்கும்பதம்நேராய் சிறந்துவி ளங்குமிதைப்பாராய் (யும்

௫ இலங்கும்பாற்கடல் போல்நீரகழு மெயிலும்பொற்கோபுர மும்மணிவீதி
துலங்கும்கொத்தள மும்திரையாகிய
சூழிகையும்நேராய் உயர்நதிடும் மாளிகையும்பாராய் (ள்தொறும்

௬ வெம்பியநால்வகை யுண்டியுமாடலும் வீணையும்சாந்தும்பொன் னாரமும்நா
ஐம்புலத்துக்கும் விருந்தாகவேகொண்
டருந்துவதைப்பாராய் சித்திரம்போற பொருந்தியதைப்பாராய் (யும்

௭ தங்குமுருத்திர மின்னூருடன்ருத்திரர் சார்ந்திருக்குமுயர் மாளிகைப்பந்தி
புங்கமிகுஞ்செல்வ முங்கலையில்லாப்
போகத்தையும்நேராய் அவர்பெற்ற யோகத்தையும்பாராய்

௮ புண்டரீகாட்சன் பதமிதுவேதன் புரமிதுருத்ரத் தலைவர்பதியிது
எண்டிசையிலுள்ள காவலர்தங்கி
இருப்பதிதுநேராய் மனதில் விருப்பமுடன்பாராய்

௯ அடுத்துநீராடி வெண்ணீறணிந்தர னாலயம்நன்று விளக்கிமலர்கொய்து
தொடுத்தரனபுகழ்கட்டுவந்திங்கு
சுகிக்கின்றனாநேராய் ஸாலோகத்தி ருக்கின்றதைப்பாராய் (டிய்யனை

௰ சத்திபூரணர்ளும் புறம்புமொன்றாகவே ஜோடசோபசாரத்தோடேயும்

பத்தியுடன்கரணங்குவித்தர்ச்சனை
பண்ணினவர்கோராய்ச் சாமீபத்தை நண்ணியதைப்பாராய் (
கக காற்றினுல்வன்னியை மூட்டியிடையின் கலைநடேப்பாதை யெழுமதியி
ஊற்றமுறுண்டு நம் மீசன்வடிவை
உளங்கொண்டவர்கோராய் சாரூப வளங்கொண்டதைப்பாராய் (
கஉ பகவன்மூலம் மகம்செய்தவேதியர் பாரிவர்நீர்ப்பந்த லாதியாம் தர்
புகழ்மறந்து நிராசையினுலே
புரிகின்றவர்பாராய் வினையைப் பிரிகின்றதைப்பாராய் (
கங உறுதிகீறணி மெய்யினரைந்தெழுத் தோதியநாவினர் ஈசன் புகழ்
முறைமையுள்ளவர் வினைவலியை
முடுக்கவந்தோர்பாராய் இங்குவந் தடுப்பதனைப்பாராய்
கச தவளநீறட்ச மாலையணிந்தவர் தங்குறியுங்குல முங்குறிக்காமலே
சிவனென்றெண்ணும்அன் பாலேபிறவிநோய்
தீர்ந்தவர்கள்நேராய் இவிடத்தில் சார்ந்ததனைப்பாராய் (தின்னமுதூட்டி
கரு தொண்டருக்காவன செய்தோரரெனைத் தொண்டரைப்பூ சைசெ
தொண்டர்பணியே தவமாயுயர்ச்சியைச்
சூட்டினவர்நேராய் எழுந்திங்கு மாட்டினதைப்பாராய் (ப்வித்
கசு ஆலவாயீசனுக்காலயஞ்செய்வித் தணியவும்செம்பொற் பணிகளும்
ஞாலத்தையாண்டிங் கடைந்தவுன்வங்கிஷ
ராசர்களும்நேராய் நமதய்யன் நேசமுற்றூர்பாராய்

வரகுணன்சிவலோகநாதரைத்தரிசனம்செய்தல்

விருத்தம்.

நந்திவேத் திரங்கொண் டிவ்வண் ணஞ்சிவ லோகங் காட்டிச்
சிந்தையில் அன்பு பூண்ட திருத்தொண் டரெதிர்வந் தேத்த
அந்தமா தியிலான் முன்சென் றறியென விடுக்கத் தென்னன்
வந்துமா முடிமேற் செங்கை வைத்தவ னெதிர்கண் டானே,

தோடி, ஆதி

பல்லவி

தேவதேவேசனைக் ககண்டானே கண்டுமகிழ்ந்து
தென்னர்கோனைந்தங் கொண்டானே

அநுபல்லவி.

கூவுமறைசைவாக மாதிவடிவம் நீடக்
கொண்டிருபக்கத்திலும் நின்றுவந்தேத்திக்கூட
ஆவலுடன்தும்புரு நாரதரிசை பாட
அரம்பையராடத்தேவர் பதங்கிடையாமல் நாட

சரணங்கள்

தந்திமுகமைந்தனும் தாருகனைப் பொடித்த
கந்தனுந்தக்கன்வேள்வி கலைத்தவீரபத் திரனும்
தந்தம்முடிமாலைத்தேன் றுளிற்சிந்தத் தொழுது
பத்தியாகநின்றேவற் பணிவிடைசெய்து நிற்கத்

௨ தொங்குந்தானையொதுக்கித் துணைக்கைகொண்டுவாய்பொத்திப்
பங்கயன்மால்தங்குறை பகர்ந்தேயொதுங்கிநிற்க
அங்கமுடனிந்திராதி யஷ்டதிக்குப்பாலரும்
கங்கில்நின்றுதாஞ்செய்யும் காரியக்குறைசொல்லத் தேவ

௩ தண்டும்வளைதடியும் தரித்துப்பல்லையதுக்கி
மண்டும்பைசாசத்தலை வருமல்லாதொருகோடி
சண்டனஞ்சவேசூலம் தாங்கிப்பூதருங்கூடிக்
கொண்டுதலைவாசலிற் குவிந்துகாவலாய்நிற்கத் தேவ

௪ சித்தசாரணர்கந் திருவர்கருடர்தோளில்
வைத்தயாழினர்வான வர்தானவரியக்கர்
உற்றமாதவர்நாக லோகர்கிங்கரரின்னம்
சுற்றயோகியர்முதல் சூழ்ந்தெல்லோரும்பரவத் தேவ

௫ இருவினையறுத்தெம்மை யிரட்சியெனத்தமனபிற்
பெருகிவருங்கருணைப் பேரமுதையானந்த
அருவிவரும்விழிவா யாலுண்டுடல்குளிரத்
திருமுனிவர்சங்கர சிவனென்றேதிமுழங்கத் தேவ

௬ தூயவரந்தப்பாமற் றொழுதுவேண்டியாவர்க்கும்
ஈயும்வரன்முறையால் ஈந்திடத்திலெப்போதும்
தாயுமையாள்முகத்திற் றவளநகையரும்ப
ஆயிரங்கதிர்வீசும் அரியாசனத்தின்மேலே தேவ

விருத்தம்.

வரகுணனிவ் வாறுசிவ லோக நாதன்
மலரடிகண் டிறைஞ்சியுரோ மம்சிலிர்ப்ப
உரைகள்தடு மாறிடவே கருணை யாகும்
உததியிலன் பாறிழுக்க மிதந்து போகிக்
கரையிறந்த வானந்த வமுதை யுண்டு
கரணமுமைம் புலன்களுந்தன் வசமாக் கிக்கொண்
டரியபே ரன்புடம்பு பூண்டு தன்னை
ராக்கணடான் பின்புபணடு டோற்கண் டானே.

இதுவுமது

பின்புமது ராபுரமாக் கணணிற்கண் டெம்
பிராட்டியுடன் பிரானும்பண் டிருந்த வண்ணம்
பண்புயர்சுந் தரமூர்த்தி யாக்கோ யிற்குட்
பதிந்திருக்கப் பார்த்தீசன் அருளால் வநத
தன்பெருமை யாய்நதுவகை மனங்கொள் ளாமற்
றனதன்போ டிசைந்துவெளிப் பட்டாற் போலே
கண்புனல்த தும்பிடநாக் குழறத் தாழ்ந்து
கதிக்கின்றான் அஞ்சலித்துத் துதிக்கின் றானே

நிலைமண்டிலஆசிரியப்பா

அரகரசிவனே யாண்டவாசரணம்
புரகரவுரகம் பூண்டவாசரணம்
ஆலவாய்விளங்கும் அண்ணலேசரணம்
மாலயன்அறியா வள்ளலேசரணம்
என்னைவந்தருட்டும் இடும்பெழிமாற்றி
அன்னைபோற்கருணை அளித்தவாசரணம்
கண்டிடாச்சிவலோ கந்தனைக்காட்டி
பண்டுபோலருளும்கிரு பாநிதேசரணம்
முடிவிலாநரகில் மூழ்கவைக்காமல்
அடியனுக்காரன் பளித்தவாசரணம்
தொல்பிறப்பேழும் தோற்றம்நாலாகும்
பல்பிறப்பகற்றும் பரமனேசரணம்
உலைவிலாவினைவே றொறுக்கியேசந்திர
குலமதைவிளக்கும் கோவேசரணம்
அங்கமாயடியார்க் கருள்சிவபுரத்தை
எங்களுக்கறிவித் திசைத்தவாசரணம்

விருத்தம்

ஏத்திநினற வரகுணனய் யனுக்குப் பொன்பூண்
இசைத்திருந்தா னெனக்கேட்டம் முனிவோ ராங்கே
வாய்த்தரும்ப முனிவனைப்பார்த் தன்னுள் இந்திரன்
வன்பழியன னையைப்புணர்ந்தப் பனைக்கொல் பாவம்
தீர்த்ததென் மதுரையிலே நடந் திருக்கத்
தென்னவன்றன் பழியையிடை மருதூர் தன்னில்
போய்த்தணித்த காரணமியா தென்று கேட்கப்
புந்திமகிழ்ந் ததின்விபரம் புகலு வாரே

இதுவுமது

குன்றைவில்லி தனதடியார் பாத கத்தைக்
கூடலிற்செய் யாதொழுகும் படி நினைந்து
வென்றிவர குணன்பழியை மருதூர் தன்னில்
விலக்கிவைத்தா ரென்றிடக்கேட் டகங் களித்தார்
அன்றுதொட்டு மதுரைசிவ புரமெனப் பேர்
ஆனதிந்த லீலைதனை படிப்போர் கேட்போர்
கொனறபழி பாவமகன் றமரில் வெற்றி
கூடியிருந் தரனுலகில் நாடு வாரே

விருத்தம் ௰௬, அகவல் ௧, கீர்த்தனை ௬, தரு ௪, ஆக ௨௭, முற்றும்

நாற்பத்தோராவது;

விறகுவிற்றபடலம்

அவதாரிகை—விருத்தம்

மறுவளா கண்டன் பாண்டி மன்னனுக் காலவாயில
முறையினால் சிவலோ கத்தைக் காட்டலை மொழிந்தே னிப்பால்
பொறைமிகும் பத்திர னுக்காப் பூமிசை நடந்தா னாகி
விறகுவிற் றுடல் செய்த விசித்திர மினிச்சொல் வேனே.

ஏமநாதன்மதுரைக்குவருதல்.

விருத்தம்.

இத்தரணி முழுதும்வர குணத்தென் னன்கோல்
ஏந்திமக வான்போலே விளங்கும் நாளில்
உத்தரத்தி லிருந்தேம நாத னென்னும்
ஒருவீணை கானவல்லோ னென்றெங் கெங்கும்
மெத்தவெற்றி கொளும்விருது பட்டுக் கூற
மிகவீறு டனேசோழ னிடத் திருந்து
சித்தனருள் பெற்றமன்னன் சபையிற் செல்ல
நேர்ந்திட்டான் மதுரைநகர் சேர்ந்திட் டானே.

மத்தியமாவதி, ஆதி.

பல்லவி

ஏமநாதன் வந்திட்டானே பாண்டியராசன் கோமனை புகுந்திட்டானே

அநுபல்லவி.

பூமியிலுள்ளமன்னவர் மாமிகுஞ்சபையிற் சென்று
மேன்மையாப்பெற்றபரிசை யேமிகப்புகழ்ந்துவந்து ஏம

சரணங்கள்

௧ எழிலுடன்வீணையெடுத்துத் தழுவியேசு ருதிசட்டி
வழுதிகாதி லேயின்னிசை பொழியும்அமுதம்போலூட்டி ஏம
௨ தென்னவன் மகிழ்ந்துமுடி தன்னையசைத் துப்புகழ
பொன்னிழை மணிப்பூணாரம் உன்னதமா கப்பெற்றிட ஏம
௩ ஆனைகுதி ரைகள்முதல் ஆனபரி சுகள்பெற
மானமேற்கொண் டேகானததில் வல்லவாய லர்கள்சூழ ஏம

விருத்தம்.

ஏமநா தன்வந் தேவழு தியின்பால் இசைந்திசை புரிந்துசம் மானம் (வில்
ஏற்றொரு விடஞ்சென் றிசைவலார் தம்போல் இல்லெனச் செருக்குறு மள
கோமகன் றனது பத்திரனை யழைத்துக் கூர்ந்தேம நாதனுக் கிணையாக்
கொண்டுநீ பாட வல்லனோ வெனலுக் கூடல்நா யகன்றிரு வருளால்
யாமிசை பாடி யவன்விரு துடன்வீ றிழந்திடச் செய்குவே மெனவே
இனியிசைநாளைப் பாடலா மெனத்தேர்ந் தில்லில்வந் திருந்திடும் போது

மாமணிவீதி வீதியா வந்த வாணர்கோன் தமரிசை கேட்டு
வரும்பெய ருரைக்கும் வண்மையா லுளத்தில் மலைத்ததி சயித்திருந் தனனே.

சுந்தரேசர்விறகுவிற்கவருதல்.

விருத்தம்

பாணர்கோன் பத்ரனிவ்வா றறிந்து நானிப்
பாடிவெல்ல தெவ்வகையென் றெண்ணி யன்பு
பூணுமது ரேசனைத்தாழ்ந் தடியேற் கின்று
பூங்கருணை செய்வாயென் றிரந்தில் வந்தான்
நீணும்வருத் தத்துடன்வந் திரந்தோன நெஞ்சில்
நினைந்தவண்ண மேமதா தனைச்செ யிக்கத்
தோணியொரு விருத்தவடி வம்பூண் டன்பு
தொடுக்கின்றான் விறகுசுமை யெடுக்கின் றானே

பரசு, ஆதி

பல்லவி.

விறகோவிற கெனச்சொல்லிக்கொண்டு வீதியில்வந்தான் தொண்டர்
வேண்டும்படிக்கே யருளும்திருவால வாயில மர்ந்தான்

பிறையணிமுடி வருந்திடச் சுமை
பெரியதென்றும் உலர்ந்ததென்றும் பின்னும்
திறமாகின்றே யெரியுமென்றே சொல்லித்
திண்ணமுடன்நாலாம் வர்ணவுருப் பெற்று விறகோ

சரணங்கள்

க தலையிலணியும் வெண்பிறையிது தானோ வென்ன இடை
தனில்வலப்பக்கத் தொருகொடுவாளைச் சொருகியின்ன
கலையழுக்கடைந் தரையில்விளங்கக் கஞ்சன்திருமாலுமே தாகமம் தேடிய
மலரடிக்குப் பழஞ்செருப்புந்தொட்டு வண்ணமயிற்றோகையின்னே செருகியே
விறகோ

உ கிழிசலரியொரு பழயகெளசினை போர்த்தி அங்கத் தோளிற்
கேளும்புராதன மாயொருவீணையை மாட்டித்தொங்கத்
குழையணிந்திடும் இருசெவியிலும் குண்டலம்போற்றரிக்கின்றபசுங் காயும்
தழையுங்கேசம் சரியச்சுமையடை தன்னைக்கொடியாலே பின்னி வைத்தணிந்து
விறகோ

ந செறிந்தவிந்தனம் எடுப்பவன்போல்முன் சென்னியதுங்க பின்
சென்னிமேலேநெடி தாயபங்கி பறிந்து பிதுங்க
சிறந்தசோதி மாலையைத்தமது திருவுரத்திரு பாலுமணிந்துகொண் (வைத்து
டறைந்தகங்கைக்கும் மெய்யுறைமங்கைக்கும் அறிந்திடாமல் திருமுடிமேல்
விறகோ

௪ ஆக்கையினைத்தா ாரமில்லாமல் என்புதோணக் கண்டோர்
அகங்கனிந்தன்பு தோன்றியேவந்தி ரங்கிக்காண
ஏர்க்கும்திருவ தனத்திலேவெயர் வெழும்பமலர்வாய் குவித்தொலியிட்டு
வாக்குமனத்துக்கெட் டாததிருத்தாளை மாநிலப்பெண் தவத்தாலேமுடி சூட
விறகோ

௫ எடுக்கவரிய சுமைக்கனங்கொண்டி ளைப்பினாலே மெள்ள
இறக்கிநெடுமூச் செறிந்துகற்சுமை தாங்கிமேலே
அடுக்கமடுநீர் குடித்தலைச்சூ டாற்றியிருகாத் தாலுமடிக்கடி (விறகோ
எடுத்தெடுத்தெடுத் தேந்தி யேந்திமிக ஞயாமணியாக வேவிலையைச் சொல்லி

விருத்தம்.

இந்தனமிவ் வாறுசுமந் தடுத்துக் கேட்போர்க்
கிசையாத விலைபகர்ந்தே ராச வீதி
சந்துமுடுக் குகள்தோறும் சென்று சென்று
சதுமுகன்மால் தேடரிய முக்கண் மூர்த்தி
புந்திமகிழ்ந திசையில்வெலலும் ஏம நாதன
புக்கமனைத் தலைக்கடைவா சலையே நாடிச்
சிந்தையுவந் திந்தனமூட் டையுடன் வந்து
சேர்ந்திட்டான் மாலைவரத் தேர்ந்திட் டானே.

கெண்டை, சாப்பு.

௧ நீலக்கழுத்தன் விறகுசுமையை றக்கினான் அப்போ
மாலைப்பொழுதென்னும் மங்கையுருவம் ரக்கினாள்
௨ தங்கணவன்பிரி வாற்றாமையாற்கண்ணீர் வடிய செய்ய
பங்கயங்கூம்பப் பருதிமேலக்கடல் படிய
௩ மங்கைமணாளன் வருமுன்னழைப்பது போலே வாயைச்
செங்குமுதங்கள் திறக்கமதிவர மேலே
௪ வண்டினந்தம்பேடை வாய்த்தேனருந்தியே யடுக்க வந்து
தண்டாமரைப்பள்ளி யிற்சயனித்துக்கண் படுக்க
௫ வானரக்கூட்டம் மரத்தின்முழைக்குள்ளே யொருங்க பல
ஆனினங்கன்றுக்கி ரங்கிமனைதோறும் நெருங்க
௬ ஓதியவோலைக் கணக்கொலிக்கின்றது மோயச் சேரும்
காதலர்நெஞ்சத்திற காமனெரிகணை பாய
௭ பட்சிகள்வாய்ப்புதைத் துப்பேடைதன்னுடன் விளங்க இரு
பட்சமதாலே யணைத்ததிகூட்டிலவந திணங்க
௮ கூவியவாரிதி யாகும்கரும்படம் மூடம் பூமி
தேவிதுயில்வது போலேயிருள்மெள்ள நாட

விருத்தம்

மாலைவரத் தெரிந்தொருபால் விறகைச் சார்த்தி
வைத்தடுத்த திண்ணையிற்சார்ந திளைப்பாறிக்கொண்
டேலும்வீணையையெடுத்துப பாடினான் கேட்
டேமநா தனும்இசைபா டுவரியா ரென்றே

ஆலமுண்டோனை முன்னேவந்து நீயா ரென்றான்
அரிபிரமன் முதற்றனக்க டிமையாட் கொள்வோன்
ஆலவாய்ப் பத்திரனுக் கடிமை யானென்
றறைகின்றான் தொண்டருளத் துறைகின் றானே.

சுந்தரேசர்வீணாகானம்பண்ணுதல்.

பத்திரன்கீழ்க் கற்பவர்அ னேகம் பேரால
பாடக்கேட் டியானும்சில பாட லானேன்
புத்தியிலலா வெனைநோக்கி வயது மூத்தாய்
புரியுமிசைக் காகாவென் றவனி கழ்ந்தான்
இத்தொழில்பூண் டெனதுதரம் வளர்க்க லானேன்
என்ன இசை வளநதெரிந்த வேம நாதன்
சித்தமுமுந் தினியொருகாற் பாடென் றேதத்
திரும்பியும்அவ் வாறய்யன் செப்பு வானே.

ஆனந்தபைரவி, திரிபுடை

பல்லவி

வீணா கானம்பண்ணி னானே ஜெகதீசன் வீணா கானம்பண்ணி னானே

அநுபல்லவி

கோணாமலே தந்திரியோடிசை கூடையிற்றுளிர் கொண்ட நிலவண்டுகள் (வீணா
பாணார்ந்திடும் நாதமுந்தனித்தனிப் பகுத்தறிவோரும் அறியாமல் மயங்கிட

க உதரங்குழியல் அழுமுகங்காட்டல் ஓங்கும்புருவம் கோணலத்தலையாட்டல்
பதியுமிடறு தடித்தலகணைநாட்டல பற்கள்தெரியும் படிக்குப்பாரா ட்டல (ரும்
இதுவன்றிவாயங் காத்தலெனசசொலலுமிவ் வெட்டுமெவ யவத்தொழிலால்
அதுசெயிரறப்பாடககணடியாவரும் அமரர்களைப்போலேயிமைக்காமற்கேட்க

வீணாகானம்

உ வெள்ளைமந்த மாயெழுமோசை வெடிகுரல்மூக் கடைத்தல்கீ ழோசை
உள்ளம்நெரிந் திரட்டிக்குமோசை உரைக்கும்நெறியைக் கடந்தபேரோசை
விளைளும்பெருமூச்சோடலிலைத்தலிதவிதமாகும் துள்ளலென்றிவ்வயாமெட்டு
துள்ளியபாடல் தொழிற்குற்றம்நீக்கியேஉசிதமுசித மாகமதுவொழுக

வீணாகானம்

ங மந்திரமத் திம்தாரமிணைந்து வாகுடன் துள்ளல் தூங்கலகண்டறிந்து
சிந்தைதிருநதி மெலிவதுதெரிந்து சிறப்புடனு ராயந்துளம கிழ்ந்து ஆ
உத்தியிலிருந் தெழுமிசையோடமு தொழுகவேபாட லோசையும் வழுவாமல
அத்தமுடனே விருந்தெனக்காதுகொண்டி யாருமருந்தித் துதிக்கவருள்புரிந்து

ச பாதபங் களுஞ்சலிக்காமல் பருப்பதத்தரு வியுஞ்சலிக்காமல்
ஓதமிகுங்கடலுஞ்சலிக்காமல் ஓம்கிறந தியுஞ் சலிக்காமல் ஆ
வேதனுமா லும்பரமானந்த வேலைபடிய விணணவர்கோனுடல் (வீணாகா
லவிழி போலவே காதுகள் விளங்கப்பெற்றோ மிலையே யென்று வருந்த

விருத்தம்

சந்தமுட னிந்தவண்ணம் கானம் பண்ணிச்
சாரசமுந் திசையுநதன் மயமா யாக்கிச்
சிந்தையுமக் கழுமுருக வேம நாதன்
செவிவழியா லம்பொறியும் புகுந்திடச் செய்
தந்தரிமி ஷந்தனிலே பத்ர னோவல்
ஆளாகவுந் தவரெப் போதும் பேலே
இந்தனபா ரத்துடனவ் விடம்விட டிம்மென
ரேகினார் பழயவடி வாகி னாரே

ஏமநாதன்பயந்தோட்டம்பிடித்தல்.

இதுவுமது

செழித்தவள்ளல் மறைந்திடப்பார்த் தேம நாதன்
சிந்தைதளர்ந் தெழுந்தருணடித் தேவ கானம்
வழுத்தியது முக்கணனே யல்லால் வேறோர்
மானிடரா லாமோவென றதிச யித்துப்
பழுத்தகிழ மகனபாட்டிப் படியா னலப்
பத்திரனபாட டெப்படியோ வென்றே சூழகத
குழுக்களுக்குங் குலைகுலைந் திடவச சத்தைக்
கூடினான் இருளவழிக்கொண் டோடி னானே

நாதநாமக்கிரியை, ஆதி.

பல்லவி.

எடுத்தானேயோட்டம் ஏமநாதன விடுத்தானேகூட்டம்

அநுபல்லவி.

மடக்கியபலகலை அடக்கிய பேழையும்
தொடுத்தபணிப்பேழையும் எடுத்தவன்றனியே எடுத்தானே

சரணங்கள்.

க நற்றியவீணை விழ்த்துவெடுத்தது சுற்றிலும்வைத்தவிடத்திலேகிடக்க
முற்றியமானமும் உற்றிடும்அச்சமும் பற்றியிழுத்திட உத்தரம்நோக்கி
எடுத்தானே (கயராக

உ கவிகையொருவழியும் சிவிகையொருவழியும்கவரியோர்வழியுமாக் குவிலை
சவரியோர்ஓர்வழியும் அபிமபரோர்வழியும்உவகையிழந்துபாதவிதவித்
எடுத்தானே (தலைய

பாணபத்திரன்துதி

விரைந்தேம நாதனிவ்வா றகன்றான் கூடல்
விமலனன்றே பத்திரன்சொற்பனத்தில வந்து
பரிந்துவிற கெடுத்தன்றன் அடிமை யென்றே
பாடினேன் கேட்டகன்று னென்று கூறத்

தெரிந்துவினைக் கரியசொற்கேட் டுடனெ ழுந்து
செங்கதிரோ னுதிக்குமுன்னே லயஞ்சேர்ந் தன்பு
சார்ந்தமன்றப் பொருள்யடியவைக் கண்ணுற் றானைத்
துணிந்தெழுந்து பணிந்திரங்கிச் சொல்லு வானே.

ஆனந்தபைரவி, சாப்பு.

பல்லவி

இந்தகோவந்தேன்சாமி அடியேன்குறை யிரக்கவந்தேன்சாமி

அநுபல்லவி

மதிக்கொழுந்தையணியும் மதுராபுரநாதனே
கதிக்குமெதற்குமூல காரணனுவனே நாடி

சரணங்கள்

௧ காரிருள்நெருங்கிய கானகத் தடிக்கவோ
காஷ்டம்பிளந்துகைக்கொப்பளித்துநோவெடுக்கவோ
ஆரணத்தரும்பொருள் மொழிந்தசெங்கனி வாயால்
அடியேன்மூலமாயிழி வானசொல் விடுக்கவோ

௨ நீண்டவன்முதலான சகலதேவருந் தேடி
நிகமமாகியகிரிச் சிகரங்களுங் கூடி
காணடரியவொண்ணுநின் கமலத்தாள்நடந் துளம்
காலவெளளெ தும்பாத்தேய வோவிரைந்துனைத்தேடி

௩ இசைகொளும்விதிக்கும் எட்டாதமுடி மேலே
ஒச்சமாகவிறகு சுமைசுமந்தொருக் காலே
தச்சனடித்ததலை வாசல்தோறுந் திரிந்து
உச்சிகுழியவோநான் நச்சிவந்ததுன் பாலே

௪ ஆதிநடுமுடிவும் கடந்துநின்றமெய்ஞ் ஞான
ஆனந்தபோதசித்தி யானந்தமய மான
சோதியதனைமறைத் தொருமணிதனைப் போலே
சுமைசுமந்துடல்வருந் திடவோவுரைக்க

கன்னிபுரே சனைத்துதித்து வந்து பத்திரன்
காவலனைப் பணிந்திடப்பார்த் தேம நாதன்
தன்னையழை யெனத்தூதர் போய்க்கா ணுமல்
சார்ந்துவிசா ரித்திடகேற் றிங்கி ருந்தான்
பின்னேயொரு கிழவனிந் தவஞ்சு மந்து
பெயர்பெருகும் பத்திரனுக் கடிமை யென்றே
பண்ணிசைவீ ணையையெடுத்துச் சுருதி கூட்டிப்
பாடினன் எனசிலர்சொல லாடி னரே

இதுவுமது.

பாடியபின் னடந்தது றி யோம்இன் றைக்குப்
பயந்தோட்ட மெடுத்தானென் றிடக்கேட் டொற்றர்

ஓடியரசனுக்குரைக்க அநுமானித்தாங்
குற்றிருக்கும் பத்திரனை நோக்கி யென்னை
பேடிப்பிடித் தேமனா தன்போம் வண்ணம்
பிரயத்தினம்நீ யாதுசெய்தா யெனவுங் கொன்றை
சூடியருளாலேசடத் தடுதலாம் சொல்லத்
தொடுக்கின்றான் மன்னனைத்தாழ்ந் தடுக்கின்றானே.

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா

மன்னவாநேற்றுன் மலரடிவணங்கிப்
பன்னகாபரணன் பதம்பணிந்தெனது
குறையிரந்திருக்கை கூடிநானிருக்கக்
கறையிருளினிலென் கனவில்வந்தீசன்
சாடியுன்பொருட்டிக் தனச்சுமையெடுத்து
வாடியுன்மாற்றான் மனைப்புறமடைந்து
வீணையையெடுத்து மீட்டியாம்பாட
நாணமுற்றேம நாதனேடினனென்
றின்னவாறுரைத்தே யேகினன்விழித்தென்
மன்னவாநடந்த வகையிதென்றுரைக்க
ஒற்றர்கள்போய்வந் துரைத்ததும்பாண
பத்திரன்கண்டசொப் பனமுமொத்திடத்தேர்ந்
திதுநங்கூடல் எம்பிரான்செய்த
சூதெனத்தெளிந்து தொல்புவியாள்வோன்
பத்திரன்அன்பையும் பகவான்அருளையும்
உத்தியாலியோசித் தவனுடனெழுந்து
மதுரைநாயகனை வணங்கிநின்றேத்திச்
சதிருடன்பாடும் தனதுபத்திரனை
மத்தமாவீதில் வாத்தியமொலிக்க
வைத்துமாநகரம் வலம்வரச்செய்து
மனமுவந்திடநல் வரிசையும்செய்து
தனதுளமகிழத் தரணிபன்பின்னும்
அறிவுமுன்முதலா ஆட்கொளும்தேவன்
உரியநும்மாளா வுருவெடுத்திங்கே
உறுகுறைமுடிக்க வுற்றனனதனால்
ஏவோரும் ஏவலாளுமக்கே
லென் ஆண்டவர்நீரே
ஓதியவடியேன் உமக்குநானினிமேற்
றெருள்முறைவழக்குச் சொல்லலாவதுவோ
எனமனக்குறையொன் றிருக்குதின்றுமுதல்
வேதநாயகன்பால் விரும்பிநீர்பாடல்
ஓதுதல்கடனென் றுரைத்தனுப்பினனே.

விருத்தம்.

காவலனாற் பெற்றபூ ணாடை யாவும்
கற்றறிந்த நாவலர்மா னவர்யா வர்க்கும்
ஆவலுடன பகிர்ந்தித்து வரிசை யாக
அடுத்துவரும் சுற்றத்தா ருடனும் சேர்ந்து
மாவரிசை பெற்றிசைவல் லார்கள் சூழ
மனமகிழ்ந்து பத்திரனிற் புகுந்தா னித்தைக்
கூவுவர்கேட் பவர்அபீஷ் டமியா வுங்கைக்
கொள்ளுவார் அரனுலகில் ள்ளு வாரே

ஆக விருத்தம் ௧௨ கழிநெடில் ௧ அகவல் ௧ கீர்த்தனை ௫ தரு ௧ ஆக ௨௰

உ

நாற்பத்திரண்டாவது.

திருமுகங்கொடுத்தபடலம்.

அவதாரிகை — விருத்தம்

மானணிமதுராநாதன் வருமேமநாதன் றன்னைக்
கானமார்ந்திசையால்வென்ற கதைசிலதுரைத்தே னிப்பாற்
சேனைசூழ்சேரனுக்குத் திருமுகங்கொடுத்துப் பாணர்
கோனவன்றனக்குச்செம்பொன் கொடுப்பித்ததினிச்சொல்வேனே

பத்திரன்பலருக்கும்பொருள்வழங்கல்.

விருத்தம்

வரகுணபாண் டியன்நாளி லேமநாதன்
மதமடக்கும் பத்திரனந் நாட்கொண் டேதன்
அரசனுடை திருமனையிற் சென்று பாடு
வதனைவிட்டிந் திரவிமா னத்துள் வாழும்
பரமன்கோ யிலைத்தேடி நிதமுஞ் சென்று
பணிந்தேத்தி முக்காலும் பாடிக் கொண்டு
வருகையிலே யாவருக்குங்கொடுக்கி விருஞ்சை
வைக்கின்றான் தினம்பிரதிகொ டுக்கின்றானே.

மாஞ்சி, சாப்பு.

பல்லவி

பத்ரன்கொடுக்கத்தொடுத்தான்கேளும் பாடும் பாணர்முதலானவர்க்குநாளும்

அநுபல்லவி

இத்தொழிலேயல்லாமல் மற்றோர்தொழிலும்தனக்
கேதுவில்லாமலீசன் பாதம்தனிற் பணிந்து பத்ரன்

க சரணங்கள்

தனபால்வறுமையின்புண் டாகக்கண்டான் கூடச்
சாம்பமூர்த்தியுடனே சொலிக்கொண்டான்

திருமுகங்கொடுத்தபடலம்.

அன்புக்குரியவன தற்கிசைந்து பாண்டி அரசன்றன்அரண்மனைக் குட்புகுந்து
செம்பொன்அறையிற்பொருள் திருடிப்பாடும்போதெல்லாம்
முன்புகாணிக்கைவைக்க முடிப்புமுடிப்பாவாங்கி பத்ரன் (நான்
௨ மெய்யாபரணங்கள் தனைச்சிலநாள் துய்ய வெண்சாமரைப்பிடி கனைச்சில
செய்யபொற்கலவனை கனைசசிலநாள் *சொர்ண சிம்மாசனத்தகட் டினைச்
பையப்பையவேஇந்தப் படியெடுத்தெடுத்தய்யன் (சிலநாள்
மையகிசிவேலையில் வழங்கவழங்கவாங்கி பத்ரன (சொல்லாமல்
௩ வாய்ந்தபொருள்தருவோ ரலலாமல வேறே மனிதரொருவருக்கும்
காய்ந்தநெருப்பினிலிட் டேயுருக்கிப் பல கண்டதுண்டமா கநறுக்கிச்
சார்ந்தவர்இரந்தவர் தனைகைபார்த்துண்பவர்க்
கீந்துபிறர்க்குமாறு தீந்துட்கவலை தள்ள பத்ரன்

விருத்தம்

பத்திரனிப் படிகொடுப்பக் கொடுப்போன் பின்னப்
பரிசுமறுத் திடலாலே போய்ப்போய்த் தாழ்ந்து
சித்தமுழந் தொக்கவுட னெக்க வாடிச
சிறுமையடைந் திருக்கஅவன் கனவின் கண்ணே
சித்தராய் வந்தரசன் கோசந் தன்னில்
திருடியளித் தனமுன்போல எம்பா லன்பு
வைத்தவனீ தறிகதிடில்காப் போர்க்குத்தண்டம்
வருமெனவே மொழிந்துபின்னும் வழுத்த வாரே.

பத்திரன்திருமுகங்கொண்டுசேரன்நகர்க்குச்செல்லுதல்.

இதுவுமது

காவலுமுத் திரையும்பூ ணாரணும் சிறப்பக்
கவர்ந்துகவர்ந் தீந்தகள்வன் சேர னென்னும்
காவலன்பே ராலேயொரு திருமு கத்தைக்
கவியாக வரைந்தளிப்போ மெனஅவ் வாறே
மேவுமறைப பொருளுரைத்த வாக்கினாலே
விளம்பியவா றெழுதிஈக துடன்ம றைந்தார்
ஆவலுடன பத்ரன்விழித் தெழுந்தா னந்தம்
அடைந்திட்டான் அப்படியே நடந்திட டானே.

சாவேரி, சாப்பு

பல்லவி.

சேரன்மாநகர்குறித் தெழுந்தான்பத்திரன்திருவாலவாயோனைப் பணிந்தான்

அநுபல்லவி.

பாரும்திருமுகத்தைப் பட்டாடைமேல்வைத்து சேரன்
நாரிபாகனகோயில் வலம்வந்திவேகமாச்

சரணங்கள்

அலைகடலேயுடை போலேபூணும்நிலமகள்தனக்குமென் மேலே
மலையேமுலைகளாக மாமுகத்திலெழுதும் சேரன்
திலதமாகவேயிந்தச் செகத்திற்புகழ்சிறந்த

உ நன்மைசேர் திருமகளாக்கமும் நிறைமூவாத போர்மகளாக்கமும்
தென்மொழி வடமொழிச் செஞ்சொல்மகளாக்கமும்
தர்மமகளாக்கமும் தப்பாமலே சிறந்த சேரன்

படர்ந்திடு மருதமும் முல்லையும் நெய்தல் அடர்ந்தெழுங் குறிஞ்சியும் கொல்
கடந்து பலவின் சுளைக் கனிகாலில் இடறிட (லையும்
நடந்து நடந்து மலை நாடிடையிற் சிறந்த சேரன்

விருத்தம்.

திருமுகம்பெற் றெழுந்துசே ரன்பு ரத்தைச்
சேர்ந்தொருநீர்ப் பந்தலில்வந் திருந்தா னன்றே
இரவினில்வந் தவ்வரசன் கனவிற் கூடல்
எம்பிரான் தனதுசித்த வடிவங் காட்டி
ஒருமையுடன் நமதுதிரு முகம்வாங்கிக் கொண்
டிணையிடத்தில் இருநிதியம் பெறவெம் பாலின்
றருமையுடன் பாடிவரும் நமது பத்திரன்
அடுக்கின்றான் எனறுபின்னும் தொடுக்கின் றானே.

பத்திரனுக் கரும்பொருளீந் ததிவே கத்தில்
பயணஞ்செய் தனுப்பியென மறைந்தார் சித்தர்
கொற்றவன்றன் றுறக்கமகன் றமைச்ச ரோடே
கூர்ந்திரவில் கண்டகனவுரைத்த போதே
முத்திபுர நாதர்திரு முகங்கொண் டிங்கு
முயன்றுவந்த தாரெனவே தூத ராலே
வித்துவா னிருக்குமிடந் தெரிந்தை யத்தை
விண்டிட்டான் கண்ணாரக் கண்டிட் டானே

கல்யாணி, ஆதி.

பல்லவி.

கண்டானே தீரன் சுவாமி ஸ்ரீமுகம் கொண்டானே சேரன்

அநுபல்லவி.

தண்டளிர்த்திலங்கிய தண்ணீர்ப்பந்தலிலே
தந்திரிக்கிழவன்றன் செந்திருக்கரத்திலே கண்டானே

சரணங்கள்.

க தேடித்தேடித்தனது சேனைகாவலருடன் சென்றெதிர்கொண்டுவந்து நாடி
(ச்சூடிட்
திரிகரணமுமொன்றாக் குவித்துச்செங்கைக்கமலம் சென்னியிலமேல்விளங்க
பாடிப்பாடித்திருக்கூத் தாடியாடித்தடிபோலப் பணிந்துபணிந்துமுன்னே நீடி
பண்ணுந்தவப்பயனென் றெண்ணித்தேனையருந்திய
பாண்மிழுற்றும்வண்டுபோல் தானுவந்துகொண்டாடிக் கண்டானே
(கொண்டு வந்து

உ செங்கையிரண்டும்விரித் தேங்கிவாங்கித்தனது திருக்கண்ணிலொத்திக்
தேனொழுகுமலரும் பூமாலையைப்போலவே திருமுடிமீதிலே பணிந்து

கண்களிரண்டினிலும் இருந்துபேரானந்தக்கண்ணீர்துளித்திடப் பரிந்து
காயமுழுதுந்தடித் தோங்கிமயிர்க்குச்செழுக்
கதம்பவனேசர் திருக் கையெழுத் தத்தெரிந்து கண்டான்

௩ முத்திபுரேசனியா மெழுதியனுப்புந்திருமுகஞ்சேரமரபாலன் காண்க
முகில்போற்புலவருக் குதவும்நின்பாலேயெம்பால் முதிரும்பேரன்பன்கலி நீ
பத்திரன்நம்மிடத்திசை பாடிவருபவனுன்பால்வருகிறான்புக ழோங்க (ங்க
பரிந்தேயிருநிதியம் கொடுத்தனுப்பென்றெழுதும்
பாடலைக்கண்டானந்தம் கூடிமகிழ்ச்சிதேங்க கண்டான்

விருத்தம்.

சேரனிந்த வாறுதிரு முகத்தைப் பெற்றான்
செம்பொன்னின் தளிகையில்வைத் தானை யேற்றித்
தாருலவும் பத்திரனை முன்வைத் தப்பின்
தானிருந்து சகலவிரு துகளுஞ் சூழ
நாரியரெண் மங்கலங்கொண் டெதிரே தோன்ற
நன்னகரை வலஞ்செய்வித் தரண் வெண்ணிச்
சீருயர்நன் னீராட்டித் தவிசின் மேலே
சேர்க்கின்றான் பூசனைசெய் தேற்கின் றானே

ஆனந்தபைரவி, சாப்பு

௧ அம்பொன்னாசன மீதி லிருத்தினான் பூசைபண்ணி
அறுசுவையுடன் அன்ன மருத்தினான்
௨ செம்பொன்னிறச்சந் தனத்தைப் பூசினான் நறும்புகைமுதல்
திருமுகத்துக்கு வாசம் வீசினான்
௩ வெற்றிலையடைக் காய்தக் கோலமும் பொற்றளிகையில்
விதிமுறைப்படி யீந்தெக் காலமும்
௪ நித்தனெழுதும் திருமு கத்திலே பூசைசெய்து
நெஞ்சந்தனிலு வந்தட்ச ணத்திலே
௫ பொன்னறைதனைத் திறந்து காட்டினான் காட்டியீதுள்ள
பொருளெல்லாமும தென்று சாட்டினான்
௬ முன்னவனடி யாரே யாகுவீர் ஆதலாலிப்பொன்
முழுதும்நீரே கைக்கொண் டேகுவீர்

விருத்தம்

சேரனிந்த வாறுரைக்க நீரு வந்து
செய்ததுவே போதுமெனப் பொற்பூ ணுடை
வாரணமா முதலளித்தே முடிபின் சென்று
மகிழ்ந்தனுப்ப வுந்திரும்பி மதுரை வந்து
காரிபா கனைப்பணிந்து கொணர்ந்த பொன்னை
நாவலர்தொட் டியாவருக்கும் அளித்தான் பத்திரன்
யாரிதையோ துவர்கேட்போர் அவர்கள் சம்பத்
தடைந்திறில் சிவனுலகை யடைவர் தாமே

ஆக விருத்தம் அ, கீர்த்தனை ௩, தரு ௩, ஆக ௧௨, முற்றும்.

நாற்பத்துமூன்றாவது.

பலகையிட்டபடலம்

அவதாரிகை — விருத்தம்

கூடலெம் பெருமான்பத்திரன் குறையினை யகற்றச்சேரன்
மாடொரு திருமுகத்தை வரைந்திந்த துரைத்தேனிப்பால்
கூடவோ ரிரவிலன்பு கூர்ந்தவன் றனையிருந்து
பாடெனப் பலகையிட்ட பான்மையை யினிச்சொல் வேனே

பத்திரனுக்கிடையூறாகமழைபொழிதல்.

விருத்தம்.

வரகுணன்றா னிபிலேபத் திரன்சே ரன்பால்
மாநிதியம் பெற்றுமது ரேசன் றனில்
திரிகாலும் பணிந்தர்த்த சாமத் தும்போய்த்
தினம்விடையின் பின்னின்றே படிப்பா னோர்நாள்
இரவினிலம் பிகைதிருப்பள் ளியறைக் கையன்
எழுந்தருளும் போதிடையூ றேதும் றாலும்
வருவதுல கறியவிளை யாட்டால் மாரி
வரக்கண்டான் எங்குமிருள் தரக்கண் டானே.

பந்துவராளி, சாப்பு.

பல்லவி

மழைசொரியையில் அய்யனைவந்திக்க வந்தானேபத்ரன்

அநுபல்லவி

தழைபுமாலயன்தேடியகொன்றையந் தாமனுக்கன்புசெய்மாமுனிவோர்களே
மழை

சரணங்கள்

க தடித்திரளிரு கண்கள்பிதுங்கச் சாருந்திசைதெரி யாமலிடியுங்கத்
துடித்துக்கொண்டு விடவாய்ப்புயங்கம் சோர்ந்துசுருண்டு நடுங்கிப்பதுங்க
மழை

உ வரையிறகரிந் தோனேவலாலே வருணன்முன்னாள் முடிக்கமென்மேலே
வாவிடுத்த முகிலேழும்போலே வளைந்துகொண்டதெனவொருக்காலே
மழை

ங ஆழியைத்தூக்கியெடுத்தொருமிக்க ஆகாயத்தன்னிற்கவிழ்த்ததையொக்க
வீழும்நெடுந்தாரை யெங்குங்கதிக்க மிக்கவிருப்புத்தூண் போலேதடிக்க
மழை

ச கல்லார்மனம்போல் அகம்புறம்மூட காணுமுன்பின்னும் இருபாலுமூட
அல்லாமற்கீழ்மேலும் தோணமல்மூட அங்கந்தெரியாம லேயிருள்மூட மழை

விருத்தம்

மழையினால் நனைந்ததுபூ மாரி யாக
மகிழ்ந்துதிருக் கோயில்வந்தீ சனைப் பணிந்தே

அழகுடைய வீணையவிழ்த் திடவத் தின்பின்
அம்புயத்திற் சாத்திநின்று சுதிகூட் டுங்காற்
பழுதகலும் தந்தியொலி மழுங்கச் சேற்றிற்
பதமழுந்தக் குறுக்குவலி வாங்க மீனு
விழிமயிலோ டப்பனைத்தப் புரத்துள் வந்து
மேனைவிற்பத் திரன்பாடி விளங்கி னுனே.

இதுவுமது

இத்தகையாப் பாடுமிசை செவிக்கே றுங்கால்
எம்பிரான் கருணைகொண்டம் பரத்தில் நின்று
பத்திரா வெனக்கூப்பிட் டுதன்மேற் றங்கிப்
பாடுகென்று மணிப்பலகை யிடப்பார்த் தாங்கே
பத்தியுடன் சாமிசொலலுக் கஞ்சி யப்பொற்
பலகையின்மேல ஏறியிசை பாடிப் பின்பு
சித்தமுவக் கவிடம்விட்டப் பலகை தன்னைச்
செங்கைதனில ஏகதியில்விற் சேர்த்திட டானே

பூரி, சாப்பு

சாமிதிருவடி பணிந்தான் பத்திரன் தன்னிருக்கைநாடி நடந்தான்
மாமேகம்மின்னுடன நீங்கஅகல் வானம்பிரகாசம்பெற் றோங்க
முன்புமுனியாலேவறந்த போது முத்தும்மணிகளும் நிறைந்த
அம்புதிபோலவே புடுக்கள் உதித் தம்பரத்திலொளி விடுக்க
தீயவிருள்வலி யிழந்து ஓடச் செங்கதிரோன் விழித்தெழுந்து
ஆயிரம்கைவிரித் தோதும் திரை யாழிநீகதிவரும் போது
இத்தரையாளும்சம் பனனன் இசை ஏற்கும்வாகுணத் தென்னன்
பத்திரன்அய்யனைப் புகழ்ந்து மணிப் பலகைபெற்றது தேரிந்து
உகுணம்பத்திரனே வாழ்த்தி சாமி தந்தபலகைமே லேற்றி
பட்சமுடன்அன்பை மன்னி கூடல் பரனிவனேயென் றெண்ணி
ஆனந்தகமணிப் பூணும் பொன் னுடைநிலங்கொளை நீணும்
மாதிரியத்துடன் தந்தான் நல் வரிசையானடத் திவிர்தான்

விருத்தம்.

பகவன்றற் பலகைபெற்ற பத்திரனுக்கிப்
படிவழுதி வரிசைசெய்யப் பெற்றுக் கோயில்
அகமடைந்து நாற்காலும் வணங்கி யில்வர்
தமைமாதிருந்தான் இப்பால்ராச ராசனுக்கே
மகிபுரப்ப நீகதுவர குணன்சா ருபம்
மன்னிடவே சிவபுரஞ்சேர்ந் திருந்தானித்தை
புகலுவர்கேட் பவர்செல்வம் சௌக்கியம் வாழ்நாள்
பொருந்துவர்பின் அரனுலகில்திருந்துவாரே

ஆக விருத்தம் ரு, கீர்த்தனை க, தரு க, முற்றும்.

நாற்பத்துநான்காவது,

இசைவாதுவென்றபடலம்.

அவதாரிகை—விருத்தம்

இறையவன் பாணபத்திரன் இசையைக்கேட் டவர்க்குத்தாமே
நிறைமணிப் பலகையீந்த நிலைமையை யுரைத்தேனிப்பால்
மறுபடி யவன்றன்கற்பின மகிமைசேர் இல்லாள்தானோர்
விறலியை யிசைவாதாடி வென்றவா றினிச்சொல்வேனே.

விருத்தம்.

ராசரா சத்தென்னன் செங்கோ லேந்தும்
நாளிலவன் றேவியஞ்ச ளாட்சி யென்பாள்
ஈசனுக்கன் புடையபத்ரன் மனையா ளுக்கும்
இறைவனுக்கன் புடையவொரு இசைவல் லாட்கும்
பூசலிசை யாலுறவே றிசைவல் லாளைப்
புறத்திலிருந் தழைக்கவவள் புரிந்த வண்ணம்
மாசகலும் பத்திரையைச் செயிக்க வேண்டி
மன்னனொரு விறலிதனை வருவித் தானே

சௌராஷ்டிரம், ஆதி.

௧ இராசராசபாண்டியனீழ நாட்டிமின்னை வருத்தினன்
ஆசையோடவள்மேலன்புற் றுதரவோ டிருத்தினன்
௨ வந்தவளரசனிரு மலரடி வணங்கினள்
பந்தமாயெக்களிப்புடன் பாடுதற் கிணங்கினள்
௩ வல்லகிமீட்டிச்சுருதி வகைதெரிந்து கூடினள்
சொல்லுமேழிசையுடனே சோபிதமாய்ப் பாடினள்
௪ பாடினிகானத்தில்மனம் பதிந்தரசன தோகினன்
கூடியவன்மேலேமையல் கூர்ந்துமதி போக்கினன்
௫ பத்திரையைநீகம்முன்பாடிப் பகர்ந்திடென்று கூறினள்
உத்தரங்கேட்டதக்கவ ளுரைத்தனக்கு மீறினள்
௬ நாமவனுக்குச்சார்பாக நவிலினும்வி டாமலே
நீமடிபிடிவழக்கா நிறுத்தடியெ டாமலே
௭ நாலுபேர்முன்றலைகுனித்து நாணமதுண் டாகவே
மேலும்வாயில்வந்தபடி விளம்புநீமின் டாகவே
௮ என்றுசொலிந்தவளை யிருக்கைசெல்லென் றனுப்பினன்
நன்றுநாளைவந்திடென்று ராசராசன் விருப்பினல்
௯ கற்புளபத்திரையையழைத்தக் கணம்அவட்குச் சூதினன்
இப்போதொருத்திபாடவந் திருக்கிறாளென் றோதினன்
௰ இக்கவளுடன்பாடுதற் கேற்குமோவென றுரைக்கவே
கங்கைவேணியருளுமென் கற்புநிறைந் திருக்கவே
௧௧ பாடிவெல்வேனென்றுசொல்லி பத்திரையிற்சென் றிருந்தனள்
நாடியவளைவிடுத்து ராசராசன் இருந்தனன்

விருத்தம்

மற்றநாள் விறலியிரு வரையும் பாண்டி
  மன்னனழைத் திசைகேட்கு முன்னீ ழத்தில்
உற்றவள்பத் திரையைப்பார்த் திகழ்ந்து வீணைக்
  கோதியநூல் முறைப்படியுத் தரங்கள் சொல்லி
மற்றெனுடன் பாடுகிலலை யாகில மெத்த
  வழுவுனக்கா மென்றுரைக்கக் கேட்டுக் கற்புப்
பெற்றுயரும் பாடினியாங் கவளைப் பார்த்துப்
  பேசுவாள சபையறிய ஏக வாளே

இதுவுமது.

பெருக்கமுறும் கலவியும்வா தின்மே லூக்கப்
  பெருமையும்பல லோர்விரும்பும் அழகும் பூண்ட
செருக்குடைய நின்னொடுமன னன்முன் வாது
  செய்யும்பூ சலுக்கெதிர்நா னலவேன் கண்டாய்
தருக்கமிடு முன்போலமா னம்விற் றுண்ணும்
  தாசியரே யுனக்கெதிரா மெனக்கேட் டாலே
விரைக்குழலா ளிருவருக்கும் ஞாயஞ் சொல்லி
  விலக்குவான் போலரசன துலக்கு வானே

பந்துவராளி, ஆதி

௧ ஈசன்மகிமையை யுங்களிதயமுவந்து கேட்பீர் மெய்த்தவோரே ராச
ராசனிருபாடி னிகருமிராசிபோல விலக்கியபின்மெய்த்தவோரே
௨ பாடினியிருவரையும் பாடுங்க ளென்றுமொழிந்தான் மெய்த்த...வெற்றி
சூடினவருக்கிளைத்தோர் தொண்டுவேலை செய்வதென்றான் மெய்த்தவோ
௩ மன்னவன்சபதமிரத வண்ணமுரைத் திடக்கண்டு மெய்த்தவோரே ஈழந
தன்னிலிருந்து வந்தவள்தலைஎடுப் போட்டனேமெய்த்தவோரே
௪ வீணைஎடுத்தேழிசையிலே மீட்டிப்பா டத்தொடுத்துமெய்த்தவோரே முடி
பூணுமன்னவன்செவியில புத்தமுதெனச்சொரிந்தாள மெய்த்த வோரே
௫ பத்திரையெனும்பாடினி பாடத்தொடுத்துவந்து மெய்த்தவோரே சபை
யுற்றிடும்பலர்கள்காதி லும்மமுதம் போற்சொரிந்தாள் மெய்த்தவோரே
௬ தென்னவன்மனக்குறிப்பி தெனஅறியாம லவைக்குள்ளோர் மெய்த்...பத்ரை
தன்னுடைகானத்தைத்தானே சகலபேரும்புகழ்ந்தார் மெய்த்தவோரே
௭ பின்னுமரசன்விறலிபிரசங்கத்தை மெய்க்கக்கண்டு மெய்த்த... மண்ணிற்
கொற்றவன்சொல்லும்படிக்கே கூறுவதியல்பல்லவோ மெய்த்தவோரே
௮ ராகமதுவுண்டமன்னன் நன்றுதீதறியாமலே மெய்த்தவோரே இன்றைக்
கேகினாளைக்குவருவீர் என்றவர்க்குத்தரவீன்றான்மெய்த்தவோரே
௯ பாண்டியன்றனதிசையைப் பரிந்துதே பரிந்ததாம் மெய்த்தவோ...எண்ணி
மீண்டவிறலிபஞ்சணை மீதிலஅகங்கொண்டிருந்தாள் மெய்த்தவோரே

விருத்தம்.

பத்திரைவந் தாளுஞ்சென் றய்யன் பாதம்

பணிந்துகண்ணீர் சொரியத்தென் னவனுங் கோல்கொண்
டித்தலத்தை யாளும்பாண் டியனென் றன்பால்
இசைகேட்டக் கிரமஞ்சொலப்பின் யாருஞ் சொன்னார்
சத்தியமா யுரைப்பவரா ரென் றிரக்கத்
தையலேல் நாளைவெல்வா யெனவின் னின்றோர்
சத்தமெழு திடத்தெரிந்தி சனை வணங்கித்
தனதுமன மகிழ்ந்திருக்கை தனிலவந் தாளே

இதுவுமது

இருக்கையிலே மறுநாள்முன் னூடபோல மின்னார்
இருவரையும் அழைத்தரசன் பாடக் கேட்டுப்
பெருக்கமுடன் முதலுளிற் சொன்ன வாறே
பேசிடத்தேர்ந் தவைஞரும்அவ் வாறே சொனனார்
மருக்கமழும் குழலாள்கற் புடையாள பாண்டி
மன்னவனை நோக்கிமடி நிலைமை நூலைத
திருத்தமுட னுய்ந்துணர்ந்தோய் கேளா யென்று
செப்பிடவாங் கறிவுடையோர் ஒப்பி னூரே.

சௌராஷ்டரம், ஆதி

பல்லவி.

மகராசராசபாண்டிய மன்னனேநிசம்சொல்வாய்

அநுபல்லவி.

செகமெங்கும்மனுவழியே செங்கோலசெலுத்திவரும் மகராச

சரணங்கள்

க ஈசன்முனபோய்பாடுவோம் இருவர்பாடலுந்தூக்கி மகராச
உ இன்னவள்வென்றாளென்றும் இவள்தோற்றுப்போனாளென்றும் மகராச
௩ அனியாயம்நீயேசொன்னால அவையோர்சொலலக்கேட்பானேன் மகராச

விருத்தம்

கற்புமிகும் பாடினியிவ் வாறுரைக்கக்
காவலனப் படியேசெய் வோமெனக் கேட்
டிற்புகுந்தி ருந்தனர்பின் னாளேவந் தன்கோ
யிற்புகுந்த மைச்சரிசை வல்லார் தம்மோ
டற்புதமண் டபத்திலிருந் தவரைத் தூதர்
அழைத்திடவே பத்திரையை யாமே யின்றைக்
கெப்படியும் வென்றிடலா மெனலங் கைப்பா
டினிவந்தாள் பேரவையந் தனிலவந் தாளே

ஆய்ந்தறிய கற்புளபா டினியின் னேபேர்
அவையிலவந்தாள் ஆங்கொருநா வலர்போற் கூடல்
வாய்ந்தபிரா னுஞ்சபையில் வந்துற் றான்முன்
வந்தபா டினியிசைபா டக்கேட் டாக்கே

சார்ந்தவர்கள் ஒன்றுமுரைக் காதிருந்தார்
தவயிரும்பா டினிவீணை தன்னைத் தோளில்
ஏந்தியிசை யோர்த்தால வாய்ப்பிரானை
யேத்தினுள் பலர்புகழ வாழ்த்தி னுளே

ஆனந்தபைரவி, ஆதி

பல்லவி.

சாமியுன்தன்மகிமைகண்டெந்தவிதம் சாற்றிமுடியுமய்யா

அநுபல்லவி.

சாமியகிலசரா சரத்தும்பொதுவாய் நீயே
சாட்சியாயிருந்தரசாட்சிசெய்துவிளங்கும் சாமி

சரணங்கள்

க அங்கைநீரும்பத்திரமும் ஏந்தியுனையர்ச்சித்தோர்க்
கரியயனிந்திரபத மருள்செய் தளிப்பாயுன்னைச்
செங்கையிலேகபாலம் தரித்துபவதீபிட்சாந்
தேகியென்றிரந்தாயென் றேசுவாரக்கென்னசொல்வேன் சாமி

உ மாதவரைக்கண்டுமெய்க் காதவர்க்கேவீடென்று
வாய்ந்தமறைப்பொருளை ஆய்ந்துமொழிந்தாய்நீயே
பாதியுடற்பெண்ணுரு வாகினுயென்றுபிறர்
பழித்தாலவர்க்குவதல் எடுத்துநானென்னசொல்வேன் சாமி

ங. மாயையிடமாச்செல்லும் விருத்திவலியடக்கி
மனனுயிர்க்குமுத்தியை யருள்வாய்தனிவள்ளலே
நீயேமுத்திபெறுவார் போலேவிரதயோக
நெறியடைந்தாயென்பாருக் குறுதிநானென்னசொல்வேன் சாமி

ம்

இடவாகனன்மதுரைப் பிரானை போற்றி
இசைநூலி லோதும்வண்ணம் பொருந்த வாய்ந்து
மிடறுவீங் காள்விழியி மைக்காள தந்தம்
வெளிப்படாள் புருவமேல் நிமிராள் கன்னம்
துடிகொளாள் பத்திரைமா னிடர்கா துக்கோ
ரார்செவிக்கும் நாவில்வீணை யமுத மாக
அடைவுடன்பா டிடக்கேட்டுக் குநாக லத்தை
யார்ந்திட்டார் மண்டபத்திற் சார்ந்திட் டாரே

இதுவுமது

தென்னவன்கை தவனெனும்நா மத்துக் கேது
தெரிவிப்பா ளுகவிசை பாடக் கேட்டும்
முன்னுரைத்த படிமொழிய நினைத்தி ருந்தான்
முக்கணன்முன் னருளால்அவ் வெண்ணம் நீங்கத்

தன்னிதய மகிழ்ந்துபொது வாக நோக்கித்
தவமிகும்பா டினிதானே யென்று ளொன்று
சொன்னதுகேட் டத்தவண்ணமேச பைக்குள்
தோற்றினார் யாவர்களும் சாற்றி னாரே.

பூா,

க பாண்டியன்சாட்சிசொல்லியிப்பாலே ஈழப் பாடினிதிருக்கழுத்தின்மேலே
ஈண்டியதவப்பாடினி மாது தன்னை இருத்தெனவே இருத்தும் போது
உ ஆண்டவனுக்குங்காவலன்கண்டான் கண்டதற்புதமற்புதமென்றீதென்றான்
(பயந்தான்
பூண்டவைகாணமின்போலேமறைந்தான் யாரும் புகழ்ந்தனர்தென்னன்கண்டு
௩ அய்யன்திருவிளையாட்டிதென்றார் மிகஆச்சரியங்கொ ண்டுவந்து நின்றார்
துய்யவடியாரன்பையும் நோக்கிச் சோம சுந்தரனருள்திறமும் தூக்கி
௪ தங்கள்கண்ணினாலேநீர் துளித்தார் ஆனந் தம்பெருகும்வாரிதி குளித்தார்
இலங்கைப்பாடினிமேலிருந் தாளை மன்னன் இறக்கிவித்தவளுக்குமுன் னாலே
ஆணிமுத்தாரங்கள்முதற் றொடுத்தான் செம்பட் டாடைவரிசைகள்மிகக்கொ
நாணியேயின்றபாடினிக்குந்தான் உவகை நண்ணிடச்சிலவரிசைதந்தான் (டுத்த
௫ காவலர்போலேவந்துரையாடிப்பின்னே மறைந்துவிமானத்துக்குள்ளேகூடி
தேவியோடிருப்பவரைப் பணிந்தான துய்ய செம்பொனாமுதற்கொடுத்துவ
(தான்

விருத்தம்

மைப்படிகண் டனுக்கிவ்வா றீந்து வேந்தர்
வலியெல்லாந் தெய்வத்தின் வலிமுன னில்லா
தப்படித்தெய் வஞ்செய்யும் வலியெல் லாமுன்
னவன்வலிமுன் னில்லாதென் றுரைப்ப தெல்லாம்
கற்புளபா டினியிடத்தி ர கணடோ மென்று
காவலன்வீற் றிருந்தானி துலைப்போர் கேட்போர்
இப்புவியில் ஆபத்துநீங்கி வெற்றி
எய்தியிருந் தாருலகில் உய்கு வாரே

ஆக விருத்தம் ௧௧, கீர்த்தனை ௨, தரு ௩, ஆக ௧௬. முற்றும்.

௪௫
நாற்பத்தைந்தாவது,

பன்றிக்குட்டிகளுக்குப்பால்கொடுத்தபடலம்.

அவதாரிகை—விருத்தம்

முன்னவ னருளால்கற்பின் மொய்குழல் தனக்குமாறும்
பின்னையின் னிசைவாதாடி வென்றவா றுரைத்தேனிப்பால்
பின்னக மிரங்கிக்காட்டிற் பிறங்கிய பன்றிக்குட்டிக்
கன்னையா முலையீந்தாவி யளித்தவா றினிச்சொல்வேனே

விருத்தம்.

மகராச ராசனுல காளும் நாளில்
வைபைநதித் தென்கரையில் குருதீர்த் தத்தில்
மகவான்விண் ணவரேத்த வால முண்டு
மணிமிடற்றில் சாட்சியா வைத்தோன் வியாழ
'பகவான்மெய்த் தவஞ்செய்ய வேவ ரங்கள்
பரிந்தீந்து குருநாத னெனப்பேர் பூண்டு
ககவாகன்அயன்பரவ விளங்கும் நாளிற்
காணுவீர் மனத்திலன்பு பூணு வீரே

ஆனந்தபைரவி, ஆதி.

௧ முக்கணனுக் கன்புடைய முனிவர்களே கேளும்
மொழிந்தகுரு தீர்த்தமென்னும் முதுநகரில வாழும்
௨ தக்கவனோர் வேளாளன தன்பெயர்சு கலனே
தனதுமனை யாள்சுகலை தனனொடுவாழ் பவனே
௩ அவர்களுக்கீ ராறுமைநதர் அழகழகாய்ப் பிறந்தார்
அருமையுடன் வளர்க்கையிலதாய் அப்பனுமி றந்தார்
௪ அறியவேயின் வேடரைசசேர்ந் தரியவனம் புகுந்தார்
அக்கிரமஞசெய் தொழுகியிரண் டறுவருமி குந்தார்
௫ இத்திறஙகொணை டொருபுதர்க்குள் ளேயவர்கள் சென்றார்
இந்த்ரனுக்கா சான்றவமங் கிருந்தியற்றக் கண்டார்
௬ கைத்தலங்கொட் டிச்சிரித்துக் கலலவர்மேற் பெய்தார்
காயமதி லேயழுந்தக் கருதித்தவஞ் செய்தார்
௭ தவமிழைக் கிடராகச்செய் சல்லியம்தெ ரிந்தார்
சாதித்தொழில் மறந்துழலவோர் தமகள்மேற்சி னநதார்
௮ அவனியுழ வோரேபன்றி யாவீரென்று சபித்தார்
அப்பனுமன் னையுமிறந்தே யலைவீரென்றைந் தவித்தார்
௯ இப்படியாச சவித்திடப்பன் னிருவரும்ப யந்தார்
எங்களுக்கிச சாபந்தீர்வ தெப்போதென்று பணிந்தார்
௰ மைப்படியுங் கணடனிரு மலரடியை நினைந்து
மாகோபம் தணிநதவர்மேல் மனதிரக்கம் புனைநது
௧௧ உமக்குமது ரையிலவளரும் ஒருவன்வநதே யன்னை
யுருவெடுத்து முலைப்பாலீந தூயிரளித்துப் பின்னை
௧௨ அமைச்சர்களாச செய்வனதென்னன் அருகினிலே பன்னுள்
அமைந்த தறபின் சிவனுலகை யடைவீரென்று சொன்னர்

பாண்டியபாசன் வேட்டையாடுதல்.

விருத்தம்.

குருமொழிகேட் டவிடம்விட்டப் பன்னிரண்டு
குமரர்களும் குருதீர்த்த மெனுமீ தாருக்

கருகில்வனத் துள்ளபன்றிக் கெல்லாம் வேந்தன்
ஆங்குறுங்கோ லப்பேடை வயிற்றிற் சென்று
குருளையாய்ப் பிறந்திருக்கும் நாளிற் றென்னர்
கோனொருநாட் படையுடன்வேட் டையைக்குறித்துத்
திருவால வாயைவிட்டவ் வனத்தில் வந்து
தேடினன் மிருகவேட்டை யாடி னனே.

பந்தவராளி, சாப்பு.

பல்லவி

வேட்டையாடினதைக்கேளும் பாண்டியராசன் வேட்டையாடி

அநுபல்லவி.

வேட்டையாடினதைக்கேளும் காட்டகந்தன்னிலேவாழும்
வெம்புலிகலைமானேனம் கும்பலாத்தங்கும்நிதானம்
வேடர்கள்தெரிந்துகொண்டு ஓடிவந்துரைக்கக்கண்டு
வேட்டைக்காரரெல்லாம்கூடிக் கூட்டமாகவிரைந்தோடி
விலங்கினத்தையொதுக்கி மலங்கநிலைகலக்கி
வெருட்கொண்டிடவிரட்டி யுருக்குவலையைக்கட்டி
வெற்றிமாலைதனைச்சூடச் சுற்றிலும்படைஞர்நாட
வீரமுடனே துணிந்து வாரணத்தின்மேலிருந்து

சரணங்கள்.

சுற்றிலுமுழக்கம்வாய்த்து மெத்தவொலித்திடப்பார்த்துச்
சொலிக்கக்காய்ச்சியவேலை வலுக்கப்பாய்ச்சினற்போலே
துளைக்கச்செவிக்குட்பட்டுக் களைத்தசனம்போல்நட்டுத்
தோல்விவந்ததெனப்போட்டிப் பார்வையனேகமாக்காட்டிச்
சூரமிகும்புலிக்கூட்டம் தீரமிகும்பன்றிக்கூட்டம்
சொக்கிவிழுமான்கூட்டம் மிக்கவேபயத்தில்நாட்டம்
சூழநிற்பவர்முன்னாலே கேளுமவைகளின்மேலே
தொனிக்கும்விலமணியாட்டிக் குனித்துக்கயிற்றைமாட்டிச்
சுடுகணைதாக்கிவிட்டார் கெருங்குமான்கள்
உடலைப்பண்ணுக்கிவிட்டார் காலதலைதூளை
தொண்டையிலும்வரும்ரத்தம் மண்டியோடுவதல்லாமல்
தும்டமிருகத்தின்சோரி அஷ்டகெசங்கள்
பட்டாறுபோலேவாரிக் கொண்டுபெருகத்
தொப்பெனவேவிழுந்துவா யைப்பிளந்தாவியொடுங்கத்
துடிக்குஞ்சிலதுமிருகங்கள கண்ணிலையப்பலசால
கடிக்குஞ்சிலதுமிருககைகள் பொறிகலங்கிச்
சோங்கிவிழுந்துபயம் தேங்கியோட்டமெடுக்கத்
தொடுக்குஞ்சிலதுமிருகங்கள பக்கத்திலேவந்
தடுக்குஞ்சிலதுமிருகங்கள் வலையைத்தாணடித்
துள்ளிவிழுகையில்நாய்கள வெளவென்றுகடித்துப்பினனே

தொடரச்சிலதுமிருகங்கள் ஓடவும்பின்னே
அடரச்சிலதுமிருகங்கள் இப்படியாகத்
துணிந்தவீரர்கள்வேலாற் றணிந்திறந்துபோகச்
சொச்சமுள்ளசிலமிருகங்கள் வலைக்குட்டலை
வைச்சதங்கேசிலமிருகங்கள் சூழ்ந்துவலையைத்
தொட்டிருந்தபேரைவிட்டு எட்டியிருக்கின்றவர்மேல்
தொத்திவிழுஞ்சிலமிருகங்கள் சிலரோடேயெ
திர்த்துவிழுஞ்சிலமிருகங்கள் முட்டிவலையைத்
துளைத்தகலும்புலிகள் துளைத்தகலும்வராகம்
துளைத்தமிருகமனேகம் அதனைச்சுற்றி
வளைத்தவீரரனேகம் பின்னேதொடர்ந்து
சொல்லினுங்கடித்துச்சாடிக் கொலைகையில்விழுந்தமிருகம்
தொகைசொலவிமுடியாது தப்பிப்போனதின்
வகைசொல்லிமுடியாது மகிமையிரு
துண்டமாய்ப்பிளந்துதெளிக் கொண்டதும்பாற்கொம்புடைய
துங்கவினகாதுகளிலே வேலாற்குத்தி
வாங்கிடவேயதனிலே இருந்துதிரம்
சுரந்துகொண்டமலையில பரந்தவெரியைப்போலே
தோணுமகலடவியெங்கும் அந்தப்படியே
காணுநெடும்படவியெங்கும் வீரரொலியும்
துடியினொலியும்வாளால் மடியுமிருகவொலியும்
சோருசோடாய்மாறொலியும் அதனைத்தொடர்ந்
தோடுகின்றநாயொலியும் ஆகாசத்தில
தொனிகளுங்கருமேகத்துக் கிணைத்துவிளங்கும்போது
தோற்றிமேலைத்திசையிலே பாண்டியனிளப்
பாற்றவந்திருக்கையிலே அந்தவனத்தில
சூகரங்களுக்கிறைவன ஆகவேபுதருக்குள்ளே
தோய்ந்தபன்றியைநாடி பூலபன்றியம்
சேர்ந்தொருமிக்கக்கூடி எங்களரசே
சுவஸ்தமாயிந்தவனத்தில இத்தனைநாளிலுமொரு
தொந்தரவுங்கண்டறியோம் உன்னதிராலேர்
சிந்தனையுங்கொண்டறியோம் இப்போதொன்றுல
துப்பமதிகுலமன்னன் அய்யனேசேனையுடனே
தோணிமிருகவேட்டையாடினான் விலலவளைத்து
நாணிறுக்கிக்கணைசாடினான் பலமிருகங்கள்
தொலைந்துபோனதலலாமல வளைந்தெங்கள்மெய்யெங்கும்
துளைத்ததென்னென்றுசொலவோம் நமதுகூட்டம்
இளைத்ததென்னென்றுசொலவோம் என்றுபணிந்து
சொலலவுங்களித்துப்போரில சொலலவும்தென்னனபடையைக்
கொலலவும்மாயக்களத்தில வெலலவும்நினைத்துவரா

உ வராகமெல்லாங்கூடிவந்து   வராகராசனைப்பணிந்து
வந்துரைப்பதனைநோக்கிச்   சிந்தையெக்களிப்போகேகி
மங்கையாம்பன்றியைப்பார்த்து   நங்குழந்தைகளைக்காத்து
வைத்துநீயிங்கேபொருந்து   இத்தொலையில்வரும்இந்து
வங்கிஷத்தாசனேரில   இங்குவிட்டெழுந்துபோரில
வாகுபெலமுடன்வெல்லப்   போருவேனென்றுசொல்ல
மாகிழலமரம்விண்டு   பிரிவதுமுண்டோவென்று
வாருயிரைவிட்டகன்று   தேகமிருக்குமோவென்று
வருந்திநின்றுரைத்தழுது   கணவனுள்ளங்
கரைந்திடும்படிதொழுது   மனைவிவேண்ட
மைந்தரைப்பிரிந்தப்பாலே   அந்தமுள்ளபரிமேலே
மகிழ்ந்திருவருமேற   வராகவீரனைப்
புகழ்ந்தெசசரிக்கைகூறப்   பல்வகைச்சாதி
வங்கவராகந்திரண்டு   நூற்படையாகவேசென்று
வழுதிபடைமேற்சீற   மன்னவன்கண்டு
வீதிகளிற்பொதிதூற   வருகுமுன்னே
வரிவிலவளைத்துமள்ளர்   சொரியுங்கணைகள்பட்டு
மாண்டதங்கேசிலதேனம்   உரத்திலம்பு
பூண்டதங்கேசிலதேனம்   தேகத்திலநின்று
வாரிவாரியாப்பெருகும்   சோரியோராறாகவோட
மறிந்ததுசிலதேனம்   மணிக்குடலகள்
சரிந்ததுசிலதேனம்   எனபுதகர்ந்து
வழும்புமூளைபறிந்து   எழும்பவொணாமல்மண்ணில
மடிந்ததுசிலதேனம்   சாதுகள்முதல்
ஒடிந்ததுசிலதேனம்   இப்படியாக
மன்னவேகொன்றிடக்கண்டு   பின்னுள்ளபன்றிவெகுண்டு
மண்டியேபடையிற்பாய்ந்து துணிந்துசெய்த
சண்டைபொன்னசொல்வேன்காய்ந்து பனறிகளெலலாம்
வணசமர்வெறிபிடித்து   செஞ்சிலேபடபடத்து
மள்ளரிற்சிலரைமுடித்து   முண்டமாயுடல
துள்ளவேசிலரைமடித்துக்   கெறசனையுடன்
வளையுவகொம்பினலெற்றித்   துளையமார்பிலேகுத்தி
வாயினலேஇரத்தங்கக்க
சாயவேயுதைத்துநோக்கச்   சரீரமெங்கும்
மரணவலிப்பெடுத்துக்   கரணம்போட்டுவிழுந்து
மாய்ந்தாரேசிலபேர்கள   நெஞ்சுபிளந்து
காய்ந்தாரேசிலபேர்கள்   இதுவலலாமல
மஸ்தகம்பிளந்தபேரும்   கைத்தலம்பிளந்தபேரும்
வலக்கைகளஅற்றபேரும்   தனித்திலங்கும்
இலக்கைகள்அற்றபேரும்   துடைகளற்று

வாழ்நாள்சிதைந்தபேரும் ஊழ்நாளமைந்தபேரும்
வாள்களொடிந்தபேரும் மலைகள்போலே
தோள்களொடிந்தபேரும் காலொடிந்தோரும்
மண்ணியில்மரங்கள்பட்டு தன்னுயிரகலுமுன்னே
வைப்பினிலேவிழுவோரும் சிலசிலர்கள்
குப்புறவேவிழுவோரும் பலவிதமாய்
வாதைகொண்டிப்படிச்சேனை சேதம்வரக்கண்டரசன்
மந்திரியில்சிலபேர்கள் மனக்குறிப்ப
றிந்தெழுந்தார்சிலபேர்கள் வெகுண்டெமன்போல்
வல்லிருப்புலக்கைவீசிக் கொல்லுகவிருதுபேசி
வராக்கண்டேனவீரன் கர்ச்சனைகொண்டு
சரக்கென்றெழுந்திரன கூடவேசிற்கும்
மானமிகுந்தபெண்பன்றி சேனையெல்லாம்போச்சுதினி
மான்வதுபெருமையென்று தப்பிப்பிழைத்துப்
போவதேகருமமென்று மொழியப்பார்த்து
வல்லகலைகள்தெரிந்தும் நலலறிவுபெற்றிருந்தும்
மாதரறிவென்பதெல்லாம் பேதைமையாகும்
ஆதலாலநீசொன்னதெல்லாம் உனதனுக்கேற்ற
வண்ணமுரைத்ததல்லாமல் எண்ணறிவுடையோர்க்கெலலாம்
மண்ணினில்விழுக்காவந்து நண்ணிடுமென்றேயுரைக்க வேட்
ஏனராசனுக்குச்சோர்ந்த மானபெண்ணெனமொழிகுத
தெண்ணியிருசிங்கங்கூடித் தண்ணீருண்கையில்நாடி
இடையிற்சென்றொருஏனம் தடையினறிச்சலபானம்
இனித்துண்பதுசராகம் தனித்திரண்டுவராகம்
ஏரிநீருண்கையிற்சிங்கம் சாருமோகமதுத்துங்கம்
இப்படியிருக்கவுன்தன் சொற்படிநடக்கவெந்தன்
இருதயந்துணியுமோ பெருவீரந்தணியுமோ
என்பலங்கண்டறியாமல் முன்பின்னையுங்குறியாமல்
ஏராதவார்த்தைசொன்னால் வசைபோடொக்கல்
பாராமல்மொழிந்தாலென்னும் ஆகிலுநகேளும்
இந்துகுலமன்னன்வீரன் சிலந்திடவெனக்குத்தீரம்
இல்லாமற்புவிமீது அவனையேநாம்
வெலலாதிறந்தபோதும் கடல்வளைந்த
இத்தரையுள்ளவரைக்கும் பொய்த்திடுமுடம்பொழிந்தும்
இசையுடம்பழியாதுண்டோ வித்திலம்போலே
திசையெங்கும்பரவுமன்றோ ஆனதாலேநீ
இங்கிரென்றுரைத்தகற்றி நங்கையேனத்தைநிறுத்தி
எரிபறக்கவேகொதித்துப் பாண்டியனுக்குச்
சரியாகவேகுதித்து வராகவீரன்
இங்கிலந்தனைத்துப்பிலக் தன்னைவெளியாக்கிநிமிர்ந்

தெழும்புந்துகளினாலே விண்ணைமறைக்கக்
கிளம்பிவந்தெதிராலே வரவும்வில்லை
எடுத்துவளைத்துக்கணை தொடுத்துப்பெருமழைபோல்
இலக்காகவெய்துசொரிந்து விடக்கண்டுள்ளம்
மலைக்காமல்முறித்தெழுந்து சிலகணையை
எம்பிவாயினாலேப சும்புல்லெனவேகடித்
தெறிந்ததுசிலகணையை காலாற்றேய்த்து
முறிந்திடச்சிலகணையை வாலினாலே
இன்னமுள்ளகணைகளையும் சின்னபின்னமாநொறுக்கி
எதிர்கொண்டுவரக்காய்ந்து மனம்பொறாமல்
மதிகுலத்தவனேர்ந்து ஆனையின்கையில்
இருப்புலக்கைகொடுத்து வரக்கண்டுபன்றிவீரன்
இடிபோல்முழங்கியொலித்து துதிக்கைபிளந்
திடவேகொம்பினாற்கிழித்து விடக்கண்டுதேர்
ஏறிநேமியைச்சுழற்றிச் சீறிவிடவுமகற்றி
இரதக்காலிலேபாய்ந்து தகர்ந்துடைக்க
பரியினமீதிலேவாய்ந்து தென்னவனவேலை
எடுத்தெறிந்துமுன்னே யடுத்துப்பரியில்விரைந்
தேகிக்கொம்பினாற்குத்தவே குடலசரிந்து
போகப்பரியைமொத்தவே தென்னவன்பொறுத்
திப்புலியிலேகுதித்து கைப்படுமிருப்புத்தண்டால்
இரத்தநீரொழுக்காலே பெருகநடுசெ
சிரத்திலடிக்கமேலே மணியிழைத்த
இந்திரவிமானத்திலேற அந்தரர்பூமாரிதூற
இருதிருசெவிகுளிர தேவகானம்
புரிதிடமனமிளிரப் புத்தமுதுண்டு
இங்கிதம்பெருகும்தெய்வ மங்கையர்களைத்தடவி
இணங்கியுலகைசூழ்ந்து விண்ணுலகுள்ள
கணங்களுடனேவாழ்ந்து இருக்கும்போது
என்கணவன்மாளவிங்கே தங்கியிருப்பதுகற்போ
என்றுவராகப்பெண்கதிடக அமர்புரியக்
கண்டுதென்னனுளம்பிரமிக்க பெண்ணினத்துடன்
இறைவர்க்கமர்புரிதல் அறனல்லவென்றுசேனைக்
கெசமானெனவேசிறந்தான் சற்சரனென்போன்
விசைகொண்டதனைவளைந்தான் அவனுடனே
எண்ணமில்லமசேனைடை பண்ணியவன்றன்னைமண்ணில்
இறந்திடச்செய்யுங்காலை அவன்கையிலே
சிறந்ததொண்டத்தினாலே இம்மெனவோங்கி
எடுத்தலையிலடித் தனதுவுமாணடிடவி
மானமேறிக்கணவன்பால் வானுலகிற்சென்றிருக்க வேட்டை

விருத்தம்

வழுதியிந்த வகைவேட்டை யாடிச் சென்றான்
வராகம்வீழ்ந் ததுமலையா னின்ற துப்பேர்
மொழியலாச் சன்றுதெரிந்த் ததிற்ற வத்தை
முயன்றுபலர் வீடடைந்தா ரென்று ரவ்வா
றிழிவான சூகரரு பக்குன் றின்மேல்
இருந்தலஞ் செய்தகா ரணமியர் தென்னப்
பழயகதை யெடுத்தம்மா தவர்கட் குக்கும்
புத்திறுதித் தெழுந்தமுனி பகரு வாரே.

அடாணா, ரூபகம்.

க மாதவரேவித் தியாதரனொரு வல்லகையில்வீணை கொண்டே யவன்
ஓதியபுலஸ் தியன்தவத்தினுக் கூறுகப்பாடக் கண்டே
உ பன்றியாகவே சபித்திடக்கண்டப் படியேசாபத்தைப் பெற்றான் பெற்
றன்றெனக்கிந்தச் சாபம்நீங்கவ தென்றவன்பின்பு ரைத்தான்
ங தென்னவன்வந்து இவ்வனத்திலே செறிவிலங்கெல்லா மழியச் செய்து
உன்னைமாய்த்திடப் பின்னிவ்வுருவம் உறுமென்றம்முனி மொழிய
ச அந்தவாறேவத் திறந்துபன்றுரு வடைந்தானபுண்ணியத்தாலே பண்டி
ருந்தவிஞ்சயன் காகம்ாகவந் திசையவும்மலை மேலே
ரு வாசமாகவே துறந்தவர்கள்த வம்புரிவரெங் நாளும் மது
ரேசரும்அந்த மலையிலேல்புவர திணக்குவாரின்னம் கேளும்
சு ஏனவீரனும் பெடையோடவ்வனத் தேயிறந்திட்ட போது தனி
யானபன்னிரு குருளையுந்தவித் ததுச்சொல்லிமுடி யாது
எ காடேத்தாய்முலைப் பாலைவேட்டிளம் மைந்துநிழலை விரும்ப மெய்
வாடிவெம்பசி மிகவருத்திட வருந்திவெயிலால் ஒதுங்க
அ தேவதேவன்வி மானத்திலேறிச் சேலவிழியுடன் வந்தான் அந்த
மாவனத்தனித் தனிச்சையாலே மகிழ்ந்தாடல்செய்திருந்தான்

விருத்தம்.

கூடியிவ்வா றுடையயர் ஆறி ரண்டு
குருளைகளும் வருந்திடஞ்சென் றின்றான் கோலம்
சூழுஞ் கண்டனைதம் அன்னை யென்றே
சுற்றுதலும் கத்துதலும் பசியால் மிக்க
வாடுதலும் பார்த்திரங்கி முலையீந் தேனை
வடிவுமுக மட்டாகச் செய்த கன்றூர்
காடியிதோ துவர்கேட்போர் சாப தாபம்
கசிப்பதனறி யராலைகிற் சுகிப்பர் தாமே

ஆகவிருத்தம் ௫, கீர்த்தனை க, தரு உ, ஆக அ. முற்றிற்று.

நாற்பத்தாறாவது

பன்றிக்குட்டிகளைமந்திரிகளாக்கியபடலம்.

அவதாரிகை — விருத்தம்

பன்னகா பரணன்பன்றிப் பாலர்பன் னிருவர்க்காக
அன்னையா முலையீந்தாவி யளித்தவா றுரைத்தேனிப்பால்
பின்னவர் களையமைச்சாப் பிறங்கிடச் செய்ததந்தில
உன்னருஞ் சிவலோகத்தி லுறச்செய்த தினிச்சொலுவேனே.

அங்கயற்கண்ணி சுவாமியை ஓர்சந்தேகம் கேட்டல்.

விருத்தம்

திருமுலைப்பா லீந்தபிரான்மறையப் பன்றிச்
சேயர்கள்பன் னிருகதிரோ னுதித்தாற் போலே
பருவதத்திற் றோன்றிப்பல கலைக ளாய்ந்து
பாங்குறவீற் றிருக்குங்கால் கூடல வாழும்
ஒருவனருள் மகிமையைநால் வகையாத் தோற்றும்
உயிரனைத்துக் கும்பொதுவா யிருக்கு முண்மை
இருநிலத்தி லியாவருக்குந் தெரிய வேண்டி
ஏர்க்கின்றாள் அங்கயற்கண் கேட்கின் றாளே.

மோகனம், ஆதி

சாமீயொரு சந்தேகந்தீர்க்கவேணும் சாமீ

அநுபல்லவி.

சேமிதரனும்பரமேஷ்டியுங்காணரிய நித்தியானந்தபரி பூரணராகுமென்றன்சாமீ

சரணங்கள்

சகலலோகநாதனு விளங்குந்தேவரீர்தாமே
சரிக்குமிருகங்களையும் சிருஷ்டித்திருந்தபோமேல்
அகலுமகதின்பரகம் அதில்துஷ்ட அதமமிருகத்தின்மோகம்போலே வேஷம்
டகவனேநீபெற்றதப் பன்றிக்குட்டியின்மேலே
பக்ஷமதாகவே [illegible]
ரக்ஷணைசெய்துஞானசட்சுவளித்ததென்ன சாமீ

2 துஷ்டமிருகாதியாலே யுண்டாகுந்துன்பங்களைத்
தொலைக்கும் பொருட்டா வேட்டையாடும்மன்னீதிகளை
இஷ்டமாயும்மாலே யேற்பாடா இருக்க்காண்பதாலே உலகத்தில்
திட்டமாயதுவும் ராஜதர்மமென்றேநீர் செப்பியநீதியும் ஒப்புமையாயிருந்
திப்படிச்செய்வம்பு றப்பட்டமூலமென்ன சாமீ

3 வேட்டையினாலேதுஷ்ட மாமிருகங்களைக்கொன்று
விஜயம்பெற்றோர்க்கதனுலை பாபமேஇல்லையென்று
நாட்டுவழக்கமிருக்க உமதுகையில்மனைணிமிருகமும் இருக்க கருணையால்
ஊட்டியவைகளுக்கவ் விலக்கறிவகற்றி உத்தமமேன்பாதத்துமாகிய
கர்த்தமனபோருள் வைத்ததுசொலுமென்றன் சாமீ

சுவாமி அம்மையைநோக்கிச் சொல்லுதல்.

விருத்தம்

ஏத்தியிவ்வா றங்கயற்கண் கேட்கும் போதே
இவ்வுலகிற் பலபலவே தாக மாதி
சாத்திரமெல் லாம்நம்மைச் சகல ஜீவ
தயாபரனென் றுரைத்துமுறை யிடுகை யாலே
பூத்திடுஞ்சே தனமசே தனமி ரண்டும்
பொருந்தவிசா ரிகருங்கால் அபேத மாக
வாய்த்திருப்ப தாலனைத்தும் சரியென் றேற்றில்
மல்லுவார் கருணைசெய்து சொல்லு வாரே

பலகரி, ஆதி.

பல்லவி

அங்கயற்கண்ணிநீயே அறிந்திடுவாயே

அநுபல்லவி.

சங்கைநிகர்கந்தரி சாம்பவிநிரந்தரி அங்கயற்

சரணங்கள்.

அன்னைபோய்விட்டதினாலே அழிபசிகொல்லமேலே
கன்றும்வெய்யிலாலழன்று காட்டிற்றனியேயழன்று
காயுமேனக்குட்டிகளுக் காயுமாய்முலைகொடுத்துச்
சேயிலுமதிகமாக வேயருள்சுரந்தளித் தோம் அங்கயற்

எல்லையில்லாதபலமும் எண்ணெழுத்தறிநலமும்
வல்லமையும்மெஞ்ஞானமும் வழுதிக்கபிமானமும்
வந்தமைச்சராகவேயிருந்துபல்வளம்பெருக்கி
அந்தமதில்நங்கணத்தி லைக்கிருக்கவேயளித்தோம் அங்கயற்

யாவருக்குந்தேகம்சொந்தம் எப்படியப்படிக்கெந்தம்
பூவயன்முதலனேகம் பொருந்துஞ்சீவன்கள்தேகம்
புங்கமிகுந்தஅவய வங்களைப்போலேஸ்தலவர
ஐங்கமவடிவாமுல கெங்கணும்பிரியமென அங்கயற்

குருவுக்கபசாரித்து கோலமாச்சாபத்தைப்பெற்றுத்
திரிவதுதுமறுத்துத் தீரும்பொருட்டியாமடுத்து
செப்பிணைமுலைப்பால்கொடுத் தெப்போவந்துரக்ஷிப்பாரோ
அப்போதிருமென்றவரா னுக்கிரகப்படிரக்ஷித்தோம் அங்கய

சுவாமியின்கட்டளைப்படி பாண்டியன்செய்தல்

இதுவுமது

பராபரன் டராபரைக்கிவ் வாறு தேற்றிப்
பாண்டியன்சொற் பனத்திலவந்து வேந்தே கேளாய்
ஏராகமலை தனிலாறி ரண்டு பேர்கள்
வராகமுக மாயதிலுந் திருப்போர் தம்மைச்

சராகமா புன்னிடத்துக் கழைத் தமைச்சர்
தங்களைச் செய்குகவென் றுரைப்பத் தேர்ந்து
நராதிபன்கண் விழித்தெழுந்தவ் வாறு செய்ய
நாடினன் மனத்தில்அன்பு கூடி ன்னே

சௌராஷ்டிரம், சாப்பு.

பல்லவி.

பத்தபராதீனர் சொற்றவிராமலே பாண்டியன்செய்தானே

அநுபல்லவி.

சுற்றிவிளங்கும் அமைச்ச ருடனேதன்
சொற்பனத்திற்கண்ட அற்புதத்தைச்சொல்லி . பத்த

சரணங்கள்.

அந்தமலைக்கே, யமைச்சரைவிட்டுடன் காண்டு கோல
மைந்தரைக்கூட்டிவரக்கண்டுசந்தோஷம் பூண்டு
சிந்தைமகிழ்ந்தவர் தாழ்ந்திடுதல்பார்த்தன் பின்று உள்ளு
வந்தேயவர்களை மந்திரியாச்செய்தின்னம் வேண்டும்
விந்தையாகப் பலநல்வரிசையும் மென்மேலுஞ்செய்து த னக்குப்பழகிய
மந்திரர்பெண்களைக் கல்யாணம்செய்வித்து வைத்துலகெங்கும் பிரசித்தமாக
(வின்னம்
பத்த

ஊராருடற்கு முயிரொன்றதாமெனச் சேர்ந்து தம்பம்
சோராவரினும் மதிபோலொளியுடன் கூர்ந்து
பூராமனத்துடம் பாடுடனுள்வினை சாய்ந்து என்றும்
போாதகல்விப் பயனபோல்மகிழ்ச்சிதந் தோர்ந்து
காராவின்பாலுஞ் செந்தேனுங்கலந்தன்ன கற்றோருமாகிமதி நுட் பருமாகிச
சீராருஞ்சொல்லால் அயலார்களுங்கேட்கச் செப்பிப்பிறர்சொற்பயனைக்கவர்
(ந்திடப்
பத்த

சேர்ந்ததிகாரம் படைத்தோமென்றேயகம் படையார் எவல்
வாய்ந்திடுமக்களைப் போலொதுங்கிப்பணி சடையார்
வேந்தன்பொருளை விஷம்போலநினைத்ததை யடையார் நியைச்
சார்ந்தவர்போலக லாதனுகாநெறி யுடையார்
காய்ந்தபராதப்பொருளுடன்சத்துருக் களைவென் றறபொருளையுஞ்சேராமலே
ஆய்ந்தகுடிகளிறக்கும்பொருளே அரசனுக்கீட்டும் பொருளாகச்செய்திடப்
பத்த

தம்மனக்கொள்கை தனைத்தம்முளங்கொண்டு பரிந்து துய்ய
நிர்மலமானகண்ணாடி நிழற்போலே தெரிந்து
தன்மமுடனிருந் தாலதிலாள்வினை புரிந்து
தர்மமாகவிருந் தாலந்தக்காரியத்தில் பிரிந்து
அம்முறையாலே தமக்குள்ளவாக்கமும் ஆவியுங்கூம் படித்துவருவிணும்
நன்மனத்தாலும் நினைத்தார்களைத்தனக சூற்றமந்திரிகளாயு பெற்று மகிழ்ந்
(திடப்
பத்த

விருத்தம்

மந்திரியாய்ப் பின்னிருபேர் களுமிவ்வாறு
மாதருமம் புகழீகை விசயம் நான்கும்
அந்தமுடன் மன்னனுக்குப் பெருகச் செய்தே
அந்திகத்தில் சிவனுலகை யடைந்தார் தென்னன்
இந்திரலோ கம்புகுந்து வீற்றி ருந்தான்
இக்கதையைப் படிப்பவர்கேட் பவர்கள் நல்ல
மைந்தர்மனை வியைப்பெற்று வாழ்ந் திடுக்கண்
மாற்றியகத் தானுலகில் மன்னுவாரே

ஆகவிருத்தம் ரு கீர்த்தனை க ஆக ௬, முற்றிற்று

௪௭

நாற்பத்தேழாவது:

கரிக்குருவிக்குஉபதேசஞ்செய்தபடலம்.

அவதாரிகை—விருத்தம்.

ஆண்டவன் வராகச்சேய ரானபன் னிருவர் தம்மைப்
பாண்டியற் கமைச்சராகப் பண்ணிய துரைத்தேனிப்பால்
வேண்டிய பாரத்துவாச விகங்கத்துக் கருட்கணோக்கம்
பூண்டுமந் திரோபதேசம் புரிந்தவா றினிச்சொல்வேனே

கரிக்குருவியின்வரலாறுகூறல்

விருத்தம்

மகாராச ராசபாண் டியனின் னாட்டில்
வாழ்ந்திருந்தான் அவனீன்ற மைந்த னுளான்
தருமான வனபெலத்திற் சிங்கம் போல்வான்
சத்துருவேந் தர்களஞ்சென் றடுபோர் செய்வான்
சுகுணபாண் டியனெனப்பேர் பூண்டோ னித்தத்
தொல்லுலகை யாண்டுவரு கின்ற நாளில்
பகலனடி யாரேகேட் பீரென் றன்பு
பரிந்திளைஞர் ஓர்கதையுச் சரிக்கின் றாரே.

செஞ்சுருட்டி, ஆதி.

பல்லவி

மாதவத்தைச்செய்யு மாமுனிவோரே கேளும்

அநுபல்லவி.

பூதலத்தொருவன்வெகு புண்ணியமேசெய்தான்முன்னே மாத

சரணங்கள்

௧ தனமுள்ளதிலுயிபாவும் இயற்றியறம் மறந்தான்
ஆனதாற்கரிக்குருவி யாகவந்து பிறந்தான் மாத
௨ காகமுதலனேகம்பேரற் கண்டபடி யடிக்கத்
தேகமெங்கும்இரத்தமாகச் சென்னியாலே வடிக்க மாத

புட்களுக்குள்ளொளிதாய்ப் புரத்துன்வர நமிக்கி
புட்கிவனத்திட்குட்டானே யுறையுக்தேக மொடுக்க மாத
பாதையிலேயிருக்கும் பாதபத்தின் மேலே
ஏதுசெய்வோமெனவேங்கி இருந்ததுஅன் பாலே மாத

மதுரைக்கலங்கின்மான்மியம்கூறல்.

விருத்தம்

கரிக்குருவி யாப்பிறக்கிவ் வகை வருந்திக்
காந்தொரு மரத்திருக்கத் திருவெண் ணீறும்
திருத்தமுடன் கண்டிகையும் தரித்துக் கொண்டு
தீர்த்தயாத் திரைகுறித்தம் மரத்தின் கீழே
வருத்தமுடன் ஒருமுனிவன் களை தளர்ந்து
வந்திருக்கும் போதுவழிச் செல்வோர் பார்த்தெப்
புரத்தைநீர் குறித்தெழுந்தீ ரெனக்கேட் டாங்கே
புக்கின்றார் தமக்குவரு ரைக்கின்றாரே

காம்போதி, செம்பை.

பல்லவி

ன்வந்ததனைச்சொல்லேன் காணும் நீங்கள் நால்வரும்இங்கிருந்து கேட்கவே

அநுபல்லவி

நான்வந்தகாரியமிந்நானிலமெங்குஞ்சாற்றி நான்

சரணங்கள்

க நன்மைதரும்தலம்தீர்த்தம் மூர்த்தியுமிப்புவி மேலே
தொன்மதுரைபொற்கமலஞ் சுந்தரேசன் போலே
மும்மகிமையுஞ்சேர்ந்து முளைப்பதரிதத ஞலே
என்மனங்களித்ததன்மேல இச்சைகொண்டொருக் காலே நான்

உ ஓரிடத்திம்மூன்று முள்ளதுவாகநோக்கச் சென்று
பாரிடத்திக்கயிலைமுதல பார்த்ததுமில்லை யென்று
சீருலவுமதுரையிம்மூன்று மொருமையுடன் நின்று
பேருலவுமதுபோலே பிறிதுதலமியா தென்று நான்

௩ அக்கதம்பவனநாதன அன்புடையோர்கை மாகிக்
கைக்கனிபோலேமனதிற் கருதும்பொருள் த்யாகி
முக்கியமாச்சிவனுடன முத்திகொடுக்குமி யோகி
பக்கமுள்ளவை மறுமைப் பயன்றருவதா லேகி நான்

கரிக்குருவி ஆலவாய்க்குவருதல்

விருத்தம்.

புதுமைமா மகிமையையோர் முனிவ னிந்த
வகையுரைக்கும் போதினைத மரத்தோர் கொம்பிற்
பதியிருக்கும் கரிக்குருவிக் கிறிவு வந்து
பட்சியாத் தான்சனித்த வங்கியும் பின்னும்

உதயமா வநந்தையுமோர்ந் திச்சென் முந்தை
அழிப்பதற்கே யிதுபோல்வே றில்லை யென்று
மதியிலுணர்ந் தோருற்றி யாற்றை பத்தை
மறந்தெழுந்த அடனலை வாட்குத் தானே.

யமுனாகல்யாணி, சாபு.

பல்லவி

கரிக்குருவிபறந்துவந்த காரணத்தைக்கேளும்

அநுபல்லவி

அருக்குண்மறைந் திருக்கவிட்டுக கருக்குஞ்செம்மொழிக்க

சரணங்கள்

க நீடுமலர்க் காநீந்தள்ளிக் கூடல்நகர் தேடிக்
உ கனகக்கஞ்சப் புன்லிற்றுய்ய மனமுற்றுடல் நனைக்கக்
௩ அங்கயற்கண் பங்கனை வலங்கொண்டு துதிக்கக்.

விருத்தம்

பறந்துவந்திப் படிமூன்று நாட்கு வர்ண
பதுமினிதோய்த் தண்ணலைச்சூழ்ந் திருக்கும் போதே
அறம்பெருகும் அங்கயற்கண் பணிந்து நோக்கி
அயயனேயிக் கரிக்குருவி செய்யும் செய்கை
திறந்தெனக்குத் தெரியவுரைப் பாயென ஏறுதத்
திருக்துமதின் செய்தியெல்லாம் முறையாற் கூறிச்
சிறந்தபத்தி பூண்டதைக்கண் டதின்மே லன்பு
தேக்கினார் கடைக்கணாலே நோக்கி னாரே

இதுவுமது

நாட்டமிகைக் காமல்வைத்துப் பார்த்து முக்கண்
நாதன்முன்னு ளொருமார்க்கண் டனுக்கா யன்பு
நாட்டியழி யாமையளித் தெமனைக் காய்கத
ஞானமித் திஞ் சயமந்த்ர மூபதே சிக்சக்
கேட்டவுடன் புல்லறிவு நீங்கிப் பின்னும்
கேளுமந்தக் குருவியிரு வினையை நீக்க
ஓட்டரிய கவலையொழித் துளத்தி லேயன்
புதித்தெழுந்து துதித்ததறி வுயர்ந்து தானே

மத்தியமாவதி சாப்பு.

க தேவாதிதேவா சரணஞ்சரணம் ஜகதீசனே சரணம் மணி
தாவர ஜங்கமம் தோறும்விளங்கிய தற்பரனே சரணம்
உ எண்ணரிதாகுஞ் சகலவுயிர்க்கும் இறையவனே சரணம் அ
வெள்ளிமதிகொன்றை நறுமலர் சூடிய வேணியனே சரணம்
௩ துதிமேல் புண்ணிய பலனுகவேங்க் துதித்தவனே சரணம் ஸ்வா
மாதுமிநோமணி யங்கயற்கண்ணி மணவாளனே சரணம்

ச பூமியிலேழை யெளியோர்க்கிரக்கத்தைப் பூண்டவனே சரணம் மிகத்
திமையைச்செய்தின் றுமென்னையுமிரட்சை செய்திருள்வாய் சரணம்
ரு இம்மையிலிம்மந்தி ரமுபதேசித்த வென்குருவே சரணம் மேலும்
மும்மையுநன்மை யடியேன்பெறச்செய்த முக்கண்ணனே சரணம்
சு ஆதிமுமெய்தனுக் கையாவொருகுறை யானதுண்டோ சரணம் அது
தீயபறவையென லாமென்னைத்தண்டித்தல் திரமேனும் சரணம்
எ மாலயனுந்தேடிக் கால்தலைகாணாத வல்லவனே சரணம் என்னை
நாலுபேருமேசு மாறெளிமைகொண்டு கம்பிலக்தேன சரணம்

கழிநெடில

கரிக்குருவி யிதுகேட் டெம்பிரான்பட்சிகளுக்கெலாம் வலியனுதெனப்பின்
கழலபணிந்தடியேன் மாயினுக்கெல்லாம்கதித்திடும் வலியனென்பதெனத்
தரித்துமெய்ப்போதம்நீசொன்னமந்திரம் தனைசஜெபிச சொல்லியான் கலி
தன்னளவுங்கருணை செய்தடியேற்குத்தாவென விரந்திடக்கண்டு (யைத்
திரியெழுத்தாலே முடிக்தலம்மனுவைத்தெய்வத மிருடிசந்தமுடன்
சிதைதிடாத மூனாறுடன் றிரட்டிச்செப்பிய குருமொழிகேட்டுக்
குருவிதனாகுலமும் தனக்குளபெருமைகூர்வலி யானெனும்பெயரைக்
குவலயம்புகழ நிறுத்தியேகருணைக்குன்றடி நிழலடைந்ததுவே

விருத்தம்

இக்குருவி தானடைந்த வரத்தை யொக்கல்
எல்லவரும் எளிதிலுறப் பெறலால் மண்ணிற்
றக்கதொரு வன்வாழக் கிளையும் வாழ்த்து
தழைக்குமெனும் பழமொழியை விளக்கிநிற் றிப்பால்
மூர்க்கனுக் கனபிலர்போல் எளியோ ரில்லை
முதிர்க்தன்பு பூண்டவர்போல வலியோ ரில்லை
இக்கதைகேட் பவர்படிப்போர் இகபோ கத்தை
எய்தியிருந் தரணியில் இருப்பர் தாமே

விருத்தம் எ கழிநெடில் க கீர்த்தனை க தரு க ஆக கூ முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்

நாற்பத்தெட்டாவது,

நாரைக்குமுத்திகொடுத்தபடலம்.

அவதாரிகை—விருத்தம்.

பத்திசெய் திடும்பட்சிக்காப் பனங்கா பாலனைமந்திர
சித்தியீந் தருளிக்காத்த செயலினை யுரைத்தேனிப்பாற்
புத்திசேர் திறைஞ்சிச்சூழ்ந்த போறறுமோர் நாரைக்குது-
முத்தியீந் தருளிக்காத்த முறைமையை யினிச்சொல்வேனே

விருத்தம்.

அம்புவியைச் சுந்தரபாண் டியன்கோ லேந்தி
யாண்டுவரும் நாளையினி லையை யோட்டின
தென்புலத்தோர் புரத்திலைவர்க் குமரி யாடச்
சிறந்தாழுந் தீர்த்திசைகட் டடகனறு தய்ய
அம்புயஞ்சேர் வாவிபொன்றுள் ளதிலவாழ மீன்கள்
அனைத்தையுமோர் நாரைமுனைடி ருந்தார் காரை
பின்பொருநா ளாகமத்தி யவிடம் விடாப்
போய்ச்சென்றொரு வனத்திடையிற் சேர்ந்த தாமே.

காபி, சாப்பு.

பல்லவி.

ஒருநாரையிருந்த தடம்விட்டெழுந்ததற்பின்
உற்றுக்கேளுமுனிவோரே மனத்திலன்பு வைத்துக்கேளுமுனிவோரே

அநுபல்லவி

ஒருகால்மழையற்றவ் வோடைநீருமற்றுத்தன்
னிருமையும்வறப்பதாலே வரக்கண்டமேலே ஒருநாரை

சரணங்கள்

௧ சித்தமுழுந்திரையை விரும்பி பிரசுரவ்வழி சிறந்திலகவெறுப்பன
மெத்தப்பசியுடனே பறந்துவருங்வழியிலே மீன்றருவனக்காணச்
சுத்தானந்தக்கடலிற் றோயுமுனிவராகச் சேருமுத்தகவிலங்கான
சத்தியநெறியுடையோர் இருக்குமோராசிரமம்
தனதுகண்ணுக்குத்தோன்ற அறிவுநுண ஒருநாரை

௨ அத்தலத்தில் ஒருகூப்பிடுதூரம் அளவுசதுர மாகச்
சுத்தமிருந்தசந்தியா மடமும்படித்துறையும் நாலக்கரைப்புன்னைக
சந்தனமகிலவேங்கை மருதம்பாதிரிவாசச் சணபகமும்அசோகப்
பைந்தருக்களுஞ்சூழ நற்காவியொருவாவியைப்
பார்த்தகமுவந்தோகைத் தன்டசிக்க ஒருநாரை

௩ மீனும்அவ்வாவியினில் பெயர்பலவாதமென்று பிறகுமதனைநோக்க
ஞானிவருகும்படசித்தோவினைமறவதும் சேர்வையதனைத் திக்க
மனமுங்கமலர்கள செறியுந்தடாகத்தினைவம்பிவிருத்துகாக்க
மின்னுமாதவராயும் போதத்துடனீனைகளை
விலக்கக்கொளவதைப்பார்க்க துர்மதுநீக்க ஒருநாரை

விருத்தம்

நாரையிந்த வாறுவிளை இம்மவ் வாவி
நற்கரையிலடசியுடன்வந் திருக்கும் போதங்
கீரதனிற் றோய்ந்தேயத் தாமேலோர்
செஞ்சடைத்தாட புறம்பரன் வந்தன்மேல் மீன்கள்
பாருமவிரையாடல்கண்டித் தவத்தோர் மெய்யிதீ
பரிகிக்க எதுவஞ்செய் ததுவோ வென்று

ஆருயிரைக் கம்பீன்க ளாகா தென்றே
அகமதிலே மிகவறிவுற் றமைந்த தானே

நாரைதிருவாலவாய்க்குவருதல்.

இதவமது.

மனம்வெறுத்தாங் கிருக்கையில்அத் தலத்தோ ரந்த
வாவிபடிந் தேறிநித்ய கருமஞ் செய்தே
மீனையுடனே பட்சித்தோர் மணட பத்தில்
இருந்தீசனை மகிமையாய்த் திருக்கும் போது
புனலருவில சுற்றிரைதவ் விடத்திற கூடற்
புராணமுரைத்த திருப்பதுகேட் டறிவு வந்து
தனிவளரும் திருவால வாயைத் தேடித்
தக்ஷணம்அக நாரைவந்த தனைச்சொல வேனே

பெலகரி, சாபு.

பல்லவி

பறந்தெழுந் தொருநாரை டத்திபூண் டதுகேளும்

அநுபல்லவி

சிறந்தமுச் சிறகுடன் செழிக்குங்கூ டலைநாடிப்

சரணங்கள்

க சிற்றறி வுமின்வாங்கத் தீவினைப் பாசம் நீக்கப்
புத்திதெ ளிவுற் றோங்கப் போதங்கொண் டினந்தேகப்
உ கனகத்தா மரையாடக் காணமொன் றுகக் கூட
மனதிறது யர்விட்டோட மதுரேசன் பக்கம் நாட
ங அன்புவா லெண்டிழுக்க அறிவுகூர்[illegible] கதிகத்
தனபிற விருசிக்கத் தனியிருந் து தியா[illegible]க்க

நாரைசுவாமியைத்துதித்துவ[illegible]டகேட்டுக் காள்ளல்.

விருத்தம்

பறந்துமது ரையில்நாரை வந்தோர் பட்சம்
பகவானைப் பூசைபுரிந் தந்த நாளிற்
சிறந்தபொற் றாமரையடியும் போதந் நீரிற்
செழித்திருமீன கவையருசத வினைத்தவ் வெண்ணம்
மறந்தீசன அருள்கருதி யிருக்க வாங்கே
மதுரேசன் வந்துனக்கு வேண்டுங் கன்மம்
அறைந்திடுவா யெனக்கேட்கத் தாழ்வதெ ழூதே
அதுதிகரும் வண்ணமினி யறிகு வீர

புன்னாகவராளி, ஆதி.

பல்லவி.

வரந்தரக்க டாக்ஷம்செய்யப் பூணும்

அநுபல்லவி.

திரதராமும்உன்னடியென செஞ்சிறுதனேனும்

சரணங்கள்.

௧ என்தன்பிறவித்துயரம் மாற அடியேன்
உன்தன்சிவலோகத்தில் வந்தியக்குகடைத் தேற வரம்
௨ இன்னமென்ன வேண்டுமென்று கேட்பாய் அடியேன்
தன்னையுமோர் பொருளாகத் தயவுசெய்துகாப்பாய் வரம்
௩ படைத்த பலபக்ஷியுமென் னுமல் இந்தத்
தடத்திலுள்ள மீனினத் தைத்தானெடுத்துண்ணுமல் வரம்
௪ எப்பவுமீ வித்தடத்தில் லாமல் அடியேன்
செப்பியதற்குப்பழுது தேவரீர்சொல் லாமல் வரம்

வரமிரக்கும் வண்மைமலித் தீசன் சென்றான்
மனமகிழ்ந்த நாகரசா ரூபம் பெற்றுச்
சுராகணஞ் சூழ மழைபொழிய விமான மேறித்
துந்துபியார்ப்ப இடைந்த கணத்தோ டொன்று
அரனுலகில் புக்கிடீர் வாழுருசிவன்
ஆடகத்தா மரையின்று முகங்கொண் மலை
உரைசெய்வர்கேட பவர்சருவா பீஷ்டமும் பெற்
றேகுவார் அரனுலகைக் காணுவார்கள்.

ஆக விருத்தம் ௩௲த்தை ௬௲௧௧. முற்றும்.

கூடற்காண்டம் முற்றும்.

———(0)———

திருவாலவாய்க்காண்டம்.

———

நாற்பத்தொன்பதாவது.

திருவாலவாயானபடலம்.

அவதாரிகை — விருத்தம்.

சேலுறு நயனாரைக்குச் சிவனுலக தனைக்கூடற்
பாலலோசனனிலதிட்ட பான்மையை யுரைத்தேனிப்பால
ஞாலமீ துயருங்கீர்த்தி நான்மாடக் கூடலதன்னை
ஆலவா யாகச்செய்த ஆடலையினிச்சொல வேனே.

சௌராஷ்டிரம் — சாப்பு

வாருஞ்சித்தைமெய் வாக்கொருமித்த மாமதுரையில் வாழும்
பாருஞ்சுகுண பாண்டியனுக்குப்பின் பாண்டியன்பெயர் கேளும்
சித்திரரதன் சித்திரபூஷணன் சித்திரத்துவச னெனும்
சித்திரவர்மன் சித்திரசேனன் சித்திரவிக்கிரமன் பினும்

௩ ராஜமார்த்தாண்டன் ராஜசூடாமணி ராஜகம்பீர்த்துலத் [illegible] தென்னவன்
ராஜசேகரன் [illegible] ராஜகுஞ்சரன் ராஜபயங்கர மன்னவன்
௪ உக்கிர [illegible] துரஜபதி [illegible]
[illegible] விரதன
௫ விக்கிரம [illegible] மேனதுலவிக் இராமன்
[illegible] வருமன்
௬ [illegible] செகதா
அதுலகீர்த்திக்குக் கீர்த்திபூஷண [illegible] தென்னவன் பிரதாபன்

விருத்தம்

[illegible] கெடுசெலுத் திவரும்நாளில்
[illegible] கடலும் [illegible] தகைதன்னில்
[illegible] தாயெனாகும்
[illegible] அறிந்திடவே.

[illegible] ஆதி

பல்லவி.

பிரளயகாலம் வந்ததே [illegible] பிரளயகாலம்வந்ததே

அநுபல்லவி.

[illegible] உடனேகேளும்
[illegible] பிரளய

சரணங்கள்

௧ இக்கலையுடன் [illegible] உலகமும்
[illegible] ஏழும்
[illegible]
[illegible] பிரளய
௨ [illegible]
[illegible]
[illegible] கலையும்
[illegible] பிரளய
௩ [illegible]
[illegible] திருப்ப
[illegible]
[illegible] பிரளய

கழிநெடில்

வரும்பிரளயநீர் [illegible] போலே
[illegible] வருத்த
[illegible] வரையும்
[illegible]
[illegible]
[illegible] திருக்கையிலே
அருள [illegible] பரவுடனே
அருள்வலியால் மாநிலம்புரப்பனையப்பனே யெனவுரைத்தனனே.

முத்திபுரேசர்சித்தராய்வருதல்.

விருத்தம்.

கைத்தலத்தைக் கூப்பியிசைப் பரிக்கு மூல
காரணனே பலர்களுமிச் சிறக்க முன்னே
வைத்துநக ரமைத்திருதே வசிம்பு கானேன்
மற்றதனை யெனக்கறியக் காட்டென் றோதப்
பத்தபரா தினர்விமா னத்துள் நின்று
பாண்டியனன் புக்கெளிய ராகத் தோன்றிச்
சித்தரா மகாமண்ட பத்தி லக்கன்
சேர்த்திட்டார் கருணைமிகக் கூர்த்திட் டாரே.

தோர ச்சப்பு.

பல்லவி

முத்திபுரேசர்வந்தார் சித்தவேஷம் பெற்றருளப்புரிந்தார்

அநுபல்லவி

பத்தியுடன்மாலும் பக்கமும் தேடும்
சத்தசித்தானந்தத் தன்மையமானீசம் (முத்தி)

சரணங்கள்.

௧ நீளும்அடியே கடிருத்திரமாத் துவனக்
கோளர்வயபுடைக கேவலமா மின்ன (முத்தி)

௨ ஒசரும்புனைல உரகத்திறை நகைக்
காதிர்குண்டைமும் கடசெவியாற் றுநக (முத்தி)

௩ பங்கயநதாள்நிழ் இனிய பூடாம் படலே
அங்கைதொழுவகத் நாளும்புணை டாலே (முத்தி)

விருத்தம்.

சித்தர்மகா மண்டபத்தில் வந்து நின்று
செங்கையணி பாலவா யாலைப் பார்த்தே
இந்தலைநதுக் கொலைமுதிககு நீசா
டென்றிடவப் பம்பு வனிந் தடியனை டேர்கோன்
சேதமா விசகாம் விளங்கும் வணணம்
உனதருளசெய் யென்விட்ய் வரதலைநப பெறலும்
சித்தமகிழ் நக்கருக் கொலை காட்டச்
சென்றதந்தின் விபரமினிச் செப்பு வேனே.

பண்டுபோல்பட்டணமசைந்தல்.

இதுவுமது

கட்டினையிற ட்லைய லைப்த வைமச் குழந்த
கொர்தமேல் வாலொவா யெனப வையதக
காட்டிககாக கலையறி விதது முனைடாத்
கவைனமா கடசித்தர் மலநதோ ரிபமாலை

தாஷ்டிகக்கொண் டக்கனமே நகருண் டாக்கச்
சக்கரவா ளத்தையகழ்ந் தெடுத்து வந்து
கோட்டையாக் கினதுபோல் செய்ய வெல்லை
கோலினன் வழுதிவடி வேலி னானே.

கல்யாணி, ஆதி

பல்லவி.

பட்டணம்பண்டுபோ லேவங்கிசசேகர பாண்டியனமைத்தனனே

அநுபல்லவி.

அஷ்டமூர்த்தியருளும் அடையாளத்தில்வரைந்தனை
சிஷ்டர்புகழ்ந்துரைக்கும் திருவாலவாயென்னும் . பட்டணம்

சரணங்கள். [மேற்கு

க தெற்கிலிலங்குந்திருப் பரங்குன்றமும்வடக்குத் திசையிலிடபக்குன்றமு
திக்கிலேடகச்சுரமுங்கிழக்குத்திசையிற்செழிக்கும்பூவணமுங் கரும் பார்க்
மிக்கவிளங்கிடு எல்லையினையொருக்கியவாயல்களுக்கெல்லையாகவே (குள
சக்கரவாள கிரிகளிணையாகவே ளத்துமே வழூர மதகளவிளங்கிடப்
பட்டணம் (டமாதிகளும்

உ மெத்தவுயர்ந்திடுங்கொத்தளங்களும்மேவுங்கொடிமேடைகளும்பலமண்
டபத்திற்பட்டல கோபுரங்களும் வசந்தசாலையும் பூஞ்சோலைகளும்
உத்தமசாதி புசிக்கவமைத்திடுசத்திரசாலைய முர்க்கையிலமுத்தேரளிர்
பித்தியுமேதைவிசித்திரவோடைகள் சுற்றிலுமாளிகைகெட்டலுள்ளதிடப்
பட்டணம்

௩ அந்தணர்வீதியும் க்ஷத்திரியவீதியும் அந்த்தவைசியர் வீதியும்
பிந்தியவேளாளர் குடியிருக்கும்வீதியும் பெருகயிராமடைக்கூல வீதியும்
சுந்தரமாகவனைச்சரிவட்ட கைதகட்டியனையமைசாலையும்
அகதராமம் புரந்தவன்வாழுல கதைகோபுரழில தர்துவிளங்கிடப்

பட்டணம்

விருத்தம்

பட்டணமிவ் வாறமைத்துக் குடியனேகம்
பணம்போல நிறைந்தால வாயெனப் பேர்
அஷ்டதிக்கும் சொலவிசைத் தய்யன் மெய்க்கா
பரணமிசைத் தாதிகுல சேகரன் போல
சிஷ்டர்புகழ் வங்கிஷசே கரனைப் பெற்றுத்
திருமுடிசூட் டிக்கீர்த்தி பூஷணன் றான்
இட்டரிய சிவனுலகை யடைந்தான் சொலவோர்
கேட்பவர்க்குப் புத்திமுத்தி கிடைக்கு தானே

ஆகவிருத்தம்௬, கழிநெடிலக, கீர்த்தனை௩, தருக, ஆக,கக. முற்றும்.

———(...)———

சிவமயம்.

ஐம்பதாவது.

சுந்தரப்பேரம்பெய்தபடலம்.

அவதாரிகை—விருத்தம்.

சந்தம் போற்றுசசேன்னன் முனைபோருட் டாகநீல
கந்தரனா மதுரைக்கெல்லை காட்டிய தலைத்தேனிப்பால்
வந்தமர் புரிந்தசோழ மன்னவன் பகைமை வெலலச்
சுந்தரப் பேரம்பெய்த சூழ்ச்சியை யினிச்சொல்வேனே.

சோழன்பாண்டியனோடு சண்டைக்குவருதல்.

விருத்தம்.

வங்கிஷேசகரபாண்டியன் குடைக்கு ளோமா
மகளும்பூ மகளும்பார் மகளுங் கூடித்
தங்கிடவும் பெறவாழ்வார் திருக்கும் காளிற்
றுணையுடன் வந்தெதிர்த்தோர் கருவ மாற்றி
மங்கலவா னகையைப்புனைவிக விமைச் சோழன்
மதுரையின்மேல அமர்புரியப் பொன்னி யாற்றின்
கங்கிலதி கக்கடலபோற் சூழ செஞ்சிற்
கருதினன் எழுந்துவந்து பொருதி னானே.

பூரி, ஆதி.

பல்லவி.

சோழன்படையுடன்வந் தடுத்தானே மென்னத்
தேர்நடத்தைச்செல் செய்யத் தொடுத்தானே

அநுபல்லவி.

சூழும் பாழிலும்வாசம் தோயுமாறுடனே
வாழுந்திருக்காவிரி மாநதியின்பக்கத்தில் சோழன்

சரணங்கள்.

௧ செல்லுஞ்சதாங்கத்தைக்கூடி உத்தரத்திசையிலிருக்குமைந்தலீடு
மலைஞ்சேனையுடனே மகிழ்ச்சியுடபோமேமீறிப்
பலவியங்களொலிக்கப் பரிகூதிரதத்தி லேறிச் சோழன

௨ தன்றேதுண்டாட்டனேகள்டருந்து சினம்தோன்றிப் பாண்டியநாட்டிற்பு
சவடைக்கெம்பிடியா மேப்டியெடைந்து போர்புரிய [குசத
மணிவரும்பல்டாசு மாட்டைகவென்றுமென்மேலும் சோழன்

௩ மலர்மலியேரிப்யாவையுடைத்துக் கூடல்மாநகர்க்குவருவதடுத்து
பலபனடத்தையும்வேப்பாதைகடப்பறித்துக்
கலகம்விளைத்துப்பயம் காட்டியமர் குறித்துச சோழன்

விருத்தம்.

இன்னவா றமர்க்கடியிட் டதுதென் னவைகேட்
டிசைந்தாழ்க் தெழுந்துசென்னி படையோ டிந்த்

தோளனைகள்மேல அமர்க்கெழுந்தா னவன்போற் சேனை
சூழவெனக் கிலேயெனத் திரக்க வினையின்
றுயனைதுச் சேனையுடனமர் புரியாய் நாம்மைத்
தனக்குதவி செய்துவெற்றி யளிப்போமென்றே
முன்னவனானசொன் னதுகேட்டல் லன்னஞ் செய்ய
முறைகொண்டான அரண்மனையா துலைதங்கின் றுரேனே.

சோழனுக்கும்பாண்டியனுக்குஞ்சண்டை.

இதவமது.

சிறைச்சிறுக்கை வந்துசேனனை இறக்கச் சோழன்
சேனையுடன் இடைமலை தாண்டிக் கூடற்
புறத்தனிலே போகழி போலே சூழ்ந்து
போர்புரிய வந்திடத் தேர்த் ததிலே கந்தே
டைறந்திம்பல் வியமுழக்கத் தேரின்மேற்கொண்
டக்காட ணெழுந்தடாச் சினந்த சிற்றம்
திறைசிருவர் படைஞர்களும் ஒன்றுக் கொன்று
தேரிட்டார் கைகலந்து போரிட் டாரே.

தோடி—ஆதி.

பல்லவி.

பொன்னிநாடவனும் கன்னிநாடவனும் போர்செய்யத்தொடுத்தாரே

அநுபல்லவி.

என்னசொல்வேன்வலம் புரிச்சங்க முழங்க
ரதகஜதுரகபதாதிகள் இனங்க
வன்னமேவட்டரி பூண்டதேரின் மேலே
வரைநிகரும்புயத்திறை மாலைபூணடொருக்காலே பொன்னி

சரணங்கள்.

க. சையமொத்ததேரும் தேருவகரிபரித்தலைவரும்தலைவரும் அன்னவே
வையமைத்தபடையை விடுத்துமினனு மகமும்மகமும்சேர்த்துவிமைதேன்ன
வையுவலியடி வேலரும்வேலரும்வரிவில்லரும்விலருமமுன்னவே [வ
செய்யமுனைவாளரும் வாளரும்சிக்கத் தடன்சிக்கமெதிர்த்ததுபோல் மன்ன
எய்யமாயுசத்தோடா யிதங்களதாக்கு மொலியும் [வ
இரதம்துணைக்குதிரையொலியுமியானையொலியும்
டையமைத்திகழந்து வாக்கும்வீர ரொலியும்
பலவியத்திஞ்சியும் வீரமணி யொலியும்
பலவொலிகளும்பெறு பாடகன்றகலிக்க
மலைநூமிரவியும் மதியும்போமெலிக்க பொன்னி

உ. தடிக்குஞ்சறபத்துக்கினை யாகநெளிந்துகொண்டு
தொங்கும்செம்நதுதிக்கை யாடவே
தடித்தநீருண்டான மேகத்துடனேமேகம்
தாக்கினுபடோலெலானதுக்கொன் னடவே

இடிக்கினையாகவீரிட் டிருப்புலக்கைகொண்டெதிர்
திடிவிமுக்காப்போல்சோரி யோடவே
அடித்துவிழும்வெஞ்சினம் பூண்டமதயானைகள்
ஆவிசமனுலகம் கூடவே
எடுத்தெய்தவெங்கணையை விலக்கிடுவோர்திரும்ப
எய்யும்வாளிதம் மார்பும் தோளுந்துளை நிரம்ப
விடுத்தவராண்மைநோக்கி வந்தநகையெழும்ப
வேலெதிர்த்திடவரும் விசைகண்டதனை முன்ப
வெற்றிவடிவாளையெடுத்தெதிர்ந்துகுறைத்து
மத்தியிலேதுண்டுபடுத்திடவே கறுத்து பொன்னி

பிந்திடாமலிரு வோருடனும்வருகும்
பெரும்படையுமொத்தமர் கொள்ளவே
அந்தவேளையிலபொன்னிக் குத்தரதேசத்துள்ள
அரசர்துணையாவந்து மன்னவே
இந்தவுலகழிக்கும் காலையிலேகுறைக்காற்
றெழுந்தவேகத்துடன் தன்னவே
சிந்துவன்னிவந்தது போலேவெகுண்டெதிரத்
தென்னன்படைமுறிந்து விள்ளவே
பந்திபந்தியாவீரர் வாளும்வில்லு மிழக்கட்
பருகரிரதகெஜ துரகமும்போய்த் தவிக்க
இந்தவிதமாகவே வழுதிவலிக னொக்க
இழக்கத்தெரிந்துசோழன் இதயந்தனிலே மிக்க
இன்பமடைந்துவாகை யும்புனைந்துகர்வங்கொண்
டெடுத்துச்சங்குமுழக்கத் தொடுத்துசெயமிருக்கப் பொன்னி

விருத்தம்.

இந்தவிதம் வேந்தரிரு வோரும் போர்செய்
திருக்கையிலே தமதருட்போல் குளிர்ந்த தண்ணீர்ப்
பந்தரைவைத் தனிழ விருந்து மோடை,
பழித்தியுமுன் பகைவிலக்க வந்தாப் போலே
அந்தவண்ண மேயொருவே டாசன் போல்வர்
தாகுலத்தில் மூழ்கியதென் னன்பாற் சோம
சுந்தரநா யகன்சேனைத் தலைவ னாகத்
தோற்றினன் அவன்குறையை மாற்றி னானே.

காம்போதி, சாபு.

க மேருமலையைவில்லாகவளைத்திட்ட வேடன்வளைத்தவிலைஎடுத்தான் அதில
சேருபர்சுந்தர னென்னுகதனுமத்தைத் திட்டியவாளிகள் தொடுத்தான் க
உ வெற்றியடைகநோமென் றெண்ணம்பெருக்கேழு வேதனெனுஞ்சேனை
ழித்தே குதிவைத்தனேகனை துணைவியத்திரு மாப்புலிக்குவப்பேரதே

௩ அக்கணையொவ்வொன்று நூறுநூறு வீரர் உயிரையுண்ணக் கண்டு மலைத்
திக்கணையொன்றினுக் கிவ்வலியாதென எண்ணியனுமானங் கொண்டு (அதில

௪ அந்த முனைவாளி தன்னைக்கொணர்கென்றதை வாங்கிவாசித்துப்பார்த்தான்
சுந்தரனென்ன வரைந்திருக்கக்கண்டு சோழன்மனத்தையம் தீர்த்தான் (சோழ

௫ தென்னனுக்காலவாயய்யன் றுணைசெய்த செய்கையென்றேயச்சத்தாழ்ந்து
மன்னனுமீண்டு நடந்தான் நடக்கையில் மாதவரே கேளுமாய்ந்து

௬ உத்தரதேசத்திலுள்ள அருக்கரும் ஒட்டியரும் அடுத்து நடுத்து அமர்க்
குற்றதுணையாக நாங்களிருக்கையில் ஓடுவானேனென்று தடுத்து (இந்தப்

௭ போருக்கு வந்தபின் போரிலுடைந்தோடிப்போனாலுன் தனமானமெனலும்
பாருக்குள்ளாண்மை நிலைக்கும்படிச் சண்டைபண்ணத் திரும்பென்று சொன்னார்
சொல்லவுஞ்சோழன் பெரும்படை தென்னனைச் சூழ்படைமேல் மர்புசிதார் த
வெல்லலாமென றுவெவ்வேறாகச் சொல்லினும் வேகமாகக்கணை சொரிந்தார் (ம்

௯ குன்றை முன்னாளில் வளைத்ததுபோல விலலைக்கூர்ந்து வளைத்தநில மீனனும்
வாளி ஒன்றுதொடுத்து வர் எய்த சம்பு சரம் ஒட்டுக்கு நீக்கினன் பின்னும் (த்த

௰ பத்தம்பினாலாயிரஞ்சதுரங்கத்தைப் பாருகொடிக்குள்ளே சிதைத்தான் ப
பத்தம்பினாற்பதினாயிரமங்கத்தைப் பாரிடகணத்துக்குள் வதைத்தான் (வே

௧௧ ஆயிரம்பாலறாறாயிரமங்கத்தை அர்த்தநிமிஷத்திற் கெடுத்தான் வெவ்
வாயிரத்துவண்ணங் கணக்காக வேசதுரங்கப்படைகளை மடுத்தான்

சுந்தரப் பேரம்பினால் சோழன் சேனை மடிந்துபோகுதல்.

விருத்தம்.

சுந்தரப்பே ரம்பினை வே டுருவம் பூண்ட
  சுவாமியிவ்வா றெய்திடலாற் சோழன் சேனை
சிந்துசிந்தாப் புயங்களும்தாள களும் சிதைந்து
  சிரஞ்சிதைந்து தும்பைமா லையுஞ் சிதைந்து
வந்திரத கெசதுரகங் களும் சிதைந்து
  வல்லவர்கள் மாண்டபடு களத்தை நாடிப
பந்திபந்தி யாகவரும் அலகை பூதம்
  பருந்துகள்மமாய்க் கின்றதினிப் பகரு வேனே.

மத்தியமாவதி, சாப்பு.

பல்லவி.

சுந்தரப்பேரம்பினாலே மடிந்திட்ட விந்தையை யென்னசொலவேன்

அநுபல்லவி.

சிந்தையிலன்புறும் தென்னவன்றன்னுடன்
வந்தெதிர்த்த சோழ மன்னன்படைமுற்றும் சுந்த

சரணங்கள். (முட

ஆவிமுன்செல்லத் தாமும்ரவிமண்டலத் தாறுகச்செல்வது போலம்ப
கூவிபெரும்பிளிறுந்தலையடக்கைகொட்டிக்கலந்தவன் கூடித்தாளவெகொட்ட
மேவியேதந்தஞ்சிவெட்டினோர் மெய்யிற்றைவேலாறகுறையுடலகுத்திக்கொல
வெட்

கோவமுடனே விழுந்து லைபற்கடி கொண்டுகறுவிக் கவந்தங்கைமார் தட்டப்
பூவிலிருதலைசேர்ந்துவிழுத்திடப் புணர்க்தொன்றுக்கொன்றுவாய்குதப்பிகளை
கீவராகாறும்வந்தேனென்றடுத்திட கோடுத்தெழும்பிப் பாடிகடித்திட (கத்திட
சுந்தர

வரிசையாகப்பருந்துகழுகாதி மாய்ந்தோரைக்கண்டிரை வாய்த்ததென்றுவக்க
இருசிறகாலுமோதியடிப்ப திருபாலும்ஆலவட்டம்வீசுவதொக்கக் (விழ்க்கவ
குருதியாற்றில் மிதக்கும்தேரைப்பேயின்குட்டிகள்மூழ்கியொவ்வொன்றாக்க
தருமுதலியிலோங்கப்பல்களைச் சாய்க்குமகரம்போல்ஆச்சுதென்றுரைக்க
ஒருபக்கங்காகம் கத்தியிழுக்கவே ஒருபக்கம்பருந்து கொத்தியிழுக்கவே
ஒருபக்கம்பூதங்கள் பற்றியிழுக்கவே ஒருபக்கங்கூளிகள் பொத்தியிழுக்கவே
சுந்தர

௩ தொங்கியகாதேழுநமாகவாலே துடைப்பமதாகப் பதமேயுரலாகச்
சிருங்கமேயுலக் கையாகவதனிற் செனிக்கின்றகித்திலங் கள்தண்டுல மாகத்
துங்கமுறும்மத்த கமேயடுப்பாச்செஞ் சோரிநெருப்பாக்கன் னங்கலங்களாக
பங்கமில்லாத செயலட்சுமிக்காளைப படுகளம்மடைப் பள்ளிக்கினையாகச்
செங்குருதியாற்றைப் பிணத்திற் லடைத்துச்
செதிந்துண்ணும்பேயைக்கண் டுதைத்தகங்குடைத்து
பொங்குஞ்சோரியையோர் பூதம்வாய் மடுத்துப்
புசிக்கவையையுண்ட பூதம்போ லடுத்துச் சுந்தர

விருத்தம்.

சுந்தரநா மக்கனையாற் சோழ னுக்குத்
துணையாவந் தவருமெட்டி மாத்தைச் சார்ந்த
சந்தனமும் தீப்பட்டாப் போலே மாய்ந்தார்
தங்களைக்கா கங்கழுகோ டலகை சேர்ந்து
வந்துவெவ்வே றிழுத்திடுதல் கண்டி ராசன்
மதிமயங்கித் தப்பிநின்ற படைக ளோடே
கந்தவா களைக்கண்ட மேகம் போலே
கடுகிடடங் தவனிருக்கை கண்டிட் டானே.

கலியாணி, சாப்பு.

க பொன்னிவளநாடன் ஓடிப் போய்த்தன்னிடம் புகுந்தான் ஓனி
மன்னியவிற்கொண்ட வேடர் மன்னன்கண்டு கருந்தான்
உ முந்திநிற்கும்தென்னன் மலர் முகம்பார்த்தருள் புரிந்தான் கொஞ்சம்
மந்தஹாசஞ்செய்து வேட வடிவத்துடன் மறைந்தான்
௩ வழுதிவெற்றிமாலை பூண்டு மதயானைமே லேறி வரி
விழியார்கள்மங்கலமேர் திட வியந்தூர்வந்து தேறி
ச விற்சேவகவேடம் பூண்டு விசயந்தந்த மூர்த்தி தமக்
கன்னமேசிறப்புப் பூசை யாதிநிறை வேற்றி
ரு மாமேருவிற்றேனே வென்ன வரிவில்லுட னுந்தான் திரு
மாமெழுதியகூ ரம்பும் கையுஞ்சாத்தி பிருந்தான்

...AHOPA...

விருத்தம்.

ஏகநா யகனைப்போற்றி யேயறம் பெருக்கும் வம்ச
சேகரத் தென்னன்செங்கோல செலுத்திவாழ்ந்திருந்தானிந்த
மாகதை படிப்போர்கேட்போர் மனத்தில்வேண் டியதுசித்தி
யாகுமல் லாமலத்தந் தீராவல் கடைகுவாரே

ஆக விருத்தம் அசிர்த்தனை௯. தரு௨ ஆக௧௯ முற்றும்.

———(0)———

௨

சிவமயம்.

ஐம்பத்தோராவது,

சங்கப்பலகைதந்தபடலம்

அவதாரிகை—விருத்தம்.

சொன்னமே ருவைவளைத்தோன் சுந்தரப் பெயரம்பெய்து
தென்னவன் பங்கமாறறிட்ட செய்கைமுன் னுரைத்தேனிப்பாற்
பின்னவன் சங்கத்தார்க்குப் பீடமீந் தவரோடெப்பப்
டண்ணமுத் தமிழ்விளக்கும் பண்பினிப் பகருவேனே.

கலியாணி, ரூபகம்.

௧ கங்கைவேணியன் றனக்கன்புசெய்யக் கருதுவீரவன் றனில் தொழும்
வங்கிசசேகர பாண்டியனிந்த வையம்புரக்கும் நாளில்
௨ விதாதாகாசித் தலந்தனிற் றன்னுடை மெல்லியருடன் வந்தான் வந்து
பிதாமகனன் றொருசிவலிங்கப் பிரதிஷ்டையச்செய்துவைத்தான்
௩ அந்தலிங்கத்தின் சந்நிதியிலே யாசுவமேதிக மென்று நாமம்
தந்தொருதீர்த்த முண்டுசெய்ததின் சார்பிலேவளம் கொண்டு
௪ ஆனந்தவனத் தன்னிலேயிரண்டசுவமேதஞ்செய் திசைந்து
தானத்தஅசுவமேதிக்தீர்த்தத்திலேஸ்நானந்தன்காலைவேழுந்து
௫ சரஸ்வதிகாயத் திரிசாவித்திரி தம்முடனவரும் போதுமிக
வரப்பிரசாதத்தை யுடையமூவர்க்குள் வாணியென்னுஞ்சொல மாது
௬ ஒருவிஞ்சைமட மாதின்கானத்தை யுற்றுக்கேட்டங்கு நின்றாள மற்
றிருவருடனந் தீர்த்தக்கரையில் வாருமுகன் சென்றான்
௭ நாமகள்வரு காமையாலிரு மங்கையருடன் கூடிக் கொண்டு
மாமிருந்தவ பிரதஸ்நானஞ்செய்து வந்திருக்கையில் நாடி
௮ பாரதிவந்தென் தனையன்றிஸ்நானம் பண்ணலேதெனவெகுண்டு சொல்ல
சேரமுன்தன்மே லிருக்கையில்எமை நீவெகுண்டதேதென்று
௯ மட்டுமீறிநீ வெகுண்டதற்காக மண்ணுலகத்தின் மேலே சாற்பத்
தெட்டவதாரமனிதராய்ப் பிறக்கிறவாயென்றுனிப் பாலே
௰ கலைமகள்பயந் தயனைப்பணிந்தான் காதலியசகா னிருக்க இந்த
நிலைமையைபோனி வாய்ப்படச்செய்தலை நீதானேயென்றுரைக்க

கக ஆறுயுளாரு வாழுதலெழுத் தைம்பத்தொன்றி னென்று எழுத்
தானதிக்கிலத் தன்னிலுள்ளவர் யாருமுயர்த்திக் கூறும்
கஉ புலவராகவே யவதரித்திசை பூண்டுகுன்றலில் லாமல் என்றும்
கலைமையுடனே யிருக்கபின்னம்மை காவேவாயீதல லாமல்
கங அக்ஷரக்தோறும் கலக்துகாதத்தி னுலேதானுக விளங்கும் முதல்
அக்ஷரத்திற்கு மாதியாவே ஆலவாய்தனி லிலங்கும்
கச எம்பிரானொரு புலவராச்சங்கத் திசைப்பலகையிற் பன்னுள் னாற்பத்
தொன்பதாம்பெய ராயிருந்தழி வுதவுவாரென்று சொன்னுர்

விருத்தம்.

வேதனுரைக் கின்றவண்ணம் எழுததென் னுறும்
வெவ்வேறு மானிடரா யவத ரித்தே
ஒதரிய வடமொழிதென் மொழிதொட் டாராய்க்
துடையவனைப் பூசைபுரிக் தன்பு பூண்டிம்
மாதலத்தில் அங்கங்கே போய்ப்போய் வென்று
மதுரைவக்து சேர்ந்திருக்கும் போது லோக
காதனொரு புலவனென வேஷம் பூண்டு
காடியவ ரிளுக்கைவக்து கூடி னுரே.

சங்கப்புலவர்கள்சங்கமண்டபத்தில்வந்திருத்தல்.

இதுவுமது.

வர்தவரென் னுறுபுல வரையும் பார்த்திம்
மாதலத்துக் கெங்கிருந்து வந்தி ரென்னச்
சிக்தைமகிழ்க் தியாங்கள்விஞ் ஞைசயரின் னுட்டிற்
சிறப்புறவக் தோமெனக்கேட் டீசன் ருனில
வந்தனைசெய் திடவேண்டும் வருவீ ரென்று
வழுத்திடவீ ரெங்கள்வினை தீர்க்குஞ் சோம
சுந்தரா வக்தேயா மென்று ரைத்துச்
சூழ்ந்திட்டார் சாமிமுன்போய்த் தாழ்ந்திட் டாரே.

பந்துவராளி, சாப்பு.

பல்லவி.

சர்வலோகாதிபர்டுப் பெருங்கருணையுந் தேவர்க்கிருந் தனரே

அநுபல்லவி.

மூவர்க்குமூலப் பொருளைப்பணிந்தபின்தேவப்புலவரைத் தேடிக்கர் ளும்வெள்
சரணங்கள். (பாடி

க விண்ணைபளக்கும் விமானத்துன்காடிவிளங்கும்பொருளைத் தனித்தனியே
எண்ணரிதாகும்பிரமாணந்தம்பூண்டு ஏத்திவணங்குபணிந்தெழுந்துநீண்டு கா
யைந்தமிழாகுங்கடற்கரைதன்னைப் பார்த்தவன்வங்கிசசேகரன் முன்னே (ண்டு
விக்தையுடனேபிரசங்கம்பண்ணிப்பண்டு மிக்கஅவன்கெகுமானஞ்செயக்கொ
ங ஆண்டவன்கோயிலுக்குவடமேற்கி லக்கொருக்கமுண் டபமுண்டாக்கிப்
பாண்டியனிந்தி லேயிருப்பீரென்னப்பகர்த்திடப்பெற்றுத் தப்புடியேமன்னா கால

சுந்தரேசர்சங்கப்பலகையோடுவருதல்.

விருத்தம்.

காவலரீவ் வாறுசங்க மண்ட பத்தில்
கண்ணிடப்பார்த் தகம்புழுங்கிப் பண்டாங் குள்ள
பாவலர்வந் தடிக்கடிவா தஞ்செய் தாற்றப்
படாமல்முறைபு ளாதமிழுந்து தூன்றிப் போகத்
தேவதே வனைப்பணிந்தெங் களுடன் வாது
செய்யஅடிக் கடிவருவார் புலமை தூக்க
மாவலஞ்சே ரொருபலகை யருள்வா யென்று
வாழ்த்தவொரு புலவரைப்போற் றோற்றி னாரே.

சௌராஷ்டிரம், ஆதி.

பல்லவி.

ஆலவாய்ப்பெருமான்சங்கத் தார்முன்வந்தானே

அநுபல்லவி.

மாலுடன்மால்தேடரிய மாவடியைப்பூவிலேவைத் தாலவாய்ப்

சரணங்கள்.

௧ பாமேம்பத்திரனுக்குத்தானே டலகையைத்தந்தோனை தம்மை
நாடுந்தொண்டர்க்கீயாவிட்டால் நியாயமல்லவென்றுநினைத் தால
௨ உத்தமாங்கத்திற்றலைப்பா கொழுங்குடன்கட்டிக் கொண்டு
அஸ்தகடகமுதற்கொண் டாபரணம் பூண்டெழில்பெற் றால
௩ நாலுமூலையாயளவி ரண்டுசா ணதாஇரு
பாலுமொத்திந்துவினிலும் பண்புசேர் பலகையுடன் ஆல

விருத்தம்.

சாமிபிரத் வாறுவந்துங் கலையொத் தோர்க்குச்
சாணிரண்டு வளர்ந்திருக்கை கொடுக்கு மிந்த
மாமணிப்ப லகையுங்கட் களவு கோலா
மன்னுமிது கலைவாணி யமனி யென்று
காமகளா யுருக்கொளுந்நா வலருக் கீந்தான்
நற்கீர னாதியனை வோரும் கைக்கொண்
டேமணிவி மானமதை வளைத்து சங்கத்
திருக்கின்றார் மனமகிழ்ச்சி பெருக்கின் றாரே.

புலவர்கள்நாற்பத்தெண்மரும்சங்கப்பலகைமீதேறுதல்.

இதுவுமது.

கறைவளர்கத் தர்விதத விதக்க ருஞ்சங்
கப்பலகை வாங்கிமண்ட பத்தில் வந்து
நறைபொழுகும் வாசமிகுந் திடும்பூ மாலை
[illegible]ற்கந்தங் காந்திமிகுப் பொன்பட் டடை
முறையுடனே சாத்திமறும் தூப தீப

முதலீரெட் டெசாரத் துடனே பூசித்
திறையவன்சொற் படியதனமேல் நற்கீ ரன்முன்
னேறிடப்பார்த் தியாவரும்பின் னேறினரே.

அடாணா ஆதி.

பல்லவி.

பலகைமேலேறினரே யாருஞ்சங்கப் பலகைமேலேறினரே

அநுபல்லவி.

கலைமதியையணியும் கதம்பவனேச னொரு
புலவன்போலேவடிவம் பூண்டுவந்துகொடுத்த பலகை

சரணங்கள்.

பலகலையுமுணர்ந்த பாவலரானவர்க்கும்
இலகுமுழறயமேயேறி யிருக்கவிடங் கொடுக்கும் பலகை
பொருந்துஞ்சொல்லிற்சுருங்கிப் புலவோர்க்கெல்லாமிலங்கும்
கருதும்பொருள்விரித்துக் காட்டும்நூலைப்போல் விளங்கும் பலகை
ஓதும்பைந்தமிழைக்கற் றோரில்மதம் விளைக்கும்
வாதுசெய்வோர்கள்வந்தால் வந்தோர்தமை யளக்கும் பலகை
கூடியசொற்பொருளிலா ருற்றமிகலாமல் நல்ல
பாடலதனித்தனியே பரிந்தலைவோருஞ் சொல்ல பலகை

சுந்தரேசர்சங்கப்புலவர்முன்வருதல்.

விருத்தம்.

பலகையின்மே லிருந்துசங்கத் தார்வெவ் வேறு
பாடல்செய்தொன் றுக்கலந்து விடுக்கும் போது
பலர்மொழிய மாண்பொருளும் வேறு வேறு
பாடுதெரி யாமலவ ரொன்றுக் கொன்று
தலைமயங்கி யென்பாட லீதுன் பாடல்
தானெனவே மாறுபா டுறும்போ தாங்கே
கலைமருளு மீசன்முன்போற் புலவ னாகி
நாடினர் சங்கம்வந்து கூடி னாரே.

முகாரி ஆதி.

பல்லவி.

சாமிவந்தானே சங்கத்திற்றானே சாமி

அநுபல்லவி.

சாமியோர் புலவன்போ லேமண்ட பந்தனிலே
மாமொழியும்பொருளும் தாமாகுமகூடல்வளர் சாமி

சரணங்கள்.

நாவலர்கள்மொழிந்த பாவினங்களைக்கொண்டே
ஆவலுடன்முன்னிடுஞ் சவடிதொழக்கண்டு சாமி
தூயதமிழினிசை தோயம்பாடலின்வகை
யேயதிர்தவரவர்க் கேயெடுத்துக்கொடுக்க சாமி

௩ சங்கப்புலவர்களித் தெங்களுடனேசேரும்
தங்கியிருப்பீரென்றி வக்குத்தவிகொடுத்த சாமி
௪ மன்னும்நாவலரென்னும் தன்னுமணிநடுவே
யினனும்நாயகமணி யென்னவீற்றிருக்க சாமி.

கழிநெடில்.

மதுரைநாயகனோர் பாவலன்போலேவருகவெண ணுநூலோர்களும்
வணங்கிடவுமது பாடசெங்கின்முன்வைத்திட வவரவர்கவியின்
விதமறிந்தெடுத்திங் கிடககளித்திலகோர்விடைதுவா னுகவெனகளுடன
விளங்குவீரென்று சனத்திருத்திடஅவ்விஞ்ஞையர் சூழ்மணியாகக்
கதிர்விடும்நாயகமணியாச்சங்கத்திலவீற் றிருக்கவங்கியசே
கரன்றனைவங்கிசசூடாமணிதனையிக்காசினிக் கரசனுசெய்து
சதிருடன்சிவலோகத்திலுற்றனனீதனைப்படிப் பவர்களகேட்பவர்கள்
சகலபாக்கியபோக்கியம்பெறுவரலாற் சகொனுலகிலவாழ்குவரே

ஆகவிருத்தம் ௭, கழிநெடில ௧, கீர்த்தனை ௪, தரு ௧, ஆக முற்றும்.

ஐம்பத்திரண்டாவது.

தருமிக்குப்பொற்கிழியளித்தபடலம்.

அவதாரிகை—விருத்தம்.

அக்கா வணிந்தோன் சங்கத் தார்கள்வீற் றிருக்கவீனத்
தக்கதோர் பலகையீந்த சரித்திர முரைத்தே னிப்பால்
மிக்கவும் வறுமையாலே வேண்டிய தருமிக் குச்செம்
பொற்கிழி யளித்துக்காத்த புதுமையை யினிச்சொல்வேனே.

விருத்தம்.

வங்கிஷசூ டாமணிபாண டியன்செங் கோன்மை
வகித்துவரும் நாளையிலே மதுரா நாதன்
பங்கயன்கா ணறியாத முடிக்கேற் பச்செண
பகமகதா ரகைரக்ஷை மூங்கில கொன்றை
பங்கயமல் லிகைபுன்னை தங்கு ருந்தை
பாதிரிகூ விளமுதலாச் செழித்தச செய்து
மங்களஞ்சேர் சணபகக்த் தனமென் றும்பேர்
வைத்திடப்பார்த் தியாவர்களு மொய்த்திட் டாரே.

சவுராஷ்டிரம் சாபு.

௧ பாருமுனிவர்களே வங்கிசசூடாமணி பாண்டியனுல காளும் வாசம்
சேரும்பல்மலருட னுருகந்தனைஞ்செழிக்கச் செய்திருக்கையிற் கேளும் (பல
௨ மணமுவரும்நறுகம்தன் கொணடொழுகியமலர் மணமெங்கும்பரந்தோங்க
வனமுனவுகளம்மலர்மதுவைக்குடித்திசையைவழுத்திவழுத்தித்துங்க(தெயவ
௩ மங்கைப்பெண்ணைப்போலே சணபகம்பூவில் வாசனைமிகப்படவோதும்

புன்னவருந்தவரும் கண்டுள்ளமுடைந்திடப் பூத்துவிளங்கும் போது (வன்
உ சித்திரைமாசமும் சித்ராபௌர்ணிமியும் சேருந்தினத்திலதேத்துத் தென்
ர்த்தீப்ரானதன் றிருமேனிக்கபிஷேகம் முயன்றுசெய்திடத் தொகித்து
ஓ பத்தியுடனேகொம்புத்தேனும்தயிரும்நெய்யும் பாலுங்கவ்வியமும் பரித்து
கந்தம் மெத்தவுளசந்தனம்புனிநீர் முதலாவையன்மெய்குளிர்ந்திடச்சொரித்து
கூ திவ்வியவஸ்திரமுடன் திவ்வியாபரணமும் திவ்வியமலரும்சாத்தி இன்னம்
சவ்வரிசையுடனே பஞ்சாபனாரமும் நடத்திமுறைசெய்து தேத்தி (ர்த்து
எ சண்பகமலரெடுத் தாய்ந்துமாலைதொடுத்துச் சகதீசன்முடிக்கணிந்து பா
சண்பகசுந்தரனென்றொருதிருநாமம் தன்னைமொழிந்து பணிந்து (தானன்பு
அ தன்னையுமுலகுள்ளோர் சண்பகபாண்டியனென்றுச்சரித்துப்புகழவாழ்
தன்னுடன்விளங்கியிப் படித்தினந்தினஞ்செய்து சந்தோஷக்கடலாழ்ந்தான்

விருத்தம்.

சண்பகபாண் டியனெனும்பேர் கொண்டிவ் வாறு
சண்பகச்சுந் தரனடியை வழுத்தும் நாளில்
வெம்புமனி தருக்குதவி செய்யுந் தென்றல்
மென்காற்றும் வேறொரிளங் காற்றை வேண்டப்
பைம்பொழிலும் பின்னொரிளஞ் சோலை வேண்டப்
பங்கயவாவியுமற்றோர் தடத்தை வேண்ட
அம்புலியும் பின்னொருதண் மதியை வேண்ட
அபித்துமுதிர் வேனில்வர வறிந்திட் டானே.

கழிநெடில்.

பங்கயங்களாசி யேந்தவண்டினங்கள் பாடமாக குயில்முழவோங்கப்
பைங்கிளிமகிழ்ந்து மங்கலம்வழுத்தப் பரந்துயர் தானமவாளேந்தத்
துங்கமாவசந்த ராசனைக்குளிர்பூஞ் சோலையில் முடிபுனைந்திருப்பத்
துயவாஞ்சந்திர காந்தமண்டபத்துஞ் சோலையி லிடத்துமங்கையர்கள்
கொங்கையினிடத்துங் கூயநீரிடத்தும் கோலமா டத்துமுல்லாயங்கள்
கோடையால்வருந்தி முடிவிடங்காணுக் கூடல்வாழ் மைந்தர்கள்போக
மங்கையருடனே விண்ணுலகினிலும் வளநகரு மப்பொழில்நாடி
வந்தகமகிழ்ந்து சுகித்திடமத்த மாமுத லேவிவந்தனரே.

சவுராஷ்டரம், ரூபகம். — எச்சரிக்கைமாதிரி.

க மதயானையின்மேற்கண்டரா வம்போற் செல்லுவாரும் தனக்
தெமாம்பரிமேலேமத யானைபோற் செல்வாரும்
உ செல்லுமிரவியைப்போற்பரித் தேர்மேற் செல்லுவாரும் காலிற்
கல்லென்றுசிலம்பொலிக்கக் கால்வீசிச் செல்வாரும்
௩ வெய்யமதன்துணைபோற்பரி மேலே செல்லுவாரும் மலர்க்
கைபோகைகோத்துசாய கருடன் செல்லுவாரும்
௪ பிடியானையின்மேலேயொரு பிடிபோற் செல்லுவாரும் மிகக்
கடிகொள்மலரான்போற்சிவி கையின்மேற் செல்லுவாரும்
௫ அன்னம்போலேநடந்துபுன்னை யரும்நீழல் செல்வாரும் ந்தகன்
வன்னமுலைகுலுங்கிடத்தே மாநீழல் சேர்வாரும்

சரிப்புகுந்துவிட்டேனேபூமாதனிமேல் சேர்வாரும்
வரிவேல்விழியாடத்தாமரை மலர்மேல் சேர்வாரும்

விருத்தம்.

மகரதருமா தருமாகர் தனவ னத்துள்
வந்துமலர் கொய்துவிளை யாடத் தோகை
மைந்தொடியார் கூந்தலக்கா ரென்று நாடிப்
பார்த்தவர்கண் களிக்கவென் றஞ்சி யோட
அந்தமிகும் அவருருமாக் தனிரென் றெண்ணி
அடுத்தருமில் அவர்மொழிகேட் டொதுங்கி நாணக்
கந்தமலர் கொயும்போதாங் கரசன் வந்து
கண்டிட்டான் ஆச்சரியம் கொண்டிட் டானே.

புன்னாகவராளி ஆதி. — கொண்டிச்சித்துமாதிரி.

கேளுமுபவனத்தில் பாண்டியன் கிட்டிமனைவியுடன் இஷ்டம்பெற
வாழுமுப்பரிகையின்மேல் ஏறிய வந்தவ்வனத்திலுள்ள விநதையைக்கண்
டிருதயமகிழ்ந்திருக்கும் காற்செக நீசனிடத்திலுக்குல் லாசமுடன்
வருகுங்கயல்விழியாள் பரிமள வாசனைகுடிகொளுங் கேசமுதல்
அலங்கரித்திருக்கையிலே காஞ்சன அம்புயநீருடன சம்பந்தித்து
இளங்காற்றங்கயற்கண் கேசத்தி லேயுள்ளவாசமுஞ் சேரவெழுந்
தரசன்தனக்கெதிரே வருகும்போ தாக்ராணஞ்செய்துற்றுப் பார்த்திம்மணம்
வருமிளங்காற்றுக்குணமோ சேர்க்கையால வநத்திதென்றும னந்தனிலே
நினைவிலெவ்வாசனை யா என்றெண்ணி நிர்ணயிக்கும்படிக் கருதியேதன்
மனையாள்கருங்குழலில பொருந்திய வாசனையைக்கண்டு யோசனையுடைய்
தாரிலுமெனது மனத்துள்ள அய்யமறிந்துபாடல செய்யவலவோர்க்
கோராயிரம்பசும்பொன் தொகைசரி யொக்கவேகட்டிய பொற்கிழியை. (அ
சவேர்மனமொழிந்து கையிற்கொண் டேசங்கத்துள்ளோர்முன் ஞகவ
ந்தியமண்டபத்தில் தம்மனத் துக்கமுடனேகட்டித் தூக்கினனே கேளுப்

தருமிசுந்தரேசர்முன்தன்குறையைச்சொல்லிவேண்டுதல்.

விருத்தம்.

ஆருங்கிழியைத் ...ட்டிடச்சங கத்தார்வெவ்வே
றுயர்தரசன் கருத்தி...க்கோவ் வாமற் பாடி
இருந்திடும்போ தாதிசை வரிது... த் தோன்
என்றதந்தை தாயுமிலலான் தருமி யெ...ன்போன்
பொருந்துமணஞ் செய்யமனத் தாசை கொண்டோன்
பூவயன்மால் தேடுமது ரேசன் முன்போய்
வருந்தியும்தன கலியோடப் பணித்து சொல்லி
வந்திட்டான் றன்குறைமொ ழிந்திட் டானே.

ஆனந்தபயிரவி சாபு.

பல்லவி.

சுரவரனே திரிபுரகரனே சகலசுரவரனே

அநுபல்லவி.

வரமருளுங் கயற்கண்ணிபாகனே மதுரைமாநகரில்வளர்யோகனே (வே
அருவுருவாய் விளங்குமவையோகனே அண்டினபேர்க்கருளும்விடைவாக (னே

சரணங்கள்.

க தந்தையுந்தாயு மெனக்கில்லைமெய்யனே தக்கமணஞ்செய்ய வேண்டுமெய்ய
சிந்தையிலேதுயர் கொண்டுமென்றாலலை தீர்க்கவுனையல்லால வேறு
சுரவர [செயலில்லை

உ வேதாகமங்கள் முடியப்படிக்கினும் விளம்புமந்நெறி தப்பாமல்நிற்கினும்
ஓதுமில்வாழ்க்கை நெறிநிசலாமலவெல்லும் உன்தனடிக்கருணைவேணு
சுரவர (சொல்லும்

ந புவியில்யாதுந்தெரிந்தவனே நிருபபூழியனுள்ளத்திலெண்ணந்தெரிந்தொ
ரு கவியைரத்தனைகருத்தரவேணும் கருணைவாரிதியேமலவிசைபூணும்
சுரவர

விருத்தம்

தருமியித்த வாறிரந்து கேட்க வய்யர்
தன்னருள்செய் தொருபுலவ ருருக மூன்வர
தரியதமிழ்ச் சொற்பொருள்சேர்ந் தொருபா டற்செய்
தருளினு ரதைப்பணிந்து வாங்கிக் கொண்டு
பெருநிதிபெற் றவன்போறசங் கத்தார் முன்போய்ப்
பெருமையுடன் நீட்டியபா வர்களும் பார்த்துப்
பொருளுஞ்சொல வளமும்நலல நல்ல வென்று
பூஷித்தார் மிக்கவுஞ்சந் தோஷித் தாரே.

இதுவுமது.

நற்கவியை யரசன்முன்னு வலர்சொல் லத்தன்
கற்கருத்துக் கொத்ததென்று றலைய சைத்தே
அக்கணமா யிரம்பொனுமித் தமிழ்கோ ணர்ந்த
அந்தணற்கீ திடுமெனச்சங் கத்திற் ரேன்றும்
பொற்கிழியை யறுக்கநில்கில் லெனநக் கீரன்
பொருட்குற்றம் இக்கவிக்குண் டென விலக்க
முக்கணன்பாற் றருமியென்போன் றிரும்பி வந்து
முறையிட்டான் னெஞ்சமுலர்ந் தழையிட் டானே

சவுராஷ்டரம், ஆதி.

க ஆதியகையற்கண்ணி பாகா பிரக் கியாதிகொள்ளுமிடவ வாகா (னேன்
உ உன்றனிசெய்புலைக்கொண்டு போனேனை சங்கத் தெக்கையோரன்புருதலா
ந காவலரனைவரும் பார்த்தார் நலல பாவினமென்றுபுகழ்ந் தேர்த்தார்
ச என்றுடன்அனைவோருமெழுந்தார் பாணடி மன்னனிடத்திதனைமொழிந்தார்
பொறகிழிதனையெனக்கீதான அதைக் கைக்கொளளும்போதுகீரனேர்நதான்
நிலநிலெனசசொலித்தடுத்தானதேவர்சொலலுங்கவிக்குக்குற்றநதொடுத்
தெத்தபபரியாதுன்னுங்காலை கையைப பற்றியிழுத்துவிட்டாப்போலே(தாண

௮ செய்யும்படிக்குக்கவி நீயே பாடி அய்யாவெனக்குக்கொடுத் தாயே
௯ குற்றமுள்ளகவியைச் சொன்னால் கதி யற்றவெனக்குப்பல னொன்றும்
௰ வறுமையினாலுழந்தேன் மெய்யா உன்னால் பெறுபொருளையிழந்தே னய்யா
௧௧ எவர்க்குமேலானவனேகேளும் உன்றன கவிக்குக்குற்றம்சிலகாள்வாரும்
௧௨ பாரிலுள்ளசிற்றறி வுள்ளார் சொன்னால ஆருனகவிமதிக்க வல்லார்
௧௩ இந்தஇகழ்ச்சியுன்ன தாமே யல்லால என்தனுக்கில்லையிந்தப் பூமேல்

சுந்தரேசர்சங்கத்தைநாடிவருதல்.

விருத்தம்

தருமியிவ் வாறுசிந்தை தன்னிலநோ யுழந்திரக்கச்
சுருதியும் பொருளுமான சுந்தர மூர்த்திசங்கத்
திருமணி மண்டபத்திற் சென்றிட வெழுந்தப்போதே
ஒருபுல வரைப்போலேவந் துரைக்கும்வா றுகின்றானே.

மத்தியமாவதி சாபு.

பல்லவி

வந்தான்வந்தான்பகவான் சங்கத்தைநாடி வந்தான்வந்தான்பகவான்

அநுபல்லவி

வந்தானெடுமாலுக்கும் செந்தாமரையோனுக்கும்
முந்தமறைநந்தோனவெளி வந்தோர் புலவனாக வந்தான்

சரணங்கள்

௧ காதினிலொளிவிளங்கக் குண்டலம்பூணக் கழுத்திற்கண்டிகைபிணங்க
மோதிரங்கையிற்றுலங்க மேனியோருபம் முழுதுங்கொள்ளைகொண்டிலங்க
ஓதருந்தமிழிலைல போனொளுங்குறிநெற்றி
மீதுபுண்டரமாயிருள விலகக்கவினிப்படுத்தி வந்தான்

௨ அங்கிதவைபடாகணிந்து சிறந்தபொற டாளையிடையிறபுனைந்து
அங்கமுடம்பையிலசந்து ளாசியுடன் அடப்பையேவலர் சுமந்து
கங்கிலவரவேமூத்துக் கவிகைகொண்டுநிழற்றத்
தங்கப்பிடியமைந்த சாமரங்கள் சுழற்ற வந்தான்

௩ அரிபன்றியுருவெடுத்துக் காணுதெனப நறியப்பண்டிருவடித்துச
சுருதிமவிமையடுத்துப பாதுகையாகத தோணுவடியிற்றொடுத்துப்
புரியுமறுமொழியைப போலேதகைவிமிகக
அருமையென்பதுசகைத் தாரறியத்தாவிகக வந்தான

விருத்தம்.

பொருந்தியிவ்வா றீசனொரு புலவ வேடம்
பூண்டுசங்கத் தாரவைசேர்ந் தெதிரே நின்றங்
கிருந்தவரை நோக்கியெந்தன் கவிக்குக் குற்றம்
யாரியம்பி யதுவெனக்கு றோன தானே
திருந்தமொழிந தேனென்று ஞானெலந்தத்
தினகவிக்கு யாதுகுற்றம் எனவஞ சாதுண
அருந்தமிழுக கீர்த்தனு ஷேயுண் டென்ற
அடுக்கின்றுன வாதுசெய்யத் தொடுக்கின றுனே.

கலியாணி, சாப்பு தரு

௧ ஆதிகவிபாடலுக் கர்த்ததூஷணையுண்டென்
றறைகின்றாயல்லவோ நற்கீரனே — இக்கு
தூஷிப்பதும் அதையாம் பூஷிப்பதும் கலவி
நெறிபெற்றோரறியட்டுங் கீரனே

௨ ரோசத்துடனே யெகதவிதமாயிகழ்ந்தாயென்று
நூலவைத்தாய்கவி வீரனே — வளர்
கேசத்தினுக்கியற்கை யாகவாசனையில்லை
கேளும் ஆதிகவி வீரனே

௩ பதுமினியினுடைய கேசங்களுக்குவாஸம்
பரித்திருப்பதனை நற்கீரனே — உல
கதிலெங்கும்பிரசித்தமா விளங்குவதன்றோவென்
அறியத்தகவில்லை நற்கீரனே

௪ கேளாய்பத்மினிசாதியாகும்ஸதரீகளுடைய
கேசவாசமும்கவி வீரனே — வாசம்
சூழும்மலர்முடிப்பதாலேவந்ததல்லாமல்
சுயவாசம் இல்லைகவி வீரனே

௫ தேவஸ்த்ரீகளுடைய கேசத்தினுக்கும்வாசம்
செயற்கையாலேதானோ நற்கீரனே — அறவும்
பூவாசனையினாலே யல்லாமலியற்கையைப்
பகலக்கூடாதுகவி வீரனே

௬ ஆனாற்பத்மினிதேவ ஸத்ரீ இவர்கள்கேசம்
அனுகெந்தமுடைத்தென்று கீரனே — அதை
மூனுலோகத்திலுள்ள வல்லவரனைவரும்
மொழிவதறியாயோ நற்கீரனே

௭ ஏனடிக்கடிவீணாய்ப் பேசுறாய்மணமதற்
கியற்கையேயில்லைகவி வீரனே — நறும்
தேனொழுகியபாரிஜாதமலர்கஸ்தூரி
செயற்கைகொண்டதாலேகவி வீரனே

௮ மொழியும்பத்மினிதேவஸ்தர்கேசத்துக்குங்குற்றம்
மொழியத்துணிந்தாயோ நற்கீரனே — கயல்
விழியானகேசத்துக்குந்தூஷியம்சமுண்டானால்
விளம்பிடலாமடா நற்கீரனே

௯ கயற்கண்ணிகேசமும் மந்தாரமுதல்வாசம்
கலந்ததானதுகவி வீரனே — அதின்
செயற்கையில்லாமலிருந்ததானால்வாசம்
செனித்துவிடுமோகவி வீரனே

௰ திருக்காளத்தியிலேஞானப்பூங்கோதைக்கும்வாசம்
செயற்கைதானோமொழிவாய் கீரனே — தெய்வ
மருக்கமழுமலரின் செயற்கையினாலல்லால்
வாசனையில்லைகவி வீரனே

விருத்தம்.

மீட்டெதிர்த்தப் படிவாதஞ் செயுங்கீ ரன்மேல்
வெகுண்டிடனை நெற்றிக்கண் திறந்து கொஞ்சம்
காட்டவிந்தக் கண்போலா யிரக்கண் மெய்யிற்
காட்டினுமுன் கவிகுற்றம் குற்றமே யென்
றீட்டியுரைத் திடும்போதவ் விழித்தீ யாலே
வெரிச்சலெடுத் தம்பொற்றா மரையில் வீழ்ந்தான்
பாட்டுரைத்த சுந்தரன்த க்ஷணமே மூழ்ந்து
பண்டிருந்த படிநிலைமை கொண்டிட் டானே

இதுவுமது.

முத்திபுரே சனமறைந்தான் றருமி யெனபோன
முடிப்பையறுத் தரசன்பால் நிகழ்ந்த தோதி
வைத்திடவு மவனையா சனத்தி லேற்றி
மதுரேச னுக்குவகை வரும்பொ ருட்டாய்
பத்தியுடன் பூசனைசெய் தம்பொன் பூமி
பாண்டியனீந் தவருடனே பரிவாய் வாழ்ந்தான
இத்தையுரைப் பவர்கேட்போர் துயர்போய்ச் செல்வம்
எய்திமிகு தானுலகில் இருப்பர் தாமே

ஆக விருத்தம் ௰௧ கழிநெடில ௧ கீர்த்தனை உ தரு ௫ ஆக ௧௯ முற்றும்.

———(*)———

௫

ஐம்பத்துமூன்றாவது.

கீரனைக்கரையேற்றியபடலம்.

அவதாரிகை.

செக்கரஞ்சடையான்சைவ சிறுவன்மேலருள்புரிந்து
தக்கபொற்கிழியீந்திட்ட சரித்திரமுரைத்தனிப்பால
பொற்கமலத்தடாகப புனலுறக்கீரன்றன்னை
அக்கரையேறச்செய்த வாடலையினிச்சொல்வேனே.

சங்கப்புலவர்கணக்கீரனைக்குறித்துவேண்டுதல்.

விருத்தம்

மண்டலம்வல் லிஷ்கூடா மணியா னாகால
மகாதேவ னெற்றிவிழித் தழலா லம்பொற்
புண்டரீ கத்தடம்வீழ் நக்கீரப்
புலவனில்லா திருப்பதுகண் டெம்பொ ருமல
அண்டர்பிரான் றனைக்குறுகிக் கயிலையைப் பேர்த்
தவறுகுமருள் புரிந்திடவே யென்று சங்க
மண்டபத்து நாவலரெல் லோருஞ் சிந்தை
மதிக்கின்றார் பணிந்தெழுந்து துதிக்கின் றார்.

ஆனந்தபயிரவி ரூபகம்

பல்லவி.

சரணஞ்சரணம்கிரன் தப்பிதத்தைப்பொறுத்தவன்
சந்தாபத்தைத்தீர்த்தருள் சுந்தரனேசத்ததமும் சரணம்

அநுபல்லவி.

அரியயனுக்குந் தேடக்காணாதவ னாகியசச்சிதா னந்தசுவரூபனே (தன் சரண
திருமதுராபு ரத்தனேவேதத்தின் சென்னியின்மேல்நடக் தன்னைச்செய்யுமுன்

சரணங்கள்.

க அங்கயற்கண்வல்லவனே அநுதினமுந்தொழுந்தொண்டர்
தங்களுளத்தேவசிக்குஞ் சந்திரகலாதரனே
கங்கைவளர்வேணியனே கருணைபொழிகிரிய
மங்களகரனேநிருமலனே அரகரனேசம்போ
எங்கள்சபையாரில்லா நீட்டுங்குடிபோலே காட்டுதய்யாவுன்தன் சரணம்

உ இந்திரவிமானத்துள்முளைத் திருப்பவனேபசுபதேநீல
கந்தரனேசெறுங்கூற்றைக் காலாலுதைத்தவனே
அந்தரர்தானவர்மனித ராதியர்ச்சிக்கும்பதார
விந்தமுடையவனேவிபு வேகாமஹாரனேயினம்
இந்துவில்லாவிரவுபோல் எங்களவயம் விளங்குதய்யாவுன்தன் சரணம்

ங சகமதிலமுன்னுதித்தவனே தற்பரனேசருவக்ஞனே
சுகமதனையருள்பவனே சோமசுந்தரேசனேவன்னி
பகலவனிந்துவிழியாய பரித்தோனேபல்லுயிர்க்கும்
இகபரந்தருகும்பிரபு வேகிட்களனேகேட்டிடும்
புகழுஞ்ஞானமில்லாக்கல்வி போலேசங்கமானதேயய்யாவுன்தன் சரணம்

ஆரணமாகியவனத்துள் ளரிபோலேமறைந்தவனே
வாரணத்தோலபோர்த்தவனே வாழும்நித்தியானந்தனே
பூரணனேபாலமுண்ட புண்ணியனேயிடத்திற்
சாருமம்பிகைபாகனே தருமாதியைத்தரும்யோகனே
காரும்காயகமணியில்லாக் கண்டிகைபோலசங்கம் கொண்டதப்பாவுன்தன் சர

ரு பல்லுயிர்க்குத்தாயுந்தகப் பனுமாகுமுனதிருபை
நலலவைநீயவைபுரிந்தார் ஙாயேயின்பதுன்பமும்
மல்லுவராகையிலுன் வாக்கியத்தைக்குவிதன்னை
சொல்லினதிறுலுன்விழிச் சுடரால்வெதும்பியவிப்பிழை
அல்லலகற்றியேயெங்க ளயயாபொறுத்தருள் செய்யவேணுமுன்தன் சரணம்

விருத்தம்.

பாவலரில் வாறுதுதித் துரைத ருட்கண்
பார்த்திடவுங்கீரன்னே ரிசைவெண் பாவால்
ஆவல்கொண்டக தாதியுரைக் கின்று னென்ன
அங்கயறகண் ணுடன்பொற்று மனரக்கங் கெழ்போய்
மா... ரேனகதாதியைக்கேட் டுள்ளம்

மகிழ்ந்தடியீர் தன்பரைக்கல் கேற்றல் போலக்
காவலர்வேன் டீயவன்னம் அவளைகைப் பற்றி
கற்கரையேற் றிக்கருணை காட்டி னரே.

இருவமது.

கைம்மலரா லைபற்றிக் கரையேற் றிட்ட
கருணைவா ரிதியைத்தாழ்த் தங்க யற்கன்
அம்மைதிரு வடியிலுந்தாழ்த் தெழுந்து ளுழ்ந்தே
பன்புடனே நன்மைதீ மைகளி ரண்டும்
இம்மையிலே காணலா மென்றுப் போலே
யியற்றுவோர்க் கிடருமனையுங் கொடுத்த வாறு
தன்மனத்தோ டொருசெய்யுள் செய்து கீரன்
காடுவாள் மகிழ்ந்துதி பாடு வானே

புன்னாகவராளி ஆதி தரு.

௧ திருவாலவாயில்வளர் சிவக்கொழுந்தே சரணம்
வரிபரவுங்கயல்விழியம் மையேயுனது சரணம்

௨ தக்கன்மகமழித்தபெருந் தகையுடையோய் சரணம்
மற்குணஞ்சேர் தண்டிக்கருள் நாடிச்செய்தோய் சரணம்

௩ கறுவியகாலனைக்காலாற் கடிந்தவனே சரணம்
சிறுவனுக்காயிசைகெடுநாள் செழிக்கச்செய்தோய் சரணம்

௪ சலந்தரன்மெய்கிழியாழி தரித்தவனே சரணம்
வலந்தருமாரனையரிக்கா மகிழ்ந்தளித்தோய் சரணம்

௫ மலர்சிரிடும்பூ வயன்றலையை வகுத்தரிந்தோய் சரணம்
சிவநிலைபரன்முடி தரிக்கச் செய்தவனே சரணம்

௬ புரம்பொடியச்சிறுநகையைப் பூண்டவனே சரணம்
சரணம்புகும்மூவர்க்கருள் தந்தவனே சரணம்

௭ பொருமதனங்கனலாற் பொடித்தவனே சரணம்
இரதிபொருட்டுயிரவனுக் கீந்தவனே சரணம்

௮ சேர்ந்தடர்வோர்சிரத்திருகிச் சிகையில்வைத்தோய் சரணம்
கூர்ந்தெலித்காமூவுலகும் கொடுத்தவனே சரணம்

௯ உன்கயிலைபேர்த்தவன்றோ ளூறமிதித்தோய் சரணம்
பின்பவன்பூசனைக்கெதிரே பேணிநின்றோய் சரணம்

௰ பருங்கைமதயானைபுலி பன்றியரிமான்மீன்
இருங்குறளாமைபுரிந்த விகல்கடந்தோய் சரணம்

௧௧ குரங்கரவமெறும்பலவன் கோழிகழுதேரை
கருங்குரீநாரைக்கிரங்கி கருணைசெய்தோய் சரணம்

௧௨ முடிப்பிறைசொறுமென்தன்மேல் முனிந்தவனே சரணம்
அடியன்றன்சொல்மாலைக்கேட் டாண்டவனே சரணம்

அன்னையையும் அப்பனையும் இவ்வா றேத்த
அவ்வகைநா வலரும்வெவ்வே றுத் துதிக்க
இனைருள்கீ ரனுக்குதவி நீமுன் போற்சென்
றிலங்குமண்ட பத்திருப்பா யென்று வேதம்
சொன்னதிரு வாக்காலே கருணை செய்து
சுருபமறைந் தார்மறைந்திந் திரவி மானம்
தன்னிலமர்ந் திருக்கநா வலர்க ளொன்றுச்
சார்ந்திட்டார் சங்கம்வந்து சேர்ந்திட் டாரே.

இதுவுமது.

நறகீர னுங்கவிஞ ருடனே சங்கம்
நண்ணிமண்ட பத்திருந்தான் அதை யறிந்து
பொற்கிழியை யந்தணனுக் கீந்து வேந்தன்
புராரியடி பணிந்துபல வரிசை செய்தான்
இக்கதையைப் படிப்போர்கேட் டறிவோர் யாரும்
இகபோகந் தனையடைந்து சுத்தாத் மாவாய
முக்தியமா கியசிவலோ கத்திற் சென்று
முக்கணன்சே வடிநிழலில் முளைப்பர் தாமே.

ஆகவிருத்தம் ௬ கீர்த்தனை ௧ தரு ௧ ஆக ௮. முற்றும்.

———(*)———

உ

ஐம்பத்துநான்காவது.

கீரனுக்குஇலக்கணமுபதேசித்தபடலம்.

அவதாரிகை.

பனிமதியணியீசன்பொற் பங்கயத்தாழ்ந்தகீரன்
தனையப்பொற்கரையேற்றிட்ட சரித்திரமுரைத்தேனிப்பாற்
பினுமவற்கிலக்கணத்தைப் பெருந்தமிழ்க்கடலாங்கும்ப
முனிவனுணர்த்தச்செய்த முறையினிப்பகருவேனே.

5ம்.

சண்பகபாண் டியனுளிற் கூடல் நாதனை
துளதாககினைப்படியே போய்ச்சங் கத்தார்
கும்பனுடனே சங்கமண்ட பத்தைச் சேர்ந்து
கொண்டிருந்தர் னைமனக்கோட் டகற்றி துள்ளத்
தன்புநிலைநி தியனைத்த ருகி முன்னே
யாமையை யானுரைத்த பிழையா றய்ந்து
பின்புமுககா லுவகோயிற் செல்ல ஆக்கம்
பெருகினருன தினம்பணிந்து வருகின் றானே.

மோகனம் ஆதி.

பல்லவி.

சரணம்பணிந்துவந்தானே நக்கீரனந்தக்கரணமுடன்னிதந்தானே

அநுபல்லவி.

சரணந்தனதுகுற்றந் தன்மை தனைப்பொறுத்த
திருவாலவாய்முளைத்தசிவக்கொழுந்தினைமெத்த — சரணம்

சரணங்கள்.

௧ வாய்க்குந்தன்றுயர்காடி மாலயனுங் கூடித்
தீர்க்கப்படாதைத்தேடித் தீர்த்தகனைக்கொண் டாடி — சரணம்

௨ நெற்றிவிளங்குங்கண்ணினை நெருப்பாலுழுந்திம் மண்ணில
பொற்றாமரையின்றண்ணீர் புகுந்துபிழைத்த தெண்ணி — சரணம்

௩ பத்திமிகவும்நீண்டு பணிந்துபணிந்து மீண்டு
நித்தமிப்படிவேண்டும் நியமந்தன்னையே பூண்டு — சரணம்

அங்கயற்கண்ணம்மைசுவாமியைப்பார்த்துச்சொல்லுதல்.

விருத்தம்.

கலக்கமறக் கீரனிவ்வா றெழுகும் போது
கதம்பவன நாதன்மகிழ் திறைவனுக் கினைம்
இலக்கணம்வா ராமையினல் வழுச்சொல நற்சொல்
லென்பதறி யான்மயங்கும் மயக்கந் தன்னை
விலக்கும்வகை யாய்ந்துதமிழ்க் கேள்வி யுள்ள
விதரணிக முடையவரார் யாரைக் கொண்டு
சொலத்தகுமென் றெண்ணிடத்தேர் தங்க யற்கண்
துணையடியிற் பணிந்தெழுந்து சொல்லு வாளே.

சங்கராபரணம் ஆதி

பல்லவி.

அய்யனே கருணைசெய்யும் மெய்யனே

அநுபல்லவி.

கையிலிருக்க ... தற்ச கலமுந்தெரிந்தவனே
துய்யசத்தமிழ்த்தாரம் அருளாக்கவல்லபெரியனே — அய்யனே

சரணங்கள்.

௧ பண்டொருநாள் வெள்ளிப் பருப்பதத்திலேயுன்பாற்
கொண்டாட்மேவியனருளிசதுப்புடனே
அண்டர்சனசாதியர் அரியதவருங்கூடிக்
கொண்டிருக்கக்கயிலைத் குலையதாங்காமல் — அய்யனே

௨ உற்றவடதிசைமேலா மொங்கத்தென்மேற்கெலலை
மெத்தவேபரிசாதகர் விண்ணோர்கள்பணிந்துனைக்
கொத்துப்பயனாயயோகே யறச்செய்திடவிடுக்கில
இத்தரணிசிலைகளும் எண்ணுமொழிந்திடும்போ — தய்யனே

௩ நிலைபெந்த யுனைகள் நிகாரகம்மொழகலகத்
தலைவிபுள்ளைகக்கோ தாளகப்பினளகும்

அலைகடலைக்குடித்த அகஸ்தியமுனிவனை
மலையாசலத்தில்வைத்திம் மண்டலம்சிறத்தும்போ தய்யனே
தெக்கணத்தனிற்றமிழ் சிறந்ததாகையாலங்கே
புக்குமனிதரெல்லாம் புகழுந்துதமிழ்தெரிந்த
தக்கவனென்றென்னை சார்ந்துகேட்கினுரைக்க
லக்கணத்தையம்முனி நாயுனைக்கேட்கும்போ தய்யனே

அகத்தியமகாமுனிவருதல்.

கும்பமுனிக் கிலக்கணம்நீ யருளிச் செய்யக்
கொண்டேனடி யெனறுகான் பதெனக்கேட்கத்
தெனபுவியில கதம்பவனந தன்னி லெம்மைத்
தெரிசனஞ்செய் வாயெனஅவ் வரம்பெற் றேகித்
தம்பதியோ டேபொதியத் திருக்கும் அம்மா
தவனுளத்துக கிசைந்ததே லவனுல் உம்மை
நம்புமிவற் கிலக்கணத்தை யுணர்த்தென றன்னை
நவிலஅவ்வா றய்யனென்ன வவன்வந் தானே

*தசாவந்தி ஆதி.

பல்லவி.

கும்பமுனிவன்வந்தானே தமிழ்க்குரிய கும்பமுனிவனவந்தானே

அநுபலலவி.

சம்புசினைக்கின்றவண்ணம் அம்புவியோர்கள்புகழும்
தெனபுவியிற்பொதியமெ னும்பெரும்பதியிலநின்று கும்ப

சரணங்கள்

சிநதையிலன்புமிகுநது வந்துஆனந்தங் கதித்து
அந்தமாக்கரங்குவித்துத் தனதலைமேலஞ் சலித்து கும்ப
அருந்தமிழதேர்ந்தொருக்காலே பெருந்தவவிமான மேலே
இருந்துமனைவிதனபாலே பொருந்திடவான்வழி யாலே கும்ப
செங்கைநாலுடனேநீடி அங்கயற்கணனுடன் கூடித்
தன்குமாலயந்தைத்தேடிக் கங்கைவேணியைக்கொண்டாடி கும்ப

மாமுனிவன் இந்தவிதம் வந்துகூடல்
வள்ளலைத்தாழக் தருகிருக்கும் போது செம்பொற்
றுமரைதோய்ந் தெப்போதும் போலே கீரன்
சன்னிதியில் வாரத்தெரிந்தம் முனியை நோக்கி
மாமுனக்கோ தியதமிழி லககணத்தை
நவிற்றிவனுக் குன்வாக்கா லென்று மோயும்
ஆய்மருந்து மானவர்சொல விடக்கேட டவ்வா
றுக்கினுன அவுன்டியக்கும் நீக்கி னுனே

இதுவுமது.

புறமொழியி ரண்டுமேத மேழும் நாலு
பொருளுமிரண் டழகுமுத்தி யொருநா லேடும்
உறவிளக்கிக் குற்றமீ ரைந்தும் நீக்கி
யோர்ந்தாதி நூன்முறைகி ரனுக்கோ துங்கால்
குறுமுனியைத் திருக்கரத்தாற் றடவி யுள்ளம்
குளிர்ந்திடச்செய் தவற்குவேண் டியபல பேறும்
குறையறவீந் திருக்கையிற்செல லெனவுத் தாரம்
கொடுத்திட்டார் விமானத்துள் ளடுத்திட் டாரே.

காம்போதி சாபு தரு.

௧ மன்னும்பொதியத்துக்கு வந்தானற்றமிழ்மணக்கும் வாக்கினனே அதின்
பின்னங்கபற்கணிதன் பெருமானைத்திருமுகத்தை நோக்கினனோ

௨ உனதுவாக்காலிவற் குணர்த்திடாதேயென்று தாழ்ந்தனனே குறு
முனிவனுணர்த்திய முறைமையெனக்குரையென்று கேட்டனனே

௩ நாளும்வழிபடுவோன் நற்பொருளிபபோனமச் சரமியந்தோன்இவனும்
கேளுஞ்சொன்ன மொழியைக் கேட்டிடப்போனநய ணஞ்சியந்தோன்

௪ இச்செய்கையுடையவர்க்கேயுணர்த்துவதற ணுகையாலே கீரனை
மச்சரத்தினுலென்முன் வாதுபுரியக்கண்டோமாகையாலே

௫ சாடுங்குறுமுனியால மவிலசசொன்னேனென்று சாற்றினரே அதைக்
கேட்டுளத்திலமகிழ்ச்சி மிளைக்கக்கவலையைவிட்டெடுத்தனனே

௬ கற்றகீரன்முனசொன்ன கவிகளமுழுதுமாய்ந்துபார்க்கின்றனே மொழிக்
குற்றங்களுங்குற்றத்தைக் கூடாமையுஞ்சடையயம் நீக்கினனே

௭ குற்றமுள்ளமனது குறுகுறுத்திடுவது போலேதானே கீரன்
அத்தனுடனேவா தாடும்பிழையைச்செய்த தாலேதானே

௮ அறபவித்துவானுக்கு அதிகெறுவம்வருமென்று தேர்ந்திட்டானே ஈ
இப்புவியிலுரைபப தெனககேசரியாருமென் றோர்ந்திட்டானே

௯ அண்ணல்திருவடிக்கே யபராதம்பண்ணின திங்கினாலே நெற்றிக்
கண்ணெரியாலநெஞ்ச கமுருசுடத்தெரிந்ததென நேமென்மேலே

௰ தீதுபுரிந்திடாது செய்தாற்படாதுபடும் செய்கைபோலே இந்தப்
பூதலத்துளவலலோர் பகலும்பயயாச்சுதென ருெருக்காலே

௧௧ மைத்தமருந்தளித்துக் கடும்பிணிபகற்றிடும் வாறுபோலே தன்
புத்திதெளியும்படி போதித்ததெணணிமகிழ்ந் தானப்டாலே

பூதநா யகனருளால அகஸ்தியனாலே
போதிக்கப் பெற்றதமிழ இலக்க ணத்தை
ஆதரவு செய்துசங்கத் தாருக்குக் கீரன்
அகமகிழ்ச்சி கொண்டதனைப போதித் தய்யன
பாதபங் கயமபணிந்து சங்க மண்ட
பந்தனிலெப் போதுமபோல இருந்தா னித்தை
யோதுவர்கேட பவர்களபுரு டார்த்தம் நான்கும்
ஒருங்குடனபெற் றனுபவிப்ப ருண்மை தானே

ஆகவிருத்தம் ௭ கீர்த்தனை ௩ தருக ஆக ௰க குளைவதுமுற்றும்.

௫௫

ஐம்பத்தைந்தாவது.

சங்கத்தார்கலகந்தீர்த்தபடலம்.

அவதாரிகை.

றுங்கணையோனைக்காய்ந்த ஆலவாயப்பிரானென்றன்னாலே
அங்கமோர்கீரற்கருளியதுரைத்தேனிப்பால்
சங்கநாவலர்கள்யாரும் தமிழைப்பாய்ந்துமன்னைப்
புங்கவரிகலந்தீர்த்திட்ட புதுமையினிச்சொல்லேனே

சவுராஷ்டிரம் பூரி சாபு

க பூமியைவகிசேக சூடாமணிபாண்டியன் ஆளும் போது
மாமுனிவோர்களெ ரிமனமுவந்து கேளும்

உ வேறு வேறுகவென் றுறுபுலவரும் தாமே தமிழ்
கூறியபொருளாகக்கொண்டு மாறுபாடாகவே ஈமை

௩ கொலாயாக்குத்தமுன் னிலையிலேசெய்யக் கொண்டு தாங்கோதார்
பாலேமொழித்தாயன் முன்னிலேவெளியாகு மென்று

௪ மூன்னேமுச்சங்கத்தார் கிசைந்தன ருமுன்னே நலைவர் டவர்
பொன்னப்புமதாழ்ந்தவர் தனையீக்கத்துதி பண்ணி

௫ தொண்டர்களியாங்களா யுண்டுசெய்யுந்தமிழ் மாக்கி அதிலை
நன்றிதுதீதுவென்றுவேறுபாடு துக்கி

௬ காட்டியிட்டிருடமுந் தொட்டுவாவென்று வாழ்ந்திசை சொல்லக்
கேட்டெதுவைமுனையர்ந்திட்டியபொருந்திக்கண் மூர்த்தி

௭ லோலவிங்கக்கிருந்தேதாலமிந்தோர்முன் னுதித்து வித்வான்
போலவேவந்தக்கருவைக்கோலமுடனே வந்து குதித்து

௮ கதியளிக்குமிப்பதியின்வைகு தனிகன் தன்
பதிவெணனும்புகழ் அதிகமாப்பெற்ற வணிகன்

௯ உத்தமியாகிய பதிவிரதையோர் காலை தவம்
பெற்றப்பயனைக்கையாந் துற்றதுபோலவே பால

௰ னைமுகனைத்தவத் துணைமைதெரிந்து தரித்தானே ஒரு
மனமதன்போலழகத் தன்மையுளனோன் தமிழ்படித்தான்

௧௧ உங்களகவிமுழுதும்கொண்டுவணிம் மொழிந்தால அவன்
நன்குணர்ந்தாலத்தெய்வங்கும்விளங்குமென உரைத்தானே

விருத்தம்.

சங்கரனிவ் வாறுரைக்க ஆமனெங்கள்
தமிழைக்கேட்டெங்கனமிப் பாட்டுக்குள்
நன்குதிய கழிந்திடுவா னென்று சங்க
நாவலர்கேட்டிடவனுக் கேற்கச் சொல்லும்
தங்குபொருள் நெஞ்சிறக்கிற் புளகங்கொண்டு
தலையசைத்துக் கண்கள்நீர் சொரிவானுங்கள்
வன்கலகம் தீர்த்திடுமென் றுரைத்திம்மெனவ்வு
மறைந்திட்டான் மூலலிங்கத் துறைந்திட்டானே.

புன்னாகவராளி சாபு.

க ஆதிசிவ குருமொழியைக் கொண்டார் சங்கத்
தார்களதேவணிகனிலலம் சேரநடக் கின்றார்
உ ஓதரிய குலமணியைக் கண்டார் அன்பால்
உடனழைத்துப்போய்ச்சங்கத் தடமண்டபஞ் சென்றார்
௩ பொன்னாசனத்தினமிசை வைத்தார் நறிய
பூமாலைசந்தனத்தால அவனையருச சித்தார்
௪ முன்னாக விருந்துமெசங் கத்தார் தாங்கள்
மொழிந்ததமிழ்அனைத்தையும்அவன் பொழுதிடப்ப டித்தார்
௫ சிலர்பொருளை யிகழ்ந்துசொல்லை மதித்தான சில
சிலர்மொழியையிகழ்ந்தனுட் செம்பொருளைத் துதித்தான
௬ சிலர்மொழியும் பொருளையும்பு கழ்ந்தான் சில
சிலர்மொழியைபொருளுடனே சேரவேயி கழ்ந்தான
௭ சிலர்மொழியில இரண்டினையமுங கண்டான் சில
சிலர்மொழியில இருதிணைமையும் தேர்ந்தகத்திற கொண்டான்

விருத்தம்

இத்தகையா மூகனெனபோன சங்கத் தார்கள்
இயற்றமிழ்மேல னாமனங்கொண டதற்குள் கீரன்
ஒத்தகவி லனைபானைன் இவர்கள் சொலலும்
உரைக்குடலம் புளகடைந்து தலைதூக்கி
மூத்துமூத் தாக்கண்ணீ ரொழுக முத்து
முதல்சிறுபபா னெனமொழியும் பொருளுந் தூக்கிச்
சித்தமதை வந்தறிவித் திடவெல லோரும்
தேறினர் தம்மிலிகல மாறினரே.

இதுவமது

சங்கநா வலரிகலிவ் வண்ணம் மாறச்
சகலரும்மூ கனமகிழச தமிழோர் மூன்றும்
புகழமிகும் பாடலுக்கே திலக மாகப்
புகழ்ந்துரைத்தங் கவரவர்கள் பனுவ லாய்ந்தே
சங்கையற வுலகிலதைப் பெருகச செய்து
தங்களதங்கள மனதுமகிழ்க இருந்தா ரித்தை
நன்குணர்வர் கேட்பவர்தம் மரண காலம்
மயக்கமற்றே பிறந்துகதி யணைவு வாரே.

ஆகவிருத்தம் ௪ தரு ௨ முற்றும்.

ஐம்பத்தாறாவது.

இடைக்காடன்பிணக்குத்தீர்த்தபடலம்.

அவதாரிகை.

நம்புவோர்க் கருளுங்கூடல் நாயகன் சங்கத் தார்மேல்
அன்புவைத் திகல்மாற்றிட்ட வதிசய முரைத்தேனிப்பால்
பின்புதம் புகழையோதும் பெருமைபூண் டவிடைக்காடன்
தன்பிணக் குத்தீர்த்திட்ட சரித்திரம் இனிசசொல்வேனே

விருத்தம்

உம்பர்கோ னுக்குவரும் பழிதீர்த் தம்பொன
உலகளித்த சோமசுந்த ரேசன் றாளில்
அன்புடனே சண்பகத்தார் தொடுத்துச் சாத்தி
அனுதினமும் வந்தனைபூண் டடிமை செய்யும்
சண்பகபாண் டியவேந்தன் ஆதி கத்தில்
சதுமுகனமால் தேடரிய சிவலோ கத்தில்
இன்பமிகும் செலவமடைந் தானத் தத்தை
யேற்கின்றன வினைவலியை நீக்கினாறே.

மத்தியமாவதி ரூபகம் தரு.

௧ சண்பகத்தென்னன் சுகதிரும்பிர தாபசூரிய மன்னன் . அவன்
தனபின்வம்சத் துவசன்ரிபுமர்த் தனனெனுமொரு தென்னன்

௨ மகிழுஞ்சோழவம் சாந்தகன்சேர வம்சாந்தகன் தேசம் புகழ்
திகழும்பாண்டியவங் சிசேசன்வங்கிச சிரோமணிபாண்டி யேசன்

௩ குலத்துவசன்வங்கிச பூஷணன்புகழ் கொண்டயர்சோம சூடா மணி
நலத்தின்மிகுத்த குலசூடாமணி ராசசூடாமணி கூட

௪ இனம்பூபசூடா மணிகுலேசபாண் டியனென்றிவர் பிறந்தார் இப்பு
வனம்புகழவே நெறிமுறையோடும் மண்டலந்தனிற் சிறந்தான்

௫ இனமாவந்தவர் தங்களுக்குட்கு லேசபாண்டியனென் றுரைப்போன் இலக்
கணமிலக்கிய முதலாகலைக் காசினிபுரந் திருப்போன்

௬ செப்புமனைய நூலகடலுமைக் தெரிந்தவனுத லாலே சங்கம்
ஒப்பியிடமகா மேகப்பெருந் தீலைச யேயவிவர்ந்தான்மேல் மேலே

கழிநெடில்.

கதித்திடுங் குலேச பாண்டியன்மிகவும் கற்றறிந் தோனெனக்கேட்டு
கபிலனுக்கன்ப னிடைக்காடன் கருதிய மன்னன்மேற் றமிழால்
மதித்தொருபாடல் செய்துவந்துரைக்க மனதினிற் பொறாமையினாலே
மகிழ்ந்துகேட்டொன் றும் மொழிந்திடாமையினால மானமற் றதுபுறந்தள்ள
அதிர்ந்தெழுந்திசை முனபுதென்னவன்மேல் அருந்தமிழ்ப் பாடியானுரைக்க
அஃறிணைக்கிணையா யிருந்தவமதித்தான் ஆனதால் அக்ஷரவுருவா
உதித்தவனையும் பொருள்வடிவானவுனையும் அவமதித்ததனால்
ஒச்சமென்றனக்கே தெனமுனிந்தினைருசி யுடனெழுந் தவனடந்தனனே

விருத்தம்.

வெங்கோபம் பிடித்திழுக்கக் குறைமொழிந்து
மேவுமிடைக் காடனுக்கும் கபிலனுக்கும்
மங்காமல் அகத்துவகை விளங்க ஞான
மயமான லிங்கவுரு மறைத்தெழுந்து
தங்காத லங்கயற்கண் ணுடனே அய்யன்
தரைமீது நடந்ததங்கோ யிலுக்கு நேரே
சிங்கார மானவட பாலில் வையைத்
தென்பாலோ ராலயத்திற் சிறக்கின் றானே.

எதுகுலகாம்போதி சாபு தரு.

க அய்யன் கூடலமெய்யன் தனதங்கயற்கண்ணுடன் பங்கயச்சேவடி
வையை நடந்துவையை நண்ணித்தென்கரை தன்னிலோராலயம் (வழி
உ கண்டான் நிலைகொண்டான் இடைக் காடன்சகத்தார்களோடே சென்செல்
சென்றா நடக்கின்றார் அங்கு சேல்விழியோடய்யனை மேவியிருப்பதைப்
௩ பார்த்தார் அன்புபூத்தார் துதி பாடியனைவரும்கூடியிருக்கையில (கத்தை
காத்தாலயிலவாழுத்தார் முக்கண்ணனைத்தெரிசனம்பண்ணப்போய்லிங்
௪ காணு தொணாறும்தோணுமலே கண்ணீர்வரத்துயர் நண்ணிமனதுகொம்
பூணுக் கொடி போல்மாவறனை டோடியரசனைத் தேடியவர்புறம்
ரு வந்தார் பதிபிரிந்தால்மங்கும் மங்கையைப்போற்றிருமங்கையைநீங்கிய
செந்தாமலரயுந்தானபோலும்தென்மதுரைநகர் வண்மையும்கண்டேன்
௬ அரசன் முன்னேமுறைசெயதிட அந்நீமனநடுக்கஞ்செய்யவேவந்து (க்க
பரிவாப்ப பணிாதொருவாய்த் திருப் பள்ளிதிருக்கோலம் நள்ளித்தெரிசி
எ போனோம் புகலாமோ என்னும் புங்கப்குப்புலிங்கசுவரூபத்தை
தானே காணேமே என்று சாற்றநராசசேகர தேற்றிய ... லே
ஆர்ந்தான் கண்ணீர்சோர்ந்தான் பொற்சிங்காசனத்திலிருந்தி ... க்கூவி
வேந்து துன்பத்தாழ்ந்துவெட்டிவீழ்மரம்போலே தாழவிழுந்துயிர்
௮ ஒடுங்கத் தேகம்நடுங்க மண ணுருவாரம்போலே தரையிற்கைகாலசை
௯ வடங்க அறிவியங்கவெழுந தங்கைகுவித்துவருநகண்ணீர் வெள்ளத்திற்
௰ குளித்தசத்தளித்து எந்தோ றற்றம்செய்தாலும்பொறுத்தருளாமற்பொன்
மலைக்கோ ... ங்கயிலைக்கோ ... ன்சிலம்பூத்துக்கோ வடமையிலவேதத்
கக தலைக்கோ யெந்தநிலைக்கோ அய்யா தலைமறந்ததலோடோ பின்னைநினைப்பவ
ளத்தோ எந்தவிட்டத்தோ எனக்குற்றதெய்வமேயெங்குற்றனையோ எனதய்யா

விருத்தம்

தென்னவன்றான் றிடச்சிலம்பு கடைந்து வையைத்
தென்பாலோ ராலயத்தில் அய்யன் சேற்கண்
தன்னுடன்நா லவர்சூழ விளங்கும் வண்ணம்
சாற்றிடக்கேட் டகமகிழ்ச்சி யுத்தாமுக தேவி
அன்னிலைசென் றன்னையுடன் அய்யனைக் கண்
டானந்த வாரிதியி லாழ்ந் தெழுந்து
பொன்னடிதாழ்ந் தனபுருக்கும் கண்ணீர் வெள்ளம்
பொழிகின்றான் நாக்குழறி மொழிகின் றானே

கக குதிரையொலியும்வாத்ய கோஷமும்வீரர்கை
கொண்டுவருவாரொலியும் திசைசெவிடடைக்க
மதுரைநகர்க்கரைக்காத வழியில்வரத்தெரிந்ததங்
வாதபுரநாதர்முன்சென் றேதிடுவோமென்பார்

விருத்தம்.

மைத்தருமா தருமிவ்வா றுரைத்தோட் டத்தில்
மாநகரிற் சிறையிருக்கும் வாத வூரர்
முந்திவந்து நகைபரும்ப வமைச்ச ரேறே
முழங்குகடல் வருவது போற் பரிக ளெல்லாம்
அந்தமிகுங் கோட்டைவா சலில்வந் திப்போ
தடுக்கலா மிதனையுமன் னவன்முன் சென்று
சிந்தைமகிழ்ந் துரையுமெனக் கேட்டெ ழுந்து
தென்னனமுன்போய்ப் பரிவரத்தைச் செப்பி ஞ

வாதவூரர்இரங்குதல்.

பரிகள்வரத் தறிந்துகைக்க டகம்தெறிக்கப்
பாண்டியன்றன் னருகிருக்கும் அமைச்ச ருக்கு
வரிசைசெய்து கோட்டைவா யிலின்பக் கத்தோர்
மாடமதி லிருந்துபரி வருதல் நோக்க
ஆரன்விளையாட் டாற்சிறிது நேர மாங்கே
அசுவம்வரா தறிந்தமைச்சர் மேல் வெகுண்டு
அரியதண் டனைமுன்போற் செயச் சாவென்
றூற்றினர் சிறையிலிருந் தேத்தி னரே.

புன்னாகவராளி ஆதி.

பல்லவி.

எந்தாய்சுந்தரேசா மிக
ஏதமுடன்சிறியே னுறுவதுதெரிந்தஞ்
சாதேயென்றுமொழியா திதுனக்கறனே எந்தாய

அநுபல்லவி.

சொகதாமரையோனும் தேடும்
சீலநெறிதருதனு கூலஞ்செய்தாயெனறமிழ்
மாலையங்கீகரித்த நீலகந்தரனே எந்தாய

சரணங்கள்.

எனசொலமயாஞ்செயலும் நின்னே
தென றுமேபண்டுரைக் கின்றதுமெய்யெனில்
அன்றுபோலெனறனமுன் இன்றுவாராயோ எந்தாய்

உ கஞ்சனமாலும்தேடும் அங்
கயலவிழிபாகனேயான் பயமுறும்வேளையில
டயஞ்செய்யாதிருப்பதுன் தயவினுக்கழகோ எந்தா

நாதாவேதவேதா அய்ய
நாயனிலுங்கடைய னுயபாவிக்கன்புதந்
தாயொருபொருளாச்செப் தேயென்பணியுங்கொண்ட எந்தாய்
ச ஈசாகூடல்வாசா பாவி
என்னுடனுமுயிரும் நின்னதேயாயிருக்க
இன்னவேளையில்மோனம் தன்னைச்செய்திடலாருணை டெந்தாய்

விருத்தம்.

வருந்திடும்வா தபுரேசர் செவியி லேங்கும்
வச்சரத்துக் கார்க்குரற்போல் காளஞ் சின்னம்
பரிந்தொலிப்ப தேறச்செந் தூளெ ழும்பப்
பார்த்தமைசசர்க் கரசன்மிக வரிசை செய்து
விரித்தகதி ரோன்பரிபோற் பரிகளும் மேல்
விண்ணவர்போற் பாகருடன் வருகத் தேர்ந்து
புரந்தரன்போ லாயிரங்கேத் திரம்பெற் றாலும்
போதாதென் றுளத்திலெண்ணம் பொருந்தி னானே.

மோகனம் ஆதி.

க பாண்டியன்பரித்தலைவ ரீண்டிடக்கண்டமைச்சரைப்
பார்த்திவரில் யார்பெரியோ ரென்றான்
ஆண்டவனடிக்கடிமை பூண்டவர்தாமறியோமென
றனைத்துமறிந்தவல்லோர்பு கன்றார்

உ அண்டமனைத்தையுந்தாங்கு கின்றவரறித்தாதாரம்
ஆகியவேதக்குதிரை மேலே
கொண்டொருகாலத்துமசை வின்றிமனம்வாக்கறியாக்
கோகனகத்தாளசைத்தன் பாலே

ங வாசமாயிருக்கும்ஆசா பாசமகற்றுங்கையாற்றம்
வாசிபூண்டபாசம்பற்றிக் கொண்டு
தேசமகிழுந்தென்னன்முன் னேசந்திபிலேவைத்தெம்
தேசிகனடையிற்கொஞ்சம்பா ரென்று

ச ஐகதிமுதலநடத்தும் புங்கவமன்னவையோர்
அனறியண்டருங்கண்டிமே யங்க
துங்கமுடனருமசைவற் றெங்குமசைக்கினறவல்லோர்
சுருதியாம்பரியசைத்தி லங்க

ரு சுற்றியகணநாதரும் தத்தம்பரிவைநட்டதிச
சூழநிடக்கண்டிமன்னவ னேரும்
இத்தலைபேரிற்றலைமை பெற்றவராரெனனசசக
நீசனக்காட்டிநின்றார் போது

சா பாலவோசனன்கடைக்கண ணுலேபார்க்கவுமயவிப்
பாண்டியனறன்லைமறந்து நின்றானே
மேலவாமுகத்தலத்தக்கண்டனை பாலேலைகுவித்துத்தலை
மீதிலேலைவத்துக்கும்பிடு கினறான

ஏ ஆரணப்பரியிற்றங்கும் காரணனுக்கினியாலே
ஆங்காசனுக்கறிவு தோண
வீரமாம்பரித்தலைவர் சேரேரும்பிட்டதையெண்ணி
மீண்டறியாசனத்தேற நாண

கழிநெடில். (சர்

வெடனிநிறருக்தென னவன்முகம்பார்த்துன்வியன்பொருள் முழுதுமின்னமைச்
சியருதெமகருஞ்சூழந தவர்க்குமீதலினால் விண்ணவர்க்கலாலநார்க் கிசையத்
தக்கதன்றனம் அற்றிடும்பரிகள்தமைக்கொணர்ந் திவருவந் துறலால்
சடுதியிலகயிறு மாறியின்றேயுன்றன்னதாக் கொள்ளுகாலெயனறு
வைக்குகல்குதிரை வாணிகம்செய்தலவழக்கமன றனக்கும்எந் தமக்கும்
வழக்கில்லையெனனக் கேட்டுளமகிழ்ந்துமைதிரித் தலைவரைப் புகழ்ந்து
நிற்குமன்னனுக்குக் கயிறுமாறிடுமானிகமமாம் பரியின்மே லிருந்து
நீதியோர்மொழிந்த பரியிலக்கணத்தின்நெறிமுறை சொலத்தொடங் கினரே

மத்தியமாவதி சம்பை.

க வைத்துயருங்குளம்புமாக தளிர்போலேகாக்கும்பல்லின்
வரியிரண்டுமொத்தபரி யிடமது வென்பார்
நெற்றிவிஸ்தாரமும்முக் கோணவதனமுங்குமி
நிறம்போலகொய்யுளையும் ஒக்கிலகோடகம தென்பார்
உ அமரில்வாளால்முகத்தில வெட்டிடினுந்தானெதிர்சென்
றைங்கதியுங்கடத்தும்பரி தனையிவுளி யென்பார்
விமலவெண்ணிறத்திடையில் கறுப்பமைந்துநீண்டுயர்ந்து
விளங்கியிருக்கின்றபரி தனைவனனி யென்பார்
௩ கழுத்திற்றெய்வமணிவிளங்க அஷ்டமங்கலம்பஞ்ச
கல்யாணமுள்ளபரி தனைக்குதிரை யென்பார்
தழைத்துவெண்மையுடைக்ற்பூர முதல்வாசஞ்சேர்ந்துசிங்கம்
சங்கஞ்சாபம்போலொலிப் பதனைப்பரி யென்பார்
ச காலுகாலும்ஒன்று போலவேகடைக்தெடுத்து
நாட்டினதுபோலூரத்து நின்றெழும்பும் போ,
மேலிருக்குஞ்சேவகன்றன் காலினுளடங்கிக்கதி
மெய்க்கடையுடையபரி தனைக்கந்துக மென்பார்

விருத்தம்.

தொடுத்திவகை பேர்விளங்கும் பரிக ளாறும்
துருவமுங்கோடையுந்தாண்டுத் துணிவு பூண்டே
எடுத்திருகால [illegible]ளாதின் பகைய டக்கும்
என்றுமறை வாம்பரிச்சே வகருரைத் தாங்
கடுத்தபரித் தலைவர்முகம் நோக்கிடப் பார்த்
தனைவருங்கர்ச் சித்துவந்து பரிக ளெல்லாம்
முடிகினர் அதனையறிக துவகை யாற்றில்
மூழ்கின்றார் வேந்தனென வாழ்கின் றாரே.

சுந்தரேசர்மறைப்பரியைநடத்துதல்.

இதுவுமது.

பார்த்திபனிவ் வாறுபரி நடத்தல் கண்டு
பக்கத்திற் சூழ்ந்திருக்கும் அமைச்ச ரேற்றைப
பார்த்தசையா முடியசைத்து மந்த காசம்
பண்ணினான் அகமகிழ்ந்தா னந்தம் பொங்க
வாய்த்திருக்கும் போதுதெய்வப் பரிமா மீதில
மன்னிவரும் அரிபிரம ருகரும் கிட்டாத்
தீர்த்தனடி யார்வினையைத் தீர்க்கு முள்ளத்
திடத்தினான் தனபரியும் நடத்தி னானே.

ஆனந்தபைரவி சாபு.

பல்லவி.

நடத்தினார் மறைப்பரிநீல மிடற்றினார்

நடத்தினாரிரு சாரியும்வட்டமாய்எடுத்தகோட்டைபோல் வீதியெங்குமொரு
திடப்பரியேசிலைநின்றதோவென அடுத்தடுத்துவிடுத்தேர்கணைத்திற்குள நட

சரணங்கள்.

முன்னமொருவம்ச சேகரபாண்டியமன்னவன்வேண்டுத லுக்காகத்தன்கையிற்
றன்னுவளையைவிட்டுத்திருவாலவாய்ப் பொன்னகருக்கெல்லைதனைக்காட்டினா
வருணபேதப்பரிகளும்வீதிக்குள் அரவெனப்பின்னிசசுற்றியதுகன்னி[ற்போல
புரமெனும்பெண்ணுக் கணியும்பன்மணிக்காவலையோற பரிபலவுஞ்சுற்ற நட
பைந்தொடிமார்களிடித்தணிபோற்சுண்ணம்சிந்தியவீதியி டையிற்பரிமுற்றும்
இந்திரலோகத்தவர்கந்துகநடையெழுந்தபொறறாளிபோலுந்தாளெழுநதி

குதிரைகள்கொண்டுவந்ததேசங்களைவிவரித்தல்.

விருத்தம்.

அண்டரும்ஆலவாயுள் ளார்களும்மகிழநீல
கண்டன்வேதாசுவத்தோடும் காவலன்முன்வந்திங்கு
மண்டியபரிகளிந்த மண்டலத்துடாம்தேசம்.
கண்டதின்விவரமெல்லாம் காணெனமொழிகின்றாரே.

சவுராஷ்டிரம் சாபு.

பல்லவி

தென்னவன்றனுக்காகபரிகொண்டதேசங்களைகேளாய்.

அநுபல்லவி.

நன்னலரெல் லாரும்புகழநிடநற்றவத்தினபயனாஉற்றிசையைப்பெற்ற தெ

சரணங்கள்.

க கலியாணதேசத்தி லுள்ளதிந்தப்பரிகாசுமீரதேசத்தி லுள்ளதிந்தச்சுவம்
பல்லவதேசத்தி லுள்ளதிக்கந்துகம்பாஞ்சாலதேசத்தி லுள்ளதித்துரகம்தென்

உ வங்காளதேசத்தி லுள்ளதிக்கொய்யுளைமாளவதேசத்தி லுள்ளதிக்கோட
அங்கதேசத்திலுள்ளதிக்கனகட்டம்ஆரியதேசத்தி லுள்ளதிப்பாடலம்— [கம்
உ மாராடதேசத்திலுள்ளதிநத இவுளிமகததேசத்திலுள்ளதிக்குலிங்கம்
விராடதேசத்திலுள்ளதிக்கந்தர்வம் வில்லவதேசத்திலுள்ளதிம்மண்டிலம்—
௬ கலிங்கதேசத்தி லுள்ளதிந்தவன்னிகாம்போச தேசத்தி லுள்ளதிநதவாசி
குலிங்கதேசத்திலுள்ளதிந்தஅயம்குகுததேசத்தி லுள்ளதிர்தக் கொக்கு [ரம்
௫ சீனகதேசத்தி லுள்ளதிநதக்கிள்ளைதெலுங்கதேசத்தி லுள்ளதிநதக்கோ
சோனகதேசத்திலுள்ளதிந்தவாசிஆருவதேசத்தி லுள்ளதிந்துரகம்—[தேசி
௬ சாளுவதேசத்தி லுள்ளதிநதக்குதம்சவுராஷ்டிரதேசத்தி லுள்ளதிந்தத்
கௌசப்பபாதேசத் துளளதிக்கோரம்கேகயதேசத்தி லுளளதிச்சடிலம்—
எ குச்சரதேசத்தி லுள்ளதிககன்னுவம்கோசலதேசத்தி லுள்ளதிநதகற்இ
மச்சரதேசத்தி லுளளதிவ்வத்திரிவைதற்பதேசத்தி லுள்ளதிப்புரவிதெ
அ கொங்கணதேசத்தி லுள்ளதித்துரங்கம்குருதேசத்திலுள்ளதிக்குரகதம்
வங்கதேசத்தினி லுள்ளதிச்சைநதவம்வால்மீகதேசத்தி லுளளதிக்குதிரை—

[illegible]

விருத்தம்.

தேசதே சத்திலுள்ள பரியும் வேறு
தீவாந்த ரத்திலுள்ள பரியுங் குணறில
வாசமா யிருக்குமொரு பரிய முன்தன்
மந்திரிபீத திடும்பொருட்கா ரணத்தாலே
நேசமுடன் கொண்டிவர்கள் வந்தாய் வேந்தே
நீமகிழ்ந்து கேளிந்த வாம்ப ரிகளுள
ராசர்களுக் கேற்றவிலக் கணங்க ளௌறு
நண்ணிஅய்யன போதனையைப் பண்ணு வாரே

கப்பல.

பூண்டபுக ழீண்டிவளர் மதுரா புரத்திலிருந் தரசாளும்
பாணடியும் டிபதியே குதிரைப பரிட்சைசொலலக்கேளுமன்று

முகே

இக்கபிம்பரியிலொரு பரிசமயம்வந்தால
எழுந்துவனைகேட்டையுட னகழியுநதாணைபிம்
மெய்க்கவிழிநழையாவி டத்திலுமநழையும்
வெளியெலாம்போனதே வழியாகமேவும்
மிக்கவும்பசிவநத போதிலேதியமம் .
வேண்டாது தின்றதை வெனனிலும்தின்னும்
ஒக்கவருலெட்சணம் பூணடதொருகுதிரை
ஒருவனிடத்திலவந் திறையுமேயாகில
தக்கபூமகளசிறநதனவிலாநிதியும்
சாலுமனகேசனைப் போலவேசெழிக்கும்
திற்கரியகீர்த்திபல மேனமேலுமெங்கும்
நீணிலத்திலிதுமுதலாய் பூணுதலைச்செய்யும்

சீருலவும் நிறமுமெய்யில் சுழியும்சிறந்திருக்கும் லெட்சணமும்
பாரிலிதை யுடையவர்க்கு வருகும்பலமுஞ்சொல்லக் கேளுமன்று

முடுகு

வெள்ளைபொன்னிறஞ்சிவப் புக்கறுப்பென்னும்
விளம்புநால்வண்ணமுள ளதுவேறுவேறாய்க்
கொள்ளவேகலப்புவண் ணமுமொன்றுஇவையின்
கூறைவிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுவோங்கேளாய்
வெள்ளைமுத்திந்துபால் சங்குபனிபோலும்
வெண்பரியுஞ்செம்பஞ்சு மாதுளம்போலும்
முள்ளிலவுமலரக் குப்பலாசம்பூ
முள்முருக்கையின்மலர் போலேசெம்பரியும்
புள்ளிமயில்கோகிலம் வண்டுகருமேகம்
போலவும்விளங்கிவரு குக்கரும்பரியும்
ஒள்ளெரியுஞ்செய்யகோ ரோசனையும்போலும்
ஒத்தபொற்புரியடன வகுத்தவிநாணகும்
நள்ளிவத்திக்குற்ற தின்னமுங்கேளாய்
நாற்கால்முகம்வா லுரஞ்சிரசிதெட்டும்
தெள்ளியவெளுப்புற்றி ருந்தாலதற்குத்
திருநாமம்அஷ்டமங் கலமென்பதல்லால்
துள்ளும்நாற்காலுமுக மும்வெள்ளைசேரில்
சொல்லுவரதைப்பஞ்ச கல்யாணமென்றும்
வள்ளலேசுழிவளங் கேளுகண்டத்தில்
வலஞ்சுழியிருக்கிலது தெய்வமணியெனபார்
தள்ளரியவிப்பரியு டையமன்னனுக்குச்
சகலமங்களமுஞ்சம் பத்துமுண்டாகும்
தொள்ளையிருநாசிமார் பநதலைமுகத்தில
சுழியிரண்டுநெற்றி நடுவேசனத்தில
வள்ளமாயொவ்வொரு சுழியுமுண்டாகில்
வல்லவரதைத்தசா வர்த்தமெனபார்கள்
கொள்ளரியதானபரி மார்பிலவலமாகக்
கொண்டநாற்சுழியுமை யத்திலொருசுழியும்
உள்ளதானலதை ஸ்ரீவத்ஸமென்பார்
உடையவன்சர்வார்த்த முமுடையனவன்
விள்கிறேனெற்றிதனி லிருமூன்றுநாலு
விளங்கிடும்சுழிகளவல மானபரிபெற்றோன்
பிள்ளைகள்தனதானி யங்களும்நிறைந்து
பேராதசத்துருக் களையுஞ்செயிப்பன்
கிள்ளைசெவிமூலத்தில் இருசுழியிருக்கில
கிட்டுமாபாணமுத லதையிடவமென்பார்
கள்ளமில்லாதநற் சுழியுடையதாகிக்

கதிபலஞ்சோபைதேகப்புஷ்டியுடனே
கொள்ளுவாருக்கிந்த வாறுபலனருளுங்
குதிரைகள்வந்துள்ள வேயளவில்லாமல் பாண்டிய

தொல்லுலகிற் பரிக்குமெய்யிற் கெடுதல்சுழியிருக்கில வருந் துயரும்
மல்லும்அவயவத்திறமும் உயர்வும்வயதுஞ்சொல்லக் கேளுமன்னா

முடுகு.

கண்டமையத்திலிரு சுழியுள்ளபரிதன்
கர்த்தனுக்களவிலாத் துனபமிடிமரணம்
உண்டுசெயுமதுகனைக் காலிலுளவாகில்
உடனேதுன்பம்நிகள பெந்தனமும்வருகும்
பண்டுகள்மேலுதட் டிற்சுழியிருக்கில
பரியதையுடைத்தான வனுறுய்மரிப்பன
ரெண்டிருமுழந்தாளி லேசுழியிருக்கில்
நிகளபந்தனம்வதன துக்கமும்வருகும்
கெணடயிருபக்கத்தி லுஞ்சுழியிருக்கிற்
கிலிபிடிக்கும்மிகவி யாதியுண்டாகும்
பின்டுமுற்காலடியி லேசுழியிருக்கில
வெய்யபரிகொணடவெச மானனேவதைக்கும்
மண்டலாதிபனையிச் சுழியுடையபரியை
வாசிகள்நிறைநதிருக் கின்றலாயத்தில
கொண்டுபோய்க்கடடினயா வும்டமுதுவருகும்
கூறுவோமிப்பரிக ளிங்கொன் றுமில்லை
மண்டிலத்துக்குப்பி ராயம்நாலெட்டு
மறறதறகிடையிலே யவஸ்தைபத்தாகும்
அண்டிவருமோரோர வஸ்தைக்குமூன்று
ஆண்டுமாதம்ரெண்டு பனிரண்டுநாளும்.
கண்டிடில்ஆறுதெலச நடுவில்விசேஷம்
கடையிரணடுமுதல ணடு மத்திமமதாகும்
செண்டலடயபரியக்கு லம்நாலுயர்நது
சிறந்திருநதாலுத்த மப்பரியதாகும்
விண்டதனிலகுலம் பதினறுநீகமி
விளஙகியதுமதகிமப் டரியெனடதாகும்
தணடியதிலநாலிரண் டகுலமகமித
தாழும்புரவிதனனை யதமமெனலாகும்
திணடிறலுரம்செறறி செகனாமிம்மூனறும்
திண்ணமுடனேபெருந் துக்கானம்வனும்
சண்டபயிரசனுடனே நாகருதழிக்கைவாய்
தாமிநதமூனறுமிருது வாயககானவேனும்

மண்டுரோமம்பிடரி மயிர்வாலிமூன்றும்
மன்னவனேமெலிதாயி ருக்கவும்வேணும்
துண்டமொடுகந்தரம் செங்கையிம்மூன்றும்
சொல்லுமழகாய்நீண்டி ருக்கவும்வேணும்
பிண்டுமூக்குக்காது முதுகுஇம்மூன்றும்
பெருமனுயுக்குறுகி யுங்காணவேணும்
மணடைமுகம்நேத்திரம் பெருத்திடவும்வேணும்
வகையுடனிதொத்தபரி யிங்குண்டனேகம். பாண்டிய

பலவருணங் களில்வெள்ளை கலக்கிற்பரியுடையோன் பெறும்பலனும்
வலுவுமதின திரங்களும் [illegible]ம்வகைவகையாக் கேளுமன்னா

முடுகு.

எந்தவிதவருணபே தங்கள்மிகுந்தே
யிருக்கிலும்வெள்ளையதி லுற்றிடுமேயாகில
அந்தவன்னப்பரி நலந்றுபபுச்சேப்
பசுவத்தினுரயாவ துதரமாவதிலே
அந்தமிசைந்தசெவ் வண்ணமதிருக்கில்
அளவிலாப்பாக்யபோ கஞ்செயநதருகும்
முந்தியோதியதல மிரண்டிலும்வெள்ளை
மொய்த்திருக்கின்றதனை வைசியகமென்பார்
மைந்தரைத்தருகுமது பிடரியில்வெளுப்பு
மார்பிலேயுளவெளுப் பானந்தமருளும்
கந்தரமதிலவெளுப் புப்பொருள்கொடுக்கும்
கருதுநீமுகவெளுப் புச்செயநதருகும்
சுந்தரந்தருமுதுகி லேயுளவெளுப்புச்
சுகங்கொடுக்குமிடது பக்கத்திலவெள்ளை
சந்தானமுஞ்செல்வ முந்தழைத்தோங்கும்
தனதானியந்தரும் வலப்புறவெளுப்பு
விந்தைதருவாலவறன முதுகுஇம்மூன்றும்
வெளுத்தபரிவெற்றிமுத லானதைத்தருகும்
உந்திமுதல்முகமளவும் ரவியோற்சிவந்தே
யுற்றுபிணபக்கம்வெளுத்தகுதிரைக்குச்
செநதிருநிலைமநதபகூல வைதிகமெனும்பேர்
சிரசுமுதல்வாபிமட டுகரும்வெளுத்து
பிநதியபுறங்கதிர் பேலேசிவந்து
பிறந்தகுதிரைகிரா வைதிகமெனப்பேர்
உனதனகம்காதியு இலக்கணமிரண்டும்
உளபரியடியெடுத்த தாலோபந்தெனவும்
வநதுநின்றுமேலாப ருத்தம்லையெனவும்
வகையொலித்தாலோசங் கஞ்சரபசிங்கம்

கந்தரம்போலுமுள் ளந்துணிந்தாலோ
கண்டரவம்போலும் வேகத்திறலோ
கந்தவாகன்புலி குரங்குமுயலம்பு
கண்டரவங்களிறு மான்மனதுபோலும்
திந்திமியெனக்கூத்தில் நடமகன்போலும்
சேவடிநடக்கிலரி வாரணம்போலும்
கந்தமோகருசெய்தல் அநிலசந்தமெனவும்
கண்கொண்டுநோக்கிலு லோசிங்கமெனவும்
சந்தமிரும்வதனமோ குலமகள்போலும்
சந்தனம்புஷ்பமா லையிலிச்சையுடனே
இந்தவகையுள்ளதனை யுத்தமப்பரியென்
றியம்புவார்பரிவேத மெல்லேகண்டோர்கள் பாண்டிய

உத்தமல க்ஷணமிவ்வா றுரைக்க வேந்தன்
உவந்துநரிப் பரிக்குமணிச் சதங்கை பூட்டிக்
கொத்தவிரா ரஞ்சாந்தந் தூப தீபம்
கொடுத்திறைஞ்சிப் பூசைபுரிந் தெதிரே நிற்கக்
கைத்தலங்கூப் பிக்கூடற் பிரானை நோக்கிக்
கயிறுமா றியேவாழ்த்திப் பரிகொ டுத்தான்
முத்தொழி[illegible] செய[illegible]ரும் தெரியா முக்கண்
மூர்த்தி[illegible] கேட்ப[illegible] மொத்தி தானே

[illegible]

க முத்திபுரநாதர்[illegible] முனிவோரே மதுரை
பெற்[illegible] [illegible]னிவோரே
உ மாயவாமபு[illegible] [illegible] முனிவோரே எழுந்து
போயவை[illegible] [illegible] தானமுனிவோரே
௩ மன்னவன்[illegible] [illegible] முனிவோரே மகிழ்ந்து
வன்னமிகுநற்[illegible] [illegible] ட்டான்முனிவோரே
௪ அங்கதனைப்பரிவிட்டி நங்கிவாங்கிக்கொண்டுமுனிவோரே இரண்டாம்
சங்கைபோலமுடிமீதிலே[illegible] [illegible] முனிவோரே
௫ [illegible] றுவேறுகப்பரிமேல[illegible] க்குமுனிவோரே மனம்
தேறிடமன்னவன் துகில வீறுடன்கொடுத்தானமுனிவோரே
௬ இந்தவிதருசெய்தபின்பு வந்தவெல்லோருமுனிவோரே வேதக்
கட்டுகத்திலய்படுடே மூர்த்தமறைந்தார்கள்முனிவோரே

விருத்தம்.

பரிகளைப்பாண டியனுக்கிவ் வண்ண மீந்து
பரித்தலைவ ருடனய்யன மறைந்தா ளிப்பால்
இருமைக்குந் துணையான வமைச்ச ராகும்
இருபிறப்பா ளருக்கேற்ப வரிசை யீந்து

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V.S. IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-90

பரியுமிந்து குலவேந்தன் கதிரோ னுச்சி
  பதியும்போ தெழுந்துசெம்பொன் னுலே செய்த
திருவளரும் மாடநீ ளரண்ம னைக்குள்
  சேர்ந்திட்டான் மனக்கவலை தீர்ந்திட் டானே.

இதுவுமது

மனத்துயர்தீர்ந் தரசனரண் மனைக்குட் சென்றான்
  மந்திரிமார் களுமகன்றார் பரிக ளாக்கம்
தனைத்தெரிய வந்தரு மகன்றார் வேதச்
  சைந்தவமேல வந்தபிரானை கோயிற் சென்றத்
தினத்தினிற்றும் புரிந்தவிளை யாட்ட னைத்தும்
  சேலவிழியோ டுரைத்துமகிழ்ந் திருந்தா னித்தை
நினைத்துரைக்கின் றோர்கேட்டோர் செல்வ மெனமேல்
  நீடியிருந் தானுலகை நாடி வாரே

விருத்தம் ௰௮, கழிநெடில் ௧, கீர்த்தனை ௬, தரு ௫, கப்பல் ௧, ஆக ௩௧ முற்றும்

அறுபதாவது

பரிநரியாக்கியபடலம்.

அகத்தாரிகை. — விருத்தம்.

இப்படிபுகழுங்கூடல் நகரசம்புகத்தைக்கொண்டு
மெய்ப்பரியாகச்செய்த விசித்திரமுரைத்தேனிப்பால்
அப்பரி நரியாகக்கண் டைமசார்மேலரசனுசிற
அப்போதேவனைவனைவரை யழைப்பித்ததினிச்சொல்வேனே.

விருத்தம்

அரிமருத்த டியவா தனக்கு மந்திரி
  யானவர் டமோகவாத் தியமு கை
[illegible]ரியாத னைசூழ்ந திடயின கள்
  வந்தெத் [illegible]
வரிசையும்பெற் றுடையா டைதே [illegible]ம்
  மகழசிகொண் டேவியர்தம் [illegible]தி லனைபு
புரிதலுடன் தமதுதிரு மனைகுள வந்து
  பொருந்திட்டார் வினைதீனார் திருந்திட் டாரே

சௌராஷ்டிரம், ஆதி

௧ வாதபுர நாதர்திரு மாளிகையில நாடினார்
  ஓதுஞ்சுற்றத் தாருட்பளோரும்வந்து கூடினார்
௨ தோநதமோபசரித்துச ரூழநதவர்கள் செபயினார்
  வந்தவரனைவருக்கும் வரிசைசெயத னுபயினார்

௩ முத்திபுரநாதனை முக்கண்ணன்றம் மீதிலே
வைத்தருள்செய்ததையெண்ணி மகிழ்ந்திருக்கும்போதிலே
௪ எனசொல்வேனையுமய்யன் யாவருக்குந் தோணவே
மண்சுமந்தாடல்புரியு மகத்துவமுங் காணவே
௫ சூரியனநரிவெம்பரித் தூரிதேகத்தடைந் தனன்
வாரிதியாடிவிரைவில் வருகவென்றெரிநடந் தனன்
௬ காதுகத்துளியாலண்டங் கலங்கநின்ற தாலவை
சந்திரிகையாகுநதூசாலே தாவறுமைப்போன்போலவே
௭ தண்கடலில்நவமணி சருமெமாத நாளுமே
வெண்மதிமுடித்தெம்பிரானதிருக்கைக்கேளுமே

பரிகள்நரிகளாய் நகரை ந்நுழைந்தது.

விருத்தம்.

மாதவத்தோர் சேர்கேளும் பேச்சையாம்
வாதபுர நாதர்மேற்முக இருக்கையிப்பால்
பூதலத்தை யாளுமன்னன் மந்திரத்திற்
புகுத்தபரி யாயிருட் காலவந்துற்ற
போதினிலே பன்னகம்வெண் மதிகரந்தை
பொற்சடையிற் றரித்தபிரான் விளையாட்டாலே
ஓதியபரிகளைத் தனியே முன்போல்
உருவெடுத்து யோசிப்ப துரைநரு வீரே.

ஆனந்தக்களிப்பு, சாபு

நரியோசிக் கீனறுதைக் கேகளும் முன்னே
பரிகளாயிருந்ததின் பண்டிருச் சூழும் நரியோ
சங்கொலி பினைபறை யொலியும் கேசந்
சரிபவிட்டரிவையர் அடங்குமலையும்
கொங்கைமீ தடிநூழு மொடையும் காது
குளிரக்கேட்டிருக்காதிய மென்னெனறுமசாலியும் நரியோ
தலைகஞ்சரும் பரியுருக் கொண்டு காலிற்
றும்புசலவிமுத லாறமெடுக் குளமே
பகலெல்லாம்சுமையோடே சுமந்து இப்போ
பண்டுபோலானது விதிவலை தென்று நரியோ
காட்டிலேதிரிகதோமே நண்ணி இந்தக்
கவலையொன்றுமியாம விருந்தோம்மகளையொழிய
பூட்டெல்லாநதுவொடாகப பண்ணிப் போட்டுப்
புலருமுன்னெமுநந்தாடடம் பிடி போமெனமறணணி நரியோ
வயறுபிலவுநருக்குள மறையும் ஓடின
மனைபுயகளை யடைத்துன்கா மலியப்பறையும
பயறுகொளகடையபுல பிறையும இதைய
பதறிப்பட்டுப்பெனவொன்று மந்தாக்கறையும் நரியோ

விருத்தம்.

நரிகளிந்தப் படியோசித் தொன்றாக் கூடி
நகருளோர்வேந் தலைச்சேர்ந் திருப்போர் கண்டால்
நரியலராய் நமைக்கொல்வர் விடியு முன்னே
தப்பியோ டிப்போத லதுவே நல்ல
கருமமென்று மனந்துணிந்து [illegible] கட்டுங்
கயிற்றுடனே பறித்துமுன் [illegible]
சரியாகச் சங்கிலிகாம் பறுத்த [illegible]
சார்ந்தமொ [illegible] ய்யினைச்சொல்வேனே.

நரிகள்ஓடி [illegible]

[illegible]

பாரும்நரி யனைத்துமங் கொன்றாக சேர்ந்து
பண்டிருந்த பரிகூடடத் தனிற்புகுந்து
கூரியபல் லாலுதரங் கனைக்க டித்துக்
குடல்பறித்துண் டதினண்ட களைபபி டுங்கிச்
சோரியுண்டு மூளையிட்டெ ழும்போ தாவகே
துரகங்காப பவருநக்கம் தெளிந்தெ ழுந்து
சாரிவிட்ட பரிகளெல்லாம் நரிக ளாகச்
சாடிவெருண் டோடிவிடத் தாங்கண் டாரே.

சங்கராபரணம் சாபு.

பல்லவி.

அருந்தவர்களேகேளும்நரிகளெல்லாம் வெருண்டோடினதைப்பாரும்

அநுபல்லவி

அருந்தவர்களேகேளும் பொருந்தும்லாயத்தில்வாழும்
அயத்தலைவரைக்கண்டு பயத்தையுளத்திற்கொண்டு
அதிவேகத்தோடெழுந்து மதிமருண்டுவிழுந்து
அரசன்மாளிகைநீக்கிப புரமுழுதினுநதாக்கி அருந்த

சரணங்கள்

தந்தியொலியுங்கடுந்தேர் கநதகவொலியும்வாத்தியம்
தழங்குமொலியும்தமிழ் முழங்குமொலியும்வாணர்
நகைமொலியும்பினுமவி ளங்குமொலியும்மறையச
சரிக்கும்வீதிகள்தோறும் நரிக்குரலாகமதிட
டாண்டியோடுஞ்சிலநரிகள் ளாரவாசல
துணடியோடுஞ்சிலநரிகள இதுவலலாமல
சலதாரையின்வழியா யுலவாமலேநுழைந்து
சாடுஞ்சிலநரிகள ஏகிடவழி
தேடுஞ்சிலநரிகள முடஙகள்மொண்டி
சம்புமுழுபபடைந்தெணபுதபயியவ்வாரியும்

பரிநரியாக்கியபடலம்.

நடங்குங்குருட்டுநரியும் வியாதிகளாலே
மெலிந்துங்கறட்டுநரியும் ஓடிப்போகச்
சத்தியிலாமற்குதிரைப் பத்தியிற்கிடக்கக்கண்ட
நடைவந்தார்சிலபேர்கள் பிடிப்போமென்று
கிட்டிவந்தார்சிலபேர்கள் வந்தவர்களைத்
தாழவிழக்கடித்து வீழவிரத்தங்குடித்துத்
தட்டியோடுஞ்சிலநரிகள் தடுப்போர்காலோ
டொட்டியோடுஞ்சிலநரிகள் கீழேறிடந்து
தாளெடுத்தோடவொண்ணாமலை ஊளையிட்டழுதிரங்கித்
தத்திவிழுஞ்சிலநரிகள் வீடேறிக்கு
தித்துவிழுஞ்சிலநரிகள் இன்னமுங்கேளும்
தங்குஞ்சித்திரகூடத்திலும் தங்கமணிமாடத்திலும்
தாவுஞ்சிலநரிகள் மரக்கொம்பிலே
மேவுஞ்சிலநரிகள் சதுஷ்பாதங்கள்
தன்னுறக்கம்போய்விழிக்க வன்னமயூரம்விழிக்க
தழைக்குங்கோழிகள்விழிக் மதுகரங்கள்
விழிக்கவோதிமம்விழிக்க ஊளையிட்டு
சதையுருக்கவுருகும் உதரப்பசியினாலே
தவிக்குஞ்சிலநரிகள் அங்கங்களைக்கூட
பலிக்குஞ்சிலநரிகள் அடுக்கடுக்காச
சட்டிபானையையுருட்டிச் சட்டசோறுடன்குழம்பும்
தனித்துண்ணுஞ்சிலநரிகள் குட்டிகளுடன்
இனித்துண்ணுஞ்சிலநரிகள் வாசலமுற்றத்தில
சகத்தம்பட்டர்ந்திருக்கும் முகந்திரிக்கைகாயமுதலாத்
தறிக்குஞ்சிலநரிகள் அடிவேரோடே
பறிக்குஞ்சிலநரிகள் வாழைக்குறும்பைத்
தாறுமாறாகக்கடித்து நாறியசேறைத்துடைத்துடல
தடிக்குஞ்சிலநரிகள் மனதுவந்து
நடிக்குஞ்சிலநரிகள் உலைதயருந்தி
சாரங்கஞ்செம்மறிக்கிடாய் வாரணங்காடைமுதலாச
சதிக்குஞ்சிலநரிகள் அலைதயருந்தி
மதிக்குஞ்சிலநரிகள் மாயைமுனையிடுத்
தடம்புயவீரர்கள் தொடர்ந்திடப்பலலாலே
தைக்குஞ்சிலநரிகள் வாயைவைத்துக்கு
டிக்குஞ்சிலநரிகள் ஆடுமாண்கோழிச்
சத்தமுஞாளிகுலைக்கும் சத்தமுந்துரத்துவோர்கள்
சத்தமுமிக்கூப்பாடுக் கொற்றவமையாக இப்படி

விருத்தம்.

மண்டியசம் புகங்களிந்த வகையூ ரெங்கும்
மலைத்தோடிக் கோட்டைவா சலைத் திறக்க

கண்டனைத்தும் இம்மெனவோ டிப்போய் நீண்ட
காரிருளாம் வனந்தேடிப் புகுந்த திப்பால்
அண்டர்பிரா னெண்டருக்கா மஞ்ச மப்பான்
அவனடியை வருடவருவது போல் வேண்டிக்
கொண்டிருநாற் றைந்துகையும் நீட்டி வெய்யோன்
குதிக்கின்றா னீழ்கடல்வா றுதிக்கின்றானே.

அகவல்.

சிவனடிக்கன்பு செயுமுனிவோரே
கவனமாக்கேளும் கதிரவனெழுமுன்
பரிப்பந்தியாளர் பயந்திதெவ்விதமா
யுரைப்பதென்றச்சத் துடனெழுந்தோடி
அரசனைத்தாழ்ந்திய கையநேற்றுவந்த
பரிகள்முன்னிருந்த பரிகளுக்கெமது
நரிகளாயுதித்திந் நகரெலாஞ்சுற்றி
ஆணியந்தேடி யடைந்ததென்றுரைக்கக்
கோவமாந்தழல்மேற் கொண்டுகண்சிவக்கக்
காவலன்முகத்தைக் கண்டவரொதுங்க
அமுதமுட்கொளும்வா யாலமுண்டதற்குச்
சமமதாமுதலுள் சார்ந்தவாசிகள்கண்
டகமகிழ்ந்தவன்பின் னாளவைமரியாக்
ககனமுற்றதெனக் கணைபெறும்வருநதி
அருகினிலிருக்கும் அமைச்சரைப்பார்த்தெம்
பொருளெலாம்வாத புரனெனுந்திருடன்
கொண்டுபோய்க்காட்டில குடல்முதற்பிடுங்கி
யுண்டுமேதிரிந்தே யுழலுஞ்சம்புகத்தைக்
குதிரையாச்செய்து கொடுத்ததென்செயலேவன
மதிவலோரேயிம் மாயஞ்செய்தவனை
யாதுசெய்திடலா மெனவதற்கொன்றும்
ஓதிடாதமைச்சர் உற்றிடும்போது
வாதபுரேசா வந்திடத்தெரிந்தப
போதுகண்சிவந்து பொறியெழநோக்கி
நம்பொருள்முழுதும் ஞாயமாக்கொடுபோய்
வெம்பரிகொணர்ந்து விட்டனையன்றே
கூடுமன்னவர்கள் குறைநிறைவேற்றி
நீடியசீர்த்தி நிலைத்திடத்தக்கோர்
உன்றனுக்கிணையெவ் வுலகுளாரெனச்சி
னந்துபாண்டியர்கோன் நவின்றிடக்கடுப்
பரிகளுக்கெனவே பழுதெனவாது
புரசெயல்குற்றம் புகலவதற்கிடமே
தர்த்தராத்திரியிலுன் னலவரும்பரிகள்

முற்றுமேசரியாய் மூன்றுகூப்பிட்டு
முன்புளபுரவி முழுதையுங்கடித்துச்
செம்புனலோடத் தின்றெதிர்வந்து
மனித்தரைக்கடித்திம் மாநகர்கலங்க
வனத்தினிலோடி மறைந்ததாலநமைநீ
கண்ணினுக்கிமைபோற் காரியமொழுகப்
பண்ணியேகாலம் பார்த்திடும்பகம்போல
எமக்குளபொருள்கள் யாவுநீகவரவோ
அமைச்சனுகவேவந் தடுத்தனையன்றிப்
பிரமவங்கிஷத்திற் பிறந்தனனென்றோர்
பெருமைபூண்டரிய பெயர்தரித்தாய்நீ
தீவினைசெயத்தான் செனித்ததோவென்று
காவலனிவகை கடிந்துரைத்தனனே

விருத்தம்

இறைமகனிப் படிவாதவூர்மேற் சீறி
யிவனைவெளி யிற்கொடுபோய் வருத்தஞ் செய்து
குறையாமல் சமதுபொருள் முழுதும் வாங்கிக்
கொள்ளுமெனக் கேட்டிடலு மணிவு பூண்ட
மறவரெம் மன்னனைவிடுத்துக் கதிரோன் றன்னை
வல்லிருள வந்திழுத்துப் போனாற் போலே
அறமிகுந்த வரைக்கொணர்ந்தவ் வண்ண மேசூழ்ந்
தடுகின்றார் கொடுமைசெய்யத் தொடங்கினாரே.

[illegible]

நடுப்பகலில் வாதபுரே சனை நிறுத்தி
ரவியைப்பார்த் தணுகூ நிற்கச் செய்தே
பெரும்புளகல் வினையெடுத்து நெற்றிமேல வைத்
திருகையிலும் கொடுத்துச்சே வகாபக் கத்தி
அடித்துவிழி பொறி பறக்க வெகுண்டு சீறி
ய[illegible]யிலை நிற்கெனவே பயந்து வீழ்ந்து
துடித்த[illegible] தன்னைக் கூவித்
துயரக[illegible] புரமதமுந்து துதிக்கினாரே

[illegible]

பல்லவி.

நாதனே கூடல நாதனே

அநுபல்லவி.

நாதமுடிவினிலாடுநாதனைனே பாதகனுமெனைப்பணிகொண்டவேத நாதனே

சரணங்கள்.

வேதமுடிவில மைந்துதிக்குந்தனிப்
போதனேபோதமுந தாண்டியபூரண நாதனே

உ அய்யனேயென்னுளத் தன்புருவாகிய
மெய்யனேயெனறலை மேலவைத்தகைய நாதவோ

௩ சீரடியாலேயெ மனைவெனறதுய்யனே
ஆரணக்குதிரைமே லேவரும்சேவக நாதவோ

௪ அத்தனேமூட னுமெனையாட்கொண்ட
பித்தனேபொய்யைமெய்யாப் போதிக்குஞ்சித்த நாதவோ

௫ மத்தனென்னுளந்தெளி வித்தருள்தேசிக
முத்தனேமவுன மூர்த்திமயசுந்தர நாதவோ

விருத்தம்

ஈசாவென் றழைத்திரங்க லய்யன் காதுக்
கேறவும்அவ் வாதபுரர் மகிமை யாவும்
தேசாருஞ் சபையிலே றவும்பின் னுந்தம்
திருமுடிமண் ணேறவும்வி மான மீதிற்
ருசாளோ டொருங்குவந்தி யேறவுஞ் சிந்
தையில்நினைந்து வையையைப்பார்த் தாழிநாட் போற்
கூசாமற் பெருகெனவப் படியே வெள்ளம்
கொண்டெழும்பக் கண்டவர்கள் கூறு வாரே

நாதநாமக்கிரியை திரிபுடை.

க ஓகோலிந்த வேகவதியின்பிர வாகமிகுந்து வேகமுடன்கரையை (கள்
யுடைத்துக்கொண்டு போவதென்னசொல்வோமென் றுரைத்தார்சிலபேர்
மாகமுகிணயழங்களும்சிதறவ னேகமரங்களும்வாழைசாலியும்
வாரிகொண்டுகடுகிடமோக்கிமன மலைத்தார்சிலபேர்கள்

உ அரவிந்தமோ ராயிரமாமலர் திரையுந்தியே பரவியும்வருதல்கண்
டாகணடலன மேனிபோலவிளங்குதென் றறைந்தார்சிலபேர்கள்
மருமுல்லையும்நீலமுங்கனை லும் பொருதிவருதலாயிரம்வில்லுடன்
வருமாரனுக்கிணைசொல்லலாமென வகுத்தார்சிலபேர்கள

௩ பங்கயமுகம்நீர்தரக்காஞ்சிவெண் சங்கமுதலாக்கங்கிலெறிதலூடும்
பைந்தொடியாருக்கிணைசொல்லலாமென்று பகர்ந்தார்சில பேர்கள்
பொங்கியதேன்பாலதயிர்நெய்கரும்பு தங்குமிரதத்துடன்கலந்தோடுவது
புணரியையுவரகற்றவோசெலவதென்று புகன்றார்சிலபேர்கள் (ண்

௪ அருகுளசிலவீடுகளைக்கடலின திரையினிலமரக்கலம்போலேதூக் கிக்கொ
டாலவாய்மதிலையும்தள்ளியுடபுகக்கண் டருணடார்சிலபேர்கள்
பொருள்சோமணிவீதியுங்கரிபரி நிரைசாலையும்தெருவிலும்போய்த்தாவிப்
புகுந்திடக்கடலேவரதுவிட்டதென்று புரிந்தார்சிலபேர்கள்

௫ சிலர்மக்களையெடுப்பவரும்சில சிலர்மக்களைத்தேடியகப்படாமல்
தெருவீதியிலதுழந்தாய்குழந்தாயென்று திரிவார்சிலபேர்கள் (ரோரிடம்
குலமங்கையைபபிடித்திழுத்துக்கொண்டொரு தலமெங்கேயென் றேவே
குறகும்படிகாணுமலேகிலை குலைத்தார்சிலபேர்கள்

௬ ஆடையாபரணாதிகள்தனையெடுத் தோடியேபத்திரம்பண்ணிடச் சிலர்கள்
ஐயோநமதுபொருளைமறந்தோமென் றறைந்தார்சிலபேர்கள்
நீடுமாளிகைமீதினிலேநின்று தேடுகின்றவர் இந்நகர்முழுகுமோ
நிலைக்குமோவெனமூக்கின்மேலவிரல்வைத்து நின்றார்சிலபேர்கள்
௭ ஒருஅதிசயம்நேற்றுப்பரிநரியாத் தெருவெங்குமோடப்பார்த்ததல்லாமலு
மூரெங்கும்புனலோடவுமானதென்னென் றுரைத்தார்சிலபேர்கள் (மின்
வருமுததிமன்னவன்பண்டுபோலித்தத் திருநகரினமேல்வெகுண்டதோவ
மன்னவன்கோற்கோணியதோவென்று வருத்தார்சிலபேர்கள் (லதுகம்
௮ கண்டைவிழியாள்பங்கன்விளையாட்டோ வென்றொன்றுக்கொன்றிதையடை
கதம்பவனேசனையன்றியாரெனப்பு கலுவார்சிலபேர்கள் (ப்பவர்யாரெ
குண்டோதராயிரர்சேரினுந் துண்டாலுமிதடங்குமோவெனக்கும்பல்
கும்பலாநின்றுமூலைக்குமூலைசொல்லிக் கொள்வார்சிலபேர்கள்
௯ ஆயிரமுகக்கங்கையைச்சடையினி லேயடக்கியசெய்கைபோலடக்குவ
தல்லாமலிதின்வெகுளியடங்குமோவென் றறைந்தார்சிலபேர்கள்
தூயவர்வாதவூரரையொறுக்கின்ற தியவர்தமதகத்துள்ளபொருள்தேடிச்
சொல்லாமலேயோடுதல்பாருமென்று சொல்வார்சிலபேர்கள்

விருத்தம்.

மாநகரிப் படிமொழிய வாத வூர
வள்ளல்தமை யொறுக்கின்ற மறவ ரோடிப்
போனதுகண் டாலவாய்ப் பிரானகோ யிற்குட்
புகுந்துமுறை கூறியிசை பாடிப் போற்றி
ஞானசுக வாரிதிதோய்ந் தோவி யம்போல்
நண்ணியிருந் தாரிதனைப் படிப்போர் கேட்போர்
ஆனபல பூமியும்பெற் றான்வண் ணத்தை
யடைந்துசிவ னுலகிருப்ப ரறிகு வீரே.

ஆக விருத்தம் ௰ அகவல் ௧ கீர்த்தனை ௨ தரு ௩ ஆக ௧௬. முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

அறுபத்தொன்றாவது

மண்சுமந்தபடலம்

அவதாரிகை விருத்தம்.

பாலலோசனன்றொண்டர்க்காப பரிகளைநரிகளாக்கி
மேலும்வேகவதியோங்க விதித்தவாறுரைத்தேனிப்பாற்
கோலமாமுடியின்மேலே கூடைமண்சுமந்துமேனி
மேலடித்தழும்புகொண்ட விசித்திரமினிச்சொல்வேனே.

வைகைநதிஉடைப்படைத்தல்.

விருத்தம்.

சித்திரைப் படிக்கலம்போல வெள்ளத் தாலே
திருவால வாய்கலங்கத் தெரிந்து வேந்தன்
மந்திரிகள் தமையழைத்தின் றேயு டைப்பின்
வாயடைப்பீ ரெனவிதித்தா னவர்கள் வாய்கதே
அத்தமிழ் ஷம்மதரா புரவீட் டினமேல்
அளந்துபறை முழக்குவித்தா ரதுகேட் டோடி
வந்தனேரோர் களுந்தங்கட் களந்து நீக்கும்
வண்ணமே யுடைப்படைக்க நண்ணி னாரே.

உசானி, சாபு.

பல்லவி.

உடைப்படைத்தனரே யடைத்தெங்கும் திடப்படுத்தினரே

அநுபல்லவி.

உடைப்படைக்கக் குடியிருக்கின்றவீ டொட்டுக்குவீதித்த திட்டப்படிக்கண்டு
சடையில்லாமல அவரவர்டங்குவீ தங்கணீருள்ளஜனங்களெல்லாங்கூடி —

சரணங்கள்.

க கூடைமண்வெட்டிகள் ஏந்திவருவாரும் குதிரைமரம்சுமந்துவருவாரும்
நீடுமரத்தழை யும்லைக்கோலுங்கொண்டு சேர்ந்துவருவாரும்
கோடிஜனங்களொருமிக்கவேகூட்டம் கூடிவருவதுவாரிதியைத்தேடி
ஓடிவருமேகக் கூட்டங்கள்போலவே
ஒத்துக்கரையெங்கும் மொய்த்துக்கொண்டேவிரைந் துடை

உ பரிசிறுத்தற பெருமுருட்டியபாம்பைக்கிடத்தித்த ழைகள்நிரப்பியே
வருகுவோரும்த ரந்தாமாகின்றமண்வெட்டு கின்றோரும்
பரபரப்புடன மண்சுமபபோரும்பின்பற்றிநடவென்று தட்டிவருவோரும்
விரிகரையிற்றுடுமெனவேகொட்டி
வேடிக்கையாகவே பாடிக்கொண்டேவினர் துடை

ங கட்டுமண்ணையைத் திரும்பவுடைத்திடக்கண்டுபயந்துவை யைநதிஅன்னையே
தொட்டனையினி விட்டிடுவாயென்றேசொல்லித்தொழுவோரும்
வெட்டிவாய்நாடியவரவருக்குள்ள வீதப்படிக்கேய டைத்தெழுந்திசை
யெட்டினிலுஞ்சென்று முட்டிடவாயொலி
யிட்டுப்பறை முழக் கிடுக்கொண்டேவிரைந் துடை

விருத்தம்.

ஆலவாய் வீற்றிருப்போர்க் காகக் கூலி
யாளாப்பல் லோருமுயன் றுடைபபு வாயில
வேலைசெய்யும் போதிலவ்வூர்த் தெனகீ ழுள்ளாள்
விருத்தையாள நகரத்தொருத்தி யரனை பர்க்கும்
சாலவுமெய்த் தவப்படலை யுடையாள் பெற்ற
தாயிலார்க் குத்தாயை நிகரானா யார்க்கும்

மாலளிக்கும் பிட்டுவிற்றாள் கழிப்பாள் நாமம்
வந்தி, ஆளிலையென வருந்தி னாளே.

இதுவமது.

வனைந்தமெய் புடனொருகரைத் தாண்டு மூத்த
வந்திநாள் தொறுஞ்சமைக் கின்ற பிட்டை
உளந்தனிலீ சனைத்தியானித் தருத்தி விற்கும்
உறுதியே தனமாக்கொண் டொழுகு வாளுக்
களந்தொறுக்குந் தனதுபங் கடைக்கக் கூலி
யாளகப்ப டாமல்மன் னொறுப்பா னென்றே
தளர்ந்தினிபென் செய்வோமென் றெண்ணி யெண்
தவிக்கின்றாள் இரண்டுகையுங் குவிக்கின் றாளே.

கண்டை, சாபு

க மூவர்தமக்கு முதலாவிளங்கிய சுந்தரேசா பிரம
தேவனுடன்மாலுந் தேடியங்காணாத சுந்தரேசா
உ பிட்டுவிற்றுண்டு பிழைக்கின்றபேதையேன் சுந்தரேசா இந்த
மட்டிலுனது வலிகொண்டிருக்கின்றேன் சுந்தரேசா
௩ இக்காலிலுற்ற இடையூறினைக்கேளும் சுந்தரேசா மன்னன்
தன்னாணைகொண்டென்னைத் தண்டிக்கிலென்செய்வேன் சுந்தரேசா
௪ சார்ந்தோருமில்லை தமருமெனக்கில்லை சுந்தரேசா இங்கு
வாய்ந்ததுணையில்லை மக்கள்களுமில்லை சுந்தரேசா
௫ இன்பமெனக்குற வென்றவருமில்லை சுந்தரேசா எனக்
கன்பென்றுரைப்பதற காருமில்லையில்லை சுந்தரேசா
௬ துன்பமெனைச்சுற்றிச் சூழ்ந்ததனாற்சோம சுந்தரேசா கொழு
கொம்பினைபூணுக் கொடிபோற்றவிக்கிறேன் சுந்தரேசா
எ உற்றதுணையெனக் குன்னையல்லாதில்லை சுந்தரேசா நான்
தத்தளிக்கின்றது தர்மமோவெந்தையே சுந்தரேசா
அ அடைக்குங்காணரி தாகியவள்ளலே சுந்தரேசா தொழும்
தொண்டர்க்கெளிமையில தோற்றிவருஞ்சோம சுந்தரேசா
கூ வாளரசன்தூதர் வருதற்குமுன் சுந்தரேசா கூலி
யாளாவந்தேவலசெய் வாருக்கென்செய்குவேன் சுந்தரேசா

விருத்தம்.

வந்தியிந்தப் படிவருந்திக் கூலி யாளும்
வரக்காணே னென்றுகண்ணீர் வடிக்கப் பண்டு
தந்திமேம்பிட் டுகைறிய வாங்கி யுண்டு
தற்காக்கும் பொருட்டிவைமைய நதியாத் தோன்றி
வந்திதுகைக் கையைபபிரிவாற் றுமை பூண்ட
வனக்காணக கயறகனைவஞ் சித்துச சோம
சுந்தரர்தம் முருமறைத்தோர் கூலியாட் போல
தோற்றினர் அவள்துயரை மாற்றி னாரே.

சுந்தரேசர்கூலியாளாகவருதல்.

அடாணா ஆதி.

பல்லவி.

சோமசுந்தரர்வந்தாரே கூலியாளாகச் சோமசுந்தரர்வந்தாரே

அநுபல்லவி.

மாமலரோனுந்திரு மாலுமுனிவர்களும்
காமனுந்தேடரிய கன்னிபுரத்தில்வாழும் சோம

சரணங்கள்.

க கந்தலாகவொருப ழந்துணியதழுக்க
டைந்ததலையிடைக்க ணிந்துதோளிலமழுக்க
டைந்தமண்வெட்டியுஞ்ச மாதுசுமந்திங்கபா
லந்தனைக்கொண்டுசெய்க விழ்ந்தகூடையுந்தாங்கி சோம

உ தொண்டர்நகருசெப்பசிக கினமுமுதுமுமை
அண்டையிலிருந்தாட்டி யின்றவமுதயிக
உண்டுமடங்காப்பசி கொண்டவரெனத்தாயைக்
கண்டபோதுன்னைவெளிக் கண்டுகுழந்தைபோலே சோம

௩ கோலமறைமுடியின மேலேநடக்குமிரு
காலுங்கிலர்தொடவி சாலவீதியிடையிற்
கூலிகொடுத்தென்றனை வேலைகொள்வாருண்டோவென்
றோலமறைமுழக்கல போலேகூப்பிடுக்கொண்டு சோம

விருத்தம்

கூலியாட் போலேவந்தி வீடுங் வாசற்
குறுகிவந்து வேலைகளுண டோவென் றையன்
ஓலமிடக் கேட்டவளா குலத்தை மாற்றி
உடனோதா ரித்திரனைபொன மழையைக் கண்டார்ந்
போலேமகிழ்ந் தருட்பெருகித் தனபால் வந்த
புண்ணியனை யழைத்தெனக்கா அளந்து நீக்கும்
சாலநெடுங் கரைசுமத்தித் தரலா மோநீ
தானெனக்கேட் டப்படிசசெய் வேனென் றுரே.

சுந்தரேசர் பிட்டுண்ணுறுதல்.

இதுவுமது

வந்திசொற்கேட் டிசன்று யேநீ சொன்ன
வண்ணமடைப் பேனகூலி யதற்கியா தென்றான்
தந்திடுவேன் பிட்டுனக்கென் றுள தற்குச்
சம்மதித்து மிகப்பசித்தீச் சுடமெ லிந்தேன்
சிந்தியதெல் லாங்கொடுப்பா யதனை முன்னே
தின்றுபசி நீக்கியிளைப் பாற்றிக் கொண்டே
உன்தனுடை கரையடைப்பே னெனக்கேட் டவ்வா
றட்டவைய னருந்தியிளைப் போட்டி ருனே.

தோடி, சாபு.

பல்லவி.

அருந்துகின்றனனே பிட்டைஅய்யன் அருந்துகின்றனனே

அநுபல்லவி.

திருநாதவேலவந்தி பரிந்தள்ளியெடுத் தருந்தப்பாவென்று வருந்தியளிக்க அரு

சரணங்கள்.

௧ கூர்ந்துடைவிரித்தேந்தினனென வோர்ந்தவளன்பும்வாய்நசொரியக்க—
௨ கன்னயமுடன் அன்னைமுலைப்பாலதனினுமினி தெனவேமகிழ்ந் தரு
௩ ஓதருங்கூடல் நாதனைவர்க்கேதருமென வோதிவாய்மலர்ந் தரு
௪ கோலமுடிவனை பாலனைத்தனைத் தாலமுண்டவாயாலுவந்துகொண் டரு

விருத்தம்

அரியபிட்டுண் டன்னைபிதா விலாக் கூலி
ஆளாக வருமெனக்கோ ரன்னை யாயுன்
கருணைகொண்டென் னிளைப்பொழித்தா யினியுன் வீதம்
சரிசமத்தி வருவேனென் றெழுந் தவையைக்
கரையணுகித் தம்மைவாரி யரனென வெட்டிற்
கண்டெழுதித் தமதுபெயர் வந்திபாளென்
றுரைமனத்தா லெண்கரிய பகவா னுளத்
துவக்கின்றான் கரையடைக்கத் துவக்கினானே.

அடாணா சாபு

௧ உடைப்படைக்கத் திருவாலவா யுடையானெறிந்தானே வேலை
கடைப்பிடிக்கவேண்டுமென்று கருதிக்கும்பிட்டானே
௨ மண்டிவெட்டிவாணம்மண்ணை வாரிக்கூடைநிறைப்பான் தூக்கிக்
கொண்டுநடக்கையிலேகனக் குதென்றேகொட்டியிறைப்பானே
௩ பாங்காப்பின்னும்வாரிமண்ணைப் பரிந்தெழுந்துநடப்பான் கூடை
தாங்காதெனச்சுமடைக்கீழே தானேதள்ளிவிடுப்பானே
௪ அசையாச்சுமையிறக்கிச்சும டதனைக்கிருபைநிறைந்தானா தலைக்
கிசையச்செய்துபின்னும்வகித் தேகிச்சரிசெய்தானே
௫ நலியத்திரிகடையிட்டபடி நடந்துமண்ணைச்சுமந்த தங்கம்
மெலியக்காஞ்சிவைக்கத்தலை மீதிலவைவழுந்த
௬ கண்ணனதேடியறியாமலர்க் காலில்ரத்தஞ்சுரந்து செவ
வண்ணமுறநடந்தேயொரு மாத்தடியிலிருந்து
௭ அவகையற்கண்ணம்மையறியாமலுருமாறி நில
மங்கையையணைகிமன மகிழ்ந்தேயிளைப்பாறி
௮ அரியகங்கைமுடிபைக்கூடை யணைமேலேவைக்கின்றான அரு
வுருவாகதமதுருவந்தனை புணர்ந்துதுயிலகின்றான்
௯ அந்தமாமேகீடிய வாலமாமென்னச சுற்றி
வந்துவேலைசெய்வோர்முனி வாராகவேதுனை
௰ சுந்தருபங்காட்டுதலபோற துயிலநீங்கியெழுந்தான் புர
தத்துவசாமம்போலின்னிசை தனைப்பாடிமகிழ்ந்தான்

௧௧ தாமரைகைத்திடுவான்வேலை தன்னைச்செய்யமடப்பான் உடன்
பூமேற்சுற்றிவளைத்துக்கோடு போட்டுமண்குவிப்பான்
௧௨ தரைமேற்குதிப்பான்துள்ளிமுச் சுடுகுடுப்பாய்த்திடுவான் மீள
உருவாரணமாதோன்மத்தனென வந்திமுன்வாய்ந்திடுவான்

சுந்தரேசர்வேலைசெய்தல்போல்விளையாடுதல்.

விருத்தம்

மெத்தவுமே வேலைசெய்து மெலிந்தானை போலே
மெய்வெயர்க்க மீண்டுவந்து முன்சென் றுன்தன்
பத்திதெரிந் தடைத்ததிகப் பசியால நொந்தேன்
பரிந்தினியும் பிட்டளியென் றுரைத்தா னன்பு
வைத்தவளப் போதிலும் பிட்டை யீந்தாள்
வாங்கியகை யும்வாயுங் கொதிக்க வையன்
சித்தமகிழ் திருகுழும் மாறி மாறித்
தின் றுடையபின் வேலைசெய்யத் திரும்பினானே

மணிரங்கு, சாபு.

பல்லவி

திரும்பித்திரும்பிலோக நாதனபண்டுபோலவேலை செய்யவந்தபின் கேளும்

அநுபல்லவி.

விரும்பிவிரும்பிவந்து தரும்பிட்டுடனுலந்து
வேடிக்கையாகவே பாடிக்கொண்டுவந்து திரும்பி

சரணங்கள்

௧ பிட்டைவாயில்நிரம்பக் கொட்டிக்கொண்டுமென்றதி
பெலவான்போலேவெட்டுவான் கேளும்
வெட்டும்மண்ணைக்கூடையிலவாரித்தலைமேற்றூக்கி
வேற்றுப்பங்கிலேகொட்டுவான தூக்கிக்
கொட்டுமூன்றுடைப்படை பட்டதறிந்துகளி
கூர்ந்துபுயத்திலதட்டுவான் தன்
இட்டின்றவர்களைக் கட்டியணைத்துவந்து
ஓடோடெ வேகத் திதிதெடெனவிளனம் திரும்பி

சேர்த்தமண்ணிளைச்சுமை தாம்றமற்கூடையுடன்
திடுக்கெனவிழுந்து துடிப்பான போலே
ஆற்றிலவிழுந்துநீந்தி யவதிப்படுக்கொண்டுபோ
யப்பாற்கூடையைப்பிடிப்பான் பிடித்
தேற்றகரைமேலேறி யீர்த்தகூடையைத்தூக்கி
யெடுத்தோங்கியோங்கியடிப்பான
வாய்த்ததலைச்சுமைடைய போர்த்துக்கட்டுவான்பின்னும்
மண்ணிளைச்சுமைதில் வனமையாகவினைய திரும்பி

௩. உரத்தமண்ணினைச் சுமந்துடைப்புவாயிலேகூடை
புடனேவீழ்த்தியெக்களிப்பான் பா
பாத்தனையெடுப்பானை போலேநீசசிற்குதித்துப்
பாய்ந்தலையினிற்குளிப்பானை ஒரு
மரத்தைப்பிடித்துக்கொண்டு மிதந்துகரையிலேற
மாட்டானைபோலே தத்தளிப்பானை மிக்
வரைத்தசுழியிலகப் படடமிழநதுகிளம்பி
வநதுகரையேறி விததையாகவின்னம் திரும்பி

௪. மண்வெட்டியைககழலச் செய்வானைதறருசசிறுய்
வைக்கத்தேடியேயெடுப்பானை நன்றாக்
கல்விடத்துளையிலவைத திறுகஇப்பெருமூச்செழக
கரையில்கினறிளைப்படுப்பான் தாளும்
செவ்விதரும்பிட்டுண்டு பிறாக்குங்காரியதைகெடத்
தின்னுமெனறள்ளிக்கொடுப்பான் மிக
நவ்வுஞ்சுவ்வுமாப்பேசிக் கரத்துடனகரந்தாக்கி
கைகபுரிந்துபல வகைதெரிநதினனமும் திரும்பி

விருததம்.

மூத்தொழிலை நடத்திவினை யாடல செயயும்
முக்கணனிவ் வாறுவினை யாடிம் டோது
பததிபததி யாகசசே வகர்தி ரணடு
பரிஞ்சாநத தனைமுழுது மெயயப மோக்கிப
பத்துநூ றிளம்பிளைகண டாளுக் குள்ள
பஙகடைப டாமைதெரிந் தவளாற கூலி
பற்றினவன யாரெனவந் தோடித் தேடிப்
பார்க்கினாூர் கோரேவநது நோக்கின் றுரே.

சேவகர்கள் சுந்தரேசரை ஆரோவென்று ஐயுறுதல்.

இதுவமது.

சேவகர்பார்த் தெனடாபல் லோர்பங் கெல்லாம்
திடம்பெறவே யடைககவிந்தப் பங்கு மட்டும்
டாவனீ தின்னமடைக் காத தென்ன
வென்றிடபபே சாமலிற மாப்பும் வீறும்
மேவியிருக் கையிற்பெருக்கா றமித்த பஙகின்
விரிகரையைப் பறிததிழுத்தே யோடக்கண்டே
கோவமுடன் மாறுகொண்டை யன்மே லோங்கிக்
கூசுவார் பயந்தவர்கள் பேசு லாரே.

மோகனம், ஆதி.

பலலவி.

ஆரோ வெந்தஆரோ வறியோமிவ ஞரோ

வெரு — பேராளுக்குள்ளேயிவ ஞோராள்மட்டெக்கும்வேலை
பாராமலேநமக்கு நேராகநிற்கின்றதிவன் ஆரோ

சரணங்கள்.

க பித்தனோபேய்பிடிக்கின்ற மத்தனோவநதியைத்தெட்டும்
எத்தனோஜாலம்புரியும் சித்தனோவலலாமலிவன் ஆரோ
உ ஆடியமைந்தனோவிசை பாடியமைந்தனோசெல்வம்
நீடியிருந்திழந்து வாடியமைந்தனோவிவன் ஆரோ
ங மாரனும்விரும்புகின்ற பேரழகுடைய அலங்
காரனைக்கூலியாளாகப் பாரிலார்மதிப்பதிவன் ஆரோ
ச அய்யனோவடியனாகும் துய்யனோவெக்காலும்வேலை
செய்யதியானெனபதனை மெய்யுரைக்குகின்றதிவன் ஆரோ

வந்தியாள் வேலைசெய்யாததை அரசனுக்குத்தெரிவித்தல்.

விருத்தம்.

கோத்தைய ரணசே வகரிவ் வாறு
கூறியிவன் கூலியுக்கொண் டான்க ணக்கில்
தாக்கல்செய் திடவுமொழிக் தான்பின் வேலை
தன்னையுஞ்செய் யாமலுஞ்சொன் னானு மச்சொல்
பார்க்குள்மலை மேலறையும் தறியே யாகப்
பண்ணியே பராமுகஞ்செய் கின்று னித்தைச்
சீக்கிரத்தில் மன்னவன்முன் னுரைப்போ மென்று
செல்கின்றார் பணிந்ததனைச் சொல்கின் றாரே.

மாஞ்சி சாபு.

பல்லவி

தென்னவர்சிகாமணியே அடியேமெங்கள்சேதியைக்கேளும் சாமீ

அநுபல்லவி.

இந்நிலத்துமன்னவர்க்கு மன்னவனேயென்னசொல்வோம் தென்ன

சரணங்கள.

க ஆடிவெகுமோடியுடன் பாடிநடமாடிவிளை
யாடிவிரைந்தோடியும்வா யாடிவினைநாடுகிறான் தென்ன
உ இந்தநகரந்தனிலமைந்தவர்கள்தந்தமக்க
ளந்தடிவந்துசெம்பவந்திபடகடைந்ததில்லை தென்ன
ங வெளிலழகானவந்தி யாளரசர்காளையென
நீளலையிலவேலையொன்றும் மாளவில்லைகேளுமெங்கள் தென்ன

விருத்தம்.

மிக்கவைசே வகர்சொலக்கேட் டமைச்சரோடே
விரைந்தரச னெழுந்துவையைக் கரைதோ றும்பார்த்
தக்கரையில வந்திதனபங் கடைப டாதால
அந்தக்கரை களுமியய பார்த்துக் கோபித்

திக்கரையை யடைப்பவனெங் கெனக்கைப் பற்றி
இழுத்துயிர்தோ றும்மொளிக்கும் திருடன் றன்னைப்
பக்கமுறுங் கோற்கைய ரிவன்றான் வந்தி
பங்கடைப்பா னென்றுவிட்டுப் பகர்ந்திட் டாரே.

சுந்தரேசரைப் பாண்டியன் பிரம்பாலடித்தல்.

இதுவுமது

எண்ணரிய சராசரமெல் லாந்த மக்கே
இசைந்தவுவ யவங்களாப் பூண்ட நெற்றிக்
கண்ணரொரு கூலியாட் போலே நிற்கக்
கண்டுபாண் டியனுனைப் பிரம்பா லோங்கிப்
புண்ணுறும் படிக்கவன்றன் முதுகில் வீசிப்
புடைத்திடவாங் காரமுடன் றலைமேற் கொண்ட
மண்ணதனைக் கூடையுடன் உடைப்பிற் போட்டு
மறைந்திட்டார் உலகமெங்கும் நிறைந்திட் டாரே.

காம்போதி

பாண்டியனடித்திட்டானே பிரம்பாலோங்கிப்
பங்கயனமால்தேடரிய சங்கரனடு முதுகில் 'பாண்டிய

அநுபல்லவி.

பாண்டியனுக்குங்காதல் பூண்டமனைவியர்க்கும்
வேண்டியமைந்தருக்கும் ஆண்டவமைச்சருக்கும்
பரவியவீரவிருத்தோருக்கும் பிரமதிலேமுடி பெற்றோருக்கும்
பதிந்திடப்பரி மீதினிலுஞ்சுட அதிர்ந்திடக்கரி மீதினிலும்படப் பாண

சரணங்கள்.

௧ ஆதவனுக்குந்துய்ய சீதமதிக்குமிசைந்
தோதறுங்கோளகளுக்கும் ஆதியுடுக்களுக்கும்
ஐந்துபூதங்களுக்கும் நாலுவிதஞ்சொ றந்தவேதங்களுக்கும் இதுவல்லாமல்
அறுவிதமாஞ்சமயத்தோருக்கும் பெருமுனிவோர்களதவத்தோருக்கும்
அண்டருக்குமென்மேலுமழுந்திடத் தொண்டருக்குமவ்வாறேயெழுந்திட பாண்

௨ புங்கமனிதர்களெங்கணங்களுக்குந்தானவர்
தங்களுக்குமுண்மைவிளங்குஞானிகளுக்கும்
புள்ளுமிருகங்களுக்கும் எறும்புமுதல் நளியசரங்களுக்கும்அசரமாகும்
புல்லுமரங்கொடியானவெவைக்கும் மலனுதரந்தனில் வாழ்சிசுவுக்கும்
புண்படத்தனி யேயுடலகன்றிடக் கம்பமுற்றிட வேமிக வொந்திடப் பாண

௩ ஆரணனுந்துளசி தாரணனும்வெளுத்த
வாரணனுமிதென்ன காரணமென்றவர்கள (சித்தசாரணைக்
அருணர்கொண்டேகமபிடிக்க நடுமுதுகில் பிரண்டகாய் போலேதடிக்க

கடிபடமெய்யினி லேயுறுபுண்ணில் தடவினகையின ராகவேகண்ணி
அவ்வவர்தம்மிலே காட்டிமயங்கிட இவ்விதமெனறறியாதுதயங்கிடப் பாண்

விருத்தம்.

ஈசனெவ்வு யிருந்தாறு வதுவு மன்புக்
கெளியவனென் பதுங்காட்டத் தென்னன் கோலால்
வீசிடக்கொண் டொருகூடை மணணைக் கொட்டி
விரைந்தொளித்தான உடனுடைப்ப டைந்து போக
மீசுரமாக் கோற்கையர் வந்தி முனபோய்
வெளிவாவென் றிழுக்கமது ரேசன தனனை
கேசமுட னெண்ணிமுன்வந் தாளெங் கெனறே
நின்றிட்டாள் என்னசெய்தா னென்றிட் டாளே.

பாண்டியன்சந்தேகம்நீங்கசுந்தரேசர்ஆகாயவாணியாகக்கூறல்.

வந்திபிரங் கிடவய்ய னருளா லோர்வி
மானமுடன் வந்திகணத் தவர்கள வந்தே
அந்தார்பூ மழைபொழியத் தாயே வாவென
றழைக்கவந்தி லேறியா னுலகைச் சேர்ந்தாள்
வந்தொருவன கூடைமணபோட டொளிந்து தங்கால
வாய்நிமிர்ந்த துவந்தனமேற் றழும்பும் நோக்கிச்
சிந்தையிலா சங்கைகொண்டம் மனனன றேநத
தேற்றுவான் விண்ணிலசி றுசாறறு வானே.

அசாவேரி, ரூபகம்

பல்லவி.

பாண்டியராசனேகேளொருசெய்தி பகர்வோம்நமதன பனுக்குநேசனே

அநுபல்லவி.

ஈண்டும்பொருளனைத்துமனபு பூணடவாதவூரன்யோசித்
தெமக்கும் எமைச்சுமக்கும் தொணடர் தமக்கும்மகிழந் தளித்தானளித்தான

சரணங்கள்.

க எந்தமைப்போலமைநதவாதபு ரனறனையொருக்காலே விலங்
கிறுக்கியேகாலமறுக்கஞ்செய்திடப பொறுககாமலதனாலே
சிந்தையானசம்புகஙகளையீட்டி நினக்குபபரிகளாகவேயுருககாட்டித்
தந்திருட்டிலந்தப்பரிகள முந்தியுள்ள வடிவமெடுத்துச
சாடிவெருண்டோடி வனந்தேடிச்செலல விடுத்தோம்விடுத்தோம் பாணடிய

உ தொணடனைப்பின்னும் தணடனைசெய்யக்கணடதனைநாமேறறோம்அதைத்
துடைக்கவேயருள அடுத்துமேவையை யுடைக்கக்கடைக்கணபார்த்தோம்
தொண்டிவந்திதந்தபிட்டருந்திக் கரை சுமத்துநாமேயாளாகப்பொருந்திச
சென்றுதாய்போலநினறவவனை இனறுநமதுபேருலகத்தில
சேர்த்தோம்துயர்தீர்த்தோம் சொலலவாய்த்தோ மிவைகாத்தோம்காத்தோம்

௩ இத்தனையும்நடத்தியதும் பத்தனுக்காகத்தானே செய்த
லொன்றும்வாதவூர நாதரறிந்திலானே
பால் வைத்திருக்குமன்பன் உன்தன்
செனனமரண பயமொழிக்கின்றநண்பன்
உத்தமன்தவத்திலேமி குத்தவனாகரணங்களகூடி
ஒற்றும்புறப்பற்றும் அகப்பற்றுஞ்சேரவொழித்தோன்ஒழித்தோன் பாண்டி
௪ ஏதமகலும்வாதவூரரை ஆதரவுடன்றேடி அவர்க்
கெப்படிமனமப்படியேந டப்பியன்புடன்கூடி
வேதமோதுகின்றவழியில்நின்று விளங்கியாயுசுபூரணமாகக்கொண்டு
கோதகன்றுநீதிசெய்து பூதலத்திற்செல்வவாரி
குளித்துமனங்களித்துஅன்பறகளித்துமண்ணில்வாழ்வாய்வாழ்வாய் பாண்டி

விருத்தம்.

விண்மறைந்தி சன்மொழியக் கேட்ட ருண்டு
வேந்தனதி சயித்தவ்வா றெங்குந் தேடி
மைம்மலிகண் டன்கோயில புகுந்தி ருக்கும்
வாதபுர நாதரைக்கண் டடிவ ணங்கி
இம்மகியாண் டருநரகில் மூழ்கு மென்றற்
கிகபரத்துக் கேதுவாந் தவப்பே றென்னச்
சென்மவினை யொழிக்கமருந் தானீ ரென்றே
செப்பித்தான் அன்புடன்சி றப்பித் தானே.

இதுவுமது.

அறியாம லுமக்குநான் செய்த லொல்லாங்
கனைத்தும்நீர் பொறுத்துமுன்போற் காவல்பூண்டு
மறைவலரே யாணையுநீவீ ரொன்றி ரக்க
மன்னுசை மறுத்தவர்மன னவனைப் பார்த்துச்
சிறுநகையுட் கொண்டுமக வான்போ லிந்தத்
திண்புவியை யாண்டுநீவீர் திருப்பீ ருங்கள்
கறைமலிகந் தரனருளும் வண்ண மேநீ
கழ்த்திடுவீர் என்றவர்பு கழ்ந்து வாரே.

ஆனந்தபைரவி சாபு.

௧ உத்தமனேயுனைச் சார்ந்தேன் சார்ந்
துலகியலமறைநெறி யிரண்டுமாராய்ந்தேன்
௨ சித்தசுத்தியுண்டாகக் கண்டேன் கண்டு
தேவர்க்கும்அரிதான சிவபதிகொண்டேன்
௩ பத்தியாலமாயையை யொறுத்தேன் பிர
பஞ்சவாழ்க்கையிலவரும் துன்பத்தைவெறுத்தேன்
௪ சத்தியபொருளின்ப முற்றேன் ஜய
சரணத்துக்கடிமையாந் தன்மையும்பெற்றேன்

௫ மாமந்தரங்கயிலை கூறும் மேரு
மலைவாரணுசிமு தற்றலம்தோறும்
௬ தாமேகின்றருள்செய்து வாழும் சுந்
தரமூர்த்திகருணைபெற் றேனின்னங்கேளும் உத்தமனே

விருத்தம்

வாதபுர நாதரிந்த வண்ணம் பாண்டி
மன்னனையா தரித்துக்கண் வாதி யோர்க்கு
வேதநெறிப் பொருளைவிரித் துரைத்துக் காட்டும்
விமலனநு மதிப்படிக்குத் தில்லை யென்னும்
மாதலத்துக் கேகவேண் டும்நீ ருஞ்சம்
மதித்தனுப்ப வேண்டுமென்று மொழிந்து கூடல்
நாதனைத்தாழ்ந் தேத்திவிடை வாங்கிக் கொண்டு
நடந்திடத்தேர்ந் தரசனும்பின் றொடர்ந்திட் டானே.

பாண்டியன் தான்செய்த அபசாரத்துக்கு வருந்தித் துதித்தல்.

இதுவுமது.

அருமையுடன் வாதபுரர் பின்னே வந்த
அரசனைநீர் நில்லுநில்லு மென்று நடக்க
ஒருகூப்பி டளவுபின்சென் றடிப ணிந்தே
யுத்தரவு பெற்றுல வாயில் வந்து
தருமநெறி யங்கயற்கண் மணாளன் முன்போய்த்
தானபிரம்பு கொண்டடிக்க முதுகு காட்டும்
கருணைவெள்ள மகம்நிறைந்து வாய்கொள் ளாமற்
கதிகண்டின்றுன பணிந்தெழுந்து துதிக்கின் றானே.

முகாரி ஆதி.

பல்லவி.

அறியாமற்பிரம்பா லடித்ததும்பொறுத்ததோ அருமைத்திருமேனி

அநுபல்லவி.

அறிவின்றியொருவனில்லாற் குறிகொண்டடித்ததழும்பும்
பிறவொருவனகல்லாலெறிந் ததுமின்றதழும்பும்போலே
கர்த்தனே யெங்கும்பிரசித்தமே மெத்தவும்
மத்தனாகியகடையேன் செய்தபிழையைப் பொறுமே அறி

சரணங்கள்.

௧ மாலயனு முதற்றேவரும் மேலான வில்லவரும்
ஞாலமுழுதுமுனது கால்மாகக் காணாமையென்றறிக
கண்ணாளனை யறிவனையானை யுனைப்போற்று
புண்ணியனான எனக்குமப்படத்தானே வண்ணானையாக்கி யனைத்தெருண்டுமுனை அறி

௨ பாகக்குமருந்தின்றுண்டு பின்கருமந்து போலே உன்னுதன
னெனக்குமருந்தாகி வழமெனக்கின்று வாதபுரசா

உனதனை எப்போதுஞ் சிந்தனை செய்யும
ருந்தவரென றறியாமல தொந்தரவசெய்துமுனனை

௩ பாதியன்னை வடிவான நாதனையிகபாத்தின
ஊதியமெனக்குணடாக வாதபுரேசர்வநதுன்போல
ஈட்டினுர் காவல்பா ராட்டினுர் புகழை
நாட்டினுரவர்மேற்கோபம் பூட்டியேயடுத்துமுனனை

௪ சித்தனேபொல்லாதமாயா விருத்தியாலமயங்கியுனதா
பத்தரையொறுத்ததைப்பொறுத்துநரகில்வீழ்காமல்
ஐயனே கூடல் மெய்யனே அடியேன்
உய்யுமாறருள்சிரம்பச் செய்தவென்றுயேயுனதனை

௫ உனதனடியார்மகம்புரிநதருளமுதிலுமி
குத்தயதாரமாப்பிட்டை வந்தியவள்தநதெககாலும்
அனனையே யில்லாவுன் றனனையே வளர்க்கும்
அன்னையாகினறுளெனபது முனனைமுணராமலுனனை

௬ தொணடனிளம்பிள்ளைக்கறியுணடருசிகணடுவேடன
கொண்டளித்தஊனும்கரை மண்டியவநதிபிட்டிம்மு
ருந்தியே மனம்பொருநதியே அனடர்
சிந்தனைதீர்க்கவெளிதில வநததறியாமலுனனை

சம்புகங்களைககுதிரைக்கும்பலாநடத்தியானது
ரும்படத்தைமுடிமேலே ணைபுடனறரிததாநத
ரேசனை பாபநாசனை நீயென
பாசமறுத்திடவநத ஈசனைனறறியாதுனனை

விருத்தம்.

அன்புடனே ததித்தாசன சுகத ரேசற்
காபரண முதலீநது வாழு நாளில
முன்புபெருந் துறையவர்க்கும் தொண்ட ருககும்
முன்னளித்த பொருள்பலவாய்த் தழைப்ப தேபோல
அம்புலியைக கணடபெருங கடலைப் போலே
அளவில்லாச செல்வம்நாள் தோறு மோஙகப்
பினபுசெக நாதனெனும புதலவன் றனனைப்
பெறறிட்டான னனருள்மி குத்திட் டானே.

வாதபுரேசர் சிதம்பரத்தில் சுவாமியை தரிசித்தல்.

இயமக

ஆரிமருந்த னனமகளுக கலைமைமலிநதே
அரிஹுடலே வீரமுருநதா னடாவல வாத
புரமுனிவா பருதகளும பாடல செய்து
புகுநதுடல பதிமதாமும புகழ்நது செயித
தருமறைமயார் செயுயகத்தப புனகமே லொடிகி

யண்டருக டண்டிநெடு வரைபோற் றேன்றத்
தருமநெறி வளம்பெருகும் தில்லை வந்து
சார்ந்திட்டார் மனத்திலன்பு கூர்ந்திட் டாரே.

கலியாணி, ஆதி

பல்லவி

சிதம்பரந்தனிலேவாதபுரர் சிறந்திருந்தனரே

அநுபல்லவி

நிதம்பெருகுந்திரு மாலயன்தேடரிய
நித்தன்நிருமல சித்தன்றில்லைவ னத்தனருளியகர்த்தன் றனிவளர் சிதம்ப

சரணங்கள்.

க தேகமயிர்க்குச்செழு வீதிவீதிகள்தோறும் சென்றுதொழுதாலயந் தேடி
ஜெனனமரணமாகும் பஞ்சக்கொருவன்னிபோற் சிறக்குஞ்சிவகங்கையி
பாகம்வளருமையவளாடிப் பார்த்துமகிழத்திருக்கூத்தாடி (லாடிப்
யேகநாதன்னிற்கும் யோகாதிசயங்கண்
டீசன்வெம்பவ நாசனம்பல வாசன்றொண்டர்கள் நேசன்றனிவளர் சிதம்ப

உ முன்புகுருந்தடியில் வந்துபதேசம்செய்த மூர்த்திநிசவடிவமீட்டி
முகமுமலர்ந்துவாயு மலர்ந்துதனைவரவென்று மொழிவதெனவேகுறிகாட்டி
அம்பலத்தில்நிற்கும் நிலைகண்டு அங்கைகுவித்துத்தலை மேற்கொண்டு
அம்புலியிற்பணிந் தன்புருவமாகி
அய்யன்நீறணி மெய்யன்மழுவுடைக் கையன்னடமிடு துய்யனறனிவளர் சிதம்

ந வரிபரவியபிர மரம்போலேபுண்டரீகமாமலர்தனிலவிழ்ந்தென்றும்
மனனிநிறையுஞ்சிவா னந்தமாகியதேனை வாரிக்கண்ணுகும் வாயாலுண்டும்
திருவாசகமதுதனைப்பாடித் திருநடமாடிவன் னியைக்கூடி
யுருகும்வெண்ணெய்போலேயன் புருகவணங்கிச்சிவ
யோகனபெண்வளர் பாகன்வெள்விடை வாகன்றிவ்விய தேகன்றனிவளர் சிதம்

வாதபுரேசர் சிவயோகத்திலிருத்தல்.

விருத்தம்.

மறைதேடும் நடேசனைத்தாழ்ந் தருளாற் பச்சை
மரத்திசையி லேதில்லை வனத்தைத் தேடிக்
குறுங்கயரன உருவாமோ னாநந்த மூர்த்தின
கொடுவாளால் பொறிகரணக் காட்டை வெட்டித்
திடமுறுமா னதமாகும் நிலநதி ருத்திச
சிவயாகும் விதைவிதைத்த தருள்நீர் பாய்ச்சி
[illegible] டக்கொண
டுருந்தனர் சிவயோகம் பொருந்தி னாரே.

எழுறுகல்யாணி சாபு

பல்லவி.

வாதபுரநாதர்தில்லை வனந்தனிலிருந்தாரே

அநுபல்லவி.

நீதன் லோகநாதன் றனைக் கோதுகின்றவாறே — வாதபுர

க விலங்கினபலகுலங்களெல்லாம் கலங்காமலவந்துரிஞ்ச — வாதபுர
உ ஆமாடுகடாமீன்றகன்றுமேமோவெனநக்க — வாதபுர
ங கருணைக்கடலுருவத்தொடு திருவுற்றதுபோலே — வாதபுர
ச கண்ணுலவருந்தண்ணீரையுள் ளுண்ணத்தெரியாமல — வாதபுர
ரு தேகஞ்சலிக்காமலசில யோகஞ்செய்துவந்து — வாதபுர

மாதவஞ்செய் திருக்கைக் கயிறபுத் தர்களி ரண்டு
வந்துதில்லை மூவாயி ரத்தரோடே
வாதமெழு நாளவரை யறுக்க நோக்கி
மலைக்குமடி யார்கனவில வாத வூர்
நாதனைக் கொணர் டுனிவாது செய்வீ ரென்று
நவின்றீசன் மறையவெழுந் தவ்வா றேயப்
போதவர்கள் கூப்பிடக்கேட் டவர்வே றொன்றும்
புகலாம லேதவத்திற் பொருந்தி னரே.

இதுவுமது

பேசாது கண்மூடு மறை யோர்வருந்தப்
பின்னுமவர் கனவில்வந்தீ சனமா ணிக்க
வாசகனை யழைப்பின்கள் வருவ ரென்றுர்
மறுபடியு முரைக்கமொழிந் தவ்வா றேபோய்க்
கூசாமல் சென்றவர்மா மதத்தைச் சொல்லிக்
கூப்பிடமுன் னெழுந்துவந்தம் பலத்திற் றொழுந்
மாசகன்ற கனகமண்ட பத்தில் வந்து
மறையவர்சூழ்ந் திடவிருந்து மகிழ்ந்திட் டார்

புன்னாகவராளி ஆதி

க ஆசையறுத்தமாணிக்க வாசகரும் தில்லைமூ
வாயிரவர்சூழ்ந்திட வீற்றிருந்தார்
ஆசகலும்புத்தர் சாக்கிகள் பூசைமுகத்தில்
ஆடுகள்போலவே விழித்திருந்தார்
உ உங்கள்தெய்வமும் நூலையும் நம்பினோரெய்தும்பயனும்
ஓதுவீரென மந்தணர்கோன்மொழிந்தார்
தங்கள்தெய்வங்காட்சியனு மானமுந்தத்தசத்தாங்கானத்
தக்கதென்றுரைத்தார்நீதியழிந்தார்
ங கைதவர்சொன்னமுன்னறும்மறையடிவராதுவாதித்துக
காட்சியினறிவேறென்றின்மையாலே

DR. U.V.S. IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-90

ஐயுறுமுங்கள்கோளுதி செய்தமூன் றுமனுமான
அளவைக்கடங்காதென்றுரிப்பாலே

௪ சாவதேழுத்திடினைபார்ப்பூ தேவர்பிரான்சொற்கொண்டெவ்வி
தத்திறலுவர்வெல்வாரென்றெண்ணியே
ஆவதுகாட்சியொன்றுவிங் கெம்மைவெல்லும்பார்ப்போமென்று
ரைந்தவித்தார்மந்தகாசம்பண்ணியே

௫ ஆரணங்களாலளவை யாற்சாரார்நிங்கதமொழி
யாலளக்கொண்ணுவொளியாமோ தும்
சீருபரெங்களிறையும் பூதியும்பிரித்துக்கண்டு
தேர்ந்திடக்கூடாதென்றாரப்போது

௬ உங்களீசனுக்குநிற நீற்றுக்குழம்பத்தியெவ்வா
றுவமைசொல்லுமென்றுபுத்தர்புகன்றார்
சங்கையறநாமுரைப்போம் நீங்களோதாறமயினுமக்குத்
தண்டனைகூறுமென்றார்மெய்கண்டார்

௭ இங்கெனக்கலவாவிலயிடை யிடவெடைமையரைப்பதுவே
புத்தர்கள்தாமேயிசைந்தோதுகிறார்
மூக்கணனன்பருலந்த கோமயத்தைவாங்கியங்கே
மூதெரியிடுச்சிவக்கவாங்கினார்

௮ நீத்துமிப்படிவிளங்கு மெங்களய்யன்மேனிபூத்த
நீறதுவுமெனசசைசவங்கள்த்தார்
வைத்திடத்தெரிந்துபுத்த ரானவர்கள்தமது
மானமுமுளளவுயிருந்தாறறு

௯ இரணவிதம்புத்தர்தோறற தெனறதறிந்திப்பமாமென
றேபொருசேரமுனமனத்திலெர்ந்தான
தன்னுடைத்தலைந்தாற - பற்ற ஆமைமகளைக்கொண்டுசி
தம்பரநதேடிவநதருசேர்நதான

௰ யாவர்வெனறுலுமெனமகள ஊமையைத்தீரத்தோரேவெனறோர்
எனறுரைக்கமானமிகககொணடு
பாவிகளமணியைமுதல மூனறுநதம்பிறையெனறேதோ
பணணவுமூஙகைநீஙகாமைகணடு

௧௧ வாசகப்பெருமானமுனசென றெனமகளமூகத்தைநீரே
மாறறவேணுமெனறரசனசெறறனெ
காசினிபுகழுங்கூடல வாசனடிநினைந்தருட
வ்யூவையபபெண்ணைப்பார்த்தா

விருத்தம்.

அன்புடன மாணிக்கவா சகர்க டைக்கண
ணலம்பாகவே மட்டசனையத திருயா மெங்காலசு
செமபியனமுன மகளூமை மாறிய பாடத

தெரிந்துசிவ னேயெவர்க்கு மருளென் றெண்ணிப்
பின்புயர்மூ வாயிரவ ரடியிற் றாழ்ந்து
பிறகுபுத்தர் களைக்கற்கா ணத்தி லாட்டி
அம்பலத்தில் நடேசனைத்தாழ்ந் தேத்திச் சைவ
ஞானியான் தனதிருக்கைக் கேகி னானே.

இதுவுமது

புத்தரையிவ் வாறுவென்று வெகுநாள் வாத
புரேசர்வா சகமாலை சாத்திப் பூசை
பத்தியுடன் செய்துபினபு சபையி லாடும்
பரமனடி நிழலிலடைந் தறிவா னந்தச்
சித்துருவத் தொடுகலந்து நின்றா ரெங்கும்
சிவனருளை வெளிப்படுத்த வந்தா ரித்தைச்
சித்தமகிழ்ந் துரைப்பவர்கேட் பவர்பூ லாபம்
சிறந்தபத்தி லாபமுஞ்சேர்ந் திருப்பர் தாமே.

ஆக விருத்தம் ௨௭, கீர்த்தனை ௧௧, தரு ௪, ஆக ௪௨. முற்றும்.

அறுபத்திரண்டாவது.

பாண்டியன்சுரம்தீர்த்தபடலம்.

அவதாரிகை விருத்தம்.

சிரந்தனில் மண்சுமந்து திருவால வாயோன் றனைப்
பொருநதும்வா சகரைக்காத்த புதுமையை யுரைத்தே னிப்பால்
திருந்துசம் பந்தராலே தீமைசேர் கூனபாண்டியன்
சுரந்தணித் தடிமைகொண்ட சூழ்ச்சியையினிச்சொல் வேனே.

அடாணா, சாபு.

௧	பூதலத்தைச்சக நாதவழுதி	முனிவரே	புகழ்
	பூணடுலகாண்டு சிவலோகஞ்சென்றான்	முனிவரே	
௨	ஓதுமவன்புதல வன்வீரவாகு	முனிவரே	அவர்க்
	குற்றதிருமகன விக்கிரமவாகு	முனிவரே	
௩	ஆங்கவனமைந்தன் பராக்கிரமவாகு	முனிவரே	அவர்க்
	கநதமிகுஞ்சேயன் சுநதரபாணடியன்	முனிவரே	
௪	தாங்குமவன்மகன குங்குமத்தென்னன	முனிவரே	அவன்
	தனையனுகும் கருபபூரதென்னன்	முனிவரே	
௫	மறறவன்பாலகன் காருண்யத்தென்னன்	முனிவரே	அவன்
	மைந்தனெனும்புரு ஷோத்தமத்தெனனன்	முனிவரே	
௬	உற்றவவன்மகன சத்ருசாசனன்	முனிவரே	வலி
	யோங்குமவனமகன் கூனபாண்டியன்	முனிவரே	
௭	நானிலத்தைக்கூன பாணடியனதாங்கி	முனிவரே	பொன்னி
	நாடன்மலைநாடன றனைனயும்வென்று	முனிவரே	

௮ மூன்றுகாடுந்தன் குடைக்கீழடங்க முனிவரே தானே
முறைபுரிந்து வருகையிற்கேளு முனிவரே
௯ பொன்னும்பணியுங் கரிகளுமீந்து முனிவரே பண்டு
போலவேசோன்றன் நாடுகைக்கொண்டான் முனிவரே
௰ மன்னுந்தனது மகளைக்கொணர்ந்து முனிவரே சோழன்
மாமணஞ்செய்து கொடுத்துமல்லாமல் முனிவரே
௧௧ பின்னுமனேகமெய் யாபரணங்கள் முனிவரே தான்
பெற்றவமைச்சனை யுந்துணையாக முனிவரே
௧௨ தென்னவனுக்கீறு மாகக்கொடுத்து முனிவரே தன்
தேசத்திலெப்போதும் போலவீற்றிருந்தான் முனிவரே
௧௩ பொன்னியரசன் மகளுடன்வந்த முனிவரே இசை
பூணுங்குலதர்ம மந்திரியைப்பார்த்து முனிவரே
௧௪ மன்னயமேவுந் தனக்கமைச்சாக முனிவரே செய்தீ
காணிலத்தைத்தென்னன் காத்துவரையில் முனிவரே

கழிநெடில்

கூனபாண்டியனிவ் வாறுலகாண்டு கொண்டிருக்கையிற்சமணப்பேய்
கூடியவலையிற் சிக்கிநலவினையும் குலமுறையொழுக்கமும் விட்டான
ஆனதாற்கன்னி நாடுமவ்வாறே அமணர்போற்பூதிசா தனமற்
றுதியாஞ்சைவ சமயமுந்தனிவே தாகமங்களுங்கெட்டுக் குறைந்து
போனபின்னவனைக்கற பினமங்கையாளும் புகழ்பெறும்அமைச்சனுங் கொடிய
பொய்யமணர்கள்மாண் டருமறைமொழியைப் போலிவங்கிடுமென வருந்தி
மேனிமேற்றிருநீ றணிந்திடாதவராய் மெய்யரன்சார்பிலே நின்று
மிக்கவுங்கவலை பூண்டுமாமதுரை விமலனைமுன்பணிந்துரைத்தனரே.

ஞானசம்பந்தர் வரலாறு கூறல்.

விருத்தம்.

வேதமதின் பொருளேயம ணரைப்போ லவைகோன்
வேடம்பூண் டறிவிழந்தான அவனை மீட்டுன
பாதமலர்க் கடிமைகொள்வா யெனத்தொழுங்கா ற
பாருமொரு மறையோன்கண் டிகையு மெயிற
பூதியும்பூண் டருகிலவரா கீரா ரெனைப
புண்டரிக புரத்திருந்து வந்திட டேமென
ஞேதிடவாங் கேபுதுமை யிருக்கு மாலை
உரையுமெங்கட னெனக்கேட்க வுரைக்கின் றாரே.

ஆனந்தபைரவி ஆதி.

பல்லவி.

கந்தனேஞான சம்பந்தராவுதித்து வந்தபுதுமைகேளும்

அநுபல்லவி.

அந்தணர்சீகாழியிலமைந்தசிவபாதசேகர்
மைந்தனெனவாழுநல்ல குந்தரனருளினாலே கந்தனே

சரணங்கள்.

க பாலசூரியன்போலேயுதித்தார் வயதுமூன்றில்
மாலிடவமேலீசன் உமையொடங்கடுத்தான்
ஏலுமுலைப்பாலுடனினைத்தாள் ஞானத்தையன்னை
கோலவள்ளத்திலேந்திக் குடியெனக்குடித்தார்
நாலுவேதமாதிபல நூலையுமாராய்ந்துமேவி
சாலபுராணங்களுமென் மேலுணராதுமுணர்ந்து கந்த

உ ஞானநாயகன்ஞானங்கலந்தான் கலந்ததனால்
ஞானசம்பந்தரென்று திருநாமமொழிந்தார்
ஞானநாமகள்நாவிலமைந்தாள் அமைந்துவேத
ஞானவான்பொருள்முற்றும் தமிழாய்ந்தளந்தார்
மாணணிதலங்கள்தோறும் கானவரிசைகளுடன்
தேனொழுகுந்தென்சொல்மாலை பாஎலங்கொண்டோதிச்சாத்தி கந்த

௩ சித்தனருளாலொளிநீடி விளங்கிய
முத்துயானமும் முத்துப்பந்தலுங்கூடி
பொற்றாளம்படிக்காசுநாடிப் பெற்று
உற்றுமறைதொழும்கோயிலடைக்கப்பாடி
வெற்றிவிருதுடன்சிவன் முத்திபுரநாதன்செம்ப
தத்திலேதொழுகவிரைந் தித்தலம்வருவார்தேடி கந்தனே

மாமறையோ னுரைத்திடக்கற் புடையா ளோட
மைச்சருமன் றேயமணப் பேய்நீங் கித்தம்
கோமகன்மெய்ப் பூதிசா தனத்தைப் பெற்றுக்
கோலமுறக் கொண்டேபோ கெதிபெற் றபபோல
ஏமகிழ்ந்து தங்கள்பெய ராலே ஓலை
எழுதியந்த மறையவர்கைக் கொடுத் தனுப்பிச்
சோமசுந்த ரேசன்முன்போய்ப் பணிந்தா னந்தஞ்
சூடினர் தமதிருக்கை நாடி னாரே.

ஞானசம்பந்தர்மதுரைக்குவருதல்.

அருமறையோன் றனேசம் பந்தர் முன்சென்
றவ்வோலை காட்டிவா சிக்கும் போது
குருநாதர் திருவடிக்கே யடிமை யான
குலச்சிறைதென் னடிட்டுவிண்ணப் பமியகெ ழுந்தே
அருளிவாது சமணரா மிருளை மாய்த்தெம்
அரசனுக்குப் பூதியினைத் தைநாட் டோரும்
மாநவிடம்வே கருணைசெய்ய வேண்டு மெனறே
வரைநதிருபப தரிகெழுந்து வருகின் றாரே.

கல்யாணி ஆதி.

பல்லவி.

ஞானசம்பந்தசுவாமிவந் தாரே வந்துபாண்டிய
ராஜன்மனைவிமந்திரியுங் கேட்டுவந்தாரே

அநுபல்லவி.

வானதிரவேமுரச வாத்தியமொலிக்கமுத்து
மணிக்கவரிசுழற்ற மணிக்கவிகைநிழற்ற
மணிப்பந்தலிலேமுத்து மணிச்சிவிகையிலுற்று ஞான

சரணங்கள்.

க புன்சமணிருளகற்றுஞ்சோதி யாகவேயீசன்
பொருந்தியதலந்தோறும்போய்ப் பாடலோதிச்
சென்னிதனைநாட்டைவிடுத்து தென்னவனாட்டையடுத்துச்
சேற்கண்ணுடனேதிரி நோக்கனிருக்குங்கூடல்
பார்க்கவேண்டுமென்றதி சீக்கிரத்திலெழுந்து ஞான

உ சுத்தவிபூதிருத்திராக்ஷம்பூண்ட தொண்டர்கள்பலர்
சூழ்ந்துநின்றாகரவென் றருள்வேண்ட
ஒத்துமுத்துப்பல்லக்கினமே லுற்றிடுதல்பாற்கடலமேல்
உதித்தெழும்பியநிறை மதிக்கிணையாகவொளி
கதிக்கவெவருங்கண்டு துதிக்கும்படிஎழுந்து ஞான

ங பொத்தகைச்சமணரெண்ணம்மாறத் தமக்குமுன்னே
போகும்பரிசனத்தார் விருதுகூற
மற்றுளபரசமய வாரணத்துக்கோரரிய
மனத்திமிரங்கழிய முனைத்தசூரியனெனக்
கனத்தபொன்னெடுஞ்சின்னந் தொனிக்குமோசைமுழங்க ஞான

விருத்தம்.

காமனைவென் றவன்மைந்தர் வருங்கால் நேரே
கண்டமனை ருந்தேவைத் தொழுக வந்தால்
ஏமகிழச்சி யதுசின்ன மேதிங் கேவி
நேதுலகில் யாரைவென்றீ ரெனத் தமிக்கத்
தாமரைநூ லாற்கட்ட மத்த வேழம்
தடைப்படுமோ வென்னவவர் தடையை நீக்கி
மாமதுரா புரநாதன் கோயிற் குள்ளே
வந்திட்டார் அய்யனைப்ப ணிந்திட் டாரே.

இதுவுமது.

மதுரைநகர் தனைப்பணிந்தெ ழுந்து சூழ்ந்து
வருநகரா ரியசமணர் நெறிக ளெல்லாம்
சிதைபடவே வாதுசெய்யக் கூறுறை வென்று
ந்தவனை யெனக்குறித்துப் பதிகம் பாடி

நயமுவந் தருளடைந்து திரும்பி டும்போ
தெதிராவா கீசமுனி கண்டு வேண்டப்
புதுமையுடன் சம்பந்த ரவரில லத்திற்
பொருந்திட்டார் அமுதுசெய்திருந்திட்டாரே.

மோகனம்

க முக்கணனுக்கன்புசெய்யும் தக்கவர்களைச்சம்பந்த
மூர்த்திகூடற்குவந்தது கேட்டுப்
பக்கமுள்ளகிரிதோறும் புக்கவிருநாலாயிரம்
பாதகரும்வந்துகூட்டம் போட்டு
உ முத்தமிழ்வல்லவரைக்குறித்துடனேமைம்புரிந்து
மூதெரிக்கடவளைக் கூவி
பெருக்குமொரு சத்துருவாக்கூநதவனை
நக்கையைப்படசித்துவாவென்றேவி
௩ தக்கனமகத்திற்கைபோன அக்கினிபகவானந்தச
தாங்களேயக்கினியைக்கொண்டோதும்
பிக்கவிருட்டிலொருவருக்குந்தெரியாமலஞான
வித்தகாமடத்திலவைக்கும் போது
௪ மண்டியேபுகைசெயழும்பத் தொண்டாநிந்துவைதிக
வாரணந்துடனமொழியுங்காலை
தண்டமிழ்மதுரைசீல கணடனைப்பாடியரசனை
தனைப்பிடிக்கவிந்ததார் மேலே
௫ வெங்கனலெறிந்தகனல் அங்கமதனிலேபற்றி
மேலெழுந்தாபரணந்தானாகப்
பங்கமுறுஞ்சந்தனமுடன்கலவையும்படுத்த
பாயலுஞ்சருகெழுந்து போக
௬ சோழன்மகளுநதுணையாச குழுமந்திரியுமிகத்
துன்பமடைந்துபண்டிதராலே
கேளுமனேகமருந்து தாழுமையில்லாமற்செய்யும்
கிளைத்திடுஞ்சுரந்தணியாதாலே
௭ ஆதலாலிகபரமற்றேதுமற்றசமணரால்
ஆனமட்டுக்கும்வருந்திப் பார்த்தார்
மாதவவலத்தாலுமற றோதுவித்தாலுநீக்க
வருத்தமெனறுளககவலை யேற்றார்
௮ ஒற்றையாழியனறனைவணங்கி சத்துமன்னனைமருகனை
உற்றநோயவந்தத்தீந்துதானே
பதியுடனேயாயிரம் கைத்தலமுயகொணடுதொடுப
பாரக்கவர்ந்துபோனுதித்தானே
௯ அநதவேளையிலேலைச வந்தனிப்பயிர்க்குவேலி
யாயிருவரும்மன்னவனமுனனுல

இந்தநோய்சீகாழிநின்று வந்திருப்போராலேயன்றி
யாவராலுந்தீராதென்று சொன்னார்
௰ ஓதியசைவர்வந்தாலவி பூதியிட்டுப்பார்ப்பதெமக்
கேர்க்குமோவென்றரசனசொல வின்னுன
ஏதுவிதத்தாலுஞ்சுர மேதணிந்ததானாற்போதும்
யாதுறுதிகண்டுரையு மென்றார்
௧௧ ஆசிலவரையெனதன்முன் னாகவழையுமெனக்கண
டாலவாயையலங்காரஞ் செய்து
வேகமாகவேசகல லோகநாதருக்குமைந்தர்
வீற்றிருக்குமடத்தில்வந் தெய்தி
௧௨ கற்புடையவளும்நீதி யொப்புமந்திரியுடன்பண்டு
காதினல்ஞானமுதத்தை யுண்டார்
செப்பமாயன்றுகண்ணுலவி ரப்பவுண்டிருவருமாச்
சேவடியிலேவணங்கு கின்றார்

பாண்டியன்சுரந்தீர்க்கஞானசம்பந்தர்வருதல்.

விருத்தம்

மந்திரியுங் கற்புடைய வளுமிவ் வாறு
வணங்கிடப்பார்த் தமணரையென் றேரே யிங்கு
வந்ததேதெனவேதச் செல்வர் கேட்க
மகத்தான வுமதருளால குறையேதெங்கட்
கெந்தையே யுமதருளால் எம்வேந் தன்மேல்
எழும்பியவெஞ் சுரம்பிடித்த தாகையாலே
உந்தமது கருணையினல் ஒழிப்பீ ரென்றே
யுருகின்றார் தமக்கிரங்கி வருகின் றூரே

சிஞ்சுருட்டி, சாபு.

பல்லவி.

வழுதிதன்சுரந் தீர்க்கஞானசம் பந்தமூர்த்திவந்தாரே

அநுபல்லவி.

வழுதிதன்மனைவியுமந்திரியும் மொழியும்வண்ணமேகருணைபுரிந்து வழுதி

சரணங்கள்

௧ முத்துப்பலலக்கின்மேலேயிருந்து சுற்றிலுமறைமுழங்கக்கூன வழுதி
௨ சுத்தவிபூதிருத்திராக்ஷந்தரித்தடியவர்நெருங்கக்கூன வழுதி
௩ வாயலதோறுந்துபமுடனே மணிவிளக்குகளோங்கக்கூன வழுதி
௪ தோயநிறைந்தபூர்ண கும்பமும் துவசங்களுடனே விளங்கக்கூன வழுதி

விருத்தம்

வசவசிகா மணிசபையில நாடி வந்தா
சனத்திருந்து நோக்கமுக மலர்ந்து மந்த
தெய்வவடி வேயென்னேய் அகமழி யுந்தம்
திருப்பணிகொள விரெனவென மிரக்க நோக்கிக

கைவரும்பீ லியர்புழுங்கி யுன்வ லப்பா
கத்துளநோ யிவையுமற் றமையுந் தீர்க்கச்
செய்வதுவே கருமமெனச் சொல்லக் கூனத்
தென்னவனும் அப்படியே செயுமென் றானே

ஆனந்தபைரவி ரூபகம்.

க தென்னவனைசொல் லு முனனம்சமண ரென்னுங்கயவ ரீண்டிச்
சேகரமாய் சோகனையதி வேகமுடனே வேண்டி
உ மன்னியபீலிதன்னினாலெயம் மானமேற்றுடைத் தாரே
மந்திரித்தசை வந்தனையும்வி ரைந்துமேலிறைத் தாரே
௩ எரியிலேநெய்யைச் சொரிவதுபோலே சுரமேலிடக்கண் டாரே
எவளவெனு மிலகுவிலலாமல்மிக்க கவலைபெற்றிருந் தாரே
௪ திருஞானபூரணர் திருநீற்றையள்ளித் திருக்கையிலெடுத் தாரே
தீயவராது மாயநீறென வேயதைத்தடுத் தாரே
௫ தேவதேவன்றன் கோயிலுக்குள்ளே மேவியவர்க்கு நேரே
தெள்ளியமடைப் பள்ளிசசாம்பலை யள்ளிவாருமென் றாரே
௬ காவலன்றனை தேவலரவ்வா றலைக்கொணர்ந் தாரே
காயம்வழுதி நோயகற்றிட வேகைக்கொணர்ந் தாரே
எ மந்திரமும ருந்துமெனச்சம் பந்தர்கரணங் கூடி
மாதேவனைவி நதியாடபகழ்ந தோதிபதிகம் பாடி
அ தந்தரசனை அங்கந்தனிலே சவம்தாபசுர வேகம்
சந்தனதனதந்தி மிர்ந்ததுபோல தணிந்ததுவலப பாகம்

விருத்தம்.

புரவலன்பே யமணர்தொடத் துணையும் ஞான
பூரணர்தொட டதனுலவெப பொழிசெந்த யினையும்
இருவினையின பயனப்போற் றெரிந்தய் யாவென்
னிடப்பாகசு சுரமுறநீத் தடிமை கொள்ளக
கருணைசெய்வீ ரெனவிரக்க நீறு தொட்டவ
கையாலமுன் போறறெறிமுன பழய கூனும்
சுரமும்போய்க் கடைந்தெடுத்த மணியைப் போலே
துலங்கினான் சுந்தரனு விளங்கினானே.

இதுவுமது

சவுந்தரபாண டியனுக வலனை ஞான
சம்பந்த மூர்த்திபரி சுத்தால நோக்கால்
உவந்தருளாக தெழுத்துபதேச த்தால மேனி
யொணமைகொண்டு சமணர்செறி யகனறீ றிலைப
பவதொலைக்கும் சைவசா தனத்தைப பெற்றுன
பரிந்திதனை யுரைப்பவர்கேட் பவர்மெயஞ் ஞானம்
குவிந்துவினை வலிமைலககோர் குலிச மாகக
கொள்ளுவார் அரனுலகில களளு வாரே

ஆகவிருத்தம் ௰ கழிநெடில கீர்த்தனை ௩ தரு ௩அ கள முறையும்.

உ

சிவமயம்.

அறுபத்துமூன்றாவது.

சமணரைக் கழுவேற்றியபடலம்.

அவதாரிகை, விருத்தம்.

வழுதிவெஞ் சுரத்தைக் காழி மறையவ ராற்றீர்த் தீசன்
பழுதறு திருநீ றீந்த பண்புமுன் னுரைத்தே னிப்பால்
குழுவுடன் வாதிற் றோற்ற குண்டரைப் பின்னுங் கூர்த்த
வேறச் செய்த கதையினி விளம்பு வேனே.

வழுதிமனையாளுமந்திரியுமொருமையாயிசைந்து
மகிமைமிகுகாழியந்தணரைநாடி
மலரடியிலேபணிந்து எமதரசனையுமங்க
வளையுமிலவாகவுஞ்செய் ததுபோலே
இழியுமமணரையிங்கு குழுவினுடனேயதஞ்செய்
திடவுமெமதாசையென்று சொலமேலே
இசையுமவரோடிணங்கி மதுரைவளரீசன்முன்பில
இணையடியிலேவணங்கி யமணரை
அழிவுசெயவேணுமீசநம் அருள்செய்கெனவோதவே
அறையும்வகையேநஞ்சிநதசரிதானே
அரசனுடனேமொழிந்து கயவருடனேயெதிர்ந்து
அகமகிழவீர்க்குவிந்த கழுவேறி
விழுவெனவேவிண்ணின்று மொழியவுடனேயிசைந்தி
மிகமனதிலேயுவந்து மறுநாளில
வியலரசனேசிணர்ந்து சரியெனவுமோதவந்து
விரிமனையிலேயிருந்து மகிழ்வாரே.

சமணமாகர் நாம்கண்ட கனவுநிலைகூறல்.

விருத்தம்.

இப்படியே சித்திருக்க வமணரில்லத்
தேந்திழைமார் அழலசிதற நோக்கித் தென்னன்
வெப்பகற்று மலேயொருமைக தனுக்குத தோற்றீர்
வேகதனும்பூ தியையணிநதுவ கழையி கழ்ந்தான
வைப்பிலுமக் கிருப்பிட்டம தெனவே காழி
மறையவரை வாதிலவெலல வெழுந்தார் பின்னும்
கைப்புணுகக்குக் கனைனுடி யோயாவ கண்ட
கனவுசினை கேளுமெனக் கூறு வாரே.

சங்கராபரணம்

பல்லவி.

கண்டகனைவினைக்கேளும் குண்டரேயாககள் கண்டகனைவினைக்கேளும்

அநுபல்லவி.

கண்டகனைவையென்னென்று விண்டுரைக்கலாகுமென்று கண்ட

சரணங்கள்.

௧ அகந்தமிகுந்தநம்பள்ளி யுந்திருவிளலங்களுஞ்சி
றந்தசடையரும்தேற ஸிந்தமெய்பரும்குலஞ்சு
மந்தவருகைகளைபூணும் கந்தாரும்புலித்தோலைபு
னைந்தவருமாகச்சிலர் வைந்துவைந்துலாவும்படிக் கண்ட

௨ தண்டிலேகோவணங்கட்டிக் கொண்டவருஞசெங்கையிற்க
மண்டலந்தாருந்தொங்கும் குண்டிகைக்கைபருகதலை
மூண்டமானவரும்நீல கண்டருமத்தையேசொல்லிக்
கொண்டுவருவோருமிங்கு மண்டிவந்துலாவும்படிக் கண்ட

௩ மத்தசெமொன்றுவந்து சுற்றிவளைந்தாமத
பத்தரானவர்களைத்து ரத்திமுடுக்கிப்புட்பவ
னத்தையுமழித்துவண்டி னத்தையெழுப்பிப்பிண்டியைச்
சுத்தமாவேருடனேப றித்தெறிந்துலாவும்படிக் கண்ட

௪ மூவிலைக்கழுப்பந்தியி லேவிழுந்துங்களுக்குயிர்
போவதுகண்டோங்களும் ஆவிதடுமாறிமெத்தக்
கூவிமார்பிலடித்துக்கொண் டேவிழியில்நீர்பெருகப்
பூவணியுங்குழல்சோரப் பூவில்வீழ்ந்தழவுநாங்கள் கண்ட

சொப்பனங்கூ றிக்கரியாம் பாவை யேவித்
தோற்றுநம்மூன் னோர்கள்பட்ட பாடுங கண்டீர்
இப்பொழுதோர் சிறுவனால் வலியிழந்தீர்
இன்றேநல் லன்றலவென் றுரைத்துப் பின்னும்
கைப்பிடித்து விழுத்திடப்பெண் டீர்சொற் கேட்டல்
காரியமன் றென்றுரைத்தும் வழியே செல்ல
அற்பர்கள்பச் சோந்திமுன்ம யூரஞ் செல்லல்
ஆவதுபோல் நடக்கமறித் தனருகு வாரே.

இதுவுமது.

தடுக்கையிலே நடகின்றீர் உமக்கு நாசம்
தலைப்படுமென் றரிவையர்கள் சபிக்கக் கண்டும்
நடக்கையிலே பட்சிமுதற் றடுக்கப் பாரத்தும்
நான்மாடக் கூடல்வந்தோ ரிடஞ்சே ருங்கால்
விடைக்கொடியோன் றனைவணங்கி ஞான பூர்ணர்
மீனவரும் போதுமறித் தமணப் பேய்கள்
அடுத்தரசன் முன்சென்று சனத்திற் காழி
அந்தணர்வீற் றிடப்பொறுக்கா தனைமின் றுரே.

காதகாமக்கிரியை ஆதி.

க பாருஞ்சமணர்களெல் லோருஞ்ஞானபூர்ணரைப்
பரிகாசம்பண்ணத்தொடுத் திசை யொழித்தார்
சேரும்மழலையின்னம் திரவுமிலலாமைந்தன்
நீயோஎங்களுக்கெதி ரானது பழித்தார்

உ கொம்பிற்காக்கையேறப்பனம்பழம்விழுகின்ற
கொள்கையல்லாதுன்வித்தை மிக்கதோ வென்றார்
நிம்பமாலையனைத்தொ டும்பணிந்தோமென்றே
நீகர்வத்தையடையத் தக்கதோ வென்றார்

ங சுந்தும்நீர்வண்டுஞ்சென்றா ருந்தோறுமெழுத்தாக
கண்ணியதுபோலுன்தன் வித்தையே யென்றார்
சிதம்சாம்பலைநீவி மந்திரமுமருந்தும்போல்
தெட்டித்தென்னன்சுரந்த ணித்தையே யென்றார்

ச எங்கள்மந்திரத்தையும் உங்கள்மந்திரத்தையும்
ஏட்டிலெழுதித்தீயிற போடுவ தென்றார்
அவ்வியிலவேகாமற் றங்கியதேவென்றதென்
றல்லாதவர்களிலைத் தோடுவ தென்றார்

ரு இக்கூடலிலேசெய்யத் தக்கதன்றீசனில்லா
விடத்திற்செய்வதேயெங்கள் காரியம் என்றார்
பக்கத்தொருதலத்திற் புக்கிருந்துநாம்வாதம்
பண்ணிச்செயிப்பதுவே வீரிய மென்றார்

சா மண்டிகைப்புறம்போய் மண்டலாதிபன்முன்னே
வன்னியிலிட்டால்வெளி யாமென் றெழுந்தார்
தண்டிற்சண்டைக்குப்போனால் ரெண்டிலொன்றென்பதெனச்
சமணப்பேய்களின்றுயார்ப் போமென் றெழுந்தார்

எ பட்டணத்தாக்னேயத்தில் வட்டமாயொருகுழி
பறித்துச்சித்தலைப்புலையர்பா ராட்டினார்
கட்டுக்கட்டாகவிற கிட்டெரிமூட்டித்தங்கள்
காரிகையார்வயிற்று மிட்டு மூட்டினார்

அ காயினுமீனரையன் சேனையிகழ்ந்திகழ்ந்து
நாமேசெயித்திடலா குமென் றெண்ணினார்
ஆயுஞ்சம்பந்தரெண்ணி ராயிரத்தொண்டர்சூழ
அரசனுக்தேவியமைச் சோடு நண்ணினார்

கூ தன்பாலருந்திவேயெ ழும்பியோடுங்கன்றின்பின்
தாயாம்பசுத்தொடர்ந்த துபோல் காடினார்
அம்பலத்தாடுமீசன் றனையின்னை செல்வழிக்கொண்
டங்கையற்கண்ணியோடும் வந்து கூடினார்

ய தண்ணுரும்பச்சோலையில எண்ணுயிரம்பேர்களும்

தங்கள் மந்திரங்களைவெவ் வேறு குறித்தார்
திண்ணமுடனேயோகம் பண்ணுதல்போலெரியும்
தீயிடையிலவ்வோலை யாவும் நிறைத்தார்

கக கூடுமெரியிலிடு மேடுகைத்துக்கரும்பின்
கோதாயெரிந்துசாம்ப லாக நோக்கினார்
வாடுமுகத்தோடுள்ளம் சூடெழும்பிடத்திகைத்
மர்ந்தார்கண்டு சிரிக்க மானம் போக்கினார்

கஉ சத்தியவேதப்பொருளு ரைத்தபுஸ்தகத்திலே
சம்பந்தமூர்த்திநன்க யிறு சாத்தினார்
பத்தியுடனமுத ளித்தவனை பேர்கண்டு
பரிவாயவ்வேட்டையவ்வெ ரியிற் சேர்த்தினார்

கங நீரினிலிட்டதுபோல ஈரமருவப்பாண்டி
நிருபனுந்தேவியுமமைச்சனும் கண்டார்
சீரைவிளக்குஞான பூரணரைப்புகழ்ந்து
சிந்தையிலளவில்லா வானந்தங் கொண்டார்

கச அந்தவேட்டைப்பண்டுபோல் அந்தணர்கோன்கொளப்பார்த்
தமணர்குறும்பர்கள் போலே கத்தினார்
சிந்தையுமழிந்துதங்கள் மானமிழந்துபின்னும்
தென்னன்சபைசிரித்தி டப் பிதற்றினார்

கரு இன்றெம்பசேனைகள்வே கின்றதல்லாமலே நீ
எழுதியிட்டவோலைமாத் திரம் நெருப்பினால்
கன்றிவேகாமல்நீரில் நின்றவண்ணமானால்நீ
கற்றதுவித்தையா மென்று செப்பினார்

கசா இன்னம்வேகவதிநீர் தன்னில்விடுவோம்விட்டால்
எதிர்க்குமேடேவெல்லுமே டாமென் றிழிந்தார்
துன்னுங்கடலைநோக்கிச் செல்லுமோலையேயினித்
தோற்கும்ஓலையாமென்றமணர் மொழிந்தார்

கஎ வெற்றியடைந்தவர்க்கு மற்றவர்களடிமை
வேலைசெய்வதென்றமணர்கள் புகன்றார்
சித்தமகிழ்ந்துவேத வித்தகருங்களுக்குத்
தெண்டமிதுவோவன்றாக் கேளுமே யென்றார்

கஅ மாலயன்தேடரிய நீலகந்தானருள்
வலியாலேயாழங்கை வென்றதே யென்றால்
குலமுடையகழு மேலேயுங்களையெல்லாம்
தூக்கிப்போட்டுவிடுவே னெம்வழக் கென்றார்

விருத்தம்.

இந்தவிதம் வரையறுக்கச் சமண ரவ்வா
ரிணக்கினாரும் வலிப்பட்ட தஃத றிந்தே

மந்திரிதச் சர்கள்பலரை யழைத்து வைர
மரத்தாலே சூலமுனைக் கழுச்செய் வித்து
வந்தரசன முன்பரப்பக் காழி வாழும்
மறையவர்பார்த் திவப்பூதி சாதனம் பெற்
றைந்தெழுத்து மோதிவினை யகற்று வீரன்
றனைந்திடக்கேட் டமணர்வெருண் டறைகின் றாரே.

இருவமது.

வன்னியில்முன் வென்றனமே சலத்தில் யாதாய்
வந்திடுமோ வென்றமைப்பார்த் தன்பாய்ச் சொன்ன
திக்கிலைவிட் டகலநீ நினைத்த தன்றி
இனியும்வா திளைப்பரிதற் கேது வாகப்
பன்னகமும் என்புமணி வோர்க்கா ளான
பசுவே நீ சொன்னதெனச் சமணர் கூற
அந்நிலையே வையைநதி பெருகிப் பொங்க
வதன்கரைவந் தனைவர்களும் அடுக்கின் றாரே

க நாகபூஷணனுக்கன்புண் டாகினவரேசமணர்
நாலிரண்டாயிரம்பேரு மடுத்தார்
வேகமாமந்திரித்துவையை வேகமவித்தேடெழுதி
மீண்டுமுன்போலேயாற்றில் விடுத்தார்

உ ஆரணமேசத்தியமாகுல் காரணனேதெய்வமாகுல்
ஆற்றுநீரெதிரேசெல்ல வேண்டிப்
பூரணஞானசம்பந்தர் நேரேபதிகம்வரைந்தப்
புனலிலிட்டுவீற்றிருந்தா ரீண்டி

௩ ஆலவாயீசன்கருணை யாலேபாசம்பற்றியேழுத்
தாலெனவேடெதிரேறக் கண்டார்
கோலாகிழந்தவர்விட்ட நாலிரண்டாயிரமேடும்
குனைகடறசேரக்கண்டுள்ளம் பிண்டார்

ச நீடியஞானசம்பந்த ரேடெதிரேறத்தெரிந்து
நிர்ச்சுராள்மலர்மழைபொ ழிந்தார்
நாடியதொண்டரானந்தம் கூடவுமமணர்க்குள்ளம்
நடுங்கியேதுயர்க்கட லமிழ்ந்தார்

ரு மன்னவனுக்கற்புடைய மன்னவனுக்குலதர்ம
மந்திரியும்பார்த்துநடிக்கி ன்றார்
அந்நிலைதொண்டர்சம்பந்தர் பொன்னடிபணிந்தம்பரத்
தம்பரமெதிராதுபிடிக் கின்றார்

௬ நின்றமானரம்நாணும்போய்க் குன்றியவமணரெங்கள்
நெறியழிந்ததுதோற்றதனால நீரே

வென்றவராவீரென்றெதிர் சென்றுரைக்கப்பார்த்துக்காழி
வேதியரன்புடனேநோக்கி னாரே

சமணர்கள்கழுவேறுதல்·

விருத்தம்.

கடைக்கண்ணாற் சம்பந்த மூர்த்தி யினம்
காணுவோ மென்றவரைப் பார்த்து நீரேன்
நடுக்கடிந்து கூர்வாளால் இறந்து போநீர்
நமதீச னடிக்காளாப் பிழைப்பீ ரென்ன
முடுக்கிழந்து மூக்கிழந்து அமண ரான
மூடர்கள்கேட் டருஞ்சிறிய மைநதா வெக்கட்
கடுக்குமோ நீயுரைத்த தெனவே கொட்டம்
அடங்கினார் கழுவேறத் தொடங்கி னாரே.

அடாணா, ரூபகம்.

பல்லவி.

கழுவிலேறினா முனைமுகசூலக் கழுவிலேறினார்

அநுபல்லவி.

குழுவுடனேசமணரெனும்பொய்மைமொழியுமிருநாலாயிரவரும் கழு

சரணங்கள்.

க நிலைகொளுமான முடையோர்தங்களே வலியவேயேறி யுயிர்பறைத்திடக்
உ துய்யபூதிகண் டிகையணிநதவர் கையிறைமறாகவித் தூக்கியெறியக் கழு
ங ஓதருஞ்சீடர் பயந்துசிலர்வி பூதியணிந்து பிறபவைவென்றிடக கழு
ச ஈட்டும்நீறுகிட் டாதவர்பசு மாட்டின்கோமயம் வாரிப்பூசிடக் கழு
ரு மற்றிம்மூன்றுங்கிட் டாதவர்பூதி நெற்றியுடனே நெற்றிதாக்கக் கழு
சு யாசமறக்குங் கோமயத்தினைப் பூசும்நெற்றியில் நெற்றியொற்றிக் கழு

ஞானசம்பந்தர்வடுகோணச்செல்லுதல்·

விருத்தம்.

சீடர்களல் லாமல்மற்றோர் கழுவி லேறிச்
செத்தவரைச் சூழ்ந்துநரி நாய்கா கங்கள்
கூடிவந்து பிடுங்கியுணக் கண்டு தென்னர்
கோன்காழி வேந்தரைத்தாழ்ந் ததிரே றிச்சென்
றோடியநன் னீரில்விட்ட வேடெங் கேசென்
றுறறதென நமதீசன் அருளா லின்றும்
ஏடுவரு விடபோமென றெழுந்து வையை
யிணகரைபோ டேநேர்மற றினிறசெல் வாரே.

உசானி, ரூபகம்.

பல்லவி.

செல்லுகின்றனரே யமணரை வெல்லுகின்றனரே

அநுபல்லவி.

செல்லும்வழியிலோர் கொக்கிலையான்மேய்க்கும்
வல்லவரைக்கண்டிவ் வெல்லையிலவிசேஷம்
மல்லலுண்டோவென நல்லவரேயொன்றும்
இல்லையெனவவர் எல்லவருஞ்சொல்லச் செல்லு

சரணங்கள்.

எத்திதத்திலும் இத்திடத்தோர்வி சேஷந்தெரியவெனச் சித்தைகொண்டுநீல
கந்தரன்புகழ்ப ரிந்துபதிகமொழிந்துமிகவும் மகிழ்ந்தன்புபுரிந்து
செல்லு

பாட்டின்மேனாள் பூட்டினான்விலைக் காட்டுஞ்சுபம்புவரீட்டக் கண்டன்புபா
ராட்டித்தாழ்ந்துசுற்றிக் கோட்டியெதிர்நிற்கக் கேட்டாசன்சேனைக் கூட்ட
செல்லு (முடன்வா

கண்டுநகைபுத்திரிபுண்டாமும் விளக்க தொண்டர்கள்பாவி பெண்டுகைசையுங்குழ
தண்டானமணி மன்றேஞ்சிவிகைமேற் கொண்டுதமதேடு கண்டுவிசாரித்து
செல்லு

விருத்தம்.

பாதையிலே கண்டவிக்கத் தீசனூற்றுப்
பத்துமதி கண்டவத் தனாரத் தோன்றிப்
பூதியெடுத் தெமக்கிளைய மைந்த னாகப்
பொருந்துவா யெனச்சாத்தி நிற்க முன்னாள்
ஓதருமெஞ் ஞானமுனித் தோனெனத் தாழ்த்
தற்றெனத்தே டிக்குவந்த தெடுத்தோர் நீரே
ஆதலினா லஃதுனது மெனச்சீ காழி
அந்தணர்கோன் றேட்கவவ ரறைகின் றாரே.

இதுவுமது.

இனியும்வெகு காளைமதி டந்தோ றுஞ்சென்
றிசைபாடிப் பின்னம்வீ டடைவா மென்று
தனியேயடித் தாசமொழித் திம்மென் றேயத்
தனாரக வகதபக வான்ம மைந்தான்
தனியடனே ஞானபூ ரணாவ் வேட்டைக்
காவலற்குக் காட்டக்கண் டுவந்து தாழ்ந்தே
யெனதுபிழை பொறுத்தருள வேண்டு மென்றன்
பீண்டுஞி காயினை வேண்டி னாரே.

அடாணா ருபகம்.

க முன்னவன்மகளிப் பொன்னாடுதொழு முனியரேயிசை நீரும்
தென்னன்சம்பந்த ரின்னருட்கொண்டுசெய்ததின்னமும் கேளும்
உ காட்டியவிலைக்காட்டிவேவனரீசனுக்கன்பி னாலே
நீட்டியவொளி காட்டிபகும்ப கேறுக்கோயிலு டேலே

௩ மண்டபங்களுங் கொண்டலைத்தொடு மாமதில்களுஞ் சமைத்தான்
விண்டலத்தொடு மின்றகோபுரம் வீதிகளோ டமைத்தான்
௪ அந்தணர்முதல் எந்தகாருமே டகமேன்றற்கு ராமம்
வந்தவிங்கிலைசந்தலிங்கத்தை மன்னவன்கண்டு சேமம்
௫ பூண்டமணரைத் தீண்டியபாவம் போக்கிடப்பூசை புரிந்தான்
வேண்டியங்கேபோ ராண்டுசம்பந்த வித்தகரு டனிருந்தான்
௬ அக்கன்றவி ளங்கியதிரு வாலவாய்வைத்து சேர்ந்தான்
தங்கியசெல்வம் பொங்குமெஞ்ஞான சம்பந்தருடன் வாழ்ந்தான்
௭ சிலதினமிருந் தொருதினம்வட திசையிலக்ககே ரண்ணி
பலவிங்கம்வளர்தலமெங்குஞ்சென்று பாடவேண்டுமென் றெண்ணி
௮ கன்னிபுரேசன் றன்னையங்கையற் கண்ணிபட்டணி தொழுதார்
நன்னலவர மன்னவேபெற்று ஞானபூரணர் நடந்தார்
௯ அரசனும்கற்பு டையவளுந்தனி லமைச்சனுங்கூட நடக்க
பிரிதலையரிலைத் தருகியின்பமும் பின்வருத்தீமுன் னிருக்க
௰ தம்பின்னைவரும் வண்புளவரை சம்பந்தசுவாமி காண்டு
அன்புநீக்காத பண்புடன்பூதி அணிந்துகண்டிகை பூண்டு
௧௧ சத்தம்நீல கந்தரன்றிருத் தாளையேநீக்க னென்றும்
சிந்தையிலேமை தந்திடாமையைச் செப்பிநின்றுமி னென்றும்
௧௨ அருள்புரிந்தவர் மடக்கைம்மொழிக் கஞ்சியுமவரும் பணிந்தார்
திருவளருமதுரைகளுக்குத் திரும்பிவந்தவ ரிருந்தார்

விருத்தம்.

ஞானசம் பந்தரோடு மதுரா வந்த
நாடறிய கதம்பவனத் தனிலே மன்னும்
ஈனமுறுஞ் சமணரொடுந் தருக்க மேசின்
டெடுத்துநீ றக்கியள்ளித் தூர்த்தித் தென்னர்
கோனவனுக் கட்டிக்கவாய்ப் பூதி கொண்டு
கூனுடன் வெப்புந்தீர்த்துக் காழி சேர்ந்தார்
மாநிலத்தில் இதையுரைப்போர் கேட்போர் போகம்
மன்னியிருந் தரனுலகிற் றனையு வாரே.

ஆகவிருத்தம் கக கழிநெடில் க கோத்தனை கூ தரு க ஆக சஅ முற்றும்.

அறுபத்துநான்காவது.

வன்னியுங்கிணறும்இலிங்கமும்அழைத்தபடலம்.

அவதாரிகை.— விருத்தம்.

முன்னவன் றிருச்சம்பந்த மூர்த்தியாற் சமணரைக்கூர்
துன்னியகழுவேற் றிட்ட சூத்திரங் கோத்தேன்பால
மன்னியவன்னிக் கன்னி பனைதிறலுச்சாசுரமான
வன்னிகூபமிலிங்கத்தை வழைத்ததிறஞ் செப்புவேனே.

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V.S. IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-90

மோகனம்

௧ திருமாமுனிவோரே யதிருவீர் ஒருகாதையைநீரே கடற்புறத்
தொருநகரத்திற்குடி யுள்ளவொருவணிகன்
திரவியதனக்கெல்லை செப்பவொண்ணுத்தனிகன்
௨ மைந்தரில்லாமையாலே கற்புள்ள பைந்தொடியோடன்பாலே பலதர்மம்
சிந்தையுடனுவந்து செய்துமிரனுமாது
வந்துதிக்கக்கண்டவனே மகிழ்ந்திருக்கின்றபோது (மனம்
௩ அவன்மருமகனென்போன் கூடலிற் பவனமுடையோன் முன்போர்மா
எவருமறிந்திடச்செய் திருப்பவர்க்கேமுயன்று
தவமுணர்ந்துபெற்றபெண் தன்னைக்கொடுப்பேனென்று
௪ பலசொற்றக்கருமறிய மொழிந்தவன சிலசிலதினங்கழிய வூழ்வினை
வலியிலேயாத வணிகனுயிரிறக்கத்
தலைவியுந்துணிந்தவன் தன்னுடனேயிறக்க (செய்திடை
௫ பமிருவோர்க்குமடுத்தசெயத்தகும் கடனைபெந்துக்கள்முடித்து அச்
உடனேமதுரைநகர் உற்றமருகற்கோலை
விடுக்கக்கண்டிற்றீட்டும் விவரமறிந்திப்பாலே
௬ இக்கிலத்தெனக்குரிய மாமனே யென்னவிழிநீர்சொரியக் கரைந்தபின்
தன்னிருப்பிடம்விட்டுத் தனிவழிகொண்டுமாமன்
தொன்னகரத்தில்வந்து தோன்றினனமுல்லைத்தாமன்
௭ மாதுலன்மனைபுகுந்தான் கிளைஞர்வந் தாதரவோதவிருந்தான் ஒருவைகல்
காதலியோடெழுந்து கதம்பவனத்தைநண்ணி
மாதிருமணஞ்செய்யும் வண்ணமனத்திலெண்ணி
௮ கேளுமாமனீட்டும் பொருள்முற்றும்ஆளிற்றலையிலமீட்டு வகைகொண்டு
சூழும்பரிசனமும் தோகையுந்தானுமாக
நீளுமொருவைகலில் நெடுந்தூரம்வேகமாகத்
௯ துக்கமுடனேநடந்து வருகையிற் செங்கதிர்வானமறைந்து இருட்டக்கண்
டிங்கிருந்துபோவோமென் றேமனதில்நினைத்து
புங்கமிகுந்ததிருப் புறம்பியத்திலிருந்து
௰ கோவிலுக்குமுன்னுடி புகழ்மிகும் கூவலக்கீரிலாடி அக்குற்ற
மாவலங்கொண்டதொரு வன்னிமரத்தின்பக்கத்
தாவலோடன்னஞ்சமைத் தருந்தியிருந்தார்மிக்க திருமாமுனி

விருத்தம்.

அத்தலத்தி சன்கோயில் மருங்கி லேசார்க்
தவ்வணிகன் உறங்கையிலும் வினையி னூலோர்
மைத்தலைநா கங்கடித் திறந்தா னத்தப்
பைந்தொடிகண் டவன்பால்வீழ்ந் திரங்கிரண்டு
கைத்தலங்கொண் டொத்திலறைந் தழுது சோர்ந்து
கனையேறுண் டுழலுமயில் போல்வாய் விட்டு
முத்துமுத்தா கக்கண்ணீர் ஒழுக வோங்கி
மொழிகின்றாள் தனியேநின் றழுகின் றாளே.

தரு கெளடை, சாபு.

க எத்தன்னாயகனே யெனதுகளமணியேயென பிராணநாதா என்
தாய்தந்தையுயிர்த் துணைமநகாவெனதுன பிராணநாதா
உ செய்யவணிகக் குலமணியேயென்றன் பிராணநாதா ஒரு
பையரவினாவியிறப் பட்டிறந்தாயோவென பிராணநாதா
௩ தேசத்தைவிட்டு நீழலிருப்பதுண்டோ பிராணநாதா நாக
லோகத்துயிலானரை நறமிநடந்தாயோ பிராணநாதா
ச விண்டலத்துளளபின் ஞரைத்தழுவவோ பிராணநாதா என்னை
மண்டலந்தனில்விட்டு வஞ்சித்தேகலாமோ பிராணநாதா
ரு தென்புலத்தரசனைத் தேவியுடன்கண்டு பிராணநாதா அவர்
தம்பெருந்தோளுறத் தழுவிப்பணிந்தாயோ பிராணநாதா
சா உனையுடனோர்நாளும் கூடவாராமலே பிராணநாதா நீ
தனைத்தனியேசென்றனைபெற்றாயோவென பிராணநாதா
எ உற்றவரிசை மருமகனானதால பிராணநாதா என்னைப்
பெற்றவர்சோறுற பயனவைகைநதுறந்தோ பிராணநாதா
அ இத்தவிதனம் வருமென்றேனுன்னோகள பிராணநாதா மாய்ந்த
தத்தோவரிய பயலைதுபோதுண்டோ பிராணநாதா
கூ பெற்றவன்றேயுனைச் சென்னைமனைவியாய் பிராணநாதா பல
சுற்றத்தார்முன்சொல்லித் துணைவியுடன்மாய்ந்தான் பிராணநாதா
௰ அப்படிப்போலெந்தனுயிர்நீபோக பிராணநாதா நானி
ருப்பதுஞாயமோ நின்பின்னேவாராமல் பிராணநாதா

விருத்தம்

அரியதுணை யிழந்தவன்றி லெனநோ குங்கால்
ஆதவன்றோன் றிடவீசனை றலந்தோ றருசென்
றருமையுடன் பாடிவரு குஞ்சம்பந்தர்
அத்தலம்வந் தொருமடஞ்சென் றிதவெலாக் கேட்
டறுகில்வரு கன்னியைப்பார்த் தியாவொன்த் தாழ்க்
தாதிமுதல் நடந்ததெலாம் எடுத்தோ தத்தேர்க்
தரவுகடித் திறந்தவணி கன்மெய் யனைத்தும்
அருமருந்து வடிவாப்பார்த் தருளினா ரே.

கழிநெடில்

வேதியர் தங்கோன் அருட்கண்வைத் திடுமுன
விஷங்குடித் துறங்கிவந் தவன்போல
வீய்ந்திடும் வணிகன் எழுந்துகன்னியுடன்
மெல்லடி பணிந்துநிற் குங்கால்
மாதுலன்மகளா யிருந்துநன்னன்பன்
மாண்டபோ திலுமவன் சிவன்
வந்தபோதிலுமெய் நின்டிடாக்கற்பின்
மகிமைபார்த் தனதமானபெண்ணைத்

தாதுறமுல்லைத் தாமனைகொண்டு
தனிவழி நடக்கொணுதித்தத்
தலத்திலேதானே மணஞ்செய்தேனெனவென்
தமர்களுஞ் சாட்சியு மின்றி
யாதுசெய்வதெனக் கிணறிதுவன்னி
இலிங்கமுஞ் சாட்சியாச்செய்யென்
றின்னருள்பொழிய அவ்வகைமணஞ்செய்
தேவிடை கொடுநடந்தனனே

பூரிகலியாணி, ஆதி. (ர்க்தான்

பூமணஞ்செய் தவணிகன் கடந்தான் திருப் புறம்பியம்விட்டானவாய்வந்தம
மாமன்மகளைவேட்டதுதெரிந்து இளைஞர் வந்துவைத்திடக்கண்டின்புற் றிருந்து
தன்பொருள்மாமன்பொருளுங்கூட்டிவாணிகந்தன்னைச்செய்தனதேசனைபோலி
இன்பமுடனேயிருக்கும்போது மக்களை இருவரும்பெற் றவளும்போது (டடி
மூத்தவள்பிள்ளைதுஷ்டர்கள் கூடி இளையமொய்குழல் மகனுடனே காடி
வாய்த்துவிளையாடலசெய்யுங் காலை இளையாள மைந்தனைச்சிறியடித்தார் மேலே
பெற்றவள்மூத்தாள் மைந்தனைவைதா ளதற்குபதிலிளையாளை மூத்தவள்வைதாள்
எத்தலமெச் சாதியார்க்குப் பிறந்தாய்நீயாவர்காண மணஞ்செய்து இறந்தாய்
என்கணவனுக்காசைகொண்டு வந்தாய்தாசிக்கேதுவாயும்வீறுமென்று சினத்தாள்
அவ்விமுன்மணந்ததுண்டோவென்றாள் சாக்ஷிபாருனக்கொப்பியென்றுபுகன்று
புக்கமாஞ்சம் பந்தாருளாலேஎந்தன்புருடன்புறம் பியத்தன்பாலே [ன்ஞன்
லிங்கம்வன்னி மாக்கிணறின் முன்னார்செய்துகொருமூனறு சாக்ஷியென்று சொ

விருத்தம்.

இளையாள்சொற் கேட்டுகைத் திதுபோல் கேர்த்தி
இலையுமணத் துக்கேற்ற சாக்ஷி சொன்னாய்
வளமிகுமச் சாட்சிகளிவ ருதிக்கு மாகில்
மணஞ்செய்த தன்மைமெய மூத்தாள் கூறத்
தளர்வொடுமேல் விரல்நெரித்து வயிற்றில வைத்துத்
தனதுகண்ணீர் ஓடவிதள் துடிக்க நாணங்
கொளவழுது தெய்வமேயென் செய்வே னென்று
கூறினாள மனதுதடு மாறி னாளே.

விருத்தம்.

அன்னைபிதா மாய்ந்தசிறி யேனுக் காருண்
டன்றொருவ ணிகனுக்கம் மாகூத் தோன்றி
உன்னிவழக் குரைத்துரிமை யளித்தோ னேயென்
றனவுறக்கம் நீக்கியம்பொற் கமலத் தோய்த்தன்
றென்னைமகிழ் நன்மணந்த தற்குச் சாட்சி
யென்னநின்ற தாருவுங்கூ பமுநீ யும்வத்
திந்நிலைகா வாவிடில்யா னிறப்பே னென்றே
ஈசன்முன்வந் திறைஞ்சிமொழிந் தேத்தி னாளே.

அடாணா, ரூபகம்.

க மாதவரேவணிகன் சின்னமனையாள் அன்பினாலே — கரைக்
கோதல்கண்டுபெரிதாலவாயுடையான் அருளாலே
உ முன்னாளிற்சொல்லிய சாட்சிகள்மூன்றும்யாருங்காண — அவை
தன்னால்வந்துதிருக் கோயிலீசானந்தனிற்றோன்ற
௩ அப்போதிளையாள் மூத்தியும் அரிவையுடனேசேர்ந்து — தொண்டர்க்
கெப்போதுங்கருணைபெய்திடும் ஈசன்முன்னேதாழ்ந்து
௪ வன்னிகிணறிலிங்கம் எந்தன்மணத்திற்சாக்ஷியுடைய — தனை
முன்னேபாரேனறுரைக்கக் கண்டுமூத்தாள்நாணமடைய
௫ எங்கேயுள்ளதருவுங் கிணறிலிங்கத்துடன்விளங்கச் — சாட்சிக்
கெங்கேவந்ததிசயங்கண் டெல்லோர்களுமயங்க
௬ அன்னவிடத்தன்புங் கற்பினதிசயமுங்கொண்டு — தெற்றிக்
கன்னிளையாட்குச்செய்த கருணையையுங்கண்டு
௭ புத்தநகரோர்யாவரும் புகழ்ந்தானந்தத்தாழ்ந்தார் — கேளும்
மூத்தாள்மட்டுந்துன்பக் கடலமூழ்கியதிகாழ்ந்தாள்
௮ ஓதும்வணிகன்மூத்த வளுடனேசினத்தாலே — பொல்லாப்
பாதகத்திவளாமென்று பழித்துச்சொல்லிமேலே
௯ பூதப்பவள்தனைவீணாய்ப் பழுதுரைக்கப்பட்டாய் — எனைத்
தழுவுமனையிளையாள் அல்லெனத் தள்ளியிகழ்ந்திட்டான்

விருத்தம்.

இன்னவா றதிக்கிளையாள் கணவனைத் தாழ்க்
கிரகதெலாது கற்பைசிறத் தினள்மாற் றாளன்
புன்னையில்லா வெனக்கன்னை யாளுள் காணும்
அவளுமுயி ரும்உடலும் போலவாழ் வோமென்
றின்னலகன் றிருவரும்அன் புற்று வாழ்ந்தார்
இவர்களுடன் வசியர்கோ னுஞ்சி றந்த
தென்னசொல்வேன் பதினாறு பேறும் பெற்றே
ஈசனடி தொழுதுவீற் றிருந்திட் டாரே.

திருவால வாய்க்கடவுள் விளையாட் டெல்லை
தெரிந்தருக னுரைத்தபடி கடத்திற் றோன்றும்
வரமுனிவர் வசிஷ்டாதி முனிவர்க் கோதி
மகிழ்ந்தருரு பாலையுமங் கயற்கண் பாகத்
தொருவனையும் நினைந்துபர வசம டைந்தே
புண்மையா னந்தமுணர்ந் திருந்தா ரித்தை
புரைசெய்வர் கேட் பவரி ரெட்டுப் பேறும்
ஒத்துவாழ்ந் திருந்துமுத்தி யுறுவர் தாமே.

ஆகவிருத்தம் ௭ கழிநெடில் ௧ தரு ௯ ஆக ௧௨ ௬௩வது முற்றும்.

அறுபத்தைந்தாவது.

அருச்சனைப்படலம்.

அவதாரிகை.

மங்கைதனைமணச்சாட்சிக்கா வன்னிகூவமிலிங்கமுன்
தங்கியதுரைத்தேனைகும்ப சம்பவர்தமையாவருள்ள
பகவமுனிவர்பூசை புரிந்தவருடனேகூடற
சங்கரனமுன்போய்ப்போற்றுஞ் சரித்திரமினிச்சொல்வேனே.

விருத்தம்.

கும்பமுனி தமைமலையா னுடனே சிறைந்த
கூர்ந்தியசிஷ டாதிகளர்ச் சித்துக் கூடல்
எம்பிரா னுடலைக்கேட் டெங்கள் காதுக்
கிசைந்ததுபோல் கண்களிப்பக் கண்டி றைஞ்சி
இனயமுற வேண்டுமென மகிழ்ந்தெம் முள்ளத்
தெணணியவா றுரைத்திரொ றுரைத்தவ் வாறே
அனபுடனபோய்க் கண்டுதெரி சனஞ்செய் தேத்த
லாமென்றூர் இகசலஞ்செல வோமென் றூரே.

இதுவுமது.

மங்கலநாட் கனகிகங்கை யாழுக் காசி
வள்ளலைத்தாமரச சம்புலனும் மதுரா நாதன்
பங்கயத்தாள [illegible]யெழுத ஸைநகது மோதிப
பணிந்துடனா [illegible]ழுந்துதயத் தேர்மேற கொண்டு
புங்கவதெய் [illegible]ககை ளுகத தத்தோர்
பொருததுவனை நீர்த்தநதி கோகதி கோக்கிச
செவகைகுவித் தாகாச மார்க்க மாகச
செலதுவா தமக்ககலதியர் செலலு வாரே

காதசாமக்கிரியைதிரிபுடை. [ர்பன்

௧ ராக்கதனைக்கொல ராமனுக்கருள்வி ரூபாக்கன்றலமீதெரிவிழ்ந் திறந்தோ
டெண்ணியபடி மாறியபிறப்பினும் இதுஸ்ரீசைலம்பாரும்
நீர்க்கமுடையபசுவின்செவியிலிங்க மூர்த்தியுருவமாயிரு ளிரவினில்
திருத்தேர்நடத்தும்கோகர்ணமெனும்திருத்தலமீதுபாரும் (ரோட்டிய
௨ கங்கைநதியின் கரையினிற்கார்த்திகைத் திங்களிற்கார்த் திகையிற்றே
கறைக்கந்தரன் வளர்சோமநாதமெனும்கனத்ததிதனைப்பாரும்
அங்கமுடனே வேடனெச்சிலையுண்ட சங்கரன்வளர் காளத்தியீதிட
வடிவெடுத்தாடிக் காளியைவென்றதிருவாலங்காடிதுபாரும் (பலான்
௩ மாமரத்தினகீழ் ஒருத்திதவஞ்செய்காஞ்சி யாமிதுமால் காத்தலைச்செய்
மலரடிபூசித் தேத்திநின்றிடந்திருமாற்பேரிதுபாரும் (ருக்கு
மாமறைமொழி யெல்லைகடந்தகொன்றைத் தாமனைசந்தைகூட்டியறவோ
மறையோதிய திருவோத்தூரெனும்வளர்பதியிதுபாரும்

ச காலுமுடியுங் கோலமும்அன்னமும் காணருஞ்சுடர் ஞானமாமலையிது
கழுவுருக்கொண்டருவர்களசேர்க்குந் திருக்கழுக்குன்றமிதுபாரும் (வல்
மேலும்அழி யாமுதகுறைமீ தாலமுண்டோனைஅந்தகாசுரனைக்கொல்கோ
வீரட்டமிது புரமெரித்தோனதிகை வீரட்டமிதுபாரும்

ரு நித்தன்மகிழுந் தாருதேதில்லையிது சித்தவர்முத்தி பெறுமாரூரிது
நிகமங்கள்காலும் பூசைசெயும்வேதா ரண்ணியமீதுற்றுப்பாரும்
இத்தரையீ தரியடனமுதற்பிரளயத்திறவா மலைசெகதீசனறேணி
பெற்றியவா றிரண்டுபெயர்பொருந்தும் இதுசீர்காழி பாரும்

சா மேவரியசம்பாதிசடாயுக்கள் ஆவலுடனேபூசைபுரியவரம்
ஈதருளும் பருந்துறைபுள் ளிருக்குவேளூரிதுபாரும்
பார்வதிமயி லாகப்பூசிக்கும்மா யூரமிதுமுக் கோடிமுனிவர்பூசை
பண்ணுந்திருக் கோட்டியீதம்பூசைபணுந்தர்மபுரம்பாரும்

எ பானல்வெள்ளானைதன்கொம்பினை ஈனமுறுந் தாருகன்முறித்திடப்
பணிந்ததைப்பெற்ற திருவெண்காடிது திருப் பனந்தாளிதுபாரும் (குடி
ஆனைமுகந்தசுரனைக்கொன்றுகை சானனன்பூசை புரியுஞ் செங்காட்டன்
யாமிதுசேய்ஞ்ஞூரய்யனடியிலவேளருச்சித்ததிதுபாரும்

அ மதித்திடுஞ்சிறுவனைத்தொடர்காலனை யதைத்தவைவள் திருக்கடவூரிது
வாரமைத்தோ லுரித்தணியரவன்வழுவூரிதுபாரும்
விதித்தலைக் கிடுககலம்பெற்றான் மதித்தகண்டியூர் வீரட்டமிதுநெற்றி
விழிபாலனங் கனையெரித்தகொறுக்கைவீரட்டமிது பாரும்

கூ மாமனுக்கசத் தலைதந்தமருமகன் முறைபதி பரியல்வீரட்டமிது
வளவிற்குடிவீரட்டருசலந்தரனை மாய்த்ததிப்பதிபாரும் (மிது
மாமண்டகண்ட லிங்கம்ஞானவன்னி தாமதுசாட்சி சொலும்புறம்பிய
வழுதிக்குபிரமசத்திதைதீர்க்கும்இடை மருதூரிதுபாரும்

ல வத்துமாமகந்தோறுமாவேர்பாவம் மாய்த்திடுகங்கைவளர்கும்பகோண
ஈனுவைற்குப தேசம்பரியும்திரு வேரகமிதுபாரும் (மிது
சேத்ரமர்ச்சிக்கும் மாலுக்காழிகொடுத்தோன் வாய்த்திடும்வீழி மழலையீ
திலைகொண்டுதவம் புரியுமையாறெனும் நெடும்பதியிதுபாரும் (துயர்கந்தி

கக சிலந்திகெசம்வரைமகள்மாதவன் நலந்தருந்தவஞ்செய்தருள்பெறுகின்ற
திருவானைக்காவ லிதுமகிமைபெறுகும் திரிசிரகிரிபாரும்
பலந்தருமிதி லாடியபேர்வினை தொலைந்திடப்பெருகியபொன்னியீதிரு
பாலுமறையோர்கள்நிறைதிலங்கும்பண்புறமிதுபாரும்

விருத்தம்.

இந்திமுத் தாரமென விளங்குஞ் சோணு
டிதுதறக்கம் வழுக்கிமண்ணில வீழ்ந்த தொக்கும்
தென்னவர்நா டிதுறம் வனகது றொளனச்
செய்யநதி சிறுவாய்க்கா லெனத்த டாகம்

சினைநீர்க் குழியெனக்கே தகிபுல் லென்னச்
செழிக்கின்ற வாரைமஞ்சள் எனவ யற்கள்
மன்னியகே ரைப்பாத்தி யெனவுந் தோறும்
வகைபதிவீர் எனமுனிவனை வருக்கினா ருனே.

இதுவுமது.

பலநிறமாக் கிரிகள்பாதி பாதி யாகப்
பைகிளிசெம் போத்துமயி லனைய மிந்தப்
புலியிசைசெவ் வேறிருகளும் வகையே போலப்
புட்களாசிறு கௌத்தோற்றப் பாத்திவ் வாறு
நலமிகுந்த நாட்டினளம் கண்டு சென்றே
நயனங்கள் விருந்தருந்தி மீண்டுமேலின்
டகைறிக்கோண் டேயலமாச்சென்றன் ளன்பு
தருகுவார் பலமுனிவர் வருகு வாரே.

விருத்தம்.

பாண்டியநாட டுத்தலைகண் டால வாயின்
பக்கம்வந்து வையைபாத் திரைந்தி யாடி
நீடவன்போ லுயர்தகோ புரமுன் றுழந்து
நியமமுடனுட்புகுந்து வீதி தோறும்
வேணியே பணிந்தெழுந்து கோயிற் சென்று
விதிமுறையால பொற்கமலம் படிந்தே யகூம்
பூணைநறுதி புடனெழுத்தைந் தெண்ணி யாரும்
புகழ்ந்திடவே பலமுனிவர் மகிழ்ந்திட டாரே.

முனிவர்கள் அபிஷேகஞ்செய்தல்.

இதுவுமது.

சித்தமுனவர் தகஸ்தியரை முதலோ ரெல்லாம்
தோத்துசித்தி விநாயகனை பணிந்தே மூர்த்து
துத்தியஞ்செய் தங்கயற்கண் ணம்மை தாளிற்
றெழுதுதங்கள் அன்புகொடுத் தருளை வாங்கிச்
சத்தியுடன் சோமசுந் தரலிங் கத்தைத்
தொழுதகன்று காரமொழித் தடுத்த நாளிற்
பத்தியுட னெழுந்தொழுக்க முடைமை பூண்டு
பரிகின்றர் அபிஷேகம் புரிகின் றரே.

காம்போதி, சாபு.

பல்லவி. (ரே

பூரணாபிஷேகமுன்னுள் ஆறும்வருணன்போலேசம்பூரணமாச்செய்துமகிழ்ந்தா

அநுபல்லவி.

ஆரணனுமாலும்வெள்ளை வாரணனுந்தேடுந்திரு
ஆலவாயிலேவளரும் மூலலிங்கத்தனக்குச்சை வாகமப்படியே யோகமுனிவார்
அனேகருமாகவே யேகமாகக்கூடிப் பூரணா

சரணங்கள்.

௧ கேசாதிகுந்தயிலமுமோ ளாதுகொரியமும்முஞ்சா முதமும்ஆவின்
நெருதமும்பாலுந்தயிரும் மதுவுமிட்சுவின்ரஸமும் இளநீருமிச்சக்கவிபிரத
புராதிமஹிழ்ந்திளநீருஞ் சந்தனக்குழம்புமிருகமதமும் — கருப் (மும்
பூரக்குழம்பும்பனி நீருமபிமந்திரித்த பொற்கலசநீரும்ருத்திர சதமும்
பகுதியாய்நின்றாயிரம்வே தகைகள் திரண்டார்ப்பதுபோல்
பத்திபூர்வமாகமெய்வாக் கொத்துருதிரக்கமுதல
பண்ணுடனேமொழிந் தெனையரியதுகதி
வணைனேறதம்மெம்மறிக் கணணைமெய்குளிர பூரணபி

௨ பொன்னிழைவஸ்திரமும்நூலும் மின்னுமணிப்பூஷணமுஞ்சாத்தி வாச
பூர்ணகந்தமும்பச்சைக்கர்ப்பூரஞ்சவ்வாதுகுங்குமப் பூமுதலாம்வாசவர்க்கஞ்
மின்னுமகுடமாலையொளி துளசிமுத்துமாலைமுதலசாத்தி கொன்றை (சாத்தி
மாலைதும்பைமாலைவில்வ மாலையிருவாட்சி முதல்மாலைவெவ்வேறுதொடுத்துச
அன்னரூபம்செய்தயிர்பால மின்னுஞ்சித்திரான்னம்அபூபம் [சாதி
ஆயம்பகுதைக்கனிதேனை பாயசம்தாம்பூலமுதல்
அங்கமுடனெபொற்க லங்களிலகங்களைநிவேதநியமுந் துக்கமாகச்செய்து பூ

௩ அர்க்கியபாத்தியாசமனீயம் நற்காந்தம்நறுமலர்தூப வேத்தியம்தா
பாதிதீபாலத்தியாதி சோதிவெண்கவரிகுடை ஆலவட்டம்நிர்த்தகீதம் வாத்திய
முக்கியமுமு காக்கினியில்நெய் மிக்கவும்பூர்ணாகுதியைப்பணிப் பூசை
முற்றும்நடத்திமறையு ரைத்தமனுவாயிரத்தால் மூவிலைவில்வார்ச்சனைசெய்
தக்கஉருபபூஜிப முகமெதரிசனஞ்செய்து [தெண்ணித்
தஞ்சமலர்க்கைமலர்கொண் டஞ்லிசாத்திக்கருணை
தந்திடுமெனப்ப ணிந்தெழுந்துசோம சுந்தரலிங்கத்தின சிந்தையிலேப்பப் பூ

விருத்தம்.

கும்பமுனி வசிஷ்டாதி முனிவோரன்பு
கூர்ந்திவ்வா றபிஷேகம் செய்து வாசத்
தண்புனலும் நறுமலரும் காத்தி லேகித்
தாங்கள்செய்த பூசனையின் பயனை வெளரி
அம்பலத்தி லாமைமையன் காத்தி லிங்கே
அனைவர்களும் தந்தலைமேற் செங்கை கூப்பிக்
கண்புனலூ றிச்சொரிய நின்று னகதங்
கதிக்கின்றார் நடம்புரிந்த துதிகளின்றே.

பாசுராதி.

௧ இந்திரன்பழி தொலைத்தருள்சோம சுந்தராசரணம் வெள்ளைத்
தந்தியின்சாபம் தீர்த்தருள்நீல கந்தராசரணம்
௨ கண்ணும்நீபாட வியைப்புரக்கண்ட வண்ணனேசரணம் கயற்
கண்ணைத்தென்னன்பெண் ணாகத்தந்தமுக் கண்ணனேசரணம்
௩ வேண்டுத்தடாத கையைமணந்தாள காண்டவாசரணம் தவம்
நீண்டதொண்டருக் காகடித்தருள் பூண்டவாசரணம்

௪ மொழியுங்குறட்க ளனைத்தரும்பெற்றி விழியனே சரணம் அன்னக்
குழியும்வையையும் அழைத்தருள்தேவச் செழியனே சரணம்
௫ சத்தசாகர மாமிக்கையழைப் பித்தவா சரணம் மாம
லைத்தருவித்தி ருவருமாடஇ சைத்தவா சரணம்
௬ குகனையுக்கிரச் செழியனுத்தந்த பகவனே சரணம் திரு
மகனுக்காசும் படையுமீந்தஐ முகவனே சரணம்
௭ ஓசையுததி வறக்கவேலவிட பேசுவோய் சரணம் வளர்
வாசவன்முடி தகர்க்கச்செய்தருள் ஈசனே சரணம்
௮ கூத்தமேருவை யுடைக்கசெய்தருள் மூர்த்தவா சரணம் வே
தார்த்தமுனிவர்க் கருளிச்சஞ்சயம் தீர்த்தவா சரணம்
௯ அரசன்மகற்கு மணிகொடுத்தருள் அரகா சரணம் கடல்
வருணனுப்பிய விலக்கியதிரி புரகா சரணம்
௰ கூடலானமாடக் கூடஞ்செய்தருள் நீடுவோய் சரணம் தேவர்
தேடரும்வலை சித்தராய்விளை யாடுவோய் சரணம்
௧௧ மாகலலானைக்குக் கரும்புகொடுத்த யோகனே சரணம் கையை
பேய்கள்விடுங்க ரியைக்கொல்லுநரசி பாகனே சரணம்
௧௨ விருத்தன்குமரன் பாலனாகிய கருத்தனே சரணம் தென்னனை
விருத்தமறிந்து மாறிநடித்த திருத்தனே சரணம்
௧௩ ஓதநம்பழி யஞ்சிடும்லோக நாதனே சரணம் மகா
பாதகந்தவிர்த் தருளுசதுரிய நீதனே சரணம்
௧௪ குருத்துரோகியைச் சிதைந்துயிர்ப கரித்தவா சரணம் படம்
விரித்தகொடிய நாகமதைச்சய கரித்தவா சரணம்
௧௫ மாயப்பசுவை வதைத்தருள்தொண்டர் நேயனே சரணம் நலம்
தோயுமெய்க்காட்சிட் டருளும்பத்தச காயனே சரணம்
௧௬ சித்தமூல வாக்கிழிதந்த சித்தனே சரணம் வளை
விற்றுவணிகத் தெருவிலாடும்பிர சித்தனே சரணம்
௧௭ சித்திமோரெட்டும் இயக்கமாதர்க்கு ரைத்தவா சரணம் மீனை
முத்திரையழித் திடவமுத்திரை வைத்தவா சரணம்
௧௮ தென்னன்படைக்கு நீர்ப்பந்தல்வைத்த முன்னவா சரணம் ருத்திர
கணிக்கிரதவாதஞ்செய்தருள் மன்னுவோய சரணம்
௧௯ வாய்த்தசோழனை மடுவிலவீட்டிய மூர்த்தவா சரணம் உல
வாத்தண்டுலப்பை கொடுத்துத்தொண்டனைக் காத்தவா சரணம்
௨௰ மருகனுக்குமா துலனெனவழக் குரைசெய்தோய் சரணம் தொழும்
வரகுணனுக்குச் சிவலோகங்காட்டும் பவஹரா சரணம்
௨௧ அடுத்தபாணனுக் காகவிற்றன மெடுத்தவா சரணம் இசை
தொடுத்தசேரனுக் குத்திருமுகம் கொடுத்தவா சரணம்
௨௨ பத்திரனுக்குப் பலகைகொடுத்த கர்த்தனே சரணம் சபா
மத்தியிலிசைவாதுவென்றிடு முத்தனே சரணம்
௨௩ பன்றிக்குப் பால்தந்தருள்செய் இன்றவா சரணம் அவை

உ௪ கரியகுருவிக் குபதேசஞ்செய்த அரியனே சரணம் அன்பு
புரியும்நாரைக்குச் சிவனுலகருள உரியனே சரணம்
உ௫ தங்குமாலவாய் நகர்க்கெல்லைகண்ட கங்கனே சரணம் சோழன்
பங்கமுறச்சுர தரப்பேரம்பெய்த தங்கனே சரணம்
உ௬ சங்கத்தார்க்குப் பலகையீந்தருள் சங்கரா சரணம் மிருக்
தங்கக்கிழியைத் தருமிக்களித்த புங்கவா சரணம்
உ௭ கீரனைக்கரை யேற்றியபரி பூரணா சரணம் தமிழ்
தேருமிலக்கண மதறிவித்த காரணா சரணம்
உ௮ நாவிஞ்சங்கத்தார் கலகந்தீர்த்தருள் நீநேயாய் சரணம் இடைக்
காடன்பிணக்குத் தீர்த்தருள்மதி சூடினோய் சரணம்
உ௯ ஓதநீர்க்கடல் மகரம்பிடித்த நீதனே சரணம் தய்ய
வாதவூரருக் கருளியநாதனே சரணம்
௩௰ சம்புகங்களைப் பரிகளாக்கிய சம்புவே சரணம் மீன
வம்பரிகளை நரிகளாக்கிய நம்பனே சரணம்
௩௧ தொண்டிக்காகமண் சுமந்தடிபட்ட கொண்டலே சரணம் வலை
வண்டவழுதி சுரமகற்றுந் தண்டவா சரணம்
௩௨ சமணரைக்கழு வேற்றியகூடல் நிமலனே சரணம் கற்
பமைமட்டுமுச் சாட்சியளித்த விமலனே சரணம்

விருத்தம்

மாலயனுங் காணரிய கடவுள நாமம்
வடிவுகுண மிலாதிருந்து முனமெனன்பு
சீலமிகு மடியார்க்கா விருநாலெடுத்
திருவிளையாடல் செய்த படியேத் துங்கால்
மூலலிங்கத் திருத்தருக்கொண் டெழுந்து கும்ப
முனிவசிஷ்டாதிகளைப்பார்த் தெமைப்பூசித்தல்
ஞாலமுள்ள தலங்களுயிர்க் கும்பிரம்பி
நமக்குவகை யச்சதெனவே நவிலுவாரே.

கழிநெடில்.

முன்னவன்கருணை பூத்தகஸ்தியமா முனிவனை வருகென வழைத்து
மூளரியங்கரத்தைச் சென்னிமேல்வைத்து முதுகினைத்தடவியெந் தமைநேர்
மனனுநீயேயுன் மனைவியோவுமமைக்கோர் மகிமையாவருக்குள தரிதாம்
வரமுனக்கொன்றும் இலையெனவிலிங்க வடிவுடனிருந்தன னிப்பால்
தன்னதுபெயரால் ஒருசிவலிங்கம் தாபிக்கவஷிஷ்டாதி யோரும்
தங்கள்நாமத்தால் இலிங்கமுண்டாக்கித் தனித்தனிபூசைசெய் தேத்தி
மின்னிடைக்கயற்கண் ணன்னைமூன்று வேளையுந்தொழுதவர் தாங்கே
மெய்த்தபோவனமுண் டாக்கியம்முனிவோர் மிகமகிழ்ந் ததில்வதிந்தனரே

சூதமுனிவர்திருவிளையாடற் புராணச்ரவணத்தின் மகிமைகூறல்

விருத்தம்.

மதுராபுரியேசனையிவ் வாறு கும்ப

DR. U.V.S. IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-90

மாமுனிவர் வசிஷ்டாதி முனிவோர் தம்மோ
டெதிராகப் பணிந்தேத்தி யுவந்திட் டாரென்
றியம்பியைந்தும விந்துயர்ந்த சூதர் தாமும்
சதுரர்களா மியவுககிர வீரிய ஞதி
நவத்தோரை நோக்கிஇச் சரிதை கேட்போர்க்
கதியாவம் நீங்கியவு மாகு மென்ற
றகலிலை மீதிலிருந் தனைகு வாரே.

கலிப்பாவினம், ரூபகம்.

பலன்

மதுராபுராணகன் திருவிளையாடலைமொழிவார் கேட்போர்
வாசிக்கவைப் போர்க்கதிருத்தம சுகிர்தம்

அநுபல்லவி.

சதுமறையும் விதியும்செப்புமோதும் சதமகமுதலானவினைகளும்
முதுமுனிவரும் தெரியுகாலத்துரைத்திடுந் தீர்த்தமும் க்ஷேத்ரமுங்கூடிய ம

சரணங்கள்.

க தானங்களிலன்னதானமிரணியதானகன்னிகாதானம்பசுத்
தானம்விவாபூமி தானம்முதலான அனேகங்களுமுறையாய்ச் செய்யும்பலனும்
ஸ்நானங்களிலகங்காஸ்நானம் அலைகடல்ஸ்நானமகாதீர்த்தஸ்நானம்பலதீ
ஸ்நானங்களைச்செய்யும்பலனையுந்தத்த தன்மையும்மேன்மை மறுமையிலுந்தரும்

மதுரா

உ யாகங்களிலசுவமேதமராஜசூயயாகமுதலானயாகமுஞ்செய்தபல
பாகங்கொடுக்கும்பலத்திட்டஇஷ்டபூர்த்தம்பலனுந்தவதானச் செய்யும்பல
யோகங்களிற்சிவயோகமுதலிஷ்டயோகங்களைச்செய்தும்பலனும்பலன்தரும்
வாகும்புராணத்தின் கோடிபலனையும் அன்னையிலவருகும்செழுங்கனி போற

மதுரா

௩ ஞானப்ரதத்தைவணங்குதிருதிச் செம்பொருளைவணங்குமதாலவரு
இடமதைவணங்குஞ்சரிதைமொழிகேட்டோர் க்ஷேத்ரத்தை வணங்கு
ம்புவிதன்னிலுள்ள சுகிர்த திருத்தத்தீர்த்தக்ஷேத்ரவிமானத்திலேதெய்வ
நம்பழுதற்றநுமும்புநலகத்தில நன்னீடுவெண்ணிலையவணமுதலாறும்

மதுரா

௪ இமையிலாதிவிபாதிலையும் பூர்வகர்மவினையையும்மாறுதிலைக்குமினி
ச்சென்மவறியபடைக்குமெக்காலமும் தெண்டதரன்வருகாமறுபடுத்துவிடும்
நன்மையைகூடிகனி கிலாக சிகிர்த்தங்களுக்கு தலைதயதரும்
தன்மையபாவிடக்கூடாதசாலோக சாமீப சாரூப சாயுச்சியமுந்தரும்

மதுரா [ரோகம்

ரு ரோகங்களிற்குருத் ரோகமவெகுஜன தம்ராகமிருந்தசாமிதரோக மிஷ்டத்
தேகாபிமானத்தினலேசமர்க்களம் சென்றுமுதுகிட்டுச்சாடிவிழுந்தரோகமும்
வைகைபெறும்பக்ஷீராஜனைக்கண்டஞ்சும்வாளரவைப்போலேமாயுமலகாதஷ்ட
யோகதுரந்தரீகமூர்ந்செளபாக்கியமும் பாக்யமும் யாக்யமுஞ்சிலாக்யமாகத்தரு

௬ பாதகத்தில்மகாபாதகம்பஞ்சமாபாதகமோமேயர்பாதகங்கற்புள்ள
மாதைப்பழிக்கின்றபாதகம்வீட்டிற்றீ வைக்கின்றபாதகமாதியாகும் பாதகமும்
ஓதருஞ்சிவவதைமுதற்பாதகம் உன்னரும்பாதகமெலலாமுதிக்கின்ற (யுக்தரு
ஆதவனைக்கண்டவல்லிருட்போலோடும் அல்லாமல்வல்லானமைநல்லாண்மை

மதுரா

௭ தீவினையிற்பெரியோர்களைநிந்தித்ததீவினையுந்துஷ்டரோடிறவாகிய (வினையும்
தீவினையும்புண்ணியத்தைக்கெடுக்கின்ற தீவினையும்மெழுகோருஞ்செல்லும்தீவி
ஆவலினுலொருவன்குடியைக்கோளிழுக்கெடுக்கின்றதீவினைகளெல்லாம்
கோவத்தைக்கண்டதவம்போலவேயோடும் கொண்கவெருண்டுதிரண்டோட

மதுரா [வுந்தரும்

முனிவர்கள்சுந்தரர்க்கபிஷேகஞ்செய்தல்.

விருத்தம்.

வெள்ளிமலை மீதிலிருந்த சிவனை யீசனை
விளையாட்டின மகிமையெல்லா முனிவோர் தங்கட்
குள்ளபடி யுரைத்தவரோ டொருந்து சூதர்
உவகையுடைந் தாலவாயத் தலத்தைச் சேர்ந்து
களவிழும் பொற்கமலம் பயந்து மித்திக்
கணபதியைப் பணிந்துகயற கண்ணிதாழ்ந் தாதி
வளவிலைக்கண் டிறைஞ்சியபா கத்திற சேர்ந்தும்
வண்ணம்விரைந் தபிஷேகம் பண்ணு வாரே.

காம்போதி ஆதி

பல்லவி.

திருவாலவாய்க்கடவுளுக்கபிஷேகம் செய்தார்சூதர்முதலோர்

அநுபல்லவி.

திருமாலும்விதியும் தேவர்க்கதிபதியும்அருமையானவேத தாகமங்களுந்தேடும்
பெருமைசேருமனையர்க்கெளிமையிற்காணக்கூடிம் திருவால

சரணங்கள்.

௧ கந்தமிகுந்ததயிலமும்பஞ்சகவ்யமும்ஏந்தமுதமும்கிருதமும்பாலுந்ததியும்
செந்தேனும்கரும்பிரதமும் அருணக்கனிரேருசெதங்கினிநீருதகமும்வாசமிகுந்த
சந்தனங்கலந்தகுழம் புந்தயகக்குடந்தண்ணிலே மந்திரதீர்த்தமும்ருத்திரா
சிந்தைவாக்குமெய்யும் சேரஅன்புபொழிந்து (க்ஷமுதலமொழிந்து

திருவால

மேலுமின்னுடையும்பொன்னாலும்அணியும்வாசம்சேலும்சந்தனமுமெக்காலு
தேலும்குங்குமப்பூவும்சாலும்வாசலர்க்கங்கள் [கர்ப்பூரம்செவ்வா
ஆலுமெய்குளிரஅன்பாலும் சாத்திருத்திராக்ஷ மாலைவில்வமாலைகொன்றைமா
காலுவிதபக்ஷணம் அன்னம்பாயசம்க்தாம் (லைமணிமாலைபூடி
பூலமுதற்பலவும்பொருந்தநைவேத்தியஞ்செய்து

திருவால

௯ எண்ணிரண்டாகுமுடசாரம் செய்தோமததிலையநண்ணிப்பூர்ணாகுதிவிஸ்தா
தண்ணம்வில்வத்தளமாயிரம்மந்திரஞ்சொல்லி (ரம்—ஆகப்புரிந்து
எண்ணியரிச்சித்துக்கருப்பூரம் தீபந்தெரிசித்தன்ணாஅந்திவண்ணா செற்றிக்
கண்ணற்கிருபை பண்ணுவாயெனபடணிந்துகாஙகூவித்திவ் (கண்ணா—கடைக்
வண்ணமேபுட்பாஞ்சலிமனுமொழிந்துகொடுத்துத் திருவாள

விருத்தம்.

வேதவிதிப் படிமூல லிங்கத் துக்கு
மெய்குளிரச் செய்தேத்தியகஸ்திய ராதி
மாதவரை யுக்தரிசித் தெழுந்து வெள்ளி
மாமலையைச்சேர்ந் துசிவ கெங்கையடி
மாதுமைபா கனைப்பணிந்தோ ராயி ரக்கால்
மண்டபத்திற் சூதரையம் முனிவோ ரெல்லாம்
நீதமுடன் பூசனைசெய் தேத்தி யன்பு
நீடினார் மிகமிகக்கொண் டாடி னாரே.

வாழிவிருத்தம்.

சீருயர்மீ னாக்ஷிசுந்த ரேசன் வாழி
சித்திவிநா யகன்முருகன் நந்தி வாழி
ஈரிருதொண் டர்களடியார் பலரும் வாழி
இந்திராதி தேவர்முனி வோர்கள் வாழி
தாரணிமீ தறக்களின்பம் சைவம் வாழி
தருவளரும் திருநயத்தில் வளரும் கிர்ஷ்ணா
பாரதிசொல் லியகீர்த்த னையைச்சொல் வோரும்
படிததனைக் கேட்போரும் வாழி வாழி

ஆகவிருத்தம் ௧௯ கீர்த்தனை ௯ கழிநெடில் ௧ தரு ௨ ஆக ௧௧ முற்றும்.

————(*)————

திருவிளையாடல்நாடகம்மூற்றுப்பெற்றது.

——...,0(...——

ஸ்ரீமீனாக்ஷிசுந்தரேசர்திருவடிகளேதுணை.